TIỆN TỊNH CỬU THÚC HỒI
BẠCH VĂN THI THI THI

Mục lục

Chương 1: Lộ Sinh

Chương 2: Tôi Là Ai

Chương 3: Bạch Dương

Chương 4: Kim Thế An

Chương 5: Mỹ Dung

Chương 6: Lừa Gạt

Chương 7: Giao Dịch

Chương 8: Kiếm Chuyện

Chương 9: Lý Niệm

Chương 10: Chung Việt

Chương 11: Tuyết

Chương 12: Cất Tiếng

Chương 13: Thuốc Tê

Chương 14: Nước Sông Xuân

Chương 15: Ác Điểu

Chương 16: Chọn

Chương 17: Việt Nhân Ca

Chương 18: Rác Rưởi

Chương 19: Si Nhục

Chương 20: Qua

Chương 21: Thiên Tài

Chương 22: Đột Nhiên

Chương 23: Quýt

Chương 24: Hôn

Chương 25: Vàng Anh

Chương 26: Ác Ma

Chương 27: California

Chương 28: Đại Cầm Thú

Chương 29: Lá Thu

https://thuviensach.vn

Chương 30: Bẫy

Chương 31: Hố Xuống Núi

Chương 32: Người Đàn Ông Mang Tool Hack

Chương 33: Cha

Chương 34: Chi Trích

Chương 35: Hai Cánh Hoa Mơ

Chương 36: Hữu Hoa Kham Chiết

Chương 37: Ngọc Thô

Chương 38: Ngày Mai

Chương 39: Khổ Hạ

Chương 40: Thử Kiếm

Chương 41: Cành Cao

Chương 42: Ngọc Như Vu Thành

Chương 43: Tia Hy Vọng

Chương 44: Chập Chờn

Chương 45: Mưa Đêm

Chương 46: Quy Điều

Chương 47: Thực Hư

Chương 48: Vệt Nắng

Chương 49: Gió Tây

Chương 50: Giang Bắc

Chương 51: Ý Tưởng

Chương 52: Bóng Liễu

Chương 53: Tần Hoài Mộng

Chương 54: Tầm Mộng

Chương 55: Trăng Sáng

Chương 56: Trời Xanh

Chương 57: Ngày Đông Chí

Chương 58: Dựng Cảnh

Chương 59: Tâm Hỏa

Chương 60: Như Mộng

Chương 61: Giấm

https://thuviensach.vn

Chương 62: Đôi Ngả

Chương 63: Xuân Thệ

Chương 64: Đêm Dài

Chương 65: Mê Cục

Chương 66: Mắt Cá

Chương 67: Bé Hư

Chương 68: Mẹ Con

Chương 69: Bạch Mã

Chương 70: Cùng Thuyền

Chương 71: Vàng Ngọc

Chương 72: Ngô Đồng

Chương 73: Giông Tố

Chương 74: Chí Ái

Chương 75: Ăn Cua

Chương 76: Rượu Đắng

Chương 77: Đèn Tàn

Chương 78: Bạc Hà

Chương 79: Trẫm Ban Cho Ngươi

Chương 80: Thân Khoác Sao Trời

Chương 81: Đêm Trắng

Chương 82: Tơ Hồng

Chương 83: Vãn Tình

Chương 84: Kim Cương

Chương 85: U Quang

Chương 86: Mầm Xuân

Chương 87: Nước Mắt

Chương 88: Truyền Kỳ (Hoàn Chính Văn)

Chương 89: Một Tỷ Nghìn Năm Văn Vở

Chương 90: Phiên Ngoại: Bị Đánh

Chương 91: Phiên Ngoại: Bạn Trai Mất Trí Nhớ Nghĩ Tôi Là Hàng Giả Làm Sao Đây

Chương 92: Phiên Ngoại: Xuân Nhật Yến

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 1: Lộ Sinh

Nhắc nhở lần cuối: Đây là truyện nuôi thẻ từ R lên SSR, ít bàn tay vàng, từ vô dụng tiến hóa thành đại thần là cả một quá trình, chống chỉ định những người thích đọc sảng văn. Thiết lập tính cách nhân vật không bao giờ có thể phù hợp khẩu vị của tất cả mọi người, nếu trong lúc đọc cảm thấy không ổn thì khuyến khích drop hòa bình và yên lặng, đừng buông lời không hay về công thụ ở wattpad của tôi (Ra ngoài phạm vi này thì mắng chửi gì cũng ok, đương nhiên 👌).

Tác giả đã nói rồi, tôi cũng nhắc rồi, nếu đọc tới đây vẫn quyết định theo bộ truyện này thì chúc mọi người đọc vui vẻ, bình tĩnh vững vàng không khẩu nghiệp.

Một lần nữa, phong cách chương 1 không giống những chương sau. 🐧

- ----------

Edit: Dờ

Nam Kinh năm dân quốc thứ 19, thu sang thật thong thả. Cuốn lịch đã lật tới tiết Lập Thu mà khí trời vẫn còn dư âm của mùa hạ, oi ả chói chang, giống như muốn thiêu cháy cả thành Nam Kinh trong chảo dầu sôi.

Một chiếc xe hơi Dorian màu đen đang yên lặng đỗ trước cửa tòa nhà kiểu Tây trên đường Di Hòa. Đây là tư dinh tại Nam Kinh của chủ tịch thường ủy Quốc dân đảng - Trương Tĩnh Giang*. Chiếc xe này đã đỗ trước cửa dinh thự Trương Công** suốt một buổi chiều, người gác cửa nhận ra

https://thuviensach.vn

đây là xe của Kim gia - phú hào có tiếng của vùng này, bởi vậy cũng không dám đuổi đi.

*Trương Tĩnh Giang (19/9/1877 - 3/9/1950), từng nhậm chức chủ tịch ủy viên thường vụ ủy ban chấp hành trung ương Quốc Dân Đảng.

**Tôn xưng của Trương Tĩnh Giang.

Lão Trần quản gia ngồi ở ghế lái, ông đang đợi Kim Thế An - thiếu gia đích tôn duy nhất của dòng tộc Kim gia. Hiện tại thiếu gia đang ở trong tư dinh của Trương Công, mật đàm chuyện quan trọng với các nguyên lão của Quốc dân đảng. Lão Trần dừng xe dưới bóng cây những ba giờ đồng hồ, cũng không dám hút thuốc, chỉ ngồi trong xe mà đợi. Hai mắt ông trông ngóng nhìn tòa dinh thự, vừa sợ cửa mở ra, lại sợ cửa không mở ra.

Rốt cuộc cửa vẫn mở, một người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi tuổi chậm rãi đi tới. Người đàn ông này rất cao lớn, tướng mạo lại có vẻ hiền hòa, tóc chải ngược ra phía sau vô cùng chỉnh tề, vầng trán sáng láng, tiếp đó là một đôi mắt phượng. Đúng là Kim Thế An.

Lão Trần thấy hắn lên xe thì vội vàng đưa khăn tay ra, Thế An nhận lấy rồi chậm rãi đưa lên lau mồ hôi trên trán, giọng điệu ôn hòa nói với lão Trần, "Lái xe trước đã, vừa đi vừa nói."

Thời tiết oi nóng, Thế An trông có vẻ mệt mỏi, dựa cả người vào ghế xe rồi nhắm mắt lại.

Mệnh của Kim thiếu gia vừa tốt lại vừa xấu. May mắn sinh ra trong nhà phú quý, có lão thái gia là Kim Trung Minh quen biết với Trương Tĩnh Giang, ở đất Bắc Bình vô cùng thuận lợi, lại theo chính phủ mới đến Nam Kinh, lập một công ty kinh doanh rồi mở cả xưởng dệt. Ở Thượng Hải, Trương thị, Khổng thị làm mưa làm gió, còn Kim Trung Minh ở lại Nam Kinh kiếm chút cơm thừa. Mười mấy năm trôi qua, chẳng có ai tranh giành với ông ở đất Nam Kinh, thế là Kim Trung Minh trở thành phú thương có

https://thuviensach.vn

danh tiếng ở Kim Lăng. Tuy số mệnh như con cá béo nằm trên thớt, nhưng chỉ cần lưỡi dao không quá sắc, con cá ấy vẫn sống được tốt.

Mà bây giờ Trương Tĩnh Giang sắp rớt đài, hay nói đúng hơn là đã rớt đài rồi. Chi trưởng của Trương thị đã bị lột mũ, mà Kim Trung Minh ôm đùi Trương thị chặt như vậy, ai cũng biết rằng, Tưởng Công** muốn một đao chém sạch Kim gia. Còn lại chỉ cần hóng xem Kim lão thái gia tiếc tiền hay tiếc mạng thôi.

**Tưởng Công: tôn xưng của Tưởng Giới Thạch.

Đi chừng một dặm, lão Trần hỏi: "Thế nào?"

"Còn có thể thế nào." Thế An ngồi ghế sau mở mắt ra, lấy hộp xì gà trong túi ngực, ảm đạm cười: "Bây giờ Trương Tĩnh Giang ốc không mang nổi mình ốc, còn có tâm tư quan tâm người khác sao? Chính đảng là như thế, tan rồi ắt hợp, hợp rồi ắt tan. Tôi đã nói với lão gia tử từ lâu rồi, không thể treo cổ trên cùng một cành cây. Trương Tĩnh Giang rớt đài, Kim gia như cá nằm trên thớt, chỉ trông chờ Tưởng Công cho chúng ta một con đường sống."

Lão Trần không dám nói gì nữa, chỉ thầm thở dài trong lòng. Ai cũng nói Trương lão và Tưởng Công có giao tình sâu sắc, huynh đệ thân thiết, nhưng cuối cùng chữ lợi làm đầu, giao tình có sâu đậm hơn nữa thì cũng chẳng là gì. Huống chi một Kim gia thấp cổ bé họng, lại càng không bằng một hạt cát.

Trương Tĩnh Giang đến Nam Kinh là chuyện không người nào biết, nhưng chuyện Trương Tĩnh Giang và Tưởng Giới Thạch đã trở mặt nhau thì ai ai cũng đều rõ. Lần này Kim Thế An đến tư dinh của Trương thị, cũng là ôm một chút hy vọng xa vời, thay Kim Trung Minh ra mặt. Trương Tĩnh Giang nói vô cùng khách khí, "Việc buôn bán luôn có lời có lỗ, nhưng

https://thuviensach.vn

Trung Minh lẽ ra không nên nhúng tay vào mối súng ống đạn dược ấy. Thành thật làm ăn thì có gì không tốt đâu."

Thế An chỉ cười xòa, " Tôi cũng khuyên ông nội tôi như vậy đấy."

Trương Tĩnh Giang nói, "Khuyên thì khuyên, nhưng rốt cuộc cậu cũng chẳng khuyên nổi. Bây giờ cục diện đã thế này, cậu biết đấy, giờ tôi muốn nói một câu thôi cũng là chuyện khó."

Thế An cười nói: "Trương lão quá khiêm tốn rồi, về sau còn phải nương tựa ngài nhiều."

Hai người nhìn nhau cười. Thế An biết, lời Trương Tĩnh Giang nói ra rất chua xót, nhưng câu nào cũng là thật. Kim Trung Minh không nên nổi lòng tham như vậy, không coi chính phủ ra gì mà động đến súng đạn, lại còn tàng trữ vật tư, việc nào cũng là đang động vào vảy ngược.

Thế An ngồi ở ghế sau chậm rãi gõ điếu xì gà, "Chú Trần, nếu như chú muốn chạy thì bây giờ vẫn còn kịp."

Lão Trần cười khổ, "Ra nông nỗi này, tôi có tuổi rồi còn chạy được đi đâu. Sinh là người Kim gia, chết là ma Kim gia."

Thế An cũng cười, "Đùa chú thôi. Cùng lắm thì lấy tiền bảo mệnh, Tưởng Công và Trương lão đấu đá như vậy vẫn còn cần thể diện, sẽ không đuổi cùng giết tận chúng ta đâu. Nếu thật sự không được nữa, vậy thì chúng ta về Cú Dung đi."

Lão Trần hơi nhẹ lòng, nhất thời không kịp suy nghĩ liền buột miệng nói: "Vậy Bạch tiểu gia thì sao?"

Thế An không đáp.

https://thuviensach.vn

Lão Trần hận không thể tát miệng mình một cái, nhắc chuyện gì không nhắc lại nhắc chuyện đó. Ông đành hỏi lại thiếu gia, "Thiếu gia, về nhà sao? Hay là đi chỗ nào nữa?"

Thế An không ngẩng đầu lên, "Đi lòng vòng xung quanh đi."

Lão Trần biết tính hắn, im lặng không nói gì mà bắt đầu khởi động xe, sau đó lái đi khắp đường lớn ngõ nhỏ quanh Nam Kinh.

Xe chạy qua miếu Phu Tử*, hồ Mạc Sầu**, ánh mặt trời chiếu rọi khắp đường lớn ngõ nhỏ, như là muốn đi hết qua những nơi náo nhiệt nhất của Nam Kinh, vậy mới có thể giải mối sầu lòng. Mà thành phố này cũng thật xứng đáng để đi khắp hang cùng ngõ hẻm, cảnh đẹp danh bất hư truyền, đầu đường cuối ngõ đâu đâu cũng có phong cảnh giải sầu. Mặt trời chưa ngả về tây mà tiếng đàn hát đã dần cất lên vang vọng một vùng. Những nơi đi qua, đều thấy tiếng đàn réo rắt, hoa thắm liễu xanh, từng làn gió mang theo hương thơm thoảng bay vào trong cửa kính xe.

*Miếu Phu Tử(夫子庙): nằm ở phía Nam thành phố Nam Kinh bên bờ sông Tần Hoài.

**Hồ Mạc Sầu(莫愁湖): Hồ Mạc Sầu nằm ở khu Kiến Nghiệp phía Tây sông Tần Hoài, Nam Kinh.

Nơi đây là cố đô rực rỡ ánh pháo hoa của sáu triều đại, thế đất tựa núi gần sông, đã sản sinh ra vô số nhưng cảnh đẹp gặp dịp góp vui. Loạn thế xuất giai nhân, nam ca nữ xướng, ai ai cũng có thể khoe ra dáng vẻ lả lơi, chỉ so xem ai đẹp đẽ hơn ai, ai tài giỏi hơn ai. Càng là khi đầu kiếm lưỡi đao chiến tranh loạn lạc, người ta lại càng thích xem những vở kịch nam hoan nữ ái, nghe Đào Hoa Phiến, nghe Mẫu Đơn Đình, diễn Hội Chân Ký,

https://thuviensach.vn

cũng diễn Tỳ Bà Ký. Hai bên bờ sông Tần Hoài lộ ra dáng vẻ âu sầu khuê các với những sắc phấn hương son.

Đây là thời buổi rối ren, cũng là một mùa thu loạn lạc. Ai cũng biết đây là loạn thế, nhưng vẫn muốn xem những cảnh oanh ca yến hát bình yên giả tạo. Kẻ giàu có muốn xem, kẻ nghèo hèn cũng muốn thưởng thức. Giống như trong tiếng hát thê lương oán hận này, trong vạt tay áo lụa tung bay kia, trong tiếng đàn ca réo rắt ấy, dù chỉ là một phút giây ngắn ngủi cũng có thể khiến người ta quên đi loạn lạc, quên đi nỗi sầu khổ biệt ly. Chẳng cần biết anh có bao nhiêu đau khổ tột cùng, có bao nhiêu oán hận sống chết, chỉ cần mở miệng cất tiếng hát, người người đều trầm trồ khen ngợi, vỗ đùi tấm tắc, vậy là có thể tạm coi nhẹ mọi thứ ngoài kia.

Xe chạy thêm một lúc, Thế An ngồi phía sau nói một câu, "Đến phố Dung Trang."

Lão Trần lại thầm thở dài, đi loanh quanh cả nửa ngày, cuối cùng vẫn là vì muốn đến Dung Trang thăm một chút.

Xe dừng trên phố Dung Trang, hai bên con đường này đều kinh doanh mũ thêu, cả con phố đều im lặng, những tán cây xum xuê trong viện vươn cành ra bên ngoài đường phố. Lão Trần còn chưa gõ cửa, thím Liễu đã bưng chậu nước đi ra, thấy Lão Trần thì bà cả kinh.

"Thiếu gia tới rồi." Lão Trần nói.

Thế An đã lách qua hai người bọn họ, chầm chậm bước vào.

"Sao thiếu gia lại tới đây, cậu đổi quần áo trước đi đã, trời nóng." Thím Liễu đi theo sau Thế An, rụt rè nói.

Thế An nhìn lướt chính mình, "Cũng được."

Thím Liễu lại tiếp lời, "Để tôi đi chuẩn bị nước cho thiếu gia tắm."

https://thuviensach.vn

Thế An nhíu mày, "Thôi, không cần phiền phức như vậy đâu. Quần áo cũng không cần thay nữa, tôi đến thăm Bạch tiểu gia một chút rồi đi ngay." Nói xong thì bước vào trong.

Thím Liễu không dám ngăn, lòng thầm sốt ruột, đưa mắt nhìn lão Trần. Người làm trong nhà nghe thấy tiếng thì đi ra, năm sáu người đi theo sau Kim Thế An. Thế An chỉ nói: "Sao lại đi ra đây hết thế này? Ai làm việc người nấy đi, tôi không ăn tối ở đây."

Mọi người đành dừng lại ở nhị môn, đưa mắt trông theo Thế An đi vào viện trong.

Thế An cũng chẳng biết những khuôn mặt đang nhìn mình phía sau ấy, hắn thong thả đi vào trong viện, không lớn nhưng rất tinh xảo. Trước mặt là tường làm bằng đá Thái Hồ, sau lưng là khóm hoa đăng tiêu*. Lúc này đương lá xanh tươi tốt, cành nhỏ vươn ra, rất nhiều đóa hoa màu son nở rộ. Chái nhà phía sau đầy những dây thường xuân, bốn góc sát tường thì trồng ngô đồng, bóng đổ rợp đất, ánh mặt trời chiếu xuống cũng được lá cây che chở, tạo ra một khoảng trời mát mẻ.

*Hoa đăng tiêu (Lăng tiêu hoa 凌霄花):

Thế An đứng do dự trước cửa, nhìn vào bên trong thông qua khung cửa sổ. Sau lớp kính thủy tinh là một khuôn mặt gầy gò, tuy gầy nhưng vẫn nhìn ra dáng vẻ thanh thoát xinh đẹp: sống mũi duyên dáng, tóc mai lả lướt, đôi mắt như nước mùa thu, hai cánh môi mỏng bạc tình --- Chỉ là, khuôn mặt này có thêm thần sắc bệnh tật, dưới đôi mắt mông lung kia là dáng vẻ ốm yếu xanh xao, hai má cũng hõm xuống, môi không còn màu máu mà trở nên đen sậm lại. Ai nhìn cũng phải giật mình, bởi vì không ai dám tin người đàn ông gầy gò trơ xương đầy vẻ bệnh tật ốm yếu này, mấy năm trước từng là danh ca nức tiếng khắp sông Tần Hoài - Bạch Lộ Sinh.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần Thế An thấy Lộ Sinh như vậy thì đều thấy khó chịu một cách khó hiểu. Hắn nhìn Bạch Lộ Sinh, nhưng Bạch Lộ Sinh không nhìn hắn. Cậu cứ như pho tượng gỗ, luôn thờ ơ nhìn chăm chú bất định vào không khí.

Thế An gõ nhẹ vào cửa kính, "Lộ Sinh, tôi đến thăm em."

Người kia chẳng để ý đến hắn, chỉ ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ.

Thế An bất giác thấy chua xót, hắn đẩy cửa bước vào, thấy Lộ Sinh bị khóa vào bàn bởi một sợi xích sắt, hai tay bị dây thừng trói lại. Trên bàn là nước trà vương vãi cùng vài món điểm tâm.

Người đứng đầu đám hạ nhân thầm thấy không ổn, đều vào trong tiểu viện nhưng không dám vào phòng, chỉ đứng cúi đầu trước cửa.

"Thế này là sao?" Thế An quay lại, "Ai cho các người xích em ấy lại?"

Đám hạ nhân thầm kêu khổ, mấy ngày trước Đại thiếu gia đã tới rồi, ai ngờ hôm nay lại tới nữa. Bất ngờ thế này, khó tránh khỏi thiếu gia sẽ tức giận.

"Nhốt trong phòng còn chưa đủ? Còn phải trói lại? Tôi bảo các người chăm sóc Bạch tiểu gia cho tử tế, các người chăm sóc thế này đây?"

Người đứng đầu là quản gia Châu, cười nịnh nọt nói: "Tiểu gia không tỉnh táo, nếu không trói như thế thì chẳng ai ngăn lại được." Ông ta thấp giọng ghé vào tai Thế An, "Cậu cũng biết đấy, một khi Bạch tiểu gia phát điên lên thì toàn liều lĩnh đâm vào cột, tôi sợ cậu ấy đụng hỏng mặt..." Nói xong, ông ta cũng chẳng dám ngẩng đầu lên, "Dùng dây thừng mềm trói, cũng vì sợ khiến tay Bạch tiểu gia bị thương."

"Ồ, cho nên lúc tôi không ở đây thì đều chăm sóc Bạch gia như vậy, có phải không?" Thế An cười, thong dong nhìn đĩa bánh hoa quế trên bàn,

https://thuviensach.vn

"Chú Châu, vất vả cho chú quá nhỉ."

Quản gia Châu đổ mồ hôi lạnh.

Lộ Sinh nghe bọn hắn nói chuyện xong thì ngẩng đầu lên lạnh lùng cười với Thế An, sau đó lại quay ra nhìn cửa sổ.

Thế An không để ý đến chú Châu nữa, xoay người đi ra cởi trói cho Lộ Sinh, hóa ra lại còn buộc nút chết, Thế An càng giận hơn. Thấy tay Lộ Sinh có đầy vết bầm tím, hắn càng thấy áy náy, "Lấy kéo tới đây, cởi cả xích ra nữa."

Quản gia Châu còn muốn khuyên can, Thế An giương mắt trừng ông ta: "Tôi ở đây, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Lấy kéo tới đây."

Một bà đầy tớ già cầm cây kéo bạc tới, lại cởi hết xích ra. Thế An nói: "Lui ra cả đi, tôi nói chuyện với Bạch gia một lát."

Hạ nhân không dám động đậy.

Thế An thong thả lặp lại một lần, "Tôi nói chuyện với Bạch gia một lát."

Hạ nhân đành chầm chậm lui ra ngoài.

Thế An thấy người đi hết rồi, liền cầm lấy tay Lộ Sinh, "Có đau không?"

Lộ Sinh chẳng quay đầu lại, "Trói em cũng là ngài, bây giờ hỏi em có đau không cũng là ngài. Đều là chủ ý của ngài hết, ngài còn hỏi em làm gì?"

"Nha phiến khó cai... Bọn họ cũng là sợ em làm tổn thương chính em." Thế An thấy cậu không để ý, đành rót nước trà, "Uống chút nước đi."

Lộ Sinh không nhận, "Trong lòng ngài ghét em, cần gì phải nói nữa. Em là một người đàn ông, gặp gỡ ngài là đúng dịp thì góp vui. Vả lại em cũng

https://thuviensach.vn

chỉ là một con hát, đương nhiên không xứng với ngài, còn sợ gì mà không hút thêm một điếu thuốc?"

Thế An hận cậu tự coi nhẹ bản thân như thế, lại không biết giải thích từ đâu, chỉ nắm tay cậu nói: "Lộ Sinh..."

Lộ Sinh bỗng quay lại, bình tĩnh nhìn hắn. Nhìn cả nửa ngày, khuôn mặt chợt hiện lên ý cười thảng thốt: "Bây giờ không có ai, sao ngài không gọi em là Ngọc Thư Nhi? Khi ấy, ngài toàn gọi em là Ngọc Thư Nhi..."

Thế An thẫn thờ. Nhớ tới năm ấy, lần đầu gặp Lộ Sinh ở Đắc Nguyệt Đài*, lúc đó cậu còn thuộc gánh hát Xuân Hoa, chỉ mới mười ba mười bốn tuổi đã có thể xướng lên một khúc "Tầm Mộng", dưới khán đài đều cảm thấy kinh diễm, khen ngợi cậu hóa trang tuyệt mỹ, giọng nói trong vắt, tiếng hát lại càng hay, tương lai chắc chắn sẽ là một nhân vật có tiếng số một số hai trên sông Tần Hoài.

*Đắc Nguyệt Đài (得月台):

Thế An như kẻ mất hồn, bao trọn sân khấu kịch của gánh hát Xuân Hoa ba ngày liên tiếp, chỉ để một mình hắn ngồi nghe. Tới ngày thứ ba, vở kịch Trường Sinh Điện vừa hạ màn, Trương lão nương của gánh hát Xuân Hoa liền dẫn Lộ Sinh ra dập đầu chào hắn.

Thế An hỏi: "Tên là gì vậy?"

"Ngọc Thư Nhi, Bạch Ngọc Thư." Trương lão nương tay áp lên mặt, nói: "Gánh Xuân Hoa chúng tôi nuôi một đám không có chí tiến thủ, chỉ nuôi ra được một con phượng hoàng. Từ nhỏ nó đã lắm bệnh nhiều tật, lấy một cái tên con gái đặt cho nó, thế là gọi từ đó đến giờ."

https://thuviensach.vn

Thế An nghe xong liền cười, "Mười mấy tuổi rồi, còn sợ khó nuôi hay sao? Sửa tên đi."

Trương lão nương cười nói: "Kim Đại thiếu gia học rộng hiểu sâu, tài trí hơn người. Xin thiếu gia thưởng cho Ngọc Thư Nhi một cái tên."

Thế An nhìn Ngọc Thư, Ngọc Thư quỳ rạp dưới đất lén ngước mắt lên nhìn, lộ ra ánh mắt lung linh như nước ngập tràn ý cười. Khi ấy, Đắc Nguyệt Đài gió mát sương trong, ánh trăng rải khắp Tần Hoài, Thế An trầm ngâm nói: "Ngọc Thư... Ngọc Thư... Ngọc giai sinh bạch lộ* --- Vậy cứ gọi là Bạch Lộ Sinh đi."

*Trích từ bài Ngọc giai oán của Lý Bạch.

Ngọc giai sinh bạch lộ, Dạ cửu xâm la miệt, Dục hạ thuỷ tinh liêm, Linh lung vọng thu nguyệt.

Tạm dịch: Sương trắng rơi thềm ngọc, Tất lụa thấm đêm thâu, Toan buông rèm trong xuống, Ngắm trăng thu lung linh.

Không đợi Trương lão nương lên tiếng, Lộ Sinh đã dập đầu ba cái, đứng lên vui vẻ nói: "Lộ Sinh cảm tạ Thế An thiếu gia!"

Thế An hơi kinh ngạc: "Cậu biết tên tôi?"

Lộ Sinh thản nhiên cười với hắn: "Ân công đã ban tên, tri âm là ân khách, kiếp trước có duyên, đương nhiên sẽ biết."

Khuôn mặt cậu vẫn còn lớp trang điểm của vai diễn quý phi, trang sức châu ngọc lấp lánh trên đầu cũng chẳng thể làm lu mờ đôi mắt long lanh như có ánh sáng, làn gió đưa hương thổi qua Tần Hoài, ánh đèn lung linh hắt lên gò má Lộ Sinh khiến cậu thật giống như vị quý phi túy tửu kia, xinh đẹp rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Bây giờ nghĩ lại, cái tên này thật sự không tốt, giống như là mang theo điềm gở --- Bạch lộ xâm la miệt, ngọc giai sinh sầu oán*, thật giống như đã nguyền rủa cả đời Lộ Sinh. Nhưng dù có là điềm xấu, cái tên Bạch Lộ Sinh này cũng đã xuyên vân phá nguyệt mà nức tiếng khắp hai bên bờ sông Tần Hoài.

*Bạch lộ xâm la miệt, ngọc giai sinh sầu oán: Sương trắng thấm tất lụa, thềm ngọc sinh oán sầu.

Lộ Sinh của mười năm sau đó cũng như cái tên của cậu vậy, tỏa sáng chói lọi, nhung lụa gấm vóc, kim kiều ngọc quý, nhưng... oán hận chất chồng.

Danh linh đều là được nâng đỡ mà nổi tiếng, Lộ Sinh có Thế An nâng đỡ, ai mà không ngưỡng mộ, tiếng tăm của cậu xếp số một số hai trên sông Tần Hoài. Hai năm đầu, bọn họ cũng giống như những danh linh và ân khách khác, càng hát càng nổi tiếng, người nghe cũng vô cùng thích thú. Trương lão nương cuối cùng cũng chẳng thể giữ nổi con phượng hoàng của bà. Lộ Sinh nổi tiếng rồi, Thế An cũng chuộc cậu ra khỏi gánh hát Xuân Hoa, xây một tiểu trạch cho cậu trên đường Dung Trang. Điều này cũng chẳng có gì lạ, từ Nam ra Bắc, cả Trung Hoa này không đếm hết được có bao nhiêu danh linh đang được nâng đỡ, đang được nuôi dưỡng như một con chim hoàng yến. Ai cũng không để tâm chuyện này, nhưng Lộ Sinh lại rất để tâm.

"Thiếu gia đã chuộc em ra, em cũng chẳng có gì để mà báo đáp. Vậy cả đời này, cả cái mạng này, chính là của ngài."

Khi ấy, Lộ Sinh đã nói như vậy với Thế An ngay trong tiểu viện này, sau đó cười tươi nhìn hắn. Cuối xuân, hoa đăng tiêu vừa hé nụ, hàng trăm nụ hoa nho nhỏ thẫm màu son dần dần bung ra, giống như tình ý của con người.

https://thuviensach.vn

"Nói như thể gánh Xuân Hoa là chảo lửa vậy."

"Sao lại không phải là chảo lửa," Lộ Sinh vén tay áo lên, "Đều do bà ấy đánh."

Thế An kinh hãi, đau lòng nâng tay cậu lên, "Sao lúc trước không nghe em nhắc tới?"

Lộ Sinh mỉm cười ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Thế An: "Bởi vì em biết thiếu gia sẽ chuộc em ra, chút khổ cực ấy thì có xá chi? Không hát thành danh, em cũng chẳng có mặt mũi đi cùng ngài."

Thế An không biết nên đáp thế nào, hắn chỉ cảm thấy Lộ Sinh quá coi nặng phần tình nghĩa này. Muốn hỏi hắn có thích Lộ Sinh hay không? Đương nhiên là hắn thích từ đáy lòng. Nhưng Lộ Sinh đối với hắn, rõ ràng không chỉ là chút tình cảm yêu thích ấy.

Thế An thường hận chính mình năm ấy gặp Lộ Sinh, gặp rồi liền không buông xuống được, sau đó càng sinh ra thêm nhiều oán hận.

Đúng vậy, là oán hận. Thế An luôn cảm thấy rằng nửa đời mình đều là đang biến khéo thành vụng. Hắn muốn Lộ Sinh sống vui vẻ, nhưng cậu luôn tức giận.

Giận cái gì? Giận hắn không nói một lời mà đi Anh Quốc những nửa năm, giận hắn gióng trống khua chiêng đi xem mắt khắp thành Nam Kinh, giận hắn cấm cậu hút thuốc phiện.

Thế An không biết mình làm gì đúng làm gì sai, nhưng hắn không thể nào quên được cái ngày từ Thượng Hải trở về, hắn thích thú rảo bước tiến vào cửa, cả căn phòng tràn ngập mùi hương quái dị, Lộ Sinh nằm trên giường nhỏ, giống như Trương lão nương đã chết kia, cậu hút thuốc phiện.

https://thuviensach.vn

Món quà mà Thế An mang về đã rớt xuống đất, hắn không biết oán hận hay là tức giận nữa, một câu cũng chẳng nói nên lời.

Lộ Sinh còn cười với hắn: "Kim Đại thiếu gia, đã cưới vợ chưa? Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới thăm tệ xá."

Thế An nghe vậy càng thêm nghẹn họng.

Đều do hắn hại Lộ Sinh, khiến cho Lộ Sinh tự hủy hoại bản thân như vậy. Nhưng hắn không biết, rốt cuộc điều mà Lộ Sinh mong muốn là gì?

Con người sao mà thật khó để thỏa mãn, Thế An muốn hoài niệm về quãng thời gian tốt đẹp của bọn hắn, nhưng quãng thời gian ấy đã bị che lấp bởi nước mắt, tan vỡ thành từng mảnh vụn. Bọn họ đã từng ở trong những mảnh vỡ ký ức ấy, đã từng kẻ xướng người họa, chụm đầu nói chuyện, ngắm đom đóm bay ngoài cửa sổ trong đêm thu, ngắm tuyết rơi khi đông đến, ngắm lá xuân hoa hạ, một quãng thời gian tươi đẹp.

Dù có đẹp thế nào thì cũng là quá khứ, bây giờ thời thế thay đổi, e là chẳng bao nữa, hắn cũng không còn là Kim thiếu gia. Lộ Sinh cũng chẳng hát hí khúc, cả ngày nhốt mình trong tiểu trạch trên đường Dung Trang. Thế An thường đến thăm cậu, Lộ Sinh chẳng nói lời nào.

Tựa như bây giờ.

Hai người cứ ngồi như vậy, Lộ Sinh không lên tiếng, Thế An cũng không cất lời. Mặt trời dần lặn xuống, ráng chiều rực rỡ dần ảm đạm, một ánh tà dương cuối cùng biến mất sau khung cửa sổ, cả căn phòng chìm trong âm u.

Thế An hé miệng, "Lộ Sinh, tôi đã mua vé thuyền cho em rồi, ba ngày nữa chúng ta đi Thượng Hải, sau đó sang Anh Quốc."

"Chúng ta?" Lộ Sinh quay mặt lại, "Ngài cũng đi?"

https://thuviensach.vn

Thế An rũ mắt, "...Tôi không đi. Đưa em tới Thượng Hải rồi tôi quay về."

Lộ Sinh im lặng nhìn hắn, cuối cùng cười phá lên, "Em khiến ngài vướng bận như vậy sao? Không đưa em đi, ngài không thể yên tâm?"

Cậu cười, nhưng nước mắt đã rơi xuống.

Thế An đã sớm đoán được Lộ Sinh sẽ nháo loạn, lòng hắn thật bất đắc dĩ, nhưng bây giờ chính Kim gia còn số phận bấp bênh, nếu không đưa Lộ Sinh đi, chẳng lẽ lại để cậu ở lại Nam Kinh mà chịu khổ?

...Có lẽ bảo là chịu khổ thì hơi quá lời. Xuất phát từ lòng tự trọng của một người đàn ông, hắn không muốn Lộ Sinh thấy dáng vẻ sứt đầu mẻ trán của mình, không muốn Lộ Sinh thấy được hắn sức cùng lực kiệt vì chuyện quan trường lẫn thương trường.

Hắn rõ tính tình của Lộ Sinh, không thể nói cho cậu chuyện của Kim gia. Nếu nói cho cậu, cho dù có bị chém đầu thì cậu cũng không chịu đi nữa.

Thế An đành miễn cưỡng cười, "Em đừng nghĩ nhiều, tôi quen một bác sĩ ở Anh Quốc, anh ta rất hiểu về chuyện cai nghiện nha phiến..."

"Ngài muốn kết hôn đúng không?" Lộ Sinh ngắt lời hắn, "Là vị Tần tiểu thư kia, hay là Chu tiểu thư?"

"Đều không phải."

"Tóm lại là ngài muốn kết hôn, có phải hay không?"

Thế An không đáp, bởi vì đáp không được, không đáp cũng không xong. Hai năm trước, khi Kim Trung Minh biết chuyện của Lộ Sinh thì đã nhen nhóm ý định sắp xếp việc kết hôn của hắn. Kim Trung Minh không giận dữ, cũng không cấm cản, thậm chí không thèm quan tâm. Dù là nam hay nữ

https://thuviensach.vn

hay là nuôi một con hát đi nữa thì cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên? Chỉ cần kết hôn rồi có con là mọi chuyện đều ổn thỏa. Vì thế, Tần tiểu thư, Chu tiểu thư, đủ loại tiểu thư đều đã đi xem mắt. Kim gia tổ chức một buổi vũ hội, Kim Trung Minh chỉ nói một câu: "Nếu con không muốn khiến ta tức chết thì phải đi một chuyến, dù gì cũng không thể khiến người ta mất thể diện."

Thế An có thể từ chối sao?

Hắn không thể không đi, chính vì đi rồi, hắn mới nhận ra đời này hắn không thể sống cùng phụ nữ.

Không, phải nói là trừ Lộ Sinh ra, đời này hắn sẽ không sống cùng ai khác.

Cũng không phải do những người đó không tốt, chỉ là bọn họ không phải Lộ Sinh.

Chính bởi vậy, cho nên hắn mới hao tổn tâm tư tìm một con đường sống cho Lộ Sinh, tìm một con đường mà người khác không thể ngăn được. Thế An đã tính kỹ trong lòng, không thể ở lại Nam Kinh được nữa. Lưỡi đao đã treo trên đầu Kim gia, sớm muộn cũng phải chịu, nói không chừng hai năm nữa còn khổ cực nhiều hơn... Cho nên trước mắt phải đưa Lộ Sinh đi, hắn đã chuyển một ít tài sản riêng tới Thượng Hải và Hồng Kông, nếu xảy ra chuyện, đến lúc đó đưa lão gia tử đến Hồng Kông, hắn cũng sẽ tới Anh Quốc, trời rộng chim tung cánh bay, ai cũng chẳng ngăn được.

Hắn nghĩ Lộ Sinh hiểu hắn, nhưng Lộ Sinh lại cố tình không hiểu.

"Em cứ đi Anh Quốc chữa bệnh đã," Thế An nói: "Chờ tôi xử lý xong chuyện bên này rồi, tôi sẽ đi tìm em ngay lập tức."

"Chữa bệnh? Em có bệnh gì?" Lộ Sinh đứng dậy, ánh mắt trừng lên. Đôi mắt vốn rất lớn nay đặt trên một khuôn mặt gầy gò, lại càng thêm vẻ trống rỗng đáng sợ, "Đời này em chỉ mắc một căn bệnh chính là ngài, ngài đưa

https://thuviensach.vn

em đi rồi, sẽ còn đến tìm em sao?" Nói xong, cậu cười: "Kim Thế An, ngài nghĩ em là thằng ngốc? Nếu ngài ghét bỏ em thì chúng ta từ biệt từ đây là xong, việc gì phải tuyệt tình như vậy? Phải đưa em ra nơi đất khách quê người thì ngài mới yên lòng? Ngài sợ em phá hỏng chuyện hôn nhân của ngài? Hay là sợ em đuổi giết tới tận Kim gia một nháo hai khóc ba thắt cổ?"

Thế An không nói nên lời, Lộ Sinh trừng mắt nhìn hắn, hắn không dám nhìn Lộ Sinh, hai người cứ như vậy một lúc lâu, Lộ Sinh bỗng quỳ xuống bên người hắn.

"Thiếu gia, em cầu xin ngài, "Lộ Sinh quỳ rạp xuống đầu gối hắn, " Thế An thiếu gia, em van cầu ngài, ngài đừng đuổi em đi. Em ở lại Nam Kinh, không hát hí khúc nữa, cũng không hút thuốc phiện nữa, em mai danh ẩn tích sống hết đời, chỉ ở đây thôi không đi đâu cả, vậy có được không?"

Thế An chua xót, vươn tay vuốt tóc Lộ Sinh: "Em ở đây tứ cố vô thân, cứ khăng khăng muốn ở lại làm gì?"

Lộ Sinh ai oán nhìn hắn, "Tứ cố vô thân?" Cậu lặp lại chữ "tứ cố vô thân" mấy lần, trào nước mắt mà nở nụ cười, "Đúng vậy, em và Kim Đại thiếu gia ngài không thân không thích, sao em lại ti tiện đến vậy, dù chúng ta đoạn tuyệt tình nghĩa thì ngài vẫn sống ở Nam Kinh, em cũng ở sống ở Nam Kinh, sau này em có thể đứng từ xa mà nhìn ngài, vậy là đủ rồi." Cậu ngẩng mặt lên, nước mắt không giữ lại được nữa, "Vậy cũng không được sao? Cứ phải chân trời góc bể, cứ phải đưa em đến nơi toàn bọn giặc Tây ấy thì ngài mới yên tâm? Ngài ghét em đến vậy sao?"

Thế An muốn đỡ cậu đứng lên, nhưng Lộ Sinh không nghe, cũng không cho hắn đỡ dậy, "Ngài không đồng ý, em sẽ cứ quỳ thế này, quỳ đến chết, có lẽ sẽ khiến ngài tỉnh ra."

https://thuviensach.vn

Thế An cả giận: "Cớ gì cứ mở miệng là chết ngậm miệng cũng là chết vậy? Tôi biết em giận, nhưng em không được tự nguyền rủa chính mình như thế."

Lộ Sinh không lên tiếng, bàn tay đặt trên đùi Thế An run lên, Thế An đỡ lấy cậu, mới phát hiện ra cậu đang run rẩy toàn thân.

Thế An thầm thở dài, cơn nghiện lại tái phát rồi. Lúc đỡ cậu ngồi hẳn lên, khóe miệng Lộ Sinh đã chảy bọt, toàn thân run bần bật.

Cậu không muốn đi, Thế An vốn cũng đã do dự, nhưng nay nhìn thấy dáng vẻ này của Lộ Sinh, lòng hắn lại chìm xuống.

Sao có thể không đi? Hắn thật sự quen một bác sĩ ở Anh Quốc, trước từng mở phòng khám ở Thượng Hải, cai nghiện nha phiến cho không ít quan lại quý tộc. Căn bệnh của Lộ Sinh, chắc chắn phải chữa.

Thế An kéo Lộ Sinh ngồi lên ghế, "Không phải như em nghĩ đâu. Lộ Sinh, em nhất định phải đi, em không thể đem cơn nghiện thuốc này theo vào quan tài được."

Lộ Sinh đẩy mạnh hắn ra, "Vào quan tài?"

Thế An bị cậu đẩy lảo đảo lui về phía sau.

Lộ Sinh đứng dậy, nước mắt đầy mặt, miệng còn chảy nước miếng, vẻ gầy yếu trong căn phòng âm u này càng khiến người ta khiếp sợ, "Hôm nay em sẽ vào quan tài."

Thế An cuống cuồng đến đau thấu tim, đành nhìn ra bên ngoài. Lộ Sinh níu chặt lấy hắn, "Muốn gọi người, có đúng không? Ngài sợ em, bây giờ muốn gọi người tới trói em, có phải hay không?"

Thế An ôm lấy hắn, "Lộ Sinh, em nằm xuống đi đã, được không?"

https://thuviensach.vn

Lộ Sinh được hắn ôm vào ngực, chợt điên cuồng cười phá lên, "Có phải hay không? Ngài gọi người tới trói em, sau đó đưa em đi Thượng Hải! Rồi đi Anh Quốc! Để em chết ở bên ngoài!" Cậu quay đầu lại, nhìn vào mắt Thế An, "Cần gì phiền phức như vậy? Hôm nay em sẽ chết luôn ở đây, đỡ cho ngài phải phí tâm phí sức!" Nói xong cậu đẩy Thế An ra, vươn tay chộp lấy cây kéo trên bàn.

Thế An không ngờ sức lực cậu lại lớn như vậy, thấy cậu cầm kéo trong tay, đành phải hô lớn: "Chú Châu! Thím Liễu! Người đâu!" Sau đó cuống cuồng muốn đoạt lại cây kéo, "Lộ Sinh, đừng làm chuyện ngu ngốc!"

Lộ Sinh cười, vừa cười vừa nâng cây kéo lên, "Chuyện ngu ngốc? Kim thiếu gia, ngài nghĩ đẹp quá rồi. Nếu chết, chúng ta sẽ chết cùng một chỗ. Xuống âm tào địa phủ rồi, em đền mạng cho ngài là được!"

Thế An sợ Lộ Sinh tự làm hại mình nên che ngực cậu, đè tay Lộ Sinh xuống. Ai ngờ, Lộ Sinh lại bất ngờ đâm cây kéo vào ngực Thế An.

Mùa hè mặt ít, lưỡi kéo bạc sắc bén phá rách vải áo và làn da, Thế An chỉ kịp nghe thấy tiếng lưỡi kéo sắc bén đâm vào da thịt, trong lúc mơ màng, hắn tự hỏi, Lộ Sinh có bị thương hay không?

Lộ Sinh như thể trúng tà, càng đâm cây kéo vào sâu hơn.

Lần này đã đâm vào đến tận tim, Thế An cúi đầu, lúc này mới biết, hóa ra lưỡi kéo đã đâm vào người mình.

Trong khoảnh khắc, hắn chợt thở phào nhẹ nhõm, lại thấy căn phòng âm u này thật đáng sợ.

Vô số tiếng ve sầu kêu vang trong buổi đêm, ngoài cửa là tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng hò hét vang lên từng hồi, hòa cùng với tiếng khóc và tiếng cười khàn đặc của Lộ Sinh, Thế An cảm nhận được dòng máu nóng chảy xuống, thân thể lạnh ngắt.

https://thuviensach.vn

Hắn muốn nhìn mặt Lộ Sinh, nhưng lại chẳng thể nhìn rõ. Mặt Lộ Sinh toàn là máu, càng nhìn càng thấy mơ hồ, giống như có vô số người đang vây quanh. Thế An đã không thể nhìn rõ nữa, nhưng vẫn cố gắng bắt lấy tay Lộ Sinh.

"Cứu lấy Bạch gia.... Là tự tôi..."

Là tự hắn muốn chết, Thế An nghĩ.

Lộ Sinh hận hắn như thế, vậy thì cần gì phải gặp lại nhau ở âm tào địa phủ, một mình hắn chết là đủ rồi.

- ----------

Như đã nói trong lúc ăn vạ xin per, tôi tình cờ nghe được kịch truyền thanh của bộ này trên M trạm xong thì cuồng, thế là lập tức đọc thêm nguyên tác của Bạch Vân Thi. Tôi u mê quên lối về, khóc lóc xin tác giả cho edit, xin đạo diễn tổ kịch cho dịch kịch truyền thanh.

Bộ này chính thức trở thành bạch nguyệt quang trong lòng tôi. Hỏi vì sao tôi lại thích trong khi bộ truyện này rất máu chó? Vì hành văn tác giả rất đẹp (thật, Bạch Vân Thi là giáo viên Ngữ Văn =))) Nếu thấy không đẹp thì không còn nghi ngờ gì nữa, là do editor dốt văn thôi). Vì đọc xong tôi không thấy nuối tiếc đã khóc đã cười cho nhân vật.

Vì 1930 đã làm tôi phải lòng thành phố mang tên Nam Kinh. uwu

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Là Ai

Edit: Dờ

Kim Thế An cảm thấy như mình bị ngâm trong nước lạnh rất lâu.

Rốt cuộc là nước gì vậy? Hắn chẳng nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ có tiếng một đám người ghé vào tai hắn nói gì đó, ẩm ướt, lạnh lẽo, khó chịu. Trong màn đêm tối, hắn thầm nghĩ, mình bị chảy máu khắp người, có lẽ là đang ngâm mình trong máu?

Hóa ra máu lạnh lẽo như thế này.

Hắn trôi dạt trong chất lỏng không xác định ấy, hết chìm lại nổi giống như trầm mình dưới nước biển. Thế An chậm rãi bơi về phía trước, dường như hắn thấy được ánh sáng chiếu xuống xuyên qua mặt biển.

Có tiếng người đang gọi.

"Kim tổng? Kim Thế An? Này! Kim Thế An!"

Giọng nói ngày càng rõ ràng, gần như là ghé sát vào tai hắn, có một bàn tay sờ mặt hắn, lại đặt trước ngực hắn.

Lúc này Thế An mới phát hiện hóa ra mình vẫn còn nhắm mắt.

Hắn mở to mắt ra, ánh sáng chói lóa đổ xuống tràn ngập tầm nhìn của hắn.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh nắng chiếu vào, Lộ Sinh đang nhìn hắn, khuôn mặt đầy vẻ bất an.

Thế An liếc mắt nhìn Lộ Sinh, lập tức bắt lấy tay cậu, nắm thật chặt, "Lộ Sinh!"

Lộ Sinh run lên, vô thức đẩy Thế An ra, "Kim tổng?"

- ---- Không, đây không phải là Lộ Sinh. Lộ Sinh sẽ không đẩy hắn ra như vậy, cũng sẽ không nhìn hắn một cách sợ hãi. Thế An tỉ mỉ đánh giá cậu trai trước mặt mình, khỏe mạnh hơn Lộ Sinh nhiều, ánh mắt đơn thuần ngời sáng, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng lên vì sốt ruột. Không biết tại sao, đầu tóc lại vàng rực như người ngoại quốc, vành tai bấm đầy khuyên, ăn mặc tả tơi, đầu gối quần còn rách ra hai cái lỗ.

Lộ Sinh sao có thể ăn mặc như vậy?

Có điều thực sự là quá giống, trên đời có thể có người trông giống cậu đến vậy sao?

Thế An nhìn đến ngẩn ngơ, quên mất còn đang nắm chặt tay người ta.

Cậu thanh niên cực kỳ hoảng sợ, lại không dám kháng cự, ánh mắt né tránh nhìn xung quanh.

Hai người nhìn nhau không nói gì, bầu không khí chợt trở nên ngượng nghịu. Chợt có tiếng bước chân vọng lại từ ngoài hành lang.

"Kim tổng!"

Một người phụ nữ cao gầy bước vào, dung mạo bình thường, dáng người gầy gò nhưng ăn mặc rất rực rỡ, đôi môi đỏ mọng thu hút sự chú ý. Thế An cảm thấy người phụ nữ này ăn mặc thật quái dị, toàn thân đồ đen cứ như nữ đặc vụ của Trung thống*. Tuy là ăn mặc kỳ quái nhưng khí thế rất mạnh,

https://thuviensach.vn

rất có tư thái của một quý phu nhân. Một đám bác sĩ theo sau người phụ nữ ấy vội vàng đi vào phòng, nháy mắt phòng bệnh đã chật kín.

*Trung thống là một đơn vị tình báo thuộc Ủy ban chấp hành trung ương của Quốc dân đảng.

Vị phu nhân kia thân thiết bổ nhào vào giường bệnh, thuận tay kéo cậu thanh niên ra, "Kim tổng, ngài tỉnh rồi?"

Cậu thanh niên như được đặc xá, lủi vào trong đám người.

Thế An đánh giá đám người kia, rồi lại nhìn khắp phòng.

"Đây là đâu?"

Bác sĩ và vị phu nhân kia nhìn nhau, phu nhân sửng sốt: "Bệnh viện Nhân dân... Đây là phòng bệnh tốt nhất rồi."

Không, cô hiểu lầm rồi, tôi không hề có ý chê phòng bệnh không tốt. Thế An thầm nghĩ, nhưng hiện giờ hắn không có sức lực giải thích, đành phải nói thẳng, "Cô là ai?"

Vị phu nhân kia kinh hãi, "Kim tổng, tôi là Mỹ Dung đây... Trịnh Mỹ Dung!"

Thế An thoáng nhìn cô, "Chữ Mỹ nào? Chữ Dung nào?"

Phu nhân mờ mịt trả lời, "Mỹ trong mỹ lệ, Dung trong dung nhan."

Thế An cười nhìn cô, "... Hình như tôi không nhớ rõ cô."

Tên của người phụ nữ này thật không thực tế, Thế An còn thầm đồng cảm trong lòng. Hắn cảm thấy hình như mình mất trí nhớ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chẳng nhớ ra mình có quen vị phu nhân nào dung mạo bình thường mà khí thế lại cao ngạo như vậy.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung trợn mắt há miệng, kéo hai vị bác sĩ ở bên cạnh lại, "Viện trưởng Tôn, chủ nhiệm Xa, đây là tình huống gì?!"

Viện trưởng Tôn căng thẳng cầm tay Thế An, "Kim tổng, đây là Trịnh tổng! Trịnh tổng giám đốc, sao ngài lại không nhận ra?" Dưới ánh nhìn sắc lẹm của phu nhân, viện trưởng Tôn khóc không ra nước mắt, "Trịnh tổng, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi..."

Thế An đồng tình nhìn bọn họ, tiếp tục lắc đầu. Hắn lại nhìn thấy cậu trai trẻ tuổi trông giống Lộ Sinh kia đang lén lút muốn trốn khỏi phòng bệnh, vì thế hắn nhấc tay lên hỏi: "Cậu ấy là ai vậy?"

Trịnh Mỹ Dung và viện trưởng Tôn cảm thấy hỏng chuyện đến nơi rồi. Cậu thanh niên bị mọi người đổ dồn ánh mắt về nhìn, xấu hổ tới muốn khóc, "Kim tổng, tôi là Bạch Dương."

"Chữ Dương nào?"

"... Dương trong cây bạch dương."

"Ồ, tên rất hay."

Tất cả mọi người trong phòng đều đứng nhìn hai người bọn họ đối thoại vô nghĩa.

Kim Thế An hít sâu một hơi, ý bảo Trịnh Mỹ Dung đỡ hắn đứng lên.

Viện trưởng Tôn và chủ nhiệm Xa vội vàng đỡ Kim tổng của bọn họ đứng dậy.

Kim tổng của bọn họ nhìn xung quanh, tiếp theo của "đây là đâu", "cô là ai" và "cậu ấy là ai vậy", rốt cuộc hắn cũng không phụ lòng mong đợi của mọi người, hỏi ra một câu cuối cùng.

"Tôi là ai?"

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 3: Bạch Dương

Edit: Dờ

Người đại diện hợp pháp của tập đoàn tài chính đứng đầu Hoa Đông - tập đoàn Hải Long, bỗng chết bất đắc kỳ tử. Kim Thế An, vị chủ tịch trẻ tuổi đầy hứa hẹn, nửa đêm đùa giỡn đàn ông ngã từ lầu hai biệt thự xuống bể bơi, lúc vớt lên thì đã tắt thở. Cậu thanh niên bị đùa giỡn kia hết cách, bèn hô hấp nhân tạo mười phút đồng hồ cho Kim tổng.

Kim Thế An, anh không phải là người, anh chết thì chết luôn đi, nay lại nằm bất tỉnh ở bệnh viện Nhân dân một tháng, hung thủ trở thành người bị hại, người bị hại thì lại biến thành nghi phạm. Bạch Dương oan ức mà không thể tố cáo, thân là cậu thanh niên bị đùa giỡn kia, Bạch Dương thấy mình thật khổ.

Rốt cuộc là ai đang mở bài "Xưởng thuộc da Giang Nam vỡ nợ rồi" ở dưới lầu bệnh viện vậy? Quản lý bệnh viện quá kém rồi. Mà đáng sợ nhất là cậu còn có tâm trạng nhẩm hát theo nữa chứ, Bạch Dương thấy mình thật sự hết thuốc chữa. Cậu đứng giữa vườn hoa dưới tòa nhà bệnh viện Nhân dân, vươn vai duỗi cái thắt lưng lao lực quá độ.

Kim Thế An không chết, hơn nữa còn tỉnh lại. Tin này với Bạch Dương mà nói thì đúng là chuyện tốt, tiếp theo chỉ cần xem Kim Thế An trần thuật lại quá trình ngã lầu rơi xuống nước của hắn như thế nào. Nếu hắn có lương tâm mà tô vẽ một chút cho sự thật thì Bạch Dương sẽ không bị khởi tố. Còn nếu hắn lòng lang dạ thú dám nói ra toàn bộ chân tướng, Bạch Dương sẽ có có cơ hội ăn cơm tù.

https://thuviensach.vn

"Đậu má..."

Bạch Dương buồn bực sút bay hòn đá nhỏ cạnh chân.

Hai năm gần đây, Bạch Dương chẳng có việc gì thuận buồm xuôi gió. Thi nghiên cứu sinh thất bại, yêu đương thất bại, lại lỡ tay giết chết Kim Thế An, phải chăng thành phố Nam Kinh này có thù oán với cậu? Bạch Dương thực sự cảm thấy cậu nên cuốn gói về quê cho rồi.

Chuyện phải kể từ lần yêu đương thất bại của Bạch Dương.

Bạch Dương ngoại hình đẹp trai, điều ấy không cần phải bàn cãi, từ nhỏ đã là hot boy trường. Bạch Dương muốn tiến vào giới giải trí làm một đại minh tinh, chuyện đó cũng chẳng đáng ngạc nhiên --- Nhan sắc đạt đến một tiêu chuẩn nào đó thì sẽ có khả năng cao gia nhập vào showbiz, dù gì nhan sắc cũng là một loại tài nguyên khan hiếm.

Có thể bạn sẽ cảm thấy người có nhan sắc trên thế giới này vô số kể, người ta sẽ thường nghĩ, nhiều minh tinh như thế, giới giải trí không bị bão hòa sao?

Không hẳn, người có nhan sắc chỉ chiếm vài phần trăm trong số tất cả mọi người mà thôi, mà những người ấy cũng chỉ đẹp được vài năm, giá trị nhan sắc chính là một loại hàng hóa tiêu hao của ngành giải trí, giống như máy in tiêu tốn giấy, xe hơi tiêu tốn xăng dầu, hàng năm giới giải trí đều tiêu hao vài khuôn mặt xinh đẹp tươi mới. Hoa cũ tàn thì hoa mới lại trổ bông. Chiếc bình hoa showbiz này luôn phải thay những bông hoa tươi mới.

Bạch Dương chính là một trong những đóa hoa mới nở ấy.

Vận khí của những bông hoa mới này không hề giống nhau, có hoa chưa hé nụ đã được cắm vào bình vàng lọ ngọc, có đóa lại cô độc đơm bông giữa

https://thuviensach.vn

chốn hoang phế điêu tàn. Bạch Dương chính là loài hoa dại mà bất cứ ai cũng có thể tiện tay hái đi, tiện tay vứt bỏ.

Lúc còn học đại học, thường có người tìm đến Bạch Dương mời chụp quảng cáo, đóng vai quần chúng há miệng ăn hamburger làm nền cho các minh tinh chụp quảng cáo cho hãng K hoặc hãng M. Bạch Dương cũng từng đi casting, sắm vai các thể loại quần chúng ăn dưa, thi thể nằm trên đất --- vai diễn lớn nhất là hợp tác cùng ảnh đế Trình Viễn, diễn một tên lính gác cửa cho người ta. Ảnh đế đóng vai lão gia tử trang điểm xong đi qua chỗ Bạch Dương, thế mà lại khen ngợi cậu một câu: "Đứa trẻ này thật ưa nhìn."

Giây phút ấy, Bạch Dương tin chắc rằng mình sẽ nổi tiếng.

Sau đó, không có sau đó.

Bạch Dương cảm thấy buồn bực, cậu thường soi gương mà xót xa cho phận mình, cậu thấy nhan sắc mình chẳng kém đại minh tinh là bao, vì sao người khác có thể nổi tiếng mà mà cậu thì chỉ có thể làm một con cá muối*? Bốn năm đại học, từng tham gia mấy cuộc thi người mẫu, cũng đoạt vài giải quán quân, thi hát cũng từng tham dự, giật giải á quân. Chiếu theo thành tích này thì cậu đáng ra nên được Bá Lạc vươn roi ngựa** từ lâu rồi, nhưng dường như Bá Lạc của Bạch Dương vẫn chưa xuất hiện.

*Cá muối (咸鱼, nói trại chữ 闲鱼): chỉ người nhàn rỗi không có việc gì làm, không có mục tiêu không có động lực.

**Xuất phát từ Bá Lạc tương mã(伯乐相马, Bá Lạc xem ngựa): thành ngữ chỉ người có khả năng nhận biết người tài, biết thương tiếc người tài.

Cho đến khi cậu quen Lý Kim.

Lại nói thời buổi này muốn nổi tiếng có rất nhiều cách. Nổi tiếng trong đời thực không được thì có thể làm võng hồng*. Nỗi mong muốn được nổi

https://thuviensach.vn

tiếng của Bạch Dương quả thực được trời đất chứng giám, cậu đương nhiên không bỏ qua cơ hội nổi tiếng trên mạng này. Trò gì cậu cũng từng làm, live hát hò ở B trạm, làm coser, nuôi mèo đăng weibo,... "Võng hồng thập bát thức", Bạch Dương đều thử cả rồi.

*Võng hồng (网红): Người nổi tiếng, có sức ảnh hưởng trên mạng.

Nhưng bạn nói xem có kỳ lạ không, Bạch Dương muốn đẹp trai có đẹp trai, hát dễ nghe, ngoại hình đáng yêu ưa nhìn, nhưng chưa bao giờ xuất hiện tin tức lớn gì về cậu trên newsfeed của weibo. Coser cũng không dễ dàng, bởi vì Bạch Dương không thích xem manga, đi cos toàn bị OOC đến mẹ ruột cũng chẳng nhận ra, nhắc tới Bạch Dương là nhắc tới coser tệ nhất. Hơn nữa, giới cos cũng rất phức tạp, Bạch Dương đắc tội với nhiều người, cánh cửa này cũng đóng lại với cậu.

Bạch Dương nản lòng thoái chí bắt đầu nuôi mèo up ảnh lên weibo, mèo đúng là không chịu thua kém con người, chú mèo già sắp mười tuổi của Bạch Dương thế mà nổi như cồn. Quãng thời gian ấy, Bạch Dương dường như thấy được ánh bình minh hy vọng đã lóe lên.

Nhưng mèo lại bị bệnh.

Bạch Dương dùng hết tiền tích góp để chữa bệnh cho mèo, nhưng thiên mệnh của nó đã đến. Chú mèo này là do Bạch Dương nhận nuôi từ trạm cứu trợ, gần mười tuổi rồi, các loại bệnh tật tuổi già kết hợp lại, cơ bản là không chữa được.

Nhưng cư dân mạng chẳng quan tâm đến những nguyên nhân khách quan ấy, hội con sen mắng chửi Bạch Dương như chó.

Khi đó, Lý Kim nhắn riêng cho Bạch Dương, hỏi có phải cậu ở khu Kiến Nghiệp hay không? Bạch Dương nhìn biểu tượng chữ V vàng chói lóa bên cạnh tên Lý Kim mà hoảng sợ, "Kiến Nghiệp nào cơ?"

https://thuviensach.vn

"Kiến Nghiệp Nam Kinh đấy..."

"Anh là Lý Kim thật à?!"

Lý Kim gửi cho cậu hai cái emo doge.

Chiều ngày hôm sau bọn họ gặp mặt, Bạch Dương mang theo con mèo của cậu.

Anh ta thật sự là Lý Kim, chính là siêu mẫu Lý Kim đó. Anh ta từng đóng vài bộ phim truyền hình, bây giờ còn là đại ngôn cho mấy hãng quần áo trang sức.

Bạch Dương ôm mèo, nhìn thấy Lý Kim đứng trên đường phố Nam Kinh giữa ráng chiều dần phai, không đội mũ cũng không đeo kính, bởi vì vóc dáng anh ta rất cao nên lưng hơi khom lại, hai mắt ẩn chứa ý cười, sau lưng là một tấm biển quảng cáo rất lớn của chính anh ta.

Bạch Dương kích động tới đỏ bừng mặt.

Lý Kim hỏi cậu, "Người ta nuôi mèo đăng weibo đều nuôi mèo con, sao cậu lại nuôi một con mèo già như thế này?"

Bạch Dương ngượng ngùng gãi đầu, "Vốn chỉ định đi làm từ thiện ở trạm cứu trợ động vật, thấy nó tội nghiệp quá nên..."

Lý Kim cười, mang Bạch Dương đến phòng khám thú y của một vị bác sĩ mà anh ta quen, hai người tốn bao nhiêu sức lực vẫn không cứu được chú mèo. Bác sĩ tỏ ra tiếc nuối, tuổi quá lớn rồi, nếu mổ thì nó không chịu nổi, không mổ thì chết.

Bạch Dương nhìn chú mèo sống cùng mình hơn một năm, cậu không kìm lòng nổi mà bật khóc. Có phải vì số mệnh của cậu quá xui xẻo nên mới

https://thuviensach.vn

liên lụy đến cả chú mèo nhỏ hay không.

Chuyện cứ như nước chảy thành sông, Lý Kim ôm cậu vào trong ngực.

Bạch Dương mất đi chú mèo, lại thu hoạch được mối tình đầu của cậu.

Chuyện sau đó cũng chẳng có gì đáng nói nữa. Lý Kim chụp ảnh tờ giấy chẩn đoán bệnh của chú mèo rồi up lên weibo của anh ta, tự mình làm chứng cho Bạch Dương, Bạch Dương quả thật vô tội. Có sự bảo đảm của Lý Kim, chuyện của chú mèo cũng dần lặng xuống. Hội con sen không chỉ trích Bạch Dương nữa, trái lại còn tán thưởng việc làm đầy trượng nghĩa của Lý Kim.

Người khác nói gì không quan trọng, quan trọng là Bạch Dương quen Lý Kim, xem như trong họa có phúc. Khoảng thời gian ấy Lý Kim giới thiệu vài công việc người mẫu cho Bạch Dương. Cậu không phải người mẫu được đào tạo chính quy, không thể đi catwalk mà chỉ có thể lại gần sàn diễn làm nền cho các minh tinh khác. Nhưng mà, ai mà chẳng đi lên từ nhân vật quần chúng?

"Đừng vội vàng, từ từ thôi, cơ hội luôn luôn tới."

Khi ấy Lý Kim nói với Bạch Dương như vậy.

Bạch Dương cảm thấy anh ta nói rất có lý.

Tình yêu của hai người xa nhau thì nhiều, gặp nhau chẳng có bao nhiêu. Lý Kim thường xuyên bôn ba khắp Bắc - Thượng - Quảng, một tháng chỉ có ba bốn ngày ở lại Nam Kinh. Bạch Dương không biết tìm Lý Kim bằng cách nào, chỉ đành ngồi đếm từng ngày trôi qua, chờ Lý Kim trở về.

Bây giờ nghĩ lại sao mà quá nực cười, cậu có số điện thoại của Lý Kim, nhưng một lần cũng chẳng dám gọi.

https://thuviensach.vn

Người đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt đâu có bao giờ tự nhận ra sự ngu ngốc của chính mình.

Cho dù một tháng chỉ gặp nhau được ba bốn ngày, nhưng vậy cũng đủ dư vị ngọt ngào để Bạch Dương nhấm nháp cả tháng. Hai người lái xe đi Giang Ninh, mùa hè lên núi ngắm đom đóm, thu về thì đến đại lộ Tử Kim dạo chơi trên con đường đầy lá rụng.

Bạch Dương đặt tay lên ngực thầm nghĩ, khoảng thời gian ấy không thể nói là không hạnh phúc. Lý Kim dạy cậu rất nhiều thứ, dạy cậu làm thế nào đối diện với ống kính một cách tự nhiên, dạy cậu ổn định tâm trạng, dạy cậu về đạo lý đối nhân xử thế trong vòng giải trí.

"Em có vẻ hơi ngốc." Lý Kim đôi khi sẽ cười cậu như vậy.

Bạch Dương cũng ngốc nghếch cười theo.

Khí ấy thật sự vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc giống như con đường phía trước trải đầy nhung lụa. Mỗi ngày Bạch Dương đều được mơ giấc mộng đẹp về cả tình yêu lẫn sự nghiệp.

Tình yêu hạnh phúc đều như vậy, còn tình yêu không hạnh phúc thì lại đa dạng phong phú hơn nhiều. Để tránh ngược chó độc thân, chúng ta sẽ bỏ qua những phần giống nhau nhàm chán, nói thẳng vào phần không hạnh phúc.

Không còn hạnh phúc nữa là khi Lý Kim cặp với Tần Nùng.

Bạch Dương đương nhiên biết Tần Nùng, hai lần ảnh hậu một lần thị hậu, chính là hoa đán đang làm mưa làm gió khắp giới điện ảnh và truyền hình. Nhan sắc xinh đẹp, diễn xuất tốt. So với Tần Nùng, Lý Kim chỉ coi như là "người trong làng giải trí" mà thôi. Tần Nùng mới chân chính là một đại minh tinh được người người biết tên.

https://thuviensach.vn

Vào mùa hè năm nay, Lý Kim và Tần Nùng ở bên nhau. Hai người quay một bộ phim nhựa mừng năm mới đề tài tình yêu não tàn mục đích để hút fan hút tiền, Lý Kim sắm vai một trong số những người yêu của Tần Nùng. Bảy người còn lại đều trong sạch, chỉ có Lý Kim là diễn phim giả thành thật.

Công bằng mà nói, nếu chỉ xét đến ngoại hình của Lý Kim và Tần Nùng thì bọn họ chính xác là một cặp đôi kim đồng ngọc nữ. Nếu Bạch Dương chẳng liên quan gì đến bọn họ, có lẽ cậu cũng sẽ lên weibo hóng drama đủ thứ chuyện về đôi minh tinh nam thấp nữ cao này.

Nhưng Lý Kim lại là bạn trai của cậu.

Bạch Dương rất hy vọng Lý Kim có thể giải thích với cậu, dù một câu thôi cũng được. Nhưng mà dường như Lý Kim đã bốc hơi khỏi Nam Kinh, bốc hơi khỏi thế giới của Bạch Dương rồi. Lý Kim lại quay về thế giới dành cho minh tinh kia, anh ta nói cười ở trên TV, ở trên màn ảnh, ở các cuộc phỏng vấn, sống một cách vui vẻ không hề nhắc một câu tới quá khứ.

Không, phải nói là Lý Kim chưa từng nhắc tới Bạch Dương. Bức hình chụp tờ giấy chẩn bệnh cho mèo kia cũng chẳng nói lên điều gì.

Lý Kim với Bạch Dương giống như một người đã chán ngấy ăn tổ yến, một hôm hứng lên liền mua một quả trứng gà ở ven đường để ăn, ăn xong rồi thì thôi, chẳng lẽ còn phải tuyên bố cho cả thế giới biết quả trứng này ngon quá hay sao?

Bạch Dương không nhịn được nữa, gọi cuộc điện thoại đầu tiên cho Lý Kim.

Đó là một cuộc điện thoại rất ngu ngốc, từ đầu chí cuối Bạch Dương chỉ hỏi một câu: "Không phải anh thích đàn ông sao?"

https://thuviensach.vn

Giọng điệu Lý Kim tràn đầy đồng tình: "Tôi yêu một người, không phân biệt giới tính."

Anh nói thật là có lý, người khác chẳng thể cãi lại.

Lý Kim hỏi cậu: "Bạch Dương, có phải cậu rất buồn hay không?"

Câu hỏi thẳng thừng như thế, Bạch Dương phải trả lời ra sao?

Lý Kim nói: "Vạn vật sinh ra lớn lên đều có sự lựa chọn của chính mình. Chúng ta đã từng gặp nhau, vậy là tốt rồi. Tôi hy vọng cậu sẽ hạnh phúc, cũng hy vọng cậu có thể chúc tôi hạnh phúc."

Không hổ là người từng đóng phim cùng ảnh hậu, anh ta nói tiếng Trung nhưng Bạch Dương cảm giác cậu chẳng thể hiểu nổi một chữ.

Lý Kim nói, "Tôi sẽ không quay về Nam Kinh nữa, cậu bảo trọng."

Sau đó Lý Kim cúp điện thoại.

Cuối cùng Bạch Dương vẫn không hiểu rốt cuộc ý của Lý Kim là gì. Điều duy nhất mà Bạch Dương chắc chắn đó là, cậu thất tình rồi.

Bạch Dương khóc to một trận. Cậu không hận Lý Kim, cũng không hận Tần Nùng, cậu chỉ tự trách mình quá đen đủi.

Khoảng thời gian ấy cậu như một cái xác không hồn, ngày nào cũng ngồi lì chơi game trong căn phòng đi thuê. Xảy ra chuyện như vậy mà cậu vẫn không quên giấc mộng nổi tiếng, Bạch Dương quyết định trở thành một streamer đẹp trai nhất.

Ý tưởng thì tốt, nhưng hiện thực luôn luôn tàn nhẫn. Cậu có phải streamer đẹp trai nhất hay không thì khó nói, nhưng nếu bàn về streamer nát nhất thì chỉ có thể là Bạch Dương. Bạch Dương chơi gà đến đột phá giới hạn cuối, người khác chơi game hai tháng thì ít nhất đã lên được rank

https://thuviensach.vn

bạc hoặc vàng, mà cậu streamer họ Bạch này thì vẫn còn là một con gà trong bầy gà rank đồng tranh nhau mổ thóc.

Thi nghiên cứu sinh cũng thất bại, không thất bại mới là lạ. Ngày nào cũng tranh ăn với đám gà rank đồng, chẳng thèm ôn tập lấy một chữ mà cũng thi được nghiên cứu sinh thì đúng là ông trời mù mắt.

Bạch Dương muốn rời khỏi Nam Kinh, rời khỏi nơi đầy những kỉ niệm đau thương này. Đại lộ Tử Kim, quảng trường Tân Nhai Khẩu, 1912, công viên hồ Mạc Sầu, đi đến đâu cũng có thể tức cảnh sinh tình.

Mà đi đâu? Bắc Kinh Thâm Quyến thì không đủ tiền, đi Thượng Hải sao, Lý Kim ở đó. Về quê thì cậu không cam tâm.

Bạch Dương vẫn nén uất ức mà ở lại Nam Kinh, ở lại thành phố khiến cậu thất bại vô số lần nhưng vẫn ôm hoài hy vọng. Thành phố này thật giống cậu, dù có tốt đẹp đến thế nào, vẫn không thể trở thành điều đầu tiên mà người ta nghĩ tới.

Bạch Dương bắt đầu sống một cách buồn tẻ chán ngắt, làm thêm xong thì về nhà cày game. Ấy thế mà cậu vẫn chẳng có chút tiền đồ, còn lang thang đến cửa nhà Lý Kim.

Lý Kim nói là không quay về nữa, chính bởi biết rằng anh ta không quay về, nơi này dường như đã trở thành bí mật của riêng Bạch Dương. Cậu một mình tới đây, tưởng nhớ về một tình yêu đã chết, quả thật quá buồn.

Ai mà ngờ rằng, có lần Bạch Dương đau khổ buồn bã tới đây, lại nhìn thấy Lý Kim và Tần Nùng đi ra. Hai người đều đeo kính mát, lúc đó là rạng sáng hai giờ.

Bạch Dương: "..."

Lý Kim giả bộ không quen cậu.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương thực sự cảm thấy phẫn nộ.

Không phải vì bọn họ đã chia tay, cũng không phải vì Lý Kim chân đạp hai thuyền, thậm chí cũng không phải vì Lý Kim nghênh ngang xuất hiện cùng Tần Nùng.

- -- Anh rõ ràng đã nói là không quay về Nam Kinh nữa.

Bạch Dương chỉ nghĩ tới chuyện này.

Hóa ra ngay cả câu cuối cùng anh ta nói cũng là lừa dối.

Bạch Dương không nhịn được nữa, cậu xông lên đấm thẳng vào cặp kính mát của Lý Kim.

Tần Nùng khoanh tay đứng bên cạnh, không nói một lời. Không biết bốn năm tên đàn ông to cao từ đâu xông ra, ấn Bạch Dương xuống đất.

Lý Kim dùng giọng điệu đồng cảm, xa cách nói: "Ngại quá, vừa rồi không nhận ra cậu, sao lại kích động thế..."

Bạch Dương chửi ầm lên: "Lý Kim cái đcm nhà mày!!!"

Lý Kim vô tội nói: "Sao cậu lại thành ra thế này?"

Tần Nùng vẫn không lên tiếng, kính mát che gần hết khuôn mặt cô, không nhìn rõ vẻ mặt.

Bạch Dương rất muốn giết chết đôi cẩu nam nữ này. Không, Tần Nùng xinh đẹp có thể tha, nhưng Lý Kim thì phải băm thây chặt xác.

Một luồng ánh sáng chói mắt chiếu vào bọn họ. Kim Thế An, chủ tịch trẻ tuổi đầy hứa hẹn của tập đoàn Hải Long xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Kim Thế An bước xuống khỏi chiếc Ferrari của hắn, Bạch Dương ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Kim Thế An nhổ một bãi nước bọt về phía Tần Nùng.

Tần Nùng nhẹ nhàng lùi về phía sau, bãi nước bọt bất hạnh rơi thẳng xuống mặt Bạch Dương.

Kim Thế An đi xuống, xách Bạch Dương lên nhét vào trong xe.

"Bớt mặt dày đi."

Kim Thế An nói.

Sau đó ngầu như trái bầu bỏ lại đôi cẩu nam nữ, ngồi lên chiếc Ferrari màu đỏ đồng bóng nghênh ngang lái đi.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 4: Kim Thế An

Edit: Dờ

"Xin lỗi nhé, vừa rồi tôi nhổ con đàn bà họ Tần đó, không phải nhổ vào cậu đâu."

Kim Thế An ở ghế sau ngồi dang chân dang tay, cả người toàn mùi rượu, Bạch Dương bị hắn chen hết cả chỗ ngồi.

Tài xế lái xe vẫn im như thóc.

"Cậu là bạn trai nhỏ của Lý Kim?" Kim Thế An hỏi.

Bạch Dương đỏ bừng mắt, trả lời: "Từ lâu đã không phải nữa rồi."

"Cái thằng cặn bã đó, chia tay càng sớm càng tốt." Kim Thế An sảng khoái nói.

Lúc này Bạch Dương mới chợt nhớ ra: "Anh là ai vậy?"

Kim Thế An nhìn cậu rồi phì cười. Hắn chỉ phía sau nói: "Cái con đàn bà vừa rồi đó, Tần Nùng, cậu cũng biết chứ?"

Bạch Dương gật gật đầu. Đại minh tinh, ai mà chẳng biết.

"Tôi là bạn trai cũ của cô ta."

Tài xế ở phía trước bổ sung: "Đây là Kim tổng, chủ tịch của tập đoàn Hải Long chúng tôi."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương không biết rõ lắm nhưng cũng đành phải tỏ vẻ "ngưỡng mộ đã lâu bây giờ mới được gặp".

Bạch Dương hỏi: "Kim tổng, đêm hôm sao anh lại đến đây?"

Kim Thế An nói: "Tôi đi ngang qua." Rồi hỏi lại Bạch Dương, "Cậu thì sao?"

Bạch Dương: "Tưởng nhớ tình xưa."

Kim Thế An chợt cười phá lên: "Được đấy, lý do rất hợp lý."

Cười đến mất hết cả hình tượng, giày bị hắn đá văng lên ghế phụ lái, lộ ra bàn chân trần.

Tài xế vẫn bình tĩnh tiếp tục lái xe.

Nói chung đây là toàn bộ quá trình Bạch Dương gặp gỡ vị Kim thổ hào này.

Cuộc gặp gỡ đêm hôm ấy té ra là có sự sắp đặt của Kim Thế An. Hắn căn bản không phải đi ngang qua, mà là tìm đám săn ảnh tới chực sẵn ở đó. Xong chuyện, Kim Thế An còn phấn khích khoe với Bạch Dương: "Hôm nay ông đây phải khiến cho đôi cẩu nam nữ đó lên trang nhất."

Có ích gì đâu? Bạch Dương thầm phỉ nhổ trong lòng.

Quả thật chẳng có ích gì, đoàn đội của Tần Nùng đăng bài thanh minh trên weibo, lên án paparazzi táng tận lương tâm, xâm phạm đời tư. Lý Kim đau xót tỏ vẻ mình lẽ ra nên kìm nén tình cảm hơn.

Kết quả là Tần Nùng bán thảm, Lý Kim thuận nước đẩy thuyền share bài lại. Vậy thì Kim Thế An được lợi gì?

"Tôi không muốn bọn chúng được sống yên ổn." Kim Thế An đáp.

https://thuviensach.vn

Quá nhiều thứ để khẩu nghiệp, lần đầu tiên Bạch Dương cảm thấy cậu hơn người ta về chỉ số thông minh.

Dù không thể hiểu nổi đường não của hắn, Bạch Dương vẫn chơi cùng vị Kim tổng bị vứt bỏ này. Hai người đồng bệnh tương liên, ngày nào cũng uống tới say mèm, sau đó lên ban công biệt thự của Kim Thế An cùng chửi mắng kẻ thù chung là Lý Thế Mỹ và Tần Thế Mỹ.

"Đm ông đây thật sự là mù mắt rồi, lúc ấy tốn biết bao nhiêu tiền nâng đỡ Tần Nùng, vừa nổi tiếng liền vểnh đuôi lên trời, đến chỗ nào cũng thông đồng với mấy thằng trai trẻ. Thấy có kịch bản phim cấp 3 thì sốt sắng cởi sạch chạy đi casting. Ti tiện không? Cậu nói xem có ti tiện hay không?"

Bạch Dương gật đầu lia lịa, cậu thầm nghĩ, hắn chửi hơi quá đà. Tần Nùng diễn bộ phim đó xong thì đoạt giải ảnh hậu, diễn siêu lợi hại. Nào có tục tĩu như lời Kim Thế An nói.

Có điều cũng chẳng thay đổi được sự thật cô ta và Lý Kim là đôi cẩu nam nữ vong ân phụ nghĩa.

Kim Thế An tức giận bất bình: "Ông đây cũng đâu có giống Mã Vân. Nhìn ra ngoài kia, có tiền như tôi thì không đẹp trai bằng tôi, đẹp trai hơn tôi thì không nhiều tiền bằng tôi. Tần Nùng là con đàn bà đê tiện mắt mù."

Cho nên ngày nào anh cũng sai đám săn ảnh đi theo Tần Nùng? Bạch Dương quả thực thấy đồng cảm với Tần Nùng, bảo sao lại có nhiều tin tức tiêu cực liên quan đến cô ta như vậy. Tần Nùng cũng thật là lợi hại, tùy cơ ứng biến, vừa giữ vững được hình tượng bạch liên hoa lại vừa mượn sức mà đi lên con đường hắc hồng.

"Ông đây rốt cuộc kém mấy thằng trai non đấy ở chỗ nào?"

Có lẽ là... chỉ số thông minh đi....Bạch Dương che mặt thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Công bằng mà nói, ngoại hình của Kim Thế An khá tuấn tú khôi ngô, vóc người gần mét chín, mũi cao mắt sâu oai phong lẫm liệt. Nếu không phải vì con mắt thẩm mỹ của hắn quá kỳ dị, chỉ nhìn vào khuôn mặt với dáng người thì so ra chẳng kém Lý Kim chỗ nào. Đương nhiên, nếu khí chất tốt hơn một chút, thậm chí còn bỏ xa Lý Kim mười tám con phố.

Đáng tiếc là thẩm mỹ và khí chất là hai thứ khó có thể sửa đổi nhất trên thế giới này.

Cho nên, thoạt nhìn Kim tổng trông có vẻ rất... tục.

Bảo sao Tần Nùng coi tiền bạc là rác rưởi, cặp với trai trẻ đẹp như hoa, nhất quyết không thèm lầu vàng gác ngọc.

Tục tĩu thì tục tĩu nhưng Kim tổng vẫn là một người rất có nghĩa khí. Qua mấy lần đi uống rượu cùng nhau, giữa hai người lại sinh ra tình hữu nghị cách mạng. Kim Thế An vỗ ngực Bạch Dương, "Đồng chí Tiểu Bạch, cậu đừng buồn nữa. Không phải chỉ là tiền thôi sao? Tôi nâng đỡ cậu! Mẹ kiếp cậu nổi tiếng rồi sẽ cho đôi tiện nhân kia sáng mắt ra! Ông đây không tin, nâng đỡ được Tần Nùng mà lại không nâng được cậu? Trên đời có biết bao nhiêu minh tinh, chỉ dựa vào cái mặt nhựa ngực silicon của cô ta, chẳng mấy chốc mà bị cậu đánh bại đến cha mẹ nhận không ra."

Bạch Dương vừa rớm nước mắt vừa xấu hổ nghĩ, cho dù cậu nổi tiếng như Lưu Đức Hoa thì cũng không đánh bại Tần Nùng đến mức cha mẹ nhận không ra được đâu. Chẳng lẽ cậu phải đi Thái, sau đó trở về tranh giành giải ảnh hậu với Tần Nùng? Vả lại, nhan sắc của Tần Nùng đã được giới diễn viên công nhận là hàng thật không chỉnh sửa, vừa mở mồm ra đã kêu người ta mặt nhựa silicon, quá tùy tiện rồi đi.

Tuy là vậy, Bạch Dương vẫn thấy mình khá may mắn. Con người ta không thể cứ xui xẻo mãi được, không phải sao? Cậu thất tình, cậu thất bại,

https://thuviensach.vn

quanh co lòng vòng mãi, kim chủ mà cậu ngày đêm mong nhớ cuối cùng cũng xuất hiện. Tiền đồ tươi sáng, tương lai chắc chắn sẽ rất tốt đẹp!

- ----- Sự thực chứng minh, Bạch Dương vẫn quá ngây thơ. Sao có thể tin được lời trong lúc say của kẻ có tiền.

Kim Thế An hùng hồn nói sẽ đưa tên tuổi Bạch Dương vươn ra thế giới, sau đó không có sau đó nữa. Kim Thế An mang Bạch Dương vào công ty, bảo cậu làm trợ lý cho hắn.

Cái gọi là trợ lý, thực chất là bồi ăn bồi chơi bồi rượu, "tam bồi" nhận lương. Cũng tạm được, dù gì cũng có tiền lương, lại còn không tốn sức. Ăn chơi nhảy múa là sở trường của Bạch Dương, đi theo Kim Thế An còn được mở mang tầm mắt. Nhân viên công ty gần như đã quen với tác phong phóng túng của vị chủ tịch này, thái độ của mọi người với Bạch Dương không nóng không lạnh, ai làm việc người nấy.

Sở dĩ đế quốc vẫn chưa sụp đổ, không phải vì có một đấng minh quân, mà là vì có trí tuệ của dân chúng. Kẻ giàu có sở dĩ có nhiều tiền, không phải vì hắn biết kiếm tiền, mà là vì có người giúp hắn kiếm.

Bạch Dương không biết kiếm tiền, chỉ giỏi tiêu tiền. Tạm thời cậu chỉ có thể an phận làm một tên lộng thần.

Nhưng Bạch Dương không thể sốt ruột.

Bởi vì trừ việc này ra, cậu không có lựa chọn nào khác.

Muốn trở thành minh tinh thật sự quá khó, sao lại khó như vậy chứ. Cái gì mà dạo chơi trung tâm thương mại, đi ship hàng cũng được người tìm kiếm ngôi sao ký hợp đồng, đều là cổ tích lừa người.

Nếu Kim Thế An chỉ cần Bạch Dương làm trợ lý, không nghĩ ra ý tưởng lệch lạc nào khác thì có lẽ cậu vẫn tiếp tục cầm tiền lương, mù mịt sống

https://thuviensach.vn

tiếp như vậy.

Bạch Dương vẫn luôn tin rằng cuộc sống của cậu đã định sẵn là không bình phàm. Nhưng đa số người trên thế giới này, ai cũng muốn mình được trưởng thành trong một giấc mộng không bình phàm, lại chỉ có thể cam chịu sống trong hiện thực bình phàm. Bạch Dương đã muốn cam chịu, nhưng lại không thể chống lại Kim tổng như một con sóng cao vạn trượng xô tới kiếm chuyện với cậu.

Chuyện bắt đầu rất đơn giản, đơn giản đến mức, Bạch Dương chẳng thể tưởng tượng sau này sẽ trở nên đặc sắc đến thế.

Vẫn là "tam bồi" như thường lệ, buổi trưa ngày hôm đó Bạch Dương cùng Kim Thế An đi ăn tôm hùm, buổi chiều theo hắn đi đánh golf, tối hai người lên bar. Lúc trở về vẫn còn chưa hết phấn khích, lại lên ban công nhà Kim Thế An để uống rượu như mọi lần.

Đề tài nói chuyện lúc uống rượu ban đêm không có gì mới mẻ, đơn giản lại là chửi Tần Nùng, chửi Lý Kim, khen bữa trưa hôm nay, khen bữa tối hôm nay, khen cô em khiêu gợi đụng phải ở quán bar 1912.

Loại đề tài này, thường thì Kim Thế An sẽ phụ trách chủ trì, Bạch Dương đảm nhiệm phụ họa.

Đại khái là cô nàng hôm đó vượt quá tiêu chuẩn bình thường, cũng không biết tại sao, hôm ấy hai người lại có lắm hoa đào đến thế, liên tiếp bốn năm tốp các cô gái, người trước kẻ sau bám theo. Kim Thế An thế mà lại không mang một cô đi thuê phòng như thường lệ, say khướt kéo Bạch Dương về nhà.

"Say quá rồi, hơn nữa cô kia có mùi tởm lắm. Mùi hôi nách lẫn mùi thức ăn."

https://thuviensach.vn

Nói cứ như phẩm vị của anh cao lắm ấy. Nhìn lại quả áo sơ mi hồng đồng bóng với đôi giày thể thao vàng chóe của anh đi, tốt hơn người ta là bao mà chê bai. Bạch Dương say bí tỉ, thầm nghĩ.

"Nhưng mà ngực cô ta thực sự, to phết đấy."

Quả thực là rất to, Bạch Dương đồng ý.

"Mông cong, ánh mắt thì dâm vl."

Vậy anh còn ở đây mà hối hận cái quần què, người ta đã nhảy vào lòng anh, sao anh lại rén rồi. Bạch Dương thoáng liếc nhìn Kim tổng.

Nếu như nhân sinh có thể quay lại một lần nữa, Bạch Dương sẽ lựa chọn nhắm mắt vào thời điểm ấy.

Bởi vì lúc cậu nhìn Kim Thế An, phát hiện ra phía dưới của hắn đã dựng lên một túp lều uy vũ.

Có trách cũng trách khi đó Bạch Dương đã say mèm, say rồi nên quá mức tin tưởng vào tình hữu nghị nông cạn giữa cậu và Kim tổng. Vào thời khắc xấu hổ như vậy, Bạch Dương thế mà không giữ im lặng, còn đồng tình sờ sờ túp lều của Kim tổng: "Kim tổng, tôi nghĩ là... anh nên, đi vào WC một chuyến."

Sau đó Bạch Dương bắt đầu hì hì hì hì.

Kim Thế An gạt tay cậu ra, hai con mắt đầy men say trừng lên nhìn Bạch Dương khoảng một phút đồng hồ.

Chuyện xảy ra tiếp theo, một lời khó nói hết. Cũng giống như tình tiết "ép nhà lành làm kỹ nữ" mà chúng ta thích xem, Kim tổng sờ mặt cậu trợ lý nhỏ của hắn, sau đó bắt đầu vừa cười vừa cởi nút áo.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương vẫn còn đang chìm trong sự tin tưởng vào tình hữu nghị: "Anh làm gì vậy?"

Kim tổng quăng áo sơ mi ra: "Làm cậu đó."

Bạch Dương: "......?????!!!"

Trong nháy mắt, cậu không chỉ sợ tới mức tỉnh rượu, mà còn tới mức suýt thì tè ra quần.

Nhưng hiển nhiên, chỉ có Bạch Dương là người sợ hãi, Kim tổng còn đang động dục. Hắn ấn Bạch Dương lên lan can ban công: "Xấu hổ cái gì? Cậu cũng ngủ với Lý Kim không ít lần rồi nhỉ? Thằng đó cho cậu cái gì tốt? Tôi nuôi cậu lâu như vậy, bây giờ làm cậu một phát thì cũng có mất miếng thịt nào đâu."

Nói xong hắn còn tự ngẫm lại: "Trước giờ chưa từng làm đàn ông, hôm nay phải cảm nhận một chút."

Cảm nhận cái lòn má... Bạch Dương sắp khóc rồi.

Thật sự muốn khóc, khoảnh khắc đó Bạch Dương cảm thấy thế giới như sụp đổ. Nhục nhã, phẫn hận, đau lòng, đủ mọi loại cảm xúc khó tả ập tới. Uổng cho cậu xem Kim Thế An như bạn bè, Kim Thế An có còn là người hay không? Uống rượu vào lại muốn ngủ với cậu!

Mấu chốt là hắn lại còn rất lỗ mãng, rất hạ lưu, hắn nói như thể trước kia cậu yêu Lý Kim chỉ vì "làm một phát"!

Bạch Dương đỏ mắt, nói: "Kim Thế An anh nghiêm túc đấy à?"

Kim Thế An đỏ rực cả mặt, "Nghiêm túc cái gì, làm một tý thôi, mau cởi quần ra."

Bạch Dương đạp một cước vào bộ phận mấu chốt của Kim tổng.

https://thuviensach.vn

Kim Thế An bị đá một phát thế mà không ngã, rượu xông lên đầu, không khỏi nổi cơn tam bành: "Còn giả vờ trinh tiết cái gì? Hôm nay ông đây phải làm cậu cho bằng được!" Nói xong thì cởi luôn quần bò của Bạch Dương ra.

Bạch Dương không ngờ hắn say rượu rồi mà sức lực vẫn còn lớn như thế, cậu muốn kêu cứu nhưng lại thấy mất mặt vô cùng, thật là khóc không ra nước mắt. Cậu sống hai mươi mấy năm trên đời, không ngờ hôm nay lại trở thành cừu non chờ bị thịt. Hai người ở trên ban công vật nhau, một người chỉ mặc quần lót, một kẻ cởi trần thân trên.

Rốt cuộc là vật lộn như thế nào, Bạch Dương thật sự không nhớ rõ.

Chỉ nhớ cậu đẩy Kim Thế An ra, hắn lại bổ nhào tới, cậu né sang một bên, thế là Kim Thế An ùm một tiếng nhảy từ ban công xuống phía dưới.

Trong đầu Bạch Dương chỉ có hai chữ "hỏng rồi".

Một cột nước lớn bắn lên từ mặt bể bơi.

Bạch Dương luống cuống mặc lại quần.

Chuyện sau đó thì bạn biết rồi đấy, Bạch Dương vừa túm cái quần bò đứt nút vừa chạy xuống lầu kêu người tới vớt Kim Thế An lên. Lúc vớt lên thì Kim tổng đã tắt thở. Bạch Dương hoảng sợ, hô hấp nhân tạo những mười phút cho hắn, quản gia gọi điện thoại cho tổng giám đốc Trịnh.

Lúc Trịnh Mỹ Dung tới, Bạch Dương đang ngồi bệt dưới đất. Kim Thế An thở lại rồi, nhưng vẫn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

Trịnh Mỹ Dung nhìn dáng vẻ hai người quần áo xộc xệch, cô rơi vào trầm tư.

https://thuviensach.vn

"Đưa Kim tổng đến bệnh viện Nhân dân, không được báo cảnh sát. Nếu chuyện này bị lộ ra ngoài, tôi cho các người biết tay."

Vị nữ phó chủ tịch ấy nghiêm khắc nhìn Bạch Dương: "Tốt nhất là cậu nên cầu nguyện cho Kim tổng bình an vô sự. Từ bây giờ ngày nào tôi cũng phải nhìn thấy cậu, nếu cậu dám rời khỏi Nam Kinh, tôi sẽ sai người chặt chân cậu."

Bạch Dương cô độc ngồi dưới đất, toàn thân ướt sũng.

Quả nhiên cậu vẫn rất xui xẻo.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 5: Mỹ Dung

Edit: Dờ

Nói đến Trịnh Mỹ Dung, Bạch Dương hơi sợ.

Chị là kiểu phụ nữ mà đàn ông sợ nhất: hơn ba mươi tuổi, dung mạo bình thường, thông minh tháo vát, sấm rền gió cuốn. Nghe nói chị là một bà mẹ đơn thân, sáu năm trước mang theo đứa con chưa dứt sữa đến tập đoàn Hải Long dốc sức làm việc.

Chị là khai quốc công thần của tên nhị thế tổ Kim Thế An, là thân tín bên cạnh hắn. Trong công ty, trừ Kim Thế An ra thì chị là người quyết định tất cả, chị nói một thì người khác không dám nói hai. Trịnh Mỹ Dung quả thật rất có tài. Bạch Dương biết, nếu Kim Thế An không có Trịnh Mỹ Dung, có lẽ tập đoàn Hải Long đã sớm phá sản.

Bạch Dương nghe nhân viên công ty bàn tán với nhau, nói Trịnh Mỹ Dung là đàn chị trước kia học cùng Kim tổng ở nước ngoài. Kim tổng học khoa chính quy còn Trịnh Mỹ Dung học MBA. Chị Mỹ Dung đúng là quá giỏi, đang học thì lớn bụng với bạn cùng phòng. Kết quả không ngoài dự đoán, còn đang đi học mà đã làm người ta lớn bụng, lại còn không chịu cưới, rõ ràng chẳng phải là loại người tốt đẹp gì. Chị Mỹ Dung cũng chẳng vừa, nháo loạn tung trời, vì cô con gái mới sinh mà tranh chấp với bạn trai đến đầu rơi máu chảy.

Mà thưởng thức của Kim tổng cũng thật là kỳ lạ, hình như đã từng theo đuổi đàn chị này. Khi đó Trịnh tổng kiên quyết từ chối lời tỏ tình của Kim Thế An, sau đó lại nhậm chức phó chủ tịch bên cạnh hắn.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều bảo Trịnh tổng một lòng vì cô con gái, là một người mẹ tốt. Tuy hơi hung dữ, nhưng chắc chắn là lương mẫu hiền thê. Người phụ nữ tốt như vậy, Kim tổng căn bản không xứng.

Kim tổng chỉ xứng với dạng đê tiện diêm dúa lòe loẹt như Tần Nùng.

Nếu không xảy ra chuyện này của Kim Thế An, có lẽ Bạch Dương vẫn thực sự kính trọng, bội phục, thậm chí đồng cảm với Trịnh Mỹ Dung.

Nhưng bây giờ Trịnh Mỹ Dung chính là một nữ ác ma đáng sợ.

Kim Thế An nằm phòng vip bệnh viện những một tháng trời, bác sĩ không khám ra bệnh gì, chỉ nói là bị thương ngoài da, lại không rõ vì sao hắn bất tỉnh.

"Cứ quan sát trước đã, chúng tôi mời chuyên gia từ Thượng Hải và Bắc Kinh tới hội chẩn rồi. Nếu vẫn không được thì đưa Kim tổng đi Mỹ trị liệu."

Thân là người quản lý sản nghiệp dưới trướng tập đoàn Hải Long, viện trưởng Tôn của bệnh viện Nhân dân phải ra sức mà khoác lác.

Mấy ngày sau, Trịnh Mỹ Dung lấy được video giám sát ở biệt thự của Kim Thế An. Điều kỳ lạ xuất hiện rồi, thứ mà camera quay được khác xa với những gì trong trí nhớ của Bạch Dương. Camera chỉ quay được cảnh Kim Thế An muốn cưỡng bức Bạch Dương, từ đầu tới cuối Bạch Dương vô cùng đáng thương tội nghiệp. Sau đó Kim Thế An như thể bị úng não, tự phóng người nhảy xuống bể bơi.

Bạch Dương cảm thấy hình như gặp ảo giác rồi, sự việc hoàn toàn không phải như vậy. Tuy rằng với tình huống bây giờ thì đoạn video này rất có lợi cho cậu.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung nhìn video, im lặng không nói gì, vẫn kiên quyết yêu cầu Bạch Dương không được rời khỏi Nam Kinh, hơn nữa ngày nào cũng phải đến bệnh viện báo danh.

"Dám chạy tôi sẽ chặt chân cậu."

Vâng vâng vâng, tôi cũng chẳng phải con rết, nào có nhiều chân cho chị chặt. Bạch Dương thầm trợn trắng mắt trong lòng.

"Mọi việc chờ Kim tổng tỉnh lại rồi nói sau. Nếu cậu làm chuyện gì không phải với Kim tổng, chúng tôi vẫn sẽ khởi tố cậu."

Ha ha, Bạch Dương cười thầm. Khởi tố, chị dám sao?

Nếu Trịnh Mỹ Dung báo cảnh sát ngay lúc ấy thì Bạch Dương còn sợ. Nhưng chị ta lại không làm thế, điều đó nói lên điều gì? Nói lên rằng Trịnh Mỹ Dung cũng chột dạ.

Đúng vậy, đường đường là chủ tịch của tập đoàn Hải Long, nửa đêm cưỡng bức đàn ông thì thôi, lại còn tự mình nhào xuống bể bơi mà bỏ mạng --- phốt đồng tính luyến ái, còn mang thêm tính chất cưỡng gian, nếu bị đồn ra ngoài thì giá cổ phiếu của tập đoàn các người không tụt thẳng xuống hố mới là lạ.

Bạch Dương rất đắc ý, thậm chí còn mua vé đi Trấn Giang chơi một chuyến. Quả nhiên ông trời vẫn đứng về phía chính nghĩa, tuy là cái chính nghĩa này hơi bị vặn vẹo.

Trịnh Mỹ Dung nhìn ra được Bạch Dương đang đắc chí, chị không hề nương tay, đến Trấn Giang bắt Bạch Dương về. Hai gã đàn ông to cao xách Bạch Dương như một con gà con, kéo cậu vào văn phòng viện trưởng bệnh viện Nhân dân. Trịnh tổng đang ngồi trên ghế của viện trưởng giũa móng tay, thấy Bạch Dương vào thì nâng mắt lên nhìn.

https://thuviensach.vn

Đầu gối của Bạch Dương lập tức ăn một cú đạp cực mạnh.

Trịnh tổng vẫn bình chân như vại giũa móng tay: "Đây là lần đầu tiên, tôi sẽ không đập nát đầu gối của cậu. Có phải cậu xem đoạn video kia xong thì rất đắc ý không? Cậu phải biết rằng, video ở trong tay tôi."

Bạch Dương đau đến toát mồ hôi lạnh.

Trịnh Mỹ Dung tiếp tục thổi móng tay: "Chờ Kim tổng tỉnh lại, cậu ấy nói thế nào thì chính là thế đó. Không tới lượt cậu đắc ý."

Bạch Dương cố cãi: "Nhưng chị cũng xem đoạn video đó rồi mà, đâu liên quan gì tới tôi!"

Trịnh Mỹ Dung: "Tôi nói có liên quan thì chính là có liên quan. Nếu cậu còn dám chạy, tôi sẽ khiến cho cậu nằm chung với Kim tổng. Cả cái đất Nam Kinh này, Trịnh Mỹ Dung tôi nói được làm được."

Bạch Dương sụt sịt trở về nhà. Đây mà là tập đoàn tài chính sao? Đệch, đây rõ ràng là thế lực xã hội đen.

Trắng đen đã rõ, Bạch Dương lựa chọn... cúi đầu trước thế lực đen tối.

Bạch Dương không hiểu, cũng không thể hiểu được Trịnh Mỹ Dung sốt ruột như thế nào.

Tình huống của tập đoàn Hải Long bây giờ rất phức tạp. Năm đó cha của Kim Thế An dựa vào đầu cơ trục lợi mà phất lên nhanh chóng trong một đêm. Sau đó nhìn xa trông rộng mở một công ty, bước vào thị trường, hai bàn tay trắng dựng nên cơ nghiệp, mới có tập đoàn tài chính Hải Long tên tuổi vang dội khắp vùng Hoa Đông ngày hôm nay. Không ai biết vì sao Kim Hải Long lại không chịu rời khỏi Nam Kinh, đa số những kẻ có tiền đều chuyển tới Bắc - Thượng - Quảng, hoặc ít nhất mở công ty ở những nơi ấy, mà Kim Hải Long thì cứ bám riết lấy đất Nam Kinh này. Người trong

https://thuviensach.vn

giới đồn rằng mộ phần tổ tiên nhà họ Kim ở Nam Kinh, phong thủy cực tốt, ngày nào cũng bốc khói xanh.

Dù mộ tổ có bốc khói xanh thật thì cũng không ngăn được Kim Hải Long thấy lợi quên tình nghĩa. Người ta đều bảo phú quý rồi sẽ thay lòng, Kim Hải Long cũng không ngoại lệ. Hai vợ chồng nhà họ Kim vất vả nửa đời người mới đưa được con trai ra nước ngoài học, sau đó Kim Hải Long rốt cuộc không nhịn được nữa, bắt đầu nuôi vợ bé.

Nói chính xác thì không phải nuôi vợ bé, mà là đi tìm tân hoan. Ông chủ Kim rất vui lòng với cuộc sống "cờ đỏ không ngã, cờ màu tung bay", nhưng phu nhân Vương Tĩnh Lâm sao có thể nhịn? Hai người cũng giống như bao đôi vợ chồng chỉ có thể cộng khổ mà không thể đồng cam khác, dắt nhau lên tòa đòi ly hôn. Yêu cầu của Vương Tĩnh Lâm rất đơn giản, hai vợ chồng chia đều khối tài sản hai trăm triệu đô, còn lại đều thuộc về Kim Thế An. Đứa trẻ là con của hai người, dù tình cảm không còn thì vẫn không thể vứt bỏ như một thứ đồ vật. Chỉ cần Kim Hải Long đồng ý đưa công ty cho con trai, Vương Tĩnh Lâm sẽ chịu ký giấy ly hôn.

Cũng phải trách cô tình nhân kia quá vội vàng, chạy tới nháo loạn với Vương Tĩnh Lâm, mất cả con gà mất luôn nắm gạo, khiến cho Kim Hải Long nảy sinh nghi ngờ. Cuối cùng, tập đoàn Hải Long rơi vào tay Kim Thế An bấy giờ vẫn còn đang theo học ở nước ngoài. Vương Tĩnh Lâm mang theo một số nhân thủ đi Bắc Kinh, còn Kim Hải Long rốt cuộc cũng chịu dời ổ, mang theo tình nhân cùng đến Thượng Hải.

Khi ấy, rất nhiều người đều chờ xem tên nhị thế tổ Kim Thế An này sẽ tấu hài như thế nào, xem hắn ngồi không ăn hết núi vàng của cha mẹ.

Trịnh Mỹ Dung có thể vỗ ngực tự hào tuyên bố rằng, quyết định sáng suốt nhất của Kim Thế An chính là mời chị về làm cho hắn. Lúc mới vào thì làm phụ tá, không lâu sau leo lên chức tổng giám đốc. Bằng MBA của

https://thuviensach.vn

chị không phải để trưng, tập đoàn Hải Long chẳng những không sụp đổ, trái lại còn không ngừng phát triển.

Trịnh Mỹ Dung không thể không liều mạng, Kim Thế An dù gì vẫn còn cha mẹ, mà chị thì chẳng còn gì, chỉ có một cô con gái bảy tuổi.

Trịnh Mỹ Dung muốn kiếm thật nhiều tiền để mình và con gái được sống hạnh phúc hơn một chút.

Kim Thế An không phải là một doanh nhân giỏi, nhưng hắn là một vị lãnh đạo tốt. Đối với Trịnh Mỹ Dung, một lãnh đạo không can dự vào việc của chị thì chính là một lãnh đạo tốt.

Kim Thế An chỉ biết ăn chơi nhảy múa, hết chuyện làm thì đốt tiền tán tỉnh minh tinh, nhưng thế thì đã sao? Chỉ cần Kim Thế An không can thiệp, Trịnh Mỹ Dung càng được chứng tỏ bản lĩnh khiến cho tập đoàn Hải Long ngày một lớn mạnh, chị càng có thể nhận được mức tiền lương cao và một khoản hoa hồng kếch xù.

Trịnh Mỹ Dung đã lên kế hoạch cố làm thêm hai năm nữa, sau đó giả bộ muốn đi ăn máng khác, đến lúc đó Kim Thế An nhất định sẽ giữ chị lại. Chị sẽ đòi cổ phần từ Kim Thế An, chân chính trở thành một trong những cổ đông của tập đoàn.

Nhưng ai mà ngờ được, Kim Thế An lại xảy ra chuyện như vậy. Ăn chơi nhảy múa đền cả mạng vào.

Làm sao đây? Trịnh Mỹ Dung chỉ có thể giấu nhẹm tin tức, không được để hội đồng cổ đông biết, càng không được để Kim Hải Long và Vương Tĩnh Lâm biết. Chị là thân tín bên cạnh Kim Thế An, không có nghĩa là Kim Hải Long và Vương Tĩnh Lâm cũng tín nhiệm chị. Một khi tin tức bị truyền ra ngoài, gần như chắc chắn là công ty sẽ rơi về tay cha mẹ của Kim Thế An. Nhất triều thiên tử nhất triều thần, dù là Kim Hải Long hay Vương

https://thuviensach.vn

Tĩnh Lâm tiếp quản công ty, Trịnh Mỹ Dung đều không tránh khỏi kết cục bị hất cẳng.

Tất cả mọi người đều đang mong chờ Kim Thế An tỉnh lại. Tỉnh lại rồi, hoặc là tố cáo Bạch Dương cố ý gây thương tích, hoặc lại tha cho cậu ta, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đối với Trịnh Mỹ Dung, Bạch Dương thực sự chẳng quan trọng. Nhưng đối với Bạch Dương, khoảng thời gian Kim Thế An bất tỉnh một tháng này, ngày nào cậu cũng bị giày vò.

Nếu biết trước mọi chuyện sẽ thế này, lúc ấy cậu nên về quê kiếm việc cho rồi. Bạch Dương đau khổ nghĩ, bây giờ cậu chẳng mong gì hơn, chỉ mong Kim Thế An mau tỉnh lại, sau đó đường ai nấy đi. Chỉ cần Kim Thế An không gây phiền phức cho cậu, cậu tình nguyện mỗi ngày đều đi thắp hương ở chùa Kê Minh.

Bây giờ, Kim Thế An cuối cùng cũng chịu tỉnh.

Hoàn toàn - mất trí nhớ, không chỉ quên việc cưỡng gian kia, mà ngay cả chính hắn là ai, hắn cũng không nhớ nổi nữa.

Như bạn biết đấy, chuyện này đã vượt quá phạm vi tưởng tượng của tất cả mọi người.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 6: Lừa Gạt

Edit: Dờ

Kim Thế An ngồi trên sofa trong phòng bệnh, trước mặt hắn là bàn trà, trên bàn bày la liệt những tờ báo số ra ngày hôm đó, cùng với Thái Bình Hầu Khôi* mà hắn đặc biệt yêu cầu.

*Thái Bình Hầu Khôi (太平猴魁): Trà được trồng từ đầu thế kỷ 20 tại khu vực Hầu Khanh, chân núi Hoàng Sơn, tỉnh An Huy, Trung Quốc. Búp trà dài, thẳng, mập mạp mà mềm mại, màu xanh biếc, mặt lá phủ 1 lớp lông mịn. Mùi thơm ngát. Cánh trà rất dài, to, dẹt (dài khoảng 5-6cm). Nước trong xanh, hương thơm, hậu vị ngọt thanh.

TV đang phát những tin tức không hề liên quan tới Kim Thế An.

Kim Thế An vẫn đang không kiềm chế được sự hứng thú với TV, thú vị hơn máy thu thanh rất nhiều, giống như xem phim chiếu bóng, nhưng khác ở chỗ TV có âm thanh, còn phim chiếu bóng thì không. Thế An từng nghe nói đến loại phim có âm thanh, nhưng chưa chứng kiến bao giờ. Mà hiện tại, trước mặt hắn là một màn hình lớn màu đen, lúc mở lên không những hát được mà còn diễn được, màu sắc rực rỡ, rất nhiều tiết mục đa dạng phong phú.

Thật sự rất giỏi.

https://thuviensach.vn

Hắn mất hai ngày để nghe ngóng, hiểu ra bây giờ đã là năm 2012. Tính từ thời điểm hắn bị Lộ Sinh đâm chết thì đã 80 năm trôi qua rồi.

Hắn không thể nói chuyện một cách tùy tiện, hắn biết rõ tình huống hiện giờ của mình, chính là tá thi hoàn hồn.

Hắn không biết người của thời đại này có thái độ như thế nào đối với việc tá thi hoàn hồn, hoặc là nói, sẽ trừng phạt hắn như thế nào. Hắn đã chết dưới tay Lộ Sinh một lần, bây giờ hắn cần phải sống tiếp ở nơi này.

Cũng thật là buồn cười, khoảnh khắc mà Thế An tỉnh lại, trong lòng vẫn còn nghĩ về Lộ Sinh. Lộ Sinh đâm hắn, dù không chết, nhưng hắn cũng cảm thấy không còn hy vọng.

Nhưng khi hắn mở mắt ra, lại thấy được khuôn mặt ấy.

Người kia không phải Lộ Sinh, cậu ấy tên là Bạch Dương.

Đột nhiên, lòng Thế An dâng lên ý niệm muốn được sống tiếp.

Phải chăng Lộ Sinh cũng đầu thai chuyển kiếp đến nơi này? Liệu bọn họ còn có thể tiếp tục tiền duyên? Thế An chẳng có tâm tư nghĩ quá nhiều, hắn chỉ đơn giản là rất muốn gặp lại Bạch Dương một lần nữa.

Trịnh Mỹ Dung đã vài lần đến nói chuyện với hắn, đơn giản là hy vọng hắn có thể nhớ lại chuyện trước kia, rồi hỏi rốt cuộc giữa hắn và Bạch Dương đã xảy ra chuyện gì. Kết quả chẳng ra đâu vào đâu. Cho dù hắn đã mất trí nhớ, Trịnh Mỹ Dung vẫn cẩn thận báo cáo tình huống công ty cho hắn, điều này khiến Thế An đánh giá cao Trịnh Mỹ Dung hơn một chút. Nhưng chính hắn cũng biết rằng không thể nói ra sự thật cho vị Trịnh tổng này, bởi vì trước mắt, hắn không có năng lực khống chế Trịnh tổng.

Đó là một người phụ nữ có dã tâm, hắn liếc mắt một chút là có thể nhìn ra.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, hắn hy vọng vị Trịnh tổng này có cảm tình riêng với Kim tổng, vậy thì hắn sẽ có lợi thế hơn.

Nhưng đáng tiếc rằng, Kim Thế An không nhìn thấy một chút tình cảm riêng tư gì trong mắt Trịnh Mỹ Dung.

Vậy thì chỉ có thể lừa gạt.

Kim Thế An giả bộ mất trí nhớ, nếu bị hỏi quá nhiều thì sẽ vờ đau đầu. Trịnh Mỹ Dung bất đắc dĩ, tần suất hai lần một ngày lôi viện trưởng Tôn ra mà trút giận, viện trưởng Tôn lại đi mắng khoa thần kinh. Đám bác sĩ khổ sở không để đâu cho hết, đành phải họp bàn mỗi ngày, cuối cùng đưa ra kết luận: "Có lẽ Kim tổng đã chịu kích động mạnh khiến cho mất trí nhớ, lại bị rơi từ trên cao xuống dẫn đến não bộ chịu tác động, bộ phận có chức năng ghi nhớ thường thức bị tổn thương. Có điều cậu ấy là một người thoải mái. Chúng tôi tin rằng, chỉ cần trị liệu phục hồi thật tốt thì không ảnh hưởng gì đến cuộc sống cả."

Nói với không nói khác gì nhau? Phiên dịch đơn giản ra thì là: Thiên hạ này có biết bao nhiêu kẻ hỏng đầu, có người không biết nói tiếng người nữa, có kẻ còn không nghe hiểu được tiếng người. Kim tổng của các người vốn ngu ngốc rồi, có đần hơn tý nữa cũng chẳng sao hết, dù gì không đau không ngứa chẳng chết được.

Trịnh Mỹ Dung giận tím người, chẳng còn hơi sức mà mắng viện trưởng Tôn.

Chị quyết định từ bỏ trị liệu cho Kim Thế An, dù gì Kim Thế An vốn đã chẳng quan tâm đến chuyện trong công ty, cứ để cho cậu ta từ từ phục hồi vậy. Thừa lúc cậu ta đần độn không chừng còn có thể lừa được mấy phần cổ phiếu.

Kim Thế An đợi rất lâu cũng không được gặp lại Bạch Dương, vì thế gọi Trịnh Mỹ Dung tới hỏi: "Tôi còn phải nằm viện bao lâu?"

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung cung kính đáp: "Kim tổng, bác sĩ đề nghị rằng để ngài tiếp tục ở lại bệnh viện tĩnh dưỡng."

Tuy Thế An không biết Trịnh Mỹ Dung tính toán gì trong lòng, nhưng hắn nhìn ra được, Trịnh Mỹ Dung có ý đồ khác. Vì thế hắn cười nói: "Tôi đã khỏe rồi, ngày mai sắp xếp để tôi xuất viện đi."

Trịnh Mỹ Dung không nói hai lời: "Tôi biết rồi."

"Còn nữa, tôi muốn gặp cậu Bạch Dương kia."

Trịnh Mỹ Dung đã sắp quên béng Bạch Dương rồi, nếu Kim Thế An không nhắc, chị còn quên luôn việc đã cho hai người đi theo dõi Bạch Dương. Chị đã dặn dò kỹ rằng nếu Bạch Dương dám chạy thì phải dẫn tới gặp chị, xem ra gần đây Bạch Dương rất ngoan ngoãn, ở lại Nam Kinh không đi đâu cả.

"Kim tổng, có phải ngài đã nhớ ra chuyện gì không?"

Thế An gật đầu: "Lúc đó cậu ấy cứu tôi, tôi muốn gặp cậu ấy."

Trịnh Mỹ Dung: "....."

Bạch Dương được sắp xếp gặp mặt với Kim Thế An. Một mình. Ngay trong phòng bệnh vip.

Trịnh Mỹ Dung không mấy để tâm tới cuộc gặp mặt của bọn họ, nếu Kim Thế An đã nói là Bạch Dương cứu cậu ta, vậy thì chị cũng chẳng còn lý do gì để mà mặt nặng mày nhẹ với cậu. Chị chỉ lo lắng về việc Kim Thế An nhớ được bao nhiêu chuyện.

Xem ra chuyện đòi cổ phần phải tạm gác lại.

Lúc Bạch Dương đi vào phòng bệnh, Thế An đang xem TV. Thấy cậu đến, hắn đứng lên cười dịu dàng với Bạch Dương.

https://thuviensach.vn

"Nào, ngồi đi."

Bạch Dương hơi sợ hãi, cậu đã quen với cái dáng ngồi ườn ra não tàn của Kim Thế An, tự dưng bây giờ lại thấy hắn ngồi thẳng tắp như một gốc tùng, Bạch Dương sợ một giây tiếp theo hắn sẽ lại muốn cưỡng bức cậu.

Thế An dặn dò y tá: "Mang trà tới." Rồi quay ra dịu dàng cười: "Mấy ngày không gặp cậu."

Bạch Dương run chân.

Y tá châm trà rồi đi ra đóng cửa lại.

Hai người im lặng ngồi xem TV. Nữ diễn viên trên TV đang khóc sướt mướt với nam diễn viên: "Sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Vì sao? Vì sao?"

Hỏi hay lắm, Bạch Dương cũng muốn hỏi Kim Thế An như vậy. Vì sao lại đối xử với tôi như thế? Rốt cuộc là muốn làm gì?

Kim Thế An nói cậu đã cứu hắn. Khi nghe Trịnh Mỹ Dung nói như vậy, Bạch Dương mừng như điên, sau đó lại hết hồn. Cậu sợ Kim Thế An có ý định trả thù, lừa cậu đến đây rồi giở trò bá vương ngạnh thượng cung.

Nghĩ cái gì thì cái đó tới, Kim Thế An vỗ vỗ lên tay cậu.

Bạch Dương lập tức nhảy dựng lên theo phản xạ, rút mạnh tay ra.

Thế An thương tiếc nhìn cậu: "Cậu sợ cái gì?"

Bạch Dương lại ngồi xuống: "Không... anh tự dưng... sờ tay tôi, rất buồn nôn."

Thế An thành khẩn nhận lỗi: "Thất lễ, là do tôi mạo phạm."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cảm giác như vừa ăn phải cứt.

Cậu không thể thuyết phục bản thân rằng người đàn ông nho nhã mê người trước mắt lúc này lại là Kim Thế An. Kim Thế An nằm viện xong bị điện giật à? Rốt cuộc anh ta đã gặp chuyện gì mà biến thành dáng vẻ cục cưng ngoan ngoãn sợ chết khiếp như thế này.

Biểu cảm của Bạch Dương lọt hết vào mắt Thế An, hắn chậm rãi nhấp trà: "Tôi đã nói với Trịnh tổng là cậu cứu tôi."

Bạch Dương hơi lo lắng: "Đúng vậy, tôi đã hô hấp nhân tạo những mười phút cho anh đó!"

Thế An đang uống trà, nâng mắt nhìn lên: "Cậu nghĩ tôi không biết sao? Là cậu đã giết tôi."

Thử cược một lần.

Hắn thắng, bởi vì Bạch Dương đã sợ đến ngây người.

Thế An nhìn biểu cảm của cậu, cười thầm trong lòng: "Lúc ấy tôi tỉnh lại, cậu là người đầu tiên đến nhìn tôi. Theo lý thuyết thì cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, nhưng lần nào đến thăm tôi, cậu cũng rụt rè e ngại? Tôi cầm tay cậu, cậu lại đẩy tôi ra."

Bạch Dương vô tội cãi lại: "Tôi không thích bị đàn ông nắm tay."

Thế An cười: "Thật không? Tôi rất nhớ ánh mắt của cậu khi đó, không phải chán ghét, mà là sợ hãi. Cậu đang sợ tôi."

Bạch Dương thầm nghĩ, anh đã từng cưỡng bức tôi không thành đấy, tôi có thể không sợ anh sao? Tuy rằng tôi sợ anh không phải bởi vì chuyện cưỡng gian kia. Cậu hơi tức giận, mặt cũng đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Thế An bình tĩnh, "Trịnh tổng nói, ngày đó chúng ta uống rượu cùng nhau, sau đó tôi ngã lầu bất tỉnh. Là tôi đã làm chuyện gì với cậu, sau đó tôi và cậu phát sinh tranh chấp. Dưới tình thế cấp bách, cậu đẩy tôi xuống lầu."

Giọng điệu rất thong thả, thậm chí còn rất mềm mỏng dịu dàng, nhưng lại vô cùng chắc chắn, giống như không phải đang suy đoán mà là đang thuật lại sự thật. Hắn không cho Bạch Dương cơ hội thanh minh: "Cậu giết tôi, trong lòng bất an, sợ tôi tỉnh lại sẽ tố cáo cậu, bởi vậy ngày nào cũng đến xem tôi tỉnh hay chưa. Sau khi tôi tỉnh lại, mọi người thấy tôi mất trí nhớ thì đều vô cùng lo lắng. Chỉ có cậu là như trút được gánh nặng. Có thể thấy, cậu đã làm ra chuyện đuối lý."

Hắn nhìn Bạch Dương thật sâu: "Cậu sợ tôi nhớ ra việc cậu đã làm, có phải không?"

Bạch Dương đứng phắt dậy: "Không phải như vậy!"

Thế An mỉm cười: "Cậu nhìn chân cậu đi, chân của cậu đang run. Cậu lại nhìn mặt cậu đi, cả mặt đều đỏ ửng. Theo lý thuyết, nếu cậu bị oan thì đỏ mặt tía tai cũng là chuyện thường --- Nhưng khi tôi nói chuyện cậu giết tôi, cậu không đỏ mặt. Nói đến chuyện uống rượu thì lại đỏ mặt. Có thể thấy, buổi tối ngày hôm đó, e rằng tôi và cậu không chỉ là tranh chấp đơn giản, mà còn có việc khó nói khác."

Bạch Dương mất tự nhiên nhìn hình phản chiếu của mình trên cửa sổ thủy tinh. Thế An có lòng tốt nhắc nhở: "Nhà vệ sinh có gương."

Bạch Dương xấu hổ thu lại tầm mắt.

Thế An chậm rãi nâng ly trà: "Bây giờ mặt cậu còn đỏ hơn vừa nãy."

Đâu chỉ đỏ mặt, Bạch Dương tức đến trào nước mắt luôn rồi.

Thế An vỗ vỗ sofa: "Sao lại nóng nảy như thế? Ngồi xuống đi, từ từ nói."

https://thuviensach.vn

Hắn tao nhã thả ly trà xuống: "Tôi nói cậu và tôi có chuyện khó nói, cậu không phản bác. Vậy thì có thể thấy được, vừa rồi việc cậu bảo không thích bị đàn ông nắm tay thật là khẩu thị tâm phi. Cậu biết không, vừa rồi khi cậu nói những lời ấy, đồng tử giãn lớn, mắt liếc về bên phải, cho thấy cậu đang nói dối."

Không. Bạch Dương thầm nghĩ, chuyện khó nói gì chứ, tôi không hiểu. Chỉ là, nghe qua không phải chuyện gì tốt.

Thế An không ngờ cậu thanh niên trước mắt này lại kém học thức đến thế, hắn thấy may mắn vì lúc du học đã từng đọc một quyển sách phân tích hành động cử chỉ của con người. Lúc ấy, hắn còn cho rằng đó chỉ là mánh khóe lừa đảo, thế mà bây giờ lại lấy ra để lừa gạt người của 80 năm sau. Thật sự buồn cười.

Hắn cười thầm trong lòng, nét mặt cũng không giấu nổi ý cười: "Xem ra là tôi đoán đúng rồi. Sao phải sốt ruột? Tôi đâu có muốn lấy mạng cậu."

Bạch Dương gào to: "Là anh cứ khăng khăng muốn cưỡng bức tôi, tôi đâu có đẩy anh! Là anh tự nhảy xuống!"

Thế An sửng sốt: "Cưỡng bức?"

Bạch Dương không còn gì để mất: "Đúng vậy! Anh còn giả bộ cái gì? Anh cũng đã cởi quần tôi rồi, khăng khăng muốn làm tôi, anh còn mặt mũi mà nói sao? Anh có còn là con người không?"

Thế An không ngờ cậu lại nói rõ ràng ra đến vậy, càng không ngờ chủ nhân của thân thể này lại quá quắt như thế, nhất thời chính hắn cũng đỏ mặt, lại không nhịn được cười: "Xem ra lời cậu nói là thật."

Đây mới là người dễ khống chế.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 7: Giao Dịch

Edit: Dờ

Theo lý thuyết, sau khi Kim Thế An lừa Bạch Dương nói ra sự thật rồi thì sẽ lộ nguyên hình thế lực đen tối, tùy ý vo tròn nắn vuông Bạch Dương. Bạch Dương đã chuẩn bị tâm lý nhìn Kim Thế An ngửa cổ lên trời cười to, cậu đã giữ sẵn quần mình luôn rồi.

Nhưng mà Kim Thế An vẫn bất động, bảo trì phong thái tao nhã lịch lãm: "Cũng không phải chuyện gì lớn. Đừng giận, tôi chỉ muốn biết tình hình thực tế mà thôi."

Hứm? Không phải chuyện gì lớn?

Bạch Dương vẫn đang che đũng quần, rơi vào trạng thái not responding.

Thế An chậm rãi châm thuốc lá: "Nếu cậu đã nói sự thật cho tôi, vậy tôi cũng sẽ nói thật với cậu. Nhìn cậu không giống người nhát gan, rất mong cậu đừng sợ hãi."

Bạch Dương bị thu hút bởi động tác châm thuốc cực kỳ đẹp trai của hắn rồi.

Kẻ có tiền thật là khó lường, Kim Thế An thế mà có thể khoan dung độ lượng nho nhã mê người như vậy. Trong giây lát, Bạch Dương thậm chí còn nghĩ, Tần Nùng đúng là mù mắt chó, Kim Thế An thực sự vô cùng ngọc thụ lâm phong mà. Hơn Lý Kim gấp vạn lần luôn.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó, Kim Thế An dùng một câu mang tính chất gây sự để kéo Bạch Dương về hiện thực.

"Cậu đã từng nghe nói tới tá thi hoàn hồn chưa?"

"......???"

Phải cảm tạ Kim Thế An có một cái đầu thông minh, biểu cảm khuôn mặt trật tự rõ ràng, một lời nói ra đã có thể khái quát hết lai lịch của mình. Tuy nội dung rất chấn động, thế nhưng dưới lời tự thuật nhàn nhạt không khói không lửa của hắn, Bạch Dương không sợ nhảy dựng lên.

Bạch Dương mờ mịt suy nghĩ một chút: "Anh xuyên việt tới đây à?"

Thế An: "Xuyên việt?"

Bạch Dương: "Ờ... chính là cái tá thi hoàn hồn mà anh nói đó, cùng nghĩa."

Thế An gật đầu cười.

Thật ra hắn cũng thầm đổ mồ hôi lạnh trong lòng, hắn hy vọng mình không nhìn lầm Bạch Dương. Nếu nước cờ này đi sai, cục diện sẽ rất khó để xử lý.

Nếu Bạch Dương chạy đi nói cho Trịnh Mỹ Dung rồi tuyên cáo khắp thiên hạ, hắn sẽ phải làm thế nào?

Bạch Dương ngơ ngác nhìn hắn chừng một phút đồng hồ. Sau đó bắt đầu ngốc nghếch cười.

"Kim Thế An, bây giờ anh có khiếu hài hước thật đấy. Anh thật là biết đùa."

Ngụ ý là không tin hắn.

https://thuviensach.vn

Thế An cũng chẳng vội vàng: "Cậu không tin tôi cũng không sao. Lâu ngày rồi sẽ tin thôi."

Bạch Dương cười hì hì: "Vậy sao anh lại nói cho tôi biết vậy? Vì sao không nói cho Trịnh tổng, chị ấy là thân tín bên cạnh anh cơ mà."

Lại nói, chuyện Trịnh Mỹ Dung muốn chặt chân cậu, Bạch Dương còn nhớ rất rõ!

Thế An thành thật đáp: "Trịnh tổng rất khôn khéo, sao có thể tùy tiện nói cho cô ấy biết tình huống này?"

Bạch Dương mất hứng: "Vậy ý anh là tôi rất ngốc?"

Thế An cười: "Không, cậu đáng yêu hơn cô ấy nhiều. Tôi đến với thế giới này, cậu chính là người đáng yêu nhất tôi từng gặp. Tôi không tin cậu, còn có thể tin ai đây?"

"....."

Bạch Dương đỏ mặt.

Đỏ mặt thì tốt rồi.

Thế An tiếp tục chân thành tâm sự: "Tôi nghe Trịnh tổng nói cậu không có công việc tử tế. Vậy cậu cứ đến chỗ tôi đi, tôi tiếp tục dùng cậu. Cậu đó, giúp tôi để ý những việc vặt hàng ngày, miễn cho người khác phát hiện ra tôi là khách ngoại lai. Có được không?"

Bạch Dương cảnh giác nhìn hắn: "Nếu tôi không làm thì sao?"

Thế An duỗi đôi chân dài ra, nhẹ nhàng ngả người vào sofa: "Vậy thì tôi sẽ nói với Trịnh Mỹ Dung là cậu đẩy tôi xuống lầu."

..... Đù má nói nãy giờ hóa ra là muốn đe dọa mình?!

https://thuviensach.vn

"Vậy anh cứ tự nhiên! Tôi cũng sẽ nói với Trịnh tổng, anh là một tên xuyên việt!"

Thế An thương hại nhìn cậu: "Vậy cậu nói bây giờ luôn đi, xem Trịnh tổng tin cậu hay là tin tôi."

"....."

Bạch Dương buồn bực nhìn Kim Thế An, lần thứ hai nhớ tới nỗi sợ bị đập vỡ đầu gối. Kim Thế An cũng không để ý cậu nữa, ung dung ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ tràn đầy nắng thu, sắc thu ấy kéo dài từ khung cửa rồi khẽ dừng lại trên khuôn mặt của Thế An, chiếu vào trong mắt hắn, càng tô vẽ thêm cho hắn dáng vẻ anh tuấn như chạm như khắc.

Bạch Dương thế mà còn có tâm trạng thảnh thơi cảm thấy Kim Thế An như vậy rất là đẹp trai!

Trắng đen đã rõ, cậu lại lựa chọn cúi đầu trước thế lực đen tối.

"Được rồi, làm thì làm, nhưng tôi có một điều kiện." Bạch Dương nói.

Thế An gật đầu nhìn cậu: "Cậu nói đi."

"Tôi không muốn làm trợ lý gì gì đó, tiền lương thấp lắm, tôi muốn làm minh tinh. Lúc trước anh đã đồng ý nâng đỡ tôi thành minh tinh rồi."

Thế An suy nghĩ một lát: "Minh tinh là gì? Giống như Trương Chức Vân* sao?"

*Trương Chức Vân (张织云, 1904 - 1975), là một diễn viên, tên thật là Trương A Thiện (A Hỉ), người Quảng Đông. Là một trong những minh tinh đời đầu của Trung Quốc, ảnh hậu đầu tiên của điện ảnh Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương: "Trương Chức Vân là ai?"

Thế An ngạc nhiên cười: "Đến cả Trương Chức Vân cậu cũng không biết? Là diễn viên điện ảnh, nữ minh tinh."

Bạch Dương vỗ đùi: "À đúng rồi, đúng là ý đó. Tôi muốn làm minh tinh."

Thế An cười rộ lên: "Diễn phim điện ảnh sao? Vậy thì dễ rồi."

Bạch Dương được voi đòi tiên: "Không phải chỉ diễn phim điện ảnh, tôi còn muốn hát, muốn mở concert, muốn quay phim truyền hình. Tóm lại anh phải nâng đỡ tôi, phải tiêu thật nhiều tiền. Không thì tôi không làm đâu."

Thế An gật đầu: "Đều được."

Bạch Dương bị hắn dọa sợ: "Anh có biết phải tốn bao nhiêu tiền không vậy?"

Thế An nhìn cậu thật sâu, sau đó mỉm cười, "Tiền có gì mà phải vội vàng? Chỉ cần cậu muốn làm, chỉ cần tôi nâng được."

Bạch Dương thực sự muốn quỳ xuống hát bài Chinh phục* cho Kim Thế An nghe.

*Chinh phục - Na Anh: Trong đó có câu "Cứ như vậy bị anh chinh phục mất rồi, cắt đứt hết mọi lối thoát của em."

Rất nhiều năm sau, cậu vẫn không thể quên được buổi chiều thu rực rỡ ánh nắng ấy. Bạch Dương càng hồi tưởng, càng cảm thấy cảnh tượng đó như còn hiển hiện ngay trước mắt. Cậu - một kẻ thất bại, xui xẻo, luôn bị người ta chê ngốc, trong căn phòng bệnh trên lầu cao, người đàn ông tự

https://thuviensach.vn

xưng là đến quá khứ ấy đã nhìn cậu không rời mắt. Sau vô số lần bị lừa gạt, cậu lựa chọn một lần nữa tin tưởng.

Không phải vì tiền tài, cũng không vì quyền thế, đơn giản là vì ánh mắt của người đàn ông đó đong đầy sự dịu dàng, sâu thẳm như mặt hồ phẳng lặng. Hắn đã nhìn cậu với đôi mắt ấy rồi nói với cậu rằng, "Cậu là người đáng yêu nhất trên đời này."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 8: Kiếm Chuyện

Edit: Dờ

Trong phòng vip bệnh viện Nhân dân, Kim tổng xuyên việt và minh tinh tương lai họ Bạch vui vẻ đạt được sự đồng thuận của một cuộc giao dịch mờ ám. Bạch Dương không quên thừa nước đục thả câu, ra sức tố cáo tội trạng của Trịnh Mỹ Dung.

Thế An gọi Trịnh tổng vào phòng bệnh, "Sao lại gây khó dễ cho Bạch Dương, cậu ấy là ân nhân cứu mạng của tôi. Việc này tuy không tuyên bố ra ngoài, nhưng Mỹ Dung, về sau cô không được đối xử với người ta như vậy."

Trịnh Mỹ Dung thẳng thắn dứt khoát: "Đúng vậy, Kim tổng."

Bạch Dương bắt đầu tiểu nhân đắc chí, lắc lắc đầu gối ra oai với Trịnh Mỹ Dung.

Thế An liếc mắt nhìn thấy, buột miệng nói: "Tiện đường mang Bạch Dương đi mua vài bộ quần áo. Cậu ấy ăn mặc đáng thương quá, quần rách hết rồi --- Có phải cô đánh người ta thành ra như vậy không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn đã biết là mình nói sai. Nét mặt của Bạch Dương và Trịnh tổng đều trở nên vô cùng vi diệu.

Bạch Dương hận không thể bịt miệng hắn lại.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung bình tĩnh đáp: "Tôi sẽ sắp xếp trang phục cho Bạch tiên sinh."

Thế An cố tỏ ra là mình ổn, gật đầu: "Phiền cô rồi."

Bạch Dương thấy Trịnh Mỹ Dung đi rồi mới hận rèn sắt không thành thép quay lại nói: "Đại ca à, anh xuyên việt thì đừng có ăn nói lung tung, ai ăn mặc đáng thương? Cái quần Levi"s này không rẻ tẹo nào đâu biết không?"

Thế An ngây thơ nhìn hai cái lỗ to trên đầu gối quần của Bạch Dương, "Bây giờ thịnh hành mặc đồ rách rưới như vậy sao?"

Bạch Dương trợn trắng mắt, "Đây không phải là rách rưới, đây gọi là, thời --- thượng ---"

Thế An buồn cười nhìn cậu, "Giày bẩn cũng là thời thượng?"

Bạch Dương đỏ mặt lên: "Đúng vậy, anh không hiểu thì đừng có nói linh tinh. Phải nghe lời tôi."

Thế An tò mò, "Cha mẹ cậu là người ngoại quốc? Tóc vàng rất hiếm thấy."

Bạch Dương thực sự tin là hắn xuyên việt rồi, bằng không năng lực diễn kịch này thừa sức làm ảnh đế đoạt Oscar, "Đây là nhuộm đó. Nếu anh thích, mai tôi dẫn anh đi nhuộm."

Thế An nhíu mày, "Nếu cậu để tóc đen có lẽ sẽ càng đẹp hơn."

"Đương nhiên, tôi để kiểu gì cũng đẹp hết." Bạch Dương không hề thấy xấu hổ.

Ngày hôm sau đưa Kim Thế An về nhà, thủ tục giấy tờ xuất viện đều do Trịnh Mỹ Dung xử lý. Lần này Bạch Dương đã có kinh nghiệm, cậu ép

https://thuviensach.vn

Kim Thế An phải quay một đoạn video.

Thế An nhìn chính mình trên màn hình điện thoại, cảm thấy rất mới lạ, đọc từng chữ theo lời Bạch Dương, "Tôi là Kim Thế An, tôi tự nguyện trợ giúp Bạch tiên sinh tiến thân vào giới giải trí. Bất kể phải tiêu bao nhiêu tiền.... cũng cam tâm tình nguyện, cho đến khi giúp Bạch Dương tiên sinh trở thành minh tinh quốc tế. Hiệp nghị này có hiệu lực từ --- hôm nay là ngày bao nhiêu? ----- ngày 15 ----- tháng mấy? ------- tháng 10 ---- năm 2012. Những lời hứa hẹn phía trên có đầy đủ hiệu lực pháp luật."

Bạch Dương hài lòng lưu video lại, không khỏi nhướn mi vui vẻ, thế là túm lấy Kim Thế An cùng selfie một tấm.

"Đây là cái gì?"

"Di động, anh cũng có."

"Dùng để chụp hình?"

"Dùng làm gì cũng được, gọi điện thoại, nhắn tin, lên mạng lướt weibo, tự quay video. Để tôi dạy anh."

Thế An tỏ vẻ mờ mịt, trừ "gọi điện thoại", những thứ khác hắn nghe không hiểu.

Dưới sự chỉ bảo ân cần của thầy giáo Bạch Dương, rất nhanh, Kim tổng đã trở thành một thiếu niên nghiện internet đầy đủ tư cách. Vào một buổi trưa mấy ngày sau, Bạch Dương đang ở bên ngoài thì nhận được tin nhắn của Kim tổng: 【Thời tiết rất đẹp ngày mai mời cậu đến tầng hai mươi lăm của công ty để ăn bữa cơm rồi cùng nói chuyện có được hay chăng Kim Thế An 】

Nói thật, cảm giác cứ như tin nhắn của bậc cha chú hoặc là của ông nội vậy. Lại còn là chữ Phồn thể.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương nhìn điện thoại, cười suốt mười phút.

"Chẳng phải tôi dạy anh gọi điện thoại rồi à? Nhắn tin làm gì, mệt mỏi quá."

Thế An chậm rãi uống trà, "Lần đầu tiên mời cậu ăn cơm cần phải trang trọng một chút. Gửi thiệp mời thì sợ không làm đúng, đành phải gửi tin nhắn cho cậu."

Bạch Dương: "May mà anh không gửi thiệp mời thật, bằng không tôi chẳng giấu nổi giùm anh nữa đâu."

Kim tổng viết tin nhắn cũng không dễ dàng, hắn không biết gõ bính âm. Lúc Bạch Dương dạy hắn, suy nghĩ nửa ngày mới sực nhớ ra hội người cao tuổi thường hay đổi sang bàn phím viết tay để nhập chữ. Bạch Dương cắn miếng bít tết hỏi hắn: "Tôi nói này Kim tổng, anh chết như thế nào vậy? Ngã vách núi? Bị người ta đâm? Hay là trúng đạn?"

Thế An rũ mắt, "Không nói thì hơn, cũng chẳng phải chuyện gì tốt."

Bạch Dương chưa từ bỏ ý định, "Vậy anh từ triều đại nào tới? Chắc gần đúng không? Anh biết điện ảnh."

Thế An khẽ gật đầu, "Năm dân quốc thứ 19, đại khái cách hiện tại 80 năm."

Bạch Dương líu lưỡi: "Trước giải phóng à."

Thế An khó hiểu: "Giải phóng?"

"Chính là... chính là trước khi thành lập quốc gia ấy. Lúc đó là Quốc dân đảng đúng không? Sau đổi thành Đảng Cộng sản, gọi là sau giải phóng."

Thế An có nghe nói tới Đảng Cộng sản, nhưng không ngờ bây giờ thay vua đổi chúa, đổi thành Đảng Cộng sản nắm giữ giang sơn, hắn không khỏi

https://thuviensach.vn

cảm thấy thổn thức, "Tưởng Công có còn khỏe không?"

"Tưởng Công nào cơ?"

"Đại tổng thống, Tưởng Công Tưởng Trung Chính."

"Đó là ai vậy?" Bạch Dương suy nghĩ, "Tưởng Giới Thạch á? Chết lâu rồi."

Thế An thở dài.

Bạch Dương vừa ăn vừa khua chân múa tay, "Tôi nói cho anh biết, bây giờ là Đảng cộng sản nắm quyền, anh ra ngoài không được ăn nói lung tung. Dù Hải Long các anh là tập đoàn tài chính lớn nhưng cũng đừng có mở miệng ra là Quốc dân đảng với lại Tưởng Giới Thạch, cẩn thận chú cảnh sát mời anh đi uống trà."

Kim Thế An nghiêm túc gật đầu.

Bạch Dương tung bay nước miếng: "Anh phải biết, bây giờ là thời đại nhân dân làm chủ đất nước, không phải là đám nhà giàu các anh nữa. Cả cộng đồng cùng hưởng phú quý giàu sang có hiểu không? Tức là nếu anh nhiều tiền thì phải giúp tôi thành minh tinh. Tôi nói anh nghe, anh phải cảm tạ trời đất đã cho anh xuyên đến lúc này rồi gặp được tôi. Nếu anh xuyên đến thời kỳ Cách mạng văn hóa, có khi bị đánh chết ngay tắp lự."

Kim Thế An mờ mịt, nhưng vẫn tiếp tục nghiêm túc gật đầu.

Bạch Dương ngẩng đầu lên trừng hắn: "Anh đã đồng ý rồi thì không được gạt tôi. Lúc trước anh đã gạt tôi một lần rồi. Nói nâng đỡ tôi, sau đó không có sau đó nữa."

Thế An dịu dàng cười, "Người lừa cậu không phải tôi, tôi nhất định sẽ không lừa gạt cậu."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương đỏ bừng mặt, cúi đầu như muốn úp mặt xuống bát cơm, "Nói chuyện hẳn hoi, đừng có giở giọng buồn nôn."

Tên Kim Thế An này khiến người ta cảm thấy thật khó xử, nhưng cũng thật thu hút. Nói cái gì cũng nghe, quả thực giống như tool hack mà ông trời ban cho cậu.

- ---- Sự thực chứng minh, Bạch Dương vẫn quá ngây thơ. Mỗi một gã đàn ông tên là Kim Thế An, dù là hiện tại hay quá khứ, thì đều rất có năng lực kiếm chuyện.

Phiền não của người xuyên việt lũ lượt kéo tới. Kim Thế An xuyên qua cứ như một đứa trẻ lớn xác, ngày nào cũng tìm Bạch Dương nói chuyện, nói trời nói đất nói nhân sinh, nhưng không hề nói tới sự nghiệp minh tinh của Bạch Dương.

Bạch Dương bị hắn làm phiền đến phát điên. Cậu lại chìm đắm trong công cuộc giành ăn với lũ gà rank đồng. Hôm nay, Bạch Dương đang ở quán net ngoài tiểu khu thì Kim tổng lại nhắn tin cho cậu: 【Trời thu thắm sắc không biết liệu có thể bớt chút thời giờ nhàn hạ ghé thăm tệ xá đàm đạo đôi câu Kim Thế An 】

Bạch Dương trả lời: 【Không】

Kim Thế An không hề dao động: 【Một lời quân tử đáng giá ngàn vàng ngày ấy còn như đồng minh hòa hợp hôm nay cớ gì lại xa cách vạn dặm cô độc chốn nhà cao cửa rộng y phục kỳ dị lại không thể lấy dùng quả thực phiền não rất mong được tương trợ Kim Thế An】

Bạch Dương trả lời: 【 Nói tiếng người. 】

Kim thế an:【 Tôi muốn gặp cậu 】

Bạch dương:【 Làm gì? 】

https://thuviensach.vn

Kim thế an:【 Không có quần áo mặc】

Bạch dương:【..... Đồ ngốc 】

Bạch Dương ôm bụng cười đau ruột, cưỡi lên con xe máy rồi phi thẳng đến khu nhà cao cấp chỗ Kim Thế An. Trên đường đi, Kim Thế An còn thúc giục cậu: 【 Rốt cuộc là có đến hay chăng vô cùng mong mỏi trà xanh đã rót chỉ chờ quân tới Kim Thế An】

Tên này quả đúng là địa chủ thổ hào tới từ thời kỳ trước giải phóng, hắn chẳng hề mảy may biết đến khó khăn của nhân dân, Bạch Dương tức giận thầm chửi trong lòng. Ông đây ở khu Kiến Nghiệp, đm anh ở Tử Kim Sơn*, anh nghĩ gần lắm chắc?

*Kiến Nghiệp đến Tử Kim Sơn gần 30km.

Bạch Dương không thèm để ý tới hắn, tiếp tục lái xe.

Lúc gần tới nơi, Kim Thế An lại nhắn tin: 【 Tôi sẽ nói cho Trịnh tổng biết cậu đẩy tôi xuống lầu Kim Thế An 】

Lại còn đe dọa cơ à.... Bạch Dương gửi giọng nói: 【Cút!】

Chửi thì chửi, nhưng lúc nhìn thấy Kim Thế An đáng thương tội nghiệp ngồi ở phòng để đồ, Bạch Dương vẫn cười vỡ bụng.

"Hôm qua ở công ty anh vẫn ăn mặc trông lịch sự ra dáng phết cơ mà?"

"Đó là quần áo của quản gia." Kim Thế An thở dài.

"Vậy anh tiếp tục mặc quần áo của người ta đi."

"Anh ta không muốn cho tôi mượn nữa."

https://thuviensach.vn

Quản gia người nước ngoài tên là Paul, vô tội đi ngang qua phòng để quần áo.

Kim Thế An buồn phiền chỉ vào giá áo, "Quần áo thực sự quá lố lăng quái dị, tôi nhìn người trong công ty đâu có mặc như vậy."

Sơ mi hồng, quần xanh lá, áo polo màu dạ quang. Bạch Dương không cần nhìn cũng thấy buồn cười, "Thẩm mỹ của anh đồng bóng thật sự."

Kim Thế An vô tội, "Đó không phải là tôi, thẩm mỹ của tôi không phải là thế này."

"Vậy anh muốn thế nào?"

"Cậu dẫn tôi đi may mấy bộ tây trang. Tôi nhìn những người trong công ty đều mặc tây trang."

"Bây giờ không ai may quần áo nữa, đều đến trung tâm thương mại mua luôn. Tôi cùng anh đến Tân Nhai Khẩu* đi."

*Tân Nhai Khẩu (新街口): khu trung tâm thương mại ở Nam Kinh.

Nói là đi ngay, Thế An phân phó người làm vô cùng thuần thục. Bạch Dương nghe hắn lưu loát nói tiếng Anh dù không mấy chuẩn chỉnh để dặn dò quản gia Paul chuẩn bị xe, cậu lắp bắp kinh hãi: "Anh biết nói tiếng Anh à?"

Thế An cười, gật đầu: "Từng du học Anh Quốc."

Tiếng Anh của mình còn nát hơn một gã xuyên việt, Bạch Dương cảm thấy hổ thẹn.

Hai người tốn một buổi trưa để dạo hết bách hóa Đại Dương, thương mại Tân Bách, Đức Cơ Plaza.

https://thuviensach.vn

"K-Boxing, TRiES, Septwolves*..." Bạch Dương hỏi hắn, "Anh thích hãng nào?"

*Các hãng thời trang menswear nội địa Trung Quốc.

Kim tổng hào sảng đáp: "Hãng đắt tiền."

Bạch Dương thầm thấy buồn nôn, dắt Kim Thế An lên tầng hai của Đức Cơ Plaza. D&G, Armani, Burberry, cái nào đắt thì mua cái đó. Dạo một vòng mua xong xuôi, Bạch Dương bất đắc dĩ nói, "Anh chọn quần áo đều cùng một kiểu dáng, khác gì nhau đâu?"

Tất cả đều là âu phục chính trang, không thì cũng là áo khoác, áo măng tô. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Bạch Dương, Kim Thế An mới lấy thêm vài cái jacket và áo da. Tóm lại, đống quần áo này trong mắt Bạch Dương thì chính là kiểu "dù mỗi ngày anh đều thay quần áo nhưng người khác không hề nhận ra."

"Có sao đâu," Thế An mỉm cười, "Áo mũ chỉ cần sạch sẽ không mất đi phong thái là được."

"Quá cổ hủ rồi." Bạch Dương oán giận, "Trừ xám ra thì toàn là đen, tươi trẻ có sức sống lên tý đi chứ?"

"Vốn tôi cũng đáng tuổi ông nội cậu rồi." Thế An đáp.

Bạch Dương đã chết trong lòng, "Đúng vậy, phẩm vị cũng là phẩm vị của ông nội tôi."

Mấy cô gái ở quầy bán hàng hiển nhiên không nghĩ vậy. Mỗi lần Kim Thế An thử đồ đi ra, mắt của đám nhân viên nữ như biến thành hình trái tim: "Lạy chúa tôi, tiên sinh, anh thật sự rất có phong thái! Rất có phong cách của trường phái bảo thủ, rất cổ điển rất thân sĩ!"

https://thuviensach.vn

"Không ai mặc chiếc áo bành tô này đẹp như anh, cảm giác như bước ra từ trong phim ấy~"

"Đúng đấy đúng đấy, cứ như người mẫu vậy, anh có phải là minh tinh không~"

"Ơ đây không phải là Kim tổng của Hải Long sao? Kim tổng anh đẹp trai quá! Gần đây anh có hứng thú với trang phục cổ điển ạ?"

Chậc chậc chậc chậc chậc.

Bạch Dương đứng bên cạnh trề môi nghĩ, các cô đúng là một đám con gái thiển cận, sớm muộn gì cũng hối hận cho xem. Các cô chỉ biết vây quanh tên ngốc ấy mà không biết trước mặt mình chính là siêu sao tương lai - Bạch Dương!

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 9: Lý Niệm

Edit: Dờ

Không thể không thừa nhận, Kim Thế An mặc quần áo cực kỳ đẹp.

Khí chất của một người rất khó để thay đổi, nó là một thứ bất di bất dịch mà ngay cả những món đồ thịnh hành được cắt may sẵn cũng chẳng thể chi phối. Thế An có thể đem quần áo của thế kỷ 21 mặc ra nét cổ điển thanh lịch của thập niên 30, đường eo liền xuống đôi chân dài, tựa như một người đàn ông lịch lãm bước ra từ thước phim điện ảnh cũ, từng bước từng bước vững vàng đi tới, như chi lan ngọc thụ.

Ngay cả Trịnh Mỹ Dung cũng khiếp sợ bởi sự thay đổi hình tượng của Kim Thế An, "Kim tổng..."

"Sao vậy?"

"Sau khi gặp chuyện, mắt thẩm mỹ của ngài bỗng dưng... tốt hơn hẳn."

Thế An kín đáo cười, "Đều do công sức chỉ bảo của của Bạch Dương."

... Bạch Dương đứng bên cạnh kìm lòng không đặng mà đỏ mặt lên.

Không, bây giờ không phải là lúc đỏ mặt, mình không thể mắc bẫy anh ta được. Bạch Dương cần phải gấp rút nói chuyện với Kim Thế An về sự nghiệp minh tinh của cậu.

"Rốt cuộc khi nào anh mới thực hiện lời hứa? Một tháng rồi đấy."

https://thuviensach.vn

"Vội cái gì? Tôi đã nói với Mỹ Dung để cô ấy đi tổng hợp thông tin về các công ty giải trí trong nước --- Cho dù tôi có vì cậu mà mở một công ty mới, thì cậu vẫn cần một người đại diện để xử lý công việc, đúng chứ?"

Thế An khẽ cong thắt lưng, chậm rãi viết một chữ lớn ---- Tên này đúng là điếc không sợ súng, dám kê một cái bàn viết thư pháp ngay ở văn phòng công ty, đầy đủ cả bút lông giấy mực. Lúc Bạch Dương nhìn thấy cảnh hắn giữ tay áo để viết chữ, cậu thiếu điều muốn ngất xỉu.

"Phô trương quá rồi, anh làm thế rất dễ bị lộ đấy biết không?"

Kim Thế An của trước kia ngay cả cầm bút lông như thế nào hắn cũng không biết!

"Sợ cái gì," Kim Thế An nhàn nhạt nói: "Tôi xem trên TV thấy người của thời đại này vẫn viết thư pháp. Chỉ cần không phạm sai lầm trong những chuyện hàng ngày, hà tất phải bắt chước vị Kim tổng của quá khứ? Chi bằng tôi sống thật với chính mình, ai dám lời ra tiếng vào."

Vâng vâng vâng, anh giỏi. Bạch Dương bái phục.

Lúc Thế An viết chữ, hắn thích cởi hai nút áo trên cùng, cơ ngực dày như ẩn như hiện dưới cổ áo mỗi khi hắn cúi người. Bạch Dương chua loét nhìn Kim tổng bày ra dáng vẻ khiêu gợi, cậu cảm thấy như bị một rổ thính úp vào mặt. Câu hơi lo lắng, lỡ như có một ngày Kim Thế An hứng thú gia nhập giới giải trí, vậy thì Bạch Dương cậu thật sự xong đời rồi.

Bạch Dương kiềm nén sự ghen tỵ, mù mịt hỏi: "Sao anh lại biết cần phải tìm người đại diện?"

Thế An ngẩng đầu lên khỏi án thư: "Sina weibo."

Bạch Dương thấy mình sắp không theo kịp tiết tấu của Kim tổng.

https://thuviensach.vn

Thế An từng hỏi Bạch Dương cậu thích làm gì, Bạch Dương trả lời cậu thích hát.

Thế An không khỏi nhớ tới Lộ Sinh.

"Biết hát cái gì?"

Ý hắn là muốn cậu biểu diễn tại hiện trường đây mà. Kim chủ ở ngay trước mặt, Bạch Dương phải chứng minh thực lực của mình. Cậu trầm tư một lát, muốn tìm một bài hát gần với thời đại của Thế An để tạo ấn tượng tốt nhất.

Đêm Thượng Hải? Không không không, Tiểu oan gia? Xấu hổ lắm, Dạ lai hương? Chẳng nhớ nổi giai điệu.

Bạch Dương nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hát bài Mật ngọt cho Thế An nghe. Tuy là bài hát này vẫn cách xa thời đại của Thế An cả vạn dặm.

Không có đàn guitar, Bạch Dương đành hát chay.

Thế An mỉm cười nghe cậu hát đến câu cuối cùng.

Nói thật, hắn cũng không thể đánh giá được Bạch Dương có hát tốt hay không, nhưng mà cậu hát rất nhập tâm, đôi mắt đã rướm lệ.

Thế An không biết cậu làm sao, vội vàng lau khóe mắt Bạch Dương.

Bạch Dương nước mắt lưng tròng nhìn hắn: "Hay không?"

"Hay, rất hay. Sao lại khóc?"

Bạch Dương cúi đầu, "Mẹ tôi rất thích bài này."

"Nhớ đến mẹ?"

".... Mẹ tôi qua đời lâu rồi."

https://thuviensach.vn

Thế An hiểu ra, thương xót vỗ bả vai Bạch Dương.

Người đại diện mà Bạch Dương ngày nhớ đêm thương cuối cùng cũng tới.

Thế An lật xem đống tài liệu mà Trịnh Mỹ Dung đã tổng hợp, lại bảo chị gọi các giám đốc từng bộ phận lên họp. Đây chẳng phải lần đầu tập đoàn Hải Long đầu tư vào ngành giải trí, các giám đốc ngựa quen đường cũ mà đề xuất các công ty quản lý hàng đầu thu hút vốn đầu tư.

"Mở công ty mới cũng được, vừa mới bàn tới Tân Liên, Phượng Hoàng, Định Tân, chỗ nào cũng có thể lấy người. Nhưng mà phí tổn khá cao." Trịnh Mỹ Dung nói.

Thế An im lặng lật xem tài liệu, "Tôi xem báo cáo tài chính mấy năm trước, dưới trướng tập đoàn chúng ta có một công ty giải trí, sao lại không thấy ai đề cập tới?"

Mọi người đều im lặng.

".... Lúc trước mở công ty đó vì Tần Nùng." Trịnh Mỹ Dung nói, chị còn chưa nhắc tới chuyện công ty đó bây giờ toàn là paparazzi mà Kim Thế An sai đi theo dõi Tần Nùng.

Thế An không biết Tần Nùng là thần thánh phương nào, đành phải tương kế tựu kế, "Vậy cô ấy còn ở đó không?"

Trịnh Mỹ Dung nghe xong liền đáp: "Rất xin lỗi Kim tổng, đương nhiên là không còn."

Thế An gõ nhịp trên bàn, "Tôi thấy trước đây công ty làm ăn rất tốt, hai năm gần đây bắt đầu xuống dốc."

https://thuviensach.vn

..... Còn cần phải hỏi sao? Trịnh tổng đành nhẫn nhịn nói, "Sau khi Tần Nùng đi thì ngài không còn đặt tâm tư ở đó nữa, không rút vốn là tốt lắm rồi."

Người quên béng mất chuyện này không phải Kim Thế An, mà là Trịnh Mỹ Dung. Trịnh tổng thầm cầu nguyện trong lòng, mong Kim Thế An đừng gây phiền phức cho chị.

Kim tổng đương nhiên sẽ không gây phiền phức cho Trịnh Mỹ Dung, hắn rất hài lòng, "Xây mới không bằng dùng cũ. Nếu đã có cố nhân, vậy nên quan tâm đến người bạn cũ này một chút. Công ty hiện giờ do ai phụ trách?"

"Lý Niệm."

Hai ngày sau, Lý Niệm được mời tới trụ sở Hải Long.

Lúc Thế An vào văn phòng thì Lý Niệm đã ngồi chờ hắn. Chắc hắn đã đợi rất lâu, gạt tàn bên cạnh xếp đầy một hàng đầu lọc thuốc lá vô cùng ngay ngắn. Thế An hứng thú nhìn chiếc gạt tàn, quay lại nói với Trịnh Mỹ Dung: "Gọi người tới đổi gạt tàn đi, sao lại bất kính với Lý tổng như vậy?"

Lý Niệm cười: "Thôi thôi thôi, là do tôi lười đổi."

Người đàn ông này không quá cao, sắc mặt hơi vàng vọt, quầng mắt xanh đen, dáng vẻ thoạt nhìn rất mệt mỏi, chỉ có đôi mắt là lanh lợi tỏa ra tia sáng.

Thế An nhìn vào mắt người đó liền biết ngay đây là người mà mình có thể dùng.

Trịnh Mỹ Dung lui ra ngoài, Thế An bảo nhân viên phục vụ trà nước đi ra ngoài luôn. Lý Niệm cười, ngồi xuống sofa, "Một tháng không liên lạc,

https://thuviensach.vn

tôi còn tưởng anh buông tha Tần Nùng luôn rồi chứ. Sao? Bây giờ lại có sở thích mới? Tôi thấy anh bày cả án thư trong phòng, học viết chữ sao?"

Thế An cũng ngồi xuống, thẳng thắn nói: "Không dối gạt gì anh, tôi mất trí nhớ."

Lý Niệm chẳng hề giật mình, nhún vai.

Thế An càng thêm hài lòng với thái độ của anh.

Thế An có toan tính của riêng hắn: Ở thế giới này, có rất nhiều chuyện mà hắn không hiểu, nếu hợp tác với người mới, e rằng họ sẽ thấy hắn rất quái dị. Còn nếu là bạn cũ, có thể thẳng thắn nói cho đối phương biết mình đang mất trí nhớ.

Con người ai cũng tư duy theo xu hướng định trước. Với những người mà mình quen thuộc, cho dù có làm ra hành động kỳ quặc thì cũng chỉ cảm thấy là do đối phương đã thay đổi, mà không phải kỳ quặc từ khi sinh ra.

Huống chi Thế An đã xem báo cáo tài chính của mấy năm trước, công ty giải trí An Long này có thành tích khá tốt, xem ra Lý Niệm không phải là hạng người vô năng.

Lý Niệm châm thuốc, "Bảo sao cả tháng nay không thấy anh đả động gì, vậy lần này tìm tôi có việc cần làm sao?"

Thế An đáp: "Tôi muốn nâng đỡ người mới."

Lý Niệm cười rộ lên: "Tôi đã nói mà, sao anh lại dễ dàng buông tha cho Tần Nùng được, hóa ra là có nhân tình mới hả?"

Thế An cười khổ: "Tôi nói thật, tôi không nhớ rõ Tần Nùng là ai."

Lý Niệm thất vọng nhìn hắn, lắc đầu, "Có lẽ Tần Nùng đi dâng hương rồi, anh buông tha cho cô ta, cô ta thiếu điều muốn cảm tạ trời đất."

https://thuviensach.vn

Thế An không biết mình đã làm gì với Tần Nùng trong quá khứ, không khỏi thấy xấu hổ.

"Nói đi, lần này muốn nâng đỡ ai?"

Thế An lấy ảnh chụp Bạch Dương trong điện thoại ra, đó là tấm ảnh mà hắn chụp cùng Bạch Dương. Lý Niệm vươn đầu ra nhìn, vui vẻ nói: "Kim tổng à, anh thay đổi khẩu vị rồi. Bây giờ đổi sang tán đàn ông?"

Thế An xấu hổ: "Không phải như vậy."

Lý Niệm ngầm hiểu trong lòng, cười nói: "Được được được, tôi hiểu. Cậu trai này nhìn quen thế nhỉ --- Cậu ta muốn làm mảng nào?"

Thế An nói: "Thích ca hát." Ngẫm nghĩ một lát, sửa lại, "Cậu ấy muốn làm minh tinh, anh xem nên làm thế nào thì làm đi."

Lý Niệm nhìn ảnh chụp của Bạch Dương một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Vậy e là anh phải tốn không ít tiền."

"Tiền không sợ. Sao vậy, anh thấy cậu ấy không làm được?"

Lý Niệm điềm đạm cười, "Có khuôn mặt đẹp thế này, nếu kỹ năng ca hát diễn xuất có một chút xíu đạt tiêu chuẩn thôi thì đã nổi từ lâu rồi, nào còn đợi tôi đến ký hợp đồng? Tuy tôi chưa gặp cậu ta, nhưng dựa vào quan sát của tôi, cậu trai này chính là một bình hoa di động."

Thế An cảm thấy quá chối tai nhưng lại khó có thể phản bác, đành phải cười trừ.

Lý Niệm gảy tàn thuốc, "Có điều cái giới này ấy mà, tuy người ta nói muốn nổi phải nhìn trời, muốn hot phải xem mệnh, nhưng suy cho cùng, chẳng có chuyện gì mà tiền không giải quyết được."

Thế An chỉ chờ những lời này.

https://thuviensach.vn

"Bao nhiêu tiền?"

Lý Niệm dụi tắt điếu thuốc, "Cứ đầu tư khoảng năm nghìn vạn trước đi (~ 165 tỷ VND), sau đó tôi sẽ báo cáo tài chính bất cứ khi nào anh yêu cầu."

Năm nghìn vạn.

Thế An thầm tính trong lòng, đối với tập đoàn Hải Long, năm nghìn vạn không phải là một khoản chi quá lớn. Nhưng mà Lý Niệm cũng thật là to gan lớn mật, dám há miệng ăn một miếng dày như vậy.

"Anh dựa vào đâu mà nghĩ tôi sẽ cho anh năm nghìn vạn?"

Lý Niệm lại châm một điếu thuốc khác, mỉm cười giữa làn khói lững lờ, "Chủ tịch Kim, anh đoán xem, liệu tôi có nói cho anh biết không?"

Thế An cũng cười, "Anh là người thông minh, anh biết khi nào nên nói gì."

Lý Niệm thổi bay làn khói, "Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi, anh chưa từng nói tôi thông minh."

"Quá khứ là quá khứ," Thế An cúi đầu nhìn gạt tàn, "Anh không có thói quen sắp xếp đầu lọc chỉnh tề ngăn nắp. Trước khi tôi đến, anh đã xếp lại chúng, hẳn là muốn tôi hiểu rằng anh chờ tôi rất lâu." Hắn ngẩng đầu lên, tiếp tục nói: "Con người tôi thích nói chuyện rõ ràng."

"Được đấy, anh mất trí nhớ mà chỉ số thông minh đột nhiên online." Lý Niệm ngạc nhiên nhìn hắn, cười lớn, "Đã nói đến nước này rồi, tôi cũng sẽ không giấu anh nữa."

Bốn năm trước, Kim Thế An quen với Tần Nùng lúc bấy giờ còn đang đi học. Cũng giống như rất nhiều quy trình bao dưỡng bình thường khác, Kim

https://thuviensach.vn

Thế An đặc biệt mở một công ty quản lý cho Tần Nùng, dưới trướng chỉ có duy nhất mình cô ta, người đại diện chính là Lý Niệm. Tần Nùng cũng chẳng chịu thua thiệt, sau khi nhận một kịch bản phim truyền hình thì bắt đầu bùng nổ nhân khí, tiếp đó chuyển sang đóng vai chính một bộ phim điện ảnh, giành luôn giải Ảnh hậu. Sau đó càng không thể vãn hồi, tiếp tục nổi như cồn.

Tần Nùng nổi tiếng rồi thì bắt đầu bằng mặt không bằng lòng với Lý Niệm. Cô ta thổi gió bên gối Kim Thế An vô số lần, Kim Thế An vốn tính thoải mái, bạn gái nói gì cũng nghe. Vì thế, Tần Nùng hất cẳng Lý Niệm, tự mở studio riêng.

Lý Niệm cứ thế bị Kim Thế An đuổi vào lãnh cung, một lần vào chính là ba năm.

"Tôi nói thật nhé, anh tìm tôi để nâng người mới, tôi đương nhiên là làm được, nâng đỡ nổi tiếng không kém gì Tần Nùng. Nhưng Tần Nùng không ưa tôi, cô ta đã lăn lộn trong giới bốn năm năm nay rồi, gốc rễ ăn sâu, sự nghiệp lại đang lúc mặt trời ban trưa. Nếu tôi ký người mới, Tần Nùng chắc chắn sẽ chèn ép. Hơn nữa lại còn liên quan tới anh, Tần Nùng càng muốn trả thù."

Lý Niệm nhả khói thuốc, "Chủ tịch Kim, bây giờ anh muốn đổi người vẫn còn kịp."

Thế An mím môi, im lặng một lát, "... Anh đã biết chắc là tôi sẽ không đổi người."

Lý Niệm cười.

Thế An ngắm mấy thứ đồ trang trí trên bàn trà, "Tôi đã nói chuyện mất trí nhớ cho anh, anh đương nhiên biết chắc rằng tôi sẽ không đi tìm ai khác. Huống chi anh đã nói rõ ràng như vậy, dù không có anh thì vẫn có mối

https://thuviensach.vn

quan hệ của tôi, Tần Nùng nhất định sẽ tìm cách cản trở ---- Một khi đã vậy, anh chính là kẻ thù cũ của cô ta, chẳng có ai thích hợp hơn anh nữa."

Lý Niệm xúc động vỗ tay, "Anh mất trí nhớ rồi thật sự không chịu ăn thiệt, nói chuyện với anh thoải mái hơn trước kia nhiều. Nhưng mà, giọng điệu anh bây giờ sao cứ chua chua thế nào ấy?"

Thế An cười khổ, "Chuyện còn lại tôi sẽ dặn Mỹ Dung làm. Hôm nào anh gặp mặt Bạch Dương đi, tôi thấy cậu ấy không kém cỏi như lời anh nói."

"Được thế thì tốt."

Lúc Lý Niệm đi ra từ trụ sở Hải Long thì sắc trời đã gần tối.

Ba năm, anh vẫn chưa từng từ bỏ hy vọng. Tần Nùng hắt cho anh một chậu nước bẩn, vu khống anh chiếm nguồn thu của nghệ sĩ, gắp lửa bỏ tay người nói anh cướp đoạt ăn bớt.

Khi ấy anh không giải thích, bởi vì có giải thích cũng vô dụng.

Người muốn tiến vào vòng giải trí thực sự nhiều lắm, anh chỉ cần chờ đợi mà thôi.

Bây giờ anh đã trở lại, kim chủ vẫn là kim chủ ban đầu.

Lý Niệm cảm thấy Kim Thế An thay đổi rất nhiều, khác xa so với quá khứ.

Nhưng chẳng quan trọng. Thậm chí, liệu Kim Thế An phải chăng vẫn muốn trả thù Tần Nùng, cũng không quan trọng. Tần Nùng là cái gì chứ? Chỉ cần Lý Niệm anh đạt được thành công, sống thật sung sướng, Tần Nùng sẽ không thoải mái.

https://thuviensach.vn

Khiến cho kẻ mình ghét cảm thấy khó chịu chính là chuyện sung sướng nhất trên đời này.

Lý Niệm hả hê đạp chân ga, hòa mình vào dòng xe đông đúc trên đường phố.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 10: Chung Việt

Edit: Dờ

Một tuần sau, Lý Niệm hẹn Thế An và Bạch Dương đến phòng thu âm.

Lý Niệm chưa nói là sẽ thu demo, cũng chưa nói là thử giọng. Bởi vì trước đó anh đã gọi điện cho Bạch Dương, "Thích hát?"

Bạch Dương, "Vâng."

Lý Niệm: "Có tác phẩm nào chưa?"

Bạch Dương: "Tôi có đăng video trên B trạm."

Lý Niệm: "......Ý tôi là cậu có biết sáng tác nhạc không?"

Bạch Dương: "Không biết."

Lý Niệm: "Viết lời thì sao?"

Bạch Dương: "Không biết. Tôi biết chơi guitar."

Lý Niệm: "....Cũng tốt đấy."

Bạch Dương chẳng hề hay biết mình đã làm gì sai, dù sao có Kim Thế An là chỗ dựa, cậu vô cùng tự tin.

Lý Niệm thấy Bạch Dương lái xe của Kim Thế An tới, ngạc nhiên cười: "Sao anh lại để cậu ta lái xe?"

https://thuviensach.vn

"Tiện." Kim Thế An chột dạ, "Hôm nay tôi không muốn lái xe."

Bạch Dương cười thầm. Thực ra là do Kim Thế An vẫn chưa học được cách lái xe số tự động. Vì vậy, Bạch Dương nhân cơ hội này hưởng thụ đống siêu xe của hắn, đổi xoành xoạch từ Lamborgini đến Maserati.

"Chính là cậu trai này?" Lý Niệm đánh giá Bạch Dương, thật lòng khen vài câu: "Đúng là đẹp trai thật, hạt giống tốt."

Bạch Dương đắc ý vênh mặt chu môi.

Thế An cũng lấy làm tự hào: "Tôi đã nói mà, gặp rồi chắc chắn không thất vọng."

Lời khen của Lý Niệm khiến Bạch Dương vô cùng kiêu ngạo. Vào trong phòng thu, Lý Niệm bảo Bạch Dương cứ tự do phát huy. Bạch Dương quả thật tự do phát huy, phát huy đến là tự do, Lý Niệm và kỹ thuật viên chỉnh âm ở bên ngoài cắn răng chịu đựng nghe.

Thế An bị nét mặt của bọn họ khiến cho kinh ngạc, "Sao vậy?"

Lý Niệm thở dài một tiếng không nói gì, chạy ra ngoài hút thuốc.

Thế An lại hỏi kỹ thuật viên âm thanh: "Hát thế nào?"

Kỹ thuật viên âm thanh thấy dáng vẻ lịch sự nho nhã của Thế An thì nghĩ hắn là trợ thủ của Lý Niệm, vì thế thành thật đáp: "Trình độ bình thường."

Câu trả lời này đã là nể mặt lắm rồi, Thế An thầm cảm thấy được an ủi một chút. Hắn bước ra hành lang, thấy Lý Niệm đang rít thuốc nhả từng làn khói.

"Làm sao vậy? Sư phụ ở trong kia nói là hát khá được mà."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm ngẩng lên nhìn hắn, nhìn thật lâu rồi bật cười: "Người ta nói thế là nể mặt thôi, anh tin à? Anh mất trí nhớ mà không mất đi ngây thơ nhỉ."

Thế An chột dạ, "Chẳng lẽ không tốt sao?"

"Thì trình độ như đi hát karaoke. Không khác gì so với tưởng tượng của tôi." Lý Niệm thả thuốc xuống dưới chân, "Tôi nói thật luôn nhé. Cái kiểu như cậu ta gọi là dùng mặt để hát."

Thế An ngạc nhiên, "Dùng mặt để hát?"

"Tức là, sở hữu trình độ như vậy, nếu có người nguyện ý nghe cậu ta hát thì chắc chắn là vì cái mặt của cậu ta. Chỉ nghe tiếng thôi thì chối tai vô cùng."

Thế An mới là người cảm thấy chối tai ngay lúc này, nhưng thấy Lý Niệm quanh co lòng vòng vẫn có ý khen Bạch Dương đẹp, nhất thời hắn không biết nên vui sướng hay là khó chịu: "Kém đến vậy sao?"

Lý Niệm liếc mắt nhìn hắn: "Anh nói xem? Tôi nói anh nghe, sợ nhất chính là loại ca sĩ như thế này. Lạc điệu thì không, giọng cũng khá là nhẹ nhàng trong trẻo, nhưng mà không có điểm nổi bật, không có tình cảm. Đến quán karaoke túm được cả rổ, tôi cần loại ca sĩ ấy làm gì?"

Thế An cảnh giác nói: "Có lẽ nào anh với kỹ sư âm thanh thông đồng với nhau để lừa tôi?"

Lý Niệm buồn cười, "Lừa anh?"

"Người chê hàng mới là người mua hàng." Thế An duỗi duỗi đôi chân, "Tôi cũng không thể chắc chắn được anh có đang lừa tôi hay không, đúng chứ?"

https://thuviensach.vn

Lý Niệm cười ha ha, "Được, được lắm, vậy chúng ta đổi phòng thu khác. Tất cả phòng thu âm ở Nam Kinh này tùy ý anh chọn lựa. Anh nói đi đâu chúng ta sẽ đến đó."

Thế An thật sự chọn lựa cẩn thận, ba người chạy đôn chạy đáo qua bốn phòng thu liên tiếp, cơm trưa cũng chẳng buồn ăn. Đến nơi cuối cùng, Bạch Dương không thể hát một cách dạt dào cảm xúc được nữa, bắt đầu lạc giọng.

Kỹ thuật viên âm thanh và Lý Niệm ngây người đứng bên ngoài.

Thế An không khỏi nhíu mày, "Như thế này sao mà ổn được?"

Lý Niệm châm thuốc cho hắn: "Vội vã cái gì? Chẳng phải đã bảo là tôi có cách hay sao?"

Thế An chân thành nói: "Anh có cách gì?"

Lý Niệm nghịch chiếc bật lửa, "Có gì khó đâu, dùng mặt để hát thì cứ bán mặt thôi. Ca sĩ thần tượng, ngoại hình đẹp, hát nát như tương cũng không thành vấn đề. Dù gì cũng có kỹ sư chỉnh âm."

Thế An chưa hiểu nhưng vẫn thấy rất thuyết phục.

Lý Niệm nhìn chiếc bật lửa xoay trong tay mình, "Có điều khuôn mặt kiểu này cũng rất là thua thiệt. Đặt bên người thì đẹp, nhưng nếu ném vào vòng giải trí thì chẳng thể làm nổi lên bọt nước. Không thu hút sự chú ý."

Thế An tin lần này Lý Niệm không lừa hắn, kiên nhẫn nói: "Sao lại không gây chú ý?"

"Quá ngây thơ, trông rất mềm mỏng, nói dễ nghe thì là thanh thuần, nói thẳng ra thì là không có chí tiến thủ ---- Thoạt nhìn có vẻ dễ tạo hảo cảm nhưng không thể khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc."

https://thuviensach.vn

Thế An không đồng ý: "Tôi cảm thấy rất có ấn tượng."

"Trường hợp này thì người khác không thể so với anh." Lý Niệm ngầm hiểu trong lòng, cười nói: "Cái khí chất của cậu ta thuộc loại trong trắng thuần khiết, phải có một thứ gì yêu nghiệt đê tiện đứng bên cạnh thì mới làm cậu ta nổi bật được."

Thế An cố gắng để lý giải cái gì gọi là "yêu nghiệt đê tiện".

Lý Niệm xắn tay áo, "Nếu như là trước kia Tần Nùng còn ở đây, để cô ta dẫn dắt Bạch Dương là tốt nhất. Ngoại hình của Tần Nùng đủ xinh đẹp, có thể làm nổi bật lên thiết lập tính cách thỏ trắng ngây thơ của cậu ta."

Lại là Tần Nùng, Thế An nghe mà nhức đầu, "Đừng nói đến chuyện bất khả thi."

Lý Niệm buồn cười nhìn hắn: "Sợ cái gì, yêu nghiệt đê tiện cũng không phải chỉ có mỗi Tần Nùng. Chờ hai ngày nữa, tôi đảm bảo sẽ mang một con yêu nghiệt đến cho anh."

Hai người thỏa thuận xong đúng lúc Bạch Dương đi từ trong phòng thu âm ra, thoạt nhìn cậu có vẻ chột dạ: ".....Tôi hát như thế nào?"

Lý Niệm và Thế An nhìn nhau cười, đồng thanh nói: "Rất tốt, rất tốt."

Bạch Dương cảm thấy hai người bọn họ nhất định là có bí mật không thể nói cho ai biết, trên đường về liên tục gặng hỏi Thế An. Thế An không để ý đến cậu, ngược lại còn hỏi: "Karaoke là cái gì? Yêu nghiệt đê tiện là cái gì?"

Bạch Dương hỏi lại: "Anh có nghĩ Lý tổng kia trông rất quen không?"

Lần này thì Thế An chịu để ý đến cậu: "Quen chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương không nói rõ được: "Dù gì thì gì, hình như tôi đã gặp ở đâu đó."

Cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai.

Một tháng sau đó không có gì đặc biệt, Lý Niệm sắp xếp các bài tập huấn luyện cho Bạch Dương, từ đi đứng đến cách ăn nói rồi kỹ thuật biểu diễn đều học hết một lượt. Mới đầu Bạch Dương không muốn học, việc này khác xa so với tưởng tượng về giấc mộng một bước lên trời thành minh tinh của cậu.

"Cậu nghĩ tôi muốn phung phí tiền chắc?" Lý Niệm mặt nặng mày nhẹ: "Nếu cậu xuất thân chính quy thì đã không cần phải huấn luyện. Mấu chốt là cậu không phải."

Bạch Dương nổi giận.

Lý Niệm tiếp tục đả kích cậu: "Nói không được, đọc đài từ cũng không xong, đứng còn còng lưng, tôi đã muốn nâng đỡ cậu thì phải làm cho đến nơi đến chốn! Dù sao cũng không thể đưa đến trước mặt đạo diễn rồi bảo tại vì cậu có mặt đẹp được! Có đúng không?"

Bạch Dương tiếp tục đi học trong sự tủi nhục.

Thế An sẽ không bao che khuyết điểm, chỉ quan tâm đến Bạch Dương sau khi tiết học kết thúc: "Lý tổng cũng là muốn tốt cho cậu nên nói hơi nặng lời. Bình thường nếu không phải là cùng đường mạt lộ, ai nỡ đưa con vào gánh hát."

Câu đùa của hắn khiến Bạch Dương buồn cười: "Xuất thân chính quy không phải gánh hát biết không? Anh ta chê tôi vì tôi không tốt nghiệp từ đại học nghệ thuật thì có."

Thế An mở to mắt: "Cậu từng học đại học?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương: "......Bây giờ đa số mọi người ai cũng học đại học hết."

Thế An càng không thể hiểu nổi: "Sinh viên mà còn phải đi xướng ca diễn kịch, cha mẹ của cậu có đồng ý không?"

Bạch Dương bĩu môi: "Chính bởi vì bố tôi không đồng ý, cho nên tôi mới thi vào ngành Công nghệ thực phẩm. Chẳng thú vị gì cả."

Đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Thế An không tiện nhiều lời, đành xoa đầu Bạch Dương.

Quãng thời gian chịu sự đả kích của Lý Niệm và sự răn dạy của giáo viên chầm chậm trôi qua. Lễ Giáng Sinh đến, Nam Kinh đón trận tuyết đầu mùa.

Hôm ấy Bạch Dương đi từ phòng tập luyện ra, Thế An vẫn đợi ở bên ngoài như cũ, bên cạnh là Lý Niệm đang cười hì hì: "Đi thôi, mang hai người đi xem yêu nghiệt đê tiện."

Lý Niệm đưa bọn họ đến 1912, đây là khu trung tâm mua sắm giải trí và phố bar của Nam Kinh, kẻ giàu người nghèo đều có thể đến đây tìm sự vui vẻ. Đêm Giáng Sinh rất nhiều người ra đường, tuyết đọng trên vai Lý Niệm, anh vòng vèo một lúc rồi dẫn hai người vào một quán bar nhỏ.

Là một quán bar lành mạnh, đêm Giáng Sinh mà cũng không có sự kiện sôi động gì. Lúc ba người vào cửa, có người đang trình bày một bản tình ca dịu dàng trên sân khấu.

Ba người chậm rãi tìm chỗ ngồi, ngọn đèn mờ ảo trong quán bar như thể bị thu hút bởi người thanh niên trên sân khấu, tất cả ánh sáng đều tập trung lên người đó.

Đó là một thanh niên tóc dài, mái tóc đen mềm mại như tung bay phía sau người, không hề lôi thôi, trái lại còn vô cùng tự nhiên. Cậu ta mặc một

https://thuviensach.vn

chiếc áo len cổ thấp, tay áo xắn đến khuỷu, một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú thoáng lộ ra phía sau chiếc đàn dương cầm.

Không phải Thế An chưa từng thấy mỹ nhân, nhưng hắn cũng phải cảm thấy kinh ngạc trước người này.

Thật sự là mỹ nhân, nhìn từ xa đã thấy xinh đẹp như một món đồ trưng bày không thể tùy tiện chạm vào, cao lớn mà không nhu nhược, là cái đẹp hoa lệ của tuổi thanh niên.

Hơn nữa cậu ta còn mở miệng cất lên tiếng hát khiến cho tất cả mọi người đều yên lặng lắng nghe. Một chất giọng trầm thấp đầy đặn, thoáng nghe có chút khàn, dưới ánh đèn mờ ảo lại càng thêm vẻ chân thật thâm tình.

Rất lâu về sau, Thế An mới biết bài hát ấy tên là Saving All My Love For You.

Khoảnh khắc ấy, hắn mới hiểu được vì sao Lý Niệm lại nói Bạch Dương hát rất bình thường.

Thế An không nhịn được quay đầu nhìn Bạch Dương. Bạch Dương chống cằm lên quầy bar, vẻ mặt phức tạp: "Đúng là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra!"

Thế An hơi ngại ngùng, "Cậu cũng không kém hơn là bao."

Bạch Dương le lưỡi cười: "Đừng, tôi vẫn tự biết lượng sức mình, cậu ấy đẹp trai hơn tôi." Rồi quay mặt lên sân khấu, vẻ mặt vô cùng hâm mộ: "Thật sự quá đẹp trai."

Thế An thế mà lại cảm thấy hơi chua.

https://thuviensach.vn

Bài hát kết thúc, Lý Niệm ngoắc tay gọi người trên sân khấu. Cậu ca sĩ kia hẳn là cũng quen Lý Niệm, cũng vẫy tay với anh. Lý Niệm cười gọi cậu ta: "Chung Việt!"

Chung Việt nhẹ nhàng đi xuống khỏi sân khấu.

Lý Niệm nhường chỗ cho cậu, giới thiệu hai người bên cạnh: "Bạch Dương, Kim tổng."

Vừa rồi Chung Việt xõa tóc, xuống sân khấu liền dùng một chiếc dây thun đơn giản cột tóc lên, vẻ yêu diễm bất phân nam nữ càng hiện rõ dưới ánh đèn u ám, một đôi mắt đen không thấy đáy, giống như màn đêm không thể được thắp sáng dù có ánh đèn, thoạt nhìn hơi lạnh lùng.

Thế An cảm thấy cậu ta giống như một thanh bảo kiếm mang theo gió tuyết hơi sương, lạnh lùng xinh đẹp cắt vào không trung.

Lý Niệm bước lên đón cậu ta, Chung Việt cũng rảo bước đi tới đến trước mặt ba người, ngại ngùng cười: " Kim, Kim tổng.....Chào, chào mọi người."

Mở miệng quỳ trong truyền thuyết. Cậu ta vừa cất lời, hai người đều sửng sốt.

Chung Việt càng thêm ngại ngùng, "Ngại, ngại quá."

Hóa ra là bị nói lắp.

Thế An cười thầm trong lòng, Chung Việt rất đẹp, không ai ngờ cậu lại là một mỹ nhân nói lắp, thật khiến người ta cảm thấy thân thiết gần gũi với cậu hơn. Bạch Dương còn nhanh chóng thân thiết hơn hẳn gấp vạn lần, cậu ngưỡng mộ nhào qua khen ngợi: "Cậu hát hay thật đấy!"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt lạnh lùng của Chung Việt bắt đầu đỏ lên, "Không, không hay lắm đâu. Để, để cậu chê cười rồi." Sau đó quay ra nhìn Lý Niệm cầu cứu.

Thế An túm Bạch Dương về, cười nói với Lý Niệm: "Đây là yêu nghiệt đê tiện mà anh nói?"

Lý Niệm đắc ý búng tay: "Thế nào? Có đủ xinh đẹp hay không?"

Thế An và Bạch Dương đều ra sức mà gật đầu: "Tuyệt đại giai nhân."

Chung Việt được khen đến nỗi mặt đỏ bừng. Thế An thầm cảm thán trong lòng, hắn chỉ từng thấy vẻ đẹp ướt át như đào mận, lạnh lùng tựa tuyết sương ở trong những trang sách, đến hôm nay mới biết cái gì gọi là đào mận tuyết sương. Hắn lại liếc Bạch Dương, lòng thầm khen ngợi Lý Niệm. Khi Bạch Dương ngồi bên cạnh Chung Việt, cậu bị dáng vẻ yêu kiều xa cách của Chung Việt lấn át, trái lại càng khiến cậu giống một chú thỏ con thanh thuần mềm mại.

Bạch Dương bị Thế An túm vào trong ngực vẫn chưa chịu yên, hỏi Chung Việt không ngừng như nã pháo: "Cậu tốt nghiệp trường nào vậy? Cậu có thích ca sĩ nào không? Vừa rồi cậu hát tiếng Anh, cậu thích nghe nhạc tiếng Anh hả? Sao Lý tổng lại quen cậu vậy? Cậu cao bao nhiêu thế? Một mét tám lăm, một mét tám bảy?"

Chung Việt dễ tính, trả lời từng câu một: "Học... học viện nghệ thuật Nam Kinh, Wh...Whitney Houston, ừ, thích... thích lắm..." Bạch Dương hỏi quá nhanh quá nhiều, mặt Chung Việt đỏ như tôm luộc, "Đều... đều là do anh Niệm giúp đỡ, tôi mới có thể... hát ở đây."

Nói đến Lý Niệm, Chung Việt lại không nhịn được nhìn anh một cái.

Thế An xấu hổ kéo Bạch Dương ra đằng sau: "Cậu nói chậm thôi, cậu hỏi nhiều vậy người ta trả lời cậu thế nào đây?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương ló ra từ phía sau vai Thế An, "Này, Tiểu Chung, chúng ta lên song ca một bài được không?"

..... Đã gọi "Tiểu Chung" luôn rồi.

Thế An lại thấy hơi chua.

Chung Việt rất là dễ tính, cười nói: "Được, được chứ."

Bạch Dương bị choáng ngợp bởi nụ cười mỹ miều ấy.

Thật sự rất đẹp, cái gì mà tà mị cuồng quyến, phong lưu lỗi lạc, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, tất cả đều tập trung hết trên người Chung Việt. Chữ nào cũng không sót.

Thế An đẩy đầu Bạch Dương ra, "Đừng lộn xộn."

Bạch Dương mặc kệ hắn, "Tiểu Chung, hát bài gì, cậu chọn đi! Bài gì tôi cũng hát được tuốt!"

Chung Việt nhìn Bạch Dương, lại quay qua Lý Niệm: "Em.... em đồng ý.... Có biết không?"

"Thuộc lòng luôn~"

Thế An hoảng sợ bởi câu nói lắp bắp "em đồng ý" của Chung Việt. Lại thấy Bạch Dương kéo Chung Việt đi lên sân khấu, lúc bấy giờ hắn mới hiểu ra, "Em đồng ý" hóa ra là tên một bài hát.

- ----------

1912 phố bar ăn chơi nhảy múa Nam Kinh:

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 11: Tuyết

Edit: Dờ

Loại chuyện hợp tác này cũng giống yêu đương vậy, tùy duyên phận. Có những người sinh ra đã hợp nhau, ví như Chung Việt với Bạch Dương.

Bạch Dương muốn làm gì đều thể hiện rất rõ ràng, tuy Chung Việt nói lắp nhưng phản ứng rất nhanh, lần đầu tiên hai người song ca vô cùng thành công. Bạch Dương là kiểu tính cách dễ vênh mặt đắc chí, sự phối hợp ăn ý của Chung Việt khiến cậu càng thấy mình cũng giỏi. Thế là cậu dứt khoát bán manh theo phong cách B trạm, đứng trên sân khấu chúc khán giả ngồi dưới một lễ Giáng sinh an lành.

Cả quán bar ngập tràn tiếng cười và tiếng vỗ tay.

Lý Niệm rót rượu cho Thế An, "Chủ tịch Kim, anh nói xem tôi có ký hợp đồng với người mới này không?"

Thế An chỉ cười mà không đáp.

Lý Niệm: "Có phải là một cái đệm lót tốt cho Bạch Dương không? Làm nổi bật lên giọng hát của cậu ta."

Đây là lời nói thật, Lý Niệm không nói bừa. Giọng hát trong trẻo của Bạch Dương hòa cùng thanh âm dịu dàng trầm thấp của Chung Việt, giống như ánh nắng trong ngày hè rực rỡ nhất, những thiếu sót đã được Chung Việt che đậy một cách khéo léo, khiến cho người ta cảm thấy cả hai đều là người giỏi ca hát.

https://thuviensach.vn

Thế An liếc mắt nhìn Chung Việt trên sân khấu, "Nhưng nói lắp thì chữa kiểu gì đây?"

Lý Niệm đi thẳng vào vấn đề, ""Anh nói xem, có phải Bạch Dương rất thích nói chuyện hay không?"

Thế An nghĩ, đúng là Bạch Dương rất ồn ào huyên náo, hắn không khỏi gật đầu thật mạnh, "Đúng là quá thích nói chuyện."

Lý Niệm vui sướng cười: "Đây chính là lúc dùng cậu ta, lúc phỏng vấn đừng để Chung Việt mở miệng, Bạch Dương muốn nói gì cứ nói cái đó. Chung Việt càng im lặng thì lực chú ý càng rơi xuống người Bạch Dương, cũng làm nổi bật lên rằng tính cách của cậu ta không hề phiền phức đến vậy."

Một khi khán giả đã tiếp nhận hình tượng Chung lạnh Bạch nóng rồi thì có lẽ còn cảm thấy Bạch Dương rất đáng yêu.

Thế An đồng ý gật đầu: "Nếu được như vậy thì tốt --- Tôi thấy Chung Việt rất được, Bạch Dương ở cùng cậu ấy tôi cũng yên tâm."

Lý Niệm lại ngầm hiểu mà cười: "Anh sắp thành bố nuôi của Bạch Dương luôn rồi, Chung Việt có thể ăn thịt cậu ta sao?"

Chung Việt ký hợp đồng. Cứ thế, mọi việc được sắp xếp ổn thỏa ngay trong quán bar.

Bốn người ở quán bar tới nửa đêm. Lý Niệm và Chung Việt đã đi trước, Bạch Dương không uống rượu, lái xe đưa Thế An về nhà.

Đi được nửa đường, Thế An còn đang hồi tưởng lại màn biểu diễn vừa rồi của Bạch Dương, hắn ngạc nhiên nói: "Có phải tôi nhìn nhầm không? Lúc cậu ở trên sân khấu, vì sao chỉ nhìn chằm chằm một mình tôi?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương lập tức chối bay: "Làm gì có."

Nếu cậu do dự một chút rồi trả lời thì Thế An còn tin, nhưng Bạch Dương lại chém đinh chặt sắt mà phủ nhận ngay lập tức. Thế An tỉ mỉ đánh giá nét mặt cậu: "Lúc cậu nói dối thường nhíu mày lại."

Bạch Dương vô thức nhìn lông mày chính mình trong gương chiếu hậu, hai hàng lông mày nhíu chặt như muốn xoắn vào với nhau.

Thế An gật gật đầu, cười thành tiếng: "Đây chính là chưa đánh đã khai."

Bạch Dương tức giận trừng mắt với gương, Thế An vội vàng đè cái tay đang lái xe của cậu lại, "Lái cho tử tế, đừng có soi gương."

"Đang đèn đỏ!"

"Vậy cũng không được nhìn lung tung."

Đèn đỏ vẫn đang chậm rãi đếm ngược, Bạch Dương nhụt chí, "Thực ra vừa rồi tôi rất hồi hộp, tôi hát không hay bằng Tiểu Chung, hứng lên muốn thể hiện thôi."

Thế An mỉm cười nhìn cậu, "Không hay chỗ nào? Tôi rất thích nghe."

Bạch Dương đỏ mặt, đành phải lườm Thế An một cái. Thế An chỉ phía trước, "Này, đèn xanh."

Bạch Dương miễn cưỡng giảng hòa, "Tóm lại là do tôi căng thẳng, muốn tìm một người để nhìn cho vững tâm. Liếc mắt không tìm thấy ai cho nên mới nhìn anh. Nhìn anh tôi thấy thoải mái."

Thế An cực kỳ phô trương soi vào kính xe, ".....Nhìn tôi làm cậu thấy thoải mái?"

Bạch Dương liếc mắt nhìn hắn, "Chủ yếu là do anh đủ xấu."

https://thuviensach.vn

Thế An cũng không giận, mỉm cười hỏi cậu: "Cách này rất được, ai dạy cậu?"

Bạch Dương chần chừ một lát, nét mặt trở nên mịt mù.

".....Một người không quan trọng."

Sau đó cậu không nói câu nào nữa, mặc cho Thế An trêu chọc đủ kiểu.

Về đến cửa nhà Thế An, xe dừng lại, Thế An vẫn ngồi không nhúc nhích. Bạch Dương đợi nửa ngày không thấy hắn xuống xe, đành quay sang hỏi: "Anh làm sao thế?"

Thế An do dự nói: ".....Có phải trong quá khứ tôi đã làm chuyện gì không đúng với cậu không? Tôi đã dạy cậu nhìn chằm chằm người khác?"

Bạch Dương phì cười, "Nghĩ gì đó? Đừng dát vàng lên mặt mình."

Thế An thành khẩn nâng tay Bạch Dương lên, "Nếu cậu ta đã làm gì với cậu thì tôi thay mặt cậu ta nhận lỗi. Nếu vẫn thấy chưa hết giận, vậy thì cậu muốn gì cứ việc nói."

Bạch Dương dứt khoát đẩy tay hắn ra, "Tôi muốn chiếc xe này của anh."

"Được."

".....Tôi thích cả căn nhà này của anh nữa."

"Cũng được."

Bạch Dương: "Chia tôi một nửa cổ phiếu công ty anh."

Thế An: ".....Vậy cậu phải chú ý, không được vung tiền lung tung."

Hai người nhìn nhau rồi không nhịn được cười. Bạch Dương nhìn quản gia Paul đứng ngoài cửa chờ, lạnh đến nỗi mũi đỏ bừng ------- Thế An thật

https://thuviensach.vn

là rêu rao, từ khi hắn "mất trí nhớ tỉnh lại" thì không quen dùng khóa vân tay, yêu cầu quản gia phải ra tận cửa tiếp đón hắn.

Bạch Dương bò lên người Thế An, lớn tiếng gọi ra cửa: "Paul anh đi vào đi! Tôi với Kim tổng có việc một chút!" Sau đó ngẩng đầu lên nói với Thế An, "Ông chủ Kim, có thể tán gẫu với tôi một chút không?"

Thế An bất đắc dĩ cười: "Cậu đã đuổi người ta đi vào rồi, tôi còn có thể không ở lại với cậu sao?"

Tuyết rơi càng lúc càng lớn nhưng lại vô cùng im ắng, vô cùng tịch mịch. Màn tuyết dày chầm chậm ôm hôn lấy mảnh đất cố đô này trong sự tĩnh lặng.

Bạch Dương kéo Thế An xuống xe, dưới màn tuyết bay, cậu chậm rãi kể tất cả chuyện về Lý Kim cho hắn nghe.

Cậu không uống rượu nhưng lòng như thể đã say. Bởi vì vui vẻ.

Giây phút này thật khó mà có được, cậu mãnh liệt trút hết nỗi lòng.

Thật sự, sau khi gặp được Kim Thế An, mỗi ngày trôi qua cuộc sống của cậu lại càng thêm may mắn. Quen người đại diện, rồi quen Chung Việt.

Bạch Dương rất muốn Thế An hiểu cậu nhiều hơn, nhiều hơn chút nữa.

Cậu chưa từng nghĩ mình có thể bình thản mà kể về Lý Kim.

Có lẽ đây là cái mà người ta gọi là "những thứ đã qua".

Nam Kinh là một thành phố vô cùng kỳ lạ, lúc trời nóng thì chẳng khác gì hỏa lò, những người không sinh sống ở đây thì sẽ chẳng thể biết được, mùa đông tại Nam Kinh cũng sẽ lạnh đến mức khó tả.

https://thuviensach.vn

Giống như lòng người, khi còn nồng nhiệt thì rừng rực hơi nóng, một khi hóa tro tàn thì lạnh lẽo thấu xương.

Cái lạnh ướt rét buốt như có thể đóng băng từng bộ phận trên cơ thể.

Nhưng Bạch Dương không cảm thấy lạnh, bởi vì ở gần Thế An rất ấm.

Thế An xót lòng phủi vụn tuyết rơi trên người Bạch Dương, "Bây giờ vẫn chưa quên được Lý Kim?"

Bạch Dương rũ quần áo, hít sâu tức giận nói: "Cút mẹ anh ta đi! Anh ta đối xử với tôi còn chẳng tốt bằng anh! Ông đây ăn cứt mới còn nhớ anh ta!"

Thế An cười nói: "Đây đã là gì? Như thế này đã là đối xử tốt với cậu rồi? Cậu còn chưa biết những chỗ tốt của tôi đâu."

Bạch Dương dựa người vào chiếc Maserati phía sau, "Thôi đừng, đại thổ hào, hôm nay anh tặng xe cho tôi thì tôi sẽ thắp hương cho anh cả đời."

Thế An cười lớn, "Cậu thích chiếc xe này đến thế sao? Vậy gara trong kia, tùy cậu lựa chọn. Chìa khóa cũng đưa cậu luôn."

Bạch Dương nhảy dựng lên: "Ấy, thế này vẫn chưa đủ, chìa khóa nhà đâu?"

Thế An không nói gì, chỉ lấy điện thoại ra gọi, "Paul, lấy chìa khóa căn nhà này cho tôi, rồi còn một căn ở vườn hoa Tử Kim, biệt thự Thê Hà, lấy hết ra đây."

Paul thật sự mang ba chùm chìa khóa đi xuống.

Thế An gọi điện thoại nói tiếng Anh nên Bạch Dương không hiểu, lúc thấy Paul chạy xuống đưa chìa khóa, cậu mới trợn mắt há mồm.

https://thuviensach.vn

Paul chạy đến trước mặt hai người, Thế An chỉ Bạch Dương: "Đưa hết cho cậu ấy."

Paul dùng tiếng Trung giới thiệu ba chùm chìa khóa: "Khu Chung Sơn Mỹ, khu vườn hoa Tử Kim, biệt thự Thê Hà."

Bạch Dương sắp rớt cằm: "Không không không, một cái là đủ rồi..... Không không không! Tôi nói đùa đấy! Paul go go, no no!"

Paul mờ mịt nhìn hai người.

Bạch Dương nói năng lộn xộn, "Không phải chứ, sao anh lại bảo quản gia cầm chìa ra vậy?"

Thế An nhíu mày, "Không bảo quản gia cầm ra, chẳng lẽ tôi lấy từ trên người mình? Cậu nghĩ tôi là bà chủ gia đình hả?"

Bạch Dương cười như nắc nẻ, "Tôi cũng chẳng phải bà chủ nhà, tôi đùa thôi. Anh mau cầm lại chìa khóa đi, não anh có hố à."

Thế An ngạc nhiên, "Cho cậu xe thì cậu chê không đủ, cho nhà thì cậu bảo là nói đùa. Rốt cuộc là muốn thế nào?"

Bạch Dương xoắn xuýt, "Anh đi uống rượu với tôi đi, vừa rồi lúc ở quán bar sao anh lại không cho tôi uống? Tôi muốn uống rượu."

Thế An nói: "Uống rượu hại giọng."

"Uống một chút thôi, không uống nhiều!"

Thế An nói với Paul: "Xuống hầm rượu lấy hai bình Whiskey."

Bạch Dương ở bên cạnh gõ gõ trần xe, "Tôi muốn uống Lafite 82!"

Paul lại mờ mịt nhìn hai người.

https://thuviensach.vn

Thế An cười: "Lấy đi."

Hai người đội tuyết uống rượu, uống vô cùng hào hứng. Bạch Dương vui vẻ ôm chai rượu, trên người khoác áo bành tô của Kim Thế An, "Kim Thế An, sao anh lại đối xử tốt với tôi đến vậy?"

Vừa dứt lời cậu đã thấy hối hận, nghe như câu hỏi của một cô gái nhỏ ngốc nghếch vậy. Thế là cậu sửa lại: "Anh đối tốt với tôi quá."

Thế An dựa lại gần cậu, nhắm mắt đáp: "Đây chưa thể gọi là tốt được --- Cậu giúp tôi, tôi giúp cậu, về sau sẽ càng tốt hơn."

- ----- Những lời này quá vô tình, nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy chạnh lòng.

Bạch Dương xấu hổ cúi đầu.

Đúng vậy, cậu giúp hắn, hắn cũng giúp cậu, sau này bọn họ sẽ còn tốt hơn thế. Có lẽ mối quan hệ này chính là như vậy.

Nói dày không dày, nói mỏng cũng không hề mỏng bớt đi phần tình nào cả. Xa không xa, gần cũng chẳng gần.

Thế An thấy cậu xấu hổ, cũng không nói gì nữa. Im lặng chốc lát, Thế An hết chuyện thì tìm chuyện để nói: "Người ấy mà, sống trên đời này không thể chỉ đối tốt với duy nhất chính mình."

"Giống như dùng cơm hoặc đi ngủ, phải luôn đối tốt với một ai đó, không thì sẽ chẳng biết mình sống vì điều gì nữa."

"Luôn luôn sẽ có một người như vậy."

Bạch Dương buồn cười, "Vậy nên người đó vừa lúc là tôi?"

https://thuviensach.vn

Thế An dường như đã thấm men say, hắn nhìn Bạch Dương thật sâu. Một lúc lâu sau, khóe miệng hắn nở nụ cười nhàn nhạt như có như không, "Ai biết được..... Trời biết."

Bông tuyết nhỏ khẽ phất qua khóe miệng hắn, theo gió mà bay xuống trong đêm đông.

Dưới làn tuyết bay ấy, Bạch Dương tim đập thật mạnh nhìn Thế An. Hắn cúi đầu, khóe mắt mơ hồ nhìn cậu. Bạch Dương đột nhiên cảm thấy góc nghiêng của người đàn ông này thật giống một dã thú dịu dàng đang nhìn cậu từ phía xa xa trong màn tuyết dày, cậu biết là nó rất hung dữ, nhưng lại không khỏi cảm thấy nó đang rất cô độc.

Hai người nhìn nhau thật lâu, tuyết thổi bay vào mắt Thế An, hắn khẽ nhắm mắt lại. Cử chỉ ấy cũng thật giống với loài dã thú dịu dàng trong tưởng tượng của Bạch Dương.

.....Hóa ra mắt của Thế An giống hồ ly, vừa hẹp vừa dài.

Bạch Dương siết chặt bình rượu, vô thức rụt người vào trong chiếc áo bành tô.

Có lẽ là cậu say rồi. Bạch Dương thầm nhủ.

Tim đập như tiếng sấm, tựa như những bông tuyết đang rơi vào cõi lòng rực hơi lửa của cậu, từng nhịp đập vang dội.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 12: Cất Tiếng

Edit: Dờ

Bạch Dương tỉnh lại trên giường lớn trong phòng cho khách.

Năm giây trước khi tỉnh lại, cậu vẫn còn bị hành hạ bởi cơn nhức đầu do say rượu.

Tiếp đó cậu bật dậy, căng thẳng xem xét quần của mình.

Quần không bị làm sao cả, chỉ cởi áo khoác.

.....Mình có lẽ bị Kim Thế An dọa đến ám ảnh tâm lý rồi, đàn ông con trai mà mỗi ngày tỉnh lại việc đầu tiên làm là xem quần có còn hay không, Bạch Dương cảm thấy rất đau xót.

Cậu nôn khan trong toilet những mười phút, đột nhiên nhớ ra rốt cuộc Lý Niệm không đúng ở chỗ nào.

Thế An đang dùng bữa dưới lầu, Bạch Dương hò hét chạy từ lên lầu xuống, "Kim Thế An! Kim Thế An! Tôi nhớ ra rồi!"

Paul cùng đám người làm trong nhà đều giả bộ ngắm phong cảnh.

Thế An đợi Bạch Dương chạy đến trước mặt mình mới bình tĩnh buông dao nĩa: "Tỉnh rồi?"

Bây giờ Bạch Dương mới nhận ra cậu chưa xỏ giày.

https://thuviensach.vn

Thế An gọi Paul: "Bưng phần của Bạch tiên sinh lên."

Bạch Dương mặt đỏ tai hồng ngồi vào bàn.

Thế An hỏi cậu: "Ngủ ngon không?"

"Không ngon," Bạch Dương giở trò, "Sao anh không cho người tắm rửa giùm tôi, đau đầu muốn chết."

Thế An nhún vai: "Nếu cởi quần áo của cậu, cậu cũng sẽ đá tôi xuống bể bơi?"

Bạch Dương không nói gì, hài lòng nở nụ cười.

Bạch Dương tý thì quên luôn định nói gì, "Kim Thế An, tôi nói anh nghe này, Lý tổng kia nhất định không phải là người tốt lành."

Thế An ngạc nhiên gật gật đầu, bảo cậu cứ tiếp tục.

"Anh ta trông cứ như Lý Kim ấy, tuy không cao như Lý Kim, nhưng mà giống lắm ----- Tôi vừa ngẫm lại, tên của hai người này cũng gần giống nhau luôn*!"

*Kim 今, Niệm 念.

"Ý cậu muốn nói Lý tổng là gián điệp Lý Kim phái tới?" Thế An mỉm cười.

"Người giống nhau là bình thường, trùng tên cũng chẳng nói lên điều gì," Thế An cười thành tiếng, "Mà cho dù bọn họ thật sự liên quan đến nhau, anh em cha con còn có thể mỗi người một ngả, đừng tùy tiện phán xét người ta."

Bạch Dương không cam lòng, "Lỡ như Lý Niệm là anh em của Lý Kim, vậy thì anh có mà khóc mù mắt."

https://thuviensach.vn

Thế An không ngẩng đầu lên: "Dù có là anh em của Lý Kim thì đã sao? Cậu chia tay thôi còn muốn tru di cửu tộc nhà người ta?"

Bạch Dương không đáp.

"Dùng người thì phải tin, không tin thì không dùng." Thế An chỉ bữa trưa của Bạch Dương, "Ăn cơm của cậu đi, đừng lo chuyện bao đồng." Nói xong còn cố ý hít mũi, "Ăn xong rồi thì đi tắm, hôi muốn chết."

Bạch Dương có nghi ngờ thì cũng chẳng liên quan gì đến Lý Niệm. Chung Việt tới rồi, Bạch Dương lại gần với giới giải trí hơn một chút. Lý Niệm đưa hai người bọn họ đến studio chụp một bộ ảnh tạp chí, thợ chụp ảnh giơ lan hoa chỉ khen không ngớt lời: "Như mơ như mộng! Đã lâu rồi không được chụp cậu bé nào xinh xắn thế này!"

Lý Niệm bảo thợ trang điểm kẻ eyeliner thật đậm cho Chung Việt rồi xõa tóc cậu ra, còn Bạch Dương thì nằm trên đó tươi cười rạng rỡ. Chung Việt như một tinh linh trong đêm tối, Bạch Dương lại tựa như một giấc mộng ban ngày. Một xinh đẹp lạnh lùng, một ấm áp trong sáng, đặt bên cạnh nhau vô cùng hấp dẫn ánh nhìn.

"Trước kia cảm thấy Bạch Dương bùn nhão không trát nổi tường, bây giờ mới biết là cậu ta cũng có ưu điểm." Lý Niệm nói với Thế An, "Hiếm thấy đấy, cậu ta không hề tỏ thái độ ghen tỵ. Tôi thật không ngờ, Bạch Dương rất nhanh đã bắt sóng được với Chung Việt."

Thế An nghe anh ta khen thì vui đến mức nổi bong bóng, cũng khách khí mà khen lại Chung Việt: "Chung Việt đúng là rất tốt, ảnh chụp khác xa người thật, cảm giác như có ánh sáng tỏa ra tứ phía vậy."

Nhìn hình chụp, hoàn toàn không nhận ra một Chung Việt thường ngày hay ngại ngùng. Cậu vừa ngầu vừa đẹp trai, khí thế rất mạnh, cứ như tổng tài bá đạo.

https://thuviensach.vn

Tuy là lấn át đến nỗi khiến Bạch Dương trông như thằng con trai ngốc nhà địa chủ.....Không, là một hoàng tử bé ngọt ngào.

Lý Niệm đắc ý cười, "Đã bảo là hãy tin tưởng mắt nhìn của tôi mà."

Hai người cầm ảnh chụp tâng bốc lẫn nhau, rất giống hai vị phụ huynh đang khoe khoang con cái.

Lý Niệm mở một tài khoản weibo chính thức cho nhóm hai người, ngày nào cũng đều đặn đăng ảnh tạp chí và ảnh đời thường, thỉnh thoảng chia sẻ những ca khúc tự sáng tác của Chung Việt, đương nhiên là thu âm cùng với Bạch Dương.

Thời đại này thịnh hành cái gì? Bạn hiểu tôi cũng hiểu. Bạch Dương và Chung Việt chưa có tác phẩm nào nhưng đã trở thành đề tài nóng, dù gì cũng là mỹ thiếu niên hàng thật giá thật.

Bạch Dương rất vui, đồng thời cũng có chút rầu rĩ. Loại chuyện mỗi ngày đăng ảnh đăng nhạc này trước kia cậu cũng từng làm rồi, vì sao bỏ thêm một Chung Việt vào thì lại hot chỉ trong phút chốc? Sau đó, cậu search ra một số bài viết và hình ảnh gắn tag "Chung Bạch". Nội dung thì bạn biết mà, một lời khó nói hết.

Mấy ngày liền Bạch Dương không dám nhìn thẳng vào mắt Chung Việt.

Lý Niệm không biết xấu hổ là gì, anh ra sức duy trì cái xu hướng ấy ---- Anh cũng thật là giỏi nắm giữ chừng mực. Loại chuyện bán hủ này không thể làm quá, thực ra ảnh chụp rất bình thường, chỉ là Bạch Dương và Chung Việt chụp chung một khung hình mà thôi.

Không cần nhiều, hai cậu trai xinh đẹp kết hợp với ánh sáng êm dịu, hoặc là bối cảnh sáng tối lờ mờ, phần còn lại để cho mọi người tự tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

Bàn tán nhiều nhất chính là về mái tóc của Chung Việt. Không thể phủ nhận tóc dài là ưu điểm, ưu điểm này người bình thường không dùng nổi. Mái tóc của Chung Việt có thể toát ra khí chất khỏe khoắn mạnh mẽ, cũng có thể mềm dịu như nước. Rất nhiều cô gái đã nhớ kỹ tấm hình: Chung Việt chỉnh dây đàn guitar, lọn tóc dài rơi từ vành tai xuống quét qua khuôn mặt đang ngủ của Bạch Dương. Ánh sáng tỏa ra từ phía sau bọn họ, dừng lại trên khuôn mặt Chung Việt, cùng với dung nhan say ngủ của Bạch Dương.

Chung Việt nhìn vào ống kính, nét mặt rất cẩn thận.

Đây là do Lý Niệm chụp, có điều lại thành công rồi.

Lý Niệm cũng thường chỉ huy Bạch Dương nghịch tóc Chung Việt trước ống kính. Chung Việt trái lại rất hiền lành, kêu gì làm nấy.

Bạch Dương thấy cậu ta quá mức vâng lời như vậy, không nhìn nổi nữa, "Tiểu Chung, cậu đừng ngoan ngoãn quá như vậy chứ? Lý Niệm bảo làm trò gì cậu cũng đồng ý, tôi thực sự không muốn nghịch tóc cậu nữa đâu."

Chung Việt còn thành thật trả lời: "Anh, anh Niệm rất... thông minh. Anh, anh ấy nói.... thì đều có lý cả."

Bạch Dương không biết mình và Chung Việt ai mới là thiểu năng nữa.

Chung Việt lại còn dạy dỗ cậu, "Bạch, Bạch Dương, cậu, cậu... nên nghe lời anh Niệm. Anh ấy, nói thế.... đều là vì muốn tốt cho chúng ta."

Quả là làm khó cho Chung Việt, đã nói lắp còn cố gắng dùng câu tu từ, sau đây là phiên bản cắt hết các loại dấu chấm câu: "Nếu không có anh Niệm, làm sao chúng ta có ngày hôm nay? Anh Niệm giỏi như vậy, không ghét bỏ tôi, cũng không ghét bỏ cậu. Anh ấy vất vả từ sáng tới tối đều là vì chúng ta, chúng ta phải cảm tạ anh Niệm, phải cảm ơn anh ấy."

https://thuviensach.vn

Phía trên đã lược đi rất nhiều dấu chấm lửng và dấu ngắt câu, xin hãy tự tưởng tượng.

Bạn có nhận thua hay không tôi không biết, tóm lại là Bạch Dương thua rồi. Bạch Dương thấy rất không công bằng, cậu gọi Chung Việt là "Tiểu Chung", Chung Việt gọi cậu thế nào? "Bạch Dương", còn Chung Việt gọi Lý Niệm ra sao? "Anh Niệm".

Căn bản chính là quá thiên vị!

Hôm nay Thế An và Bạch Dương ở nhà ăn trái cây, Thế An cầm điện thoại tò mò hỏi Bạch Dương: "Chung Bạch là cái gì?"

Bạch Dương phun nước chanh lên mặt hắn.

"Là xào CP đó." Bạch Dương đỏ mặt giải thích.

"Xào CP là sao?"

Bạch Dương cảm thấy mình sắp dạy hư cho lão già xuyên việt này mất, "Tức là gán ghép hai người lại với nhau như tình nhân vậy, sau đó mọi người sẽ quan tâm theo dõi từ sáng tới tối bọn họ đang làm gì."

Thế An thầm cảm thán người của thời đại này sao mà rảnh đến đau trứng, tuy rằng quá khứ cũng chẳng tốt đẹp gì, tin tức về vụ bê bối tình ái của Trương Chức Vân và Đường Quý San không phải cũng tung bay đầy trời như vậy hay sao.

Thế An tự động ngầm hiểu "CP" là "bê bối tình ái".

"Nếu là bê bối tình ái, vậy sao cậu không ra ngoài đi chơi với Chung Việt, phải thường xuất hiện cạnh nhau thì người ta mới tin được."

Bạch Dương liếc mắt nhìn hắn: "Mỗi ngày ở bên nhau để có mà thành thật luôn à? Tôi và Chung Việt chẳng có gì cả, anh đừng có nói linh tinh."

https://thuviensach.vn

Thế An cảm thấy hơi được an ủi.

Bạch Dương ác ý ghé lại gần, "Kim tổng tài, Kim gia gia, anh đang ăn giấm đấy à?"

Thế An không buồn nhìn Bạch Dương: "Ăn của ai? Của cậu sao? Chung Việt còn xinh đẹp hơn cậu."

Bạch Dương phun vỏ nho đến trước mặt hắn, "Nhưng mà anh lại chỉ nguyện ý nâng đỡ tôi."

Thế An nhìn cậu mỉm cười.

Xuân sang, Chung Việt và Bạch Dương nhận được cơ hội đầu tiên. Lý Niệm sắp xếp cho bọn họ mang theo ca khúc tự sáng tác của Chung Việt để tham gia vào cuộc thi ca hát ở đài truyền hình nọ.

Ca khúc đi dự thi không phải là thể loại Bạch Dương thích, mà là kiểu nhạc trữ tình, blues, ballad mà Chung Việt thích.

Mà Bạch Dương thì thích EDM giật lắc.

Nhưng mà hết cách rồi, Bạch Dương không biết viết nhạc, Bạch Dương cũng không biết hát. Sau khi Chung Việt hủy bỏ ca khúc thứ năm, Bạch Dương miễn cưỡng tiếp nhận bài ballad tên là "Ngày mai xuân đến".

Nói đúng hơn, không phải Bạch Dương không thích bài hát này, mà là nó không thích Bạch Dương. Nốt cao hát không lên, nốt trầm không xuống nổi. Để khiến cho giọng hát của Bạch Dương nổi bật, lúc biên khúc còn phải thêm một đoạn gảy đàn guitar, Chung Việt càng viết càng toát mồ hôi.

Thế An nghe xong năm ca khúc bị hủy bỏ, cảm thấy rất đáng tiếc, "Đều rất hay mà."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm mặc kệ hắn, tắt folder bản demo đi, "Cái này thì tiếc thật, nhưng sau này anh chẳng còn cơ hội tiếc nữa đâu. Ký với Chung Việt chẳng phải vì cậu ta biết viết nhạc sao?"

Dù vậy, ca khúc "Ngày mai xuân đến" này vẫn được Chung Việt viết rất sinh động. Một khúc hát mang âm hưởng ballad vườn trường trong sáng, tiếng đàn guitar vang lên, tiếng dương cầm trầm thấp cân bằng lại, khiến người ta hoài niệm về những năm tháng thanh xuân đã qua, ca khúc được hai cậu trai xinh đẹp hát lên một cách u buồn không kém phần êm dịu, càng tạo cảm giác năm tháng sao mà vội vã.

Người có thực lực thì bán thực lực, không có thực lực thì bán manh bán mặt bán cảm xúc. Chung Việt đảm nhận thực lực, Bạch Dương phụ trách bán cảm xúc. Bạch Dương không cần làm gì cả, cậu chỉ cần ngây thơ vô tội đứng một chỗ thôi thì đã là đại ngôn cho hoài niệm thanh xuân rồi.

Đại khái là rất nhiều cô gái nhìn mặt Bạch Dương xong sẽ nhớ tới hồi còn đi học, nhớ tới cậu trai cùng bàn mà các cô từng thầm thương trộm nhớ.

Trước đó Lý Niệm có mời đạo diễn đi ăn cơm, quanh co lòng vòng làm quen mấy vị giám khảo, cần phải tạo ra không khí kinh ngạc trầm trồ trong ngày biểu diễn. Đạo diễn uống rượu, cười nói với Lý Niệm: "Vận khí của cậu tốt thật, vốn mời Tần Nùng làm giám khảo nhưng cô ta từ chối rồi ----- Nếu cô ta đồng ý làm, lòng dạ hẹp hòi như thế kiểu gì cũng đánh rớt người mới của cậu ngay từ vòng gửi xe."

Lý Niệm cầm chặt lấy tay đạo diễn, gật đầu lia lịa.

Vòng giải trí là thế, không thể đắc tội thẳng mặt bất kỳ ai. Trước mặt Lý Niệm thì đương nhiên đạo diễn sẽ chỉ trích Tần Nùng. Nhưng nếu Tần Nùng đến, đạo diễn không chừng còn nịnh nọt cô ta.

https://thuviensach.vn

Hôm diễn ra cuộc thi, Lý Niệm và Thế An đều vô cùng căng thẳng. Lý Niệm đi theo tới trường quay, Thế An không tiện đi theo, bèn ở nhà vùi đầu viết thư pháp, viết một đống Hoàng Đình Kinh* rải khắp sàn.

*Hoàng Đình Kinh (黄庭经): còn có tên là Lão Tử Hoàng Đình Kinh, là tác phẩm chuyên ngành thuộc Đạo giáo dưỡng sinh tu tiên.

Không phải bàn cãi, ngày đầu tiên hai người đã nhất vòng một. Thái độ của giám khảo cực kỳ phô trương, cứ như hai người trên sân khấu không phải hai tên tân sinh mà là Pavarotti và Leonardo vậy.

Mà Chung Việt và Bạch Dương cũng không hề phụ công sức khen ngợi của giám khảo, giây phút hai người lên sân khấu đã thu hút được vô số ánh nhìn của khán giả, khiến cho tất cả những thí sinh còn lại đều như vô hình. Mặt đẹp, khí chất tốt, hát cũng hay ----- Phương diện nào cũng khiến người ta nghĩ ngay đến bốn chữ "ưu việt hơn người". Viên minh châu cất giấu từ lâu trong lùm cỏ nay đã tỏa sáng rực rỡ.

Lý Niệm sợ Chung Việt nói lắp khi phỏng vấn nên dạy Chung Việt rằng, nếu lỡ có nói lắp thì nhớ bán thảm. Chung Việt không có cơ hội bán thảm, bởi vì Bạch Dương đã thay Chung Việt trả lời hết những câu hỏi khó khăn. Chung Việt chỉ cần cười nhẹ, cười khổ, cười khinh.

"Chàng trai tiếc chữ như vàng này thật là ngầu."

Nữ giám khảo cười đến nghiêng ngả.

Số lượng fan tăng lên chóng mặt, đặc biệt là fan của Chung Việt. Nhóm fan CP khai hoang weibo của hai người đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, liên tục nhử mồi đề cử kéo người khác lọt hố.

"Fan tăng quá nhanh rồi đi." Trên đường quay về Nam Kinh, Bạch Dương vui vẻ nói.

https://thuviensach.vn

"Đây mà là nhanh?" Lý Niệm thở dài, "Fan của cậu còn chưa bằng số lẻ của Tần Nùng, có lòng cầu tiến tý đi được không?"

Ngày hôm sau, Thế An ngồi ở văn phòng của Lý Niệm xem video ghi hình cuộc thi của Bạch Dương và Chung Việt, xem đi xem lại. Lý Niệm không chịu nổi, lại không dám đuổi người, đành phải đóng cửa sổ ngồi hút thuốc. Văn phòng bị Lý Niệm hút thuốc nhả khói mù mịt như hiện trường hỏa hoạn.

Lý Niệm thực sự thấy khó thở, ngồi xuống cầu xin, "Kim tổng, dù đây là con trai ruột của anh thì anh cũng bớt bớt lại giùm tôi, về nhà xem được không? Anh gọi Bạch Dương đến nhà anh đi, bảo cậu ta hát cho anh cả đêm."

Nói xong chính anh cũng thấy buồn cười.

Mà Thế An thì không cười với anh.

"Lý Niệm," Thế An nhìn không chớp mắt, "Có phải anh luôn chờ đợi một người như Bạch Dương không?"

Lý Niệm thu lại nụ cười, nheo mắt lại trong làn khói thuốc.

"Xem ra Bạch Dương mới chính là miếng đệm lót." Thế An bình thản nói, "Người có thể tô điểm cho Chung Việt, không ai khác chính là Bạch Dương."

Lý Niệm gảy tàn thuốc, thản nhiên cười: "Loại chuyện tô điểm này là hỗ trợ lẫn nhau, không ai giẫm ai dưới chân cả."

Thế An nhíu mày không nói.

"Trình độ của Bạch Dương như thế nào, cả tôi và anh đều rõ. Người không có tài năng như thế, có đùi ôm là tốt lắm rồi. Đằng này lại gặp được

https://thuviensach.vn

Chung Việt, đó chính là phước đức của cậu ta." Lý Niệm chẳng hề thấy áy náy, "Nếu anh cảm thấy tôi làm thế là quá ác thì đá Chung Việt đi, chỉ cần một câu nói của anh thôi mà."

Thế An bình thản lắc đầu.

Lý Niệm nói rất khó nghe, nhưng anh ta nói đúng. Bây giờ Bạch Dương chỉ có thể dựa vào người khác để tiến xa hơn. Đào kép nổi tiếng trong quá khứ cũng vậy, không phải ai cũng tự mình hát thành danh, một phần là do chủ gánh hát nâng đỡ, một phần là dẫn dắt lẫn nhau, thế là có thể dần dần hát hay lên.

Thế An cảm thấy không nói nên lời. Bạch Dương tựa như chẳng có giá trị gì đối với thế giới này, nhưng hắn biết rõ, Bạch Dương không phải là không có giá trị.

Lý Niệm mở cửa sổ ra: "Chủ tịch Kim, anh với cậu trai kia, là thật đấy à?"

Gió xuân lành lạnh thổi vào khung cửa sổ.

"Trước kia anh không để ý Tần Nùng tới mức này." Giọng nói của Lý Niệm như bị gió cuốn đi, "Có câu nói thế này, con hát vô nghĩa kỹ nữ vô tình. Nếu anh đã chơi trong cái giới này thì đừng đưa vào quá nhiều tình cảm cá nhân. Nuôi chó nuôi mèo, chơi chơi thôi. Bài học từ Tần Nùng vẫn chưa đủ cho anh nhớ cả đời sao?"

Thế An khó nhọc ngẩng đầu lên: "Bạch Dương sẽ không giống như lời anh nói.... Tôi với cậu ấy cũng không phải loại quan hệ đó."

Lý Niệm cười, ấn chìa khóa vào ngực Thế An, "Có phải hay không tôi chẳng quan tâm. Tối tôi còn có hẹn, thôi cụ ở đây từ từ mà chơi, thứ lỗi cho tôi không tiếp được."

https://thuviensach.vn

Thế An ngồi một mình trong văn phòng của Lý Niệm tiếp tục xem đoạn ghi hình. Xem tới tận khuya.

Tần Nùng là ai, hắn không biết cũng chẳng quan tâm. Hắn nhìn Bạch Dương, lại nghĩ tới Lộ Sinh.

Liệu Lý Niệm nói có đúng không? Hai kiếp làm người, Thế An cũng chẳng biết. Nếu khi ấy lòng hắn có Lộ Sinh, không để cậu phải mong mỏi hụt hẫng, có lẽ Lộ Sinh sẽ không hận hắn như vậy.

Đa tình có nỗi khổ của đa tình, vô tình lại có điểm tốt của vô tình.

Bạch Dương trên màn hình tươi cười cất tiếng hát, "Ngày mai nếu như mùa xuân tới, tôi muốn đi gặp em." Ánh mắt vô cùng trong sáng, giống như một vì sao trên nền trời đêm xuân khi băng tan tuyết chảy.

- --- Một Bạch Dương như vậy, cũng sẽ trở nên giống như Lộ Sinh?

Thế An nhớ tới lời nói của Lý Niệm, lại cảm thấy thật nực cười.

Hắn và Bạch Dương, sao có thể là thật?

- ----------

Chung Việt và Bạch Dương hát Ngày mai xuân đến thực sự rất hay uwu

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 13: Thuốc Tê

Edit: Dờ

Cho đến khi vòng đấu thứ hai diễn ra thì còn hai tuần để nghỉ ngơi. Theo quy tắc của năm ngoái, để nâng cao rating, vòng hai đôi khi sẽ mời một số người nổi tiếng đến làm giám khảo.

Lý Niệm đôn đốc Chung Việt tiếp tục sáng tác, bảo cậu xem xét viết thêm bài hát mới, "Nếu không có gì bất ngờ thì chắc chắn các cậu có thể vượt qua vòng hai. Vòng hai cover một bài là được rồi, nhưng chung kết thì nhất định phải trình bày ca khúc mới, như vậy mới được đánh giá cao."

Anh vén tóc Chung Việt ra sau tai, "Nếu mệt thì thôi, đừng ép buộc bản thân."

Chung Việt bình thản nhìn anh, "Có thể làm được."

Lý Niệm dịu dàng cười, "Cậu sẽ tỏa sáng."

Chung Việt cúi đầu.

Cho đến khi Lý Niệm đi rồi, hai gò má cậu khẽ ửng lên sắc hồng rồi biến mất không còn dấu vết.

Vì chuyện sáng tác ca khúc mới mà Chung Việt thức trắng tới sáng. Hôm sau lại đi tập luyện cùng Bạch Dương.

Bạch Dương thấy Chung Việt mang bản thảo tới thì kinh ngạc đến rớt cằm, "Tiểu Chung, cậu đỉnh thực sự."

https://thuviensach.vn

Chung Việt nở một nụ cười mang tính chất kinh doanh: "Cái, cái này cũng đơn giản thôi."

"Không phải, Tiểu Chung, cậu thức đêm mà không có quầng thâm mắt!"

Chung Việt: "....."

Vì sao ông trời lại bất công đến vậy, Bạch Dương đau đớn. Chung Việt sở hữu ngoại hình đẹp thì thôi, thức đêm còn không có quầng thâm mắt! Cậu ta là đứa con rơi lưu lạc dưới trần gian của một vị thần tiên nào hay sao?

Bên này đang tập luyện rất khí thế, bên kia Lý Niệm lại nhận được một tin tức không tốt.

"Tần Nùng vào đoàn. Đổi chỗ cho Tô Linh Linh."

Tô Linh Linh là vị nữ giám khảo rất thích Chung Việt kia. Từ góc độ kế hoạch mà nói, đổi Tô Linh Linh không có tổn hại gì. Tô Linh Linh không phải xuất thân ca sĩ mà là một diễn viên hơn bốn mươi tuổi, so với một Tần Nùng trẻ tuổi xinh đẹp lại danh tiếng lẫy lừng, nhà sản xuất chọn Tần Nùng cũng là chuyện dễ hiểu.

"Tần Nùng mặt dày thật, ăn rồi ói, ói rồi lại ăn."

Lý Niệm nói tin tức này cho Thế An nghe, thực ra anh không nhất thiết phải làm vậy, bởi vì Thế An rất nhanh đã chạm mặt Tần Nùng ở khách sạn nơi các giám khảo và thí sinh nghỉ ngơi.

Vì Bạch Dương cằn nhằn về việc khách sạn cậu nghỉ lại khi tham gia vòng đấu thứ nhất chất lượng quá kém, lần này Thế An đặc biệt dặn dò thuê hai phòng deluxe. Bên sản xuất không dị nghị gì ---- Hai cậu người mới này vừa tới đã vô cùng phô trương, ai mà không nhận ra?

https://thuviensach.vn

Thế An không yên tâm nên mang theo cả Trịnh Mỹ Dung đến Hàng Châu một chuyến. Lúc vừa bước vào thang máy dành cho khách vip, tình cờ đụng mặt Tần Nùng.

Bên cạnh Tần Nùng là Lý Kim.

Thế An nhận ra Lý Kim đầu tiên, bởi vì hắn ta như đúc ra từ cùng một khuôn với Lý Niệm ----- Lý Niệm nhỏ người hơn Lý Kim một chút, cũng gầy gò hơn, nhưng mặt mũi thần thái thì có cảm giác trùng hợp vô cùng kỳ diệu.

Thế An nghĩ, chẳng lẽ đây chính là Lý Kim, bảo sao Bạch Dương lại nói Lý Niệm trông giống Lý Kim. Cho tới khi nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh, hắn lại càng giật mình.

Hai người gặp lại, Tần Nùng đương nhiên giả bộ không quen biết. Trịnh Mỹ Dung vô cùng khó xử, sợ Thế An nổi cơn.

Thế An giật mình, là bởi vì hắn biết mặt Tần Nùng ---- Chính là vị Tần tiểu thư hắn đi xen mắt ở kiếp trước.

Tần tiểu thư là con gái của ông vua chưng cất rượu vùng Trấn Giang, trong số những cô gái mà Thế An từng qua lại, Tần tiểu thư là người mà hắn gặp mặt nhiều nhất. Thế An nhìn khuôn mặt quen thuộc này, không khỏi liếc thêm vài lần.

Thế An rất tự nhiên, nhưng Tần Nùng thì không tự nhiên chút nào. Lý Kim không nói gì chỉ đứng một bên cười lạnh.

Thế An nhớ tới khi Bạch Dương kể về Lý Kim, hắn thấy khó chịu, liền tỏ ra hào phóng chào hỏi Tần Nùng, "Vị tiểu thư này thật quen thuộc."

Tần Nùng đành phải ngẩng đầu lên rụt rè cười, "Có thể không quen sao? Dù gì cũng từng yêu nhau."

https://thuviensach.vn

Lý Kim cười thành tiếng, "Kim tổng, kỹ năng diễn xuất của anh có vẻ hơi gượng gạo."

Trịnh Mỹ Dung vội bước lên, "Kim tổng, đây là Tần Nùng, Tần tiểu thư."

Quả nhiên cô ta là Tần Nùng.

Lần đầu Thế An được diện kiến Tần Nùng, người phụ nữ mà hắn nghe danh đã lâu. Quả là danh bất hư truyền, sở hữu khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều và hình thể tràn đầy tội lỗi.

Thế An nhớ lại vị Tần tiểu thư trong quá khứ, hắn cảm thấy Tần Nùng của hiện tại có thêm ba phần phong thái khôn khéo, lại thiếu đi một chút khí chất khuê các đài trang. Có lẽ là do lăn lộn trong vòng giải trí đã lâu, khuôn mặt tuy vẫn vô cùng lịch sự tao nhã nhưng khóe mắt lại lộ ra vẻ câu hồn đoạt phách khôn kể. Diện lên người bộ trang phục lộng lẫy, vô duyên vô cớ mà bộc lộ sự tươi trẻ trần tục ----- Nhưng cái trần tục ấy cũng không mảy may ảnh hưởng đến dáng vẻ thùy mị, càng tôn lên sự dịu dàng lả lướt, giống như cành cây non nở đầy những bông hoa đong đưa trong làn gió xuân.

Cô ta đã nói vậy, Thế An cũng gật đầu cười không đáp. Mọi người lại làm như không quen biết nhau, xuống bãi đỗ xe dưới tầng ngầm rồi đường ai nấy đi.

"Anh giỏi thật đấy, tôi phục anh luôn rồi. Chuyến này Tần Nùng trở về có mà tức đến quăng túi xách." Lý Niệm nghe kể xong thì cười ngã ngửa, "Kim tổng, tính Tần Nùng hẹp hòi như cây kim vậy, cô ta biết chuyện tôi ký hợp đồng với Bạch Dương rồi, nay lại gặp anh, càng thêm tức nổ phổi."

"Không phải là chia tay rồi hay sao? Có gì mà phải tức giận, Bạch Dương lại còn là nam." Thế An nhận lấy điếu thuốc của Lý Niệm, "Tôi giật mình hơn cả là khi nhìn thấy Lý Kim. Cậu ta trông y hệt anh vậy."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm nghe tên Lý Kim thì lập tức đen thui mặt, ý cười không còn nữa, "Anh muốn biết không?"

Thế An không muốn ép hỏi, lắc đầu, "Anh không muốn nói thì không cần phải nói."

Lý Niệm kính phục nhìn hắn, "Không có gì đáng nói. Anh vẫn là nên cẩn thận với Tần Nùng."

Thế An nghe anh nói thế thì bắt đầu không yên lòng, "Liệu cô ta có loại Bạch Dương ra khỏi cuộc thi ở vòng tiếp theo không?"

"Cô ta không mặt dày thế đâu, mà cô ta cũng chẳng có năng lực làm được, tôi lo vòng chung kết hơn." Lý Niệm châm thuốc, "Cũng chẳng quan trọng, vốn chúng ta không nhắm tới giải quán quân, chỉ cần nổi tiếng là được."

Chuyện xảy ra sớm hơn dự đoán của mọi người.

Trước thềm vòng thi đấu thứ hai, Lý Niệm theo hai người tới Hàng Châu. Thế An vẫn ở nhà viết thư pháp. Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy không yên lòng, chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn Tang Loạn Thiếp* mà viết.

*Tang Loạn Thiếp (丧乱帖): Một tác phẩm của Thư thánh Vương Hi Chi, người đời Đông Tấn. Lúc đó thế sự đang rối ren, Trung Nguyên rơi vào tay dị tộc (thời kỳ Ngũ Hồ Loạn Hoa). Nhà ông phải di cư xuống miền Nam tránh giặc. Trong tai biến đó, không chỉ người sống phải tha hương mà phần mộ của tổ tiên cũng bị giày xéo. Điều này khiến những đau khổ trong lòng không sao phát tiết ra cho hết, nên tất cả những uất ức đều được ông thể hiện trong bài Tang Loạn Thiếp. Bút ý không nét nào duỗi ra mà không thu vào, không nét nào đi rồi mà không quay lại, mỗi nét, mỗi chữ đều tràn đầy uất hận, bi phẫn.

https://thuviensach.vn

Cho đến lúc gần lên sân khấu thì vẫn chưa xảy ra chuyện gì, Chung Việt biết quý trọng giọng hát của cậu nên thường mang theo nước trà thuốc. Trước lúc biểu diễn thì cúp điện một lát, Lý Niệm vội vàng chạy tới phòng nghỉ của Bạch Dương và Chung Việt.

Rất nhanh đã có điện trở lại, nhân viên công tác bảo Bạch Dương và Chung Việt lên duyệt lần cuối. Lúc tổng duyệt xong quay về, Chung Việt sốt ruột nhìn Lý Niệm.

Lý Niệm hỏi cậu: "Làm sao vậy?"

Chung Việt nhìn anh không đáp, mặt bắt đầu nghẹn đỏ lên.

Lý Niệm bực bội, "Lấy điện thoại ra gõ chữ!"

Chung Việt lập tức móc điện thoại ra gõ, 【 Em không nói được. 】

Không những không nói được, Chung Việt còn không thể mở nổi miệng.

Lý Niệm và Bạch Dương đều tái mặt.

Tất cả mọi người trên hành lang nhìn Lý Niệm lôi kéo Chung Việt, "Không thi nữa, bây giờ đi viện!"

Vóc người Chung Việt những hơn một mét tám, đứng im một chỗ, đến Lý Niệm cũng không kéo nổi. Chung Việt không nói chỉ nhìn Lý Niệm.

Lý Niệm hết cách với cậu, "Nếu họng bị phá hỏng thì mai cậu cút đi!"

Bạch Dương đứng phía sau, cảm thấy như trời đất sụp xuống. Xuất phát từ mong muốn cá nhân, cậu mong Chung Việt có thể cố gắng biểu diễn, nhưng cậu lại sợ Chung Việt thực sự xảy ra chuyện. Cậu không dám chen lời, đành trơ mắt nhìn hai người bọn họ cãi nhau, Lý Niệm chửi một mình.

https://thuviensach.vn

Chung Việt nhìn Bạch Dương, lại quay ra nhìn Lý Niệm. Ánh mắt lặng lẽ không gợn sóng.

Lý Niệm thỏa hiệp: "Đi đi, muốn làm gì thì làm."

Chung Việt kéo Bạch Dương đi, vừa đi vừa gõ vào điện thoại: "Bạch Dương, cố lên."

Máu như xông thẳng lên não Bạch Dương, sắp trào ra khỏi mũi.

Kết quả vòng thi chẳng có gì bất ngờ. Bạch Dương không có Chung Việt, thậm chí còn kém hơn cả tiêu chuẩn bình thường.

Giám khảo không biết phải tỏ thái độ thế nào nữa, cũng không biết nên cho đội hai người qua hay không qua. Chỉ có Tần Nùng thoải mái giơ bảng "Qua".

Bạch Dương đỏ mắt giải thích, "Hôm nay đồng đội của tôi bị ốm."

Tần Nùng tỏ vẻ nuối tiếc, nhìn MC nói: "Thật đáng tiếc."

Chung Việt không tỏ thái độ gì, kéo Bạch Dương xuống dưới sân khấu.

Hai người về hậu trường liền nghênh đón trận lôi đình của Lý Niệm, Lý Niệm đã hút hết nguyên một bao thuốc trong WC, tay còn cầm bình giữ nhiệt của Chung Việt. Lý Niệm túm tay cậu ta, kéo cậu từ sân khấu thẳng ra bãi đỗ xe, gần như là đẩy Chung Việt ném vào trong xe.

Suốt dọc đường anh chẳng nói một lời.

Tới bệnh viện thì đã là nửa đêm, bác sĩ quở trách: "Sao bây giờ mới tới? Thanh quản sưng phù lên cả rồi. Không nói được thì cũng đừng có cố phát ra tiếng chứ?"

Lý Niệm chỉ hỏi: "Có ảnh hưởng về sau không?"

https://thuviensach.vn

"Cái này thì không, muộn hơn chút nữa thì nguy."

Lý Niệm lại hỏi: "Rốt cuộc là nguyên nhân gì?"

Bác sĩ thờ ơ nói: "Ăn bậy đúng không.... Hình như là thuốc tê." Cô nhìn vẻ mặt Lý Niệm, đột nhiên thấy hơi ngượng ngùng, "Tôi cũng không rõ, đưa tới viện chậm quá. Cái này.... khám không ra được. Cứ ở lại bệnh viện theo dõi tình hình đã."

Ngày hôm nay đúng thật là gà bay chó sủa.

Trên đường về, Bạch Dương cứ khóc sướt mướt mãi. Vì Chung Việt, cũng vì chính cậu. Chung Việt cầm tay Bạch Dương, giúp cậu lau nước mắt.

Bạch Dương thật sự cảm thấy mình đúng là cực kỳ vô dụng.

Chung Việt càng lau nước mắt cho cậu, cậu càng cảm thấy nước mắt của mình không đáng một xu, nhưng lại chẳng thể ngừng khóc.

Lý Niệm ngồi ở ghế phụ lái bực bội mắng: "Khóc con cắc, gọi Kim tổng tài ba ba đến mà lo liệu cho cậu. Có thế đã khóc, sau này có khi còn phải khóc mù mắt nữa đấy."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 14: Nước Sông Xuân

Edit: Dờ

Về Nam Kinh, Chung Việt được đưa vào bệnh viện Nhân dân. Thật ra không có gì đáng lo ngại, nhưng dưới sự ép buộc của Lý Niệm, Chung Việt đương nhiên là ngoan ngoãn nằm viện hưởng thụ sự chăm sóc trong phòng vip.

Lý Niệm điên cuồng hút thuốc trong văn phòng của Thế An.

"Mẹ kiếp, Tần Nùng đúng là con đĩ."

Thế An im lặng lấy một bao thuốc Cửu Ngũ Chi Tôn* từ trong ngăn kéo bàn ra.

*Thuốc lá Nam Kinh Cửu Ngũ Chi Tôn (南京九五之尊):

Lý Niệm phát điên cũng không quên nói một câu cảm ơn, thuần thục xé mở bao thuốc: "Loại chuyện như bỏ thuốc tê này mà cô ta cũng làm ra được, có phải cô ta nghĩ, bây giờ dù có một tay che trời thì ông đây cũng không dám báo cảnh sát hay không?"

Lý Niệm châm thuốc, rít một hơi rồi nói: "Tôi không nhìn lầm, chuyện này đúng chuẩn phong cách của cô ta. Phòng hỏa hoạn mà phòng xuống tận đáy nước! Ông đây còn không bắt được điểm yếu nữa chứ. Có lẽ bây giờ cô

https://thuviensach.vn

ta đang chờ ông đây tới chửi, sau đó vờ vịt ra vẻ ngây thơ vô tội. Đm nó đĩ điếm không tả nổi."

Thế An cũng nặng nề tự kiểm điểm: "Lẽ ra tôi không nên đến Hàng Châu, nếu sớm biết sẽ thành ra như vậy, tôi nên xem ảnh chụp của Tần Nùng trước mới phải." Thế An vô cùng áy náy, "Mới vòng hai đã bị loại rồi."

Lý Niệm liếc mắt nhìn hắn, "Đúng vậy, lẽ ra chúng ta nên đi biếu cho đạo diễn năm ngàn vạn, kiểu gì cũng giành quán quân."

Thế An trách cứ nhìn anh, "Không phải tôi cho anh tiền rồi sao? Không đủ anh cứ nói, nếu biết là có thể dùng tiền mua quán quân, vậy thì tiền không thiếu."

Lý Niệm ngậm điếu thuốc cười: "Thế thì anh có thể bảo Trịnh Mỹ Dung liên hệ với đài truyền hình, chúng ta tự mở cuộc thi, mời mười tám ca sĩ nổi tiếng về xách dép cho Bạch Dương, có tiền sợ gì không làm nổi?"

Lúc này nét mặt của Thế An mới dịu xuống một chút.

Lý Niệm bình tĩnh lại, quả thực anh chưa bao giờ tức giận như lúc này, "Được rồi, anh biết điểm dừng tý đi. Trình độ mèo mửa của Bạch Dương có thể nổi tiếng ở vòng loại đã là kết quả tốt nhất rồi. Vào chung kết toàn là ngọa hổ tàng long, ai cũng có tài cả. Nếu thực sự đi tới đó, biểu diễn nửa vời chỉ tổ làm xấu mặt thêm. Thay vì tới đó xách dép cho người ta, không bằng lộ diện một chút rồi đi về, làm thế còn có thể đổ lỗi cho phía sản xuất."

Thế An không cam lòng, "Rõ ràng vòng loại đã thể hiện tốt như vậy mà."

"Có ích gì đâu," Lý Niệm nhả khói thuốc, "Lúc ấy tôi nhìn lướt toàn bộ sân khấu, một đạo diễn, hai chỉ đạo sản xuất, còn có cả Tống Ninh Văn Thanh, hai tên đó chính là hai bãi cứt muốn ôm chân Tần Nùng để diễn

https://thuviensach.vn

nam phụ --- Người nào cũng nghe chỉ thị của Tần Nùng. Anh cho là cô ta không có sự chuẩn bị trước?" Lý Niệm xoay điếu thuốc trên tay, "Vả lại, anh muốn ép Chung Việt mỗi vòng lại viết một bài mới hay gì? Để viết ra một bài đã phải hủy năm cái bản thảo, không thể coi Chung Việt là con trâu con ngựa được."

Thế An im lặng.

Lý Niệm nói xong chợt cảm thấy đắc ý, "Tần Nùng nghĩ cô ta đã hất cẳng được chúng ta, nhưng tôi còn phải cảm ơn ấy chứ. Cô ta đang thầu hai bộ phim, giờ lại thêm tiết mục này, tôi chống mắt lên xem cô ta chạy đứt hơi giữa Hoành Điếm Hàng Châu Thượng Hải như thế nào, chạy mệt chết cô ta luôn đi."

Thế An nhìn Lý Niệm: "Bây giờ tôi cảm thấy anh chẳng nói thật câu nào cả, anh đã tính như vậy từ trước rồi?"

Lý Niệm dụi tàn thuốc, "Cuộc sống chẳng phải trò chơi trong hộp cát. Trong cái giới giải trí này, anh không thể lúc nào cũng vạch trước kế hoạch được, đúng chứ? Cứ đi từng bước thôi, gặp chiêu phá chiêu, tùy cơ ứng biến."

Bàn về mặt dày, Lý Niệm tự tin tuyên bố không bại dưới tay Tần Nùng. Trên đường trở về Nam Kinh, anh đăng lên weibo chính thức: 【Do Chung Việt đột nhiên bị viêm thanh quản, chúng tôi vốn định cố gắng trụ được đến bán kết nhưng cuối cùng vẫn làm mọi người thất vọng rồi, thành thật xin lỗi.】Không nhắc một chữ tới chuyện thuốc tê. Dưới tình huống này, trốn tránh trách nhiệm sẽ không nhận được sự đồng tình, trái lại khiến người ta thấy ác cảm. Bán thảm mới là biện pháp tốt nhất.

Phía dưới bình luận toàn là fan bạn gái quan tâm đến Chung Việt, fan âm nhạc bày tỏ sự tiếc nuối vì không thể giành được quán quân. Lý tổng thức thời đăng mấy tấm hình giường chiếu của mỹ nhân bị bệnh Chung Việt,

https://thuviensach.vn

tiện thể còn đăng thông báo phát hành đĩa nhạc: 【Nhóm Dreams đã ký hợp đồng với công ty thu âm, tiếp theo chúng tôi sẽ phát hành sáu ca khúc dưới dạng digital bao gồm cả ca khúc dự thi, cảm ơn sự ủng hộ của các bạn yêu âm nhạc!】

Thế An bất ngờ, khó hiểu hỏi: "Công ty nào mà tinh mắt nhận ra châu ngọc vậy?"

Lý Niệm mặc xác hắn, "Cứ trả tiền là có một đống người xếp hàng phát hành đĩa cho chúng ta thôi, anh nghĩ công ty thu âm là điện Thiên Vương đấy à?"

Đây vẫn chưa đủ. Lý Niệm còn mua rất nhiều acc doanh tiêu, cắt đoạn video Tần Nùng giơ bảng thông qua cho Chung Việt và Bạch Dương rồi chia sẻ khắp nơi: 【Dreams hóa ra là đàn em cùng công ty với Tần Nùng, tình cảm của Nùng tỷ quả thật khiến người ta xúc động!】

Bài viết này bị fan Tần Nùng dìm xuống đáy ---- Một số ít còn ngu ngốc khen ngợi Nùng tỷ nhà mình quả nhiên có tình có nghĩa, tiện thể khen cả Bạch Dương và Chung Việt, đa số fan còn lại thì tức giận mắng chửi hai người không biết xấu hổ, dựa hơi Ảnh hậu để cọ nhân khí.

Tần Nùng vẫn giữ im lặng.

Lý Niệm cười híp mắt trong gió xuân, dáng vẻ gian giảo như hồ ly: "Tần Nùng không phải là đồ đĩ điếm hay sao? Cứ giả vờ thánh mẫu đi. Cô ta dám giả ngu thì tôi cũng dám bật lại, fan nhiều thì có gì phải sợ, hôm nay phải hắc hồng* một trận."

*Hắc hồng (黑红): Nổi tiếng vì tai tiếng.

Với Bạch Dương và Chung Việt, vào thời điểm này, bất kỳ tin tức gì cũng vô cùng quý giá. Thứ bọn họ cần không phải là thanh danh, mà là

https://thuviensach.vn

danh tiếng. Tai tiếng cũng được, nổi tiếng càng tốt. Đáng sợ nhất là không có ai chú ý tới, bị người ta chửi mắng còn hơn là bị lãng quên.

Thế An thầm cảm thấy cái ao nước giải trí này sâu không thấy đáy. Thật đáng sợ, đáng sợ.

Sau đó Lý Niệm cũng chẳng nhắc tới vụ thuốc tê, anh đã tìm được hướng khác để cân bằng.

Thực ra Thế An cũng thấy việc này rất kỳ lạ. Nếu tỉ mỉ suy ngẫm lại, Tần Nùng không phải là người khả nghi nhất. Thế An nhớ lại màn ra mắt rầm trời của Bạch Dương và Chung Việt ở vòng loại. hắn cũng nhận thấy hai người bọn họ quá nổi bật ---- Cái mà người ta gọi là "đôi xuất lưu thoan, mộc tú phong tồi*", người ghen ghét Bạch Dương và Chung Việt không chỉ có một. Bạch Dương và Chung Việt ôm mộng mà đi thi, chẳng lẽ người khác thì không?

*Đôi xuất lưu thoan, Mộc tú phong tồi (堆出流湍, 木秀风摧), Xuất phát từ "Vận mệnh luận" của nhà văn học Lý Khang thời Tam quốc, có nghĩa là: Nếu có một gốc cây xinh đẹp vươn cao ngất giữa rừng cây, gió sẽ bẻ gãy nó. Nếu có một gò đất nhô ra bờ biển, dòng nước sẽ ập vào nó. Nếu một người có phẩm chất tốt hơn người bình thường thì sẽ chịu điều tiếng gièm pha.

Thế An lờ mờ cảm thấy Lý Niệm đang cố ý muốn hắn ghi hận với Tần Nùng. Cho dù không phải do Tần Nùng làm, Lý Niệm cũng nhất quyết muốn hắt nước bẩn cho cô ta.

Dù gì thù cũ vẫn còn đó.

Nếu thật sự là Tần Nùng, vậy thì cô ta cũng thật là lươn lẹo. Đã xuống tay rồi còn làm bộ làm tịch. Viên ngọc quý trong làng giải trí, một diễn viên hàng đầu mà lại bỉ ổi như vậy, thực sự còn chẳng sánh bằng người từng làm kỹ nữ như Trương Chức Vân. Thế An nghĩ tới đây, hắn khinh thường.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Nùng vẫn rất khả nghi. Thế An hiểu người mà Tần Nùng nhắm vào không phải hắn, mà chính là người từng bị cô ta hất cẳng - Lý Niệm. Lúc trước Lý Niệm bị cô ta hại thê thảm, một khi Đông Sơn tái khởi, Tần Nùng há lại có thể yên giấc. Kẻ hại người vĩnh viễn ra tay hung tàn hơn so với người bị hại ----- Kẻ vong ân phụ nghĩa, dù lòng có thẹn, sợ hãi cùng cực, vẫn có thể ra tay một cách tàn nhẫn vô tình.

Năm ấy Tưởng Công với Trương Tĩnh Giang chẳng phải cũng vậy sao.

Có nghĩ nữa cũng không moi được ra chứng cứ, bây giờ Thế An chỉ lo cho Bạch Dương.

Từ lúc về Nam Kinh, Bạch Dương luôn buồn bã chán chường. Mấy lần Thế An gọi điện thoại cho cậu, cậu chẳng thèm nghe. Thế An lại gửi các kiểu tin nhắn ép buộc dụ dỗ cậu ra ngoài chơi, đại loại là:

【 Nắng xuân nồng ấm thích hợp đi đạp thanh dám hỏi liệu có thể đồng hành Kim Thế An 】

【 Chợt nghe chim oanh hót mừng rỡ trông mong cùng nhau nâng chén Kim Thế An】

【 Trăng xuân huyền ảo gió xuân cô độc một mình không rượu không người bầu bạn rất nhớ Kim Thế An 】

【 Tôi sẽ nói với Trịnh tổng là cậu đẩy tôi xuống lầu Kim Thế An 】

Chính là thể loại như trên, các bạn hiểu mà, không cần rườm rà thêm nữa.

Từ đầu tới cuối, Bạch Dương giả chết.

Thế An hết cách, đành phải kêu Paul và Trịnh tổng đuổi giết đến tận căn phòng đi thuê ở khu Kiến Nghiệp của Bạch Dương. Phòng vô cùng bừa

https://thuviensach.vn

bộn, Bạch Dương đang bò ra sàn chơi Love live.

Kim Thế An: "....."

Bạch Dương thẹn không dám gặp kim chủ, giấu Love live ra sau mông. Khuôn mặt thì giấu dưới tóc mái.

Thế An dặn dò Paul: "Quét tước phòng cho sạch sẽ." Rồi ngồi xuống nhìn Bạch Dương, "Đi ra ngoài chơi, được không?"

Bạch Dương nhìn Thế An, vừa xấu hổ vừa tủi thân.

Thế An cầm tay cậu, "Cậu nói đi đâu chúng ta sẽ đến đó. Cứ buồn bã như vậy không giải quyết được gì cả, Lý tổng còn đang đợi cậu ra ca khúc mới đó."

Bạch Dương sụt sịt: "Tôi muốn ăn tôm hùm!"

Thế An phân phó Trịnh Mỹ Dung: "Đặt chỗ ở nhà hàng tốt nhất Nam Kinh, bảo họ lập tức chuẩn bị tôm hùm."

Bạch Dương lại sụt sịt: "Tôi không ăn loại đó, tôi muốn ăn tôm hùm đất cay ấy!"

Thế An gật đầu rồi lại gật đầu, tổ tông của tôi ơi, chỉ cần cậu chịu ra ngoài, cậu muốn ăn phân tôi cũng không dám cản.

Bọn họ rất may mắn, gần vào hạ rồi, khắp Nam Kinh rất ít cửa hàng còn mở bán tôm hùm đất. Bạch Dương dẫn Thế An đến tiệm mà cậu thường tụ họp cùng bạn bè hồi còn đi học.

Trong tiệm có rất nhiều sinh viên, không khí náo nhiệt ồn ào. Không có phòng riêng, Thế An và Bạch Dương chọn một bàn rồi ngồi xuống. Bạch Dương cố ý hỏi hắn: "Kim tổng, anh có ngại chỗ này tồi tàn không?"

https://thuviensach.vn

Bà chủ tiệm nghe thấy, mặt không cảm xúc, xoay lưng lại vứt một câu "Rác rưởi".

Thế An nhìn quanh, hỏi Bạch Dương: "Ở đây đều là sinh viên?"

"Đúng vậy, mấy trường Kinh tế, Bưu chính, Lâm nghiệp đều đến đây hết. Tôm hùm đất ở tiệm này ngon lắm, bà chủ cũng tốt nữa."

Bà chủ tiệm lại nghe được, mặt không cảm xúc, xoay người lại cười nói một câu "Thằng bé ngốc".

Thế An mỉm cười nhìn đám sinh viên trẻ tuổi đùa giỡn cười nói, chợt cảm thấy nhân sinh tựa như một giấc mộng. Sinh viên của tám mươi năm sau cũng chẳng khác gì tám mươi năm trước, vẫn khí phách hào sảng, vẫn chính trực phóng khoáng. Rất nhiều năm về trước hắn cũng từng trải qua những tháng ngày vui vẻ bên bạn bè như vậy, cùng nói chuyện về tình hình chính trị đương thời, đàm đạo chuyện quốc gia thiên hạ, sau đó hắn gặp được Lộ Sinh.

Thế An đảo mắt nhìn Bạch Dương, ánh mắt bỗng ướt hơi sương.

Bà chủ tiệm từ phía xa nhìn hai người, cắn hạt dưa cười cười, nhất thời nổi hứng bưng tôm hùm lên cho thằng bé ngốc và đồ rác rưởi, bà buột miệng nói: "Rảnh thì cứ đến, đừng nói sau lưng người khác."

Cả hai người đều đỏ bừng cả mặt.

Bạch Dương ăn tôm hùm vô cùng khí thế. Thế An thầm cười trong lòng, cái người này, mấy ngày trước còn ủ rũ, ăn xong cả mâm tôm hùm thì lại tràn đầy tinh thần.

Đáng yêu đơn thuần. Thế An nhớ lại con cừu ở quê nhà Cú Dung, trắng bông như tuyết, mềm mại nằm trên cỏ, quả thực giống hệt dáng vẻ của

https://thuviensach.vn

Bạch Dương, vô lo vô nghĩ, đi tới đâu cũng ngây ngô cất tiếng hát bài ca chăn cừu.

Một Bạch Dương như vậy, sao có thể không có giá trị?

Không biết từ khi nào, Bạch Dương ở trong lòng hắn đã trở thành một sự hiện diện không thể thay thế, là người tốt nhất trong lòng hắn. Chưa bàn tới cậu thông minh bao nhiêu, cậu thiện lương nhường nào, nhưng trong tim Thế An, Bạch Dương luôn tỏa sáng rực rỡ.

Thế An không hề cho rằng điều đó liên quan đến chuyện yêu hay không yêu, chỉ đơn giản là, hắn hy vọng mọi người có thể cùng hắn cảm nhận được sự tồn tại rực rỡ ấy.

Bạch Dương kéo hắn leo lên ngọn núi có Duyệt Giang Lâu* để tản bộ tiêu cơm: "Anh có thấy hoài niệm không? Di tích kiến trúc cổ đó!"

*Duyệt Giang Lâu (阅江楼): tọa lạc trên đỉnh Sư Tử Sơn, bên cạnh sông Dương Tử (Trường Giang), là một trong mười tòa lầu nổi tiếng của văn hóa Trung Quốc, cũng là một trong Tứ đại danh lâu của Giang Nam.

Thế An không hiểu gì cả, "Tôi chưa từng nhìn thấy."

Bạch Dương nhìn vé vào cửa, thẹn thùng nói: "Xây dựng năm 2001."

Thế An gật đầu cười: "Khá là đẹp, không ngờ người đương thời cũng có hứng thú sâu sắc với phong nhã của cổ nhân."

Hai người sánh vai đi trên con đường nhỏ dẫn lên Sư Tử Sơn, sắc xuân nồng đậm, cây đơm mầm lá xum xuê xanh mướt cả ngọn núi, cánh hoa rải rác trên đất, thỉnh thoảng có vài tiếng oanh hót sẻ kêu ríu rít khắp không trung.

https://thuviensach.vn

Thế An phủi hoa rơi trên người Bạch Dương, "Đi thăm Chung Việt chưa?"

"Đi rồi, đi ba lần, lần nào Lý tổng cũng ở trong phòng bệnh. Tôi không dám vào."

Thế An ngạc nhiên: "Hai người bọn họ cũng chẳng phải không thể gặp người khác, cậu ấy ở trong đó, sao cậu không đi vào?"

Bạch Dương ủ dột, "Tôi có lỗi với Tiểu Chung, không dám ngẩng đầu nhìn mặt Lý tổng. Cho dù Lý tổng không ở đó, tôi cũng chẳng còn mặt mũi mà đi vào."

Thế An khuyên cậu: "Cậu đi thăm Chung Việt đi, cậu không đi, cậu ấy sẽ buồn đấy. Làm người phải có tình có nghĩa một chút."

Bạch Dương quay ngoắt đi, "....Lý tổng ở đó, tôi không dám đến."

Thế An bất đắc dĩ: "Ngày mai tôi không cho phép anh ta đến, được chưa?"

Bạch Dương quay đầu lại, "Kim Thế An, tôi hát thực sự quá tệ.... Hại chết Tiểu Chung rồi. Tôi phải làm sao bây giờ?"

Thế An cười, xoa đầu Bạch Dương, "Không phải Chung Việt hát rất tốt à? Cậu đi thăm rồi thỉnh giáo cậu ấy. Chung Việt không dạy được, chúng ta dùng tiền mời người về dạy, có lòng học hỏi, còn sợ không hát được sao?"

"Có thể hát hay?"

"Sao lại không, tôi nâng đỡ cậu, cậu cũng không thể để tôi coi thường cậu, đúng chứ?"

Bạch Dương nghe vậy cũng cười.

https://thuviensach.vn

Nói xong thì đã đi tới Duyệt Giang Lâu, Bạch Dương vứt bỏ dáng vẻ ủ rũ buồn rầu, gào thét lôi Kim Thế An chạy lên lầu.

"Kim Thế An! Nhìn kìa! Trường Giang!"

- ----- Đúng là Trường Giang, nước sông xuân thong thả xuôi dòng, uốn lượn trước tầm mắt bọn họ rồi trôi dạt về phía cuối chân trời.

Trải qua tám mươi năm, Nam Kinh vẫn là Nam Kinh. Một Kim Lăng thướt tha yêu kiều chưa bao giờ thay đổi.

Hai người đứng đón gió, dựa vào lan can mà ngắm sông. Cả hai đều không nói gì, chỉ nắm tay nhau nhìn mặt sông mênh mang lững lờ, cánh buồm xuôi vạn dặm, theo dòng nước chảy tới ngày mai.

- ----------

Đến Nam Kinh nhất định phải đi Duyệt Giang Lâu uwu

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 15: Ác Điểu

Edit: Dờ

Chung Việt không phải là người nhỏ nhen, ít nhất đối với Bạch Dương thì không phải.

Cho dù Bạch Dương không tới thăm thì cậu cũng chẳng so đo, nhưng thấy Bạch Dương lấp ló trước cửa phòng bệnh, Chung Việt vẫn vui vẻ mỉm cười.

Lý Niệm không ở đó, Bạch Dương rất vui. Cậu lấy túi bánh Ganso từ sau mông ra, chạy vụt vào trong phòng bệnh: "Tiểu Chung! Cho cậu này! Có muốn ăn tôm hùm cay không? Ngày mai tôi mang đến cho cậu."

Chung Việt cười híp mắt nhìn Bạch Dương, "Đồ, đồ ngọt... đừng ăn, nhiều quá.... Không, không tốt, cho cổ họng... đồ, đồ cay cũng thế."

Miệng thì nói vậy, tay Chung Việt vẫn mở túi bánh của Bạch Dương ra thử ăn một miếng.

"Ngon lắm."

Một câu ít hơn ba chữ thì Chung Việt sẽ không nói lắp.

Bạch Dương sâu sắc hiểu được câu "nhan sắc là chính nghĩa". Nếu là người khác chê quà của cậu, cậu đã sớm đánh người. Nhưng nếu là Tiểu Chung xinh đẹp, cậu ấy nói gì cũng là đúng.

Hai người ngồi ăn bánh ngọt, Bạch Dương trông mong nhìn Chung Việt.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Chung, cậu có thể dạy tôi hát không?"

Chung Việt chưa kịp đáp, Bạch Dương đã cắt ngang, "Tiểu Chung, cổ họng cậu đang bị thương! Chúng ta nhắn tin đi!"

Chung Việt hơi tủi thân.

Tủi thì tủi, hai người vẫn nhắn tin qua wechat.

Bạch Dương luôn cảm thấy mình hát khá ổn, dù gì từ nhỏ tới lớn luôn là bá chủ KTV. Đương nhiên, bây giờ cậu đã nhận ra mình thực sự hát không tốt chút nào.

Bạch Dương:【Có phải tôi hát rất dở không?】

Chung Việt: 【Cũng không hẳn.... Nhưng mà đúng là có một số vấn đề nhỏ.】

Bạch Dương: 【 Vấn đề gì? 】

Chung Việt: 【.....Cậu hát chuẩn âm rồi, nhịp điệu cũng tốt luôn. Nhưng mà lấy hơi kém, rất vội vàng. Nhịp điệu đúng nhưng cảm giác cậu cứ như đang đuổi theo cái gì đó vậy. Hơn nữa, cậu cứ thích hát giả thanh ở một số chỗ không nên dùng kỹ xảo.... 】

Bạch Dương: 【..... 】Không, tôi chẳng có kỹ xảo kỹ thuật gì cả, mấy đoạn đó không giả thanh thì tôi không lên cao được.....

Chung Việt: 【 Bài hát ở vòng loại ấy, thực ra tôi hy vọng chất giọng trong trẻo của cậu có thể nổi bật hơn. Nhưng mỗi lần cậu hát tới cuối câu là vội vàng ngừng lại, tôi chỉ đành che đậy giúp cậu... 】

Bạch Dương: 【 Vậy phải làm sao? Kéo dài âm à? 】

Bạch Dương a a a a a a một đoạn.

https://thuviensach.vn

Chung Việt bật cười.

Chung Việt: 【 Nói thế nào đây, thực ra dùng giả thanh mấy chỗ đó cũng được, nghe có vẻ mượt mà hơn. Nhưng bài hát của chúng ta là dân dao vườn trường, tôi muốn hát giống như một cậu thiếu niên buột miệng ngâm nga vậy. Cậu dùng giả thanh, cảm giác mất đi sự hồn nhiên. Thành ngữ nói thế nào nhỉ, đừng "dĩ từ hại ý". Cá nhân tôi thấy, so với chỉ chú trọng vào kỹ xảo, tình cảm càng có thể chạm tới cảm xúc người nghe.】

Bạch Dương: 【..... Tiểu Chung. 】

Chung Việt: 【? 】

Bạch Dương:【Cậu giỏi thật đấy, cậu chính là nam thần của tôi. 】

Chung Việt: 【..... 】

Bạch Dương: 【Tôi không có cái "kỹ xảo" mà cậu nói đâu, thực sự tôi không hát nốt cao được nên mới gào rống như vậy đấy.....】

Chung Việt tự dưng có cảm giác mình đang gảy đàn bên cạnh tai trâu.

Chung Việt: 【..... Cậu chạy bộ đi, tập điều chỉnh hơi thở. Mà nhớ phải luyện giọng mỗi ngày, cứ đến phòng luyện tập, tôi hướng dẫn cậu luyện thanh.】

Bạch Dương cảm kích nói không nên lời, ôm chầm lấy cổ Chung Việt. Hai người đang tán gẫu vui vẻ thì Lý Niệm bước vào.

"Hai cậu đang làm gì vậy?"

Lý Niệm vừa vào đã nổi sùng lên: "Có mồm nói đàng hoàng, mắc gì phải gõ chữ? Chung Việt! Nói cho hắn hoi, cậu không phải là câm điếc!"

Bạch Dương mất hứng, "Chẳng phải đã bảo hôm nay anh không đến à?"

https://thuviensach.vn

Lý Niệm lườm cậu, "Bệnh viện là do Kim ba ba của cậu mở, không phải cậu mở. Cậu nói không tính, tìm Kim ba ba của cậu mà cáo trạng."

Bạch Dương chuồn thẳng.

Lý Niệm bình tĩnh nhìn Chung Việt.

Chung Việt cầm điện thoại, cố gắng bình tĩnh đối diện với anh.

"Nói bằng miệng mệt lắm chắc? Mở miệng thì cậu chết à?"

Chung Việt tủi thân lại không muốn giải thích, hờn dỗi nghịch điện thoại.

Lý Niệm sờ cổ Chung Việt, "Còn đau không?"

Quá bất ngờ, tim Chung Việt giật thót.

"Đã, đã... tốt hơn rồi."

Lý Niệm vẫn chưa bỏ tay ra, chậm rãi xoa mặt cậu.

Chung Việt nhìn chòng chọc vào màn hình điện thoại.

Vành tai cậu rất mỏng, bây giờ đã đỏ rực lên rồi.

Cũng không biết vì sao, Lý Niệm cứ nhìn cậu là cậu không dám đối mặt. Lý Niệm càng nhìn cậu, cậu lại càng không có dũng khí.

Chỉ dám nhìn anh khi anh không biết.

Lý Niệm cười, buông tay ra. Anh ngồi xuống cạnh Chung Việt, "Tiểu Chung, đừng trách anh, là do anh quá lo lắng. Cậu rất tốt và có thể tốt hơn thế nữa."

Lúc không có ai, Lý Niệm mới gọi cậu là "Tiểu Chung".

https://thuviensach.vn

Chung Việt ngẩng đầu lên rồi lại rũ mắt xuống.

Lý Niệm tự nhiên kéo tay Chung Việt, chậm rãi vuốt những ngón tay cậu, giống như vuốt ve những điếu thuốc anh thường hút.

"Ở với Bạch Dương có hợp không?"

Chung Việt gật gật đầu.

Lý Niệm đột nhiên bóp chặt ngón tay cậu, "Nói."

Chung Việt ăn đau, chóp mũi rịn mồ hôi, "Được, được."

Lý Niệm không buông ra, vẫn nắm tay Chung Việt, "Cậu ta gọi cậu là Tiểu Chung, anh thấy cậu có vẻ rất thích."

Chung Việt không nói nên lời, cực lực nhịn lại không phát ra tiếng.

Lý Niệm chậm rãi vuốt đầu ngón tay cậu, từ ngón trỏ tới ngón giữa, ngón áp út. Không hiểu sao sắc mặt anh bỗng tối lại, "Cậu ta chỗ nào cũng không sánh bằng cậu, mẹ kiếp, có những người quả thực quá may mắn."

Chung Việt chịu đựng đau đớn, "Bạch Dương... rất, rất nỗ lực."

Lý Niệm ngẩng lên nhìn cậu.

Chung Việt không lảng tránh ánh mắt anh, lặp lại một lần: "Rất nỗ lực."

Lý Niệm nhìn hồi lâu rồi buông tay cậu ra, cười rộ lên. Dưới nắng xuân, nụ cười của anh như tán cây rung rinh trong gió, vừa dịu dàng vừa vô hại.

"Cậu là tốt bụng nhất." Lý Niệm nói.

Nói xong, anh đứng lên ra cửa sổ hút thuốc.

https://thuviensach.vn

"Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai sẽ xuất viện. Cuối tuần anh liên hệ với hãng thu âm PT, chuẩn bị thu âm album digital." Lý Niệm cười dịu dàng, "Lấy cả năm bài đã hủy bỏ kia cho vào album luôn, một bài cũng không được lãng phí. Dù gì cũng có kỹ thuật viên chỉnh âm rồi."

Chung Việt rất mê đắm vẻ mặt này của anh, tuy cậu biết rõ ràng đó chỉ là giả dối.

Lý Niệm hút thuốc rất nhanh, rất vội vã, giống như Bạch Dương lúc hát vậy. Hút xong một điếu, anh lười lấy bật lửa, liền dùng điếu cũ để mồi, "Thời gian hơi gấp gáp, bây giờ các cậu không còn thời giờ nghỉ ngơi lại sức đâu. Anh đã liên hệ với mấy nền tảng âm nhạc rồi, cuối tuần thu âm xong phát luôn. Cho các cậu một tuần, cậu cố gắng dạy bảo Bạch Dương."

Chung Việt gật đầu.

Lý Niệm nhìn cậu.

Chung Việt cuống quýt mở miệng, "Vâng."

Lý Niệm hài lòng nở nụ cười, vươn tay vỗ vỗ mặt Chung Việt, "Đi đây, mai tới đón cậu."

Chung Việt thấy anh đi ra cửa, muốn gọi anh lại: "Anh, anh Niệm!"

Lý Niệm quay đầu.

"Anh, anh... hút thuốc ít thôi."

Lý Niệm gật gật đầu, "Là lỗi của anh, lẽ ra không nên hút trong phòng bệnh."

"Không, không phải..." Chung Việt đỏ mặt, "Không, không tốt... cho anh."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm hứng thú nhìn cậu, tiện tay dụi điếu thuốc. Anh vừa đi vừa phất tay chào Chung Việt.

Chung Việt rướn cổ nhìn Lý Niệm ung dung bước đi, biến mất sau cánh cửa.

Cậu chán nản phát hiện ra mình "lên" rồi.

Một tuần sau, công tác thu âm được triển khai đúng hạn. Quá trình cụ thể chúng ta sẽ không bàn tới, bởi vì rất khó tả. Công lao lớn nhất thuộc về kỹ thuật viên chỉnh giọng, mỗi nốt trầm âm bổng đều là máu và nước mắt của anh ta.

"Là, là do tôi, tôi viết bài hát này... quá khó." Chung Việt áy náy.

Bạch Dương không rảnh để ý đến Chung Việt, cậu đang say mê thưởng thức giọng ca sau 7749 lần chỉnh sửa của mình.

Chung Việt ai oán nhìn cậu.

Công bằng mà nói, Chung Việt dạy dỗ Bạch Dương một tuần liền, Bạch Dương vẫn có chút tiến bộ. Thậm chí có thể nói là tiến bộ rõ rệt. Ít nhất nốt cao nốt thấp không còn run rẩy nữa, tuy vẫn không lên được nốt cao một cách hoàn mỹ, nhưng lấy hơi đã tiến bộ hơn trước kia rất nhiều.

Chung Việt đặc biệt đánh dấu những đoạn được lấy hơi trong bài, "Cậu đừng lấy hơi lung tung, chỗ nào cần lấy hơi thì mới lấy hơi."

Chúng ta sẽ không đánh dấu chấm lửng và dấu phẩy nữa, các bạn tự tưởng tượng đi.

Lời khuyên của Chung Việt giúp đỡ Bạch Dương rất nhiều. Bạch Dương vừa thu âm xong thì nghe đi nghe lại không biết chán, vui sướng tháo một bên tai nghe ra nói: "Tiểu Chung! Đều nhờ công lao của cậu!"

https://thuviensach.vn

Vốn Chung Việt còn đang dỗi, nghe Bạch Dương nói vậy thì hơi ngại ngùng, "Là, là do cậu cố gắng."

"Thì tôi có cố gắng mà," Bạch Dương rất đắc ý, "Ngày nào tôi cũng chạy bộ đó."

"Kim, Kim tổng, có phải cũng...chạy, chạy cùng cậu không?"

"Đúng vậy, tôi lôi kéo anh ta chạy cùng đó."

Chung Việt hâm mộ nhìn Bạch Dương.

Bên kia Chung Việt và Bạch Dương đang hừng hực khí thế thu âm, bên này Kim Thế An nhàn rỗi không có việc gì làm, hắn gọi Trịnh Mỹ Dung vào văn phòng.

"Cô xem khu Kiến Nghiệp hoặc gần đó có tiểu khu nào mới lên sàn giao dịch hay không? Dùng tiền trong tài khoản cá nhân của tôi mua hai căn hộ nhỏ ở đó, phải là nhà mới."

Trịnh Mỹ Dung thầm khẩu nghiệp trong lòng, mới lên sàn giao dịch mà còn có nhà cũ hay sao? Mới đầu chị nghĩ Thế An muốn đầu tư bất động sản, đang định bảo có hai phần bất động sản ở Kiến Nghiệp mà chị đang triển khai, nhưng sau đó chị lại nghĩ mình nghe lầm, "Căn hộ nhỏ? Nhỏ thế nào?"

Thế An vươn tay mời chị ngồi xuống, "Đủ cho một hai người ở.... Có phải bây giờ người ta gọi là nhà ở quy mô nhỏ không?"

Trịnh Mỹ Dung ngạc nhiên nhìn hắn, "Mua cho ai?"

Thế An thản nhiên đáp: "Cho Bạch Dương. Lần trước đến nhà cậu ấy, tôi thấy phòng ở của cậu ấy vẫn là đi thuê. Thật sự không phải là cho người ở, phong cảnh xung quanh rất đẹp, nhưng nhà cũ nát quá rồi."

https://thuviensach.vn

"....." Trịnh Mỹ Dung thầm nghĩ, cậu có bao nhiêu nhà ở cao cấp như thế, Bạch Dương còn chê? Lại còn đi mua hai căn hộ nhỏ, Kim Thế An cậu tính dọn ra ở với nhau đấy à?

Thế An nhìn ra chị đang nghĩ gì, mỉm cười: "Lòng tự trọng của Bạch Dương rất lớn, cho nhà lớn cậu ấy nhất quyết không chịu nhận---- Tôi cũng không thể dẫn cậu ấy vào nhà tôi được đúng không? Vậy nên tôi tính mua một căn hộ nhỏ cho cậu ấy, dù gì cũng coi như an cư lạc nghiệp ở Nam Kinh. Có lẽ cậu ấy sẽ không từ chối."

Trịnh Mỹ Dung nói: "Khu Bạch Hạ cũng có nhiều miếng đất đẹp... Sao lại phải mua ở Kiến Nghiệp?"

Thế An gật đầu, "Tôi hỏi cậu ấy rồi, cậu ấy tốt nghiệp xong là ở Kiến Nghiệp từ đó tới giờ. Đồ đạc trong nhà để lâu ngại dời, cậu ấy lười chuyển đi chỗ khác. Mà việc chuyển nhà này, bớt đi mấy bước cũng là tốt rồi."

Trịnh Mỹ Dung đáp, "Vâng, Kim tổng."

Nói xong lại nhìn Thế An, hồi lâu sau chị mới cười nói: "A Thế, cậu vẫn chẳng thay đổi gì cả."

Một tiếng "A Thế" quá thân mật, Thế An không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Mỹ Dung. Chị vừa dứt lời cũng cảm thấy mình lỡ miệng, liền ngại ngùng cúi đầu cười.

Thế An thấy rất thú vị, "A Thế..... Trước kia cô gọi tôi như vậy sao?"

Trịnh Mỹ Dung vén tóc, "Chuyện quá khứ mà thôi.... Hồi đi học đã gọi cậu như vậy. Dù gì trước kia vẫn còn trẻ người non dạ."

Thế An cười hỏi: "Trước kia tôi là người thế nào?"

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung hơi thổn thức. Nói thật, từ lúc Thế An tỉnh lại sau khi gặp chuyện không may, chị luôn cảm thấy Thế An thay đổi quá nhiều ----- Lịch sự nho nhã hơn trước kia, khiến cho chị thấy xa cách, giống như một người lạ vậy.

Không biết vì sao, hôm nay Kim Thế An bộc lộ một chút dịu dàng như thế, khiến cho Trịnh Mỹ Dung cảm thấy được Thế An vẫn không hề thay đổi.

Tuy không còn phóng khoáng như trước, nhưng với bạn bè thì vẫn đối xử rất có nghĩa khí. Cũng chính vì cái nghĩa khí ấy mà Trịnh Mỹ Dung mới đặt Kim Thế An vào trong mắt.

"Trước kia cậu là một người rất có tình có nghĩa." Trịnh Mỹ Dung nói, "Tuy làm gì cũng như ngựa thần lướt gió tung mây, nhưng đối xử với bạn bè tốt lắm."

Thế An vuốt cằm gật gù nói, "Bây giờ tôi vẫn có tình có nghĩa mà."

Trịnh Mỹ Dung ngẩng đầu cười, "Nếu cậu không trọng tình nghĩa, tôi đã chẳng theo cậu tới Hải Long."

Chị cười rất tươi, vẻ mặt lộ ra một chút gì đó rất tự hào.

Thế An thầm tán thưởng trong lòng.

"Không có chuyện gì thì tôi đi đây." Trịnh Mỹ Dung ra cửa, quay đầu lại hỏi: "Cậu bảo mua hai căn hộ, đều đứng tên Bạch Dương chứ?"

Thế An nhìn chị, bình thản cười: "Một căn cho con gái cô."

Trịnh Mỹ Dung sửng sốt.

"Tôi nghe nói tháng sau là sinh nhật cô, dù gì cũng là đồng nghiệp, chẳng có thứ gì khác. Thấy cô một thân một mình nuôi con gái, tôi không

https://thuviensach.vn

tiện tặng cô cái gì, thôi thì tặng cho cháu gái một căn hộ, coi như của hồi môn. Chờ tới khi con bé hai mươi tuổi, tôi sẽ tặng con bé một căn nhà lớn hơn." Thế An chậm rãi nói, "Hôm sinh nhật cô cứ nghỉ đi, đưa con bé ra ngoài chơi. Hôm đó cũng phát tiền thưởng cho cả công ty, xem như ké một chút vận khí của Trịnh tổng."

Trịnh Mỹ Dung không biết nên nói gì.

Quà cáp không quan trọng, quan trọng là, hiếm thấy Kim Thế An chu đáo như vậy.

Trịnh Mỹ Dung không hiểu sao thấy hơi xúc động, lại rất vui mừng.

"Cảm ơn cậu, A Thế."

Thế An cũng cười đáp lại.

- ---- Tình cũng được, nghĩa cũng vậy thôi. Tuy hắn không phải là Kim Thế An chân chính kia, nhưng dù gì cũng là đồng nghiệp với Trịnh Mỹ Dung. Tướng tài khó có được, nhân tình khó đạt được, lòng trung thành lại càng khó nắm giữ trong tay.

Thế An nhìn Trịnh Mỹ Dung bước trên đôi giày cao gót đi xuống lầu, lòng thầm nghĩ, nếu hắn có thể thu phục con ác điểu giống cái này thì mới chân chính là như hổ thêm cánh.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 16: Chọn

Edit: Dờ

Mấy ngày thu âm, Bạch Dương tranh thủ thời gian đi nhuộm tóc lại về màu đen, cắt ngắn tóc mái, nhẹ nhàng khoan khoái chải lên.

Chung Việt khen cậu: "Bạch Dương, đẹp lắm."

Thế An đã quen nhìn quả đầu vàng của cậu, đột nhiên thấy cậu để tóc đen, cảm giác vừa kinh ngạc lại vừa kỳ quái: "Sao lại nhuộm rồi?"

Bạch Dương nghiêm túc vuốt tóc, "Nhuộm tóc đổi vận, lần này nhất định thành công."

Thế An vui vẻ, "Người ta cạo đầu đổi vận, cậu chỉ nhuộm tóc thôi đã có thể đổi rồi?" Rồi hắn lại tò mò hỏi: "Nếu muốn thành công, cớ sao không nhuộm màu đỏ, vận khí có lẽ sẽ tốt hơn đấy."

Bạch Dương nhăn nhó, "Chẳng phải anh đã nói rằng tôi để tóc đen đẹp hơn sao?!"

Thế An ngẩn ra rồi bật cười.

Thu âm sáu ca khúc rất nhanh, dù sao cũng chẳng trông đợi gì vào Bạch Dương, trông đợi vào kỹ thuật viên chỉnh âm là được rồi. Giám đốc sản xuất hãng thu âm có ấn tượng rất tốt với Chung Việt, mấy lần dò hỏi Lý Niệm: "Anh có định để cậu người mới này solo không? Giọng hát rất ổn, lại có khả năng sáng tác."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm gảy tàn thuốc, "Không vội, để cậu ấy rèn luyện đã."

Người sản xuất nghiêm túc nói với Lý Niệm: "Khi nào cho cậu ấy ra solo thì nhớ đến chỗ bọn tôi nhé. Một con ngựa tốt."

Lý Niệm cười đồng ý. Vừa nhìn Chung Việt trong video vừa cười, khẽ đá vào chiếc thùng rác bên cạnh.

Trước đó, ngày nào Bạch Dương cũng kéo Thế An ra ngoài chạy bộ. Hai người thong thả chạy xung quanh khu biệt thự cao cấp trên Tử Kim Sơn. Không hổ danh là khu biệt thự cao cấp, đường chạy ven đường được làm bằng cao su lưu hóa. Bạch Dương vừa chạy vừa tỏ ra ngưỡng mộ, "Sau này có tiền, tôi cũng muốn ở đây."

Thế An cảm thấy cậu thật cố chấp, "Bây giờ cậu cũng có thể ở đây mà."

"Đó là nhà anh, không phải là nhà tôi. Tôi muốn tự mua nhà ở đây."

Thế An thầm nghĩ những lời ấy của Bạch Dương quá khờ dại, nhưng mà đáng yêu.

"Lần này thu âm, nếu cậu được Lý tổng khen thì tôi sẽ có quà cho cậu."

Bạch Dương không quay đầu lại, "Quà nhỏ không thèm, tôi muốn quà thật lớn."

Thế An mỉm cười, "Nhất định cậu sẽ thích."

Thế An nghĩ Bạch Dương sẽ không để tâm tới chuyện này. Ai ngờ lúc thu âm xong, Bạch Dương long lanh hai mắt nhìn Lý Niệm, "Lý tổng, tôi hát thế nào?"

Lý Niệm bị cậu nhìn đến nổi dà gà, "Cậu giả vờ ngoan ngoãn cái gì đấy?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương không chùn bước, "Tôi có tiến bộ không?"

"Không." Lý Niệm dứt khoát.

Bạch Dương ai oán nhìn anh.

Lý Niệm mệt mỏi, "Có, được chưa."

Bạch Dương lập tức móc điện thoại ra, đầu kia điện thoại là Kim Thế An lúc bấy giờ đang bật cười. Bạch Dương đưa điện thoại cho Lý Niệm, "Anh nói lại lần nữa đi."

Lý Niệm biết đầu kia là Kim Thế An, lại càng thấy phiền phức, "Tiến bộ! Rất là tiến bộ! Ngày mai có thể đi Ngũ Đài Sơn mở concert!"

Bạch Dương hỏi: "Kim Thế An, nghe thấy gì chưa?"

Thế An nói, tôi ở dưới lầu.

Như bạn nghĩ, sau đó Thế An chỉ đường cho Bạch Dương lái xe thẳng tới căn hộ mới. Trịnh Mỹ Dung làm việc rất nhanh, mua một căn hộ hoàn chỉnh đã trang trí xong xuôi, chỉ cần xách vali vào ở là xong. Thế An dẫn Bạch Dương lên lầu rồi mở cửa, lúc này Bạch Dương mới đoán ra ý của hắn.

"Cho tôi hả?"

Thế An thấp thỏm gật đầu.

Bạch Dương ngơ ngác ngắm một vòng, "Tôi ở thì vừa đủ."

Thế An yên tâm, "Trịnh tổng cũng mua một căn cho con gái cô ấy, ngay đối diện nhà cậu. Sau này con bé trưởng thành rồi, hai người có thể làm hàng xóm."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương căng thẳng, "Không lẽ Trịnh tổng cũng chuyển qua đây?"

Thế An đỡ trán, "Con gái cô ấy mới bao lớn? Căn hộ này có lẽ chỉ ở được một người thôi."

Bạch Dương lúc này mới yên tâm, kìm lòng không đặng ôm cổ Thế An xoay một vòng, "Kim tổng tài! Ông chủ Kim! Kim Thế An!"

Thế An cười, đỡ lấy cậu, "Về sau cứ yên tâm ở lại Nam Kinh lâu dài."

Bạch Dương ôm hắn thì không sao, Thế An vừa đỡ lấy cậu, Bạch Dương bỗng đỏ bừng cả mặt, liền buông cổ hắn ra.

"Kim Thế An, có phải tôi thiển cận lắm không?"

Thế An nói: "Cậu xứng đáng được có. Tôi mua tầng 16, chúc cậu sau này trở thành minh tinh, sự nghiệp phát triển."

Bạch Dương nhìn hắn, lòng có ngàn vạn lời muốn nói nhưng chẳng thể thốt ra một chữ. Cậu chìm trong cảm giác vui sướng, thậm chí còn mơ màng nghĩ, vì sao Lý Kim không thể đối xử tốt với cậu như vậy?

.....Nếu Lý Kim đối tốt với cậu như thế, vậy thì anh ta chẳng phải là Lý Kim nữa.

Đây chính là sự khác biệt giữa bạn tốt và cặn bã!

Bạch Dương lén sám hối một giây vì đã âm thầm so sánh Kim Thế An với Lý Kim.

Album digital phát hành thuận lợi, miễn phí tất cả các ca khúc, hoàn toàn nhằm mục đích gia tăng nhân khí. Thành tích bảng xếp hạng cũng khá ổn. Bạch Dương và Chung Việt nhận được không ít lời mời phỏng vấn, thỉnh thoảng còn được biểu diễn ở đài truyền hình địa phương.

https://thuviensach.vn

Thế An còn hỏi: "Mấy ca khúc này vốn dĩ đã phải hủy bỏ, tất là là dựa vào chỉnh âm. Vậy lên sân khấu phải biểu diễn thế nào?

Lý Niệm thẳng thắn nói: "Hát nhép."

Thế An cứng mặt, "Sao có thể làm vậy?"

Lý Niệm ngửa mặt nhả khói lên trần nhà, "Trước kia Tần Nùng cũng toàn hát nhép, có ai nói gì cô ta đâu." Anh cười nói tiếp, "Có điều cô ta hát thực sự không ai nghe nổi, về điểm ấy thì Bạch Dương giỏi hơn cô ta nhiều."

Bạch Dương ngồi một bên nghe hai người kia nói về hát nhép, cậu rất mất hứng. Chung Việt thì mù mờ không biết gì cả.

Thế An nói: "Hát nhép là không thể được, nghệ nhân đương nhiên phải tài đức vẹn toàn, sao có thể giở trò lừa lọc như vậy?"

Lý Niệm chép miệng, "Chủ tịch Kim, anh nói chuyện cho đàng hoàng được không?"

Thế An lúng túng, "Tóm lại là không được hát nhép."

Lý Niệm không buông tha, "Gần đây anh đọc nhiều văn tu chân à?"

Thế An cưỡng chế kéo lại chủ đề, "Tôi lặp lại lần cuối, không cho phép anh để bọn họ hát nhép."

Lý Niệm tựa người vào ghế, "Thì tôi chỉ nói vậy thôi, anh căng thẳng thế làm gì? Không hát nhép cũng được, dù gì có Chung Việt ở đó, tai nạn xe cộ thì cứ tai nạn xe cộ đi, ca sĩ bây giờ tai nạn nhiều lắm, chẳng thiếu phần của Bạch Dương."

Bạch Dương càng thêm bực bội. Lý Niệm vừa dẫn Chung Việt đi, cậu liền mở miệng cằn nhằn, "Đã bảo với anh rồi mà, Lý tổng anh ta không

https://thuviensach.vn

phải người tốt lành gì."

Thế An thở dài, "Nếu cậu chịu cố gắng hơn thì anh ta đã không cần phải nói vậy."

Bạch Dương lập tức ỉu xìu.

Thế An cầm tay cậu, "Bí xị cái gì? Đi ăn tôm hùm đi, ăn xong thì tìm Chung Việt dạy cậu hát. Tôi không tin có công mài sắt mà không có ngày nên kim."

Bạch Dương càng chán nản, "Hóa ra trong mắt anh, tôi chính là một thanh sắt."

Thế An dở khóc dở cười.

Sự "không tốt lành" của Lý Niệm không chỉ dừng lại ở lời nói của Bạch Dương. Rất nhanh, Thế An đã biết được Lý Niệm không tốt lành đến nhường nào.

Lý Niệm bàn với Thế An về bước tiếp theo của kế hoạch, "Chỉ ca hát thôi thì không ổn, có một phim truyền hình chế tác lớn sắp sửa khai máy, đạo diễn đang bàn bạc với tôi xem có thể nhét Bạch Dương vào hay không."

Lời này của Lý Niệm nghe có vẻ thật giả lẫn lộn, nhưng chuyện bàn bạc với đạo diễn là thật. Có điều, không phải là đạo diễn bàn bạc với Lý Niệm, mà là anh bàn bạc với đạo diễn.

Thế An khiêm tốn thỉnh giáo, "Chẳng phải xếp hạng của đĩa đơn rất tốt sao? Cớ gì lại phải đi đóng phim truyền hình?"

Lý Niệm gõ gõ đầu gối, "Đã bao lâu anh không quan tâm tới giới giải trí rồi? Chỉ ngồi đọc văn tu chân thôi hả?"

https://thuviensach.vn

Thế An mất kiên nhẫn, "Muốn nói thì cứ nói, sao cứ phải kéo chuyện của tôi vào."

"Bớt nóng đi, cứ nhắc tới Bạch Dương là anh căng thẳng." Lý Niệm khoan khoái cười, "Thị trường trong nước rất kỳ lạ. Bây giờ không phải là thập niên 80-90 nữa, khi ấy phát hành đĩa nhạc, làm ca sĩ, chạy show là có tiền. Nhưng bây giờ đã trở thành thiên hạ của giới điện ảnh và truyền hình."

Cho dù không phải là người trong giới thì cũng biết. Bây giờ làm một ngôi sao ca nhạc khó hơn làm minh tinh điện ảnh rất nhiều. Phí tổn để nghe một bài hát ngày càng thấp, cho dù bài hát có nổi tiếng cũng chẳng kiếm được bao nhiêu, trừ phi nổi tiếng vang dội mở concert kiếm tiền. Vấn đề là bây giờ mấy ai có thể đạt tới trình độ mở concert?

Phim ảnh thì khác. Phim điện ảnh truyền hình có hậu kỳ, có kịch bản, có diễn viên khác nâng đỡ, người nâng phim, phim lại nâng người.

Mọi người đều biết, điện ảnh truyền hình đang hot, các tiểu thịt tươi kiếm cả trăm ngàn vạn cát sê dễ như trở bàn tay. Thực ra cát sê không quan trọng, điều quan trọng nhất là danh tiếng và lợi ích mà phim ảnh mang lại. Ở thời đại này, phim ảnh thực sự đã vượt xa các bài hát.

- ---- Người ta nói âm nhạc là linh hồn của thời đại, hiển nhiên thời đại này không có linh hồn.

Con người ta trong cái thời đại này, hoặc là nghe những bản nhạc sôi động, hoặc là đắm mình trong đêm khuya tĩnh lặng, nghe đi nghe lại những giai điệu xưa cũ.

Hoặc có lẽ là do người xưa đã hát hết tất cả nỗi niềm tương tư rồi.

Thứ đã mất đi linh hồn không chỉ có âm nhạc, phim ảnh cũng đang cố gắng chạy thoát khỏi kiếp nạn. Đây là một thời đại cô độc, mỗi người đều sống một cách buồn tẻ, rơi những giọt nước mắt của mình cho câu chuyện

https://thuviensach.vn

của một người khác. Ở trên TV, trên máy tính, trong di động, xem người ta khóc, xem người ta cười, sau đó đăng hình bữa cơm trưa hôm nay của mình lên mạng.

Lãng mạn và xót xa đều bị thay thế bởi ảo tưởng.

Lý Niệm thường cảm thấy người trong giới này cứ như đang sống trong bọt biển vậy. Giống Nhật Bản của thập niên 60, ai cũng biết rằng bọt biển rồi có ngày sẽ tan vỡ, nhưng trước khi nó vỡ, ai cũng muốn tranh thủ kiếm chác thêm được chút nào hay chút ấy.

Nếu là vì danh tiếng, vậy thì người ta lại càng chẳng thấy sợ hãi nữa.

Lý Niệm mân mê đầu lọc thuốc lá, "Cậu ta muốn làm minh tinh, mà anh cũng đã nói rõ với tôi, xem làm thế nào tốt thì làm. Đóng phim là con đường nhanh nhất. Hơn nữa Bạch Dương không giỏi ca hát, biết đâu đi đóng phim lại có thể khai phá một mảnh trời mới thì sao?"

Lời này thật trái lương tâm, Lý Niệm thầm nghĩ, cậu ta đã từng vào đoàn làm phim nhưng bây giờ vẫn chỉ là một con cá muối, vậy thì còn hy vọng gì vào kỹ năng diễn xuất nữa? Không đào hố chôn người ta đã là phúc đức lắm rồi.

Thế An thấy Lý Niệm nói rất có lý, cũng không vội trả lời, hắn lặng im vừa hút thuốc vừa suy tư.

Thế An nói: "Đóng phim thì phải nghiêm túc, cậu ấy trông ưa nhìn như vậy, không thể chỉ diễn vai quần chúng."

Lý Niệm khó xử nhìn hắn, "Anh muốn vừa vào đã đóng chính hay gì?"

"Không được sao?"

https://thuviensach.vn

"Không có chuyện đó đâu. Chủ tịch Kim, anh có lòng muốn nâng đỡ cậu ta, tôi biết chứ. Nhưng ít nhất cậu ta cũng phải làm quen một chút với việc đóng phim. Cái gì cũng không biết mà đã vào đoàn làm phim chế tác trăm triệu?"

Cái này thì Thế An đồng ý, "Có lý, dù gì anh cũng rành chuyện này hơn tôi. Vậy cứ thử trước xem sao."

Chuyện này tới tai Bạch Dương, Thế An vốn tưởng cậu sẽ rất vui mừng, ai ngờ Bạch Dương cúi mặt nói: "Tôi không cần."

Thế An nhẹ nhàng nói: "Làm minh tinh sao lại không cần? Lý tổng nói đóng phim dễ nổi tiếng."

Bạch Dương chu môi, "Ca hát cũng tốt mà, mới vừa ra single, đóng phim truyền hình làm gì?"

Thế An cười nói: "Lúc trước chính cậu là người luôn miệng nói với tôi rằng cậu muốn đóng phim."

Cái mà người ta gọi là ăn nhiều thịt bắt đầu chê ngấy. Một năm trước, Bạch Dương tuyệt đối không dám tưởng tượng có ngày mình sẽ kén cá chọn canh, người ta kêu cậu đóng phim truyền hình, cậu lại còn lạnh mặt nói không cần!

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 17: Việt Nhân Ca

Edit: Dờ

Cái gọi là đã nghiện còn ngại, tuy ngoài miệng nói là không cần nhưng lúc Lý Niệm tìm cậu, Bạch Dương vẫn rất vui sướng.

Có thể không vui sao? Đóng phim đó! Hơn nữa là phim đầu tư lớn đó! Diễn một vai nho nhỏ thôi cũng có thể farm điểm tồn tại đó!

Lý Niệm bàn bạc với đạo diễn thật lâu, đó là một bộ phim võ hiệp đầu tư lớn. Trước đó đã từng cải biên thành điện ảnh, bây giờ bắt đầu quay phim truyền hình, chưa khai máy đã được người người trông ngóng. Đạo diễn Đinh Thông Nguyên ban đầu nhìn trúng Chung Việt ---- ngoại hình đẹp, mái tóc dài rất hiếm có, ngay cả tóc giả cũng không cần đội. Đạo diễn Đinh xem tư liệu về Chung Việt, rất thích tính cách lạnh lùng của cậu. Lúc Lý Niệm đến tìm, mắt đạo diễn Đinh như phát sáng, vui sướng nói với Lý Niệm rằng trong kịch bản có một nhân vật: Độc Cô kiếm khách - là đối thủ của nữ chính, cuối cùng chết dưới lưỡi kiếm của nam chính, là loại nhân vật rất giỏi nhưng vẫn kém nam chính, được tạo ra để tôn lên sự bá khí ngầu lòi của nam chính. Kiếm khách đẹp trai như vậy nhưng cuối cùng nữ chính vẫn chọn nam chính, có thể thấy được nam chính ngầu biết bao nhiêu.

"Thiết lập nhân vật rất tốt, tuy phần diễn không nhiều nhưng có thể gây ấn tượng mạnh cho người xem." Đạo diễn Đinh vỗ ngực cam đoan.

Lý Niệm không muốn đạo diễn Đinh nói vậy chút nào, anh khó xử, "Sức khỏe của Chung Việt rất kém, sợ là cậu ấy không chịu được khổ. Trên sân

https://thuviensach.vn

khấu nhìn vậy thôi, thực ra yếu ớt lắm."

Chung Việt đang tập gym ở nhà, tự dưng hắt xì một cái thật mạnh.

Đạo diễn Đinh đẩy vai Lý Niệm, "Thanh niên thì phải luyện tập nhiều vào, cậu làm người đại diện thì phải có trách nhiệm đốc thúc, cứ nuông chiều quá thì không rèn ra được binh khí tốt đâu."

Lý Niệm khéo léo nói: "Thực ra tôi muốn đề cử một người mới, chính là Bạch Dương của chúng tôi. Về ngoại hình thì không cần lo lắng."

Đạo diễn không nhớ rõ Bạch Dương là ai, suy tư nói: "Chính là đồng đội của Chung Việt?"

Lý Niệm liên tục gật đầu.

Đạo diễn Đinh do dự, "Cũng được, nhưng mà kém hơn Chung Việt một chút, khí chất cũng không phù hợp cho lắm."

Lý Niệm cười nói, "Phù hợp hay không không quan trọng, vai phụ thôi mà, chỉ cần ngoại hình đẹp làm nền cho nam chính là được đúng không?"

Đạo diễn Đinh trầm tư một lát, vẫn cảm thấy quá miễn cưỡng: "Tôi nói thật nhé, cậu cũng biết nam chính bộ phim này đã xác định rồi, là Khương Duệ Quân - người mới bên Tần Nùng. Vì Chung Việt cho nên tôi mới mạo hiểm thế này. Nếu Tần Nùng biết chuyện rồi trách tôi thì tôi vẫn có thể thoái thác rằng tại cô không chịu diễn nên tôi mới đến tìm cậu, nhưng giờ cậu lại muốn nhét người mới vào, tôi rất khó xử."

Khương Duệ Quân là tiểu thịt tươi mới nổi hai năm gần đây, kỹ năng diễn xuất vượt bậc, studio của Tần Nùng ký với mấy người mới, chỉ có Khương Duệ Quân là nổi bật nhất. Người trong giới đều biết, sau khi Khương Duệ Quân nhận bộ phim đầu tư lớn này, có lẽ sẽ trở thành minh tinh tuyến một.

https://thuviensach.vn

Để nâng đỡ gà nhà, Tần Nùng phá lệ nhận một vai khách mời, coi như để tạo đề tài cho bộ phim.

Lý Niệm cười lạnh trong lòng, người được Tần Nùng nâng đỡ thì có năng lực gì, một ả bạch liên như Tần Nùng, chắc chắn nâng đỡ người mới để sau này bắt diễn nam chính bình hoa cho cô ta, cả đời làm một món hàng xách dép.

Đạo diễn Đinh ngẫm nghĩ: "Việc này không ổn đâu, nếu Chung Việt thực sự không thể nhận kịch bản, vậy thì coi như chúng ta không có duyên. Tôi không dám dùng Bạch Dương."

Lý Niệm hiểu, gật đầu cười hỏi: "Tôi nghe nói phim này được đầu tư hai trăm triệu?" (~658 tỷ VND)

Đạo diễn Đinh vỗ đùi: "Cậu không biết bộ phim này kéo đầu tư khó thế nào đâu, nói là đầu tư lớn, vừa đòi tiền là người ta đều lẩn hết, hoặc là ký séc khống. Đến bây giờ tôi vẫn chưa biết phải làm hậu kỳ ra sao đây."

Lý Niệm nhẹ nhàng nói: "Bây giờ sẽ có đầu tư ngay, chỉ cần đạo diễn Đinh chịu cho Bạch Dương vai này. Tôi sẽ đem theo một ngàn vạn vào đoàn làm phim, ý ngài sao?"

Đạo diễn Đinh bắt đầu do dự.

Lý Niệm sảng khoái nói: "Một ngàn năm trăm vạn, đạo diễn Đinh là người khéo léo. Tôi chắc chắn phải lấy được vai này, nếu ngài cần nhiều hơn, chỉ cần nói một lời thôi."

Đạo diễn Đinh áy náy, "Thật sự là không được."

Lý Niệm: "Hai ngàn vạn."

https://thuviensach.vn

Đạo diễn lại suy nghĩ, "Thế này đi, còn một vai diễn khác có thể cho Bạch Dương đóng. Độc Cô kiếm khách tôi vẫn để cho Chung Việt. Dùng cũng dùng rồi, muốn nâng đỡ thì nâng cả đôi đi, tôi chấp hết."

Lý Niệm cảm kích nắm chặt tay đạo diễn Đinh.

Ván cờ này đã thắng đậm, Lý Niệm mang tin tức về, cả Thế An và Bạch Dương đều rất vui. Thế An nhìn kịch bản còn chê ít, "Đây tổng cộng có bao nhiêu lời thoại mà đáng giá hai ngàn vạn?"

Lý Niệm bắt chéo chân, "Hai ngàn vạn tính lên đầu tôi đi, số tiền đó là để mua thể diện của Tần Nùng, đạo diễn không dám đắc tội cô ta."

Thế An ngạc nhiên, "Một người phụ nữ, không nên phô trương như vậy chứ?"

Lý Niệm sầm mặt, "Đĩ điếm thì đĩ điếm, nhưng phim của cô ta thì không cần bàn cãi nữa, diễn phim nào hot phim đó, định mệnh bắt phải hot rồi, ai dám đắc tội cô ta."

Thế An mỉm cười, "Nhưng phô trương đến đâu thì cũng không chống lại nổi đồng tiền."

Tốc độ casting rất nhanh, vừa có tin tức thông báo, tháng bảy chính thức khai máy. Thế An cùng Bạch Dương đọc kịch bản thật tỉ mỉ. Bạch Dương là một người nóng nảy, cậu rất sợ những lời thoại ra vẻ nho nhã trưởng giả như thế này. Thế An đành phải nhốt cậu ở nhà, hắn viết thư pháp trong thư phòng, Bạch Dương ở một bên trề môi xem kịch bản.

Đạo diễn Đinh cũng không bạc đãi Bạch Dương, cho cậu vai một thư sinh nho nhã, là bạn của nhân vật chính. Đương nhiên để trợ giúp cho nữ chính thì thuận tiện có tình cảm với nữ chính luôn.

https://thuviensach.vn

Ngoại hình và khí chất của Bạch Dương rất hợp với nhân vật này, nhưng con người thật của cậu thì không hề hợp.

Thế An bình thản viết chữ, viết hết một trang mới ngẩng đầu nhìn Bạch Dương, "Học thế nào rồi?"

Bạch Dương cảm giác như quay về thời tiểu học bị thầy giáo trông chừng, "Kim Thế An, phiền phức quá."

Thế An kiên nhẫn nói: "Một phút trên sân khấu, mười năm công phấn đấu. Đây là vở kịch mở đầu của cậu, không được sơ suất."

Bạch Dương ném kịch bản vào ngực Thế An, "Đây là chữ gì vậy, mẹ nó tôi còn chẳng biết đọc!"

Thế An nghiêm túc nói: "Bây giờ cậu đã là minh tinh, không được phép nói lời thô tục." Rồi nhặt kịch bản lên xem.

"Kim tịch hà tịch hề? Khiên chu trung lưu. Kim nhật hà nhật hề? Đắc dữ vương tử đồng chu."

Thế An đọc xong buồn bực nói: "Ai nói với ai vậy?"

Bạch Dương thò đầu qua nhìn, "Tôi nói với nam chính."

"....."

Thế An thực sự không hiểu đạo diễn đang muốn bày tỏ điều gì.

Bạch Dương thấy sắc mặt hắn âm tình bất định, liền ghé lại gần, "Đây là cái gì vậy?"

Thế An cười đáp: "Việt nhân ca."

"Việt nhân ca là cái quỷ gì chứ?"

https://thuviensach.vn

"Là một bài ca cổ, để tôi dạy cậu."

..... Tuy không biết đạo diễn muốn nói lên điều gì nhưng Thế An cũng không cần suy xét quá sâu, cứ dạy Bạch Dương trước đã. Hắn lấy một tờ giấy mới, kéo Bạch Dương lại rồi viết chữ theo lối Hành thư cho Bạch Dương xem, "Cậu đọc theo tôi."

Kim tịch hà tịch hề, khiên chu trung lưu.

Kim nhật hà nhật hề, đắc dữ vương tử đồng chu.

Mông tu bị hảo hề, bất tí cấu sỉ,

Tâm kỉ phiền nhi bất tuyệt hề, đắc tri vương tử.

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri.*

*(Việt nhân ca:

Đêm nay đêm nào, đưa thuyền theo dòng.

Hôm nay hôm nào, được cùng vương tử thuyền chung.

Xấu hổ làm sao, người không mắng mỏ.

Lòng muộn phiền mà không dứt, được quen vương tử.

Núi có cây, cây có cành, lòng mến chàng, chàng chẳng biết.)

Thế An đọc một câu, Bạch Dương lại đọc theo một câu. Được một lúc, Bạch Dương không kìm lòng nổi, bưng mặt nói: "Kim Thế An, anh viết thư pháp đỉnh vãi chưởng."

Thế An lắc đầu, "Sao cứ hay nói tục vậy?"

Bạch Dương lại hỏi: "Bài này nói về cái gì thế?"

https://thuviensach.vn

"Nói về một cô gái chèo thuyền du ngoạn trên sông cùng vương tử, nàng mến mộ vương tử nên hát bài ca này cho chàng nghe. Tiếc thay vương tử là người nước Sở, cô nương lại là người Việt. Mỹ nhân có ý, vương tử lại không hiểu đoạn tình này."

Bạch Dương nghe mà xấu hổ từ đầu xuống chân, "Tôi nói mấy câu này với nam chính á?"

Thế An cười: "Cũng có người nói, người nước Việt kia là một nam tử. Vì ngưỡng mộ dáng vẻ phong thái của Sở vương tử nên mới cất tiếng hát ca ngợi chàng."

Bạch Dương thoải mái, "Thế còn nghe được."

Bạch Dương cúi đầu nhìn Thế An viết chữ, Thế An lại nhẹ giọng đọc, "Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri."

Bạch Dương không hiểu lắm nên ngẩng đầu lên nhìn hắn. Thế An quay đầu lại, đối diện với đôi mắt sáng long lanh của cậu.

Bỗng nhiên lòng Thế An khẽ động.

- --------- Trên núi có cây, cây lại có cành, lòng có người mà người chẳng hề hay biết.

Thế An bận dạy lời thoại cho Bạch Dương nên mấy ngày liền không tới công ty. Trịnh Mỹ Dung đã quen thói xuất quỷ nhập thần của hắn, nhưng Lý Niệm thì không đợi được, anh gọi điện thoại tới, "Anh tới văn phòng đi, văn phòng của tôi hay anh đều được."

Thế An không biết có chuyện gì, tới văn phòng liền thấy Lý Niệm đã hút cả đống thuốc.

https://thuviensach.vn

Thế An nhìn hàng đầu lọc thuốc lá, không khỏi cười nói: "Lại ra oai phủ đầu cái gì đây?"

Lý Niệm ném điếu thuốc, "Tần Nùng không chịu yên, nháo loạn với đạo diễn."

Muốn trách thì trách đoàn làm phim lắm người nhiều miệng. Vốn định trước khi tung poster tạo hình thì sẽ lừa gạt Tần Nùng cho qua chuyện, ai ngờ có người hóng hớt được tin tức, mọi chuyện lập tức rơi vào tai Tần Nùng.

Phim của gà nhà lại dùng người bên Lý Niệm, Tần Nùng có thể ngồi yên mới là lạ.

Thế An bỗng nhiên thấy rất chán ghét, "Cô ta không chút gì để ý tới thân phận của mình sao? Còn tranh cãi với đạo diễn?"

Lý Niệm cười lạnh: "Người thích ra vẻ như cô ta, anh đá cô ta một phát, cô ta còn muốn giả vờ đáng thương. Sao có thể cãi nhau với đạo diễn được?"

Đến mặt còn không chịu ló ra, Tần Nùng gửi hai bản thông báo tuyên bố đã ngã bệnh.

Đạo diễn là người lõi đời, sao lại không hiểu ý của Tần Nùng. Đinh Thông Nguyên lập tức gọi điện thoại an ủi, studio của Tần Nùng nghe máy, đại ý rất đơn giản thẳng thắn, không được dùng người mới của Lý Niệm, muốn dùng cũng được, nhưng Tần Nùng trăm công ngàn việc, chỉ có thể từ chối vai diễn khách mời.

Thế An cười khinh thường, "Vì nhắm vào anh, ngay cả người mới dưới tay mình mà cô ta cũng có thể bỏ rơi."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm cười: "Đã bảo là gái điếm vô tình rồi đấy thôi? Anh nghĩ cô ta giống anh sao, coi Bạch Dương như tim như phổi. Khương Duệ Quân chỉ là củ cải trong tay cô ta, dùng được thì đâm mấy phát, không dùng được thì bẻ gãy đôi."

Lời nói rất hạ lưu, Thế An chưa hiểu ý Lý Niệm, chỉ phiền muộn nói: "Vậy phải làm sao đây?"

"Làm sao ư?" Lý Niệm vươn vai, "Đạo diễn Đinh vẫn là đạo diễn Đinh, Tần Nùng ra lệnh như thế, ông ta mất hết thể diện rồi. Tôi thì chưa nói gì cả, đạo diễn Đinh đã tự nói trước là không đồng ý. Hai bên cứ ngang ngạnh như thế, đến hôm qua vẫn còn căng như dây đàn."

"Sau đó thì sao?"

Sau đó Tần Nùng xuống nước, muốn dùng người của Lý Niệm cũng được, Tần Nùng cũng có thể tham gia. Với điều kiện Bạch Dương ở lại, Chung Việt phải đi.

Thế An ngạc nhiên: "Sao lại liên lụy đến cả Chung Việt?"

Lý Niệm cười to, "Cả thế giới này chỉ có anh xem trọng Bạch Dương thôi. Những người khác nhìn vào, ai biết là chúng ta đang nâng đỡ Bạch Dương? Chung Việt phát triển như vậy, chỉ cần không bị thiểu năng thì đều nhận ra được, chúng ta đang nâng Chung Việt." Anh sung sướng châm thuốc, "Từ chuyện thuốc tê mà anh vẫn chưa ngộ ra à? Tần Nùng đang theo dõi Chung Việt, chỉ sợ Chung Việt nổi tiếng. Còn Bạch Dương, cô ta chẳng thèm để trong lòng."

Thế An lúc này mới ngộ ra, "Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương*. Hóa ra anh muốn Chung Việt làm tướng giặc."

*Trích từ Tiền xuất tái kỳ 6 (前出塞其六) của Đỗ Phủ, có nghĩa là bắn người trước tiên bắn ngựa, bắt giặc nên bắt tướng trước.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm run rẩy, "Chủ tịch Kim, anh bớt đọc văn tu chân được không? Nói chuyện với anh khó chịu quá đấy, trước kia là mệt mỏi, bây giờ là ghê tởm."

Tâm trạng tốt, Thế An không so đo với Lý Niệm, "Vậy thì đành để Chung Việt chịu uất ức rồi."

"Người một nhà đừng khách sáo, Chung Việt ở dưới mái hiên của anh thì đương nhiên phải cúi đầu thôi. Nếu không được ké Bạch Dương, có lẽ bây giờ cậu ấy vẫn đi hát dạo ở 1912." Lý Niệm gảy tàn thuốc, "Hơn nữa... Chung Việt nói lắp thì đóng phim kiểu gì. Nếu đạo diễn Đinh cứ nhất quyết muốn cậu ấy diễn, có lẽ tôi sẽ tìm cách từ chối, tôi không thể để người ngoài biết cái tật nói lắp của cậu ấy được."

Thế An gật đầu, "Quả thực là vậy." Nói xong, hắn nhớ đến chuyện trước kia từng nghi ngờ Lý Niệm, càng cảm thấy có lỗi, "Lúc trước là do tôi đa nghi, trách lầm anh."

Lý Niệm cười như không cười nhìn hắn, "Có thế anh đã hài lòng rồi?"

Thế An ngạc nhiên nói: "Có gì mà không vừa lòng? Chung Việt không thể đóng phim, vậy thì không đóng nữa. Bạch Dương cũng được diễn như mong muốn, vậy thì chẳng phải vẹn toàn đôi bên."

Lý Niệm xì một tiếng, "Anh đúng là kẻ ngốc lắm tiền, dùng hai ngàn vạn để mua một vai phụ bé tý, Đinh Thông Nguyên nghĩ Lý Niệm tôi là thằng ngu chắc?"

Thế An lại càng không hiểu: "Lúc trước chính anh là người ra giá hai ngàn vạn."

Lý Niệm cong môi, "Tôi đã sớm biết ông ta sẽ cho tôi hai vai, ông ta tiếc Chung Việt."

https://thuviensach.vn

Thế An chăm chú nhìn, "Vậy ý anh là sao?"

Lý Niệm rít một hơi thuốc, "Chung Việt không diễn, vậy thì có thể thêm kịch bản cho Bạch Dương. Tần Nùng nói gì thì chúng ta cũng phải nghe chắc? Cút con mẹ nó đi."

Thế An nghe đến thêm kịch bản, càng vui vẻ, "Hóa ra còn có thể thêm kịch bản?"

"Có gì mà không được, biên kịch đi theo đoàn để ăn không ngồi rồi à? Cũng không phải vai diễn quan trọng gì, muốn thêm muốn cắt, chẳng qua chỉ cần một câu của đạo diễn mà thôi."

Thế An suy một ra ba, ngẫm nghĩ nói: "Bọn họ đầu tư tất cả bao nhiêu?"

Lý Niệm liếc mắt nhìn hắn, "Hai trăm triệu, mà có lẽ là giả đấy. Đinh Thông Nguyên có thể vì hai ngàn vạn của tôi mà dám đắc tội Tần Nùng cơ mà."

Thế An vỗ tay một cái, "Bỏ thêm hai ngàn vạn, thêm kịch bản cho Bạch Dương."

Lý Niệm sửng sốt, kinh tởm nói: "Chủ tịch Kim, kẻ ngốc lắm tiền có đúng không?"

Thế An cười: "Nếu có thể thêm, tại sao không thêm nhiều một chút? Dù gì cũng bỏ tiền ra rồi, chúng ta phải tranh thủ."

Lý Niệm cũng bật cười, "Được, vậy thì anh có thể bỏ ra thêm hai trăm triệu nữa để Tần Nùng nâng đỡ Khương Duệ Quân. Kiểu làm việc ngốc nghếch này chính là phong cách của anh. Xong chuyện có khi cánh truyền thông còn viết là anh với Tần Nùng tình cũ chưa dứt ấy chứ."

Thế An bị Lý Niệm nói đến sượng mặt.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm nhả khói, "Anh bớt bớt giùm tôi, hai ngàn vạn để mua một vai phụ chính, không thiệt đâu. Anh cứ để dành tiền đấy, đợi quay xong phim này, chúng ta tự khởi động một dự án khác. Đến lúc ấy anh muốn tiêu thế nào thì tiêu, kịch bản bên tôi đã liên hệ rồi."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 18: Rác Rưởi

Edit: Dờ

Tần Nùng cũng chẳng vừa, trước khi khai máy mà hai bên vẫn còn xé nhau. Tần Nùng không đồng ý thêm đất diễn, Lý Niệm nhất quyết muốn thêm, Đinh Thông Nguyên kẹp ở giữa giả chết.

Cuối cùng vẫn thêm kịch bản nhưng không lấy được kịch bản của Độc Cô kiếm khách. Đạo diễn Đinh uyển chuyển khuyên nhủ: "Ngoại hình của Bạch Dương thiên về hướng mềm mại, thực sự không hợp, tôi sẽ cho cậu thêm một đoạn nữa, thành nam phụ tình nghĩa chết vì cứu mạng nam chính, cái này cũng rất được khán giả yêu thích."

Lý Niệm không tiếp lời, chỉ hỏi: "Vậy ai diễn Độc Cô kiếm khách?"

Đạo diễn Đinh im lặng một lát: "Lý Kim."

Lý Niệm không nói nữa, một lúc sau cười: "Có phải Tần Nùng cũng lại thêm đất diễn cho Lý Kim không?"

Đạo diễn Đinh lau mồ hôi, "Cậu biết tôi khó xử là được rồi, cậu thêm, cô ta cũng thêm, có khi bộ phim này chả cần quay nữa đâu. Thêm đầu thêm đuôi thêm bao nhiêu thứ, đến cuối cùng fan nguyên tác thế nào cũng chửi cho xem."

Lý Niệm lười nhiều lời, "Đều là tâm huyết của Đạo diễn Đinh, xin lỗi ngài."

https://thuviensach.vn

Đạo diễn Đinh vẫn chưa chịu cúp điện thoại: "Ài....Bây giờ vẫn gặp khó khăn phần hậu kỳ, tự dưng nam phụ nhiều đất diễn quá, tôi thực sự rất lo lắng."

Lý Niệm cười: "Ba ngàn vạn, được không?"

Đạo diễn Đinh rất vui: "Tôi sẽ cho cậu thêm một đoạn võ thuật. Cậu yên tâm, vai diễn này thông văn thạo võ, rất hời."

Trước khi khai máy, nội dung kịch bản lại sửa thêm mấy lần, đây chưa tính là gì, dù sao cũng chẳng có ai là diễn viên chính, những fan nguyên tác mong chờ được thấy một bộ phim chuyển thể sát gốc thật sự quá ngây thơ. Phim truyền hình không phải thứ để fan nguyên tác mơ mộng, mà chính là một cuộc tranh đấu của các thế lực giải trí. Kịch bản của Độc Cô kiếm khách bị sửa tới mức mẹ ruột nhận không ra, bây giờ Độc Cô kiếm khách không yêu nữ chính mà yêu vị nữ sư phụ Tần Nùng đóng vai, nữ sư phụ còn dây dưa một đoạn sư đồ luyến với nam chính Khương Duệ Quân, là bạch nguyệt quang của Khương Duệ Quân.

Lý Niệm chỉ biết nói ghê tởm, "Cái sở thích Mary Sue của Tần Nùng khi nào mới kết thúc vậy."

Mùa xuân cứ thế qua đi. Thời gian không chờ đợi ai, vội vàng, hỗn loạn, không kịp tiếc thương cảnh xuân đã vụt qua trong khoảnh khắc.

Lúc không có ai, Lý Niệm hỏi Chung Việt: "Tôi để Bạch Dương đi diễn, rút cậu lại. Cậu có giận không?"

Mắt Chung Việt tĩnh như nước, "Anh, anh Niệm, sẽ không... sẽ không sai lầm."

Lý Niệm ảm đạm cầm tay Chung Việt, "Cậu không biết tôi muốn nhìn cậu đóng phim đến nhường nào đâu."

https://thuviensach.vn

Chung Việt rũ mắt, không biết phải nhìn chỗ nào nữa.

"Tật nói lắp của cậu phải sửa. Bạch Dương thì tính là gì? Sau này cậu còn nổi hơn thế." Lý Niệm nói xong, lấy ra một tập giấy không dày không mỏng, "Cậu đọc cái này cho tôi nghe."

Chung Việt lật ra xem, mặt thoắt cái đỏ lựng.

Lý Niệm không quan tâm, "Đây là kịch bản của Khương Duệ Quân, lời thoại của cậu ta lúc diễn cùng vai nữ. Tật của cậu không phải là bệnh lý, mà là tâm bệnh. Không nói được, cậu càng phải nói ra."

Chung Việt còn nghiêm túc gật đầu.

Lý Niệm lườm cậu một cái sắc như dao.

Chung Việt cuống quýt: "Vâng."

Mặt Lý Niệm giãn ra: "Tôi muốn cậu đọc những lời này cho tôi nghe."

Chung Việt lại đỏ mặt.

Lý Niệm chậm rãi đưa tay lên nắm cằm Chung Việt: "Tôi muốn cậu nói rằng cậu yêu tôi."

Chung Việt thấy trái tim như muốn nổ tung.

Lý Niệm nắm chặt cằm Chung Việt, ghé vào bên tai cậu, giọng nói vừa khẽ vừa mềm mại: "------Có nói hay không?"

Chung Việt bị anh giữ cằm, muốn mở miệng cũng không thể, chỉ nhìn Lý Niệm, nước mắt đã trào ra.

Lý Niệm bỗng mỉm cười dịu dàng, giọng nói càng nhẹ hơn: "Chờ tôi trở về từ Hoành Điếm, tôi muốn cậu đọc cho tôi nghe từng câu một. Cậu yêu

https://thuviensach.vn

tôi, muốn tôi, không thể không có tôi."

Rồi buông lỏng tay ra.

Nước mắt chảy xuống cằm Chung Việt, tim cậu vẫn còn đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Lý Niệm thân thiết nhìn cậu: "Tôi mạnh tay rồi phải không?"

Chung Việt lắc đầu, vội vàng đáp: "Không, không, anh Niệm... rất tốt với em."

Lý Niệm vui vẻ vuốt ve mặt cậu: "Cậu rất hiểu chuyện."

Ngày mười hai tháng bảy, đại cát. Đoàn làm phim khai máy. Lý Niệm, Thế An và Bạch Dương cùng tới Hoành Điếm, dẫn theo hai xe nhân thủ.

Thế An kinh ngạc: "Sao lại nhiều người vậy?"

Lý Niệm cười: "Tâm can bảo bối của anh mà, chẳng lẽ mang theo mỗi mình tôi? Đây là mấy cô cậu hồi trước làm săn ảnh ở công ty. Biết quy tắc, rất hiểu chuyện, tôi điều qua đây làm trợ lý cho Bạch Dương."

Thế An không biết minh tinh còn có trợ lý, ngập ngừng nói: "Bình thường người ta có bao nhiêu người?"

"Loại tuyến 18 như cậu ta, hai ba người là đủ rồi. Tôi cho anh năm người, anh đừng có mà chê ít. Sợ Bạch Dương chưa đủ chói sáng hay gì?"

Thế An gật đầu tán thành, dặn dò Trịnh Mỹ Dung: "Sắp xếp khách sạn bên đó giúp tôi, lựa chỗ nào tốt nhất và gần nhất. Đặt toàn bộ phòng deluxe, phái thêm hai xe đi theo."

Đối với hành vi của loại kẻ ngốc lắm tiền này, Lý Niệm chẳng thèm quan tâm. Bạch Dương thì rất đắc ý, cả đống người rêu rao đi theo cậu bãi giá

https://thuviensach.vn

đến Hoành Điếm, tuy chưa được làm siêu sao, nhưng cảm giác khi làm siêu sao thì cậu tìm được rồi.

Bạch Dương không hề biết ác mộng của cậu mới chỉ vừa bắt đầu.

Không, không phải ác mộng của Bạch Dương, nên nói là ác mộng của Đạo diễn Đinh.

"Vị huynh đài này... Ta thấy tướng mạo huynh anh tuấn đoan chính.... Chi bằng chúng ta đồng tính*, được chăng?"

*Bạch Dương nói nhầm đồng hành(同行 /tóngxíng) thành đồng tính (同性 /tóngxìng/).

"Tiểu huynh đệ là người Thanh Thành? Giang hồ hiểm ác, ta khuyên ngươi nên đi quan đạo."

"Này...này có gì phải sợ....Càng là nơi nguy hiểm....mới càng thú vị.....á...."

Á cái đầu bu cậu.....Cậu có thể diễn giả hơn nữa không?

Đạo diễn Đinh nghiêm mặt ném micro xuống đất: "Cắt cắt cắt!!!!!"

- ------ Đạo diễn Đinh đặt tay lên ngực tự hỏi, đã bao nhiêu năm ông không gặp người nào diễn dở đến vậy rồi nhỉ.

Có thế nào nói thế đó, Đinh Thông Nguyên coi như nể mặt Lý Niệm lắm rồi. Theo lý thuyết, vai diễn phụ của Bạch Dương không đáng để Đinh Thông Nguyên tự mình ra trận. Đạo diễn Đinh luẩn quẩn trong lòng, nhất quyết muốn đền đáp nên cố ý tự mình tới đôn đốc.

Cảnh diễn đầu tiên của Bạch Dương khiến ông có xúc động muốn tự sát.

https://thuviensach.vn

Đinh Thông Nguyên từng dẫn dắt nhân tình của ông chủ, vợ bé của vài tay máu mặt trong làng giải trí, mấy cậu trai được nhà sản xuất bao dưỡng, đến cả người nước ngoài không biết tiếng Trung ông cũng từng gặp. Bạch Dương thật sự quá được, đột phá hết thảy giới hạn cuối của thiểu năng trí tuệ. Đạo diễn Đinh cũng thật là tò mò, sao lại có loại người thế này, lời thoại học thuộc làu làu nhưng diễn thì cứng hơn cả khúc gỗ, mở miệng ra nói như đọc, khuôn mặt thì không hề có cảm xúc.

Đạo diễn Đinh hối hận không cho Bạch Dương diễn Độc Cô kiếm khách, ông nên cho cậu vai diễn ấy, sau đó đổi tên thành Thiểu Năng kiếm khách. Bình thường, nếu Đạo diễn Đinh nổi giận lên thì sẽ chửi mắng té tát "diễn cái cứt chó gì vậy", nhưng với Bạch Dương, ông há miệng rồi lại im lặng không mắng được.

Đạo diễn Đinh nghĩ tới nghĩ lui, dù gì cái chữ "cứt" này đã treo trên miệng ông nhiều năm, ông thật sự không nỡ lấy kỹ năng diễn xuất của Bạch Dương ra để sỉ nhục cứt.

Nói thật, mọi chuyện cũng không thể trách một mình Bạch Dương. Đạo diễn Đinh kỳ vọng quá cao về Bạch Dương dẫn đến sát thương càng lớn hơn. Nữ chính làm bộ làm tịch còn chưa chịu vào đoàn, Đạo diễn Đinh đành quay cảnh của Khương Duệ Quân và nhân vật phụ trước. Bạch Dương chịu hình phạt công khai, diễn một cảnh không nỡ nhìn thẳng với Khương Duệ Quân.

Đại khái, kỹ năng diễn xuất của bên trái là My heart will go on, kỹ năng diễn xuất của bên phải là Cung dưỡng ái tình.

Đạo diễn Đinh không thể mắng, Lý Niệm thay mặt đạo diễn tận tình trút giận: "Cậu làm sao thế? Đã học thuộc lời thoại ở nhà rồi mà cậu làm cái trò gì vậy? Bỏ tiền ra huấn luyện bao nhiêu lâu là để cậu ăn xong rồi thải sạch hả? Đạo diễn Đinh là người bận rộn đến mức nào, đặc biệt đến đây xem cậu diễn, cậu nhìn cả buổi sáng cậu quay đi quay lại những mười lần, cậu

https://thuviensach.vn

diễn xong cảnh nào chưa? Chẳng phải cậu đã từng theo đoàn làm phim rồi hay sao? Đã nói vị trí của máy quay rồi mà sao vừa đi lên đã quên mất? Cậu á cái gì mà á, dùng gáy đóng phim đấy à? Đóng phim mà cứ nhìn tôi làm gì? Tôi đang múa thoát y chắc? Cố gắng lên, cố gắng lên chứ ông nội Bạch? Bạch tổ tông? Tôi thì chẳng cần thể diện nữa, nhưng cậu phải chừa mặt mũi cho Đạo diễn Đinh chứ?"

Bạch Dương cúi đầu nghe chửi như một học sinh tiểu học.

Lý Niệm chửi như vậy, Đạo diễn Đinh cũng chẳng tiện nói thêm gì nữa, rút một điếu thuốc đưa cho Lý Niệm, "Bớt giận đi, người mới đều như vậy. Cũng may Khương Duệ Quân cũng là người mới, thời gian còn nhiều, cứ từ từ thôi."

Đạo diễn Đinh đi rồi, Lý Niệm còn chưa muốn ngừng, lôi Bạch Dương ra ngoài tiếp tục mắng: "Cậu nhìn thấy Khương Duệ Quân chưa hả?"

Đã đối diễn với nhau rồi, cả buổi sáng không lẽ chưa nhìn thấy? Bạch Dương cũng không mù. Cậu gật đầu.

Lý Niệm cười: "Tuổi không hơn kém nhau là bao, cậu ta debut sớm hơn cậu một năm, người ta diễn cái gì đấy? Cậu diễn cái gì đấy? Bạch Dương, thật sự tới giờ tôi chưa từng hy vọng cậu có thể vung quyền đánh Lưu Đức Hoa, chân đá Lương Triều Vỹ. Cậu có thể nói lời thoại một cách trôi chảy, nhìn đúng hướng máy quay, diễn cảm xúc hơn một chút là tôi đã dập đầu dưới chân cậu rồi. Bình thường nhìn cậu cũng láu cá ranh ma lắm, không giống một thằng ngốc, vừa đối diện với máy quay là hồn cậu bay mất hay sao?"

Bạch Dương bị mắng đến vạn tiễn xuyên tâm.

Cậu thật sự rất khó chịu.

https://thuviensach.vn

Trước kia cậu từng nghe nói đến Khương Duệ Quân, trên TV thì trông có vẻ bình thường. Tuổi không hơn kém nhau nhiều, cậu diễn một vai phụ phiên vị tám, Khương Duệ Quân diễn nam chính, lúc đó Bạch Dương còn thầm thấy không phục.

Mà gặp Khương Duệ Quân rồi cậu lại càng không phục. Khương Duệ Quân không cao không lùn, mặt mũi bình thường, một bát canh suông nhạt nhẽo, đôi mắt như thể lúc nào cũng không tỉnh táo, có mở ra thì cũng như ba mí. Nói thật, nếu ngoại hình của Khương Duệ Quân cũng đẹp xiêu lòng người như Chung Việt thì Bạch Dương chẳng nói được gì cả. Nhưng Khương Duệ Quân nhạt nhẽo như vậy, Bạch Dương thực sự có một vạn cái chướng mắt ở trong lòng.

Rất nhanh Bạch Dương đã tự vả.

Kỹ năng diễn xuất của Khương Duệ Quân chân chính thuộc phái diễn như đổi mặt.

Cảnh đối diễn lần trước khiến Bạch Dương luống cuống ---- thực sự là luống cuống. Khương Duệ Quân lúc không diễn thì ở trong trạng thái tiết kiệm pin, mơ màng giống như đang ngủ, vừa lên diễn thì ánh mắt như tóe lửa ra tứ phía.

Ánh mắt ấy thực sự như có lửa bắn ra, giống như vạn đường đao mũi kiếm đang xoay vòng chuyển động. Khương Duệ Quân mặc trang phục vải thô, mặt đầy bụi đất, còn đội một cái đấu lạp, con mắt lộ ra dưới đấu lạp lạnh lùng như một ánh sao rét lạnh lóe sáng. Đạo diễn lúc ấy còn chưa hô action, Khương Duệ Quân đã bắt đầu triệt tiêu mọi loại cảm xúc, chỉ nhìn Bạch Dương, rồi quét mắt nhìn xung quanh.

Bạch Dương hóa trang cũng coi như là thanh tú, một thân y phục màu trắng, nhẹ nhàng thanh thoát. Hai người đứng trên bờ sông, trên đầu là nhành liễu mỏng nhẹ như khói sương, dưới chân là thảm cỏ xanh mượt.

https://thuviensach.vn

Đúng là một bức giang hồ họa quyển.

Tất cả mọi người im lặng, sát khí dần tản ra từ người Khương Duệ Quân rồi lại chậm rãi thu lại.

Khương Duệ Quân quay người lại, nở một nụ cười ấm áp với Bạch Dương.

Cái quay đầu ấy, không thể tả hết được vẻ khí phách như phong vân, hào hiệp lại tinh tế. Hắn cười với Bạch Dương, cười ra vài phần lãng đãng phóng khoáng của một cảnh bèo nước tương phùng.

Đạo diễn nhập tâm rồi, im lặng ra hiệu cho máy quay đuổi theo.

Khương Duệ Quân khẽ lật thanh trường kiếm trong tay, dịu giọng hàn huyên: "Tiểu huynh đệ cớ gì lại cản đường ta đi?"

Bạch Dương đã học thuộc lời thoại này, cậu lập tức tiếp lời: "Vị huynh đài này....ta nhìn tướng mạo huynh anh tuấn đoan chính....Chi bằng chúng ta...."

Đạo diễn héo rũ.

Tất cả mọi người đều héo rũ.

Bạch Dương đọc xong lời thoại, ánh mắt trông mong nhìn Khương Duệ Quân tiếp lời. Khương Duệ Quân cũng không đáp lại ngay, chỉ nhìn chòng chọc Bạch Dương trong chốc lát, nhăn mày lại rồi lại giãn ra.

"Chưa bắt đầu quay, diễn thử trước thôi, cậu đừng căng thẳng."

Khương Duệ Quân lại sụp mắt xuống, trở về trạng thái tiết kiệm pin.

.....Làm trò gì vậy! Bạch Dương không phục! Một vạn lần không phục!

https://thuviensach.vn

Thế An không tiện đến trường quay, sợ gặp Tần Nùng rồi lại nổi lên sóng gió gì đó, chỉ đành ngồi chờ ở khách sạn. Năm trợ lý thay nhau đi đi về về báo cáo tình hình chiến sự ở tiền tuyến: " Anh Tiểu Bạch bị mắng."

"Anh Tiểu Bạch lại bị mắng."

"Anh Tiểu Bạch có vẻ rất vất vả."

Thế An chỉ hỏi: "Đạo diễn nói gì?"

Trợ lý Tiểu Ngưu không dám nói thẳng, lại không dám bịa, há miệng ngậm miệng cả nửa ngày.

Thế An sốt ruột: "Cứ nói theo tình hình thực tế đi."

Tiểu Ngưu mặt như đưa đám: "Đạo diễn chẳng nói gì, nhưng Lý tổng thì mắng anh Tiểu Bạch lâu lắm. Có lẽ đạo diễn cũng ngại mở miệng."

Thế An không đáp, chỉ thở dài.

Ngày hôm nay Thế An đứng ngồi không yên, hận không thể đi thẳng ra trường quay, lại sợ thấy cảnh Bạch Dương bị mắng thì lại càng làm Bạch Dương thêm buồn. Chờ không được, đi cũng không xong, khách sạn lại không có giấy bút, Thế An không thể giải sầu, chỉ đành buồn bực đi lòng vòng trong phòng. Nhớ lại lần đầu Lộ Sinh lên sân khấu ở nhà hát Kim Lăng, hắn cũng chẳng căng thẳng tới mức này.

Đến mười một giờ đêm Bạch Dương mới trở về.

Thế An còn ở trong phòng Bạch Dương, đang mơ màng chợp mắt thì nghe tiếng mở cửa, hắn mở mắt ra thì thấy Bạch Dương bổ nhào lên giường.

Thế An vội vàng đứng dậy đi đến bên giường, "Mệt muốn chết rồi phải không?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương vùi mặt vào nệm giường, không ngẩng đầu cũng không đáp lại.

Thế An ngồi xuống cạnh giường, vươn tay muốn xoa đầu Bạch Dương, Bạch Dương rầu rĩ nằm úp mặt hỏi hắn: "Kim Thế An, có phải tôi là đồ rác rưởi bỏ đi hay không?"

Thế An dựng cậu dậy, "Ai nói cậu như thế?"

Bạch Dương ỉu xìu: "Lý tổng."

Thế An đành chịu: "Anh ta lo cho cậu."

Bạch Dương đẩy Thế An ra, lại nằm về giường, "Anh đi đi, tôi muốn một mình yên tĩnh."

Thế An nhìn cậu thật lâu, vừa đau lòng vừa buồn cười, "Tắm rồi ngủ."

Bạch Dương không nhúc nhích, "Không tắm."

Thế An đành hỏi: "Ngày mai mấy giờ dậy?"

"Năm giờ."

Thế An nhịn cười, lấy một cái chăn trong tủ ra đắp cho Bạch Dương, ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Lý Niệm đang hút thuốc ở bên ngoài.

Thế An nhìn thấy anh thì hơi giận: "Anh nóng quá đấy, dù Bạch Dương có không tốt ra sao đi nữa cũng không nên mắng cậu ấy như vậy."

Lý Niệm hiển nhiên đã chuẩn bị tâm lý nghe Kim Thế An trút giận, anh đứng hút thuốc nửa ngày là để chờ hắn.

https://thuviensach.vn

Nói thật, anh cảm thấy nói chuyện với Kim Thế An rất phiền. Trước kia khi Kim Thế An giao Tần Nùng cho anh cũng chẳng thấy hắn dặn dò phân phó đến độ này. Khi đó Kim Thế An còn luôn chạy ra ngoài ăn vụng, ước gì Tần Nùng cứ đi đóng phim suốt. Hiện giờ, Kim Thế An sửa lại tính hướng, cũng sửa luôn cả đức hạnh, từ một cái dương v*t biết đi đổi thành keo dính chó. Lý Niệm có ảo giác rằng, Bạch Dương không phải tìm được kim chủ, mà là tìm được ông bố ruột thất lạc nhiều năm.

Lý Niệm chậm rãi nhả khói, "Nếu tôi không mắng thì đạo diễn sẽ mắng. Tôi mắng mấy câu có hề gì, nhưng nếu làm đạo diễn phiền, sau này Bạch Dương đừng hòng được diễn nữa."

Lời này rất có lý, Thế An không thể phản bác.

Lý Niệm vỗ vỗ bả vai Thế An, "Chủ tịch Kim, anh tính ở lại Hoành Điếm bao lâu?"

Thế An thuận miệng đáp: "Tới khi quay phim xong."

Điếu thuốc rớt khỏi miệng Lý Niệm, nửa ngày sau anh mới cười rộ lên: "Đời trước chắc Trịnh Mỹ Dung thiếu nợ anh, anh đúng là một ông chủ vô trách nhiệm đạt tiêu chuẩn."

Thế An chỉ cười.

Lý Niệm lại châm thuốc, "Bạch Dương bị Khương Duệ Quân làm cho chấn động. Thằng nhóc kia thật sự rất biết diễn, kỹ năng diễn xuất khắc trong xương. Chẳng biết Tần Nùng móc ở đâu ra."

Thế An không nói chuyện, lòng trăn trở khó chịu. Nếu Khương Duệ Quân là người giàu kinh nghiệm, Bạch Dương bị chấn động cũng không mất thể diện gì, nhưng cố tình Khương Duệ Quân lại cũng là người mới như Bạch Dương.

https://thuviensach.vn

Thế An không nhịn được thầm trách cứ Đinh Thông Nguyên không biết cách làm việc, vừa khai máy, đối diễn với ai chẳng được, lại cho đối diễn với vương bài.

Lý Niệm nhìn sắc mặt hắn dần tối lại, đứng bên cạnh cười, "Cũng không phải là không có cách. Thực ra tôi đã bảo đạo diễn dọn dẹp trường quay không cho ai khác đi vào, để hai người họ đối diễn vài lần nữa, Bạch Dương sẽ quen thôi."

Thế An lập tức oán giận: "Vậy hôm nay anh đã làm gì?!"

Lý Niệm thờ ơ đáp: "Anh cứ cưng chiều Bạch Dương như vậy không hay đâu. Người mới vừa vào đoàn đã bắt đạo diễn quay riêng không cho ai nhìn, về sau phải làm sao? Về sau phim hiện đại còn phải ra đầu phố mà quay, anh cũng bắt cả dòng người trên phố không được lại gần? Mà kể cả có dọn người rồi vẫn còn các diễn viên khác, anh định để Bạch Dương diễn một mình cả đời?"

Thế An bị anh thuyết phục, cũng đành chịu mà hút một điếu thuốc.

Lý Niệm ném nửa bao thuốc cho hắn, "Anh cứ từ từ mà hút, hôm nay đây là lần cuối tôi nghe anh trách móc. Nếu anh tính ở lại Hoành Điếm thì ít giở trò đấy với tôi đi. Nghề nào có quy tắc của nghề đó, không phải chỗ nào cũng là nơi cho anh vung tiền nói đạo lý."

Nói xong cũng không chờ Kim Thế An đáp, Lý Niệm liền rời đi.

Kim Thế An tình nguyện cưng chiều Bạch Dương, nhưng Lý Niệm thì không có sở thích ấy. Huống chi Bạch Dương thì là cái gì mà xứng đáng được dọn dẹp trường quay cho một mình cậu ta.

Anh chưa bao giờ thích thương hại kẻ yếu.

Kẻ yếu chỉ xứng bị giẫm đạp dưới chân.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm hứng gió đi xuống lầu, lòng dâng lên một cảm giác vui sướng ác ý.

- ----------

Bạch Dương sẽ trưởng thành, có điều not today =))))))

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 19: Sỉ Nhục

Edit: Dờ

Thế An thực sự đứng ở ngoài hành lang hút nốt nửa bao thuốc, hút hết còn chưa muốn ngừng, lại về phòng ngậm một điếu ngồi suy tư.

Hắn nghĩ, có lẽ ngày mai phải đi theo Bạch Dương, sao phải quan tâm Tần Nùng nói gì chứ? Tần Nùng có độc ác đến thế nào cũng chẳng giết Bạch Dương được. Vả lại, chẳng phải Lý Niệm đã nói Tần Nùng nhắm vào Chung Việt hay sao?

Trằn trọc tới hai ba giờ sáng, Thế An vẫn còn ngồi hút thuốc cạnh cửa sổ.

Có người gõ cửa phòng hắn.

Thế An nghĩ mình nghe lầm.

Qua một lát, tiếng gõ cửa lại vang lên. Giọng nói rầu rĩ của Bạch Dương vọng vào: "Kim Thế An...Anh đã ngủ chưa..."

Kim Thế An không nhịn được cười. Giọng nói nhỏ như vậy, nếu hắn ngủ rồi sẽ chẳng thể nghe thấy, may mà hắn chưa ngủ. Thế An vừa cười vừa lặng lẽ tiến ra phía cửa.

Bạch Dương dường như thở mạnh hai tiếng, lại tủi tủi nhỏ giọng gọi cửa: "Kim Thế An...Anh ngủ chưa?"

https://thuviensach.vn

Sao lại giống một chú cún nhỏ bị bỏ rơi thế này, Thế An đứng cạnh cửa mỉm cười, không lên tiếng.

Bạch Dương lại rầm rì, có vẻ như muốn đi về. Thế An vừa định mở cửa, chợt nghe Bạch Dương thầm thì: "Đồ đầu heo, vừa nằm xuống đã ngủ ngay được." Nói xong lại thấy không cam lòng, tiếp tục hỏi lại Kim Thế An đã ngủ chưa.

Thế An cười, mở cửa ra, "Ngủ rồi."

Bạch Dương không quay lại, ôm đầu bỏ chạy.

Thế An túm cậu vào phòng, "Sao còn chưa ngủ, đã bảo là năm giờ phải dậy mà."

Bạch Dương thấy hắn không giận, tức thì bao nhiêu tủi thân bỗng trào ra, cậu vùi đầu vào lồng ngực Kim Thế An, "Kim tổng tài, Kim gia gia, giúp tôi một tay đi mà."

Thế An bị cậu bổ nhào vào ngực, lòng hắn như rơi trên một tấm nệm bông mềm mại.

Đêm nay đêm nào, xuôi thuyền giữa dòng, hôm nay hôm nào, đuốc soi đêm tối.

Bạch Dương vùi mặt trong lòng hắn, Thế An cảm thấy một thứ gì đó rất kiều diễm dâng lên khiến mặt hắn bỗng nóng rực.

Hắn đặt Bạch Dương ngồi xuống, "Làm sao vậy? Ngồi xuống rồi nói."

Bạch Dương lấy kịch bản ra, "Tôi muốn anh nghĩ giúp tôi xem ngày mai phải diễn ra sao..."

Lần này Bạch Dương coi như mèo mù vớ cá rán, cậu tìm đúng người rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người thức cả đêm, Thế An sớm thuộc lòng kịch bản, lại nghe Bạch Dương mô tả lại thần thái của Khương Duệ Quân. Cậu vừa nói vừa diễn lại, Thế An cười lớn: "Cậu mô phỏng thực sự rất xuất sắc."

Nói xong, chính hắn cũng sửng sốt: "Biết đâu đây lại là thiên phú của cậu."

Bạch Dương rất giỏi bắt chước. Cậu không phải là người có trí tưởng tượng phong phú, nhưng nếu đã từng thấy qua thứ gì đó, cậu có thể mô phỏng lại một cách máy móc, nhưng cực kỳ tiêu chuẩn.

Trước kia cậu được lên sàn diễn cũng là vì bắt chước lại người mẫu mà cậu từng nhìn thấy - chính là Lý Kim. Cậu biểu diễn không có sáng tạo, chỉ là trông mèo vẽ hổ bắt chước lại người ta. Chung Việt dạy thế nào cậu hát thế đó.

Thế An đọc kịch bản, đó là một câu chuyện hư cấu không liên quan đến đời thực, chưa từng có ai diễn vai thư sinh nho nhã trước mặt Bạch Dương. Bạch Dương không có đối tượng bắt chước, đương nhiên là không biết phải diễn thế nào.

Bạch Dương thấy Thế An thất thần, cũng không dám nói chuyện, chỉ ngồi bên cạnh chống cằm nhìn hắn.

Thế An và Lộ Sinh từng trải qua không ít vở kịch, tâm trí hắn dần nhớ tới những nhân vật giống với vai diễn thư sinh này. Thư sinh trong hý kịch rất nhiều, toàn là tài tử giai nhân. Thế An nghĩ tới nghĩ lui, mỉm cười: "Có rồi."

Hắn đứng lên khẽ hành lễ với Bạch Dương một cái, lại nhẹ nhàng vén vạt tay áo không tồn tại, "Vị huynh đài này, ta nhìn tướng mạo huynh anh tuấn đoan chính, chi bằng chúng ta đồng hành?"

Hắn mô phỏng lại Liễu Mộng Mai trong《 Mẫu Đơn Đình 》.

https://thuviensach.vn

Hắn thầm nghĩ có lẽ Bạch Dương không biết Mẫu Đơn Đình là gì, cũng không biết Liễu Mộng Mai là ai. Thế An chỉ cười với cậu: "Cậu học theo tôi."

Bạch Dương đã trợn tròn mắt, "Kim Thế An, anh còn biết cả cái này cơ à?"

Thế An giục cậu, "Muốn học thì mau lên, trời sắp sáng rồi."

Cứ như vậy, một người vừa nhớ lại vừa mô phỏng, một người vừa nhìn vừa học theo, tới khi trời tờ mờ sáng. Thế An thầm buồn cười, đúng là ra vẻ ta đây, trong kịch gốc là Liễu Mộng Mai nói với Đỗ Lệ Nương, giờ đổi thành nói với một nam diễn viên, thực sự rất buồn cười.

Mà thế thì đã sao, đạo diễn còn dám để Bạch Dương hát Việt nhân ca cho nam chính mà.

Bạch Dương cũng thật thông minh, học rất nhanh rất tốt. Gần tới năm giờ, Thế An nói: "Lần này tôi không hướng dẫn cậu nữa, tôi đóng vai Khương Duệ Quân, cậu thử diễn một lần đi."

Bạch Dương tràn đầy tự tin, diễn một hơi từ đầu tới cuối --- Thực sự mà nói, Thế An mắt sâu mũi cao, dáng người to lớn, đóng vai này không hợp, còn hơi tức cười. Bạch Dương lại được trời ban cho khuôn mặt tài tử giai nhân, phong lưu tuấn tú, đóng như không đóng --- Cậu khẽ cười rồi hành lễ, vén một bên tay áo không tồn tại lên, ngẩng đầu lộ ra đôi mắt lanh lợi: "Vị huynh đài này! Ta nhìn tướng mạo huynh anh tuấn đoan chính~ Chi bằng chúng ta đồng hành, được chăng?"

Cậu vừa nói, vừa đối diện với ánh mắt của Thế An.

Cảnh ấy vốn là Liễu sinh vén tay áo lụa của Đỗ Lệ Nương: "Tỷ tỷ, chỗ ở của tiểu sinh không cho các tiểu thư tới, vậy thì cứ ở đây đi!"

https://thuviensach.vn

Là nơi nào từng gặp nhau, tựa như từng quen biết.

Thế An hơi thất thần.

Bạch Dương diễn xong một lần, nhìn Thế An thật lâu, thấy hắn không nói chuyện thì chỉ im lặng nhìn hắn.

Cậu không biết ý Thế An ra sao, căng thẳng tới mức nói lắp: "R...rốt cuộc là thế nào?"

Lúc này Thế An mới hồi thần, tươi cười nói: "Không thể tốt hơn được nữa."

Bạch Dương vội lấy điện thoại ra xem giờ, "Tốt tốt tốt, Kim gia gia, thực sự anh giúp tôi một cái ân huệ lớn đấy, yêu anh chết mất! Chờ tôi quay về sẽ cho anh một trăm cái hôn!!!"

Nói xong cậu bỏ chạy.

Thế An giật mình đứng sững tại chỗ. Làn gió mát lạnh buổi sớm tinh mơ thổi vào, từng hồi từng hồi, mùi hoa hương lá đọng lại trên khuôn mặt, quét nhẹ vào lòng người, càng khiến người ta bỗng nhiên nhớ tới những từ ngữ diễm lệ hoa mỹ trong vở kịch:

Oanh phùng nhật noãn ca thanh hoạt, nhân ngộ phong tình tiếu khẩu khai.

Nhất kính lạc hoa tùy thủy nhập, kim triêu Nguyễn Triệu đáo thiên thai*.

*Trích thoại trong Mẫu Đơn Đình (tạm dịch): Oanh gặp nắng ấm cất tiếng ca, người thấy phong tình cười hé miệng. Một cánh hoa rơi hòa dòng nước, sớm nay Nguyễn Triệu tới thiên thai.

Bạch Dương lại mũ giáp ra trận một lần nữa. Lần này cậu rất tự tin, nhất định phải nở mày nở mặt với Khương Duệ Quân.

https://thuviensach.vn

Nhưng kế hoạch không thể chống lại sự thay đổi đột ngột.

Tới trường quay, hóa trang đã sẵn sàng, Bạch Dương nhìn quần áo: "Sao hôm nay lại không giống hôm qua?"

Thợ trang điểm tỏ vẻ, tôi chỉ quan tâm tới việc trát phấn cho cậu, những cái khác tôi mặc kệ.

Có trách thì trách Thế An hôm qua thầm mắng Đinh Thông Nguyên trong lòng, hôm nay Đinh Thông Nguyên thế mà tự dưng sáng dạ, Bạch Dương đi từ phòng trang điểm ra, Đạo diễn Đinh thành khẩn dặn dò: "Ngày hôm qua đối diễn với Tiểu Khương không tốt lắm, cậu cứ nghiền ngẫm lời thoại trước đi, hôm nay chúng ta diễn cảnh khác."

Bạch Dương ngu người.

Lý Niệm đứng bên cạnh hỏi: "Hôm nay diễn cảnh nào?"

Đạo diễn Đinh đáp: "Cậu yên tâm, hôm nay sẽ không dọa người như hôm qua nữa, hôm nay diễn cảnh Độc Cô kiếm khách."

Nháy mắt, mặt Lý Niệm đen sì.

Bạch Dương cũng đần ra.

Lý Niệm đứng ở bên ngoài hút thuốc nửa ngày, Bạch Dương lo âu lén nhìn anh.

Giờ khắc này Bạch Dương cảm thấy cậu đã hiểu lầm Lý Niệm. Lý Niệm thực sự muốn tốt cho cậu, vừa nghe đạo diễn Đinh nói đổi cảnh, mặt anh lập tức cứng lại. Bạch Dương rất áy náy, đồng thời thầm hậm hực trong lòng.

Có đổi thì phải báo sớm chứ! Phí cả công sức luyện nguyên một đêm. Bây giờ phải làm sao đây? Lại diễn lung tung như hôm qua?

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của Lý Niệm chưa từng hung tàn đến thế, chỉ im lặng chà xát điếu thuốc trong tay, tàn thuốc rơi đầy đất.

Lý Niệm ngẩng mặt lên nhẹ giọng nói: "Bạch Dương, hôm nay để bọn Tiểu Ngưu đi cùng cậu, được không?"

Bạch Dương sợ ngây người: "Anh không đi với tôi à Lý tổng?" Cậu sắp khóc rồi, "Ai diễn Độc Cô kiếm khách vậy?"

Đừng nói là một người khác cũng cùng cấp bậc quái vật như Khương Duệ Quân nhé!

Ánh mắt Lý Niệm đột nhiên trở nên nguy hiểm, "Đừng nhắc tới tên đó trước mặt tôi."

Bạch Dương bị anh dọa sợ rồi.

Lý Niệm lại thả lỏng, "Không phải ai cũng có kỹ năng diễn xuất kinh người như Khương Duệ Quân, cậu không phải sợ. Hôm qua tôi nặng lời, hôm nay cậu cứ cố gắng hết sức đi."

Nói xong, anh gọi Tiểu Ngưu và Tiểu Tạ: "Đi theo anh Tiểu Bạch của các cậu đi, có việc gì cứ gọi cho anh."

Bạch Dương mờ mịt nhìn anh rời đi.

Lý Niệm đang đào hố chôn cậu sao?

Uổng công năm phút trước cậu còn cảm thấy Lý tổng là người tốt!

Hố to hơn còn ở phía sau.

Bạch Dương là một người dễ bị cảm xúc chi phối. Chính cậu biết rõ điều đó. Nhưng cái "dễ bị chi phối" ấy dễ đến thế nào, Bạch Dương không biết nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc cậu nhìn thấy Lý Kim, cậu biết rồi.

Bạch Dương học thuộc lời thoại lâu như vậy, ngàn lần không ngờ Độc Cô kiếm khách lại là Lý Kim. Vừa đối mặt với nhau, mặt Bạch Dương tái mét.

Bạch Dương bỗng có xúc động muốn treo Lý Niệm lên đánh một trận, nhưng ngẫm lại, Lý Niệm không biết cậu với Lý Kim từng có một đoạn tình cảm.

Đại khái là Lý Niệm trực tiếp vứt gánh giữa đường.

Lý Kim ngồi trong trường quay xem kịch bản.

Anh ta vẫn dễ gần như vậy, vừa cao vừa gầy, thoạt nhìn thật giống một chàng trai ấm áp đến vô hại.

Bạch Dương đã nghĩ mình chẳng còn cảm giác gì với Lý Kim, nhưng giáp mặt rồi mới biết, cậu vẫn thấy tức tới tăng xông. Đầu nóng lên, mắt trướng đau, cậu nhớ lại những chuyện Lý Kim đã làm, những lời Lý Kim từng nói. Một cảm giác ghê tởm không nói nên lời chợt dâng tràn.

Lý Kim cũng nhìn thấy Bạch Dương. Hắn ta nở một nụ cười, khách khí gật đầu với Bạch Dương.

Nếu Bạch Dương ăn chơi đàng điếm giống như Kim Thế An trong quá khứ, cậu sẽ biết rằng ánh mắt ấy chỉ xuất hiện ở những kẻ thích gạ chịch. Ánh mắt nhìn những người trong bộ sưu tập của mình, nhìn những cô gái mình từng thưởng thức, chính là như vậy.

Mà sự chú ý của Lý Kim dường như tập trung hết vào Bạch Dương, hắn ta nhìn những người đi bên cạnh cậu rồi mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cảm nhận được, nụ cười của hắn ta như thể thất vọng, lại như đắc ý.

Tóm lại là rất kinh tởm.

Đạo diễn không có thời gian để ý tới cảm xúc vi diệu giữa hai người, "Tất cả chú ý, Độc Cô kiếm khách và Thạch Hiểu Sinh, cảnh đầu tiên, đi một vòng trước đã."

Chúng ta không nói tới quá trình nữa. Rất thảm.

Lòng đạo diễn Đinh chợt dâng trào một cảm giác cực khổ lầm than. Ông đã tạo nghiệt gì, vì sao phải tham lam ba ngàn vạn kia của Lý Niệm, thực sự tự mình hận chết chính mình!

Ông đã sắp năm mươi tuổi, không đỡ nổi loại tra tấn này, nếu còn xem tiếp, có lẽ bệnh xuất huyết não sẽ phát tác.

Bạch Dương vẫn còn đang nói lời thoại như đọc: "Tên ma giáo yêu nghiệt nhà ngươi...Hôm nay bắt ta tới đây...Vân Trung Phong nhất định sẽ đến cứu ta...Mau khai ra, sư phụ của huynh đệ ta đang ở đâu....á..."

Đừng á nữa, đạo diễn Đinh khóc, cậu định khóc tang ông nội tôi đấy à?

Lý Kim đã từng dạy Bạch Dương đối diện với ống kính máy quay một cách tự nhiên.

Hôm nay Bạch Dương gặp tận mặt trả hết lại cho Lý Kim.

Bạch Dương không diễn ra được vẻ phong lưu như sáng sớm hôm nay, Bạch Dương bị cương thi nhập vào người, từ đầu chí cuối vừa dữ tợn vừa run rẩy.

Nhân viên đoàn làm phim đều thầm nghĩ, cảnh này chẳng hề giống Độc Cô kiếm khách bắt cóc đe dọa Thạch Hiểu Sinh, mà là Thạch Hiểu Sinh

https://thuviensach.vn

đang uy hiếp Độc Cô kiếm khách mới đúng.

Đạo diễn Đinh tự giải thoát, kéo đạo diễn Lương qua, "Ông tới đây, ông tới đây."

Đạo diễn Đinh rất cần một lọ thuốc trợ tim ngay lúc này.

Quay cả buổi sáng tới suốt buổi trưa, không cảnh nào được thông qua.

Tất cả mọi người cảm thấy như vừa hốc phân. Tuy đã hốc phân thành thói quen, nhưng một bãi phân lớn như Bạch Dương, mọi người hốc trong sự khó xử.

Rốt cuộc còn có thể quay phim nữa hay không vậy. Lý Niệm làm cái trò gì không biết, đưa một thằng ngốc qua đây.

Tất cả mọi người đều nghĩ, có lẽ đạo diễn Đinh sẽ bỏ cuộc, cắt hết đất diễn của Bạch Dương rồi tùy tiện cho cậu vài cảnh quay sau gáy là được.

Mọi người giải tán, đạo diễn Đinh dặn dò nhân viên chuyển sang cảnh quay khác. Thời gian gấp rút, ông đã không còn hơi đâu gây sức ép cho Bạch Dương, phải quay cảnh của Khương Duệ Quân và nữ chính trước đã.

Bạch Dương ngồi một mình trong đại điện Ma giáo.

Lý Kim cũng đứng ở đó.

Tiểu Ngưu và Tiểu Tạ rất căng thẳng, hai người cấp tốc gọi điện thoại cho Lý Niệm, nhưng gọi không được. Hai người lại quay ra tìm Tiểu Mã, Tiểu Mã mất tích rồi.

"Không ai tới đón cậu?" Lý Kim hỏi.

Bạch Dương mặc kệ hắn ta.

https://thuviensach.vn

"Muốn tôi đưa cậu về không?"

Bạch Dương phục Lý Kim luôn rồi, sao lại có thể vô liêm sỉ tới mức này chứ. Biết rõ cậu hận không thể giết chết hắn ta, lại còn giả vờ giả vịt ở lại ban phát lòng nhân từ.

Lý Kim đi đến bên cạnh cậu, cất tiếng dịu dàng hỏi: "Bạch Dương, em còn giận anh đúng không?"

Bạch Dương đang cố gắng kiềm chế chính mình, kiềm chế không chấp nhặt với Lý Kim, không vươn tay tát Lý Kim một phát, nhưng cậu không thể khống chế nổi phản xạ của mình, đứng phắt dậy.

Lý Kim nhìn Bạch Dương, đột nhiên phá lên cười.

Cười như phát điên phát dại.

"Cậu chỉ là một thằng phế vật, tức giận cái gì?"

Bạch Dương không thể tin được Lý Kim lại có gan nói ra lời ác độc đến vậy, tuy rằng lời hắn ta nói là sự thật.

Lý Kim ngừng phát dại, cúi đầu nhìn Bạch Dương, "Tôi nghe nói cậu tìm thằng ngu ngốc lắm tiền lúc trước của Tần Nùng? Chắc nó chịch cậu sướng lắm nhỉ? Cắc nó to không?"

Nói xong, hắn ta vỗ mông Bạch Dương, "Nếu nó không thỏa mãn được cậu, cậu có thể tới tìm tôi."

Bạch Dương chưa bao giờ nghĩ người nhã nhặn ấm áp như Lý Kim có thể thốt ra những lời dơ bẩn đến thế, trong khoảnh khắc, cậu chẳng có sức lực vươn tay ra tát nữa, chỉ thấy sững người.

Lý Kim vui sướng, "Cậu đó, tốt nhất là nên tự lượng sức. Nếu cậu có thể đóng phim thì tôi đã dẫn dắt cậu từ lâu rồi. Cậu có biết cậu ngu đến thế nào

https://thuviensach.vn

không, tôi dắt cậu phiền không chịu nổi. Trên giường cũng chẳng thú vị gì hết, chịch cậu còn không bằng đi đá phò." Nói xong, hắn ta lại sung sướng cười, "Cậu tốt nhất là nên ngoan ngoãn quay về để thằng ngu lắm tiền kia nuôi đi, cậu cũng chỉ có cái bản lĩnh bị bao dưỡng ấy thôi, hiểu không?"

"----- Cậu ấy không cần hiểu, ai nói với cậu là Bạch tiên sinh bị bao dưỡng?"

Bạch Dương mờ mịt đứng sững người, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, cậu nghe thấy có người cao giọng cất tiếng nói phía sau mình.

Có người kéo cậu vào lồng ngực hắn.

Là Kim Thế An.

Kim Thế An bảo hộ Bạch Dương ở phía sau, mặt không cảm xúc, chậm rãi hỏi: "Vị này là Lý Kim tiên sinh phải không?"

Trợ lý Tiểu Mã đi theo lớn tiếng đáp lời: "Vâng ạ."

Thế An chẳng thèm nhìn Lý Kim, chỉ dịu giọng hỏi Tiểu Mã: "Hắn ta có bao nhiêu đất diễn?"

Tiểu Mã sảng khoái trả lời: "Không nhiều bằng anh Tiểu Bạch của chúng ta."

Thế An quay ra cười nhã nhặn với Lý Kim, "Nghe nói Lý tiên sinh xuất đạo đã lâu, sao vẫn phải lăn lộn diễn vai tôm tép thế này?"

Sắc mặt Lý Kim rất khó coi.

Thế An đánh giá Lý Kim, quay ra nói với Tiểu Mã: "Đạo diễn Đinh thật có con mắt nhìn người, vai diễn này rất hợp với Lý tiên sinh."

Tiểu Mã toét miệng cười: "Ai biết được chứ? Có lẽ là nể mặt chị Nùng!"

https://thuviensach.vn

Lý Kim xoay người rời đi.

Thế An chẳng cản lại, chỉ nói với Bạch Dương: "Đừng giận, cậu chỉ cần nỗ lực phấn đấu cùng bạn bè, sao phải chấp nhặt với loại người này?" Rồi quay ra cất cao giọng nói với Lý Kim lúc này đang nổi sùng, "Loại như hắn ta thì gọi là gì đây?"

Tiểu Mã vui vẻ đáp: "Ăn cơm mềm!"

Lý Kim đã sớm mất dạng.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 20: Qua

Edit: Dờ

Thế An thấy Lý Kim bỏ đi, thuận miệng khen Tiểu Mã một câu: "Thông minh lắm, cậu nói rất tốt."

Tiểu Mã tức nổ phổi: "Là chủ ý của Kim tổng rất hay. Lý Kim tuổi gì mà dám chửi anh Tiểu Bạch của chúng ta."

Sau đó Thế An một đường dắt tay Bạch Dương dẫn về xe. Sau khi lên xe, cậu vẫn còn ngơ ngẩn không nói một lời.

Thế An nóng ruột lại không tiện khuyên nhủ, chỉ nghiêm mặt hỏi Tiểu Ngưu, Tiểu Tạ và Tiểu Mã: "Lý tổng đâu?"

Tiểu Ngưu, Tiểu Tạ, Tiểu Mã đều không dám đáp.

Thế An dặn Tiểu Ngưu: "Cậu lái xe đi." Sau đó quay ra phân phó Tiểu Tạ và Tiểu Mã: "Nói với Lý tổng, phải tới gặp tôi trước bữa tối. Nếu anh ta không tới, các cậu cùng nhau cuốn gói về nhà."

Tiểu Tạ và Tiểu Mã đau khổ chạy đi.

Thế An lại nói với Tiểu Ngưu: "Đừng về khách sạn vội, cứ lòng vòng xung quanh đi."

Tiểu Ngưu đi hết vòng này tới vòng khác trên đại lộ ở ngoại thành. Bạch Dương vẫn không nói câu nào, chỉ cúi đầu như mất đi sức sống. Thế An để

https://thuviensach.vn

cho cậu tự do muốn ngồi thì ngồi, muốn dựa thì dựa, muốn xoay thì xoay, muốn ngả thì ngả.

Thế An nhìn cậu như vậy thì thấy như có lưỡi dao sắc nhọn đang mổ xẻ trái tim hắn. Hắn vừa đau vừa nóng ruột, vội để Bạch Dương tựa vào ngực mình, "Cậu nói gì đi, cậu cứ thế này tôi sốt ruột chết mất."

Suốt dọc đường Bạch Dương cứ đờ đẫn, Thế An dắt cậu lên xe cậu không biết, Thế An ấn cậu ngồi xuống cậu không hay. Xe rời khỏi trường quay, cậu không rõ, xe đi lòng vòng một tiếng đồng hồ quanh ngoại ô, Bạch Dương cũng vẫn chẳng hề để ý.

Sấm chớp vẫn nổ đùng đoàng trong đầu cậu, tất cả đều lại tiếng cười ác độc của Lý Kim và những lời lăng mạ của hắn ta.

Cho đến khi Thế An ôm cậu vào ngực, Bạch Dương mới như tỉnh lại từ trong cơn mơ. Tầm mắt chẳng nhìn rõ thứ gì, chỉ thấy lồng ngực rắn chắc của Thế An, thấy một chiếc nút áo khảm bạc vô cùng tinh xảo, trái tim của Thế An nằm phía sau chiếc nút áo ấy, từng nhịp đập nặng nề rơi vào tai Bạch Dương.

Bạch Dương vùi mặt vào ngực Thế An, ban đầu cậu rơi lệ trong im lặng, sau đó ngày càng khóc dữ hơn, tiếng nấc bật ra khỏi cổ họng.

- --- Cậu từng yêu Lý Kim, đúng vậy. Cậu từng ở bên Lý Kim, đúng vậy. Lý Kim phản bội cậu, đúng vậy. Lý Kim từng chúc cậu hạnh phúc, đúng vậy.

Bạch Dương có thể tha thứ cho tất cả những gì Lý Kim đã làm, thậm chí có thể tha thứ cho sự phản bội và lạnh nhạt của hắn ta, nhưng cậu không thể tha thứ được khi hết thảy chỉ là giả dối.

Lý Kim đang chơi đùa cậu. Giống như chơi đùa bất cứ người nào khác.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cảm thấy bản thân thật dơ bẩn.

Ngay cả khi dụi đầu vào lồng ngực Thế An mà khóc, cậu vẫn cảm thấy mình thật ghê tởm.

Nhưng nếu bảo cậu rời xa chiếc ôm này, rời xa chiếc ôm ấm áp vững vàng rộn vang tiếng tim đập này, Bạch Dương thực sự không làm được.

Bạch Dương rất sợ Thế An sẽ đẩy cậu ra. Nếu Thế An biết cậu ghê tởm như vậy, bẩn thỉu như vậy....Ngay cả chính cậu cũng hận chính mình, chán ghét chính mình.

Bạch Dương thừa nhận cậu vô cùng tham lam. Dù nghĩ vậy, cậu vẫn níu chặt lấy áo Thế An, khóc không ngừng.

Thế An thấy cậu khóc thì lại nhẹ lòng. Hắn khẽ vỗ vỗ lưng Bạch Dương, "Đừng buồn, đừng buồn."

Xe chạy tới Lục Lâm - vùng ngoại ô của Hoành Điếm, ve sầu trên đầu cành chẳng màng thế sự mà cất tiếng kêu râm ran, không để ý có ai đang gào khóc ở trong xe.

Trở về khách sạn, Lý Niệm, Tiểu Mã và Tiểu Tạ đã đứng chờ ở cửa.

Bạch Dương nằm ngủ trong lòng Thế An. Thế An dặn Tiểu Ngưu mang Bạch Dương về phòng, tận mắt thấy vài người đổi trang phục diễn cho Bạch Dương rồi đỡ cậu nằm xuống, hắn mới đi ra khỏi phòng.

Lần này Lý Niệm không hút thuốc, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Thế An nhìn anh một cái, lại quét mắt nhìn đám trợ lý phía sau, "Về nghỉ ngơi đi, Lý Niệm đi theo tôi."

Hai người đi vào phòng Thế An, Lý Niệm không ngồi, cũng không chờ Thế An mở miệng: "Chuyện hôm nay đều là trách nhiệm của tôi, là lỗi của

https://thuviensach.vn

tôi."

Thế An ném kịch bản của Bạch Dương xuống đất.

"Lý Niệm, tôi giao Bạch Dương cho anh là vì tôi thấy anh làm việc rất tin cậy."

Lý Niệm không giải thích: "Hôm nay đều là lỗi của tôi."

Thế An hỏi thẳng: "Anh không biết Bạch Dương và Lý Kim từng yêu nhau?"

Lý Niệm nghe thấy tên Lý Kim thì cứng đờ người. Lại nghe Thế An nói trắng ra chuyện Bạch Dương và Lý Kim từng bên nhau, Lý Niệm khựng lại vài giây, sau đó cười lạnh tanh: "Lý Kim đúng là súc vật được đĩ điếm bao nuôi."

Thế An thấy anh nói quá khó nghe, lòng buồn bực, chỉ hỏi: "Rốt cuộc anh với Lý Kim là sao?"

Lý Niệm liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt rất thành khẩn: "Tôi không muốn nói."

Thế An đoán trước được, nhưng vẫn thấy khó chịu: "Thế này không được, có chuyện thì phải nói rõ. Rốt cuộc là vì sao, anh phải cho tôi một lời giải thích."

Lý Niệm bình tĩnh nói: "Không có giải thích gì cả, tóm lại là tôi không muốn gặp, cũng không muốn nhắc tới."

Thế An giận đến bật cười: "Một giám đốc như anh, Lý Kim có thể ăn thịt sao? Cả đời không gặp? Tôi thấy anh còn chẳng sợ Tần Nùng đến mức này."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Lý Niệm hơi run rẩy, một lúc sau mới trở lại bình thường, "Ai cũng có chuyện không thể nói. Hôm nay Bạch Dương thành ra như vậy, tôi thừa nhận là trách nhiệm của tôi. Ngày mai tôi sẽ để Bạch Dương nghỉ ngơi một ngày, tôi cam đoan với anh, đất diễn của Bạch Dương sẽ không bị cắt."

Thế An nhìn anh một hồi lâu, không đáp, chỉ châm thuốc rồi chậm rãi hút.

Lý Niệm bình tĩnh như mặt nước, Thế An không lên tiếng, anh cũng chỉ đứng im một chỗ.

Hai người cứ thế chừng một phút, Thế An thở dài đưa thuốc cho Lý Niệm, "Thôi, ai cũng có cái khó riêng. Anh cũng có nỗi khổ tâm của anh."

Lúc này Lý Niệm mới thoải mái hơn một chút.

Thế An châm thuốc cho anh, "Nhưng sau này không cho phép xảy ra chuyện như vậy nữa. Nếu có lần sau, tôi bảo Trịnh Mỹ Dung chặt chân anh và Lý Kim."

Nói xong còn khách khí châm thuốc cho Lý Niệm. Ánh lửa le lói chiếu sáng khuôn mặt anh, trầm lặng không gợn sóng.

Lý Niệm nghiêm túc, "Tuyệt đối không."

Thế An còn nói: "Ngày kia sắp xếp để Bạch Dương quay cùng Khương Duệ Quân, quay cảnh ngày hôm qua."

Lý Niệm không hỏi nguyên do, "Tôi biết rồi."

"Cắt cảnh của Lý Kim và Bạch Dương đi, đổi người khác tới diễn đoạn ấy."

Lý Niệm lưu loát đáp: "Không thành vấn đề."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm đi rồi, Thế An vẫn một mình hút thuốc trước cửa sổ.

Thực ra hắn rất hiếu kỳ về quan hệ của Lý Niệm và Lý Kim. Bọn họ có thù oán, Thế An đã nhìn ra. Bọn họ có thể là anh em, Thế An cũng hoài nghi. Nhưng Lý Niệm không nói, vậy thì Thế An sẽ không ép buộc anh phải nói.

Hắn biết Lý Niệm là một người có dã tâm, nhưng thế thì sao? Trịnh Mỹ Dung cũng chẳng tốt hơn Lý Niệm chỗ nào. Mọi người ai cũng có dục vọng riêng, nhưng Thế An lại cố tình thích giao thiệp với những người có dục vọng.

- ---- Có dục vọng sẽ có uy hiếp. Dã tâm sẽ biến thành sợi dây thừng trên cổ dã thú. Năm ấy, Trương Tĩnh Giang đã từng nói Kim Đại thiếu gia hắn rằng, rõ ràng cái gì cũng biết nhưng lại giả bộ hồ đồ, "Có tài bắt hổ nuốt sói."

So với Trịnh Mỹ Dung, Lý Niệm lại càng là một con sói khó hàng phục.

Hắn cần Lý Niệm nợ hắn một ân tình.

Bây giờ, hắn cần những phụ tá đắc lực như sói như hổ, chứ không phải là những người hầu hạ dễ bảo nhưng vô dụng.

Bạch Dương tỉnh lại cũng không đi ra ăn cơm, chỉ một mực nằm trong phòng như xác chết.

Thế An bảo phục vụ phòng mở cửa, kéo cậu ra ngoài: "Đi, đi ăn tôm hùm."

Bạch Dương vốn đang sa sút tinh thần, nghe Thế An nói vậy thì bật cười: "Tôi đâu phải ăn tôm hùm mà lớn, anh sáng tạo lên chút được không?"

https://thuviensach.vn

Thế An ngồi cạnh giường cậu, gật đầu cười nói: "Là do tôi thiếu hiểu biết, cậu muốn ăn cái gì chỉ cần nói thôi. Hôm nay chúng ta nghỉ."

Bạch Dương nằm trên giường đảo mắt suy nghĩ, thình lình thốt ra một câu: "Kim Thế An, có phải trym anh rất lớn không?"

Quá rõ ràng, người trầm tĩnh ổn trọng như Thế An mà nghe xong cũng phải đỏ mặt.

"Nói lung tung gì vậy?"

Bạch Dương cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa, cậu cảm thấy mình đúng là thằng ngốc. Cậu đắp chăn lên kín mặt, "Tôi cũng không biết nữa."

Thế An vừa bực vừa buồn cười, dây cung trong lòng cũng nhẹ nhàng buông xuống ---- Như thế này là không sao rồi. Bạch Dương có thể nói có thể cười, hẳn yên tâm. Thế An vỗ một cái vào bọc chăn phồng lên, "Mau dậy tắm rửa đi. Hôm qua không tắm, mùi hôi bốc lên trời rồi."

Hai người kêu phục vụ phòng đổi drap giường, lại gọi cơm đem vào tận phòng.

Bà dì ôm drap giường vào thay, ánh mắt vô cùng vi diệu.

Thế An chỉ lo nói chuyện với Bạch Dương: "Tôi đã bảo Lý Niệm sắp xếp rồi, ngày mai cậu diễn với Khương Duệ Quân, diễn cảnh chúng ta đã luyện tập."

Bây giờ khi nghe đến tên Khương Duệ Quân, Bạch Dương đã thoải mái hơn. Khương Duệ Quân có ra sao đi nữa thì ít nhất cũng không biến thái như Lý Kim. Tự dưng cậu có cảm giác thân thiết kỳ lạ với Khương Duệ Quân.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương hạnh phúc ăn cơm sườn heo: " Yên tâm đi, ngay mai tôi sẽ không làm anh mất mặt."

Thế An vui mừng gật đầu: "Cậu chưa từng khiến tôi mất mặt."

Sự thật là lúc nhìn thấy Khương Duệ Quân, Bạch Dương vẫn hơi sợ sệt.

Có điều, đã tốt hơn nhiều so với lần đầu. Ít nhất Khương Duệ Quân không khiến cậu cảm thấy ghê tởm. Khương Duệ Quân tuy nhạt nhẽo như bát canh suông không muối, lại đeo một cái mặt liệt, nhưng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Trước đó Lý Niệm đặc biệt tìm Đinh Thông Nguyên để bàn chuyện. Đinh Thông Nguyên không bắt máy, Lý Niệm đứng chờ ở dưới lầu của ông một đêm. Đinh Thông Nguyên trốn được cả buổi sáng, nhưng cuối cùng vẫn bị Lý Niệm chặn lại lúc lẩn ra cửa sau.

"Thật sự không được đâu." Đinh Thông Nguyên cầu xin tha thứ.

Lý Niệm đi thẳng vào vấn đề: "Đạo diễn Đinh, hôm nay là lần cuối cùng. Nếu cậu ta không diễn được, tôi sẽ dắt cậu ta về ngay lập tức, đất diễn nhường hết cho Lý Kim, tiền thì ngài cứ cầm lấy."

Nội tâm đ*o diễn Đinh dao động.

Lý Niệm tươi cười, "Có điều nếu cậu ta diễn được, tôi muốn ngài hãy cắt cảnh của Bạch Dương và Lý Kim."

Đạo diễn Đinh không ngờ Lý Niệm chẳng những dám xin một cơ hội nữa, mà còn dám ra điều kiện. Tức thì, mặt đạo diễn sầm lại.

Lý Niệm thành thật nói: "Nếu hôm nay mọi sự suôn sẻ, thêm năm trăm vạn."

Đạo diễn Đinh nhận lời.

https://thuviensach.vn

"Cứ vậy đi."

Kim Thế An nói đúng, phô trương đến đâu cũng không thể chống lại đồng tiền.

Hiện giờ, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, trường quay chưa bao giờ im lặng đến vậy.

Ai cũng biết đây là thời khắc mấu chốt. Nếu đạt, Bạch Dương sẽ ở lại tiếp tục tra tấn bọn họ. Nếu không đạt, bọn họ sẽ được giải phóng trong sự sung sướng.

Không một ai hy vọng Bạch Dương ở lại.

Thật sự quá mệt mỏi.

Lần này đạo diễn Lương không ra trận, đạo diễn Đinh tự mình đến đưa ma cho Bạch Dương. Miễn cho Lý Niệm lại nói ông không tận mắt trông thấy.

Khương Duệ Quân vẫn diễn không chê vào đâu được, sát khí phóng ra rồi thu lại, tay cầm trường kiếm, "Tiểu huynh đệ cớ gì lại cản đường ta đi?"

Bạch Dương mỉm cười nhìn cậu ta. Nụ cười này thế mà lại như có linh khí.

Đạo diễn Đinh thức tỉnh từ trạng thái tuyệt vọng, mở to hai mắt nhìn Bạch Dương.

Bạch Dương nhẹ nhàng hành lễ tiêu chuẩn, vén ống tay áo của mình --- Một cái hành lễ rất phô trương, khiến tất cả mọi người đều bị nuốt chửng bởi một con sóng mang tên khó xử. Bạch Dương thả tay áo xuống, tinh nghịch nháy mắt, "Vị huynh đài này, ta nhìn huynh tướng mạo anh tuấn đoan chính, chi bằng chúng ta đồng hành được chăng?"

https://thuviensach.vn

"....."

"....."

Đạo diễn Đinh thấy hơi buồn cười.

Cảnh này vốn không khôi hài chút nào, bây giờ đột nhiên ông lại muốn ha ha ha ha.

Khương Duệ Quân không nhịn được, mí mắt co giật, "Tiểu huynh đệ là người Thanh Thành? Giang hồ hiểm ác, ta khuyên ngươi nên đi quan đạo."

Bạch Dương bỏ tay áo xuống, tiêu sái mở chiết phiến ra, quạt nhẹ hai cái rồi ghé lại gần Khương Duệ Quân, "Có, có gì mà sợ? Càng là nơi nguy hiểm mới càng thú vị ---- Ấy, huynh đừng lấy kiếm chọc vào ta!"

- --- Xui xẻo quá, luyện nhiều lần như vậy mà vẫn nói nhịu. Bạch Dương thầm hối hận, mặt vẫn cố gắng duy trì biểu cảm.

Đột nhiên Khương Duệ Quân bật cười.

Đạo diễn Đinh mờ mịt.

Khương Duệ Quân không hổ là Khương Duệ Quân, bị NG mà vẫn tiếp tục diễn được. Cậu ta ôm thanh kiếm vào ngực, "Giang hồ hiểm ác, không phải nơi để chơi đùa, ngươi không hiểu đâu."

Bạch Dương xoay một vòng quanh cậu ta, bắt chước hoàn chỉnh thần thái sắc tình nhục dục khi Liễu Mộng Mai xoay quanh Đỗ Lệ Nương, "Kim tịch hà tịch hề, khiên chu trung lưu. Kim nhật hà nhật hề, đắc dữ vương tử đồng chu..... Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri!"

Khương Duệ Quân không hiểu sao thấy hơi buồn nôn, cậu ta bình tĩnh hỏi: "Có ý gì?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương vỗ cây quạt vào lòng bàn tay, "Huynh cũng không hiểu, đúng không?" Sau đó cậu vươn tay kéo tay áo Khương Duệ Quân --- Quá ngắn, có đồ bảo hộ cổ tay, không kéo được! Bạch Dương hoảng hốt, nóng ruột muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười: "Ta không hiểu thì huynh dạy ta, huynh không hiểu thì ta dạy huynh, ai còn có chuyện không hiểu được chứ!"

Khương Duệ Quân nhìn cậu mười giây, rốt cuộc không nhịn được cười, vừa cười vừa cưỡng chế lái về lời thoại: "Thôi thôi, tiểu huynh đệ thật là kỳ lạ. Ta đến Đăng Châu, ngươi đi nơi nào?"

Bạch Dương kích động, cậu chưa từng thuận lợi diễn tới đoạn này. Cậu không thể diễn lại hoàn chỉnh vẻ phong lưu phóng khoáng mà Thế An đã dạy, bèn lấy bản tính thật ngốc bạch ngọt ra để diễn Thạch Hiểu Sinh: "Ha ha ha... Ta cũng đến Đăng Châu..."

Khương Duệ Quân cất tiếng cười lớn, ánh mắt nhìn xa về phía trước.

"Cắt!"

Đạo diễn Đinh đứng bật dậy khỏi ghế.

"Qua!"

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 21: Thiên Tài

Edit: Dờ

Lúc đạo diễn Đinh hô "qua", toàn bộ trường quay chìm vào im lặng.

Tâm trạng của mọi người rất phức tạp, không rõ là vui vẻ hay khổ sở. Nhưng ai cũng biết một điều rằng: Bạch Dương đang đùa giỡn bọn họ.

Rõ ràng biết diễn mà, hai ngày trước bị ngâm đầu vào chum tương hay gì?

Đạo diễn Đinh không hổ là tay lão làng trong nghề, lập tức tìm được lý do giải thích thuyết phục: Lý Niệm có thể bỏ ra ba ngàn vạn cho Bạch Dương, chứng tỏ Lý Niệm sẵn lòng nâng đỡ cậu. Nhìn cái bộ dạng non choẹt búng ra sữa của Bạch Dương, không chừng giữa hai người có quan hệ gì đó. Những chuyện còn lại thì dễ hiểu rồi, Bạch Dương giận dỗi với Lý Niệm, mấy ngày trước cố tình diễn không tốt để khiến Lý Niệm mất thể diện. Hôm đó Lý Niệm nổi sùng một trận bỏ mặc Bạch Dương ở trường quay, cho nên hôm nay Bạch Dương ngoan ngoãn rồi.

- ---- Vô cùng thuyết phục, nhất định là như vậy.

Ài, giới trẻ bây giờ thật là rách việc. Đạo diễn Đinh thầm than mệt mỏi.

Buổi sáng hôm đó quay phim rất thuận lợi, cũng chỉ dừng lại ở mức "thuận lợi" thôi. Thẳng thắn mà nói, chẳng ai nghĩ Bạch Dương diễn tốt, thực ra cậu diễn vẫn hơi gượng gạo, dù gì tư thái diễn Côn Khúc* vẫn tồn tại sự khác biệt nhất định so với diễn phim võ hiệp ---- Nhưng thế thì có

https://thuviensach.vn

sao? Có kỹ năng diễn xuất hủy diệt trời đất của hai ngày trước, hôm nay chỉ cần Bạch Dương diễn được bình thường, mọi người cũng phải quỳ xuống lạy rồi.

*Côn Khúc(昆曲): là hình thức nhạc kịch của vùng Giang Nam - Trung Quốc. Lời bài hát phần lớn được chuyển thể từ các tác phẩm văn chương đương đại.

Diễn viên quần chúng đâu làm gì sai, họ chỉ muốn nhận tiền công thôi.

Suốt buổi sáng, Bạch Dương diễn một cách vui sướng. Cậu biết mình kém xa những người khác nhưng cậu không nôn nóng, mục tiêu của cậu bây giờ rất rõ ràng: Không được NG nữa. Cậu không muốn khiến Kim Thế An mất mặt.

Đáng thương thay cho Khương Duệ Quân, suốt buổi sáng đều bị cuốn vào những màn diễn như thiên lôi giáng xuống.

Giữa trưa, mọi người nghỉ ngơi ăn cơm. Tất cả dựa vào cơm mà sống, Lý Niệm dựa vào thuốc lá. Lý Niệm dặn dò Bạch Dương mấy câu rồi lại chạy ra hút thuốc.

Bạch Dương thầm nghĩ, sớm muộn anh cũng chết vì ung thư phổi.

Có điều đây không phải là chuyện quan trọng.

Bạch Dương ủ rũ bới cơm, cậu rất nóng ruột. Xem tình hình, chiều nay có lẽ Đinh Thông Nguyên vẫn tiếp tục cho quay. Nhưng Đinh Thông Nguyên không biết rằng, Bạch Dương đã dùng hết hàng tồn rồi.

Đến cảnh cuối cùng trước khi nghỉ ăn cơm, Bạch Dương đã lộ nguyên hình. Đinh Thông Nguyên nghĩ cậu mệt mỏi nên bắt đầu làm nũng, vì thế ông cho kết thúc rồi đi dùng cơm.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương không dám nói với Lý Niệm, chỉ lén bảo Tiểu Mã: "Cậu đi gọi điện thoại cho Kim tổng, bảo anh ta mau tới tìm tôi."

Tiểu Mã không nhiều lời, chạy ù đi ngay. Bạch Dương bưng cơm hộp ngồi ngơ ngẩn một mình.

Có một cô gái nhỏ chạy qua, dáng vẻ khá thanh tú xinh xắn, "Anh Tiểu Bạch."

Bạch Dương nhìn cô một lát, nhận ra cô là trợ lý Ninh Ninh của Khương Duệ Quân.

Ninh Ninh cười ngọt ngào, "Anh Quân của bọn em mời anh uống nước mơ chua, chị Tuệ Tuệ làm đấy ạ, anh đến cùng uống với bọn em đi."

Bạch Dương biết Khương Duệ Quân là người của Tần Nùng, không khỏi đề cao cảnh giác. Nhưng nhìn dáng vẻ Ninh Ninh thuần khiết đáng yêu, hội chứng nhan khống của Bạch Dương lại tái phát, "Ở đâu thế?"

Ninh Ninh thân thiết kéo tay cậu, "Ở phía sau ạ! Anh đi theo em!"

Bạch Dương đỏ mặt đi cùng cô.

Ninh Ninh dẫn cậu qua mười tám cái ngã rẽ, càng đi xung quanh càng yên lặng.

Bạch Dương bắt đầu thấy sợ.

".....Rốt cuộc là ở đâu?"

Ninh Ninh không đáp.

Bạch Dương buông tay cô ra, "Tôi phải đi về."

https://thuviensach.vn

Ninh Ninh tội nghiệp nhìn sang, còn chưa nói gì, Khương Duệ Quân đã ló mặt ra ở tiểu viện đằng trước, "Ở đây này."

Bạch dương cảm thấy rất 囧.

Vẻ mặt Khương Duệ Quân như một con cá chết tiết kiệm pin, "Nước mơ chua, uống không?"

Bạch Dương cảnh giác nhìn cậu ta.

Khương Duệ Quân không đổi sắc mặt, "Không uống thì thôi, Ninh Ninh, đi về."

.....Làm trò gì vậy, tôi sợ cậu chắc? Bạch Dương chui vào tiểu viện với Khương Duệ Quân.

Đúng là nước mơ thật.

Khương Duệ Quân mang theo hai nữ trợ lý, Ninh Ninh Tuệ Tuệ, mỗi người một cốc lớn tu ừng ực.

Bạch Dương hơi ghen tỵ, vì sao trợ lý của Khương Duệ Quân đều là mỹ nữ, còn trợ lý của cậu toàn là mấy tên ngốc. Ninh Ninh ngây thơ, Tuệ Tuệ diễm lệ, Tuệ Tuệ mỉm cười đưa cho Bạch Dương một cái cốc lớn, "Anh Tiểu Bạch vất vả rồi, cái này là do em tự làm đó."

Bạch Dương không dám nhận.

Khương Duệ Quân nằm trên ghế, nhìn cậu một cái rồi lấy cốc của chính cậu ta đưa tới trước mặt Bạch Dương, "Uống cái này đi, được chưa."

Bạch Dương sợ chết, cậu không muốn vào viện như Chung Việt, sợ sệt nhận lấy cốc của Khương Duệ Quân.

.....Còn rất là ngon.

https://thuviensach.vn

Tuệ Tuệ và Ninh Ninh ở bên cạnh cười nói: "Anh Quân, anh Bạch, bọn em ra ngoài mua kẹo bạc hà."

Bạch dương: "....."

Khó xử quá, hiện tại chỉ còn hai người là cậu và Khương Duệ Quân.

Nói thật, Bạch Dương vẫn thầm bội phục Khương Duệ Quân ---- Trước kia cậu xem thường Khương Duệ Quân vì dung mạo không nổi bật, bây giờ cậu tâm phục khẩu phục. Nhăn nhó một lúc, Bạch Dương mở miệng nói: "Cậu bảo tôi đến uống nước, không sợ bà chủ của cậu biết sẽ nổi giận hả?"

Ý cậu là Tần Nùng.

Khương Duệ Quân mở mắt ra nhìn Bạch Dương, "Chị ấy không quản được."

Nói hay lắm, có cá tính. Bạch Dương khâm phục.

Khương Duệ Quân ngồi dậy, cười như không cười nhìn Bạch Dương, "Hôm nay ai dạy cậu diễn?"

Bạch Dương bị Khương Duệ Quân nói trúng tim đen, tức thì mặt đỏ lên, "Không, không ai dạy tôi hết."

Khương Duệ Quân bắt chéo chân, "Cậu nghĩ tôi mù sao?"

Bạch Dương không đáp.

Khương Duệ Quân lành lạnh nhìn cậu, "Diễn cái chó má gì không biết."

Bạch Dương: "....."

Khương Duệ Quân nhăn mặt, "Rác rưởi muốn chết. Đối diễn với cậu, tôi thiếu điều bay mất vía."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương: "....."

Khương Duệ Quân ném cái cốc, "Cậu hoàn toàn không biết diễn, chỉ biết bắt chước?"

Bạch Dương: "!!!....."

Khương Duệ Quân đúng thật là coi trời bằng vung, ngay cả Đinh Thông Nguyên cũng chẳng dám chỉ vào mặt Bạch Dương mà mắng như vậy biết không! Bạch Dương không tức giận, cậu rất bình tĩnh. Khương Duệ Quân là người của Tần Nùng, cậu ta có thể hòa nhã với cậu mới là lạ. Đầu tiên là lừa cậu tới đây rồi cố ý trả đũa, đúng là chủ nào chó nấy, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Bạch Dương không hề nổi giận. Cậu đáp lại Khương Duệ Quân, "Có bản lĩnh thì cậu đi mà diễn, diễn không được đừng có xàm lòn."

Khương Duệ Quân bất ngờ nhìn cậu, sau đó phá lên cười.

Bạch Dương thấy cậu ta cười, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khương Duệ Quân ôm bụng, "Ài... Cậu đúng là thú vị đấy."

Bạch Dương mất hứng, "Đủ chưa? Đủ rồi thì tôi đi đây. Cảm ơn nước mơ của cậu."

Cậu không muốn nói những lời vô nghĩa với Khương Duệ Quân nữa, bởi vì chắc chắn không thể tiếp tục. Nếu thật sự để Khương Duệ Quân diễn Thạch Hiểu Sinh, Bạch Dương tin Khương Duệ Quân nhất định sẽ diễn rất tốt.

Kỹ năng không bằng người ta nên đành phải nhận thua, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương đứng lên định đi, Khương Duệ Quân giữ chặt cậu lại, "Làm gì vậy? Có thế đã giận?"

Bạch Dương đẩy tay cậu ta ra, "Tôi không thích nổi giận với chó."

Khương Duệ Quân cười như điên, vừa cười vừa giữ Bạch Dương lại không cho đi. Hai người giằng co nửa ngày, Khương Duệ Quân nói: "Chiều nay cậu không biết diễn nữa, đúng không?"

Mặt Bạch Dương tái xanh.

Khương Duệ Quân chế nhạo nhìn cậu, "Hàng tồn dùng hết rồi? Tôi xem cảnh cuối cậu quay ban sáng đã quỳ luôn rồi."

Bạch Dương không còn gì để nói.

Khương Duệ Quân trở về với vẻ mặt tiết kiệm pin, gọi ra ngoài: "Tuệ Tuệ vào đây."

Tuệ Tuệ nhanh như chớp giật xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đậu xanh các cô bảo đi mua kẹo cơ mà.....

Khương Duệ Quân buông tay Bạch Dương ra, nói với Tuệ Tuệ: "Em diễn cảnh đầu sáng nay anh diễn," Rồi quay ra nói với Bạch Dương, "Học đi, tôi chỉ làm một lần."

Bạch Dương bị nuốt trọn bởi cơn ngu người.

Người bên cạnh Khương Duệ Quân đúng là ngọa hổ tàng long. Tuệ Tuệ chỉ là trợ lý nhưng nói diễn liền diễn, diễn giống y đúc cảnh Khương Duệ Quân quay ban sáng, "Tiểu huynh đệ cớ gì cản đường ta đi?"

Khương Duệ Quân đẩy Bạch Dương đứng ra một bên, nháy mắt cậu ta thay đổi sắc mặt --- kỹ năng diễn xuất như đổi mặt lại login. Cậu ta mặc áo

https://thuviensach.vn

thun ông già quần đùi rộng, lập tức thể hiện ra dáng vẻ nho nhã phong độ, "Vị huynh đài này..."

"....."

"....."

"....."

Bạch Dương chìm hẳn vào cơn ngu người, nhìn Khương Duệ Quân và Tuệ Tuệ diễn liên tiếp mười cảnh.

Bạch Dương quả thực phục sát đất.

Khương Duệ Quân đúng là thiên tài. Bạch Dương nghĩ Thế An dạy đã là đủ tốt rồi, bây giờ nhìn Khương Duệ Quân diễn, cậu mới biết được cái gì gọi là kỹ năng diễn xuất chân chính.

Nhưng cậu không hiểu Khương Duệ Quân làm vậy nhằm mục đích gì.

Bạch Dương ngây ngốc hỏi: "Sao cậu lại học lời thoại của tôi?"

Khương Duệ Quân rất mất kiên nhẫn, "Tôi học lời thoại của tất cả mọi người."

Tuệ Tuệ đứng cạnh tự hào nói: "Anh Quân của bọn em IQ 140."

Khương Duệ Quân nghiêm mặt hỏi cậu, "Đừng nói nhảm, học được chưa."

Bạch Dương có ngốc đến mấy cũng nhận ra Khương Duệ Quân đang chỉ điểm cho cậu. Cậu không biết vì sao, Khương Duệ Quân uống lộn thuốc thiểu năng hả? Sao lại chạy đến chỉ điểm cho cậu?

https://thuviensach.vn

Khương Duệ Quân thấy Bạch Dương không đáp, cáu tiết trợn trắng mắt, "Đần độn, lần cuối cùng, nhìn cho nghiêm túc vào. Chiều nay cậu cứ thử diễn không tốt xem."

Bên này Thế An nghe điện thoại của Tiểu Mã, lập tức chạy tới trường quay. Tới rồi lại không gặp Bạch Dương.

Thế An hỏi Tiểu Mã: "Bạch Dương đâu?"

Tiểu Mã luống cuống, "Tôi cũng không biết.... Anh Tiểu Bạch bảo tôi gọi ngài tới đây."

Thế An không hiểu ra sao, lại bảo Tiểu Mã đi tìm Tiểu Tạ Tiểu Ngưu. Tiểu Mã dạo một vòng, tay không quay về, "Hai người kia cũng không biết đi đâu mất rồi."

Tiểu Tạ Tiểu Ngưu giờ phút này còn đang nghĩ anh Tiểu Bạch của bọn họ bị người ta lừa bán đi rồi, khóc mũi khóc dãi đi xung quanh tìm người. Bọn họ sợ Lý Niệm biết được sẽ giận tím mặt đuổi việc bọn họ, thế là không dám nói không dám hỏi, đi lòng vòng trong trường quay dáo dác tìm như hai bé nhi đồng đi lạc.

Bên này Thế An không thấy Tiểu Tạ Tiểu Ngưu, lòng cũng thầm thấy kỳ quái, muốn tìm lại không biết phải tìm thế nào, "Gọi điện thoại cho anh Tiểu Bạch của cậu."

Điện thoại của anh Tiểu Bạch tắt máy.

Thế An lại nói: "Gọi cho Lý tổng của các cậu."

Một buổi trưa loạn cào cào, Lý tổng rốt cuộc cũng bắt máy: "Hả? Có chuyện gì?"

Thế An hỏi anh Bạch Dương đi đâu.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm nhìn Bạch Dương đang phấn khích bắt chước một cách hoàn hảo trên bãi quay, anh cười nói: "Còn có thể đi đâu, đang đóng phim. Tôi nói anh nghe, Bạch Dương được thông não rồi, bây giờ đạo diễn Đinh hận không thể hôn cậu ta."

Thế An nghe vậy cũng thấy vô cùng vui sướng. Có lẽ là Bạch Dương đột nhiên lĩnh ngộ được điều gì đó, muốn chia sẻ cùng hắn nên mới gọi hắn đến đây.

Thế An thầm cười Bạch Dương ngốc, sao lại không nói qua điện thoại luôn, khiến cho hắn lo lắng nãy giờ.

Ngốc thì ngốc, Thế An ngồi trong xe, lại cảm thấy có chút gì đó rất mềm mại trong lòng. Hắn cứ mỉm cười suốt.

Tiểu Mã thở phào nhẹ nhõm, hỏi Thế An: "Kim tổng, quay về ạ?"

Thế An muốn gặp Bạch Dương, không nỡ đi, "Không về, chúng ta ở đây chờ anh Tiểu Bạch của cậu."

Tiểu Mã thấy nụ cười của Kim tổng hơi chói mắt.

Hai người đợi trong xe cả buổi chiều, Thế An thuận miệng nói chuyện phiếm với Tiểu Mã, hỏi cậu ta quê ở đâu, có đi học không. Nghe Tiểu Mã trả lời cậu ta cũng tốt nghiệp đại học, Thế An thầm cảm thán trong lòng.

Giang sơn thay triều đổi đại, xem ra chưa từng đổi sai, bây giờ đâu đâu cũng có sinh viên.

Đang trò chuyện, một đoàn người từ xa tiến lại gần. Tiểu Mã liếc mắt nhìn qua, bắt đầu trở nên căng thẳng.

Thế An cũng nhìn theo, hóa ra là Tần Nùng.

https://thuviensach.vn

Lúc trước Tiểu Mã từng làm paparazzi một năm liền cho Kim Thế An, chuyên đi theo dõi Tần Nùng. Lúc này bên cạnh cậu ta là Kim tổng, xa xa là Tần Nùng, kẻ thù gặp mặt nhất định sẽ muốn xé xác nhau. Tiểu Mã lập tức giữ tay Kim tổng của cậu ta lại, "Kim tổng, đừng kích động!"

Thế An hiểu ý cậu ta, cũng không tiện giải thích, chỉ thản nhiên cười.

Tần Nùng bị đám phóng viên vây quanh, trả lời vài câu rồi trợ lý đuổi hết người đi. Tần Nùng lên xe rồi không xuống, cũng không lái đi, chỉ đứng im một chỗ.

Thế An tò mò hỏi: "Sao cô ta lên xe rồi không đi?"

Tiểu Mã cảm thấy như bị sét đánh, sao Kim tổng lại không biết xe RV? Tiểu Mã nghĩ Kim tổng đang cố ý gây khó dễ cho cậu ta, đành run rẩy trả lời: "Đó chẳng phải là xe RV của chị Nùng sao?"

Thế an: "RV là cái gì?"

Tiểu Mã tiếp tục run rẩy, cậu ta thầm nghĩ, lẽ nào ngài muốn tôi đâm hỏng xe của chị Nùng..... Không đâm nổi đâu anh tôi ơi: "Thì...thì là loại xe riêng của rất nhiều minh tinh, giống như biệt thự tùy thân vậy, ở bên trong có thể ăn cơm có thể nghỉ ngơi. Xe của chị Nùng cực kỳ xa xỉ, có cả phòng ngủ với phòng trang điểm."

Thế An hân mộ nhìn một lát, "Đó là một thứ tốt."

Thật sự là đồ tốt, sở hữu chiếc xe đó, Bạch Dương có thể nghỉ ngơi ngay bên ngoài trường quay mà không cần phải vượt đường xá xa xôi quay về khách sạn.

Tiểu Mã không biết Kim tổng của cậu ta có ý định gì. Thế An như đang du hành vào cõi thần tiên, Tiểu Mã ngồi bên mà toát mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh sau đó Trịnh Mỹ Dung nhận được một cú điện thoại từ Kim tổng.

"Tôi muốn mua RV."

Trịnh Mỹ Dung: "....."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 22: Đột Nhiên

Edit: Dờ

Bạch Dương được Khương Duệ Quân dạy dỗ ngay tại hiện trường, toàn bộ kịch bản về sau quả thực dễ dàng hơn rất nhiều.

Không thể phủ nhận rằng, tuy Bạch Dương không có khả năng sáng tạo nhưng năng lực mô phỏng thì xứng danh hạng nhất. Khương Duệ Quân chỉ dạy hai ba lần, Bạch Dương nhìn một lúc là có thể lĩnh ngộ hoàn toàn.

Bạch Dương hỏi Khương Duệ Quân: "Cậu là người dưới trướng Tần Nùng, cậu làm vậy là muốn dỡ nóc nhà chị ta hả?"

Khương Duệ Quân lườm trợn mắt, "Đây là phim của tôi, không phải phim của chị ấy."

Bạch Dương không hiểu nhưng vẫn gật gù.

Khương Duệ Quân đen mặt, "Có thể Tần Nùng sẽ vui sướng khi thấy cậu diễn nát như tương, nhưng đây là bộ phim đầu tiên tôi làm nam chính, tôi không muốn có rác rưởi xuất hiện trong tác phẩm của tôi."

.....Bạch Dương tủi thân chấp nhận mình chính là đồ rác rưởi kia.

Cậu hơi hâm mộ Khương Duệ Quân, cũng ghen tỵ với cậu ta. Khương Duệ Quân và Bạch Dương là hai người hoàn toàn khác nhau, bởi vì xuất sắc nên mới ngạo mạn, bởi vì thiên tài nên mới tùy hứng.

https://thuviensach.vn

Đối với thế giới này, thiên tài luôn có những đặc quyền chúng ta không thể nói rõ ra được.

Mà Bạch Dương biết cậu không có thứ ấy. Cậu không oán hận gì cả. Vẫn là câu nói kia, kẻ ăn không hết người lần không ra. Cậu quả thực là rác rưởi, nhưng cậu cũng sở hữu những điều mà đa số người khác không có.

Ví dụ như Kim Thế An.

Chỉ cần nỗ lực, Bạch Dương không sợ người khác chê cười.

Thế An hỏi về tình hình đóng phim của cậu, Bạch Dương không dám nói rằng Khương Duệ Quân đã dạy cậu, sợ Thế An biết sẽ không vui. Bạch Dương chỉ nói: "Yên tâm đi! Tôi là thiên tài mà, một khi đã thức tỉnh thì sẽ big kill luôn hiểu không?"

Thế An không biết big kill là cái gì, chỉ mỉm cười, cố ý hỏi cậu: "Lần trước cậu nói quay về sẽ cho tôi một trăm cái hôn, hôn đâu?"

Bạch Dương quay đầu bỏ chạy.

Biển người mênh mông nào biết lòng người nông sâu, có những trái tim xấu xa, lại có những tấm lòng lương thiện.

Bạch Dương cảm thấy cậu vô cùng may mắn, cậu gặp rất nhiều người tốt, ví như Thế An, ví như Tiểu Chung, ví như Khương Duệ Quân. Lòng tốt của người ta có hương vị không giống nhau, có người ngọt, có người cay.

Lòng tốt của Khương Duệ Quân chính là vị cay, còn Thế An.... có lẽ là chua đi.

Ai bảo hắn nói chuyện chua như vậy.

Bạch Dương thầm nghĩ rồi cười rộ lên.

https://thuviensach.vn

Cậu biết mình rất may mắn.

Người đang vui vẻ không chỉ có Bạch Dương mà còn có đạo diễn Đinh.

Đạo diễn Đinh hồi sinh rồi, mấy ngày quay phim thuận lợi, đạo diễn vừa cảm thấy Bạch Dương trẻ nhỏ dễ dạy, vừa thấy cậu quá trẻ người non dạ. Chỉ vì cãi nhau với người đại diện mà đùa giỡn cả đoàn làm phim những hai ngày.

Đạo diễn Đinh nghiêm túc giáo dục Bạch Dương: "Tiểu Bạch à, sau này vào đoàn khác không được làm vậy nữa đâu. Đóng phim phải kiên định, cháu là một hạt giống tốt, đừng vì những chuyện cỏn con mà đánh đổi cả tương lai của mình."

Bạch Dương không hiểu đạo diễn Đinh đang nói gì, nhưng cậu biết nói ngọt, thế là ngoan ngoãn gật đầu, "Vâng ạ, chú Đinh."

Đạo diễn Đinh bị vẻ ngọt ngào của Bạch Dương chinh phục rồi.

Các loại hành vi nịnh nọt đạo diễn vô cùng mất tiết tháo của Bạch Dương sau đó, chúng ta không nhắc tới nữa, các bạn hiểu mà, cái trò giả bộ dễ thương muốn ôm ôm tung cao cao, Bạch Dương đã chơi nát từ thời làm streamer.

Đạo diễn Đinh rất hưởng thụ, huống chi có sự chỉ dẫn của Khương Duệ Quân, Bạch Dương biểu hiện rất vừa lòng. Đạo diễn Đinh khen Bạch Dương lên tận trời: "Thằng nhóc có tiền đồ, sau này có thể bay cao hơn nữa!"

Bạch Dương được khen tới nở hoa, thậm chí đắc ý vênh váo chạy tới khịa Khương Duệ Quân, "Khương Duệ Quân, hối hận chưa? Tôi diễn vai này quá xuất sắc, cậu có sợ lúc phát sóng sẽ bị tôi đè bẹp nhân khí không?"

https://thuviensach.vn

Khương Duệ Quân trợn mắt, bày ra vẻ mặt chuyên dùng để chế nhạo kẻ ngốc, "Diễn xuất của cậu mà đòi đè bẹp nhân khí của tôi? Chờ kiếp sau đi. Không kéo tụt giá trị phim của tôi là tốt lắm rồi."

Bạch Dương không còn gì để nói, cậu lựa chọn im lặng.

Khương Duệ Quân thấy Bạch Dương xị mặt, phì cười nói: "Đần độn."

Thiên tài đúng là không giống người thường, giỏi thì giỏi thật, nhưng mồm thì tụ đầy nghiệp.

Bạch Dương không thèm chấp cậu ta.

Hai ngày nay Trịnh Mỹ Dung bị Kim tổng làm phiền muốn điên. Từ khi Kim tổng thấy xe của Tần Nùng thì dứt khoát yêu cầu Trịnh Mỹ Dung phải đưa ngay một chiếc RV đến cho hắn.

Còn phải lắp đặt xong xuôi.

Kim tổng tùy ý nói vào điện thoại: "Cô tra xem xe của Tần Nùng là kiểu dáng thế nào, phải giống nhau. Tôi thấy xe của cô ta rất tốt."

Thế thì dễ quá, xe của Tần Nùng chính là do Kim Thế An mua tặng, vậy thì chỉ cần mua một cái giống y đúc là được. Trịnh Mỹ Dung dứt khoát trả lời: "Vâng, Kim tổng."

Kim tổng còn chưa thỏa mãn: "Phải lớn hơn xe của cô ta một chút, phải xa xỉ hơn, thoải mái hơn."

Trịnh Mỹ Dung thầm nghĩ, tôi biết ngay mà, kiểu gì cậu cũng phải hành tôi. Được được được, thật to thật lớn, xa hoa lộng lẫy. Trịnh Mỹ Dung không phàn nàn, "Vâng, Kim tổng."

Kim tổng tiếp tục phát biểu ý kiến: "Bên trong phải trang trí xong xuôi, thoải mái, bảo công nhân đi tham khảo phòng ở ban đầu của Bạch Dương,

https://thuviensach.vn

xem cậu ấy thích màu gì, bài trí thế nào thì sắp xếp y như vậy --- Phải làm thật tốt."

Trịnh Mỹ Dung không dao động, thậm chí hơi muốn đánh người, "Xe RV quá lắm cũng chỉ bốn trăm vạn, nếu muốn xa xỉ hơn mà lại muốn có nhanh, vậy thì phải trả thêm một khoản phí. Quan trọng là, không thể có nhanh như vậy đâu."

Ý Trịnh Mỹ Dung là chờ lắp đặt xong xuôi thì quá trình quay phim cũng kết thúc rồi, Kim tổng cậu có thể bình tĩnh lại một chút cho tôi nhờ không.

Kim tổng im lặng một lát, "Thêm tiền cũng không thể nhanh hơn sao?"

Trịnh Mỹ Dung tức đến phát bệnh, "Có thể, nhưng mà rất đắt."

Kim tổng hào phóng nói: "Tiền bạc là vật ngoài thân, sao phải đề cao nó làm gì."

Trịnh Mỹ Dung dứt khoát chốt, "Không thành vấn đề, Kim tổng."

Trịnh Mỹ Dung rất khó chịu với cái thói ngu ngốc đột xuất này của Kim Thế An. Chị đang bận đàm phán chuyện sáp nhập với một công ty bất động sản, Kim Thế An có thể đỡ rách việc hơn một chút được không?

Thời gian vẫn trôi qua trong lúc Thế An lên cơn và Bạch Dương tất bật đóng phim. Tất cả các cảnh có thoại đều quay xong thuận lợi. Đạo diễn Đinh nói, mấy ngày nữa sẽ chuyển địa điểm, đổi cảnh khác diễn cảnh võ thuật.

Đoạn đánh nhau này vốn không có trong kịch bản. Lúc trước Đinh Thông Nguyên cầm ba ngàn rưỡi của Lý Niệm nên mới thêm cảnh võ thuật, sau đó thấy Bạch Dương diễn quá nát, ông cắt đoạn đó đi.

https://thuviensach.vn

Bây giờ thấy được "thực lực chân chính" của Bạch Dương, đạo diễn Đinh một lần nữa thêm vào kịch bản. Cả bộ phim, Thạch Hiểu Sinh chỉ có một cảnh quay thể hiện võ công, còn lại chỉ có tác dụng gây cười.

Đạo diễn Đinh quả thật là một người cẩn thận, vốn cảnh này có thể quay luôn ở phim trường Hoành Điếm, nhưng đạo diễn Đinh tiền nhiều bỏng tay, lôi cả đoàn tới một khu ngoại cảnh nổi tiếng ở Hà Nam.

Khu thắng cảnh cấp quốc gia thì không dám đi, tổng cục không cho.

Mấy ngày nghỉ, Thế An cùng Bạch Dương tản bộ. Bạch Dương long lanh hai mắt nhìn hắn, "Kim Thế An, tôi không làm anh mất mặt chứ?"

Thế An cũng vui thay cho cậu, "Đã nói công sức không phụ lòng người mà, chỉ cần bằng lòng chịu khổ, há còn có chuyện không thành."

Hai người nói đến cảnh võ thuật, Thế An nhớ tới những cảnh bay nhảy trên TV, hắn hiếu kỳ hỏi: "Cậu cũng có thể bay sao?"

Bạch Dương cho hắn xem thiết kế động tác của cậu, đạo diễn Đinh thực sự không bạc đãi Bạch Dương. Trong nguyên tác, Thạch Hiểu Sinh khinh công xuất chúng, chỉ đạo võ thuật thiết kế động tác cho cậu hầu như đều là các cảnh bay trên trời, tóm lại là "linh hoạt vô song, tiến thoái như thần". Bạch Dương rất đắc ý, "Đương nhiên rồi, anh sẽ được xem tôi bay trên trời, một đánh mười tên."

Thế An thán phục, "Làm thế nào mà bay được?"

"Treo wire, lấy dây thép treo mình lên giữa không trung, sau đó hậu kỳ sẽ xóa dây đi."

Thế An lo lắng, "Thực sự treo cao như vậy? Lỡ ngã xuống thì sao?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cười nhạo hắn, "Đùa à? Năm nào cũng quay bao nhiêu phim cổ trang, ai cũng bay lượn trên trời, kỹ thuật này có từ xưa rồi. Anh nghĩ đoàn làm phim đều ăn không ngồi rồi chắc?"

Thế An vẫn không yên tâm. Chưa nói tới chuyện treo dây thép trên không như vậy rất nguy hiểm, trước kia treo trên sân khấu kịch cũng còn dễ bị ngộ thương.

Bạch Dương thấy Thế An nhíu chặt mày, đấm hắn một phát, "Sợ cái gì, còn diễn viên đóng thế mà. Động tác nguy hiểm quá thì dùng đóng thế là được rồi."

Thế An giãn mày ra, "Vậy cậu dùng đóng thế nhiều vào, đừng liều lĩnh."

Bạch Dương vênh mặt nhìn hắn, "Tôi không! Đóng thế không được quay cận mặt, với lại treo dây rất vui, tôi muốn tự đóng."

Thế An không biết làm thế nào, lại vô thức mỉm cười.

Hắn rất thích nhìn dáng vẻ sôi nổi tràn đầy tinh thần này của Bạch Dương, rất đáng yêu, giống như có thể khiến hắn cảm thấy thoải mái lây vậy.

Nghe nói đoàn làm phim muốn đi Hà Nam, Thế An lại mong Trịnh Mỹ Dung mau đưa xe tới.

Cảnh diễn võ thuật của Bạch Dương khiến mọi người vô cùng bất ngờ. Ngay cả Khương Duệ Quân cũng thấy vô cùng ngoài dự đoán.

"Cậu từng học vũ đạo?" Khương Duệ Quân lườm cậu.

"Không." Bạch Dương đắc ý.

"Tư thế rất đẹp, giống như luyện từ nhỏ vậy." Đạo diễn Đinh và chỉ đạo võ thuật khen không ngớt lời ---- Thật sự rất đẹp, Bạch Dương không sợ độ

https://thuviensach.vn

cao, lại càng không sợ khổ, hai ngày quay phim mà chưa một lần dùng đóng thế. Chỉ đạo võ thuật để ý thấy màn biểu diễn của Bạch Dương dường như thêm vào một chút động tác đặc trưng của hí khúc truyền thống.

Lối suy nghĩ rất tài tình. Hí khúc là nhu, là mềm mại, từ tốn thong thả làm nổi bật nhân vật, bây giờ tăng thêm tốc độ và vận dụng ống kính để thể hiện các cảnh quay đặc tả, hiệu quả rõ rệt.

Thạch Hiểu Sinh tự nhiên tiến lùi trên không trung, bạch y lả lướt, vạt áo tung bay, như chim chóc lại như hồ điệp rẽ nước xuyên hoa. Tư thế uyển chuyển, thấp thoáng bóng hình của Tiểu Long Nữ, tươi cười hoạt bát, lại có chút gì tựa Sở Lưu Hương.

Lần này đạo diễn Đinh thực sự cảm thấy Lý Niệm không đào hố chôn mình.

Đương nhiên là Bạch Dương đã từng luyện, cậu còn nhớ rất rõ động tác mà Thế An dạy, nhưng mà cậu còn lâu mới nói cho Khương Duệ Quân biết.

- --- Vả lại, dù sao tất cả cũng chỉ là làm mẫu để chỉ đạo võ thuật nhìn, nếu không được thì để diễn viên đóng thế làm lại.

Cái khác thì Bạch Dương không biết, nhưng bắt chước là sở trường của cậu, tuy rằng chỉ có thể bắt chước thứ mà cậu đã nhìn thấy.

Bạch Dương rất đắc ý, có một loại cảm giác như thần công giáng thế bắt đầu xuất chiêu. Đây mới thực sự là vả mặt, Khương Duệ Quân chẳng phải kênh kiệu lắm hay sao? Ngạc nhiên chưa? Cũng bởi vì thế, Bạch Dương càng không muốn dùng đóng thế. Mỗi một lần dùng đóng thế, sẽ ít đi một lần được xuất hiện trên màn hình.

Bạch Dương biết cậu là phế vật, nhưng cậu không cam lòng làm phế vật cả đời.

https://thuviensach.vn

Không phải cậu không biết gì cả.

Kịch bản đánh nhau hơi tục, cụ thể là Thạch Hiểu Sinh mang Vân Trung Phong ra khỏi thánh địa Ma giáo, bất đắc dĩ thi triển tuyệt thế khinh công. Vân Trung Phong trọng thương đi trước trốn, Thạch Hiểu Sinh đi sau cản địch.

Hai người thuận tiện diễn một màn tình huynh đệ giữa đồng không mông quạnh, lập một cái flag cho Thạch Hiểu Sinh.

Sau đó vì cứu Vân Trung Phong, Thạch Hiểu Sinh bị loạn tên bắn chết.

Cảnh này vốn là của nữ phụ, đạo diễn đổi lại thành Bạch Dương, nữ phụ chỉ cần sáng sớm hôm sau khóc lóc đi nhặt Vân Trung Phong đang trọng thương bất tỉnh là được rồi.

Cảnh quay chia làm hai, một ở cạnh đầm nước, Thạch Hiểu Sinh giúp Vân Trung Phong thoát nạn, hai người bị Ma giáo đuổi giết, Thạch Hiểu Sinh dùng khinh công dẫn theo một đám người đi trốn. Đây là cảnh diễn ban ngày.

Cảnh còn lại là trên vách núi, Thạch Hiểu Sinh một mình địch lại Ma giáo đệ tử, bị loạn tên bắn chết. Vân Trung Phong rơi xuống vách núi, chờ nữ phụ đến nhặt xác. Đây là cảnh quay ban đêm.

Khu phim trường vẫn đang mưa lớn, đoàn làm phim đành chờ lúc tạnh mưa rồi tranh thủ quay, chờ đến tận nửa đêm. Vì vậy, chỉ có thể quay cảnh ban đêm trước, dòng thời gian từ lúc hoàng hôn đến đêm khuya rồi tới rạng sáng.

Mưa vừa ngớt, tất cả mọi người lập tức bắt tay vào làm việc.

Bạch Dương và Khương Duệ Quân không làm Đạo diễn Đinh phải bận tâm, nữ phụ diễn cũng không khó khăn gì, chỉ cần một mình khóc sướt

https://thuviensach.vn

mướt trong khe núi đi tìm Vân Trung Phong của nàng, tiến độ hai ngày nay khá nhanh.

Một câu chuyện mà không có sóng gió thì không phải là một câu chuyện nữa rồi. Càng nghĩ không có chuyện gì xảy ra, càng có khả năng cao xảy ra chuyện.

Ngày đầu không sao, ngày hôm sau cũng vậy. Quay ngoại cảnh đều là màn trời chiếu đất, mấy ngày liền quay thâu đêm. Thế An ở hai ngày trong khách sạn ngoài phim trường, lúc đầu còn thấy lo lắng, sau đó cũng dần tin rằng việc treo dây bây giờ rất đỗi bình thường, vì thế hắn lại bắt đầu quấy rầy Trịnh Mỹ Dung.

Trịnh Mỹ Dung đang PK với công ty bất động sản đến sứt đầu mẻ trán, chị vẫn phải chịu thua trước Thế An, "Kim tổng, xe tới rồi, lắp đặt cũng sắp hoàn tất. Hay là ngài tự mình tới xem đi, sau khi xác định không có vấn đề gì, chúng ta sẽ trả nốt khoản còn lại."

Thế An nhàm chán vô cùng, phủi mông quay về Nam Kinh. Về rồi hắn cũng chỉ làm một "lãnh đạo gật đầu". Trịnh Mỹ Dung làm việc thì khỏi cần nói, đương nhiên là hoàn mỹ. Thế An thấy thế thì gật đầu, "Mỹ Dung là nữ trung hào kiệt, làm việc không có khuyết điểm."

Trịnh Mỹ Dung đứng bên cạnh bình tĩnh nghĩ thầm, tôi chính là muốn cậu quay về đây đấy, miễn cho cậu ngồi không rảnh rỗi lại gây phiền phức cho tôi.

Chị cũng thuận tiện báo cáo tình huống của công ty bất động sản cho Thế An, hắn nhìn tài liệu, "Sáp nhập là sáp nhập, không phải hợp tác. Bọn họ muốn độc lập tài chính là không thể. Chia ra thì được. Dù gì việc quản lý tài chính vẫn là ở trụ sở bên này, không phải là việc bọn họ có thể quyết định."

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung gật đầu, "Quy mô công ty họ không lớn, tôi chỉ là thấy bộ phận Phát triển của họ có kinh nghiệm phong phú, lại có qua lại với chính phủ. Hai cái bất động sản ở Kiến Nghiệp thì chưa tính là gì, nhưng nếu nuốt cả công ty, tôi nghĩ phải lên Giang Bắc xem tình hình."

Thế An gật đầu, "Có ý tưởng gì cô cứ việc triển khai."

Hai người đang nói chuyện, điện thoại của Thế An vang lên.

Là Lý Niệm.

Trịnh Mỹ Dung muốn Thế An ở lại công ty thêm vài ngày để mở cuộc họp các phòng ban, thảo luận xem tiếp theo Hải Long nên đầu tư ra nước ngoài hay phát triển trong nước. Vừa nghe thấy là điện thoại của Lý Niệm, Trịnh Mỹ Dung không khỏi thấy khó chịu.

Nhưng chị cũng chẳng khó chịu được bao lâu, bởi vì sắc mặt của Thế An làm người ta sợ chết khiếp.

"Bạch Dương xảy ra chuyện rồi, ngã từ vách núi xuống, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện."

Thế An đứng sững tại chỗ, vẻ mặt âm trầm.

Hắn kéo Trịnh Mỹ Dung, "Theo tôi tới Hà Nam." Đi được mấy bước lại buông chị ra, "Không, cô ở lại Nam Kinh chờ điện thoại của tôi. Lập tức đưa xe qua đó đi. Thông báo cho bệnh viện Nhân dân, bảo viện trưởng Tôn dẫn theo tất cả chuyên gia lập tức tới Hà Nam, nếu chậm trễ tôi sẽ cho ông ta biết tay."

Giọng Thế An không lớn, cũng không hề vội vàng.

Nhưng Trịnh Mỹ Dung biết chuyện này rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng, "Bây giờ tôi sẽ đi sắp xếp ngay."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 23: Quýt

Edit: Dờ

Bạch Dương được đưa vào bệnh viện Nhân dân ở gần khu ngoại cảnh.

Đạo diễn Đinh không thể ở lại bệnh viện, nam chính và nữ phụ còn cả đống kịch bản cần quay. Đạo diễn Đinh an ủi Lý Niệm mấy câu, để vài nhân viên ở lại rồi ông quay về phim trường.

Lúc Thế An tới, Lý Niệm đang hút thuốc dưới lầu, bên cạnh chân là một đống tàn thuốc vương vãi.

Hắn thấy Lý Niệm đứng một mình thì cảm thấy nhẹ nhõm --- Điều đó chứng minh Bạch Dương bị thương không nặng. Nếu cậu bị thương nặng, Đinh Thông Nguyên có mười tám lá gan cũng dám bỏ mặc cậu trở về tiếp tục quay.

Viện trưởng Tôn tới sớm hơn Thế An, ông chạy tóe khói tới đây cũng các chuyên gia của bệnh viện Nhân dân, ngay cả bác sĩ khoa sản khoa nhi cũng không thoát khỏi kiếp nạn. Hai xe chật ních chuyên gia bác sĩ đang đợi lệnh trước cổng bệnh viện.

Thế An vốn đang lạnh mặt, Lý Niệm vừa ngẩng đầu lộ ra hai con mắt đỏ bừng, đây là mắt hai ngày không ngủ. Lúc này Thế An mới chú ý tới tay Lý Niệm đang băng vải.

Thế An trái lại không nói gì, chỉ hỏi: "Tay anh làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Lý Niệm lắc đầu, "Tôi không sao, bị thương nhẹ thôi." Anh và Thế An cùng đi trên hành lang, "Bạch Dương bị chấn động não mức độ nhẹ, may là không mà không gãy xương, nhưng cậu ta không chịu phẫu thuật, ngang bướng nhất quyết không chịu."

Thế An nghe nói Bạch Dương đang lên cơn bướng bỉnh, lại thở phào nhẹ nhõm, "Cậu ấy tỉnh rồi phải không?"

Lý Niệm tái mặt, "Là do lỗi của tôi, tôi nên ép cậu ta dùng đóng thế."

Thế An thở dài: "Cũng không trách anh được, xưa nay phú quý hiểm trung cầu, cậu ấy truy cầu cái phần phú quý đó, đương nhiên phải mạo hiểm."

Lý Niệm bất ngờ nhìn hắn, "Tôi cứ nghĩ anh không nỡ lòng để cậu ta chịu khổ."

Thế An lắc đầu nói: "Cậu ấy vốn là người không chịu thua, tôi chỉ muốn cậu ấy bớt cực nhọc hơn một chút, không phải là muốn cậu ấy làm một phế vật chìm đắm trong phú quý."

Chủ nhiệm Lưu khoa chấn thương chỉnh hình bệnh viện Trung tâm cũng đi ra đón tiếp, "Kim tổng, Lý tổng. Bạch tiên sinh cần phải làm phẫu thuật, giãn dây chằng thắt lưng cấp tính, bị thương không nhẹ đâu. May mà Lý tổng tình cờ đứng phía dưới nên đỡ được, nếu không hậu quả không tưởng tượng nổi."

Lúc ấy Bạch Dương quay cảnh trên vách núi, Lý Niệm ngại nơi đông người chen chúc nên xuống phía dưới đứng hút thuốc --- Đây chính là thói quen của anh, cảnh võ thuật rất nguy hiểm, ai cũng không dám nói trước nghệ sĩ có an toàn tính mạng hay không, Lý Niệm quen đứng ở chỗ có khả năng xảy ra sự cố nhất để phòng ngừa ngộ nhỡ.

https://thuviensach.vn

Vách núi không cao lắm nhưng ngã xuống đương nhiên vẫn rất nghiêm trọng. Lý tổng hút thuốc, đột nhiên cảm thấy không đúng --- Phim trường xuất hiện hai người lạ mặt, mấy ngày trước chưa hề nhìn thấy.

Anh còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng thì Bạch Dương đã ngã từ phía trên xuống dưới.

Lý Niệm vươn tay đỡ lấy Bạch Dương, cậu được anh bảo vệ vùng đầu, còn thắt lưng bị đập vào tảng đá.

Chủ nhiệm Lưu Bằng dẫn hai người lên thang máy, "Hiện giờ Bạch tiên sinh bị thoát vị đĩa đệm cột sống lưng, không làm phẫu thuật thì sẽ để lại di chứng rất lớn, hai người nên khuyên nhủ cậu ấy."

Nói xong thang máy đã lên tới lầu chín.

Bạch Dương đang nằm trên giường chơi Love live, khắp phòng bệnh lởn vởn giai điệu Snow halation. Bạch Dương đang chơi rất khí thế cùng với Kotori của cậu.

Thế An bước vào phòng, vốn lòng tràn đầy lo lắng nhưng vừa thấy Bạch Dương như vậy thì hắn bật cười.

Bất cứ lúc nào Bạch Dương cũng có thể vui vẻ.

Chủ nhiệm Lưu thấy Thế An cười thì cũng yên tâm, "Não chấn động mức độ nhẹ, nghỉ ngơi một chút là được, nhưng phẫu thuật thắt lưng thì nhất định phải làm, hai người nói chuyện trước đi."

Chủ nhiệm Lưu đi rồi, Bạch Dương thấy Thế An đi vào thì vứt luôn điện thoại, "Kim Thế An!"

Lần này cậu không thẹn lòng với Thế An nữa, cậu rất đắc ý, rất tự hào, "Đạo diễn Đinh khen tôi đánh nhau rất đẹp."

https://thuviensach.vn

Thế An thấy cậu tự hào, vừa đau lòng vừa tức giận lại thấy buồn cười, "Dù khen thế nào đi nữa thì cậu cũng không được liều mạng như vậy, có đau lắm không?"

Bạch Dương anh dũng, "Chẳng đau gì hết."

Lý Niệm ở bên cạnh phỉ nhổ, "Không đau mà lúc tỉnh lại cậu khóc như một con chó."

Bạch Dương kiên quyết phủ nhận, "Tôi không khóc, anh mới khóc, đừng tưởng tôi ngất rồi thì không biết." Cậu quay lại nói với Thế An, "Lần đầu tôi thấy Lý tổng khóc thành như vậy."

Thế An vô cùng ngạc nhiên.

Lý Niệm xấu hổ.

Bạch Dương còn không buông tha cho anh, "Tôi nghe thấy anh ta khóc đến xé gan xé phổi. Tôi còn tưởng là mình liệt nửa người rồi chứ, sợ muốn chết."

Thế An ôm bụng cười lớn, Lý Niệm đen sì mặt nhìn cửa sổ.

Hai người ngồi xuống cạnh giường Bạch Dương, Lý Niệm thế mà không hút thuốc. Thế An ngồi xuống, dém chăn cho cậu, "Nghỉ ngơi mấy ngày đi, phải làm phẫu thuật. Tôi nghe chủ nhiệm Lưu nói nếu không phẫu thuật sẽ có di chứng rất lớn về sau."

Lý Niệm ở bên cạnh đe dọa, "Sau này có khi đi đường thôi cũng đau."

Bạch Dương nhăn nhó, "Không, tôi chưa quay xong."

Lý Niệm nói: "Tôi bảo đạo diễn Đinh dùng đóng thế rồi."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương mất hứng, "Cảnh kia rất quan trọng, tình tiết giữa Thạch Hiểu Sinh và Vân Trung Phong kéo dài những mười phút, tôi còn đang trông cậy vào đoạn đó để hút fan mà!"

Lý Niệm bất đắc dĩ, "Quay bóng lưng là được rồi, hậu kỳ sẽ lồng tiếng sau."

Bạch Dương ném điện thoại, "Quay bóng lưng suốt mười phút?"

Thế An thấy hai người lại chành chọe nhau, khuyên nhủ Bạch Dương, "Lý tổng nói đúng đấy, về sau còn nhiều cơ hội. Chúng ta lại không thiếu tiền, sau này còn rất nhiều kịch bản phim."

Bạch Dương ném gối vào mặt Thế An, "Anh chẳng nói đỡ tôi gì cả!"

Thế An lấy gối đầu ra, "Cậu phải nghe lời."

Bạch Dương lại đập hắn, "Tôi không nghe!"

Lý Niệm không có thuốc lá trong tay, đành xoa xoa đầu ngón, "Trước khi anh tới cậu ta cũng ngang bướng như vậy, ầm ĩ suốt buổi trưa."

Bạch Dương trùm chăn lên mặt.

Thế An đành phải hỏi Lý Niệm: "Phẫu thuật mất bao lâu?"

"Tôi hỏi Lưu Bằng rồi, trình độ của bên này bình thường, phải đợi chuyên gia bệnh viện Nhân dân qua hội chẩn. Nhưng dù thế nào Bạch Dương cũng phải nghỉ ngơi, không nghỉ thì về sau đừng mơ đánh đấm quay chụp gì nữa, thương gân động cốt một trăm ngày mà."

Bạch Dương gào lên trong chăn, "Một trăm ngày thì phim quay xong rồi! Hậu kỳ cũng xong luôn rồi!"

Ba người đều chìm vào im lặng, bầu không khí căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương thò mặt từ trong chăn ra, dáng vẻ đáng thương bắt lấy tay Lý Niệm, "Lý tổng, tôi xin anh đó, giúp tôi đi mà, tôi muốn quay nốt." Nói xong lại túm lấy Kim Thế An, "Kim tổng tài, Kim Thế An, đồng ý đi mà. Thật sự không đau chút nào hết, đừng lo lắng."

Lý Niệm tiện tay vỗ một phát vào lưng cậu.

Bạch Dương đau tới mức cuộn tròn người lại.

Lý Niệm lập tức đỡ lấy cậu, "Không đau? Không đau hả? Cậu nói thêm một câu không đau nữa xem?"

Bạch Dương đau rớt nước mắt, "Các anh không cho tôi quay phim, tôi cũng không đồng ý phẫu thuật."

Lý Niệm mặc kệ cậu, "Đánh thuốc mê rồi thì mặc xác cậu có đồng ý hay không."

Bạch Dương nói: "Tôi cắn lưỡi tự sát."

Thế An bị bọn họ làm cho tức đến bật cười. Đây là tình huống gì, hắn và Lý Niệm đang nghiêm hình bức cung sao.

Bạch Dương thấy hai người không hề dao động thì bắt đầu tuyệt vọng. Cậu vất vả lắm mới trông chờ được một cơ hội, cực khổ thoát xác, được Khương Duệ Quân chỉ dẫn một cách hoàn mỹ, lại còn là một vai diễn rất khiến người ta yêu thích.

Bây giờ mọi thứ đổ sông đổ bể. Tình tiết hút fan nhất thì cậu lại phải nằm liệt trên giường xem diễn viên đóng thế thể hiện.

Bạch Dương liên tục hồi tưởng lại đoạn kịch bản ấy ở trong lòng, cảm động biết bao, Thạch Hiểu Sinh và Vân Trung Phong sóng vai ngồi cạnh nhau giữa bãi đá hoang tàn, rất có khí chất niên thiếu trẻ tuổi. Vân Trung

https://thuviensach.vn

Phong nói, Hiểu Sinh, đệ xuất thân từ gia tộc quyền thế ở Vân Nam, vốn phải sống trong kim kiều ngọc quý, cả đời khoái hoạt, sao phải mạo hiểm tính mạng cho một lãng khách giang hồ như ta. Cho dù chúng ta may mắn thoát chết, chỉ e Ma giáo sẽ không tha cho người nhà của đệ.

Thạch Hiểu Sinh trả lời vô cùng ngầu, sợ gì chứ, ta có huynh là đại ca, ta chẳng sợ bất cứ ai khắp thiên hạ này. Huynh là người duy nhất thấy được khinh công của ta, ta phải cứu huynh, về sau huynh còn phải giúp ta vang danh giang hồ.

Quá ngầu.

Hiện giờ không được diễn nữa.

Bạch Dương nghĩ, nước mắt tí tách chảy xuống. Càng nghĩ càng buồn, vì Thạch Hiểu Sinh, cũng vì chính cậu.

Vân Trung Phong rớt xuống vách núi còn có nữ phụ đến nhặt xác, cậu rớt xuống vách núi thì bị hai đại ác ma bắt phải làm phẫu thuật, không cho cậu quay phim, rõ ràng chỉ cần quay mấy ngày nữa là xong rồi.

Vốn cậu cảm thấy Kim Thế An đối xử với cậu theo kiểu nói sao làm vậy, chiều như chiều vong. Cậu mong Kim Thế An tới đây sẽ thuyết phục Lý Niệm giùm cậu, ai ngờ hắn khó chơi hơn, thái độ còn cứng rắn kiên quyết hơn cả Lý Niệm.

Bạch Dương rất tuyệt vọng.

Lý Niệm và Thế An thấy cậu khóc, cả hai đều im lặng không lên tiếng. Thế An đành phải bóc một quả quýt đưa cho Bạch Dương rồi lau nước mắt cho cậu, "Tôi biết cậu sẽ buồn, nhưng sức khỏe quan trọng nhất. Phẫu thuật chắc chắn phải làm, lần này không thể chiều theo ý cậu được."

Bạch Dương khóc dữ hơn, chộp lấy quả quýt nhét vào miệng Thế An.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm ngồi xuống, "Cậu rất muốn quay phim tiếp đúng không?"

Lời này thật là hấp dẫn, Bạch Dương lập tức ngừng khóc, "Muốn."

Thế An ở bên cạnh đã không nín được cười.

Bạch Dương mặc xác hắn.

Lý Niệm xoa xoa đôi mắt đỏ quạch, "Trước mặt Kim tổng, cũng trước mặt cậu, tôi nói thật một câu. Trước kia tôi thật sự tôi coi thường cậu, Kim tổng bảo tôi nâng đỡ cậu, tuy tôi chưa từng bạc đãi cậu, nhưng chuyện coi thường cậu thì là sự thật."

Thế An nghe vậy thì giận tái mặt, còn Bạch Dương thì chưa hiểu ý Lý Niệm, ngơ ngác nhìn anh.

Lý Niệm cười, "Cậu quả thực không sánh bằng Chung Việt."

Bạch Dương hơi giận. Thế An tiếp tục lạnh mặt.

Lý Niệm mặc kệ sắc mặt của Thế An, tiếp tụp chậm rãi nói: "Nhưng mà lần này cậu làm rất tốt. Kim tổng không nhìn lầm cậu, tôi nhận lỗi với cậu vì thái độ trước kia của mình."

Bạch Dương đỏ mặt.

Lý Niệm nghịch chiếc bật lửa, "Tôi ở trong cái giới này nhiều năm rồi. Tần Nùng là do một tay tôi nâng đỡ. Mặt dày nói một câu thế này, nghiêm sư mới xuất cao đồ, người đại diện không tàn nhẫn thì không thể có ảnh đế ảnh hậu --- Bàn về kinh nghiệm, nếu cậu xác định theo tôi thì phải tin tưởng tôi. Thái độ lần này của cậu rất tốt, siêu sao hay thiên vương thì đều phải lăn lê bò toài mới có ngày tiếng tăm lẫy lừng. Về sau, tôi đối với Chung Việt ra sao thì cũng đối với cậu như vậy. Trừ phi Kim tổng không

https://thuviensach.vn

cho tôi làm nữa, không thì Chung Việt nổi bao nhiêu cậu sẽ nổi bấy nhiêu, tôi vứt bỏ Chung Việt, cũng sẽ không vứt bỏ cậu."

Bạch Dương càng nghe càng vui, Thế An cũng thả lỏng sắc mặt.

Lý Niệm nói: "Nhưng lần này cậu phải nghe lời, ngày mai mổ. Cậu định vì một vai diễn nhỏ mà sau này không thể mở concert nữa? Ngồi xe lăn lên biểu diễn sao? Thắt lưng bị thương, đến đi đứng cũng khó khăn."

Bạch Dương: "....."

Mẹ kiếp đúng là dân chơi thành phố lắm trò, Lý Niệm nói một thôi một hồi, cuối cùng vẫn là lừa cậu làm phẫu thuật!

Bạch Dương phẫn nộ ném điện thoại quýt chăn đệm vào người Lý Niệm.

Thế An vừa mở miệng "Lý tổng nói đúng", mặt cũng ăn ngay một cuộn giấy vệ sinh.

Bạch Dương đuổi Thế An và Lý Niệm ra khỏi phòng bệnh. Cậu lại tiếp tục theo Minami Kotori đi làm nhiệm vụ ngày.

Lý Niệm lập tức lấy thuốc ra hút, dáng vẻ như nắng hạn gặp mưa rào. Thế An nhìn mà sợ hãi, "Bớt hút thuốc đi, tôi nhìn anh không có lúc nào là không hút thuốc."

Lý Niệm rít liền mấy hơi mới trả lời, "Lòng tôi bứt rứt."

Thế An cảm động vỗ vai anh, "Ngày mai sắp xếp cho phẫu thuật đi, chuyện này anh làm rất đúng, không thể chiều Bạch Dương được."

Lý Niệm ngậm điếu thuốc, nửa ngày sau mới đáp: "Anh nghĩ cậu ta sẽ ngoan ngoãn cho mổ đấy? Mổ xong cậu ta nhảy lầu luôn thì làm sao đây."

Thế An nhức đầu, "Cậu ấy quá cứng đầu rồi."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm cười nói, "Thực ra không phải không có cách, tôi chỉ muốn dạy dỗ cho cái tính ngang bướng của cậu ta thôi."

Thế An lạnh nhạt cười, "Tôi biết là anh có cách, bằng không anh nào có mặt mũi tới gặp tôi."

Lý Niệm cầm điếu thuốc trên tay, "Sáng nay tôi nói chuyện với Lưu Bằng, nếu nhất định phải quay thì cố định cột sống lại, cố gắng hai ngày thì không sao cả. Nhưng mà lúc quay chắc chắn sẽ rất đau. Đau cũng xứng đáng, cầu gì được nấy mà."

Thế An lo lắng, "Chẳng phải nói sẽ để lại di chứng sao."

Lý Niệm vẩy tay, "Tranh thủ quay cho xong rồi mổ luôn. Dù gì mổ ở đây tôi cũng không yên tâm, còn không bằng bệnh viện Nhân dân. Mà bây giờ quay về Nam Kinh thì đường xá xóc nảy, không bằng cứ chiều ý cậu ta đi, để cậu ta quay nốt."

Thế An trầm ngâm một lát rồi gật đầu, tay gõ nhịp lên cửa sổ.

Hôm nay lời Lý Niệm nói nửa thật nửa giả, nhưng trong đó chắc chắn có lời thật lòng. Dù sao anh có thể xả thân cứu Bạch Dương, như vậy cũng đủ rồi.

Lúc trước Lý Niệm một lòng muốn báo thù, cái này Thế An hiểu. Lý Niệm hy vọng có thể dùng nhiều cách khác nhau để khiến hắn hận Tần Nùng và Lý Kim, điều này hắn cũng rất rõ. Nhưng dù không có Tần Nùng thì vẫn còn người khác --- Nếu là người khác, Thế An thà rằng trên con đường dẹp bỏ chông gai cho Bạch Dương này, đối thủ của hắn chính là Tần Nùng.

Bạch Dương không phải thiên tài, điều này hắn biết. Rèn luyện khổ cực chắc chắn cậu phải chịu, xưa nay đào hát ưu tú đều phải tranh phong đoạt thế, lòng người hiểm ác, không qua được cửa Lý Niệm, Bạch Dương cũng

https://thuviensach.vn

không còn lựa chọn tốt hơn. Lý Niệm muốn báo thù thì mặc anh ta đi, nỗi hận thù ấy chính là ngục tù trên miệng, là dây thừng trên cổ Lý Niệm. Anh ta càng nóng lòng thì càng dễ khống chế.

Trước giờ Thế An chưa từng để tâm một người có thật sự trung thành hay không, tiệc vui nào cũng có hồi kết thúc, không có ai vì ai mà tận trung tận mệnh. Hắn chỉ cần một người phù hợp làm những chuyện phù hợp trong thời điểm phù hợp, vậy là đủ.

Thế An hơi cố chấp, hắn nhìn Lý Niệm cố ý nói: "Tôi không nghĩ trước kia anh lại coi thường Bạch Dương đến vậy."

Lý Niệm thấy chẳng hề gì, "Anh có thể trừ tiền lương của tôi."

Thế An cười, "Anh là người đứng đầu một công ty, tôi chỉ là người đầu tư, sao có thể trừ tiền anh."

Lý Niệm thản nhiên: "Anh có thể rút vốn."

Thế An lắc đầu chỉ vào anh, "Khôn như anh quê tôi xích đầy, không chịu nhường người khác gì hết." Hắn cười, "Tôi đã nói Bạch Dương vốn là một viên minh châu mà, là anh có mắt không tròng, anh nhận ra là tốt rồi."

Hai người không nói chuyện, Thế An im lặng nhìn Lý Niệm, lòng cảm thấy thật nực cười. Trừ hắn là chỗ dựa vững chắc và Chung Việt là lợi thế, thật ra Lý Niệm hai bàn tay trắng, chẳng khác gì chó nhà có tang.

Nhưng đây là một con chó thông minh, làm đúng không tranh công, làm sai không sủa bậy.

Những điều nên nói với Lý Niệm hắn đã nói rõ cả rồi, chỉ hy vọng Lý Niệm đủ thông minh.

https://thuviensach.vn

Chuyên gia của bệnh viện Nhân dân và bệnh viện Trung tâm hội chẩn cả một ngày, họ đề nghị cứ cố định cột sống trước đã, viện trưởng Tôn không dám gánh vác trách nhiệm, đề xuất đi Mỹ phẫu thuật.

Đây đúng là giết gà dùng dao mổ trâu, những vết thương kiểu này đi Bắc Kinh cũng làm được, bệnh viện Nhân dân cũng từng phẫu thuật rất nhiều ca, chẳng qua là viện trưởng Tôn muốn thể hiện sự trách nhiệm và coi trọng của mình, "Bạn học của chủ nhiệm Hoàng khoa chấn thương chỉnh hình hiện đang làm ở bệnh viện Đại học Los Angeles, California. Kỹ thuật của bọn họ rất tiên tiến, vết thương kiểu này ba ngày là có thể xuống giường rồi."

Bạch Dương hỷ đại phổ bôn*.

*Hỷ đại phổ bôn (喜大普奔) là ngôn ngữ mạng rút gọn của "Vui tay vui mắt, hả lòng hả dạ, khắp chốn vui mừng, chạy đi loan báo" (Hỉ văn lạc kiến, đại khoái nhân tâm, phổ thiên đồng khánh, bôn tẩu tương cáo / 喜闻乐见, 大快人心, 普天同庆, 奔走相告), chỉ một người có chuyện vui muốn chia sẻ với bên ngoài, thông báo cho nhau để cùng chung vui.

Cố định cột sống rất đau, nước thuốc được tiêm vào cơ để áp chế dây thần kinh, đau đớn hơn rất nhiều so với lúc Bạch Dương ngã xuống.

Bạch Dương cố nhịn không kêu lấy một tiếng.

Trở về phòng bệnh, Thế An xót lòng đút cậu ăn quýt, "Thế này coi như là toại nguyện rồi, cậu đừng làm tôi lo lắng thêm nữa."

Bạch Dương nhai quýt, "Tôi không muốn khiến anh mất mặt."

Thế An thở dài, "Nói bao nhiêu lần rồi, cậu khiến tôi mất mặt khi nào? May là không có chuyện gì. Nếu thật sự xảy ra chuyện, tôi nóng ruột muốn chết."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương ngọt ngào nhìn hắn, "Kim Thế An, cảm ơn anh."

"Cảm ơn tôi làm gì?"

"Cảm ơn anh đã giúp tôi nói chuyện, nếu không Lý tổng nhất định vẫn bắt tôi mổ."

Thế An vỗ trán Bạch Dương, "Người nói đỡ cho cậu chính là Lý tổng đấy. Nếu làm theo ý tôi thì hôm nay phẫu thuật luôn rồi, còn lâu cậu mới được nháo loạn thế này."

Bạch Dương nhổ xơ quýt ra, "Tôi không tin, chỉ có anh mới đối tốt với tôi thôi."

Thế An cố tình trêu cậu, "Cậu quên Tiểu Chung của cậu rồi à? Lâu không gặp cậu ấy, bê bối tình ái của hai người sắp đi tong rồi."

Bạch Dương phun xơ quýt lên mặt hắn, "Chua thật đấy."

Thế An tước xơ quả, "Ai nghĩ quẩn mới ăn giấm chua của cậu."

Bạch Dương ngẩn người, "Tôi nói quýt chua kìa."

Thế An không nói gì nữa.

Hoàng hôn giữa mùa hạ chính là yên tĩnh như thế. Quýt thực sự rất chua.

Nhưng thực sự cũng rất ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 24: Hôn

Edit: Dờ

Trên đường ngồi xe trở về phim trường, Lý Niệm nhỏ một ít thuốc mắt.

Tơ máu trong mắt anh vẫn không tan hết. Đầu vẫn còn quay cuồng khoảnh khắc Bạch Dương rớt xuống vách núi.

Thứ anh thấy không phải Bạch Dương, mà là máu chảy đầy đất.

Máu...máu...máu tràn trên đất, đỏ đỏ trắng trắng, Tô Viện Viện nằm trên đó.

Mẹ ruột của anh.

Mà bố anh thì đang mặc quần ở trong phòng ngủ.

Lý Niệm ghê tởm mở cửa sổ, ném thuốc lá trong tay ra ngoài.

Trước đó đã thông báo cho đạo diễn Đinh, Bạch Dương sẽ tiếp tục quay. Thế nhưng lúc Bạch Dương xuất hiện, mọi người vẫn cảm thấy sợ hãi.

Bạch Dương cố định cột sống xong thì lập tức lên đường, viện trưởng Tôn và chủ nhiệm Lưu khóc lóc xin cậu ở lại quan sát 72 giờ, "Nếu nhiễm trùng thì về sau có khả năng liệt nửa người đấy."

Cuối cùng là ở lại quan sát 48 giờ, Bạch Dương cắn răng trở về phim trường.

https://thuviensach.vn

Trước khi bắt đầu quay, Khương Duệ Quân gọi Tuệ Tuệ đến đưa cho Bạch Dương một cái cặp lồng.

Bạch Dương: "??"

Khương Duệ Quân vô cảm nói, "Canh xương hầm, bồi bổ cho cái xương chó của cậu."

Bạch Dương nhoẻn miệng cười, "Cậu mới là xương chó."

Khương Duệ Quân nghiêm mặt, "Uống nhanh lên, uống xong thì theo tôi tới WC, tôi giảng kịch bản hôm nay cho cậu."

Cho tới lúc chân chính treo lên dây rồi, Bạch Dương mới cảm thấy cậu suy nghĩ quá đơn giản.

Đau đớn thấu tim. Cố định gì đó toàn là lừa dối, có thể đi, có thể cử động, nhưng không thể quay phim được. Dây vừa treo lên cậu đã đau tới mức cào tim cào phổi.

Bạch Dương cắn răng bay hết rừng trúc. Đạo diễn Đinh và chỉ đạo võ thuật họ Lận đứng dưới thở dài --- Thế này thì khác gì dùng đóng thế, căn bản không thể quay chính diện.

Chỉ đạo võ thuật khó xử nói: "Tiểu Bạch, thế này còn không bằng dùng đóng thế đi. Đoạn này cần thể hiện sự thoải mái dũng cảm của Thạch Hiểu Sinh, mặt phải cười, cậu không thể cau mày diễn được."

Bạch Dương khổ sở, "Tôi biết, tôi cũng muốn cười lắm."

- --- Nhưng mà rất đau, dây thép thắt chặt trên lưng, động đậy một chút là như dao chém.

Đạo diễn Đinh gãi đầu, "Quay lại lần nữa đi."

https://thuviensach.vn

Cả buổi sáng quay đi quay lại mười lần, toàn bộ đều phải xóa.

Không phải Bạch Dương không cố gắng, trong mười cảnh quay lỗi, cậu chỉ chịu trách nhiệm năm cảnh, còn lại là do diễn viên quần chúng. Có mấy lần Bạch Dương đã thể hiện rất hoàn hảo, cố tình lúc đó diễn viên quần chúng lại sai sót, bực nhất là có một lần có du khách lọt vào khung hình. Đạo diễn Đinh đang nhập tâm vào cảnh Bạch Dương đá Ma giáo đầu mục ngã lăn thì một trai một gái hi hi ha ha chạy vào khung hình, lại còn hôn hít nhau.

Đạo diễn Đinh tức giận chửi ầm lên: "Cái cứt chó gì vậy! Làm trò gì đấy! Ai cho vào đây vậy!"

Đạo diễn Lận khuyên ông, "Thôi thôi, để hậu kỳ cắt đi là được."

Bạch Dương quật cường nói: "Tôi không sao, tôi quay lại cũng được."

Khương Duệ Quân nhìn cậu, không nói lời nào.

Đạo diễn Đinh không đành lòng để cậu treo dây tiếp, "Cháu về nghỉ ngơi đi, buổi chiều mặt trời bị núi che rồi, ngày mai quay cảnh của cháu." Rồi quay ra gọi người, "Tiểu Vương đâu? Diễn viên quần chúng hôm nay bị làm sao thế? Chưa tập luyện đúng không? Diễn cái cứt chó gì thế không biết!"

Chiều Bạch Dương vẫn không đi, Lý Niệm kéo cậu về khách sạn nghỉ ngơi, Bạch Dương sống chết không chịu.

Bạch Dương đi theo đoàn đến núi Minh Tuyền, thực ra hai cảnh cùng một địa điểm, nhưng quay lên hình thì giống như đã chuyển qua mấy ngọn núi. Bạch Dương ngồi ở ngoài xem Khương Duệ Quân và nữ phụ diễn, vừa buồn cười lại vừa thấy cô độc.

https://thuviensach.vn

Quan tâm thì quan tâm, nhưng đoàn làm phim rất bận rộn, không phải lúc nào mọi người cũng vây quanh nói chuyện phiếm với cậu được. Mọi người còn phải tiếp tục công việc.

Bạch Dương rất thích bầu không khí bận rộn như vậy.

Khương Duệ Quân đang diễn rất thâm tình, "Sao nàng lại phải chịu khổ như vậy? Nguyệt Nhi, sao nàng phải làm vậy?"

Diễn xuất của nữ phụ rất gượng, "Hu hu...Phong ca ca...hu hu hu...Đều do ta hại huynh...hu hu hu...." Gào khản cổ nửa ngày không rơi một giọt nước mắt. Đạo diễn Đinh bảo trợ lý đi lên nhỏ thuốc mắt.

Bạch Dương ở bên cạnh nín cười.

Trước kia cậu cũng như vậy. Nếu không có Thế An và Khương Duệ Quân, bây giờ có lẽ cậu vẫn vậy.

Khương Duệ Quân đau đớn vuốt mặt nữ phụ, "Nguyệt Nhi, ta chỉ là một người sắp tàn mệnh, muội đương tuổi xuân tươi đẹp, lại là nữ nhi của giáo chủ..."

Nữ phụ rầm một phát bổ nhào vào lồng ngực Khương Duệ Quân, "Phong ca ca, nếu không có huynh, ta cũng không sống nổi!"

Bạch Dương nhìn mà đau thay cho Khương Duệ Quân.

Khương Duệ Quân ôm lấy nữ phụ, thâm tình trong mắt như sắp tràn ra đất, "...Ta cũng vậy, Nguyệt Nhi, ta không thể không có nàng, ta yêu nàng, muốn nàng, không thể rời khỏi nàng. Những lời này ta đã sớm muốn nói với nàng, hiện giờ ta sắp chết, muốn nói hết với nàng một lần."

.....Bạch Dương nổi da gà da vịt. Nếu không phải do Khương Duệ Quân diễn rất đạt, Bạch Dương sẽ ói đầy đất.

https://thuviensach.vn

Nhưng Khương Duệ Quân diễn rất tốt, Bạch Dương chỉ có thể thể ngồi xem.

Một Vân Trung Phong đầy dịu dàng như vậy khiến cậu nhớ đến người nào đó. Là một người luôn ở bên cạnh cậu, mỉm cười với cậu, vừa dịu dàng vừa trầm lặng, có thể bao dung tất cả của cậu.

Vì sao lại thích xem phim tình cảm, càng là người cô đơn lại càng muốn thưởng thức những câu chuyện tình yêu ngọt ngào.

Bạch Dương đột nhiên phát hiện ra đã rất lâu rồi cậu không yêu đương. Nhưng vì sao chính cậu lại chưa từng nhận ra nhỉ.

Có ai đó khẽ vỗ lưng cậu, Bạch Dương quay đầu lại.

Là Kim Thế An.

Kim Thế An nhẹ nhàng đè môi Bạch Dương, ra hiệu cho cậu im lặng, lại chỉ Khương Duệ Quân và nữ phụ đang diễn cảnh khóc sướt mướt.

Lòng Bạch Dương dâng lên một cảm giác không thể nói thành lời.

Nếu Bạch Dương là Kim Thế An, cậu sẽ biết cảm giác này phải nói như thế nào.

- --- Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần, bỗng nhiên quay đầu lại*.

*Trích Thanh Ngọc Án (青玉案) của Tân Khí Tật, 眾裡尋他千百度，驀然回首，那人卻在、燈火闌珊處. Tạm dịch: Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần, bỗng nhiên quay đầu lại, người ở ngay đó, ở nơi lửa đèn tàn.

Thế An, Bạch Dương và Lý Niệm cùng đi ra khỏi phim trường, Bạch Dương đỡ thắt lưng khập khiễng bước đi.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm cười: "Tôi bảo cậu về thì cậu không chịu, đành kêu Kim tổng đến mời cậu đi."

Thế An đỡ lấy Bạch Dương, "Đã bảo cậu đừng cậy mạnh mà, sao lại không nghe lời Lý tổng."

Bạch Dương nhe răng trợn mắt, "Quay về khách sạn còn phải ngồi xe, xóc đau lắm. Mà nằm xuống cũng khó chịu."

Thế An mỉm cười nói: "Hôm nay đảm bảo cậu được ngủ thoải mái."

Lý Niệm lên xe, "Giao cho anh đấy, tôi về khách sạn trước đây."

Lúc này Bạch Dương mới nhận ra Lý Niệm đỗ xe cạnh một chiếc RV.

Lý Niệm đi rồi, Thế An cười mở cửa xe, Bạch Dương lại choáng, ".....Của anh?"

Thế An kéo cậu đi vào, "Cho cậu đấy."

Bạch Dương ngáo ngơ ngồi lên sofa trong xe, căn phòng trong xe này được bài trí theo sở thích của cậu. Không rõ Kim Thế An nghe ai nói mà biết cậu thích Minami Kotori, bên cạnh bàn ăn có treo một chiếc poster cỡ lớn của Love live.

Thế An còn đang bận bịu ở gian bếp, Bạch Dương đần mặt nhìn hắn xắn tay áo nấu cơm. Thật không ngờ một lão già dân quốc lại thành thạo bếp núc như thế. Hai món ăn, một tô mì nước trong chốc lát đã bưng lên.

Thế An buông tay áo xuống, "Không tiện mang theo tôm hùm, đồ ăn đưa được tới đây cũng nguội rồi. Đây là mì xương hầm, ăn bồi bổ một chút."

Bạch Dương như lọt vào sương mù, Thế An đẩy tô mì cho cậu, cậu cũng chỉ ngây ngẩn cúi đầu ăn --- Nếu Bạch Dương biết Kim Thế An vốn là thiếu gia nhà giàu số một đất Kim Lăng, ngày thường toàn giao thiệp với

https://thuviensach.vn

chính khách Quốc dân đảng, bây giờ lại xắn áo làm mì cho cậu ăn, Bạch Dương có lẽ sẽ sợ hãi tới mức rớt đũa.

Thật hạnh phúc.

Bạch Dương thầm nghĩ ba chữ này.

Ăn một lúc, nước mắt tí tách rớt vào tô mì.

Thế An không hiểu ra sao, "Sao vậy? Không ăn được? Hay là eo đau?"

Bạch Dương quệt nước mắt, "Kim Thế An, sao anh lại đối tốt với tôi đến vậy."

Thế An cười, lau nước mắt cho cậu, "Bởi vì cậu xứng đáng."

Bạch Dương không nói nên lời, tim đập thình thịch, từ đầu xuống chân đều đỏ bừng.

Thế An nhìn xung quanh đánh giá chiếc xe niềm tự hào của hắn, "Trịnh tổng quả nhiên làm việc rất nhanh gọn. Chiếc xe này rất tốt, về sau cậu đi đóng phim không cần chạy đi chạy lại giữa phim trường với khách sạn nữa."

Cơm nước xong, Thế An giục Bạch Dương đi tắm. Bạch Dương sợ lúc cậu tắm thì Kim Thế An đi về mất, ló ra từ gian vệ sinh, "Chừng nào anh về?"

Thế An cầm một quyển sách lên đọc, nghe vậy thì ngẩng đầu cười, "Tôi không về, ở đây với cậu."

Bạch Dương lập tức rụt đầu lại.

Cậu đứng dưới vòi nước ấm, vừa hoảng vừa loạn --- Kim Thế An về, cậu tiếc. Nhưng nếu hắn ở lại thì ngủ ở đâu?

https://thuviensach.vn

Bạch Dương có ngốc cũng không cho rằng chiếc xe này có hai cái giường.

Kim Thế An có phải muốn làm chuyện gì với cậu không. Đồ cầm thú, thắt lưng cậu còn đau đây này.

Nhưng mà cậu còn lâu mới đuổi Kim Thế An đi về.

Kim Thế An muốn làm gì cậu cũng chịu hết.

Bạch Dương liều mạng rửa mặt dưới làn nước ấm, giống như rửa thêm một chút nữa thì mặt sẽ hết đỏ vậy.

- --- Sự thật chứng minh, Bạch Dương quá ngây thơ. Kim Thế An thật sự là một đại quân tử, đại thân sĩ, Liễu Hạ Huệ chân chính.

Lúc Kim Thế An kéo Bạch Dương đặt cậu lên giường, cậu còn cảm thấy ngại ngùng. Tiếp theo có phải muốn hôn hôn ôm ôm bình bịch bình bịch hay không?

Không.

Kim Thế An vô cùng đắc ý hỏi, "Giường có thoải mái không? Tôi cố ý bảo Trịnh tổng đổi thành đệm cứng, tốt cho lưng hơn."

Bạch Dương héo rũ.

Thế An không biết vì sao Bạch Dương đột nhiên xụ mặt, "Không thoải mái sao?"

Thoải mái, thoải mái muốn chết!

Bạch Dương hậm hực hỏi hắn: "Vậy anh ngủ đâu?"

Thế An cười, lắc quyển sách trong tay, "Tôi ngồi là được rồi."

https://thuviensach.vn

.....Giả bộ quân tử cái nỗi gì, Bạch Dương thầm phỉ nhổ trong lòng. Cậu không nhịn được dò hỏi: "Sách gì vậy."

"Tiểu thương sơn phòng tập, của Viên Mai."

Thể văn cổ, Bạch Dương xem không hiểu. Cậu lựa chọn qua đêm cùng Kotori.

Một người đọc sách một người chơi Love live. Thế An cũng không chê Bạch Dương ồn ào, Bạch Dương chơi một lúc thì mơ màng thiếp đi.

Cậu mơ hồ nghĩ, vì sao Kim Thế An không ra sofa ngủ?

Trên đường về, Lý Niệm gọi điện thoại cho Chung Việt.

Gọi điện thoại cho Chung Việt là một chuyện rất hao tổn kiên nhẫn. Giáp mặt nói chuyện còn có ánh mắt và biểu cảm hỗ trợ, còn điện thoại thì chỉ có thể đợi cậu nói lắp xong.

Trước đó Chung Việt gửi cho anh một tin nhắn: "Bạch Dương sao rồi?"

Lý Niệm tức giận hỏi cậu, "Có miệng không nói, gõ chữ cái gì?"

Anh lại thả chậm giọng, "Bạch Dương nói cho cậu biết cậu ta nhập viện rồi đúng không?"

Chung Việt ở bên kia im lặng rất lâu. Cuối cùng cậu mở miệng hỏi, anh Niệm, có phải anh rất không thích Bạch Dương không.

Lý Niệm cười.

"Tôi làm gì có lỗi với cậu ta sao?"

Chung Việt cứng họng, lại hỏi một lần, có phải anh không thích Bạch Dương không.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm bị hỏi vậy, tức tới tăng xông, "Nói rõ ra, cậu nói vậy là sao."

Giọng nói của Chung Việt không có biểu cảm đi cùng, thoạt nghe rất lạnh lùng. Vì sao Bạch Dương đột nhiên ngã?

Lý Niệm phẫn nộ điên cuồng đạp chân ga, "Cậu cảm thấy là do tôi làm đúng không? Mẹ kiếp cậu nghĩ là tôi? Ông đây nuôi cậu để cậu nói ra câu đấy à? Để cậu đổ oan cho tôi?"

Chung Việt lại nói một lần nữa, anh không thích Bạch Dương.

Lý Niệm tức đến bật cười.

Mẹ kiếp, quen nhau chưa bao lâu mà đã bênh nhau chằm chặp rồi. Người đại diện như anh không biết nên vui hay nên nổi giận nữa. Anh cảm thấy Chung Việt và Bạch Dương ở cạnh nhau thì có thể hỗ trợ lẫn nhau, cũng là coi thường Bạch Dương phế vật. Nhưng Chung Việt thế mà lại vì Bạch Dương mà chất vấn anh, mẹ nó Chung Việt còn đang vật vã luyện tập ở công ty, còn rảnh rỗi thời gian đi chất vấn anh.

Trước mặt Chung Việt, Lý Niệm thực sự không hề che giấu. Nhưng anh không ngờ Chung Việt lại nghĩ anh lòng dạ hiểm độc đến mức hãm hại Bạch Dương, anh điên sao? Bạch Dương có ra sao cũng không liên quan đến anh, muốn thành danh phải xem bản lĩnh, anh có không thích Bạch Dương đến mấy thì trên cương vị một người đại diện, anh sẽ không làm ra chuyện đuối lý --- Ai quy định người đại diện phải xem nghệ sĩ của mình như bảo bối? Ai quy định?

Con chó nuôi dưỡng bao năm, giờ quay về cắn ngược chủ nhân.

Chung Việt có phải không coi anh ra gì nữa không?

Lý Niệm cười dịu dàng vào điện thoại, "Đúng, đều do tôi, tôi làm. Hôm nay tôi giết Bạch Dương, ngày mai về giết cậu. Hai người các cậu đồng tâm

https://thuviensach.vn

đồng lòng dắt tay nhau cút mẹ đi, bảo Kim ba ba của Bạch Dương đi mà tìm cao nhân khác."

Lý Niệm ngắt điện thoại, giật tai nghe xuống ném ra cửa sổ xe.

Ai làm? Kim Thế An không hỏi, không có nghĩa là Lý Niệm không để ý. Lý Niệm nghĩ tới nghĩ lui, trời mưa trơn trượt, dây treo xảy ra vấn đề là chuyện bình thường. Chuyện này thần không biết quỷ không hay, Đinh Thông Nguyên đã mắng đám nhân viên đoàn làm phim một trận.

Lúc ấy Tần Nùng không có ở phim trường. Lý Niệm cũng không, Khương Duệ Quân thì có.

Khương Duệ Quân không phải là người thiển cận đến vậy, không đáng để nhắm vào Bạch Dương.

Lý Niệm nhớ tới trợ lý xuất hiện bên cạnh Khương Duệ Quân, không phải là trợ lý của cậu ta. Khương Duệ Quân chỉ có hai trợ lý đều là nữ, ngày ấy có hai người đàn ông, giống như trợ lý của Tần Nùng, lại hình như là người của Lý Kim.

Lý Niệm ngẫm nghĩ rồi bắt đầu cười lạnh, chuyện tàn nhẫn như thế không phải Lý Kim thì còn ai. Bị Bạch Dương cắt đất diễn cộng với chuyện trước đó, nhẫn nhịn mãi rồi cũng cắn người, chuyện cỏn con mà cũng xuống tay độc ác như vậy. Lý Kim thật sự lớn mật, đây là chuyện anh không thể giải thích rõ ràng trước mặt Kim Thế An.

Thuận tay đẩy nồi này cho Khương Duệ Quân gánh, nói là hai tên tiểu bạch kiểm tranh chấp với nhau vì Tần Nùng.

Lý Kim đúng là con súc vật do đĩ điếm nuôi dưỡng.

Sớm muộn anh cũng phải chặt thây băm xác gã.

https://thuviensach.vn

Ban đêm, gió rít lên ngoài cửa sổ, giống như ái tình và hận thù trong lòng người giữa chốn hồng trần này.

Lưng đau thực sự rất tra tấn.

Đau đớn bị phóng đại lên nhiều lần trong màn đêm, đau răng cũng thế, đau lưng cũng vậy, ai từng bị đều biết rõ.

Bạch Dương bị đau đến tỉnh ngủ, lấy điện thoại xem giờ, hai giờ sáng.

Điện thoại sáng lên, cậu mới thấy Kim Thế An. Hắn đang dựa vào cạnh giường cậu mà ngủ.

Thật sự ngồi bên cạnh cậu mà ngủ.

Sắc trời đêm trong vắt, ánh trăng luồn vào qua khe cửa sổ nhỏ hẹp.

Bạch Dương không nhịn được vươn tay ra sờ mặt Kim Thế An, tay động đậy dẫn đến thắt lưng đau, lại là một trận đau đớn thấu xương.

Ánh sáng lờ mờ từ di động cùng với ánh trăng hắt xuống người Thế An, tạo ra một cái bóng trên sàn. Như một loài dã thú đang ngủ say dưới ánh trăng êm dịu.

Bạch Dương kinh ngạc nhìn hắn, cậu thầm nghĩ, đây là Kim Thế An, đây là Kim Thế An, người tới từ quá khứ, người đã ôm cậu khi cậu khóc, người vì cậu mà vào bếp, người đã nói rằng cậu xứng đáng.

- --- Kim Thế An rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Có phải ghét bỏ cậu dơ bẩn, chê cậu ghê tởm, chê cậu mất mặt không?

Bạch Dương không lên tiếng, cũng không dám động đậy, chỉ im lặng nhìn Kim Thế An ngồi cách cậu vài gang tấc, nước mắt cứ thể chảy xuống.

https://thuviensach.vn

Càng khóc càng nhiều, Bạch Dương sợ đánh thức Thế An. Nhưng Thế An đã tỉnh rồi.

Thế An mơ màng nhìn cậu, phát hiện cậu đang khóc thì vội đứng dậy bật đèn ngủ, "Làm sao vậy? Eo đau? Sao lại khóc rồi?"

Bạch Dương không đáp, lòng tràn đầy sự tủi thân, lại thấy chính mình thật nực cười, cứ nằm mà rơi lệ. Sau khi gặp Kim Thế An, cậu biến thành một tên mít ướt. Từ đáy lòng Bạch Dương cảm thấy mình thật không có tiền đồ.

Thế An nóng ruột ghé lại gần, "Sao vậy, khó chịu sao? Bây giờ tôi gọi người lại đây đưa cậu đi viện được không? Đừng sợ, đừng sợ."

Bạch Dương mặc kệ tất cả mọi thứ.

Cậu kéo Thế An xuống, ôm lấy cổ hắn rồi dè dặt hôn lên.

Thế An sững người vài giây.

Bạch Dương ở dưới thân hắn thở dồn dập, nước mắt vẫn tí tách rơi, "Nếu anh ghét tôi thì cứ đi đi..."

Bạch Dương nói xong mà tay vẫn không chịu buông ra, "Nhưng mà em thích anh..."

Nhịp tim hai người đập vang như tiếng sấm trong màn đêm tĩnh mịch.

Thế An không trả lời.

Khoảnh khắc đó, Bạch Dương cảm thấy tim cậu như rơi xuống mất rồi.

Trái tim ấy không rơi xuống nơi nào khác, mà rơi vào bông, rơi vào một dòng nước xuân, rơi vào một nụ hôn nóng bỏng.

https://thuviensach.vn

Dưới nụ hôn cuồng nhiệt của Thế An, lòng Bạch Dương tràn đầy ngọt ngào, lại cảm thấy thống khổ vạn phần.

Hóa ra ái tình lại là cảm giác đau đớn thấu tận xương tủy như vậy. Bạch Dương thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 25: Vàng Anh

Edit: Dờ

Lời tác giả: Update riêng một chương cho Kim tổng của tôi.

Một giây trước khi hôn xuống, Thế An hối hận, kinh hoảng, nhưng không thể kháng cự.

Hắn vừa vui vừa hối hận, vừa hối hận lại vừa sợ hãi: Vui là bởi từ trước tới nay Bạch Dương luôn hồn nhiên vô tư, hóa ra lại ôm ấp loại tình cảm này với hắn. Hối hận là từ sau khi ly biệt với Lộ Sinh, hắn tự cho rằng mình đã không còn xem trọng yêu hận nữa. Hiện giờ bước sai đi nhầm, lòng hắn rối bời không biết phải làm sao, lại hối hận vì lợi dụng Bạch Dương, nhân lúc cậu đang khó khăn mà thuận nước đẩy thuyền. Bạch Dương không thể tự kiềm chế, hắn thân là một người đã trải qua hai kiếp, sao lại cũng chẳng thể tự khống chế lòng mình? Còn sợ là sợ tình cảm của Bạch Dương chỉ là nhất thời. Sớm mai tỉnh lại, hai người nên đối mặt với nhau thế nào?

Cứ trăn trở như vậy, suy cho cùng là ngũ vị tạp trần. Thế An càng nghĩ lại càng băn khoăn. Bạch Dương ở trong lồng ngực hắn, dụi mặt vào lòng hắn.

Thế An cảm thấy vui sướng ngọt ngào một cách khó diễn tả thành lời, tất cả mọi thứ như lu mờ đi trước cảm giác này.

https://thuviensach.vn

Nếu bảo hắn không có tư tâm thì là giả. Đúng, hắn muốn lại gần Bạch Dương thêm một chút --- Nếu Bạch Dương thấy phiền, hắn nhất định sẽ không tiến lên một bước nữa. Nếu Bạch Dương không chủ động trêu ghẹo hắn, hắn cũng nguyện ý im lặng nhìn cậu ngủ cả đêm.

Đàn ông luôn thích kiếm cớ, tìm kiếm một lý do chính đáng cho hành động không chính đáng của mình. Kim Thế An biết hắn không phải là Liễu Hạ Huệ, nhưng cũng thực sự không phải cầm thú. Nói một cách thật lòng, hắn muốn ngủ cùng Bạch Dương, tư tâm là có, nhưng càng nhiều hơn là sự lo lắng cho cậu, sợ đêm đến cậu đau nhức, muốn canh giữ bên cạnh cậu. Tựa như một thứ mình cực kỳ trân trọng, sợ rằng một khi chạm vào sẽ vỡ vụn trong khoảnh khắc, chỉ muốn nâng niu trong lòng bàn tay.

Người với người đúng là có duyên phận. Hắn không nói rõ được vì sao lại trân trọng Bạch Dương. Nếu nói rằng chỉ vì cậu và Lộ Sinh mang khuôn mặt giống nhau như đúc, vậy thì bạn quá coi thường Kim Thế An rồi. Trong thâm tâm, hắn rất rõ ràng đây là hai người khác nhau, cho dù Bạch Dương và Lộ Sinh có đứng song song cùng một chỗ, bất kỳ ai cũng không thể nhận lầm hai người này.

Lộ Sinh rất tốt, Bạch Dương cũng rất tốt. Lộ Sinh thông minh, chịu được khổ, nhẫn nại. Còn Bạch Dương thì sao?

Bạch Dương bốc đồng, thích làm biếng, hơi ngốc nghếch, tự cao tự đại. Thế An nghĩ rồi bỗng bật cười, vì sao mà cẩn thận suy nghĩ lại, hắn có thể liệt kê ra một đống những điểm không tốt của Bạch Dương, nhưng khi những cái không tốt ấy ghép lại với nhau, lại biến thành cái gì cũng tốt. Bao nhiêu điều khiến người ta đem lòng yêu thích, giống như ánh mặt trời mới ló rạng, chỉ cần nhìn cậu cười thì bao nhiêu phiền não bỗng tan biến. Nhìn cậu bốc đồng thiếu suy nghĩ tùy hứng làm càn, lại có cảm giác muốn bảo hộ cậu từ đáy lòng.

https://thuviensach.vn

Người của thời đại này nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, chỉ cần cậu muốn, chỉ cần hắn có*.

*Nguyên là lời trong "Ái Mi Tiểu Trát" (爱眉小札) của Từ Chí Ma viết cho Lục Tiểu Mạn: Chỉ cần em muốn, chỉ cần tôi có. Trút hết khả năng tôi, dốc hết những gì tôi sở hữu. Những gì tôi cho em, không thể cho người thứ hai. Những gì em cho tôi, cũng xin đừng đưa lại cho người thứ hai nào khác.(只要你要、只要我有。倾我所能、尽我所有。我给过你的，给不了第二个人。你给过我的，也请不要再给第二个人).

Thế An nghĩ, hắn đã hai kiếp làm người, những người hắn từng gặp, những con đường hắn đi qua thật sự kể không hết. Nhưng Bạch Dương quả thực là người đáng yêu nhất, hỏi cậu đáng yêu ra sao, hắn không thể trả lời rõ. Chính là chỉ cần cậu ở đó, cuộc sống của Kim Thế An sẽ trở nên đầy màu sắc, tâm hồn như bay lên chín tầng mây, nhẹ nhàng thoảng qua trong làn gió xuân.

- --- Thứ Bạch Dương muốn không nhiều, hắn cũng có thể cho được, vậy cớ gì mà không dung túng? Duyên phận như giọt sương sớm, cũng giống như cánh bèo trôi, hiện tại Bạch Dương bị hắn trói buộc bên người, nhưng có lẽ một ngày nào đó sẽ chia ngả đôi đường. Vậy thì trước lúc đó, Bạch Dương nguyện ý đối tốt với hắn một chút, hắn cũng sẽ nguyện ý đối tốt với Bạch Dương thêm một chút.

Về phần "tốt một chút" này là tốt nhường nào, chỉ có mình Thế An biết.

Hoặc chỉ có trời mới biết.

Thế An rất sợ hắn phải lòng Bạch Dương.

Nhưng Bạch Dương lại quá tùy hứng.

Đời này Thế An gặp được cậu, xem như gặp được người đáng yêu nhất trong số những người đáng yêu, cũng là tùy hứng nhất trong những người

https://thuviensach.vn

tùy hứng. Một người sao có thể tốt đến vậy, ngay cả khi thiếp đi cũng tỏa ra một hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, không phải là hương vị của phụ nữ, là cái vẻ phấn chấn thoải mái của thanh niên, giống ánh mặt trời, lại tựa ánh trăng, xuyên qua tầng tầng mây sương mà chiếu xuống.

Khiến cho hắn không thể chạy trốn.

Vì vậy khi nghe thấy Bạch Dương đột nhiên bật khóc, hắn lập tức cảm thấy lúng túng. Sau đó, bọn họ nói gì, làm gì, Thế An đều như lạc trong giấc mộng mơ hồ không rõ.

Nhưng hắn không dám nói là không rõ, bởi vì hắn nhớ rất rõ ràng.

Hắn nghe thấy Bạch Dương khóc, nước mắt chảy xuống gối, từng tiếng vang vọng trong màn đêm. Hai người đều nín thở, một người sợ người kia biết, một người lại sợ người kia biết rằng mình biết.

Hắn thật sự không thể chịu đựng khi nghe Bạch Dương im lặng rơi nước mắt trong màn đêm như vậy, Thế An đứng dậy bật đèn ngủ, hỏi cậu làm sao vậy.

Sau đó, Bạch Dương kéo hắn xuống dưới, dụi đầu vào ngực hắn, Thế An cơ bản là không thể từ chối. Hỏi hắn vì sao khi đó lại hôn Bạch Dương, đây quả thực là câu hỏi sỉ nhục đàn ông, không, là sỉ nhục tất cả những người có tình khắp thiên hạ này.

Thế An hôn Bạch Dương, Bạch Dương cũng hôn đáp trả. Lúc bắt đầu còn trúc trắc, giống như hôn môi là một chuyện vô cùng đau đớn, sau đó hai người đều mặt đỏ tim đập, tách không ra. Bạch Dương vươn tay tắt đèn, bọn họ hôn nhau rất lâu trong bóng tối. Thế An hơi ngạc nhiên vì Bạch Dương hôn rất thành thạo, thậm chí có một khoảnh khắc hắn hụt hẫng nghĩ, Bạch Dương đã từng nhiệt tình hôn ai khác như thế này sao?

Nhưng điều đó không quan trọng.

https://thuviensach.vn

Hắn biết chính xác rằng hiện tại hắn không thể rời bỏ Bạch Dương, thực sự phải lòng cậu rồi. Trước kia hắn không dám tin, hiện giờ hắn không thể không tin.

Bạch Dương ngủ trong lòng hắn, tựa sát gần nhau, vành tai chạm tóc mai. Đêm mùa hạ nơi rừng núi, vô số âm thanh hoang dã vọng lại, nhưng ở góc tối của bọn họ thì lại tĩnh lặng không hề có một tiếng động. Thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim của nhau đang đập dữ dội.

Thế An nhớ lại khi hắn năm tuổi, ngồi một mình trong căn nhà ở Cú Dung Lão Trạch, chim vàng anh sà xuống đầu vai hắn. Khi ấy là cuối xuân, hoàng hôn mờ mờ ảo ảo, trước mắt là bao cây cỏ hoa lá, hắn ngồi giữa màu xanh như lụa gấm của cỏ lá mùa xuân, chim vàng anh cứ như vậy mà bay xuống. Bất ngờ xảy đến, tựa như ái tình.

Vành anh nhảy qua nhảy lại trên vai Thế An rồi đậu xuống tay, gần trong gang tấc, chân chim quét nhẹ qua bàn tay hắn.

Cảm giác đó là sự vui sướng không nói nên lời, giây phút ấy hắn chỉ muốn lớn tiếng hét lên để tất cả mọi người đều biết. Nhưng từ đầu tới cuối lại chẳng dám cử động, sợ rằng chỉ nhúc nhích một chút thôi sẽ khiến chú chim nhỏ sợ hãi mà bay đi.

Thế An cúi đầu nhìn Bạch Dương đang ngủ, hắn chăm chú nhìn thân thể khỏe mạnh của cậu thanh niên, dẻo dai lại cao gầy. Hắn rất muốn ôm Bạch Dương chặt hơn chút nữa, tựa như muốn ấp lấy chú chim vàng anh ở trong tay, nhưng hắn không dám.

Tập tập minh châu, quang hà như chi, nhất triêu tại thủ, hạnh hà như chi, lưỡng thế thù đồ, vô cảm trì chi*.

*Tạm dịch: Minh châu rực rỡ, chói sáng nhường nào, một khi tới tay, hạnh phúc biết bao, hai kiếp hai đường, không dám nắm giữ.

https://thuviensach.vn

Hắn cảm thấy mình đã phải lòng một người xa vời không thể với tới. Bởi vì quá tốt, cho nên đã định trước sẽ không thuộc về hắn.

- -- Nhưng tình cảm của con người chưa bao giờ có thể tự khống chế, giống như chú chim nhỏ đột nhiên sà xuống, giống như bước chân đi lên vách núi cao, chẳng ai biết cánh chim kia khi nào sẽ rớt xuống, tình nồng cũng như vực thẳm, từng bước lún sâu, quay đầu không kịp.

- ----------

Ảnh Cú Dung Lão Trạch đào từ weibo chị ☁:

Còn đây là bé chiêm của Kim baba:

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 26: Ác Ma

Edit: Dờ

Bọn họ ôm nhau trong ánh nắng sớm.

Cả đêm, Thế An không biết đã hôn Bạch Dương bao nhiêu lần, tỉnh lại chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, lại thảng thốt như một hồi ảo mộng. Hắn tỉnh, Bạch Dương còn ngủ, Thế An nhìn thời gian, đã sắp năm giờ. Hắn muốn gọi Bạch Dương dậy, nhưng lại muốn cậu cứ tiếp tục ngủ trong lòng hắn như vậy.

Bạch Dương cũng tỉnh.

Sáng sớm hai người bốn mắt nhìn nhau. Bạch Dương vừa mở mắt ra đã thấy Thế An cúi đầu nhìn cậu, như thể sẽ hôn xuống bất cứ lúc nào.

Bạch Dương hồi tưởng lại đêm qua hai người dường như chưa từng tách môi nhau ra, nháy mắt mặt cậu đỏ như tôm luộc.

Bạch Dương đẩy Kim Thế An ra rồi chạy như điên vào toilet, vừa chạy vừa xuýt xoa đỡ cái lưng đau.

Thế An giật mình.

Bạch Dương đẩy hắn ra rồi chạy.

Thế An thầm soạn một bức thư xin lỗi hơn mười ngàn chữ ở trong lòng. Chắc chắn là Bạch Dương hối hận rồi, Bạch Dương không làm sai gì cả,

https://thuviensach.vn

chỉ có hắn là nhất thời hồ đồ mà thôi. Kim Thế An, đây gọi là gì? Giậu đổ bìm leo, được đằng chân lân đằng đầu.

Bạch Dương cấp tốc đánh răng trong nhà vệ sinh, chải chải xong xuôi rồi lại chạy ra ngoài. Thế An đang ngồi sám hối ở bên giường.

May mà chưa làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn.

Bạch Dương thấy Thế An mang vẻ mặt đau đớn, cũng thấy lo lắng, "Anh làm gì vậy?"

Thế An khó nhọc nhìn cậu, muốn nói lại thôi, có nên xin lỗi không? Nếu xin lỗi thì chẳng còn sau này nữa.

Bạch Dương thấy hắn nhăn nhó, hơi buồn cười.

Thế An uyển chuyển hỏi: "Sao lại chạy đi thế."

Màu đỏ trên mặt Bạch Dương còn chưa tan hết, bị hắn hỏi lại càng thêm đỏ ửng, "......Em còn chưa đánh răng, đánh răng xong mới có thể kiss."

Cái này thì Thế An biết, kiss là gì hắn hiểu.

Thế An cảm thấy mình thực sự ngốc nghếch tột cùng, hắn bất đắc dĩ nở nụ cười. Hắn hỏi cậu: "........Tôi có cần đi đánh răng không?"

Bạch Dương nhìn xung quanh, "Anh không cần."

Thế An kéo Bạch Dương lại, dưới ánh ban mai, hai người trao nhau một nụ hôn có vị kem đánh răng.

Tiếp đó cũng chẳng có gì đáng nói, hai ngày liền, tối nào hai người cũng ôm nhau đi ngủ, đương nhiên là có hôn.

https://thuviensach.vn

Bọn họ chỉ xa nhau trong gang tấc mà cũng cảm thấy như phải chịu nổi khổ tương tư. Bạch Dương còn phải quay phim, Thế An không nỡ chia xa với cậu.

Lý Niệm bị Kim tổng làm phiền nhức cả đầu. Hai ngày nay Kim tổng cứ như một miếng keo chó cỡ lớn, đi theo Bạch Dương khắp nơi. Bạch Dương rất cảm kích ơn cứu mạng của Lý Niệm, mời Lý Niệm vào xe dùng cơm trưa. Lý Niệm nhìn Thế An rồi nhìn Bạch Dương, mỉm cười nói: "Hai người làm gì vậy?"

Bạch Dương và Thế An không đáp.

Lý Niệm nhìn chằm chằm Bạch Dương, "Trên cổ có dấu hôn."

Bạch Dương kinh hãi cúi đầu nhìn, "......Làm gì có?"

Lý Niệm vô tội: "Tôi đã nói là cậu đâu."

Người này thật đáng ghét, Bạch Dương tức, cậu quyết định sẽ không bao giờ kêu Lý tổng đi ăn cơm nữa.

Hai ngày sau, Bạch Dương hoàn tất vai diễn. Đạo diễn Đinh vừa nắm tay cậu vừa kéo tay Lý Niệm, "Hạt giống tốt đấy, bộ phim tiếp theo hy vọng được hợp tác."

Đây là lời khen thật sự. So với những lời phù phiếm như "một bước lên trời" thì lời của đạo diễn Đinh thực tế hơn nhiều. Đối với người mới, đây chính là lời nhận xét có giá trị như hoàng kim bạc trắng đến từ đạo diễn và nhà sản xuất.

Thứ Lý Niệm muốn chính là những lời ấy.

Dưới sự đối xử thờ ơ của anh, Bạch Dương dần dần trưởng thành. Lý Niệm sẽ không dịu dàng hơn với cậu, nhưng anh tin tưởng bàn tay gọt giũa

https://thuviensach.vn

của anh sẽ tạo ra một viên bảo thạch.

Lý Niệm tự nhận mình thua ở tình nghĩa, nhưng anh quyết không chịu thua về mắt nhìn người.

Thừa lúc không có Bạch Dương, anh nói với Thế An, "Tình cảm mặn nồng cũng được, nhưng anh phải chú ý ảnh hưởng. Nhân khí của Bạch Dương đang dần lớn lên, anh phải tránh né chút đi. Thứ nhất là vì suy nghĩ cho cậu ta. Thứ hai, Hải Long các anh chắc cũng không mong muốn gánh phốt chủ tịch đồng tính bao dưỡng trai trẻ đâu."

Thế An hơi khó hiểu: "Nhưng anh vẫn ủng hộ vụ bê bối tình ái của Bạch Dương và Chung Việt mà."

Lý Niệm hút thuốc, "Bán hủ là bán hủ, bởi vì hai người họ đều là minh tinh. Nhưng anh thì khác, anh là thương nhân. Người ta sẽ không ship CP anh với Bạch Dương đâu. Một khi chuyện của hai người bị đưa ra ánh sáng, nhóm người bị chọc giận đầu tiên chính là hủ nữ. Càng đừng nói tới chuyện sẽ có những lời đàm tiếu gièm pha ngay trong giới."

Lý Niệm ngẩng đầu, "Anh không thể vì vui sướng nhất thời mà hủy hoại thanh danh của Bạch Dương. Muốn hôn muốn ôm thì về phòng, ngàn lần xin anh đừng làm trò trước mặt người khác, cũng đừng liếc mắt đưa tình với nhau giữa chốn đông người, tôi thật sự không nhìn nổi nữa rồi."

Lý Niệm đoán có lẽ hai ngày nay Thế An và Bạch Dương đã lên giường, không biết đại chiến mấy trăm hiệp, trông hai người anh anh em em nổi cả da gà da vịt, mẹ kiếp muốn đui mù con mắt.

Thế An chấp nhận, khẽ gật gù vuốt cằm.

Lý Niệm sắp mù mất. Anh ghê tởm rút nửa bao thuốc trong tay Thế An, "Xin anh đấy, đừng có bày cái vẻ mặt Quỳnh Dao ấy nữa, buồn nôn lắm. Anh cũng đừng cảm thấy khổ sở, một tháng tới anh cùng Bạch Dương tới

https://thuviensach.vn

Mỹ chưa bệnh đi, hai người muốn làm thế nào thì làm." Nói xong, Lý Niệm cười, "Anh cũng nhịn lại tý đi, đừng làm gãy lưng Bạch Dương là được."

Thế An nghe anh nói vậy, đành xấu hổ cười.

Bây giờ hắn không có tư cách phản bác Lý Niệm rằng "chúng tôi không phải loại quan hệ đó" nữa rồi.

Một tuần sau, hắn và Bạch Dương đặt chân xuống mảnh đất California ngập tràn ánh nắng.

Lý Niệm về Nam Kinh.

Từ lần bực tức khi nói chuyện điện thoại kia, Lý Niệm không nhận bất cứ cuộc gọi nào từ Chung Việt nữa. Tin nhắn cũng không thèm trả lời.

Chung Việt cẩn thận nhìn Lý Niệm, thấy anh như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra thì tỏ vẻ hớn hở.

Chung Việt không nhịn được hỏi Bạch Dương sao rồi. Lý Niệm rạng rỡ nhìn cậu: "Chết rồi."

Chung Việt không dám nói nữa, cũng chẳng muốn hỏi, giận dỗi đi luyện đàn.

Hai người bận bịu ở công ty, bơ nhau nguyên một ngày. Buổi tối Chung Việt định về nhà thì Lý Niệm cản, "Tôi đến nhà cậu."

Chung Việt cơ bản là không thể nói "không".

Cho đến khi cơm nước xong, Chung Việt cứng đờ người. Càng nghĩ càng giận, Lý Niệm không chăm sóc tử tế cho Bạch Dương, động tý là nói Bạch Dương không tốt, Bạch Dương không tốt chỗ nào? Bạch Dương đối xử với cậu rất tốt, vừa không chê cậu nói lắp, cũng không coi thường cậu. Nếu không có Bạch Dương, cậu cũng chẳng có cơ hội hiện tại.

https://thuviensach.vn

Chung Việt rất thích Bạch Dương, cậu hy vọng Lý Niệm có thể công bằng một chút. Tuy rằng cậu cũng chẳng hiểu vì sao Lý Niệm lại đối xử với Bạch Dương một cách không công bằng đến vậy.

Cậu đứng rửa bát cạnh bồn, vừa rửa vừa giận dỗi, một đống bát đũa vô tội bị cậu quăng loảng xoảng.

Lý Niệm làm như không thấy, anh thoải mái ngồi trên giường cậu.

"Lại đây," Lý Niệm vỗ giường, "Đọc kịch bản cho tôi nghe."

Lúc này Chung Việt mới nhớ ra, cậu chuẩn bị bao nhiêu lâu, rất muốn cho Lý Niệm thấy thành quả.

Chung Việt cầm kịch bản, "Thực ra, thực ra em thuộc rồi."

Lý Niệm thấy hình như cậu nói chuyện trôi chảy hơn một chút, dịu dàng cười, "Đọc hay nói đều được."

Anh vừa cười, Chung Việt đã chịu thua rồi.

Phòng ở của Chung Việt rất nhỏ, ngọn đèn ảm đạm, chật hẹp lại u ám, nhưng cậu cảm thấy như vậy mới có cảm giác là nhà. Dưới ánh đèn mờ tối, cậu lấy hết dũng khí cố gắng nói từng chữ.

Cậu nói rất nghiêm túc, rất nhập tâm, cố gắng để không nói lắp. Thực ra người nói lắp đọc sách không hề khó khăn, Chung Việt nói rất hoàn mỹ.

"Ta rảnh rỗi không có chuyện làm nên muốn làm hại huynh, ai bảo huynh cứ luôn nói ta là yêu nữ Ma giáo.... Nhưng bao nhiêu người đang nhìn vào ta, Phong ca ca, ta đã chuẩn bị rượu ngon, huynh có dám tới tìm ta chăng? Nơi này đang rất nguy hiểm... Nếu huynh dám tới, chân trời góc bể, ta cũng theo huynh."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm ngồi trên giường cười thành tiếng, "Bảo cậu học thoại của Khương Duệ Quân, sao lại học thuộc cả thoại nữ thế?"

Chung Việt càng đỏ mặt, Lý Niệm ngắt lời khiến cậu phân tâm, lại cúi đầu thao thao bất tuyệt nói nốt.

Lúc ngẩng đầu lên khỏi trang kịch bản, cậu mới phát hiện ra Lý Niệm đang ở rất gần. Lý Niệm đang nghịch tóc cậu, im lặng nhìn cậu.

"Đọc một lần nữa, nhìn tôi." Lý Niệm nói.

Chỉ vậy thôi, chỉ đơn giản như vậy thôi, Chung Việt đã cảm giác được nơi nào đó của cậu đang trỗi dậy.

Chung Việt run rẩy, "Ta yêu nàng, muốn nàng, không thể không có nàng. Những lời này ta sớm đã muốn nói với nàng, hiện giờ ta sắp chết.... Muốn nói hết cho nàng một lần."

Lý Niệm cách cậu ngày càng gần, cậu có thể ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, cả mùi Cologne. Cậu đã lén mua loại nước hoa này để tự xử vô số lần.

Lý Niệm mỉm cười với cậu, "Đọc tốt lắm."

Giây tiếp theo, Lý Niệm đẩy cậu xuống giường.

Chung Việt sớm biết chuyện này sẽ xảy ra, cậu cũng chẳng muốn chống cự.

Lý Niệm không cởi quần áo, chỉ ngựa quen đường cũ kéo khóa quần.

Lý Niệm nhìn cậu từ trên cao xuống, "Cậu nói xem, tôi có giết cậu hay không? Dù gì tôi cũng giết Bạch Dương rồi, không phải sao?"

https://thuviensach.vn

Chung Việt nói nói nên lời, cũng chẳng dám nói. Cậu rất ghét Lý Niệm nói năng độc địa như vậy, nhưng lại cảm thấy mình đã nghĩ oan cho anh.

Chung Việt nghiêng đầu về một bên.

Lý Niệm khẽ cười, sau đó cởi quần cậu ra, rồi cởi tới quần trong. Cậu cảm thấy rét lạnh, hoàn toàn - hoàn toàn bại lộ, nửa người trên còn nguyên áo mà phía dưới thì không còn mảnh vải che thân.

Chỗ xấu hổ nhất bị Lý Niệm nắm trong tay, sau đó anh dùng miệng nuốt hết. Lần đầu tiên cậu cảm nhận được nụ hôn của anh, không ngờ lại là phương thức như vậy.

Một cảm giác tê dại chấn động.

Chung Việt nhìn ánh đèn lắc lư trên trần nhà, đầu óc trống rỗng. Mái tóc đen như lụa của cậu xõa tung ra giường như một đóa hoa màu đen.

Bàn tay Lý Niệm lướt qua đùi và phía dưới của cậu, dần tách hai chân cậu ra, "Tiếp tục đọc kịch bản, hoặc là chửi lên cũng được, tóm lại không được ngừng."

Sao cậu có thể chửi mắng anh được đây?

Chung Việt mờ mịt tiếp tục đọc, "Ta yêu nàng... muốn nàng....Không thể không có nàng...."

Cậu yêu anh, muốn anh, không thể không có anh.

Dưới giọng đọc máy móc của Chung Việt, Lý Niệm chầm chậm tiến vào cậu.

Đây là chuyện cậu hằng mong, Chung Việt nghĩ, cuối cùng cũng tới rồi. Hơi thở nặng nề ướt át của anh vang lên bên tai cậu, cậu bị nuốt trọn bởi

https://thuviensach.vn

cơn thủy triều của sự đau đớn, lại bị nhấn chìm trong cảm giác hạnh phúc hỗn độn.

Như vậy là đủ rồi.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 27: California

Edit: Dờ

California là thánh địa tuần trăng mật.

Hiện tại Bạch Dương sâu sắc cảm nhận được sự ngắn ngủi của thời gian. Bao nhiêu cũng không đủ.

Đây là lời nói thật lòng, một tháng thoạt nhìn có vẻ dài, đến lúc thực sự trải nghiệm rồi mới thấy quá ngắn. Cậu có nhiều việc muốn làm, muốn chữa bệnh, muốn hồi phục, muốn học tập, muốn đi quan sát những nghệ sĩ đường phố.

.....Đương nhiên còn muốn nói chuyện yêu đương với Kim Thế An.

Trước khi xuất phát Lý Niệm dặn dò Bạch Dương, "Đi chữa bệnh cũng là đi chơi, nhưng cậu không được quên mục đích. Los Angeles là thánh địa du lịch, có rất nhiều những nghệ sĩ lang thang, tôi muốn cậu quan sát học hỏi thật cẩn thận."

Lý Niệm rất rõ, diễn xuất của Bạch Dương bất ngờ tốt lên không phải bởi vì cậu đột nhiên giác ngộ. Cậu đang bắt chước ai đó. Lý Niệm sai Tiểu Mã đi theo dõi ba bốn ngày.,Tiểu Mã trở về báo cáo: "Khương tiên sinh dạy anh ấy diễn."

Thế này mới hợp tình hợp lý.

https://thuviensach.vn

Có điều Lý Niệm cũng cảm thấy rất ngoài dự đoán. Năng lực học tập của Bạch Dương quả thực khiến người khác phải kinh ngạc, giống như khỉ vậy. Tiểu Mã nói Khương Duệ Quân chỉ dạy một lần, Bạch Dương thế mà đã có thể trông mèo vẽ hổ nhớ kỹ toàn bộ.

Thượng đế luôn công bằng, đóng cửa chính sẽ mở ra cửa sổ.

Lý Niệm không nói toạc chuyện này ra, chỉ thầm cười trong lòng. Khương Duệ Quân đúng là con sói con, thật sự biết cách làm người. Một đoàn làm phim khó xử như thế mà cậu ta có thể cùng lúc lấy lòng cả đôi bên, vừa khiến Tần Nùng không thể moi móc, lại gián tiếp quan hệ với An Long bên này. Khương Duệ Quân chờ đến khi Lý Kim bị cắt đất diễn mới ra tay, khiến Lý Kim chịu thiệt một cách kín đáo.

- ----- Là một con sói con, không biết sau này cắn người sẽ hung dữ đến nhường nào.

Kỹ năng diễn xuất của Bạch Dương hóa ra vẫn là con số không, Lý Niệm rất thất vọng, nhưng bởi cậu có năng lực bắt chước, điều này khiến anh tìm ra một con đường sống khác. Phim mới đang chuẩn bị khởi quay, Lý Niệm và Thế An đã đọc qua mấy kịch bản, không hẹn mà cùng quyết định chọn một kịch bản phim hiện đại --- Nhân vật trong phim hiện đại sẽ là những người xung quanh, Bạch Dương càng dễ tìm được đối tượng bắt chước.

Kịch bản được lựa chọn có hai nam chính, chủ đề tình yêu hài hước. Bạch Dương đương nhiên là người ký tên đầu tiên, vai diễn của cậu là một công tử nhà giàu ăn chơi trác táng nhưng lại ngây thơ khờ dại, vứt bỏ gia sản đi làm nghệ thuật, kết quả là gặp được chân mệnh thiên nữ là cô gái làm thuê.

Một câu chuyện tổng tài bá đạo rất tục, nhưng mọi người lại thích xem.

Vừa lúc Bạch Dương cần đi Mỹ chữa bệnh, Lý Niệm muốn cậu học hỏi những người khác.

https://thuviensach.vn

Thời gian một tháng, nếu Bạch Dương không học được thì cũng chẳng trách ai được nữa.

Đó là một cách làm ngu ngốc, tuy nói nghệ thuật xuất phát từ đời sống, nhưng chưa từng nghe nói nghệ thuật phải rập khuôn từ đời sống. Đa số diễn viên đều biết cách chắt lọc, thậm chí dựa sự đồng cảm và sức tưởng tượng để suy ra nhân vật. Nhưng Bạch Dương không làm được, Bạch Dương không phải là kiểu người dễ đồng cảm, cậu sống trong thế giới của riêng cậu, miễn dịch với thế giới bên ngoài.

Chuyện đó cũng không hẳn là xấu, người biết đồng cảm thì thường đa sầu đa cảm, kiểu người như vậy, khi gặp một chuyện quá đả kích thì cần thời gian rất lâu mới có thể hồi phục, càng dễ dàng lâm vào vòng xoáy cảm xúc.

Không giống như Bạch Dương, ngốc nghếch khờ dại, bị Lý Kim chửi như vậy mà hôm sau lại phủi mông quên sạch.

Ngốc thì ngốc đi. Giới giải trí có biết bao thiên vương, ai dám khẳng định người nào cũng có tư chất hơn người. Giới giải trí không thiếu dung mạo đẹp đẽ và tài năng xuất chúng, quơ tay bắt được cả nắm thiên tài chết non và mỹ nhân tàn lụi.

Muốn thành công thì không thể nhìn vào thiên phú, cũng không nhìn vào ngoại hình, thứ mang ra đánh cược chính là sự chăm chỉ.

Bạch Dương không phải thiên tài làm chơi ăn thật, cậu chính là cái loại tài năng bình thường, hao phí biết bao tinh thần thể lực để rồi làm thật ăn chơi. Nhưng hiện tại Lý Niệm không lo tiền bạc, cũng không lo về vấn đề sức lực của Bạch Dương. Điểm nào của Bạch Dương cũng đủ để đào hố chôn người, duy chỉ có nỗ lực là hơn cả. Lý Niệm vẫn còn chấp nhận được.

Hoặc nói, đây mới chính là điểm quan trọng nhất.

https://thuviensach.vn

Trong giới này, ai phấn đấu thì có thể dẫn đầu, ai kiên trì thì có thể tiến xa. Người cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng.

Trên máy bay, Thế An hỏi Bạch Dương: "Bình thường cha mẹ gọi em là gì?"

Bạch Dương thuận miệng đáp: "Dương Dương, trước đây toàn gọi vậy, sau lớn rồi thì gọi là Bạch Dương."

Thế An mỉm cười, khẽ gọi cậu: "Dương Dương."

Bạch Dương đỏ mặt, lại cảm thấy hơi chua xót, từ khi mẹ cậu qua đời vì ung thư gan, bố cậu rất ít khi gọi cậu là Dương Dương.

Đã nhiều năm Bạch Dương không về nhà đón năm mới. Bố cậu không muốn cậu lăn lộn trong giới giải trí, Bạch Dương không nghe, hai cha con chiến tranh lạnh bao nhiêu năm, chỉ giao lưu thông qua thẻ ngân hàng --- Cứ tới dịp lễ tết là bố cậu lại lẳng lặng chuyển tiền cho cậu, Bạch Dương thấy, thế là lại chuyển trở về kèm theo hai ba ngàn tệ.

Tuy cậu không nổi tiếng nhưng đi làm thêm diễn vai quần chúng thì vẫn có đồng ra đồng vào, hơn hai mươi tuổi vẫn sống nhờ tiền bố, Bạch Dương không phục.

Hai bố con như thể dùng tiền đánh nhau, một người chuyển đi người kia lại chuyển về, nhận được tiền mà lòng hậm hực. Lớn mắng nhỏ vô liêm sỉ, nhỏ trách lớn lo chuyện bao đồng.

Chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh, Thế An hỏi cậu như vậy, Bạch Dương đột nhiên nhớ đến bố, ủ rũ cúi đầu.

Thế An biết cậu đang nghĩ gì, cười hỏi: "Cha em hiện đang làm gì?"

"Vẫn ở Bạng Phụ*, làm trong học viện Pháo binh."

https://thuviensach.vn

*Thành phố trực thuộc địa phận tỉnh An Huy, Trung Quốc.

Thế An hơi giật mình, "Bác trai là quân nhân?"

Bạch Dương tựa lưng nằm ườn ra chiếc ghế hạng thương gia, "Lính bình thường thôi, ông ấy làm hậu cần. Mẹ em cũng tham gia quân ngũ, là bộ đội văn nghệ."

Thế An trầm ngâm: "Nói vậy, năm ấy bác trai bác gái cũng muốn em tòng quân."

Bạch Dương không hiểu tòng quân là cái gì, cậu tiếp tục, "Ông ấy muốn em vào quân đội kế thừa ông ấy. Nhưng mà em không thích, làm lính văn nghệ ở cái nơi khỉ ho cò gáy như Bạng Phụ thì sao có thể nổi danh, cả đời mẹ em đều đi diễn trong quân khu, không có tương lai."

Thế An biết rõ tâm ý của cậu, lại không tiện nhiều lời về nhạc phụ đại nhân của mình, chỉ chậm rãi nói: "Tết năm nay đón bác trai qua đây đi, tôi nghe nói năm trước em cũng ở Nam Kinh một mình."

Bạch Dương lảng tránh, "Năm trước bận quá, mà ông ấy đến thì ở chỗ nào?"

Thế An biết cậu ngượng, gật đầu cười nói: "Chẳng phải đã mua nhà cho em rồi sao?"

"Cái căn hộ kia nhỏ như vậy sao mà ở được hai người, ông già ngủ toàn xoay người lung tung, chật muốn chết."

Thế An cười nói: "Vậy mua một căn khác lớn hơn, chung quy em cũng phải để tôi được diện kiến Thái Sơn đại nhân chứ."

Bạch Dương không đáp, nháy mắt cậu đã hiểu được "Thái Sơn đại nhân" là có ý gì.

https://thuviensach.vn

Thế An chậm rãi tiến lại gần cậu, thấp giọng gọi cậu là Dương Dương rồi cúi xuống hôn khẽ lên môi cậu.

..... Kim Thế An tên đại cầm thú này, sao trước đây cậu không nhận ra nhỉ?!!!

Bệnh viện California đã sớm nhận được thông báo của viện trưởng Tôn, mảnh đất đa sắc tộc, có tiền chính là cha, giải phẫu tiến hành vô cùng thuận lợi, Bạch Dương cũng không xảy ra vấn đề gì.

Bác sĩ điều trị cực kỳ chú trọng, năm lần bảy lượt nghiêm cấm Bạch Dương vận động mạnh, một đống y tá vây quanh Bạch Dương cả ngày như thể sợ cậu nhảy lầu.

Bạch Dương buồn bực, cậu chỉ bị thương ở lưng nên mới giải phẫu, đâu phải là bị cụt chân cụt tay thiểu năng trí tuệ, ông bác sĩ da trắng đó căng thẳng cái gì!

Bác sĩ điều trị nhìn Thế An rồi lại nhìn Bạch Dương, nghiêm túc kiến nghị: "No offense but, Mr. Bai should stay away from sex these days."

Bạch Dương nghe không hiểu, Thế An lại mặt đỏ tai hồng, "We are..... we are in a platonic relationship."

Bác sĩ cười thâm sâu, "Sorry, I misunderstood."

Bạch Dương hỏi bọn họ đang nói chuyện gì, Thế An cúi đầu cười, "Không phải lời hay ý đẹp gì, em đừng nghe."

Bạch Dương rất buồn bực, bây giờ cậu đã hiểu được nỗi khổ của thiếu văn hóa. Đi Mỹ còn phải cầu xin lão già đến từ năm 1930 phiên dịch, đúng là sỉ nhục một đời người!

https://thuviensach.vn

Bệnh viện trông giữ rất nghiêm ngặt, Bạch Dương lại muốn ra ngoài nhìn nghệ sĩ trên đường phố. Thế An thương lượng mấy lần, bác sĩ vẫn giữ vững đạo đức nghề nghiệp bảo phải quan sát thêm hai tuần. Bởi vì trước đó Bạch Dương đã tiến hành cố định cột sống rồi vận động mạnh, bây giờ nói gì bệnh viện cũng không chịu thả người.

Thế An và Bạch Dương hết cách, đành lén lút chuồn ra khỏi bệnh viện. Lén lút như hai học sinh tiểu học cúp học đi chơi.

Hai người lang thang trên đường phố Los Angeles, Bạch Dương toại nguyện, được quan sát những nghệ sĩ đường phố. Có ca hát, có thổi harmonica, có kéo violin, có gảy guitar, đủ mọi thể loại.

Bạch Dương còn thật sự nghiêm túc quan sát.

Cậu thừa nhận rằng trước kia cậu không ổn, như thể sống trong bong bóng bọt biển của riêng cậu, cậu chưa từng phát hiện hóa ra giữa người với người lại có những khoảng cách chênh lệch đến vậy.

Nhìn Khương Duệ Quân đóng phim là cậu đã nhận ra rồi, biểu diễn chính là hoàn nguyên một thứ gì đó, nhưng càng nhiều hơn là sự chắt lọc. Không phải là sắm vai, mà là phải trở thành nhân vật ấy. Khương Duệ Quân làm được, cho nên mỗi lần đứng trước máy quay cậu ta cứ như đổi mặt vậy --- Những nghệ sĩ đường phố này cũng muôn hình vạn trạng, nhưng tựu chung lại bọn họ vẫn có điểm giống nhau.

Bạch Dương không thể nói rõ đó là gì. Chỉ số thông minh của cậu không đủ để tiến hành phân tích một nan đề như vậy, cậu lựa chọn cách làm ngu ngốc nhất, đó chính là ghi nhớ toàn bộ.

Cứ nhớ kỹ trước đã rồi tính sau.

Cậu đi phía trước vừa nhìn vừa nghĩ, Thế An phụ trách theo sau vung tiền.

https://thuviensach.vn

Thời gian quý giá cứ thế trôi qua, Bạch Dương chỉ có thể rảnh rỗi ngồi ở bệnh viện. Thế An nói: "Diễn viên muốn học hỏi thì phải xem nhiều loại người, em không nhất thiết phải quan sát nghệ sĩ đường phố, lỡ như sau này em diễn bệnh nhân thì sao?"

Nói rất có lý. Bạch Dương được gợi ý, thế là ngồi trên bãi cỏ bệnh viện nhìn ngó xung quanh. Thỉnh thoáng lén chụt chụt với Thế An.

Kim Thế An tuyệt đối là tên cuồng hôn môi, rảnh rỗi không có gì làm lại đè đầu Bạch Dương ra hôn hít một lát, hôn xong thì ngẩng đầu lên ngắm trời, làm bộ như chưa hề có chuyện gì, bày ra cái mặt chính nhân quân tử.

Quá dối trá, Bạch Dương không phục.

Bạch Dương chọc hắn, "Kim Thế An, miệng em đau."

Quả nhiên Thế An quay lại nhìn cậu, "Đau chỗ nào?"

Bạch Dương nháy mắt, "Anh đoán xem."

Thế An cười, "Em muốn tôi dùng chỗ nào để đoán?"

.....Mẹ nó, đây chính là "không phải người như vậy, một khi như vậy thì không phải người" trong truyền thuyết!

Bạch Dương đỏ mặt mắng hắn, "Kim Thế An, anh đúng là tên ác ma cuồng hôn."

Thế An không hề phủ nhận, gật đầu: "Tôi là lão yêu quái hôn môi đã tu luyện tám mươi năm mà." Nói xong lại ghé vào gần miệng Bạch Dương.

Bạch Dương đột nhiên giữ Thế An lại, "Khoan!"

Thế An phớt lờ, "Khoan vào đâu?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương vừa buồn cười vừa cuống quýt, "Thật đấy, anh đừng cử động, chắn cho em một lát."

Thế An thấy sắc mặt cậu nghiêm trọng, "Làm sao vậy?"

Hai người duy trì một tư thế mập mờ, khiến cho một y tá đi ngang qua che miệng cười.

Bạch Dương ghé vào tai Thế An thì thầm, "Có ông lão ở cạnh bồn hoa đối diện bên kia cứ nhìn em."

Thế An khó hiểu ngoái đầu lại nhìn, thực sự là một ông lão, già nua ốm yếu, dường như phát hiện ra hai người bọn họ nên nhắm mắt lại như đang ngủ.

Bạch Dương hơi khó chịu, "Hôm qua ông ấy cũng nhìn em như vậy, cảm giác thật kỳ cục."

Thế An mỉm cười, "Em đẹp như vậy, người ta nhìn cũng đâu có gì lạ."

Cái tên này, sao cứ một lời không hợp là bắt đầu nói tình thoại, Bạch Dương muốn bùng nổ.

Thế An mặc kệ, hắn đỡ lấy mặt Bạch Dương rồi lại khẽ hôn một cái.

Thời gian hai người hôn nhau vừa dài đến vô hạn, lại vừa ngắn ngủi trong phút chốc. Ánh nắng trên bầu trời California chiếu xuống, ấm áp mà êm dịu.

Bạch Dương thở hổn hển đẩy hắn ra, lại nhìn phía đối diện. Có người đã đẩy xe ông lão đi rồi, người đẩy xe lăn đó cũng đã già lọm khọm.

Lòng Bạch Dương thầm cảm thấy sợ hãi mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Đoạn nhạc đệm này không khiến Thế An và Bạch Dương phải lưu tâm quá nhiều. Dù sao cũng là một đôi đồng tính, lại là hai người đàn ông ưa nhìn, bị người ta vây xem cũng coi như chuyện thường tình. Thế An không sợ, Bạch Dương cũng không sợ.

Bọn họ chỉ sợ vị bác sĩ kinh dị kia.

Bác sĩ tận tình khuyên bảo đừng chạy ra ngoài nữa, các cậu lén chạy ra làm tình đúng không? Tôi cần kiểm tra sức khỏe cho Bạch tiên sinh. Bác sĩ nói có sách mách có chứng, bảo rằng y tá nói cho tôi biết, các cậu hôn nhau ở khu nghỉ ngơi của bệnh viện. Hỡi cao xanh, các cậu phải biết tự kiềm chế.

Thế An bị bác sĩ nói cho vã mồ hôi.

Dù vậy, hai người vẫn suốt ngày chạy đi ăn vụng, càng không cho ra ngoài Bạch Dương lại càng muốn đi. Thế An có thể nói gì đây, đương nhiên là chiều theo ý cậu rồi.

Dĩ nhiên là hắn sẽ không cho Bạch Dương chạy nhảy lung tung, Thế An ôm cậu vào ngực, "Bác sĩ nói không được vận động mạnh."

Bạch Dương muốn ra bãi biển, Bạch Dương muốn đi ăn kem, Bạch Dương muốn đi ngắm nhìn mấy cô em diện bikini, nhưng cậu không có cơ hội.

Bạch Dương đành dẫn Thế An đi xem phim.

Thế An đã từng xem phim chiếu bóng, nhưng phim của thời ấy không có âm thanh, người thuyết minh sẽ đứng dưới ánh đèn để giảng giải. Phim điện ảnh của hiện tại rất sống động, xe lao vun vút nổ tanh bành, vô cùng phấn khích. Bạch Dương lo lần đầu Thế An xem phim sẽ bị chấn động, cố ý mua vé ở hàng ghế cuối. Hai người cũng giống như bao cặp đôi đi xem

https://thuviensach.vn

phim khác, mua một hộp bắp rang bơ cỡ lớn, coca rồi gà rán, vừa ăn vừa xem.

Thế An tuyệt nhiên không bị chấn động, hắn tấm tắc khen ngợi: "Như hiển hiện trước mắt, rất sống động."

Bạch Dương rất ao ước, "Sau này nếu em cũng được đóng phim điện ảnh thì tốt rồi. Đóng phim chiếu rạp mới là cấp bậc master."

Thế An cầm tay cậu, "Chỉ cần dụng tâm, hà cớ phải buồn sầu không có hợp đồng điện ảnh? Chúng ta cũng có thể tự đầu tư."

Bạch Dương dựa vào người hắn, "Kim Thế An, anh có biết tới rạp chiếu phim phải làm chuyện gì không?"

Thế An chỉ nhìn cậu rồi cười.

Mặt Bạch Dương đột nhiên biến sắc, "Từ từ đã, trước kia anh cũng từng đi xem phim rồi?"

Thế An gật đầu, "Đương nhiên, có điều khi đó chỉ là đen trắng, cũng không có âm thanh. Nào có sống động như bây giờ, chẳng hiểu làm bằng cách nào nữa."

Bạch Dương hơi mất hứng, "Anh đi với ai vậy?"

Thế An bị cậu hỏi thì ngẩn người, "Đi với ai?" Ngẫm nghĩ một lát, hắn đành ăn ngay nói thật: "Tần tiểu thư, Chu tiểu thư, Tiền tiểu thư, Phương tiểu thư..."

Mặt Bạch Dương ngày càng đen.

Thế An bất đắc dĩ giải thích, "Trước kia đi xem mắt thịnh hành tới rạp xem phim điện ảnh. Rạp phim nóng lắm, ngồi một lúc là trang điểm của bên nữ tuột hết rồi. Lúc đó sẽ thấy được dáng vẻ thật sự là thế nào."

https://thuviensach.vn

Giải thích xong còn xấu hổ hơn. Bạch Dương tức giận, cậu lườm Thế An.

Thế An càng thêm bất đắc dĩ, "Chỉ đi với mỗi người một lần..... À, đi cùng Tần tiểu thư hai ba lần."

Bạch Dương muốn đánh nhau.

Thế An thấy dáng vẻ cậu quắc mắt rất là đáng yêu. Hàng ghế trước đột nhiên phát ra âm thanh sột soạt, Thế An và Bạch Dương đều liếc mắt nhìn ---- Một đôi tình nhân đang dùng hộp bắp rang bơ che mặt, hôn nhau quên hết trời đất.

Rốt cuộc Thế An cũng biết chuyện phải làm khi đến rạp chiếu phim mà Bạch Dương nói là làm gì.

Hắn cũng bắt chước cầm hộp bắp rang lên, vươn tay kéo Bạch Dương lại rồi thấp giọng cười, "Sau này tôi chỉ đi xem phim với một mình em."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 28: Đại Cầm Thú

Edit: Dờ

Kim Thế An tuyệt đối là một tên đại cầm thú, Bạch Dương dám khẳng định.

Đừng nhìn hắn áo quần bảnh bao giống như quân tử, một khi bắt đầu hôn thì kéo dài không dứt, đủ các thể loại to gan lớn mật. Đi tới đâu, bất cứ thời điểm nào Kim Thế An cũng có thể hôn.

Kim tổng lý lẽ: "Về nước thì không thể càn quấy như thế này nữa, xuân tiêu khổ đoản, tôi thật sự muốn hôn em nhiều hơn một chút."

Quá buồn nôn, người của thập niên 30 đều cởi mở bạo dạn như vậy sao?

Nếu Bạch Dương chịu khó đọc sách, xem thơ văn của Thẩm Tòng Văn Từ Chí Ma, cậu sẽ biết rằng người của thời đại ấy... đúng là cởi mở bạo dạn như vậy.

Bạch Dương biết, sau khi về nước sẽ luôn phải trốn tránh đám phóng viên --- Tuy cậu vẫn chưa tính là nổi tiếng, nhưng trong nước không cởi mở như nước ngoài. Chính bởi vậy, bọn càng cần phải tranh thủ làm một chút chuyện ngọt ngào trên đất Mỹ này. Ví như hôn, ví như ôm.

- ------- Ví như làm tình.

Tuy bác sĩ đã năm lần bảy lượt cảnh báo bọn họ không được làm tình, sẽ làm thắt lưng bị thương sẽ làm thắt lưng bị thương, nhưng người đang đắm

https://thuviensach.vn

chìm trong tình yêu cuồng nhiệt sao có thể không nghĩ tới những chuyện đó. Cũng chẳng phải học sinh tiểu học.

Bạch Dương vô cùng chờ mong Kim Thế An sẽ làm chuyện gì đó với cậu, cái gì cũng được, thế nào cũng được. Bây giờ cậu đã chân chính cảm nhận được tình yêu cuồng nhiệt là loại cảm xúc ra sao, sẵn lòng trả giá tất cả, hơn nữa không hề cảm thấy sợ hãi.

Người đang yêu say đắm muốn phơi bày tất cả trước mặt nhau, giao hòa lẫn nhau, đây là bản năng, không có gì phải xấu hổ.

Bạch Dương thậm chí bật các kiểu đèn xanh để ám chỉ với Kim Thế An rằng cậu đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng Kim Thế An trước sau như một, vô cùng khắc chế.

Bạch Dương thấy rất kỳ quái, càng cảm thấy nản lòng. Có phải Kim Thế An ghét cậu không? Hay là Kim Thế An không lên được? Nếu là ghét cậu, vì sao còn cuồng nhiệt hôn cậu vô số lần?

Có vài lần bọn họ quấn lấy nhau, môi kề môi, thân thể dán chặt thân thể, Bạch Dương cảm nhận rõ ràng phía dưới của Kim Thế An có một vật gì đang chọc vào cậu.

Thậm chí cậu còn cố ý sờ chỗ đó.

Thế An vẫn cứ không hề có động tĩnh. Sau đó đi mua nước lạnh.

Bạch Dương chán nản.

- --- Thế An yêu cậu, điều này Bạch Dương không hề nghi ngờ. Kim Thế An có dục vọng, điều ấy Bạch Dương cũng đã tự nhận thấy, nhưng Thế An vẫn không vượt quá cánh cửa kia. Bọn họ sánh vai cùng nhau, đồng sàng

https://thuviensach.vn

cộng chẩm, ban đêm Kim Thế An thường dịu dàng vuốt ve Bạch Dương, khuôn mặt cậu, tay cậu, thân thể của cậu.

Sau đó không có sau đó.

Bạch Dương nghĩ không ra nguyên nhân. Nhưng cậu không sốt ruột. Cậu có rất nhiều thời gian để chờ đến khi Kim Thế An không nhịn được nữa.

Người nông cạn như Bạch Dương, cậu không thể nói ra câu "chờ hắn cả đời", nhưng Bạch Dương biết kiên nhẫn của cậu là vô hạn.

Lại nói, chuyện này thực sự là Bạch Dương đã nghĩ oan cho Kim Thế An.

Kim tổng không phải là không muốn.

Kim Thế An thừa nhận hắn có ý nghĩ không an phận với Bạch Dương, thậm chí không phải chỉ là một chút. Hắn cảm thấy quẫn bách, cũng rất buồn bực. Hắn và Lộ Sinh ở bên nhau lâu như vậy mà chưa một lần hắn nghĩ tới chuyện này. Nhưng với Bạch Dương, chỉ cần cậu cười với hắn một cái, hắn quả thực động tình đến mức khó có thể khống chế.

Thế An sợ Bạch Dương biết được ý nghĩ trong lòng hắn thì sẽ cao chạy xa bay.

Hắn thực sự rất khát vọng, không chỉ là hôn, là ôm, đôi khi hắn sẽ có những dục vọng đáng sợ như một con dã thú muốn nuốt gọn Bạch Dương vào bụng.

Tất cả dục ái ấy chỉ có thể dùng những nụ hôn không dứt để tiêu mòn.

Sao hắn lại biến thành như vậy, chẳng lẽ vấn đề xảy ra là do cái thân thể vốn không thuộc về hắn này?

https://thuviensach.vn

Kim tổng đau khổ lên Zhihu cầu cứu: Tiêu đề:【 Muốn cùng bạn trai hưởng thụ niềm vui giường chiếu cần chú ý điều gì】, nội dung: 【 Tôi sợ em ấy bị thương 】

Phía dưới là những câu trả lời đủ thể loại:

Lầu 1: Chú ý đừng dính bầu.

Lầu 2:.....Chẳng lẽ không phải là cô dễ bị thương hơn hay sao.

Lầu 3: Em gái gì ơi hẹn hò không? Chị không sợ bị thương, không cần chú ý gì cả.

Lầu 4: Cầu bị thương, mau tới làm mị bị thương.

Kim tổng nhìn những câu trả lời y như đùa giỡn lưu manh ở phía dưới, lâm vào trầm tư.

Dù gì Bạch Dương từng bị tổn thương, Lý Kim đã làm ra chuyện như vậy với cậu, cái bóng tâm lý vẫn còn đó. Nếu hắn chịu đau khổ như cậu, e rằng cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng một ai khác.

Thế An cảm thấy thời gian còn rất nhiều, có thể chầm chậm tiến tới, chờ tới khi Bạch Dương hồi phục vết thương lòng, chờ tới khi hai người nước chảy thành sông, tự nhiên thời khắc ấy sẽ đến.

Hai người trưởng thành tôi không nói em không nói, cứ như vậy chơi trò trẻ con.

Một tháng chớp mắt trôi qua. Bạch Dương mua rất nhiều đồ ở cửa hàng miễn thuế, Thế An hỏi mua cho ai, Bạch Dương phấn khích đáp: "Mua cho Tiểu Chung."

Thế An hơi chua.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cầm cái hộp đựng thuốc lá bằng đồng, "".....Tuy Lý tổng rất đáng ghét nhưng cứ tặng anh ta một cái đi."

Thế An cười, "Anh ta hút thuốc nhiều như vậy, em không sợ tặng rồi anh ta hút càng nhiều hơn?"

Bạch Dương bĩu môi, "Sớm muộn gì anh ta cũng chết trên điếu thuốc lá."

Thế An cũng mua rất nhiều quà, "Biếu bác trai."

Bạch Dương liếc mắt nhìn, "Của em đâu?"

Thế An đã liệu trước, giữ đầu Bạch Dương lại rồi tặng một món quà lên môi cậu.

Bạch Dương kéo vali chạy.

Hai người trở về Nam Kinh, Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều ra đón, Chung Việt cũng tới, gặp lại nhau ai cũng vui mừng ra mặt. Bạch Dương lấy đống quà ra, "Tiểu Chung, cậu xem, dầu gội đầu siêu đắt, còn có cả dầu xả."

Trong mắt Bạch Dương, tóc mới là bản thể của Chung Việt.

Chung Việt chỉ cười, lén nói nhỏ với Bạch Dương, "Tôi, tôi... viết cho cậu một bài hát."

Bạch Dương kinh ngạc nhìn cậu, "Tiểu Chung, cậu nói chuyện lưu loát hơn trước!"

Chung Việt gật đầu một cách cực kỳ ngầu.

Tuần trăng mật không thể kéo dài mãi mãi, nhưng cuộc sống thì có thể duy trì vị ngọt êm dịu. Bạch Dương lại trở về với với cuộc sống nghệ sĩ

https://thuviensach.vn

nhức đầu bận rộn. Lý Niệm đã tìm người viết xong kịch bản, chính là biên kịch mới đang hot - Kiều Sa Sa. Cô gái này rất giỏi viết những kịch bản kiểu bá đạo tổng tài yêu tôi, hơn nữa am hiểu viết kịch bản hiện đại, lúc trước có viết mấy bộ gây được tiếng vang khá lớn.

"Hai nam chính, lần này cậu là người đầu tiên ký hợp đồng, vai phụ đều là lão làng. Chỉ cần cậu đừng làm trò vớ vẩn, không cầu mong bùng nổ, nhưng ít nhất có thể nổi tiếng."

Lý Niệm dặn dò Bạch Dương xong lại hỏi cậu: "Tới Mỹ có nhớ chính sự không đấy? Bảo cậu quan sát cậu có nhìn không?"

Bạch Dương thấy anh thì không nói gì nữa, lại phiền vì thái độ của Lý Niệm không hòa nhã. Anh ta lúc nào cũng khách khí với Kim Thế An, đối với cậu và Chung Việt thì gay gắt không chịu nổi.

Vốn vì Lý Niệm cứu cậu một mạng nên cậu có cái nhìn khác về anh, lại trải qua một tháng ở Mỹ quá mức thoải mái, bây giờ nhìn thấy cái mặt giáo viên chủ nhiệm của Lý Niệm, Bạch Dương lại váng đầu.

Bạch Dương ném hộp đựng thuốc lá lên mặt Lý Niệm, "Nhìn rồi nhìn rồi! Kịch bản còn chưa thấy đâu, nói cái quần."

Lý Niệm không tức giận, chỉ cười cười nhìn cậu. Thằng nhãi con này, xem ra một tháng qua đã được Kim Thế An cưng lên tận trời, sau khi trở về không có thêm bao nhiêu bản lĩnh, lại còn lòi ra cái tính khí kiêu ngạo.

Hiển nhiên là vì bộ phim trước quay xong thuận lợi nên khiến lòng tự tin của Bạch Dương càng tăng cao.

Cậu kiêu ngạo, nhưng Lý Niệm thì không. Loại diễn xuất nhờ vào bắt chước này thì có gì đáng kiêu ngạo, căn bản chỉ một loại giả dối.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm lười nói Bạch Dương, chờ tới lúc kịch bản về tay mà diễn không xong, lúc ấy anh xử lý cậu vẫn chưa muộn.

Lý Niệm còn đang liên hệ với đạo diễn, tranh thủ cuối năm khởi quay. Nếu tiến độ của Đinh Thông Nguyên đủ nhanh thì《 Kiếm Tung Tầm Tình 》 cũng có thể tiến vào giai đoạn hậu kỳ và tuyên truyền bước đầu vào nửa cuối năm. Về giấy phép và các nền tảng phát sóng thì Lý Niệm không lo, bởi vì có Đinh Thông Nguyên thì chuyện này chẳng phải vấn đề lớn. Lúc trước anh nhìn trúng IP này cũng vì phim của đạo diễn Đinh luôn có thể chiếm được vị trí tốt.

Lý Niệm hy vọng trung tuần tháng 10 Đinh Thông Nguyên có thể triển khai tuyên truyền bước đầu, sau đó anh sẽ lên bài một loạt các tin tức về phim mới của Bạch Dương. Như vậy, một thời gian dài sẽ không bị rơi vào trạng thái chân không.

Nghệ sĩ chẳng sợ gì, chỉ sợ phải ở nhà móc chân.

Đối với người mới, điều quan trọng nhất là cần được hấp thụ ánh sáng, cần được hấp thụ ánh sáng và cần được hấp thụ ánh sáng. Trước tiên để người ta ghi nhớ mặt của các cậu, sau đó mới bàn tới chuyện thích hay không thích.

Hiện tại anh còn thời gian hơn một tháng, phải tìm được đạo diễn và hoàn thành việc bổ sung dàn diễn viên.

Thời gian rất gấp.

Đương nhiên anh cũng lôi Thế An đến tham gia tuyển chọn đạo diễn, tuy Kim Thế An không hiểu nhưng dù gì cũng phải để hắn nhìn qua, miễn cho sau này hắn tự chủ trương, rất phiền.

Thế An hỏi rất kỹ càng, "Bộ phim trước của đạo diễn Đinh là do đạo diễn tự chọn diễn viên. Vì sao tới lần này chúng ta đã có cả nửa dàn diễn

https://thuviensach.vn

viên rồi mà đạo diễn còn chưa xuất hiện?"

"Sản xuất từng tác phẩm không giống nhau, có những phim là do đạo diễn sở hữu studio riêng nên đi kéo đầu tư, giống như Đinh Thông Nguyên. Có những phim lại là sản phẩm của một công ty, đạo diễn là người làm thuê, chúng ta chính là kiểu này."

Thế An trầm tư nhìn kịch bản, "Lợi và hại ra sao?"

Lý Niệm rất thẳng thắn, "Lợi là phim của mình, muốn làm thế nào thì làm, không cần đánh nhau với người khác để tranh giành, còn có thể nhân cơ hội nâng đỡ người mới. Còn về mặt bất lợi thì anh cũng hiểu, đạo diễn đi làm thuê thì sức ảnh hưởng không giống đạo diễn độc lập."

Thế An gật đầu.

Lý Niệm lại nói: "Có điều cũng rất khó nói. Nếu chúng ta thuê những đạo diễn mới thì về sau sẽ có lợi rất nhiều. Điều kiện này người khác không có, chỉ người có khả năng kinh tế như anh mới có ---- Có tiền mới có không gian chế tác, những đạo diễn mới cũng nhờ tác phẩm mà phất lên."

Lần đầu tiên Thế An được chứng kiến sự ra đời của một bộ phim truyền hình, hắn thấy rất mới lạ, cũng vô cùng hứng thú. Trước kia hắn không tiếp xúc nhiều với điện ảnh, nhưng lại rất quen thuộc với gánh hát. Nâng đỡ danh ca đại khái cũng thế này, tìm người viết thoại bản, sửa chữa thoại bản, tìm một người có tiếng đến tâng bốc, tìm rất nhiều đào kép nâng đỡ, Lộ Sinh chính là bởi vậy mới trở thành thanh y tế tửu trên sông Tần Hoài.

Hắn rất hứng thú với hình thức vận hành của giới giải trí.

Chung Việt và Bạch Dương thời gian này không có việc gì, Lý Niệm dặn hai người luyện hát cho tử tế rồi luyện cả vũ đạo. Chung Việt đã ngồi rảnh rỗi móc chân ba tháng, Bạch Dương có phim, nhưng chưa phát sóng nên cũng ngồi móc chân.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm sắp xếp cho hai người lên một số tiết mục. Tiết mục lớn thì không lên nổi, tiết mục nhỏ không tha một cái nào. Dù sao cũng chỉ là ca hát rồi chơi trò chơi.

Khoảng thời gian này Bạch Dương sống rất vui vẻ, chơi đùa là sở trường của cậu, lại có Chung Việt ở đó, ca hát cũng chẳng thành vấn đề. Chung Việt thường xuyên khen thẳng cậu, "Bạch Dương, hát... tốt hơn lúc trước."

Bạch Dương rất hâm mộ phong cách trên sân khấu của Chung Việt. Cậu vừa bước lên là cả sân khấu như sáng bừng, vừa ngầu vừa lợi hại như Khương Duệ Quân vậy. Bạch Dương lén bắt chước Chung Việt, Chung Việt dùng gì cậu dùng đó, Chung Việt làm thế nào cậu làm thế nấy ---- Bây giờ niềm mong muốn được học tập của cậu rất mãnh liệt, nhìn hay nhìn đẹp là muốn học. Cũng mệt cho cậu thế mà cũng học được, tự dưng có thêm phong cách chọc cười một lời khó nói hết. Chung Việt dựa lưng vào ghế ngồi duyên dáng yêu kiều như chim hạc, Bạch Dương bắt chước làm theo cũng tựa lưng vào ghế, giống một con ngỗng đần.

Cảm giác hài hước khó tả.

Điều này khiến cho fan CP càng thêm vui.

【 Topic thảo luận: Xem Chung tổng và Bạch muội của mị nè, liên tục đồng bộ động tác 】: Tập mới nhất của "Nam sinh! Cùng xông lên" đã phát sóng rồi! Tôi chết rồi! Tôi muốn quỳ rạp trước dáng vẻ phu xướng phu tùy này! Một lời không hợp là phát bánh chó! 【 Ảnh】【 Ảnh 】【 Ảnh 】

Lầu 1: Tôi không hiểu nổi, tại sao đổi động tác khác mà hai người vẫn giống nhau được nhỉ.

Lầu 2: Không cần nhìn nhau mà có thể vươn tay cùng một hướng cùng một tư thế, rốt cuộc hai người hiểu nhau đến độ nào???

Lầu 3: Uống nước còn lấy ly giống nhau.

https://thuviensach.vn

"Nhớ lên weibo xào CP nhiều vào," Lý Niệm nói, "Rảnh rỗi thì đăng mấy tấm hình chụp chung anh anh em em, gọi nhau trên caption ấy."

Bạch Dương mặc kệ. Chỉ có Chung Việt là thật thà viếp cap đăng hình. Trọng tâm của fan CP từ "Chung tổng khốc suất cuồng bá duệ" biến thành "Chung ca thuộc tính fanboy". Bạch Dương không nhìn nổi nữa, ngăn Chung Việt không cho đăng tiếp, "Sao phải nghe lời anh ta vậy, anh ta chỉ biết nghĩ ra mấy thứ linh tinh."

Chung Việt lại bắt đầu giáo dục cậu, "Anh Niệm..... muốn tốt cho chúng ta."

Thực ra cậu biết Lý Niệm có nhiều điểm không tốt, thậm chí cậu có thể cãi nhau với anh, nhưng Chung Việt không muốn người khác nói Lý Niệm, cho dù đó là Bạch Dương.

Bạch Dương vẫn không cam lòng, Chung Việt thấy Bạch Dương nhất quyết không chịu thì cũng đành theo ý cậu. Dù gì vẫn còn Lý Niệm đăng weibo, anh cũng sẽ không đi mắng Bạch Dương chỉ vì chút chuyện cỏn con này.

Thế An thấy thái độ này của Bạch Dương có vẻ không được tốt, "Em cứ luôn để Chung Việt nói chuyện một mình, chẳng phải là khiến cậu ấy khó xử sao?"

Bạch Dương nói một cách đương nhiên, "Tiểu Chung không giận em đâu, cái ý tưởng đó của Lý tổng quá rác rưởi, em không muốn Tiểu Chung phải làm nữa, cũng không cần đăng, mặc kệ đi."

Thế An cười lướt di động, "Tôi nghĩ không hẳn là vậy. Em đăng, người ta sẽ bảo hai người tình cảm mặn nồng. Em không đăng, người ta sẽ nói em giấu đầu hở đuôi. Đăng hay không cũng vậy cả, người có ý nghĩ như vậy, sẽ luôn lái vấn đề theo chiều hướng ấy."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương bị hắn nói trúng tim đen, cả người mất tự nhiên.

Thế An kéo cậu vào ngực, "Nói đi, vì sao không muốn đăng?"

Bạch Dương bĩu môi, "Thì thích anh đó."

Thế An cố ý trêu cậu, "Sao lại đổ trách nhiệm cho tôi rồi?"

Bạch Dương mất hứng, "Hóa ra anh thích nhìn em từ sáng tới tối ghép CP với người khác hả? Hào phóng thật đấy."

Thế An cười, hôn cậu, "Người nói gì mặc người, em như thế nào, tôi còn không rõ hay sao?"

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 29: Lá Thu

Edit: Dờ

Thời gian vĩnh viễn không chờ đợi ai.

Thế An trở về Nam Kinh, Trịnh Mỹ Dung báo tin tốt cho hắn, công ty phát triển bất động sản lúc trước đã chịu thỏa hiệp, "Bộ phận dưới của công ty đang đi đàm phán một dự án bảo vệ môi trường khác, tôi cảm thấy rất có triển vọng. Dù gì cũng nằm trong nhóm ngành công nghiệp mặt trời mọc, không sợ không kiếm ra tiền, mấu chốt là là phải chen chân vào được. Đợi tới khi chính phủ nhớ ra thì dĩ nhiên sẽ lựa chọn bên nào có gốc rễ ăn sâu hơn."

Thế An đã từng nghe tới khái niệm công nghiệp mặt trời mọc và bảo vệ môi trường trên tin tức thời sự, chỉ gật đầu, "Lợi ích dân sinh, cớ gì không làm."

Trịnh Mỹ Dung lại nói, "Tôi thấy có một bệnh viện ở Hợp Phì* có vị trí và tổ chức khá tốt. Viện trưởng còn chưa tới 40 tuổi, tôi tính mua lại bệnh viện này."

*Hợp Phì là thành phố nằm ở trung tâm tỉnh An Huy, Trung Quốc.

Thế An hơi khó hiểu, "Sao lại muốn mua bệnh viện nữa?"

Trịnh Mỹ Dung không đổi sắc mặt, "Bệnh viện Nhân dân quá biếng nhác, vài lần xử lý việc không tốt, làm phẫu thuật mà còn phải đẩy sang

https://thuviensach.vn

bệnh viện đại học Cali. Không cho ông ta một đối thủ cạnh tranh, Tôn Bồi Nhân có khi quên mất họ của chính mình."

Thế An cười: "Cô cứ xem rồi làm đi."

Có rất nhiều dự án Trịnh Mỹ Dung không báo cáo lại, Thế An biết chị chỉ báo cáo tin tốt, không bao giờ nói tin xấu. Có thành tích thì mau chóng tranh công, làm không được thì lập tức liều mạng sửa chữa. Trịnh Mỹ Dung đã nhắc đi nhắc lại hai dự án này với hắn rất nhiều lần, đại khái là muốn tranh thủ gì đó, tiện thể thông báo cho hắn biết sự cố gắng của chị ta.

Thế An không để tâm, Trịnh Mỹ Dung là người biết điều, chị biết nên làm và không nên làm gì. Chỉ cần kiếm được nhiều hơn cái lòng tham ấy, nuôi một con hổ đói thì có hề gì?

Huống chi lại là hổ cái ngậm con non, thực ra cũng rất tội nghiệp.

Bất tri bất giác, sắc thu đã thắm lại. Gió Tây u sầu nổi, hồng nhạn tới phương Nam, đầy đường là những phiến lá vàng của cây huyền linh mộc đang lả tả rơi xuống.

Bạch Dương dẫn Thế An đến Thê Hà Sơn* ngắm lá đỏ. Nam Kinh nhiều cây cối, trên núi lại càng nhiều gốc phong, thời điểm xuân hè thì xanh mướt, mùa thu đến thì lộ ra trăm sắc đỏ nghìn sắc tím. Thế An và Bạch Dương một tay đút túi một tay nắm tay người kia, tranh thủ thời gian rảnh rỗi đi lên núi chơi. Lá đỏ lá vàng rơi xuống rồi dừng trên đầu vai người ta, là dấu vết đẹp đẽ khi một sinh mệnh lìa khỏi đầu cành.

*Thê Hà Sơn (栖霞山):

"Phong cảnh thay đổi rồi, trước kia nơi đây không có nhiều lá đỏ thế này." Thế An nói.

https://thuviensach.vn

"Trước kia cũng không có em." Bạch Dương nói.

Thế An mỉm cười nhìn trước ngó sau, Bạch Dương lập tức đoán ra hắn định làm gì. Cậu vung lá cây vào người hắn, "Đại cầm thú."

Thế An bắt được một phiến lá phong, nhẹ nhàng che lên cánh môi Bạch Dương, "Ai muốn hôn em, tôi chỉ muốn hôn sắc thu này mà thôi."

- --- Chỉ mùa thu mới có những chiếc hôn cách lá lãng mạn đến thế. Cách một phiến lá đỏ, nụ hôn lại càng làm sắc đỏ ấy thêm cuồng nhiệt, thêm vui mừng.

Tuy Lý Niệm đã nói bọn họ không được rêu rao nhưng Bạch Dương và Thế An vẫn tranh thủ thời gian người khác đi học đi làm mà tản bộ xung quanh. Dù gì Bạch Dương vẫn chưa nổi tiếng đến mức ai ai cũng biết mặt, mà Thế An biết, những ngày như thế này sẽ không kéo dài.

Con người chính là kỳ quái như vậy, không nổi tiếng thì liều mạng muốn nổi tiếng, sắp nổi tiếng rồi thì lại luyến tiếc quãng thời gian tự do tự tại.

Đâu như những phiến lá thu kia, muốn xanh thì xanh, muốn đỏ thì đỏ, xuân đến thu đi, không tiếc đầu cành.

Tiêu sái nhường nào.

Tròng phòng luyện đàn của công ty, Bạch Dương đang nghe bài hát mới mà Chung Việt viết cho cậu, là một bản tình ca, nhưng Bạch Dương không thể nói không thích.

Êm tai, dễ hát, không chỉ vậy mà ca từ còn vừa dịu dàng vừa trêu ghẹo. Bạch Dương nghe Chung Việt hát xong mà mặt đỏ bừng, cậu hơi phấn khích.

https://thuviensach.vn

"Tôi thích kiểu này, nghe ngầu ngầu." Vừa nghe đã thấy có cảm giác rất phong cách rất đỉnh cao.

Chung Việt cũng đỏ mặt: "Hơi khó hát.... Cậu phải, phải hát một mình....Tôi sẽ đưa beat với, hòa thanh, cho cậu."

Bạch Dương giật mình, "Bài hát hay như vậy mà, sao không hát cùng nhau?"

Chung Việt cúi đầu.

Nửa ngày sau cậu mới khó nhọc nói: "Tôi, tôi ngại..."

Bạch Dương bừng tỉnh đại ngộ, cậu biết Tiểu Chung là một tên muộn tao, dám viết không dám hát.

"Giao cho tôi đi!" Bạch Dương vỗ ngực.

Đối với Chung Việt, có rất nhiều bài tình ca cậu không thể hát. Chỉ có người vô lo vô nghĩ như Bạch Dương mới vô tư mà hát được.

Cậu chưa bao giờ là người vô tư.

Cậu cũng biết tình yêu của mình rất hèn mọn.

Chung Việt có thể viết ca từ nói về một tình yêu dũng cảm, nhưng nhân vật dũng cảm trong lời bát hát lại không phải là cậu.

Lý Niệm và cậu đã phát sinh quan hệ, ngày hôm sau Lý Niệm đi luôn. Thời điểm Chung Việt tỉnh lại thấy mình lẻ loi trong phòng. Sau đó gặp lại Lý Niệm, anh cư xử giống như chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả.

Cậu biết bọn họ sẽ còn lần tiếp theo.

Nhưng điều đó cũng chẳng nói lên điều gì.

https://thuviensach.vn

Ngày ngày trôi qua, bọn họ chơi đùa, bước tiếp rồi dần trưởng thành. Đây là thời gian thú vị và gian nan nhất với người mới. Trong vòng giải trí, bọn họ vẫn là những minh tinh tuyến 38 lót giày cho người ta, nhưng cũng đã khác biệt với người qua đường bình thường. Sẽ có người gọi bọn họ là ngôi sao, nhưng đa số không nhớ tên bọn họ. Bọn họ vẫn là những vai vô danh tiểu tốt, nhưng nhân khí đang ngày một tăng lên.

Giống như vào lúc không ai chú ý tới, quả mọng mùa thu đang chậm rãi kết trái trên đầu cành.

Trên đường về nhà, Thế An nhìn những quả dương mai dại rơi đỏ cả mặt đất, hắn cảm thấy thật đáng tiếc. Bạch Dương hái một quả, "Anh ăn một quả thì em hôn anh một cái, một quả một cái hôn."

Thế An thực sự đưa quả lên miệng.

Bạch Dương lập tức đoạt lại, "Thôi thôi, sợ anh luôn."

Thế An nâng cằm Bạch Dương lên, cậu nhắm mắt lại, Thế An không hôn cậu mà nhét một quả dương mai vào miệng Bạch Dương.

"Kim Thế An! Đồ khốn nạn!!!"

Tháng 11, 《 Kiếm Tung Tầm Tình 》của Đinh Thông Nguyên tiến vào giai đoạn hậu kỳ, nghe nói đã mời một tổ hiệu ứng và âm nhạc từ nước ngoài về, xem ra là muốn chơi lớn. Đinh Thông Nguyên muốn chiếu trong một tháng nghỉ đông, rất gấp, nhưng Lý Niệm tin ông ta làm được.

"Không cần chen chúc chiếu mùa hè, kỳ nghỉ đông đa số toàn phim chính kịch, phim cho thanh thiếu niên rất ít, chúng ta sẽ đánh vào điểm này. Phát hai tập một lần, trên mạng chiếu song song, nhất định có thể đạt được thành tích cao." Đinh Thông Nguyên nói.

https://thuviensach.vn

Đây cũng là điều Lý Niệm mong muốn.

Trước tiên sẽ tuyên truyền đến khi trở thành đề tài nóng trên weibo, sau đó An Long cũng tranh thủ công bố tin tức chuẩn bị khởi quay phim mới. Giữa tháng 11 chính thức khai máy 《Tổng tài lang thang yêu tôi》, tên rất tục, nhưng chẳng sao cả, tục là cơ sở và nền móng của quần chúng.

Đây là phim chuyên dùng để nâng đỡ gà nhà, nhìn một chút là nhận ra. Bạch Dương và Chung Việt là người ký hợp đồng đầu tiên, dàn diễn viên phụ nguy nga tráng lệ, toàn là tiểu hoa tiểu sinh, còn mời cả một đôi thị đế thị hậu đến để đóng vai cha mẹ.

Lúc trước Lý Niệm phân vân giữa phim hiện đại đô thị và phim thời chiến. Bạch Dương diễn cảnh đánh nhau rất xuất sắc, rất có triển vọng đi con đường diễn viên hành động, nhưng Lý Niệm vẫn luôn không nghĩ ra ai là người đã dạy Bạch Dương. Bởi vì không nghĩ ra, cho nên anh không dám mạo hiểm.

Huống chi phim về thời chiến cần rất nhiều kỹ năng diễn xuất, Bạch Dương không làm được, không cần thiết phải vì một sở trường mà để bại lộ nhiều khuyết điểm.

Cuối cùng vẫn là chọn phim hiện đại tình yêu hài hước.

Phía đạo diễn thì đã chọn được Thang Kỳ Ký của Tân Duệ, đội hình có vẻ rất tốt, là người mới thích hợp nhất để tạo nên một bộ phim rating cao. Bạch Dương và Chung Việt sắm vai hai anh em. Chung Việt đóng vai anh trai Lâm Mặc mang giấc mộng nghệ thuật nhưng phải cố gắng vì sự nghiệp gia tộc. Bạch Dương đóng vai em trai Lâm Thoại, phong lưu chơi bời, có tuyến tình cảm với nữ chính, nữ ba và nữ bốn.

Đối với Bạch Dương thì không tính là khó, phim thần tượng hiện đại dễ hơn phim cổ trang gấp nghìn lần. Bạch Dương xem kịch bản, phần "lang thang" thì cậu diễn được, nhưng phần "quý công tử" thì cậu không biết.

https://thuviensach.vn

Dù sao cậu cũng sinh ra trong một gia đình bình thường, quý khí phải dựa vào trời sinh hoặc là diễn xuất, mà cả hai thứ cậu đều không có.

Cậu bắt đầu quan sát Kim Thế An.

Thế An bị cậu nhìn chòng chọc thì không hiểu ra sao: "Sao nhìn tôi mãi vậy?" Bạch Dương muốn hắn hôn cậu sao?

Bạch Dương nghiêm túc, "Trước kia nhà anh giàu lắm đúng không?"

Thế An cười, "Cũng tạm, có chỗ đứng trong thành Nam Kinh."

Bạch Dương: "Bình thường anh giao thiệp với những ai?"

Thế An vô thức lảng tránh Lộ Sinh, chỉ nhắc tới một số chính khách và thương gia, "Trương Tĩnh Giang, Lưu Kỷ Văn, Tần Diệp, Chu Tử Tự, những người này em không biết. Đều là người trong quá khứ."

Bạch Dương tiện tay search Baidu một chút, thế mà đều có thật.

Bạch Dương sợ muốn tè ra quần.

Thế An khó hiểu hỏi: "Em hỏi cái này làm gì?"

Bạch Dương cho hắn xem kịch bản, "Học style quý công tử của anh thôi. Kim Thế An, em phát hiện ra anh thực sự vạn năng, đúng là một viên gạch của chủ nghĩa xã hội, nơi nào cần thì đắp bồi nơi đó."

Thế An xem kỹ kịch bản, không khỏi bật cười, "Nhân vật này không giống tôi, Lý tổng của các em còn giống hơn."

Lý Niệm đúng là hơi có phong cách công tử phóng đãng.

Bạch Dương nghe lời, lại đi quan sát Lý Niệm.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm bị cậu nhìn đến nổi gai ốc, "Nhìn cái gì mà nhìn? Cậu làm gì đấy?"

Đương nhiên là Bạch Dương không sợ Lý Niệm, cậu tập trung học theo động tác của anh, Chung Việt nhìn mà cười ngặt nghẽo.

Lý Niệm buồn bực nhìn Chung Việt, cậu thế mà còn cười được. Bây giờ Lý Niệm đang rất phiền lòng, cậu nói lắp, đóng phim kiểu gì đây?

Đương nhiên Lý Niệm anh không phải thằng ngu, lúc viết kịch bản Lý Niệm đã yêu cầu viết nhân vật của Chung Việt thành một người bị tật nói lắp.

Biên kịch ngạc nhiên vui mừng nói: "Thiết lập này rất tốt, có thể làm nổi bật lên hình tượng ngọc sáng bị giấu sau bụi cỏ của người anh trai. Nội dung kịch bản cũng hợp lý hơn, chính vì nguyên nhân này mà người anh mới đành kế thừa gia nghiệp mà không thể làm nghệ thuật gia."

Diễn bằng con người thật, không thể lý tưởng hơn được nữa.

Anhh phiền lòng vì một chuyện khác --- Chung Việt đóng phim không sao, nhưng nói chuyện bình thường vẫn bị lắp.

Nếu để diễn viên và đạo diễn phát hiện thì nhất định không phải chuyện gì tốt.

Phim mới đã quyết định quay ở Thâm Thu. Bầu không khí của đoàn làm phim lần này khác với lúc trước. Khi ấy Đinh Thông Nguyên dù gì cũng là đạo diễn nổi tiếng trong nước, nhịp điệu rất nhanh, lại quay ở Hoành Điếm nên rất bận rộn.

Phim hiện đại kiểu này thì tùy tiện hơn, diễn viên trẻ tuổi cũng nhiều. Rất nhiều người cũng là nghệ sĩ tuyến dưới như Bạch Dương và Chung Việt, còn các diễn viên tuyến hai thì đều biết đây là phim của An Long, họ

https://thuviensach.vn

không dám khoe khoang thân phân trước mặt hai người. Ai cũng biết muốn hot phải xem mệnh, cho nên không thấy căng thẳng. Trời thu mát mẻ, trong lúc đợi quay, tất cả đều ngồi nói chuyện phiếm.

Lúc này Chung Việt chỉ có thể ngồi nghe. Mọi người gọi cậu, cậu cũng chỉ cười cười, nói chuyện nhát gừng đôi câu.

Bạch Dương sợ Chung Việt thấy cô đơn nên rủ cậu chơi chung Love live. Bạch Dương muốn lôi kéo Chung Việt lọt hố Kotori, Chung Việt lại thích Honoka hơn.

Tôi thích kiểu người dũng cảm xông lên như Honoka, Chung Việt nói.

- -- Những gamer Love live đều nói, nếu kỳ tích có màu sắc thì nhất định chính là màu cam. Vừa đúng là sắc màu của mùa thu.

Chung Việt hy vọng Honoka có thể mang đến kỳ tích cho cậu.

Bạch Dương cảm thấy Chung Việt đúng là không có ánh mắt tinh tường.

Phim hiện đại phải tránh dòng người đi trên đường lọt vào ống kính nên thường bắt đầu vào lúc bốn năm giờ sáng. Cảnh buổi tối thì đến đêm mới quay.

Trên TV, bạn có thể nhìn thấy nụ hôn dưới ánh đèn lấp lánh nơi ngã tư đường tĩnh lặng, chiếc ôm giữa con đường vắng bóng xe cộ đi lại, phần lớn đều quay vào tầm hai ba giờ sáng.

Ban ngày là để sống, đêm khuya là thời gian dành cho những người thêu mộng soạn ra những câu chuyện cho tất cả cùng thưởng thức.

Lần này Bạch Dương không ăn hại cho lắm, tổng thể mà nói thì là tạm được. Trước đó Lý Niệm lo không có Khương Duệ Quân thì Bạch Dương sẽ lộ nguyên hình, hiện tại tốt hơn anh nghĩ rất nhiều. Nhưng mà Lý Niệm

https://thuviensach.vn

nhìn Bạch Dương diễn vai quý công tử, anh luôn có cảm giác kỳ dị như đang thấy chính mình vậy.

Thôi, mặc kệ cậu ta....

Bạch Dương diễn rất xuất sắc phần "nghệ sĩ đường phố". Lý Niệm hài lòng, Bạch Dương chịu khó, chỉ là lòng dễ bị dao động, chỉ cần cậu hạ quyết tâm thì không lo không có thuốc chữa.

Điều khó xử duy nhất là cảnh tình cảm. Bạch Dương cứ nhìn thấy diễn viên nữ là đơ.

Cũng may đạo diễn thuộc phái hay làm mẫu, lúc giảng cho diễn viên thì sẽ tự diễn một lần.

Năng lực sao chép của Bạch Dương lại được dịp phát huy, đã đạt đến trình độ đạo diễn không thể tưởng tượng nổi, mới làm mẫu một lần là có thể mô phỏng lại hoàn toàn chính xác. Tiếc rằng đạo diễn chung quy không phải là Khương Duệ Quân, Bạch Dương chỉ biết bắt chước một cách máy móc, bản sao y nguyên bản chính, vậy nên mọi người cũng chẳng thể moi móc.

- --- Bạn không thể nói cậu làm không đúng, bởi vì đạo diễn đã diễn như vậy mà, nhưng nếu bạn vứt bỏ lương tâm mà khen cậu diễn tốt, vậy thì cái lương tâm đó chắc chắn sẽ bị cắn rứt tới chết.

Lý Niệm không biết đây có tính là chuyện tốt hay không, anh luôn cảm thấy như Bạch Dương đã trật đường ray, nhưng lại không có lựa chọn tốt hơn. Anh tính chờ Bạch Dương đóng máy phim này xong thì cho cậu tham gia một lớp diễn xuất cấp tốc. Lúc trước là do Bạch Dương không chịu học, lần này cũng không cần đi đâu xa, đưa đến học viện nghệ thuật Nam Kinh là được.

https://thuviensach.vn

So với Bạch Dương, biểu hiện của Chung Việt lại khiến đạo diễn vui mừng ra mặt.

Vai diễn này rất phù hợp với Chung Việt, Lâm Mặc đương nhiên không thể bộc lộ tính cách thật của cậu một cách hoàn chỉnh, nhưng lại có thể diễn đạt vô cùng nhuần nhuyễn cái vẻ ngoài lạnh trong nóng của Chung Việt.

Nữ hai cứ đối diễn với Chung Việt là bị dẫn dắt nhập tâm, toàn bộ thân thể đều tiến vào trạng thái yêu đương. Chung Việt cũng chẳng cần chuẩn bị, bày ra dáng vẻ ngượng nghịu mà lạnh lùng, đến cả lời thoại cũng không cần, chỉ cho nhau một ánh mắt thôi mà như ẩn chứa cả câu chuyện.

Thậm chí thị đế Tăng Ngọc Xương đóng vai người cha cũng phải tán thưởng Chung Việt, "Tôi thấy chàng trai này tự nhiên chất phác, ngoại hình cũng rất ổn."

Chung Việt được khen thì đỏ mặt, lại không dám mở miệng nói cảm ơn, đành rót cốc nước cho Tăng Ngọc Xương rồi lấy ghế dựa cho ông.

Chung Việt biết cậu còn kém rất nhiều, bây giờ cậu chính là một quả táo rữa ruột, chỉ là bề ngoài trông có vẻ gọn gàng ngay ngắn.

May sao có Bạch Dương ở cùng cậu.

Mà Lý Niệm, cậu biết anh sẽ không khoan dung, anh chỉ biết đối xử với cậu hà khắc hơn bất cứ người nào khác.

- ----------

Bạch Vân Thi:

Trương Tĩnh Giang: Từng nhậm chức chủ tịch ủy viên thường vụ ủy ban chấp hành trung ương Quốc dân đảng.

Lưu Kỷ Văn: Từng nhậm chức thị trưởng đặc biệt Nam Kinh

https://thuviensach.vn

Tần Diệp: Ông vua chưng cất rượu vùng Trấn Giang

Chu Tử Tự: Xưởng trưởng xưởng ươm tơ Lục Hợp

Hai người trước là nhân vật lịch sử có thật, hai người sau là nhảm nhí. (Cha của Chu tiểu thư và Tần tiểu thư)

Dờ: Note lại Thê Hà Sơn, phải đi qwq

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 30: Bẫy

Edit: Dờ

Trước Giáng Sinh thì việc quay phim đã tiến hành được hơn nửa, đạo diễn Thang vô cùng có lòng tin: "Chỉ cần Lý tổng giành được thời gian phát sóng tốt thì bộ phim này của chúng ta thật sự có thể bùng nổ."

Anh ta không dám nói là bùng nổ lớn, trong tất cả các thể loại phim thì phim tình yêu hài hước mang độ khó là easy, độ khiêu chiến gần như bằng không. Bởi vậy nên không thể hy vọng gì nhiều vào thành quả. Chỉ cần có người thích xem sau đó trở thành đề tài bàn luận, vậy là đủ.

Lý Niệm hy vọng tháng Một có thể hoàn tất quay phim, sau đó là tới mùa xuân, chiếu phim đề tài tình yêu vô cùng thích hợp. Bên Đinh Thông Nguyên đã bắt đầu tuyên truyền, có một số người chú ý tới Bạch Dương, khen Thạch Hiểu Sinh đáng yêu. Tháng Một phát sóng Kiếm Tung Tầm Tình, tháng Ba chiếu Tổng tài lang thang, đến tháng Tư thì khán giả đã có thể quen mặt Bạch Dương.

Liên kết như một dây xích, Thế An rất tán thành phong cách làm việc này.

Lý Niệm quản lý Bạch Dương và Chung Việt rất chặt --- Đoàn làm phim toàn là người trẻ tuổi, hơn nữa địa điểm quay phim vô cùng quen thuộc, thường thường mọi người sẽ rủ nhau đi ăn uống. Lý Niệm kiên quyết không cho, anh cấm Bạch Dương và Chung Việt tham gia các hoạt động tập thể của đoàn. Nếu đi thì phải có Lý Niệm ở đó, cấm lén đi ra ngoài chơi.

https://thuviensach.vn

- --- Không vì lý do gì khác, Bạch Dương và Chung Việt không giống với nhưng minh tinh tuyến 18 kia, hai người có điểm xuất phát bất đồng. Lý Niệm là người thực tế, cái giới này chẳng có bạn bè thật lòng, bạn bè chỉ chia hai loại là hữu dụng và vô dụng. Tụ tập với một đám cả đời xách dép cho người khác chỉ tổ hạ thấp phẩm chất của mình, còn khó đảm bảo không bị phóng viên chụp ảnh.

Vả lại còn có thể làm bại lộ chuyện Chung Việt bị nói lắp.

Lý Niệm lười giải thích, chỉ bảo Bạch Dương và Chung Việt quay phim xong thì về nhà hoặc là đến công ty.

Đối với sự độc tài của Lý Niệm, Bạch Dương vô cùng chống đối.

Lý Niệm đối xử với Chung Việt như đối xử với thú cưng vậy --- Không, còn chẳng bằng thú cưng. Chung Việt như thể là con súc vật anh ta nuôi, đến giờ thì đuổi đi làm việc, làm xong lại nhốt vào chuồng.

Bạch Dương cảm thấy bất bình thay cho Chung Việt.

"Tiểu Chung vốn không giỏi giao lưu, chẳng phải nên để cậu ấy nói chuyện với mọi người nhiều hơn mới có thể vượt qua chướng ngại tâm lý sao?" Lúc ở nhà, Bạch Dương oán giận với Thế An.

Thế An cũng biết Lý Niệm làm vậy rất quá đáng, nhưng bản thân Chung Việt không có ý kiến gì, người ngoài lại càng không tiện góp ý. Hắn kéo Bạch Dương ôm vào lòng, "Hoặc là rảnh rỗi cứ mời cậu ấy tới chỗ chúng ta chơi."

Bạch Dương mất hứng, "Lễ Giáng Sinh anh còn không có thời gian ở cạnh em, anh có mặt mũi nào mời Tiểu Chung tới?"

Thế An áy náy, hôn lên trán Bạch Dương, "Trịnh tổng đợi tôi bao lâu rồi, vả lại cuộc họp thường niên của Hải Long đã thành lệ. Năm trước tôi bị

https://thuviensach.vn

bệnh nên không đi, năm nay nếu tiếp tục vắng mặt thì hội đồng cổ đông chắc chắn sẽ lời ra tiếng vào."

Không thể đẩy hết mọi chuyện cho Trịnh Mỹ Dung xử lý, Thế An hiểu điểm này. Hắn có thể mặc cho Trịnh Mỹ Dung tự do làm việc, nhưng không thể để công ty biến thành vật sở hữu của chị ta.

Thời điểm mở hội nghị vẫn là nên tham gia.

Thế An khẽ hôn môi Bạch Dương, "Cuộc họp thường niên diễn ra vào đêm 24, Giáng Sinh chúng ta sẽ đi chơi một ngày, được không?"

Bạch Dương bị hôn đến nhũn cả hai chân, chẳng còn hơi sức đâu mà từ chối nữa, cậu vui mừng chạy vụt đi.

Đêm 24, trời vẫn đổ tuyết.

Đạo diễn tranh thủ tuyết rơi, quay một lèo vô cùng thuận lợi, đến tám giờ hơn thì kết thúc. Chung Việt rất mong công việc hoàn thành, bởi vì Lý Niệm sẽ đến đón cậu. Nhưng Lý Niệm lại không tới.

Đinh Thông Nguyên có công chuyện nên đến Nam Kinh, Lý Niệm kêu thêm mấy người trong giới, mời Đinh Thông Nguyên một bữa cơm. Trước khi đi dặn dò Tiểu Ngưu Tiểu Mã, "Chú ý anh Tiểu Bạch với Tiểu Chung của các cậu, không cho đi đâu hết, kết thúc quay phim thì đưa về nhà."

Chung Việt mịt mờ nhìn làn tuyết rơi càng lúc càng lớn, lòng thầm nhớ tới Giáng Sinh năm trước Lý Niệm mang theo Bạch Dương và Kim tổng tới gặp cậu.

Sau khi quen Lý Niệm, Giáng Sinh năm nào cậu cũng thấy tuyết. Không biết có tính là một món quà hay không, là ông trời ban xuống, hoặc là Lý Niệm tặng cho cậu.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương thở khói chạy tới, lén lút nói: "Tiểu Chung! Có đến Tam Bài Lâu ăn thịt nướng không?"

Chung Việt giật mình nhìn Bạch Dương, có hai người một nam một nữ đi theo sau cậu, là Uông Lỗi và Khưu Mẫn Tuyền trong đoàn phim. Hai người đó cũng không nổi lắm, thường sắm vai phụ trong nhiều bộ phim. Khưu Mẫn Tuyền chính là nữ hai đối diễn với Chung Việt ---- Đãi ngộ của Chung Việt không thể so với Bạch Dương, nữ phụ có tuyến tình cảm với Bạch Dương toàn là tiểu hoa tuyến 3 tuyến 4, mà vai nữ diễn với Chung Việt chỉ là một diễn viên tuyến 18, diễn một đoạn tình chị em. Hai người kia nhiệt tình nói: "Đi cùng đi, vừa lúc Lý tổng không ở đây, Tam Bài Lâu có quán riêng, coi như đi ăn đồ nướng mừng lễ!"

Chung Việt không tiện nói chuyện trước mặt người khác, đành nhìn Bạch Dương.

Bạch Dương cười, "Dẫn theo cả bọn họ nữa, nếu Lý tổng giận thì đã có tôi! Tôi sẽ bảo Kim Thế An giáo huấn anh ta!"

Loại chuyện này, Kim Thế An nhất định sẽ không đứng về phía Lý Niệm.

Đang nói thì Thang Kỳ Ký từ phía sau đi tới, "Lễ Giáng sinh có đi chơi không? Cùng nhau đi đi."

Một đám người trông ngóng nhìn Chung Việt. Chung Việt nhớ tới Lý Niệm, cũng thấy hơi giận, huống chi có cả đạo diễn ở đây. Cậu ngẩng đầu lên rồi cười.

Đẹp. Tất cả mọi người đều mơ màng trước nụ cười của Chung Việt.

Đêm Giáng Sinh đầy tuyết rơi, không có người yêu, chẳng phải vẫn còn bạn bè hay sao?

https://thuviensach.vn

Bên kia Lý Niệm và Đinh Thông Nguyên ăn uống tới tận mười một giờ, Đinh Thông Nguyên say mèm, ghé vào bàn nói với Lý Niệm, "Lý tổng, tôi phục cậu."

Lý Niệm cho người dìu Đinh Thông Nguyên lên xe rồi lấy điện thoại ra nhìn.

Không có tin nhắn.

Rõ ràng anh đã dặn Tiểu Ngưu, Bạch Dương Chung Việt kết thúc công việc phải đưa về nhà ngay, về rồi gửi tin nhắn.

Cơn giận và mùi rượu bốc lên hừng hực.

Anh gọi điện cho Tiểu Ngưu, không bắt máy.

Gọi cho Tiểu Mã, không nghe.

Lý Niệm đoán Bạch Dương đã dẫn Chung Việt ra ngoài chơi, không khỏi nổi trận lôi đình. Hai thằng nhãi này thì thôi, đến cả Tiểu Ngưu Tiểu Mã cũng ăn gam hùm hay sao? Thằng nào cũng không nghe máy, muốn chết hả?

Lý Niệm gọi cho Kim Thế An, "Bạch Dương có dẫn Chung Việt tới chỗ anh không?"

Chắc chắn là tới chỗ Kim Thế An, bằng không hai tên trợ lý kia còn lâu mới to gan đến vậy.

Thế An không hiểu ra sao, "Không, bên tôi vẫn chưa kết thúc. Có chuyện gì vậy?"

Lý Niệm chắt lưỡi, "Tôi gọi ai cũng không nghe máy."

https://thuviensach.vn

Bên kia điện thoại, Thế An đang thấp giọng dặn dò gì đó, chốc lát sau hắn nói, "Tôi cũng gọi không được, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Nháy mắt Lý Niệm tỉnh cả rượu, "......Anh có thể kết thúc cuộc họp sớm không, tôi cảm thấy không đúng."

Bạch Dương không nghe điện thoại của Lý Niệm thì còn hiểu được, nhưng đến cả Kim Thế An cũng gọi không thông, cái này không hợp lý.

Bọn họ đã đoán đúng, Tiểu Ngưu Tiểu Mã không phải là không nghe máy, bọn họ bị trói lại rồi, đang khóc không ra nước mắt trong phòng tối.

Bạch Dương chưa từng nghĩ rằng kịch bản phim truyền hình sẽ xảy ra với cậu.

.....Không, loại phim truyền hình đỉnh cao thế này cậu còn chưa từng được đóng.

Phim xã hội đen, phim kinh dị.

Bạch Dương và Chung Việt, hai người đều bị trói tay ép quỳ cạnh sofa.

Sau khi vào phòng bọn họ đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Khưu Mẫn Tuyền đã nói có quán thịt nướng nhà mình tự mở ở Tam Bài Lâu, nhưng quán thịt lại không ở ven đường. Khưu Mẫn Tuyền và Uông Lỗi nhiệt tình giải thích, "Đây đúng là chỗ bọn tôi thường đi liên hoan, phóng viên không vào được."

Bạch Dương không nghi ngờ, đi theo Khưu Mẫn Tuyền và Uông Lỗi vào trong khu nhà dân.

Thế mà đúng là một quán thịt nướng thật, trong phòng có một đám người, thoạt nhìn giống côn đồ trên phố Tam Bài Lâu, vừa mở của đã nhiệt

https://thuviensach.vn

tình chào hỏi, "Ai yô, xem ai đây! Đại minh tinh đấy nhé! Giáng Sinh vui vẻ! Giáng Sinh vui vẻ!"

Khưu Mẫn Tuyền nũng nịu nép vào ngực tên trọc cầm đầu, "Nhị ca à, đạo diễn Thang, Bạch Dương, Chung Việt đều là người có tiếng."

Nhị ca hào sảng: "Nào nào nào đến đây ngồi đi, Tuyền Tuyền của chúng ta thật là giỏi, mời được bao nhiêu minh tinh tới đây."

Bạch Dương và Chung Việt cảm thấy không thoải mái, lại nể mặt Khưu Mẫn Tuyền nên mới không đi về, đành phải ngồi xuống cùng nhau ăn. Hai người lén liếc nhìn Thang Kỳ Ký, có vẻ Thang Kỳ Ký cũng không quen Nhị ca, nhưng có vẻ anh ta đã quen với những trường hợp thế này, ăn uống rất tự nhiên.

Đây là một mặt khác của giới giải trí mà bọn họ không biết, nhiều khi thứ người ta cần không phải là thực lực tiền tài, mà dựa vào mối quan hệ kéo bè kết phái.

Rượu qua ba tuần, không khí càng lúc càng kỳ quái.

Uông Lỗi cười với Nhị ca, "Nhị ca, ăn thịt nướng không thôi thì chẳng thú vị gì cả." Rồi quay sang Thang Kỳ Ký, "Đạo diễn Thang cũng thích, đúng không?"

Thang Kỳ Ký uống nhiều, đỏ rực cả mặt cười ha ha.

Nhị ca vuốt mặt, lấy từ túi áo ra một cái túi nhựa rồi xé mở nó, đống thuốc viên rơi ra, "Giáng Sinh! Phải ăn tiệc lớn!" Nhị ca vỗ bàn tay đầy xăm trổ lên bàn, "Hàng mới, không dễ bị tra ra đâu."

Thang Kỳ Ký liếc mắt, "Cái này không vui, muốn dùng thì dùng hàng trắng."

https://thuviensach.vn

Nhị ca lấy ra một bao giấy bạc, "Cắn cái này trước, lát nữa mới làm vài đường cơ bản sau, dùng cả đêm cũng đủ!"

Tất cả người trong phòng vui mừng vỗ tay.

Bạch Dương biết lần này cậu và Chung Việt gặp chuyện rồi.

Những người này tụ tập ở đây hít ma túy.

Khưu Mẫn Tuyền thật là to gan, muốn lôi bọn họ xuống nước.

Chung Việt kéo Bạch Dương đứng lên, "Đi thôi."

Thang Kỳ Ký ngăn bọn họ lại, "Đi cái gì? Cùng làm một phát đi, dùng rồi thì chính là bạn bè, chiếu ứng lẫn nhau."

Chung Việt không trả lời, một cước đá văng Thang Kỳ Ký, sau đó vung nắm đấm tới mặt Nhị ca.

Kết quả không có gì bất ngờ, bọn họ chỉ có hai người, đối phương có cả một phòng đầy người.

Chung Việt bị đánh cho nằm ra đất, Nhị ca đạp chân lên mặt cậu, cầm một viên thuốc màu lam nhạt đưa đến bên miệng Chung Việt, "Cắn rồi tao thả đi, bằng không thì gọi bố nuôi của chúng mày tới đây, lấy tiền đổi lấy chúng mày."

Bạch Dương liều mạng kêu lớn, "Thả cậu ấy ra! Tôi sẽ kêu người mang tiền tới! Buông cậu ấy ra!"

Nhị ca ngoảnh mặt làm ngơ, ôm Khưu Mẫn Tuyền vào lòng mà sờ soạng, bộ ngực của cô ta như sắp lộ hết ra ngoài, "Em nói nè Nhị ca, muốn tống tiền thì chơi lớn, đằng sau hai thằng nhãi này là tổng tài Hải Long, phải bắt được gã ngu ngốc kia."

https://thuviensach.vn

Thang Kỳ Ký không để ý tới xung quanh, anh ta còn đang thưởng thức "hàng", mắt đã trợn trắng, chai Sprite trong tay trượt xuống đất.

Khắp phòng tràn ngập mùi kỳ dị của thuốc phiện lẫn với mùi tanh tưởi của mồ hôi.

Bây giờ Bạch Dương đã biết cái gì gọi là hối hận, nhưng có hối hận cũng muộn rồi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt cậu và Chung Việt --- Cậu không thể hại Kim Thế An, nhưng cậu cũng không muốn liên lụy Chung Việt. Cậu quay đầu lại tìm Tiểu Ngưu Tiểu Mã. Hai người đó đã sớm bị lôi đi rồi.

Bạch Dương ngẩng đầu lên, "Tôi ăn, tôi ăn còn không được sao? Các người thả Chung Việt ra."

Uông Lỗi đứng một bên cười rộ lên, "Tiểu thiếu gia, biết chơi ke không? Tôi dạy cậu nhé?"

Tất cả cười ồ lên, "Muốn chơi ke thì cởi hết ra, dùng bên dưới mà hít."

Chung Việt im lặng nhìn bọn họ, lại nhìn Bạch Dương, cậu đứng thẳng người lên, "Tôi, tôi... gọi điện thoại."

Cả căn phòng bỗng chốc yên tĩnh, lát sau tất cả cười phá lên, "** mẹ nó hóa ra là nói lắp!"

Chung Việt chẳng hề bận tâm, cậu dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Dương, "Tổng tài, Hải Long là... bạn trai tôi. Tôi, tôi lừa anh ấy, lại đây. Các người, thả Bạch Dương ra."

Nhị ca vỗ đùi cười nghiêng ngả, "Nhìn thấy chưa? Nhìn thấy hết chưa? Thằng điếm này đào mỏ tên nhà giàu kia, lại còn chịch nhau với nó! Có phải chúng mày thường xuyên chịch nhau không?"

https://thuviensach.vn

Chung Việt bình tĩnh, "Muốn tiền, thì để tôi... gọi điện thoại. Tôi chỉ muốn, mạng sống."

Chung Việt dập đầu lạy ba cái với Nhị ca.

Cậu cảm thấy may mắn vì đã nhớ số điện thoại của Kim Thế An. Mỗi một người đối tốt với cậu, không ghét bỏ cậu, Chung Việt đều nhớ kỹ trong lòng.

Giờ phút này Kim Thế An và Lý Niệm đang điên cuồng tìm kiếm khắp các con đường ở Nam Kinh. Trịnh Mỹ Dung ngồi ghế phụ lái tìm trên điện thoại.

Cả ba đều có men say trong người, Tiểu Tạ lái xe mà phát run.

"Tôi cho người đi tìm rồi," Trịnh Mỹ Dung nói, "Địa điểm quay là ở Đại Minh Cung, tôi đã bảo cấp dưới bắt đầu tìm ở bên đó."

Lý Niệm lạnh băng nói, "Gọi cho Thang Kỳ Ký hỏi hắn có ý gì."

Trịnh Mỹ Dung mặc kệ anh, Lý Niệm mà cũng xứng sai bảo chị sao? Hơn nữa gọi cho Thang Kỳ Ký có tác dụng chó gì.

Tiểu Tạ hoảng hốt, "Lý tổng, em còn đang lái xe, chút nữa em gọi được không?"

Thế An giữ tay Tiểu Tạ lại, "Đừng sợ, cứ lái xe cho tử tế đi."

Có chuông điện thoại, là của Kim Thế An, tất cả mọi người đều dỏng tai lắng nghe. Tiểu Tạ cũng dừng xe lại.

"Anh, anh An... là anh phải không?"

Ba người vốn đang lo lắng, vừa nghe thấy Chung Việt gọi một tiếng "anh An" thì suýt chút nữa phì cười.

https://thuviensach.vn

Thế An cũng thấy hơi xấu hổ.

Giọng Chung Việt vẫn cứng nhắc lạnh lùng như thế, "Em... rảnh rỗi không có chuyện làm, rất nhớ anh... Đã chuẩn bị rượu ngon, chờ anh tới tìm em."

Thế An không biết ý Chung Việt là sao, bốn mắt nhìn nhau với Trịnh Mỹ Dung.

Chung Việt nói: "Tam Bài Lâu, đường cái, tiểu khu Kim Xuyên... Em ở cửa chờ anh."

Thế An vẫn chưa hiểu, hắn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt vặn vẹo của Lý Niệm. Trịnh Mỹ Dung ra hiệu cho hắn.

Thế An hiểu ý, chậm rãi nói vào điện thoại, "Tôi còn nửa tiếng nữa mới xong bên này, em cứ đi vào chơi trước đi, đừng để mình bị lạnh."

Chung Việt cúp điện thoại.

"Sao vậy?" Kim Thế An hỏi.

".....Có thể bọn họ bị bắt cóc." Lý Niệm nói.

Bốn người chạy xe như điên tới Tam Bài Lâu. Thế An trầm ngâm hỏi Lý Niệm, "Sao tôi nghe giọng điệu Chung Việt hơi kỳ quái, như là lời thoại vậy."

Lý Niệm im lặng hút thuốc.

"Đó là lời thoại kịch bản của Khương Duệ Quân."

Nói đúng hơn là lời thoại của thánh nữ Ma giáo Nguyệt Nhi nói với Vân Trung Phong.

https://thuviensach.vn

"Ta rảnh rỗi không có gì làm nên muốn hại huynh, ai bảo huynh cứ luôn nói ta là yêu nữ Ma giáo."

"Nhưng nơi này có rất nhiều người đang nhìn ta, không cho ta đi tìm huynh, Phong ca ca, ta rất nhớ huynh."

"Phong ca ca, ta đã chuẩn bị rượu ngon, huynh liệu có dám tới tìm ta? Nơi này vô cùng nguy hiểm, nếu huynh dám đến, chân trời góc bể ta cũng theo huynh."

Chung Việt rất thành thật, một tập kịch bản, lời thoại của cả nhân vật nam và nữ, cậu học thuộc toàn bộ.

Điều mà cậu muốn biểu đạt rất đơn giản: Có người muốn hại anh, chỗ này có rất nhiều người đều đang dõi theo cậu, rất nguy hiểm.

Thế An không đổi sắc mặt, chỉ nói với Trịnh Mỹ Dung, "Gọi người của cô đến đi, có bao nhiêu gọi bấy nhiêu. Đừng báo cảnh sát."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 31: Hổ Xuống Núi

Edit: Dờ

Hiệu suất làm việc của Trịnh Mỹ Dung luôn rất cao.

Lúc bọn họ tới Tam Bài Lâu thì đã có đủ loại xe đang đỗ ở ven đường phía xa. Nơi này vốn là chợ đêm, Trịnh Mỹ Dung không phải kẻ ngốc, những người chị gọi tới đều mặc thường phục, xe cũng đủ mọi kiểu dáng.

"Đại Cường và Tiểu Lệ đi lên rồi, Kim tổng hiện chuẩn bị đi vào trong, phía sau đều đi theo hết đi. Nên làm gì thì các cậu biết rồi đấy."

Trịnh Mỹ Dung nói vào điện thoại.

Thế An vỗ vỗ vai Lý Niệm, chậm rãi xuống xe. Chung Việt đứng trước cửa tiểu khu, tóc tai rối tung, vẻ mặt lại rất bình tĩnh.

Thế An nhìn gã đàn ông cao lớn lạ mặt đứng kề vai với Chung Việt.

Vào những năm 30, hắn đã nhìn quen những thủ đoạn kiểu này, tay phải của Chung Việt chắc chắn bị gã kia giữ chặt.

Thế An chậm rãi đi qua, Chung Việt thấy hắn đến thì miễn cưỡng nở một nụ cười tái nhợt.

Thế An dịu dàng vuốt tóc cậu, "Sao lại chơi đùa điên cuồng thế này." Rồi quay ra cười nhàn nhạt, "Bạn của em?"

Chung Việt gật đầu rồi lại gục xuống.

https://thuviensach.vn

Thế An liếc nhìn Chung Việt, "Em ngày càng không nghe lời, không sợ tôi ghen sao."

Ba người chầm chậm đi lên lầu, tầng năm là điểm đến cuối cùng. Lầu một, lầu hai, một đôi tình nhân trêu ghẹo nhau đi xuống dưới, nữ thì mặc trang phục hở hang, nam thì sờ mông người nữ. Thay vì nói là tình nhân, nên nói là nhân viên phục vụ và khách hàng đặc thù.

Gã đàn ông đang giữ chặt Chung Việt nhịn không được liếc nhìn theo bờ mông nửa lộ của người phụ nữ.

Gã chỉ kịp liếc một cái, người phụ nữ trông giống tiểu thư "tam bồi" kia đã lập tức khiến gã choáng váng ngã rạp ra đất.

Giây tiếp theo, đôi kỹ nữ và khách làng chơi kia ăn ý đạp lên đầu gã, giữ chặt gã trên mặt đất. Thế An không nói lời nào, chỉ nhìn Trịnh Mỹ Dung đang thản nhiên đi lên, chị nhẹ giọng hỏi: "Phòng nào, nói thì giữ lại hai cái chân cho mày, mày cũng có thể lựa chọn không nói."

Cô gái "tam bồi" giơ tay chém đứt một ngón tay gã, thuận tay lấy giày chặn miệng gã ta.

Trịnh Mỹ Dung nhẹ nhàng hỏi lại: "Ở đâu?"

Bọn họ đã kinh động tới những người ở lầu trên, tiếng chân chạy vọng xuống từ lầu bốn. Trịnh Mỹ Dung quát lên: "Đi lên hết cho tôi!"

Thế An giao Chung Việt cho Lý Niệm, lẳng lặng để đám cấp dưới rẽ đường đi lên lầu bốn.

Thật nhiều, có lẽ phải đến ba bốn mươi người. Thế An bình thản nhìn Trịnh Mỹ Dung toàn thân đồ đen, trong đầu hiện ra ba chữ "Dạ xoa cái".

https://thuviensach.vn

Hắn hy vọng những kẻ ở trên lầu đủ thông minh, đừng tự tìm đường chết.

Trịnh Mỹ Dung bước nhanh lên lầu cùng hắn, "Tôi chào hỏi trước rồi, sẽ không làm kinh động đến những người khác. Người của chúng ta đã chặn cửa dưới lầu."

Bạch Dương chỉ ngóng trông Thế An có thể mau chóng tới, Lý Niệm mắng chửi cậu cũng được, cậu chỉ sợ Chung Việt xảy ra chuyện.

Cậu thực sự đã suy nghĩ quá đơn giản về vòng giải trí.

Kim Thế An chậm trễ không tới, Bạch Dương sợ chúng giết Chung Việt mất, đành phải đồng ý cắn thuốc. Một đám người muốn chơi đùa Bạch Dương nhưng lại tiếc thuốc, thế là quyết định chuốc rượu cậu trước, còn có cả nước tiểu.

Bạch Dương chẳng hề để tâm, lúc Uông Lỗi nhét vào miệng cậu, cậu giấu thuốc bên dưới lưỡi. May mà Uông Lỗi đang trong trạng thái phê pha nên chỉ nhét lung tung vào miệng Bạch Dương.

"Muốn liếm tao không?" Uông Lỗi cười hỏi cậu.

Uông Lỗi cắm chai rượu vào miệng Bạch Dương, tất cả mọi người đều cười rộ lên. Bạch Dương vừa sợ hãi vừa giận dữ, may mà rượu đổ thẳng vào yết hầu, càng làm mấy viên thuốc bị ép chặt dưới lưỡi cậu.

Uông Lỗi bắt đầu cởi quần.

Bạch Dương đã không còn để tâm tới cảm giác hổ thẹn nữa, cậu chỉ có thể cảm nhận được những viên thuốc đang dần hòa tan vào nước bọt. Bạch Dương dường như nghe thấy tiếng Trịnh Mỹ Dung.

https://thuviensach.vn

Tiểu Chung ra sao rồi, cậu thầm nghĩ trong sự buồn nôn đang dần dâng lên. Áy náy, sợ hãi, niềm hy vọng lập lòe hỗn độn trong tâm trí cậu.

Cửa mở, Thế An nhìn Bạch Dương đang bị trói trên đất, còn có Uông Lỗi đã cởi quần. Thứ thu hút ánh nhìn của hắn còn đống thuốc viên và giấy bạc trên bàn. Hắn không biết đó là gì, nhưng hắn ngửi được mùi vị kỳ dị trong không khí.

Mặt Trịnh Mỹ Dung đã biến sắc.

Tất cả người trong phòng bị khống chế, đương nhiên có cả ba người Thang Kỳ Ký. Thế An cởi bỏ dây thừng cho Bạch Dương, cậu đau đớn phun một đống thuốc viên từ trong miệng ra.

Thế An ôm cậu dậy, hỏi Trịnh Mỹ Dung, "Cái gì vậy?"

Trịnh Mỹ Dung im lặng trong chốc lát, "Thuốc phiện, heroin, thuốc lắc."

Trịnh Mỹ Dung không biết có phải do ảo giác của chị hay không, sắc mặt của Kim Thế An nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Hắn lẳng lặng quay đầu nhìn xung quanh rồi lại cúi đầu nhìn Bạch Dương.

Bạch Dương nằm trong lòng hắn, mong manh nói: "Không có nuốt xuống."

Thế An gật gật đầu với cậu, chậm rãi ra khỏi phòng, chỉ vứt lại bốn chữ cho Trịnh Mỹ Dung, "Phế chân toàn bộ."

Tiếng kêu gào thảm thiết vọng ra từ trong phòng rồi rất nhanh lại trở nên yên lặng, chỉ loáng thoáng nghe thấy giọng cười như không cười của Trịnh Mỹ Dung: "Toàn bọn rẻ rách cũng đòi động thổ trên đầu Hải Long. Bà đây còn lăn lộn ở Tam Bài Lâu thì chúng mày có mà sợ tè ra quần."

https://thuviensach.vn

Chung Việt nghĩ Lý Niệm nhất định sẽ tức giận.

Lý Niệm sẽ mắng cậu coi trời bằng vung, Lý Niệm sẽ hỏi cậu nghĩ cậu là ai, Lý Niệm sẽ nói cậu cút được bao xa thì cút.

Cậu đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

Lúc trở về xe, Lý Niệm không nói một lời, chỉ hút thuốc.

Nam Kinh cuối tháng Mười hai, lạnh cắt da cắt thịt. Đêm Giáng Sinh ai cũng đi dạo trong trời tuyết rơi, từng đôi từng cặp.

Lý Niệm chẳng nói gì, đưa cậu về nhà rồi mới mở miệng: "Đi tắm đi."

Lý Niệm càng mềm mỏng im lặng, cậu càng thấy sợ hãi trước cơn bão táp sắp ập tới.

Nỗi sợ hãi này lại khiến cậu hưng phấn một cách kỳ lạ.

Chung Việt tắm không lâu, lúc cậu đi ra thì Lý Niệm đã cởi hết nằm trên giường.

Chung Việt cũng cởi áo choàng rồi nằm xuống bên cạnh anh.

Mà Lý Niệm vẫn không nhúc nhích. Anh vươn tay tắt đèn, chậm rãi ôm chặt lấy cậu.

Trong bóng tối, Chung Việt cảm thấy ẩm ướt, là tóc cậu, hay là thứ Lý Niệm vừa đánh rơi, mang theo độ ấm, từng giọt từng giọt đọng trên cổ cậu.

Đột nhiên cậu phát hiện ra anh rất gầy, rất mảnh khảnh.

Lý Niệm ôm cậu thật lâu, không hôn cũng không làm chuyện gì cả, giống như hai con người cô độc đang sưởi ấm nhau trong đêm đông giá rét. Chung Việt rón rén ôm anh chặt thêm chút nữa.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm nằm trong ngực cậu, cậu biết anh có thể nghe được tiếng tim đập của cậu.

"Tiểu Chung, hát một bài cho anh nghe đi."

".....Hát bài gì?"

"Saving all my love for you."

Trong bóng tối, hai người nằm ôm nhau, không có nhạc đệm, Chung Việt chậm rãi cất tiếng hát.

Đây là lễ Giáng Sinh thứ ba bọn họ ở bên nhau.

Lần nào cũng có tuyết rơi.

Lần đầu tiên, anh hỏi cậu có biết hát Saving all my love for you không. Lần thứ hai, cậu hát bài này ở 1912 chờ anh tới. Lần thứ ba, bọn họ ở trong căn phòng nhỏ hẹp mà ấm áp này, trần truồng ôm nhau, cậu lại vì anh mà cất tiếng ca.

Saving all my love for you.

Lý Niệm cô đơn, Chung Việt hiểu. Cậu cũng vậy.

Có lẽ giữa bọn họ không phải là tình yêu, tuy rằng có tồn tại khát vọng.

Tuyết rơi không ngừng ngoài khung cửa sổ, giống như dòng nước mắt đóng băng rồi đáp xuống thành phố này.

Bạch Dương ủ rũ mấy ngày không dám gặp Chung Việt. Thế An đưa cậu về nhà hắn để chăm sóc, khuyên nhủ cậu, "Đừng luôn chống đối Lý tổng, anh ta đã ở trong giới nhiều năm rồi, anh ta biết nhiều chuyện hơn em."

Bạch Dương cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Thế An lại nói, "Không phải tôi không cho em gặp gỡ bạn bè, phải luôn giao lưu gặp gỡ. Nếu là người như đạo diễn Đinh đạo diễn Lận có thanh danh bên ngoài, em đi chơi cũng không sao cả. Người vô danh tiểu tốt lại không có giao tình, sao em lại dễ dàng đi với người ta? Em như vậy, tôi sao có thể yên tâm đây."

Bạch Dương bị hắn giáo huấn, nằm cuộn tròn trong chăn.

Thế An móc cậu ra ngoài, "Nghề này rất nhiều người mang tâm tư xấu, em không thể tùy tiện tin tưởng bất kỳ ai. Là tôi cưng chiều em, cũng là do em đơn thuần. Em cũng không ngẫm xem tôi sốt ruột thế nào, Lý tổng cũng đã nóng ruột muốn chết."

Bạch Dương biết cậu sai rồi. Cậu đã chuẩn bị tinh thần nghe Lý Niệm thóa mạ, nhưng anh ta lại rất lạnh lùng, gặp mặt chỉ nói chuyện công việc, không nói chuyện gì khác.

Bạch Dương cảm thấy hình như Lý Niệm buông tha cậu rồi, lại càng thêm sợ.

Cậu biết chuyện này rất nghiêm trọng. Lý Niệm và Kim Thế An đều bị kích động mạnh. Trên đường từ nơi đó trở về, Kim Thế An cứ như biến thành người khác, liên tục hôn cậu vô cùng mạnh bạo trên xe, hỏi: "Rốt cuộc đã nuốt xuống chưa?" Rồi lại hôn, lặp lại câu hỏi.

Bạch Dương sợ hãi trả lời, chưa nuốt.

Cậu không dám khóc, cũng chẳng có mặt mũi để khóc. Họa là do cậu mà ra, còn liên lụy đến cả Chung Việt và Kim Thế An. Kim Thế An muốn mắng muốn phạt cậu thế nào cũng được, cậu đáng đời.

Nhưng Thế An chỉ không ngừng hôn cậu, mạnh bạo chưa từng có, đầu lưỡi cậu như bị hắn cắn rỉ máu.

https://thuviensach.vn

Tiểu Tạ lái xe phía trước, chỉ hận không có cái hố để chui xuống.

Bạch Dương được đưa vào bệnh viện Nhân dân để rửa ruột. Viện trưởng Tôn biết chuyện xong cũng vô cùng sợ hãi, Thế An chỉ hỏi, "Ảnh hưởng gì không, có thể bị nghiện không?"

Viện trưởng Tôn lau mồ hôi nhìn bác sĩ Đường đứng bên cạnh. Bác sĩ Đường vẫn bình tĩnh, "Không sao, may là tới kịp. Thuốc chưa kịp ngấm vào dạ dày. Tối nay ở lại bệnh viện theo dõi, chúng tôi làm xét nghiệm máu." Anh ta lại nói, "Kim tổng yên tâm, lúc ấy Bạch tiên sinh sợ hãi nên làm nhạt bớt tác dụng của thuốc, vả lại thành phần thuốc lẫn nhiều tạp chất, ngài đừng quá lo lắng."

Tôn viện trưởng cảm kích nhìn bác sĩ Đường, lòng thầm tán thưởng tuổi trẻ tài cao.

Bác sĩ đã nói vậy, nhưng Thế An vẫn lo lắng.

Suốt cả đêm Kim Thế An đều chìm trong hoảng sợ. Bạch Dương nằm trên giường bệnh, hắn ra ban công hút thuốc, đi qua đi lại.

Hắn bảo Trịnh Mỹ Dung phế chân những người đó, nhưng có lẽ chị còn làm ra chuyện dã man hơn, có điều hắn chẳng để tâm. Thời đại này thoạt nhìn có vẻ như luật phát nghiêm ngặt, nhưng thế thì đã sao.

Kim Thế An thậm chí còn lóe lên ý nghĩ, nếu Bạch Dương có chuyện gì, hắn không ngại để tất cả mọi người ở đây phải chôn cùng.

Lúc đó hắn sẽ không để cho Trịnh Mỹ Dung nhúng tay, dù gì thế giới này cũng chẳng phải thuộc về mình hắn.

Những người này không chỉ vì tiền mà còn làm ra chuyện khiến hắn cảm thấy ghê tởm hơn, còn muốn kéo Bạch Dương và Chung Việt xuống nước --- Thế An rất rõ, chuyện thuốc phiện này chính là scandal, dù Bạch Dương

https://thuviensach.vn

và Chung Việt đã từ chối nhưng trước khi phim được phát sóng thì bọn họ vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Nếu Bạch Dương và Chung Việt thật sự rơi vào vũng nước bẩn này, bọn chúng có thể ép buộc hai người chia sẻ tài nguyên, lừa lọc thêm càng nhiều tiền.

Nhưng những kẻ ngu ngốc đó không thể ngờ rằng Trịnh Mỹ Dung mới là đại tỷ khu Tam Bài Lâu.

Hai kiếp làm người, thuốc phiện là thứ Thế An kiêng kỵ nhất, cũng là thứ hắn căm thù nhất.

Thứ ấy đã hại Lộ Sinh, bây giờ còn muốn hại cả Bạch Dương.

Phế chân đã là gì, lột da lóc xương cũng không thể giải mối hận trong lòng hắn.

Phim tạm dừng quay, lý do được tuyên bố ra ngoài là đạo diễn không cẩn thận té bị thương dưới trời tuyết.

Hôm sau Lý Niệm tới gặp Thế An cúi đầu nhận tội trước: "Lỗi của tôi, là do tôi nhìn nhầm người. Thang Kỳ Ký đúng là một tên súc sinh."

Thế An hài lòng với thái độ của anh, chuyện này Bạch Dương có trách nhiệm, nhưng Lý Niệm cũng không thể trốn thoát. Lý Niệm là người thông minh, biết làm thế nào để lấy lòng người khác, cũng biết cách giải quyết sự tình.

Lý Niệm bình tĩnh nói: "Năm nay An Long sẽ không lấy một xu tiền."

Thế An chỉ thầm cười, người càng coi trọng đồng tiền mới càng thích nói chuyện bằng tiền. Hắn chẳng định trách móc Lý Niệm, chuyện này ai mà có thể dự đoán trước.

https://thuviensach.vn

Thế An bảo anh ngồi xuống rồi đưa cho một điếu thuốc, "Lấy hay không, không nói trước được. Nói không chừng năm nay anh còn kiếm được nhiều hơn thế."

Hai người nhìn nhau cười.

Lý Niệm cũng là nghẹn một bụng lửa. Trước đó anh đã biết Thang Kỳ Ký làm người không tính là tốt, nhưng quan trọng là anh ta có tác phẩm. Anh hỏi thăm mới biết Thang Kỳ Ký có sở thích quan hệ nam nữ hỗn loạn. Lúc trước anh cấm Bạch Dương và Chung Việt đi ra ngoài chơi cũng là sợ hai người bị quấy rối, ai ngờ được Thang Kỳ Ký còn là một gã nghiện.

Anh đã ở trong lãnh cung của vòng giải trí những ba năm, trước giờ chưa từng cảm thấy khốn đốn thế này. Muốn mời đạo diễn nổi tiếng thì cần tiền, đạo diễn thực sự có tài có tiếng thì còn lâu mới để mắt tới Bạch Dương và Chung Việt, đạo diễn thế hệ mới thì sao? Một lũ cặn bã.

Anh không thể lúc nào cũng dùng tiền của Kim Thế An để xử lý, thứ đó chẳng thấm vào đâu. Huống chi vòng giải trí vẫn có những người chân chính làm nghệ thuật, tiền tài không thể thuyết phục bọn họ. Mà những người ấy, cách bọn họ xa cả vạn dặm.

Thế An thấy anh trầm tư thì lên tiếng, "Nhất định phải đổi Thang Kỳ Ký, đôi nam nữ kia cũng không thể ở lại."

Lý Niệm gật đầu, "Anh không nói thì tôi cũng thay. Nhưng thay đổi giữa đường thế này, cảnh của nữ hai cũng phải quay lại toàn bộ, tiến độ sẽ chậm hơn rất nhiều."

Như vậy, cho dù những ngày tiếp theo có đẩy cao tốc độ làm việc thì cũng không thể kịp tháng Ba phát sóng, tháng Tư cũng rất khó. Bây giờ Lý Niệm lo nhất là phim của Tần Nùng đã sắp quay xong, theo như phong cách làm việc của cô ta, phim dân quốc sắp đóng máy của cô ta rất có thể sẽ lên sóng vào trung tuần tháng Tư.

https://thuviensach.vn

Đối với Tần Nùng mà nói, tháng Một là cho Khương Duệ Quân, tháng Ba cô ta sẽ tuyên truyền, tháng Tư cô ta lên sóng, không một kẽ hở.

Lý Niệm vốn định phát sóng vào tháng Ba để tránh hào quang của Tần Nùng, hiện tại xem ra lại phải quyết đấu trên võ đài rồi.

Tuy anh rất kiêu ngạo nhưng nếu phải giành rating với Tần Nùng thì anh không có niềm tin. Tần Nùng không chen chúc với phim của anh đã xem như cảm tạ trời đất.

Lý Niệm buồn bực châm thuốc.

Thế An vỗ vỗ anh, "Đừng trách tôi nhiều chuyện, anh hút thuốc nhiều quá. Tôi thấy anh bình thường chẳng ăn uống mấy, chỉ hút thuốc."

Lý Niệm tựa vào sofa, "Chủ tịch Kim, nếu anh ở vị trí của tôi có lẽ còn hút nhiều hơn." Lý Niệm nghịch bao thuốc trong tay, "Anh có thời giờ rảnh rỗi quan tâm tôi còn không bằng quan tâm Tiểu Bạch Dương của anh đi, cái tính bốc đồng của cậu ta, tôi chẳng quản nổi nữa."

Thế An hơi hổ thẹn, "Bạch Dương đúng là thích chơi đùa, chuyện này em ấy quá tùy ý rồi. Anh dạy dỗ quản giáo thế nào, tôi sẽ không chen miệng nữa."

Lý Niệm bất đắc dĩ: "Nghe được những lời này của anh là tốt rồi. Lần sau tôi giáo huấn cậu ta, anh đừng có lải nhải trách tôi mắng mỏ."

Thế An cười nói: "Nếu anh xử lý mọi việc hòa hoãn hơn một chút, hai người bọn họ cũng không đến nỗi lén anh chạy ra ngoài. Cái gọi là đổ bất như sơ*, anh nói chuyện với tôi hòa khí như vậy, cớ sao với Bạch Dương và Chung Việt lại hà khắc thế?"

*Đổ bất như sơ (堵不如疏): Chỉ việc trị thủy, luôn chặn kín không bằng khai thông hợp lý.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm rùng mình, "Dạo này anh lại đọc văn tu chân gì à, tởm quá đấy."

Hai người thương nghị trên văn phòng của Kim Thế An đến tận trưa, Thang Kỳ Ký sẽ đổi thành Âu Dương Khiêm - một đạo diễn trẻ khác mà trước đó không được lựa chọn. Phim đã qua tay thì không thể tìm đạo diễn lớn. Âu Dương Khiêm do dự mấy ngày rồi cũng đồng ý.

Kim Thế An lại vung tay rót vào An Long năm ngàn vạn, "Tiếp tục quay, đã làm thì làm cho tốt."

Bạch Dương làm ra chuyện như vậy, Lý Niệm tưởng Kim Thế An ít nhất sẽ trừng phạt cảnh cáo cậu gì đó, không ngờ Kim Thế An lại lựa chọn vỗ về an ủi. Lý Niệm vừa thấy bất ngờ, đồng thời thấy chết lặng với hành vi của kẻ ngốc lắm tiền Kim Thế An.

Mà Lý Niệm không biết rằng Kim Thế An có tính toán của riêng hắn.

Kim Thế An vẫn chưa quen thuộc với sự vận hành của tiền bạc hiện tại, báo cáo mà Trịnh Mỹ Dung đưa tới thật giả khó đoán, ngày nào hắn cũng xem xét rất kỹ rồi suy đoán tình huống.

Hắn không muốn tất cả tiền bạc lưu động dưới tay Trịnh Mỹ Dung.

Phải phân quyền, phân cho ai? Trước mắt chỉ có thể là Lý Niệm, chủ nhân ban đầu của thân thể này hiển nhiên là tín nhiệm Trịnh Mỹ Dung một cách thái quá. Thế An đã đi quan sát các phòng ban, người có tiếng nói đều là tâm phúc của Trịnh Mỹ Dung. Tại cuộc họp thường niên của Hải Long, tuy hội đồng cổ đông vẫn rất khách khí với Kim Thế An, nhưng hắn biết rõ những người này đang nể mặt Trịnh Mỹ Dung.

Kiếp trước hắn có giao thiệp ở cả chính trường và thương trường. Hắn biết đây không phải là hiện tượng tốt. Trịnh Mỹ Dung của hiện tại giống như Trương Tĩnh Giang, mà hắn chính là Tưởng Công. Thỏ khôn chưa

https://thuviensach.vn

chết, chó săn khó nấu*, hắn không vội vàng đi nấu Trịnh Mỹ Dung, nhưng hắn cũng không thể để chị ta nhảy ra khỏi cái nồi này.

*Xuất phát từ Thỏ tử cẩu phanh (兔死狗烹), chỉ việc ăn cháo đá bát. Sau khi Tưởng Giới Thạch lên nắm quyền Quốc dân đảng, Trương - Tưởng mâu thuẫn trong tư tưởng chính trị (Trương Tĩnh Giang chủ trương phát triển kinh tế xây dựng đất nước, Tưởng Giới Thạch lại muốn tập trung "diệt +"). Kim baba ví mình như Tưởng Công là về khía cạnh Tưởng Giới Thạch muốn khai trừ Trương Tĩnh Giang - Trịnh Mỹ Dung ra khỏi việc nắm quyền công ty - Quốc dân đảng.

Uy thế mà Trịnh Mỹ Dung thể hiện lúc xảy ra chuyện ở Tam Bài Lâu càng khiến Kim Thế An khó giải quyết. Trịnh Mỹ Dung làm rất tốt, rất thành thạo --- nhưng quá bừa bãi. Thế An hiểu, người đàn bà này bừa bãi như vậy, là để lấy lòng, cũng là ngầm thị uy. Có thể thấy được Kim Thế An của quá khứ đã ỷ lại Trịnh Mỹ Dung đến mức nào, vị trí lúc ấy của hai con người này tồn tại một sự đảo lộn vi diệu.

Hắn chính là một con hổ lần đầu xuống núi, Kim Thế An không thể dùng tình nghĩa để cảm hóa Trịnh Mỹ Dung. Trước tiền tài và quyền lực, nghĩa tình chẳng là gì.

Đầu tư minh tinh là chuyện kiếp trước hắn chưa từng làm, nhưng kiếp này hắn đã được trải nghiệm, đó là một ván cờ mạo hiểm, rủi ro cao, lợi nhuận cũng lớn. Nói thật, chuyện này cũng chẳng khác gì việc tài trợ cho quân phiệt, đều là đánh cược. Kim Trung Minh nhờ con đường này mà trở thành hào phú Kim Lăng, chính trị ngày nay không giống khi xưa, mà hắn cũng chẳng có nhân mạch đi kết giao với giới chính khách như trước.

Đào hát là một lựa chọn có thể thử nghiệm.

Kim Thế An hy vọng Trịnh Mỹ Dung vẫn cứ coi hắn là thiếu gia nhà giàu ăn chơi trác táng, hắn càng cưng chiều Bạch Dương, người khác lại

https://thuviensach.vn

càng không thể nghi ngờ --- Thật tình hay giả ý cũng vậy thôi, trước mắt Trịnh Mỹ Dung sẽ không cự tuyệt khi hắn đưa ra yêu cầu tài chính. Nguồn tài chính này chảy tới An Long, chính là chảy tới cái hang thỏ thứ hai.

Kim Thế An biết Lý Niệm là một người coi trọng tiền bạc, chính bởi vậy hắn mới không ngần ngại giao tiền vào tay Lý Niệm.

An Long nhận được càng nhiều tiền đầu tư từ Hải Long, sẽ càng không muốn Trịnh Mỹ Dung ngăn cản kim chủ vung tiền. Một ngày nào đó nếu thật sự đấu đá nhau, Lý Niệm không phải kẻ ngốc, anh ta sẽ hiểu được Trịnh Mỹ Dung không giống Kim Thế An, sẽ không sảng khoái rót tiền cho anh ta như vậy.

Một con sói đói, một loài mãnh hổ, Thế An rất có hứng thú xem ai là kẻ nhe răng cắn đối phương đầu tiên.

Về phần Thang Kỳ Ký đã bị đánh gãy chân nằm liệt ở nhà, Trịnh Mỹ Dung dẫn người tới tận cửa ép anh ta ký giấy hủy bỏ hợp đồng.

Thang Kỳ Ký sau đó đã chạy trốn, anh ta không dám đi bệnh viện, cũng không dám nói cho bất kỳ người nào, anh ta đã không còn ngón chân.

- ----------

Đừng hỏi, hỏi chính là IQ hai số của tôi đầu hàng rồi, Kim baba 666.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 32: Người Đàn Ông Mang Tool Hack

Edit: Dờ

Lời tác giả:

Hôm nay update phiên ngoại về tổng tài não tàn xuyên đến dân quốc. Tuy rằng đều là Kim Thế An nhưng chắc chắn các bạn có thể phân biệt rõ ràng == Dù gì ổng não tàn như vậy, có thể để mọi người xả hơi thư giãn.

- ----------

Đây là tháng thứ sáu Kim Thế An xuyên về dân quốc.

Chuyện trước đó rất gà bay chó sủa, một lời khó nói hết. Bây giờ Kim Thế An chỉ hối hận một chuyện, lúc đó không nên thấy sắc nổi lòng ham hố, cưỡng gian Bạch Dương, kết quả là xuyên đến thời đại đau trứng này. Kiến thức lịch sử của Kim Thế An vốn đã nát bét, nói về lịch sử cận đại Trung Quốc thì hắn gần như là thất học --- Nếu xuyên đến thời cổ đại, Kim Thế An ít nhất cũng có thể ngâm vài câu Sàng tiền minh nguyệt quang để làm màu, nhưng xuyên đến dân quốc, quả thực khiến hắn thấy lúng túng.

Lần đầu Kim Thế An gãy vì nhan sắc đàn ông thì thôi, nhưng không thể ngờ lần thứ hai hắn cũng gãy vì nam sắc.

Lại còn cùng một khuôn mặt.

Trước lúc tỉnh lại, Bạch Lộ Sinh vẫn bị khóa trong phòng chứa củi, một ngày đưa hai bữa cơm. Lộ Sinh có ân tình với đám hạ nhân nên bọn họ

https://thuviensach.vn

thường gạt Kim Trung Minh tới đưa cơm cho cậu. Sau khi tỉnh lại, thấy Kim Thế An quên hết mọi việc, chuyện đến tai Kim Trung Minh bên kia, ông giận dữ kéo Lộ Sinh vào viện trong định đánh chết.

Kim Thế An vừa thấy khuôn mặt quen thuộc của Lộ Sinh thì cảm thấy vô cùng thân thiết, lúc ấy hắn tưởng Bạch Dương cũng xuyên, lòng còn thầm kích động. Cậu xem đi, bảo cậu bán mông thì không chịu, giờ thì cả hai đều tới đây thành lập tình hữu nghị cách mạng.

Nhưng hắn đã nhầm, người này căn bản không phải Bạch Dương, chỉ trông giống cậu mà thôi.

Cậu ta kém xa Bạch Dương, tuy Bạch Dương là một tên nhát cáy nhưng ít nhất không hít thuốc phiện! Tiểu mỹ nam này thế mà lại là con nghiện ma túy!

Kim Thế An muốn khóc, nhưng có thể làm gì đây, đồng đội chính hắn đã chọn, người mà chính hắn đã cứu, bây giờ có quỳ thì cũng bắt buộc phải chung team.

Lộ Sinh cảm thấy áy náy với hắn nên trở nên yên tĩnh, bảo ăn cơm thì ăn cơm, bảo ngủ thì đi ngủ, bình thường rất ra dáng một bé cưng ngoan ngoãn --- Đây là tình huống bình thường, mấu chốt là cậu ta còn có những lúc không bình thường.

Cơn nghiện của Lộ Sinh vẫn không dứt được, ba ngày hai bữa một lần sùi bọt mép trợn trắng mắt, đâm lung tung vào cột nhà.

Thế An mệt tâm muốn chết đi cho rồi. Vừa phải trấn an tên đồng đội bóp team, lại vừa phải nhanh chóng nhớ lại xem tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Quá đáng sợ, hắn xuyên về thời kỳ xã hội cũ của Trung Quốc, mà nơi này chính là Nam Kinh --- Điều ấy có ý nghĩa gì, có nghĩa là thành phố này sẽ gặp một trận thảm sát đẫm máu trong tương lai.

https://thuviensach.vn

Kim Thế An không biết liệu mình có trở thành một đống xương khô trong hố chôn tập thể hay không.

Kim Thế An đi lòng vòng hỏi thăm, hỏi năm nay là năm bao nhiêu, hỏi quân Nhật đã đánh tới nơi nào, may mà hắn là người Nam Kinh, vẫn có những kiến thức cơ bản vì hồi nhỏ đã được học chương trình giáo dục yêu nước. Thứ duy nhất hắn nhớ rõ, thảm sát Nam Kinh xảy ra năm 1937.

Hắn còn không tới sáu năm. Hoặc là cứu vớt chính hắn, hoặc là cứu vớt thế giới này.

Mà đồng đội của hắn thì chẳng giúp được chuyện chó gì, lại còn không ngừng cản trở hắn, đồng đội của hắn hôm qua lại lên cơn nghiện.

Lộ Sinh mở mắt ra thấy mình đang nằm trên giường.

Đây là giường của Thế An. Cậu rất quen với đồ trang trí trên trần nhà, trong quá khứ bọn họ thường nằm sóng vai cùng nói chuyện.

Lộ Sinh quay sang, đối diện với ánh mắt ai oán của Thế An, không khỏi hoảng hốt, "Á....."

"Á, cậu còn á cái gì mà á!" Thế An không thiết sống nữa, giơ cánh tay đầy vết răng loang lổ lên trước mặt Lộ Sinh, "Nhìn chuyện tốt mà cậu đã làm đi, tôi ngon lắm hay sao?" Rồi kéo quần áo ra, "Từ bả vai xuống ngực, hai cánh tay đều bị cậu cắn --- Người anh em à, cậu nghiện thuốc tôi hiểu chứ, nhưng cậu cắn tôi thế này tôi xấu hổ lắm! Bảo tôi mặc áo ngắn tay kiểu gì đây!?"

Vốn nghĩ rằng xuyên qua sẽ là điểm khởi đầu của một cuốn sảng văn, thế mà cuối cùng lại thành mạt thế tang thi bao vây thành. Thế An quả thực đau đớn.

https://thuviensach.vn

Lộ Sinh thẹn thùng xấu hổ ngồi dậy, khuôn mặt đầy vết bầm, "Thiếu gia..."

Thế An nhìn dáng vẻ sắp khóc tới nơi của cậu, lập tức ngồi xuống, "Đừng! Đừng khóc! Tôi còn không khóc kia mà! Huynh đệ, cậu khống chế cảm xúc một chút được không hả?"

Lộ Sinh nhịn lại dòng nước đang ầng ậng trong mắt.

Thế An một lần nữa dang tay dang chân nằm ra giường thành hình chữ đại, "Cậu xem cậu đi, tuổi mới bao lớn, xinh xắn ưa nhìn biết mấy, hít thuốc phiện cái gì? Thượng đẳng lắm à? Nguy hại xã hội, ảnh hưởng sức khỏe, tính thể hiện cái quần què gì?"

Lộ Sinh không nhịn được nữa, nước mắt tí tách rơi xuống, "Là do em không tốt, là do em hại ngài..."

Thế An liếc mắt nhìn cậu, ngửa mặt thở dài, "Đã bảo là không khóc rồi mà."

Lộ Sinh lại hít nước mắt trở về, "Là lỗi của em, em không khóc, em không khóc."

Thế An nhắm mắt lại, "Đúng rồi, đừng khóc, đừng có bán thảm, chúng ta nói chuyện cho tử tế. Kéo rèm xuống, tôi nói cho cậu nghe một bí mật."

Nửa ngày Lộ Sinh không nhúc nhích, Thế An mở mắt ra nhìn, thấy cậu đang đỏ lựng mặt.

"Trời **... Ông nội của tôi ơi, tôi muốn nói chuyện nghiêm túc đứng đắn đấy ạ. Không phải là muốn ngủ với cậu, kéo rèm vào mau, thôi bỏ đi, để tôi tự làm."

https://thuviensach.vn

Lộ Sinh không hiểu ra sao, đành phải đỏ mặt giúp Thế An kéo rèm bốn phía.

Thế An vỗ gối, "Tới đây, nằm xuống, đừng kích động, cứ duy trì bình tĩnh, nghe tôi nói."

Lộ Sinh không dám nằm xuống, chỉ tựa người vào đệm dựa, "Dạ."

"Tôi ấy à, không phải Kim Thế An trước kia mà cậu quen đâu. Bị cậu đâm chết rồi, còn tôi là xuyên việt."

Lộ Sinh mờ mịt, "Xuyên việt?"

"Đúng, xuyên việt. Tôi là một linh hồn tới từ tương lai, không phải là Kim Thế An mà cậu biết nữa. Hai người các cậu có quan hệ gì tôi không quan tâm, xóa bỏ hết. Anh ta chết rồi, cậu đừng nhớ thương. Bây giờ tôi ở đây, chúng ta sẽ hỗ trợ lẫn nhau."

Nói xong, Thế An hơi có lòng tin, bắt đầu thả sức tưởng tượng, "Dù gì tôi cũng biết những chuyện xảy ra trong tương lai, tôi có tool hack, cậu đi theo tôi, quay đầu hối cải làm người tử tế, chúng ta cùng nhau cứu lấy Trung Quốc, xây dựng một tương lai tốt đẹp."

Lộ Sinh hiển nhiên không nắm được trọng điểm: "Ngài nói... Thiếu gia thật sự đã bị em đâm chết? Chết thật... chết thật rồi....."

Lại khóc, Thế An vừa thấy liền hoảng hốt, "Không, có lẽ là chưa chết, cậu đối xử với tôi tử tế một chút, đừng cả ngày gây chuyện, nói không chừng anh ta sẽ quay về."

Hết cách rồi, chỉ là kế hoãn binh, không cho lừa ăn củ cải thì sao có thể bắt nó kéo cối xay?

https://thuviensach.vn

Lộ Sinh nghe hắn nói thì mờ mịt, "Cho nên ngài vẫn là ngài, vẫn là thiếu gia?"

Thế An lười nói nhảm với cậu, "Đúng rồi đúng rồi, tôi vẫn là tôi, chỉ cần cậu ngậm miệng đừng gây chuyện, thiếu gia của cậu sẽ quay về."

Lộ Sinh sợ run, cúi đầu bắt đầu khóc, "Thiếu gia, đều là do lỗi của em....."

Nói cả nửa ngày mà đm cậu vẫn khóc!!!

Thế An bùng nổ.

"Huynh đệ, à không, tính theo tuổi thì cậu là ông nội tôi. Ông nội Bạch, ông nội Bạch Lộ Sinh, cậu có thể bình tĩnh một chút được không, cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi ba....."

"Đàn ông sức dài vai rộng hai mươi ba tuổi rồi, đừng cứ khóc lóc giống đàn bà con gái được không? Trường Giang chảy ra từ mắt cậu hả? Hay cậu là Hoàng Hà? Giữ lại chút thể diện, đừng khóc nữa được chứ?"

Lộ Sinh chưa từng bị Thế An nói nặng lời như thế, ngây ngẩn cả người: "Thiếu gia, trước kia ngài chưa bao giờ nói chuyện với em như vậy...."

"Cho nên gã ngu ngốc kia mới bị cậu đâm chết! Có phải cậu còn muốn đâm chết ông đây nữa không? Cậu mắc chứng nghiện hành hạ à?"

Lộ Sinh nghe vậy, muốn khóc mà không dám, cắn môi lúng túng không biết phải làm sao.

Thật ra cũng rất là có cảm tình, Thế An nhìn khuôn mặt cậu, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ buồn cười, nếu Bạch Dương ăn mặc thành thế này chắc là hài hước lắm. Hắn lại nhấc cánh tay lên cho Lộ Sinh nhìn, "Hôm qua cậu

https://thuviensach.vn

lên cơn nghiện, cả buổi chiều tới rạng sáng ông đây bị cậu hành hạ. Cậu cắn như cắn bánh tro nhân đậu, ông đây phàn nàn câu nào không? Đm tới bây giờ đến cả nước cũng chưa được uống một hớp, ông đây oán giận gì chưa? Tận tình tận nghĩa, phải không? Làm người phải nói đạo lý, đúng chứ?"

Lộ Sinh rưng rưng nước mắt, gật đầu.

"Được, nếu cậu không vô lý nữa thì chúng ta vẫn là bạn bè. Bây giờ tôi rất mệt, rất buồn ngủ. Ông nội Bạch làm ơn yên lặng tránh sang một bên để con ngủ một lúc được không ạ?"

Lộ Sinh vội vàng lăn xuống giường, đắp chăn cho hắn.

Coi như là yên tĩnh.

Chinh phục thế giới thật là mệt mỏi, hy vọng những người khác của thế giới này đừng vô lý như Bạch Lộ Sinh.

Thế An đau đớn nghĩ.

Nhắm mắt chưa bao lâu, Lộ Sinh lại lay hắn, "Thiếu gia, thiếu gia."

Thế An thực sự lười mở mắt, "Lại có chuyện gì!?"

"Ngài uống chút nước rồi ngủ.... Miệng ngài tróc da hết rồi."

Lộ Sinh ngồi bên giường, tay bưng một tách trà có nắp, "Bỏ thêm mật, dễ uống hơn."

Cảm xúc thay đổi xoành xoạch, Thế An hơi rén, sợ cậu hạ độc, "......Uống thử giúp tôi xem còn nóng không."

Lộ Sinh không biết ý nghĩ của hắn, lập tức đưa lên miệng uống thử sau đó dịu dàng cười nói: "Vừa thổi nguội, không nóng, uống rồi đi ngủ. Em

https://thuviensach.vn

không làm phiền ngài nữa."

Thế An thấy nụ cười của cậu thì bỗng thấy tim loạn nhịp. Hắn ngập ngừng nói, "Cậu đút tôi uống đi."

Lộ Sinh đỏ bừng mặt, "Em đi lấy muỗng."

Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng. Kim Thế An xoa cằm, trầm tư nhìn bóng lưng Lộ Sinh lả lướt đi ra ngoài. Xuyên việt tới đây, tương lai sẽ ra sao? Là phim kháng chiến tay không giết giặc ngoại xâm, là phim tình báo Quốc dân đảng đấu trí đấu dũng, hay là phim tình yêu gay lọ đâm hoa cúc lẫn nhau?

Quá mệt rồi, hắn cần ngủ một chút đã.

- ----------

Chị Bạch có viết một bộ về tiểu Kim tổng và Lộ Sinh tên là Linh Lung Nguyệt, bộ đó cùng hệ liệt với bộ này. Ngó thử mấy chương, từ góc nhìn của tiểu Kim tổng thì Kim baba tra tra tra vcđ =))))))))))))))))

Bonus một tấm fanart của tiểu Kim tổng và Đại Ngọc thú mà tôi rất thích uwu

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 33: Cha

Edit: Dờ

Âu Dương Khiêm làm đạo diễn không nóng không lạnh. Bởi vì Khưu Mẫn Tuyền và Uông Lỗi đã bị khai trừ, một nửa phân cảnh phải quay lại, dù gì Khưu Mẫn Tuyền cũng là nữ thứ.

Phong cách đạo diễn của Âu Dương Khiêm rất máu chó, anh ta thích quay cảnh tỏ tình dưới mưa, đuổi nhau trong tuyết, sấm rền ôm ấp, chớp giật hôn môi, các cảnh quay lại có sự thay đổi khá lớn, Bạch Dương và Chung Việt làm màu giả ngầu trên nền mưa to gió lớn nhân tạo. Tuyết thì còn đỡ vì toàn là xốp, nhưng mưa thì quả thực tra tấn. Mùa đông ở Nam Kinh vô cùng giá rét, nước vừa chảy từ vòi xuống đã đóng thành vụn băng, thật ra hiệu quả thị giác rất ổn, có cảm giác trong veo lóng lánh.

Hai người thay phiên nhau bị cảm, vừa hô cắt là ôm lấy túi chườm túi sưởi, giống như ôm lấy nửa cái mạng còn rớt lại.

Tất cả những điều ấy Bạch Dương vẫn chịu được.

Nhưng mà dạo này cậu cứ nhìn thấy Chung Việt là hổ thẹn.

Không chỉ bởi vì cậu đã liên lụy Chung Việt để cậu ấy gặp nguy hiểm, mà cũng bởi chuyện này nên tất cả các phân cảnh của Chung Việt đều bị hủy hết quay lại toàn bộ.

May mà diễn xuất của Chung Việt không kém Khương Duệ Quân, phải nói là, bọn họ là hai loại hình diễn viên khác nhau. Khương Duệ Quân biết

https://thuviensach.vn

cách dung nhập vào nhân vật, diễn cái gì giống cái đó. Chung Việt lại giống như có sức hấp dẫn trời sinh, cậu ấy diễn gì đều chính là bản thân cậu ấy, nhưng khiến cho người xem cảm thấy rất hợp tình hợp lý.

Có lẽ là do cậu ấy nói lắp nên được đền bù một thứ khác. Những người không giỏi mở miệng đều có đôi mắt biết nói, ánh mắt của Chung Việt luôn có thể diễn đạt ra loại cảm xúc mà chính đạo diễn cũng không ngờ tới, dịu dàng, lạnh lẽo, đau đớn, mịt mờ.

Cậu ấy chẳng hề hiểu việc bộc lộ và thu lại cảm xúc, thậm chí luôn làm ảnh hưởng đến diễn viên cùng diễn. Mỗi lần đối diễn với Chung Việt, nữ thứ khóc không ngừng được.

Chung Việt ngơ ngác đỡ cô dậy.

Nhan sắc là chính nghĩa, khuôn mặt của Chung Việt tự mang theo sức thuyết phục, dù nội dung kịch bản có vô lý đến đâu, chỉ cần một ánh mắt của cậu là có thể hợp lý hóa tất cả --- Vì sao nữ thứ lại yêu từ cái nhìn đầu tiên? Vì sao nữ thứ lại chết đi sống lại vì cậu ấy? Vì sao nữ thứ có thể không màng tới gia sản trăm vạn để gả vào Lâm gia rồi ngậm cay nuốt đắng?

Đều bởi vì đẹp trai!

Bạch Dương vô cùng vô cùng ngưỡng mộ. Chung Việt là một kiểu thiên tài khác mà cậu muốn bắt chước cũng không thể làm được. Tất cả của Chung Việt xuất phát từ tự nhiên trời sinh, nếu Bạch Dương muốn bắt chước thì đầu tiên cậu phải đẹp trai như Chung Việt đã...

Cậu do dự mấy ngày vẫn không biết mở lời nói xin lỗi với Chung Việt thế nào, đành phải lén nạp tim cho tài khoản Love Live của Chung Việt. Chung Việt bận quay phim nên rất ít khi chơi, có lần mở ra xem thì phát hiện tài khoản có thêm một đống vật phẩm nhân dân tệ.

https://thuviensach.vn

Chung Việt: "......?"

Chung Việt: "Bạch Dương."

Bạch Dương hoảng hốt: "Hả?"

Chung Việt: "Đăng nhập... Tặng nhiều tim thật đấy."

Bạch Dương: "....."

Chung Việt nhìn cậu, nở nụ cười: "Cậu nạp phải không."

Bạch Dương bị cậu ấy đánh bại rồi. Cậu phát hiện ra Tiểu Chung không chỉ thông minh mà còn rất là phúc hắc.

Chung Việt vui vẻ quay thẻ, "Sao lại.... nạp cho tôi nhiều vậy."

Bạch Dương ngả đầu lên vai Chung Việt, "Bởi vì ngại đó, lần trước gặp nguy hiểm như vậy là do tôi cứ nằng nặc kéo cậu đi."

Chung Việt tạm dừng chơi, xoay qua nhìn cậu, mái tóc dài mềm mại phất bay lên mặt Bạch Dương, có một hương thơm không rõ tên đang lan tỏa.

"Bạch Dương, chúng ta là... bạn. Đừng, nói vậy."

Bạch Dương rất cảm động.

Chung Việt nở một nụ cười cực đẹp với cậu: "Tôi sẽ bảo vệ cậu."

Tiểu Chung nói chuyện trôi chảy hơn trước rất nhiều, Bạch Dương thầm nghĩ.

Giữa tiết trời tạnh tuyết, tháng Mười Hai cứ tĩnh lặng như vậy mà đi qua. Hai người chạy ngược chạy xuôi trên đường phố Nam Kinh, tất bật quay phim và quay tiết mục hậu trường, một người quay xong sẽ đợi người kia, cứ như hai bé thú cưng nhỏ đang bảo hộ lẫn nhau.

https://thuviensach.vn

Bọn họ là đồng đội, cũng là bạn bè. Con đường tương lai còn rất dài, luôn luôn phải giúp đỡ lẫn nhau.

Tháng Một, Kiếm Tung Tầm Tình được lên sóng đúng hạn. Như dự đoán từ trước, nhân khí của Khương Duệ Quân tăng lên chóng mặt. Bạch Dương nhìn Khương Duệ Quân xuất thần nhập hóa trên TV, nói không hâm mộ là giả.

Khương Duệ Quân không cùng một cấp bậc với cậu, hâm mộ hay ghen tỵ có ích gì đâu, người ta là thiên tài bẩm sinh, còn mình chỉ có thể cố gắng hơn nữa.

Nhờ phúc của Kiếm Tung Tầm Tình mà Bạch Dương được ké fame. Nữ chính và nữ thứ của bộ phim này xé nhau tung trời, nữ thứ có thiết lập nhân vật tốt, nữ chính lại có nhiều đất diễn hơn, hai bên đều là tiểu hoa tuyến 1 tiêu chuẩn, ai cũng không chịu thua. Không ăn được thì đạp đổ, hai bên thà tự phá CP của mình, nhất quyết không để CP của đối thủ đạt được mục đích. Ngập tràn trên diễn đàn giấu tên là các chủ đề:

"Tây Môn Nguyệt thật kinh tởm, làm bộ làm tịch, cảm giác Thạch Hiểu Sinh còn giống nữ thứ hơn."

"Mạc Vấn Tình xấu chết đi được, CP nam nam Vân Trung Phong x Thạch Hiểu Sinh còn đẹp đôi hơn biết bao nhiêu."

Hai bên đều ném đá giấu tay, lấy Bạch Dương làm viên đạn gây war, rằng tuyến tình cảm của đối phương còn không cảm động bằng Vân Trung Phong Thạch Hiểu Sinh. Fan của nữ chính và nữ thứ đều thống nhất nói Bạch Dương là "cái tên đó còn nổi bật hơn Tình xấu xí (Nguyệt thảo mai) nhà các người". Mục đích cơ bản vẫn là dùng Bạch Dương để công kích. Kết quả của trận war này là khiến một CP khác trở nên nổi tiếng - Khương Duệ Quân x Bạch Dương, nhóm hủ nữ chui trong đám fan CP BG của hai bên để tranh thủ kích war.

https://thuviensach.vn

Có ích gì chứ, cuối cùng lại bị fan Chung Bạch ấn đầu xuống mà đánh, "Một bộ cổ trang rẻ rách mà cũng đòi phá CP nhà chị đây, Khương Duệ Quân trông như con cá chết, có mặt mũi nào lập CP với Tiểu Bạch nhà bọn chị? Từ chối gán ghép."

Fan của Khương Duệ Quân đương nhiên là không thèm đếm xỉa: "Ừ thì cổ trang rẻ rách đấy, nhưng idol nhà các cô vẫn chịu đóng một vai phiên vị tám đấy thôi, muốn bú fame thì tem tém lại, bú xong lại lật mặt chửi, mặt dày đíu chịu được."

Một trận hỗn chiến khiến người ta muốn hóng mà không theo kịp. Tuy Bạch Dương không hiểu gì lắm nhưng vẫn thích nghe ngóng. Cậu vinh hạnh được gia nhập vào hàng ngũ tân lưu lượng, mấy ngày liền đều chễm chệ trên hotsearch.

Chưa bao giờ nổi đến thế, dù cái lý do nổi tiếng hơi xấu hổ.

Lật xem cuốn lịch, mắt thấy sắp đến tết âm, Thế An sắp xếp đón cha của Bạch Dương đến Nam Kinh cùng mừng năm mới --- Bạch Dương sống chết không chịu đón bố cậu đến, chỉ lừng khừng nói phim chưa quay xong.

Vậy là Thế An dẫn theo Trịnh Mỹ Dung chạy xe tới An Huy, tự mình đi đón Thái Sơn đại nhân của hắn.

Lúc Bạch Phú Cường nhìn thấy một hàng siêu xe đỗ trước cổng học viện Pháo binh thì miệng không khép lại được, lại nhìn thấy Kim Thế An và Trịnh Mỹ Dung đi xuống xe, ông lập tức nghiêm mặt.

Chủ yếu là ông chú ý Trịnh Mỹ Dung.

Cô gái này thoạt nhìn hơi lớn tuổi. Bạch Phú Cường rất lo lắng con trai ông đi vào con đường sai trái, bị phú bà bao dưỡng.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung làm như không thấy ánh nhìn đánh giá của ông, khách khí giới thiệu: "Đây là Kim tổng, Bạch tiên sinh hiện đang quay phim ở Nam Kinh nên ủy thác cho chúng con đến đón bác cùng mừng năm mới."

Thế An cầm tay bố vợ hắn: "Kim Thế An, cứ gọi con Tiểu Kim là được. Con là bạn của Bạch Dương."

Trước đó Bạch Dương đã van nài hắn: "Anh đừng có nói thật với ông ấy, em sợ ông ấy không chịu nổi."

Thế An hiểu ý cậu, khẽ gật đầu.

Bạch Phú Cường đánh giá Thế An, gọi một cú điện thoại cho con trai mình, "Mày cho người đến An Huy đón bố?"

Bạch Dương rất mất kiên nhẫn, "Đang quay phim! Có đến không!"

- --- Thằng nhãi con mất dạy này!

Đang giữa đợt "di cư mùa xuân", dòng xe chật như nêm cối khắp cao tốc và các tuyến đường quốc lộ, dịch chuyển từng tấc một, còn chậm hơn cả đi bộ. Cũng may Thế An giỏi nói chuyện phiếm, suốt dọc đường đều trò chuyện cùng Bạch Phú Cường nên bầu không khí không khó xử cho lắm.

Thế An đưa cho Bạch Phú Cường xem đoạn phim gốc mà Đinh Thông Nguyên cung cấp, "Đây là phim Bạch Dương quay năm trước, bây giờ đang được phát sóng."

Bạch Phú Cường mặt không cảm xúc, khóe miệng lại không giấu được nụ cười, "Có thể xem trên TV à? Đài nào thế?"

Thế An cũng cười, "Tinh Mang TV, đang chiếu đấy ạ. Mấy ngày nữa là chiếu tới phân cảnh này, đạo diễn vẫn luôn khen Bạch Dương diễn tốt."

https://thuviensach.vn

Tuy Bạch Phú Cường không nói nhưng trong lòng vẫn rất vui. Ông hỏi Trịnh Mỹ Dung ngồi ở phía trước: "Trịnh tiểu thư, các cô là đồng nghiệp của nó hả?.....Hay là người đại diện?"

Trịnh Mỹ Dung quay đầu lại, "Kim tổng là...."

"Người đầu tư." Thế An ngắt lời.

Trịnh Mỹ Dung nhìn hắn, gật đầu.

"Ồ, ông chủ hả." Bạch Phú Cường tỉnh ngộ, "Ngại quá, tết nhất đến nơi lại bắt cậu đi đón, không được ở nhà với cha mẹ."

"Kim tổng rất coi trọng Bạch tiên sinh." Trịnh Mỹ Dung thờ ơ nói.

Vài ngày sau đó không có gì khác biệt với những cuộc thăm hỏi gia đình khác, ba mươi mùng một tết Lý Niệm dẫn theo Chung Việt và người trong công ty đến tiếp đón, ngày hôm sau tổ chức tiệc tại gia, Trịnh Mỹ Dung mang cả con gái đến dự.

Vốn Bạch Phú Cường đã cảm thấy khó xử khi nhìn thấy Trịnh Mỹ Dung, nay thấy chị dắt con đến thì càng thêm khó xử. Mặt Bạch Phú Cường tái mét.

"Cháu đã có con rồi ạ." Trịnh Mỹ Dung thành khẩn giải thích.

Tôi biết cô có con nhỏ, Bạch Phú Cường thầm nghĩ, cô đang ra uy với tôi hay gì?!

Lần đầu tiên Kim Thế An cảm thấy Trịnh Mỹ Dung không làm được việc. Chịu oan một chút thì có sao đâu!

Tổng thể mà nói thì buổi tiệc vẫn rất hòa thuận thân thiết. Ngày đầu tiên Bạch Phú Cường bị Lý Niệm chuốc say khướt, ngày thứ hai bị Trịnh Mỹ

https://thuviensach.vn

Dung kính mười tám chén rượu. Thế An nghe Bạch Dương nói cha cậu thích hát, thế là buổi tối lại bảo Lý Niệm sắp xếp một buổi ca hát.

Bạch Phú Cường say chếnh choáng, hát cho mọi người nghe bài Tiểu bạch dương.

"Con trai tôi được đặt tên theo bài hát này... Tôi mong nó tham gia vào quân ngũ làm lính, nhưng nó lại muốn làm cái nghề này..."

Nói xong, ông bắt lấy tay Thế An, "Ông chủ Kim, con trai tôi đành nhờ cậu chăm sóc." Lại túm tay Lý Niệm, "Còn ông chủ Lý, bình thường nó không hiểu chuyện ngang bướng làm càn, các cậu bỏ quá cho."

Bạch Dương ngồi rụt một góc, muốn cười mà không dám cười.

Lý Niệm cảm thấy anh thật là thừa thãi.

Mùng hai, Thế An bảo Lý Niệm mang theo Tiểu Ngưu Tiểu Tạ đến để dẫn Bạch Dương và Bạch Phú Cường đi chơi --- Minh Hiếu Lăng không đi, sợ dông cả năm, thế là đến Mai Hoa Sơn, hồ Huyền Vũ, lại đi chùa Kê Minh thắp hương, cầu cho Bạch Dương cả năm may mắn. Lúc thắp hương có một cô gái nhận ra Bạch Dương, muốn cậu ký tên.

Bạch Phú Cường thực sự cảm thấy con trai ông cuối cùng cũng trở thành người nổi tiếng rồi.

Một ngày chơi vui vẻ, lúc về Thế An lại mời bố vợ uống trà.

Bạch Phú Cường ngồi xuống ngắm nhìn khu nhà cao cấp trên Tử Kim Sơn của Thế An, trà Hầu Khôi được bưng lên, ông ngắm thư phòng rộng rãi của Thế An rồi nói: "Ông chủ Kim tuổi trẻ tài cao, thằng con trai tôi coi như học đại học phí công, lúc thi đầu vào cũng là nhờ sở trường nghệ thuật. Cậu bận làm ăn mà còn có tâm tư đọc sách, nhất định là tốt nghiệp từ đại học danh giá phải không?"

https://thuviensach.vn

Thế An thuận miệng cười đáp: "Con tốt nghiệp từ trường công lập Đông Nam rồi đi du học Cambridge. Về sau Bạch Dương cũng sẽ có cơ hội được ra ngoài học hỏi, cái này phải để Lý tổng sắp xếp."

Bạch Phú Cường sợ hãi than, "Đại học Cambridge, giỏi lắm, giỏi lắm."

Lý Niệm khẽ liếc nhìn hắn.

Kim Thế An rõ ràng học cùng Trịnh Mỹ Dung, hai người đều du học ở Australia.

Thế An chỉ lo tiếp chuyện bố vợ hắn: "Bạch Dương rất thông minh, bác cứ yên tâm."

Bạch Phú Cường nhìn chữ treo trên tường, "Chữ đẹp lắm, viết rất phóng khoáng."

Thế An mỉm cười nói: "Bác cũng thích thư pháp?"

Bạch Dương ở bên cạnh ngắt lời: "Bình thường anh ấy thích viết chơi."

Bạch Phú Cường lườm thằng con, lại quay ra nói với Thế An, "Thỉnh thoảng tôi cũng hay luyện chữ. Chữ này của cậu chắc đắt tiền lắm nhỉ?"

Bạch Dương lại chen miệng: "Đây là anh ấy tự viết đó."

Bạch Phú Cường kinh ngạc nhìn Thế An. Hắn xoa cằm cười, "Nếu bác thích thì con sẽ viết biếu bác, chỉ mong bác đừng chê."

Nói xong, hắn bảo Tiểu Ngưu Tiểu Tạ bày giấy bút ra, tiện tay viết Khoái Tuyết Thời Tình, vừa viết vừa nói: "Ngày mai con sẽ cho người dán lên, bác cũng không cần cầm đi, con sẽ đưa tận nhà bác."

Kim Thế An rất hiểu việc tôn trọng lòng tự tôn của người khác, hắn sẽ không biếu quà cáp gì quá cao sang cho Bạch Phú Cường.

https://thuviensach.vn

Huống chi năm đó Lưu Kỷ Văn cũng thích chữ hắn viết, bức thư pháp này đã vào được nhà của thị trưởng Nam Kinh, hắn không tin không lọt được vào mắt bố vợ.

Bạch Phú Cường lại âm thầm đánh giá cao vị Kim tổng tuổi trẻ anh tuấn này --- nhã nhặn điềm nhiên, luôn tươi cười, lúc người khác đang nói hắn sẽ không chen lời, lúc người khác nhàm chán thì luôn biết cách khơi gợi đề tài, bốn chữ "như tắm gió xuân" không thể nào phù hợp hơn được nữa.

Mà vị Kim tổng này đối xử với con trai ông tốt quá mức...

Bạch Phú Cường còn phải trực ban, mùng ba phải quay về. Thế An và Lý Niệm đều giữ ông ở lại, Bạch Phú Cường chỉ nói, "Quy định cả mà, phải làm cho tận chức tận trách. Tôi đến thăm nó một chút là được rồi --- Các cậu đều là những nhân vật lớn, ở Nam Kinh mong các cậu chăm sóc nó."

Bạch Phú Cường bảo Thế An đừng tiễn, chỉ kêu Bạch Dương lái xe đưa ông đến ga tàu cao tốc phía Nam.

Hai cha con đứng trước sân ga, lúc Bạch Phú Cường tới đây không mang theo thứ gì, chỉ mang mấy điếu thuốc thì đều cho Thế An cả. Lúc về lại mang theo một rương quà cáp, là đồ Thế An mua lúc ở Mỹ, hắn chỉ nói là Bạch Dương mua tặng.

"Nhiều quá." Bạch Phú Cường nói, "Kim tổng Lý tổng của con quá khách khí."

"Đó là vì con có bản lĩnh." Bạch Dương vênh mặt ưỡn ngực.

Bạch Phú Cường nhìn con trai ông một lúc lâu.

Ông thở dài một hơi: "Dương Dương, con nghĩ bố không biết, nhưng thực ra bố biết hết đấy."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương hơi sững người.

Bạch Phú Cường ngẩng lên nhìn trời.

"Ài.... Mẹ con đi sớm."

Sau đó ông không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Bạch Dương, "Con phải cố gắng nhiều hơn nữa."

Bạch Phú Cường kéo vali, quay lại nhìn cậu, "Đi đây."

Không biết vì sao, Bạch Dương chẳng thể nói nên lời. Năm mới vui vẻ, bảo trọng thân thể, bố, con nhớ bố, những lời này đều nghẹn trong cổ họng.

- -- Bố cậu hơn năm mươi, thoạt nhìn lưng đã hơi còng. Thực sự già rồi.

Bạch Dương nhìn bóng lưng bố cậu càng lúc càng mờ, đám đông của cuộc "di cư mùa xuân" đang dần bao phủ lấy bóng dáng đơn độc của ông. Biển người mờ mịt, như là vĩnh viễn cách trở.

Cha đã rời khỏi thế giới của cậu, càng ngày càng xa. Đây là con đường mà cậu đã lựa chọn, cũng chính là tình yêu mà cậu đã lựa chọn.

Đột nhiên Bạch Dương cảm thấy rất chua xót. Một nỗi khổ sở không thể nói thành lời.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 34: Chỉ Trích

Edit: Dờ

Bạch Phú Cường đi rồi, mấy ngày liền Bạch Dương cứ buồn bã ỉu xìu. Thế An hỏi cậu làm sao vậy, cậu cũng chẳng chịu nói.

Trước kia cậu luôn cảm thấy tình yêu rất tốt đẹp, chẳng hề có sợ hãi, cho đến khi Bạch Phú Cường nói với cậu rằng, con nghĩ bố không biết, thực ra bố biết hết.

Lần gặp mặt này không có gì mâu thuẫn bất hòa, nhưng Bạch Dương luôn thấy có một chút gì hối hận. Giống như mèo cào vậy, thỉnh thoảng lại gãi vào lòng cậu.

Có lẽ bố cậu vẫn chưa biết, có lẽ bố cậu vẫn tưởng cậu và Trịnh Mỹ Dung ở bên nhau.

Lại có lẽ, vĩnh viễn giấu đi mới là tốt nhất.

Bạch Dương dù gì vẫn là Bạch Dương, qua một hai ngày cậu lại quên béng mất chuyện này.

Kiếm Tung Tầm Tình đã đi đến những tình tiết cao trào nhất, đất diễn của Bạch Dương đã hết rồi nhưng nhiệt độ thì vẫn còn. Lý Niệm dặn dò cậu, "Ra ngoài nhớ đeo kính, bảo bọn Tiểu Mã đi theo."

Vì vậy Bạch Dương đeo một cặp kính không độ, Thế An thấy rất thú vị, "Em đeo kính cũng rất đẹp."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương chu môi, "Em ra sao cũng đẹp hết."

Thế An kéo cậu vào ngực, "Nhưng đeo cái này thì không tiện hôn em."

Bạch Dương tháo kính xuống, "Sao lại không tiện? Cũng chẳng phải đeo cả bức tường."

Thế An khẽ kéo cằm cậu qua, "Tôi muốn nhìn vào mắt em mà hôn em."

Buồn nôn, Bạch Dương muốn đánh hắn.

- -- Dù thế nào thì giờ cậu cũng đã thực sự bước lên con đường lưu lượng, tuy rằng lưu lượng này hơi ít.

Âu Dương Khiêm làm việc rất gọn gàng, Tổng Tài Lang Thang có tiến độ rất nhanh, giữa tháng Hai thì đóng máy. Bạch Dương đúng trong gió xuân lạnh thấu xương nói với diễn viên nữ, "Này, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở nơi nào không?"

Nữ chính mỉm cười tỏa nắng với Bạch Dương.

Đây không phải cảnh cuối cùng, vừa đúng là cảnh đầu tiên khi bọn họ vừa quen biết nhau.

Quay phim thật tốt, có thể lặp đi lặp lại một đoạn nhân sinh, có đau khổ nhường gặp thì cuối cùng vẫn có thể nhìn thấy nhau như buổi đầu gặp gỡ.

Lý Niệm không bạc đãi Âu Dương Khiêm, toàn bộ thù lao của Thang Kỳ Ký được chuyển cho anh ta. Thế An còn thêm cho anh ta một bao lì xì.

"Hậu kỳ có tâm vào, tuyên truyền cũng đừng qua loa, hai bên đều phải cố gắng, nổi tiếng rồi không chừng còn có thể ăn chia." Lý Niệm ôn hoa nói.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khiêm hơi buồn phiền, "Lý tổng, không phải tôi nói xấu sau lưng gì, Chung Việt thì vẫn ổn, nhưng Bạch Dương thì có vẻ kiêu căng lắm. Anh phải nói với cậu ấy."

Lý Niệm nhìn Thế An.

Thế An chỉ cười, nói với Âu Dương Khiêm, "Cậu cứ nói đi."

Âu Dương Khiêm không biết người trước mắt anh ta là kim chủ của Bạch Dương, to gan cáo trạng: "Quay phim thì vẫn ổn, nhưng Bạch Dương không chịu phối hợp tuyên truyền phim. Bảo cậu ấy tung hint với nữ chính để quay vài cảnh hậu trường ghép CP nhưng cậu ấy nhất quyết không chịu, bỏ mặc Đồng tiểu thư nhà người ta ở bên cạnh, may mà Đồng tiểu thư tính tình hòa nhã, nếu là nữ diễn viên nổi tiếng khác, phim còn chưa chiếu đã xé nhau rồi."

Thế An hơi buồn cười nhưng lại không tiện cười, chỉ đành nhịn lại, không nói lời nào.

Âu Dương Khiêm hoàn toàn không biết cách đánh giá sắc mặt người khác, còn thao thao bất tuyệt, "Tôi biết Lý tổng đang ghép CP Bạch Dương với Chung Việt, bây giờ độ đề tài của Bạch Dương với Khương Duệ Quân cũng rất cao, nhưng anh biết không, dù gì nam nam cũng không phải là hướng đi chính, chủ yếu vẫn là nam nữ. Nhân khí của Đồng Tân Lôi rất cao, gán ghép một chút không ai thiệt cả. Dù sao chiếu xong phim là mọi người đều quên hết, bây giờ không tung hint thì cánh truyền thông lấy gì mà viết."

Thế An cười tới mức phải quay đầu đi.

Lý Niệm cũng nín cười, "Nói đúng lắm, nói đúng lắm. Hôm nay tôi sẽ dạy dỗ lại Bạch Dương."

https://thuviensach.vn

Âu Dương Khiêm còn nghiêm túc, "Tôi còn đặc biệt nói chuyện riêng với cậu ấy rồi, kết quả là cậu ấy vứt một câu không có cảm giác với Đồng Tân Lôi! Sao tác CP thì cần gì cảm giác! May mà lúc đó Đồng Tân Lôi không có mặt, anh bảo cậu ấy là người mới thì phát ngôn cẩn thận, dù sao Đồng Tân Lôi cũng là tiền bối."

Lý Niệm và Thế An đều thầm cười lăn lộn.

Bảo sao Âu Dương Khiêm bao năm vẫn không nổi danh được, ngốc thành như thế trái lại cũng là phong cách riêng.

Người thành thật, dễ mến.

Lý Niệm tiễn Âu Dương Khiêm đi, quay đầu nói với Thế An, "Anh nghe thấy gì chưa?"

Thế An vẫn không ngừng cười được, "Bạch Dương bị tôi chiều hư."

"Có phải Bạch Dương không biết rút kinh nghiệm hay không? Chuyện lần trước còn chưa đủ sợ? Bây giờ lại tiếp tục?"

Thế An không tiện cười tiếp, bèn nói: "Vất vả cho anh rồi."

Lý Niệm lườm hắn, "Anh biết là tốt rồi, tổ tông của anh ai mà hầu hạ cho nổi? Chưa nổi tiếng đã không coi đại bài ra gì."

Thế An hổ thẹn: "Là lỗi của tôi, em ấy luôn nghĩ đến tôi nên mới không chịu làm ra một vụ bê bối tình ái với người khác."

Lý Niệm rùng mình, "Chủ tịch Kim, đổi sang đọc ngôn tình cổ trang à?"

Anh châm thuốc nói: "Tôi nói thật, anh đừng thấy hiện tại nhân khí của Bạch Dương đang lên cao, đều là giả đấy. Mới đầu là do ghép với Chung Việt, sau là Khương Duệ Quân, bây giờ đến bộ phim này, nói khó nghe một

https://thuviensach.vn

chút thì cậu ta lại bám lấy Chung Việt và Đồng Tân Lôi. Nhờ vào chính Bạch Dương để nâng rating là chuyện trong mơ."

Thế An cảm thấy lời này quá khó nghe nhưng lại là sự thật, vì thế hắn gật đầu.

Lý Niệm đảo điếu thuốc trên miệng, "Giữa đường xảy ra chuyện kia nên chậm trễ kế hoạch phát sóng rồi. Tôi không chờ đến mùa thu để chiếu được, mùa hè cũng không ổn, Điệp Chiến Du Đô của Tần Nùng đã phát thông báo, trốn cũng không trốn được, lại chen chúc với cô ta."

Thế An nhìn anh, cười: "Anh cố ý đúng không?"

Lý Niệm vứt điếu thuốc, "Cố ý hay không anh tự biết. Tôi có tàn nhẫn đến mấy cũng không lấy gà nhà ra mạo hiểm, hơn nữa tôi có điên đâu? Phí công tranh giành với Tần Nùng mấy tháng, tôi không ngu."

Thế An cười nói: "Anh và Tần Nùng rốt cuộc thù hằn nhau đến mức nào, chuyện đã qua rồi, việc gì phải canh cánh mãi trong lòng."

Lý Niệm nới lỏng cà vạt: "Không phải tôi không bỏ qua được cho Tần Nùng, mà là cô ta không bỏ qua cho tôi. Cô ta là nữ hoàng rating, tôi phục. Nhưng tôi không đụng đến cô ta thì cô ta vẫn chạy tới ngáng chân tôi thôi, anh nghĩ cô ta tốt lắm đấy."

Thế An nâng tách trà lên, "Cô ta không nhất định là nhắm vào anh, ngáng chân anh có chăng cũng chỉ vì để giành được thời gian phát sóng tốt."

Bây giờ Kim Thế An ngày càng hiểu rõ hơn về giới giải trí.

Lý Niệm liếc nhìn hắn, không phản bác. Anh lấy viên kẹo bạc hà trên bàn cho vào miệng, "Ý tưởng bây giờ của tôi là không đặt hy vọng vào phim, tôi sẽ để Chung Việt sáng tác toàn bộ OST, biên khúc thì giao cho

https://thuviensach.vn

bên Quảng Châu, lúc chiếu phim thì dùng ca khúc của mình, làm luôn một cái MV hoành tráng."

Ý tưởng này không tính là độc đáo mới mẻ, mượn phim để bán ca khúc, cho dù phim không nổi thì bài hát cũng nổi. Phim Hàn thường đi theo con đường này, nội dung phim không cảm động bao nhiêu nhưng chỉ cần phối với một ca khúc cảm động, hiệu qua lập tức tăng lên.

Thế An cũng xoa cằm đồng ý, "Nhưng thế thì rất vất vả cho Chung Việt, tất cả phân cảnh đã phải quay lại một lần, giờ thêm cả sáng tác."

Ngoài cửa có tiếng bước chân rất khẽ đi tới rồi khựng lại.

Lý Niệm không nhìn, tiếp tục nói: "Vất vả cũng chẳng phải ngày một ngày hai, Bạch Dương hút máu Chung Việt còn ít à? Trước mặt cậu ta tôi không tiện nói, trước mặt anh tôi nói thật, anh đặt tay lên ngực mà nghĩ đi, nếu không có Chung Việt thì Bạch Dương còn phải đi bao nhiêu cái đường vòng nữa."

Lý Niệm luôn nói chuyện rất thẳng thắn nhưng không hề có ý tứ trách móc. Thế An chỉ thở dài: "Tư chất không đủ thì có thể hoàn thiện, cũng may em ấy và Chung Việt rất tín nhiệm lẫn nhau. Cũng thiệt cho Chung Việt, ngoại hình và kỹ năng diễn xuất của cậu ấy mà phải diễn nam thứ, đúng là nhân tài không được trọng dụng."

Lý Niệm cười: "Anh không cần xót lòng cho Chung Việt, nếu cậu ấy không được ké Bạch Dương ôm đùi anh, chỉ với cái tật nói lắp kia đã khiến cậu ấy không được trọng dụng rồi, kể cả có làm người mẫu thì người ta cũng chê rằng khó giao tiếp."

Thế An nói: "Sao anh nói sau lưng người khác khó nghe như vậy."

"Khó nghe nhưng là sự thật, cho dù đúng là đang lót giày cho Bạch Dương nhưng tôi cũng xin anh quản lý tổ tông nhà anh một chút, khó khăn

https://thuviensach.vn

lắm mới nổi tiếng được, đừng gây chuyện suốt ngày."

Thế An gật đầu, "Về nhà tôi sẽ khuyên nhủ em ấy."

Hắn còn chưa dứt lời, Bạch Dương đã đá cửa xông vào, ""Ai cần anh khuyên nhủ?!"

Thế An nhất thời nghẹn lời, không ngờ Bạch Dương lại ở bên ngoài, cũng không biết cậu đã nghe được tất cả.

Bạch Dương tức đỏ cả mặt, vơ đống kẹo bạc hà trên bàn ném Lý Niệm, "Ừ thì tôi không có tiền đồ! Nói tôi thế nào cũng được! Nhưng anh dựa vào đâu mà nói Tiểu Chung như vậy! Đồ khốn nạn!"

Thế An vội giữ cậu lại, Bạch Dương gạt tay hắn ra, "Kim Thế An! Không ngờ anh là người như thế! Bạch Dương tôi vô dụng đến thế nào, anh coi thường tôi ra sao cũng được hết. Nhưng vì sao lại thông đồng với người ta lợi dụng Tiểu Chung? Ai nỗ lực người đó sẽ có thành quả ư, khinh thường tôi cũng được, nhưng đùa giỡn tôi vui lắm sao?"

Lý Niệm đứng cạnh cười lạnh: "Tôi nói sai câu nào? Cậu dám khẳng định cậu không dựa vào người khác để đi lên? Tôi còn chưa nhắc chuyện Khương Duệ Quân dạy cậu diễn. Cậu thật sự cho rằng mình đã thành nam thần của hàng tỷ thiếu nữ?"

Bạch Dương bị đạp trúng chân đau, không thể cãi lại, bực bội tới mức bưng hộp kẹo lên ném Lý Niệm.

Bạch Dương chạy ra ngoài. Chạy ra còn không quên đá cửa một phát, cánh cửa vô tội lắc đi lắc lại sau khi bóng dáng cậu biến mất.

Thế An giận tái mặt, "Anh biết em ấy đứng bên ngoài nghe mà còn nói như vậy."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm cười, "Chủ tịch Kim, tôi còn nghe thấy, tôi không tin anh không nghe thấy."

Thế An liếc nhìn anh, "Đây là cái mà trước kia anh nói, phải giáo huấn Bạch Dương?"

Lý Niệm ung dung châm thuốc, "Cứ để anh cưng chiều mỗi ngày thì còn lâu mới dạy dỗ được. Phải để cho cậu ta biết tự lượng sức, Đinh Thông Nguyên khen cậu ta tới mức quên mất họ mình, Âu Dương Khiêm cũng chẳng có bản lĩnh quản giáo. Về sau tôi còn muốn hợp tác với đạo diễn danh tiếng, nhìn cái tính đó của cậu ta thì ai mà tình nguyện dẫn dắt?"

Thế An ném một bao thuốc cho Lý Niệm, "Anh đúng là phải nằm viện hai tháng cho biết mùi."

Lý Niệm rụt cổ che mặt, "Tôi sợ quá cơ, lần sau không dám nữa được chưa?" Nói xong thì hé tay ra nhìn, "Nhanh đi dỗ tiểu bảo bối của anh đi, đừng để buổi tối không được lên giường."

Thế An chỉ thở dài, tính tình của Bạch Dương cần chỉnh đốn lại. Hắn không nỡ phải tàn nhẫn với cậu, đành mướn Lý Niệm đến diễn vai ác.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 35: Hai Cánh Hoa Mơ

Edit: Dờ

Mấy ngày liên tiếp Bạch Dương không thèm để ý tới Kim Thế An.

Kim Thế An lại gửi tin nhắn cho cậu: "Đầu xuân tháng hai ánh dương mới ló mong được đồng hành cùng ngắm cỏ thơm"

"Cô độc lầu cao gió đưa thoang thoảng nhớ lại ngày ấy cùng ngắm sông trôi"

"Một ngày không gặp như cách ba thu cảnh xuân đi qua cớ gì nhẫn tâm cô phụ"

Bạch Dương không trả lời tin nào, chủ yếu là do cậu không hiểu.

Kim Thế An lại nhắn: "Tôi sẽ nói cho Trịnh tổng biết em đẩy tôi xuống lầu".

Thú vị lắm đấy? Câu chuyện sói đến rồi nói ba lần là không thể tin được nữa biết không? Bạch Dương thầm nghĩ, nếu anh dám nói cho Trịnh tổng biết tôi đẩy anh xuống lầu, tôi sẽ nói với Trịnh tổng anh cưỡng hôn tôi ở Mỹ! Tuy là không cưỡng, nhưng hôn thì chắc chắn có hôn.

Bạch Dương không sợ hắn.

Vậy là Thế An im lặng không hé một lời.

Bạch Dương càng giận.

https://thuviensach.vn

Giận thì giận, công việc vẫn phải làm. Tuy Bạch Dương cảm thấy phẫn uất vì chuyện mà Kim Thế An và Lý Niệm đã làm sau lưng cậu, nhưng cậu phân biệt rất rõ ràng, nếu cậu không làm tốt việc của mình, không tuyên truyền phim cho tốt thì sẽ đắc tội đạo diễn.

Lý Niệm đến công ty muộn, mắng Bạch Dương một trận. Với Kim Thế An thì Bạch Dương oán hận tận trời, với Lý Niệm thì lại vô cùng nghe lời, Lý Niệm mắng cậu, cậu không dám cãi, chịu.

Dù gì Kim Thế An vô lương tâm như thế, cậu còn sợ gì mà không sao tác CP? Mỗi ngày Bạch Dương đều lên weibo đong đưa với người ta. Hôm nay @Đồng Tân Lôi, ngày mai @Chung Việt, ba ngày năm bữa còn @Khương Duệ Quân.

Khương Duệ Quân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa ngơ ngác vừa hùa cùng Bạch Dương, còn bình luận hỏi cậu. "Đồ ngốc, thắt lưng khỏe chưa?"

Quá ngọt, chính chủ phát đường vô cùng thiếu đạo đức, cách dùng từ khiến người ta nghĩ ngợi, fan Khương Bạch vênh váo đi cắn fan Chung Bạch.

Âu Dương Khiêm rất hài lòng, Âu Dương Khiêm rất vui vẻ. Bạch Dương rốt cuộc cũng chịu hợp tác, không thể tốt hơn được nữa. Vốn đã là một cậu bé ưa nhìn, diễn cũng tốt, lúc nên tuyên truyền sao lại không tuyên truyền? Dạo gần đây, sao tác còn quan trọng hơn chính tác phẩm.

Âu Dương Khiêm gom được một đống cảnh hậu trường bán manh, tung hết ra để tuyên truyền.

Nói chuyện với người đại diện quả nhiên là biện pháp chính xác.

Tổng Tài Lang Thang chỉ là một bộ phim quá độ, Lý Niệm hy vọng ở tác phẩm tiếp theo, cả Bạch Dương và Chung Việt đều khiến người ta nhớ kỹ.

https://thuviensach.vn

Anh đã giúp Bạch Dương liên hệ với giáo viên học viện nghệ thuật Nam Kinh. Về phần Chung Việt, anh vẫn cùng cậu luyện những câu tình thoại để tập nói cho trôi chảy.

Hai người công khai luyện nói trong phòng tập của công ty, toàn là từ ngữ bạo dạn khó mở miệng. Chung Việt nói một cách máy móc, Lý Niệm vừa cười vừa nghe.

Thỉnh thoảng Lý Niệm sẽ lén thưởng cho Chung Việt một cái hôn chuồn chuồn lướt nước. Không chỉ ở môi mà còn trên trán, hoặc là trên ngón tay.

Chung Việt đã chết lặng.

Cậu biết Lý Niệm đang lợi dụng cậu ở một phương diện nào đó, Lý Niệm biết cậu thích anh, cũng biết cậu không thể rời khỏi anh.

Lý Niệm như vậy rất tàn nhẫn, vừa dịu dàng vừa ác độc. Chung Việt nhìn ra được, nhưng ăn đến miệng hay không, đều không phải cảm giác mà cậu muốn.

Càng ác độc, Chung Việt lại càng mong muốn hiểu rõ ràng.

Rốt cuộc Lý Niệm có chút tình cảm nào với cậu hay không?

Cậu tình nguyện tin là có.

Lý Niệm chấp nhận cậu, bao dung cậu, không từ chối khi cậu yêu anh. Đối với cậu, đây đã là một loại hạnh phúc xa xỉ.

Hiểu được chuyện này không chỉ có Chung Việt, mà còn cả Bạch Dương.

Bạch Dương cảm thấy Chung Việt đã chìm đắm quá sâu.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Lý Niệm cùng Chung Việt luyện nói tình thoại, thấy Bạch Dương đến thì anh ngừng lại. Lý Niệm dặn dò hai người tập luyện bài hát mới, cuối tuần sẽ sắp xếp một tiết mục giải trí tuyên truyền phim.

Lý Niệm đi rồi, Chung Việt còn nhìn theo anh. Bạch Dương cảm giác như có cái móc câu mọc ra từ mắt Chung Việt rồi, cái gọi là "mỏi mắt trông mong".

Cậu nhìn ánh mắt của Chung Việt, chợt nhớ tới chính mình trong quá khứ.

Có lẽ cậu cũng từng nhìn Lý Kim với ánh mắt như vậy.

"Tiểu Chung, cậu thích Lý tổng phải không?"

Chung Việt còn đang thất thần, Bạch Dương đột nhiên cất tiếng, cậu không khỏi sửng sốt.

Bạch Dương cười cười, "Cậu thích Lý Niệm nhỉ."

Cậu không dùng câu nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Chung Việt không đáp, cũng chẳng phủ nhận, thậm chí còn không đỏ mặt. Chung Việt chỉ cúi đầu, chậm rãi vén tóc ra sau tai.

Động tác này mà để người đàn ông khác làm thì vô cùng ẻo lả, thậm chí là buồn nôn. Nhưng là Chung Việt thì không khiến người ta thấy chán ghét, trái lại còn có cảm giác xinh đẹp nhẹ nhàng.

Bạch Dương tựa vào bàn, hâm mộ nhìn cậu ấy, vừa ngưỡng mộ vừa oán hận: "Tôi khuyên cậu nên chết tâm đi. Lý tổng không phải là người như cậu nghĩ, anh ta không đối xử thật tâm với cậu đâu."

Chung Việt vẫn cúi đầu không nói.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cảm thấy nói sau lưng người khác không hay cho lắm, nhưng cậu không chịu nổi khi nhìn Chung Việt thế này.

Chung Việt của hiện tại chính là cậu của quá khứ.

Lý Niệm đối xử với cậu ra sao, cũng đối xử với Chung Việt như vậy, Nếu nói trước kia cậu còn ôm một hy vọng nhỏ nhoi với Lý Niệm, bây giờ thì ngay cả hy vọng bé tý ấy cũng không còn.

Bọn họ chính là quân cờ để Lý Niệm Đông Sơn tái khởi. Bạch Dương có Kim Thế An là hậu đài, Lý Niệm sẽ không quá bạc đãi cậu, đây cũng là điểm thông minh của anh ta --- Người có hậu đài, anh ta không đi nịnh bợ. Anh ta trực tiếp đi lấy lòng hậu đài.

Trước mặt Bạch Dương, anh rất thẳng thắn chân thật, không hề che giấu, cũng không có ý định che giấu. Bạch Dương còn có thể làm gì đây? Anh ta là một người đại diện đủ tư cách, tinh tường, có năng lực, người đại diện bạc bẽo không thể trở thành lý do để Bạch Dương rời công ty. Dù gì cậu lại chẳng có một chân với Lý Niệm.

Trước mặt Chung Việt, Lý Niệm luôn bày ra dáng vẻ dịu dàng, đa tình, săn sóc, khoan dung, thậm chí còn có một cảm giác khống chế đáng sợ mà Bạch Dương không thấy được. Không có loại độc dược nào mãnh liệt hơn thế nữa, Bạch Dương trơ mắt nhìn Chung Việt bị anh ta chuốc độc mỗi ngày. Cậu đã từng trúng loại độc này cho nên rất hiểu nó đáng sợ nhường nào.

Lăn lộn trong giới giải trí bao nhiêu năm, còn hơn Lý Kim, Lý Niệm càng thực tế hơn, cũng tàn nhẫn hơn. Anh ta và Kim Thế An là hai loại người khác nhau, Kim Thế An sẽ không vô liêm sỉ như Lý Niệm, sẽ không dùng tình cảm giả dối làm sợi dây thừng trói buộc người khác.

Bạch Dương có lúc không hiểu được, Chung Việt đẹp như vậy, đẹp tới mức đột phá đường chân trời, tài hoa xuất chúng, muốn kiểu bạn gái bạn

https://thuviensach.vn

trai gì chẳng được? Cho dù cậu ấy bị nói lắp, nhưng nhan sắc là chính nghĩa hiểu không? Vì sao lại cố chấp với một thương nhân như Lý Niệm? Thiên phú tập trung hết vào mặt và giọng hát, không chừa lại chút gì cho chỉ số thông minh?

"Tiểu Chung," Bạch Dương nói, "Lý tổng là một người đại diện tốt, nhưng tôi thấy ai ngu mới yêu đương với anh ta. Có một số việc tôi không thể nói quá rõ ràng. Lúc trước tôi với Lý Kim cũng như thế này, tôi quá tin tưởng rằng Lý Kim là người tốt, nhưng bây giờ tôi đã hiểu, có những người sinh ra đã là cặn bã, cậu đừng quá ngây thơ."

Chung Việt biết chuyện của Lý Kim, mấy ngày Bạch Dương nằm bệnh viện thì đều nói chuyện qua wechat với Chung Việt. Lúc đó Chung Việt cũng rất phẫn nộ, cùng Bạch Dương chỉ trích Lý Kim quá cặn bã.

Chung Việt ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Bạch Dương, có phải cậu cho rằng... tôi rất ngốc không?"

Đúng, cậu thực sự rất ngốc, mặt đẹp bao nhiêu thì ngốc bấy nhiêu.

Bạch Dương thành thật nhìn Chung Việt với ánh mắt nhìn kẻ ngốc, sợ tiếp theo cậu ấy sẽ phun ra một đống lời thoại ngôn tình bằng cái giọng nói lắp dịu dàng đó.

Chung Việt đỏ mặt, tiếp tục nói: "Nhưng mà tôi không thể rời khỏi anh Niệm, cho dù.... anh ấy đang đùa giỡn tôi, tôi thực sự... vẫn thích anh ấy."

Bạch Dương vừa khiếp sợ vừa vừa lúng túng, Chung Việt đúng là lớn mật, có thể thẳng thắn nói ra cậu ấy thích Lý Niệm. Đúng là mọi người ai cũng nhìn ra, nhưng sao cậu có thể nói thẳng toẹt ra như thế? Cậu có nghĩ cho cảm giác của người khác không? Hơn nữa đây là tình huống gì vậy? Bạch Dương có một dự cảm mơ hồ rằng tiếp theo Chung Việt sẽ nói ra trọn vẹn một bộ tiểu thuyết ngôn tình.

https://thuviensach.vn

Chung Việt nói: "Người khác đều chê tôi nói lắp, chỉ có anh Niệm, không ghét bỏ tôi, đối xử với tôi rất tốt."

Bạch Dương muốn trợn trắng mắt, tôi cũng đâu có ghét bỏ cậu, cậu có thể suy xét đến tôi mà! Kim Thế An cũng không ghét cậu đó, lần đầu tiên gặp cậu, anh ta còn câm nín trước sắc đẹp của cậu, cậu cũng có thể suy xét đến anh ta! Sao lại chỉ nghĩ tới một mình Lý Niệm? Bởi vì Lý Niệm tới trước ư?

Chung Việt nói: "Trước lúc gặp được anh Niệm, có rất nhiều, rất nhiều.... người tốt, nhưng.... bọn họ đều, không thích tôi."

"Chuyện của cậu và, Lý Kim tiên sinh, tôi đã... nghe cậu nói rồi. Nhưng anh Niệm là anh Niệm, Lý Kim tiên sinh là Lý Kim tiên sinh...."

Bạch Dương rất nhức đầu, cậu thầm nghĩ, thôi cậu đừng nói nữa, tôi biết cậu sẽ nói Lý Niệm và Lý Kim khác nhau! Lý Niệm là người tốt! Dù cho cả thiên hạ đều nghĩ rằng anh ta không tốt thì chỉ mình cậu hiểu anh ta! Còn bọn tôi đều mù mắt, chỉ mắt cậu không mù!

Chung Việt nói: "Dù cho cả thiên hạ..."

Bạch Dương muốn bùng nổ. Cậu rất muốn nói toạc ra cho Chung Việt biết những việc là Lý Niệm đã làm sau lưng cậu ấy, dù Chung Việt đang mở ra chế độ ngôn tình đến mức không thể thoát ra.

Chung Việt: "Tôi biết..."

Không không không, cậu chẳng biết gì cả. Bạch Dương cảm thấy những người đi khuyên người khác chia tay đúng là ngu ngốc, ví dụ như chính cậu. Cậu hoàn toàn buông xuôi rồi.

Chung Việt cầm tay Bạch Dương, "Bạch Dương.... tôi thực sự cũng, rất thích cậu."

https://thuviensach.vn

Đột nhiên xảy đến, Bạch Dương bị dọa sợ té đái: "????!!!!"

Chung Việt: "Trên thế giới này... người khiến cho tôi thấy thích, rất nhiều. Nhưng.... không một ai có thể giống như anh Niệm. Khiến tôi thích tới mức, muốn khóc."

Bạch Dương im lặng không nói gì. Rất buồn nôn, nếu không phải vì Chung Việt đẹp, cậu đã nôn thốc nôn tháo từ lâu. Vả lại cậu thích Lý Niệm sao cứ kéo cừu hận với người khác làm gì? Nếu không phải vì Chung Việt đẹp, Bạch Dương đã hành hung cậu từ lâu.

Chung Việt nắm chặt tay Bạch Dương, "Cậu có hối hận vì đã gặp Lý Kim tiên sinh không?"

Bạch Dương sợ hãi, Chung Việt đột nhiên nói chuyện thật trôi chảy, những điều cậu muốn nói chợt nuốt trở về.

Bây giờ cậu đã chẳng còn cảm giác gì khi nhắc tới Lý Kim.

Ai mà không gặp một hai tên cặn bã trong đời?

Bạch Dương cười, Chung Việt lại ngắt lời cậu: "Dù... bọn họ là cùng một loại người.... tôi cũng muốn, hối hận một lần."

Bạch Dương lại im lặng.

Cậu nắm tay Chung Việt, không hiểu sao tự dưng muốn khóc.

Cuộc nói chuyện không có kết quả, Chung Việt tuy nói lắp nhưng lý lẽ đâu ra đấy, nói đến cuối lại còn dạy bảo Bạch Dương, hỏi cậu có phải đang cãi nhau với Kim tổng không.

Bạch Dương đầy dấu chấm hỏi trên mặt, cậu sao biết được tôi và đồ khốn nạn kia đang giận nhau.

https://thuviensach.vn

Chung Việt cười: "Mấy ngày nay cậu đều... ở công ty."

Đệch.... nói như kiểu cậu rất không nỗ lực vậy đó! Bạch Dương mất hứng, Bạch Dương sắp phát tác rồi.

Chung Việt lo lắng khuyên cậu: "Kim tổng...tốt như vậy, các cậu... đừng giận dỗi nhau."

Bạch Dương mặc kệ cậu ấy, Chung Việt đâu có hiểu vì sao cậu và Kim Thế An giận dỗi nhau, còn chẳng phải vì cậu sao Tiểu Chung.

Kim Thế An đã một tuần không xuất hiện trước mặt Bạch Dương, cả người thật lẫn tin nhắn.

Bạch Dương hết giận rồi, thậm chí bây giờ cảm thấy hơi nóng ruột.

Cẩn thận ngẫm lại, Kim Thế An đối xử với cậu rất là tốt, vì chút chuyện nhỏ ấy mà giận dỗi với hắn thì thật sự không đáng. Nhưng cậu sĩ diện không muốn chủ động làm lành với Kim Thế An.

Bạch Dương lăn qua lăn lại trên giường, cậu đợi Kim Thế An nhắn tin cho cậu. Chỉ cần hắn gửi một tin nhắn, một cái tin nhắn thôi, cậu sẽ tha thứ cho hắn.

- -- Bạch Dương cũng không biết cậu lấy tự tin ở đâu ra, vì trong quá khứ khi cậu cãi nhau với Lý Kim, toàn là cậu chủ động làm lành. Hai người gặp mặt, chắc chắn Bạch Dương là người nói xin lỗi trước tiên. Kim Thế An còn cố chấp hơn Lý Kim gấp vạn lần, thế mà cậu còn ngang bướng giở trò giận dỗi, Kim Thế An không dỗ dành cậu nữa, thế là bây giờ cậu chỉ có thể chờ đợi.

Nói thật, Kim Thế An tài mạo song toàn như thế, nếu là một tên đàn ông khác thì đã sớm chạy ra ngoài ăn vụng. Bạch Dương không muốn nghĩ tới

https://thuviensach.vn

khả năng ấy, cậu có lòng tin rằng Kim Thế An nhất định sẽ tới dỗ cậu, nhất định sẽ giải thích với cậu.

Bởi vì người sai là Kim tổng, không phải cậu.

Bạch Dương lăn lộn trên giường, lòng thầm nghĩ, có lẽ đây là sự dũng cảm khi được yêu.

Nhưng đã một tuần rồi, Bạch Dương hơi sốt ruột.

Cậu không biết có nên gọi điện thoại cho Kim Thế An hay không.

Một tuần này cậu chẳng có tâm tư để ý tới Minami Kotori, Kotori đã bị cậu bỏ rơi. Bạch Dương lấy điện thoại ra xem, hy vọng điện thoại sẽ vang lên chuông thông báo, trên màn hình hiển thị tên "Anh giai xuyên việt".

Điện thoại kêu thật, nhưng không phải anh giai xuyên việt mà bật ra một đống nhận xét "Quá chậm", "Thái độ phục vụ kém", "Nói thật lúc đầu tôi không muốn nhận hàng đâu"...

Là shipper.

"Bạch Dương phải không? Shipper Thuận Phong, xuống lầu lấy hàng."

Bạch Dương rề rà rời giường đi xuống lầu, hàng ship rất mỏng, mở ra thì là một phong thư, bên trong có mấy tờ giấy viết thư kiểu cổ cực đẹp, kèm theo hai bông hoa mơ ép khô đặt bên trong.

Là thư của Kim Thế An. Phồn thể, lại còn viết dọc.

Khanh khanh ngô ái, kiến tự như ngộ:

Thân thể khỏe chăng? Lòng an lạc chăng? Công tác của nghệ sĩ vẫn thuận lợi chăng?

https://thuviensach.vn

Bấm tay tính toán, tôi với em bảy ngày không gặp, người ta nói một ngày không gặp như cách ba thu, huống chi bảy ngày đằng đẵng, giày vò khổ sở. Nhân sinh khổ đoản, ngôn từ oán trách, biết bao nỗi dằn vặt, nếu ngày đó thực sự có ý như vậy, thì nào còn đối diện được với lòng mình? Càng nghĩ đi nghĩ lại, ngày đêm trăn trở, càng cảm thấy ngày sao ngắn đến thế, mà ngăn cách lại khiến cho dài thêm? Ngập lòng ưu tư, hoan nhan chốn nào?

Lòng tôi yêu em, chỉ nguyện thấy hoan nhan, hận tôi oán tôi, đều do tôi tự rước. Ngày ấy lỡ lời, hối hận không kịp. Hôm trước gửi điện tín tạ lỗi, em nhất định đã đọc được, đọc mà không đáp lại, không phải lỗi của em, là do tôi, thư chưa đạt ý, từ chưa đạt tình. Nhìn khắp thiên địa, lấy gì có thể khiến em vui? Dù là chân trời góc biển, chỉ cần em được vui, tôi chắc chắn sẽ đi tìm. U Vương si tình, dám cười bạc bẽo --- Những lời đường mật này không thể kể hết được một phần nỗi lòng tôi, tâm em sáng rõ, nguyện em chứng giám.

Luận về tình lữ, yêu càng sâu đậm, oán hận càng nhiều. Tương tư là khổ hình, thậm chí như lưỡi rìu trên cổ. Tôi và em bảy ngày không gặp, đó là sự trừng phạt em dành cho tôi, tôi tất sẽ khắc sâu trong tâm khảm, không còn tái phạm. Hôm qua trên đường về, gặp một nhành mơ xuân đang tỏa hương, tâm tình khó nói, si ý khó tỏ, hai cánh hoa xuân, gửi theo hồng nhạn. Đông quân có ý thương tiếc hương xuân, em cũng như Đông quân, thương tiếc lòng tôi.

Tờ giấy cuối cùng chỉ có hai hàng chữ Khải thật lớn:

Những lời phía trên tôi biết em đọc không hiểu, chỉ nhìn hai câu cuối cũng được: Tôi ở dưới lầu đợi em, cùng đến Duyệt Giang Lâu ăn tôm hùm đất.

Bạch Dương vừa buồn cười vừa muốn đánh nhau. Tuy cậu mù chữ nhưng "yêu" hay "tình" gì đó trong thư thì vẫn hiểu được, rất buồn nôn. Chữ của Kim Thế An thực sự rất đẹp, giống chính con người hắn vậy. Sâu

https://thuviensach.vn

sắc mà kiên cường, đoan chính nhã nhặn, mực phai viết trên giấy hoa tiên song phi yến, một cảm giác lưu luyến dai dẳng không nói nên lời.

Lần đầu tiên trong đời Bạch Dương nhận được một bức thư tình tinh xảo đến thế, còn đẹp hơn cả những lá thư nhận được từ các cô nữ sinh hồi còn đi học. Bạch Dương lăn qua lộn lại ngắm nhìn phong thư, lại nhìn lá thư cuối viết lời mời đi ăn tôm hùm đất, cậu lăn lăn lăn trên giường.

Điện thoại vang lên, lần này thật sự là Kim Thế An. Giọng điệu của hắn còn hơi mang theo ý cười, "Còn giận không? Đều do tôi không tốt, nếu em còn không chịu gặp tôi, tôi sẽ chết thật đấy."

Bạch Dương vẫn còn làm giá, "Anh ở đâu vậy?"

Thế An gõ cửa nhà cậu, "Tôi ở trước cửa nhà em."

Bạch Dương cầm thư lên xem, "Không phải đã nói là chờ dưới lầu sao?"

Thế An bất đắc dĩ, "Tôi nhớ em, bất tri bất giác đi lên tầng 16, đi lên gặp em."

Bạch Dương yên tâm, bắt đầu giở trò, "Không gặp, hôm nay không gặp. Muốn gặp thì mai tới."

Thế An im lặng một lát, hụt hẫng nói: "Vậy thì em nghỉ ngơi sớm đi, tôi về đây."

"....."

Bạch Dương choáng. Sao người này không chịu làm theo kịch bản gì hết vậy? Rõ ràng chỉ cần dỗ dành một chút nữa thôi là được rồi mà?

Bước chân của Thế An thật sự đi về hướng thang máy. Bạch Dương lập tức ném điện thoại đuổi theo ra ngoài, đã không còn thấy bóng dáng Kim Thế An nữa.

https://thuviensach.vn

.....Cậu thực sự đã khiến Kim Thế An đau lòng rồi sao?

Bạch Dương mặc kệ chân còn chưa xỏ dép, lạch bạch chạy ra hướng thang máy, chợt ở bên cạnh có một người ôm lấy cậu vào ngực.

Bạch Dương không cần nhìn, chiếc ôm này rất quen thuộc, Cậu tức tới nỗi giơ chân lên đạp: "Đùa em à?"

Thế An cười, ôm chặt lấy cậu, hôn lên chóp mũi Bạch Dương, "Đừng giận, đi ăn tôm hùm."

"Tháng hai lấy đâu ra tôm hùm mà ăn? Đồ ngốc."

Thế An cười gật đầu, đôi môi nóng ướt một đường hôn xuống từ chóp mũi Bạch Dương, "Chỉ cần em chịu gặp tôi, ăn cái gì cũng được."

- ----------

Dờ bất lực không thể truyền đạt trọn vẹn bức thư viết theo thể văn ngôn của Kim baba, tôi đặt nguyên văn ở đây để mọi người biết thư của Kim baba tình (khó dịch) như thế nào uwu

卿卿吾愛, 見字如晤:

體無恙否? 心安樂否? 藝人之工作順利否?

屈指算來, 吾與汝七日未見, 人言一日不見, 如隔三秋, 七日之長, 煎熬甚苦. 人生苦短如斯, 言語小恚, 便有這許多煎熬, 若他日真作計較, 又當何以自處? 思來想去, 日夜翻覆, 更覺會日何短, 隔日何長? 憂思何繁, 歡顏何騷?

吾心愛汝, 願見歡顏, 恨吾怨吾, 皆吾自取. 當日失言, 悔之不及. 前日電訊致歉, 卿定有閱之, 閱而不復, 非卿之過, 是吾書未達意, 辭未達情. 游目天地, 何以悅卿? 雖天涯海角, 卿所樂之, 吾必往之, 幽王癡情, 敢笑薄之 -- 此等甘辭蜜語, 不能訴吾衷情于一二, 卿心明澈, 願可鑒之.

https://thuviensach.vn

論愛侶之屬, 愛之尤甚, 怨懟尤多, 相思酷刑, 甚于斧鉞. 吾與卿七日未見, 此卿卿于吾小懲大誡, 吾必銘記於心, 定無再犯. 昨日歸家途中, 見有春梅余香枝頭, 衷情難表, 癡意難訴, 春意兩瓣, 托于鴻雁. 東君有意, 顧惜芳春, 卿卿當如東君, 顧惜吾心.

以上那些我知你必定看不懂, 只看這最後兩句罷: 我在你樓下等你, 一起去閱江樓吃龍蝦.

Có rất nhiều chị gái đã phóng bút viết lại phong thư của Kim baba, tôi chọn ảnh đúng form có hai câu cuối ở tờ cuối cùng để minh họa 👌

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 36: Hữu Hoa Kham Chiết

Edit: Hí hí hí

Rốt cuộc hai người cũng không đi Duyệt Giang Lâu. Trời đã tối rồi, lại đúng giờ tan tầm, Bạch Dương đành kéo Kim Thế An đi tản bộ ven hồ Mạc Sầu. Trên đường có đi ngang qua Nhà tưởng niệm đại thảm sát.

Thế An nhìn thấy liền hỏi, "Đại thảm sát sao còn có nhà tưởng niệm?"

Bạch Dương không ngờ rằng Thế An không biết Nam Kinh xảy ra đại thảm sát, cậu ngẩn người: "À, lúc anh sống thì chắc chuyện đó chưa xảy ra."

Thế An quay đầu nhìn cậu, "Chết rất nhiều người?"

Bạch Dương gật gật đầu, "Ừ, người Nhật làm đấy. Rất nhiều người hy sinh, quốc nhục. Đại học bọn em còn đặc biệt qua bên này dạy một tiết giáo dục yêu nước."

Thế An hơi buồn bã, "Thực lực quốc gia suy yếu, tất gặp tàn sát. Không ngờ dưới sự lãnh đạo của Tưởng Công mà còn xảy ra thảm án như vậy."

Bạch Dương cũng ghé vào cửa sổ, "Bây giờ muộn rồi, hôm nào dẫn anh tới thắp hương. Anh may mắn thật đấy, xuyên qua thế là tránh được một cuộc thảm sát."

Lòng Thế An hơi nặng nề, khó có thể nói thành lời.

https://thuviensach.vn

Tới công viên, thời tiết đầu xuân, mặt hồ trong vắt như nhìn thấy đáy, hoa trên cây ven hồ cũng chưa nở, chỉ đơm những nụ hoa nho nhỏ còn mang theo lông tơ.

Bạch Dương ngạc nhiên nói: "Hoa ở đây chưa nở mà, anh làm sao tìm được hai bông hoa kia?"

Thế An cười nói: "Có lẽ trời cao thương tôi một mảnh tình si, tặng cho hai đóa mơ đỏ để tôi tỏ lòng tương tư."

Bạch Dương đỏ mặt, Thế An lấy tay cọ mũi cậu, "Cây này là cây hải đường, tháng ba tháng tư mới nở. Tôi tặng em là hoa mơ, em nhận đồ của tôi mà lại chẳng biết đó là thứ gì."

Hai người cùng chầm chậm thả bước dưới màn đêm, Thế An cởi áo bành tô, "Ven hồ gió lớn, mặc thêm áo vào."

Hắn vừa quàng áo cho Bạch Dương, phía sau hai người lập tức phát ra một tiếng "Tách" rất khẽ.

Bạch Dương quay đầu lại, không có ai cả.

Bạch Dương hơi nổi da gà: "Sao cảm giác như có ma ấy."

Thế An nhìn xung quanh, "Ma ở đâu?" Ngẫm lại, hắn nở nụ cười, "À, nơi này có bia mộ của những tướng sĩ tử nạn do Tôn tiên sinh* xây dựng. Em đi đứng cẩn thận, không khéo ma tới tìm em."

*Tôn Trung Sơn(12/11/1866 - 12/ 3/1925): người đóng vai trò quan trọng trong cuộc Cách mạng Tân Hợi năm 1911 lật đổ triều đại Mãn Thanh và khai sinh ra Trung Hoa Dân Quốc.

Bạch Dương nhìn theo ánh mắt hắn, thực sự có một nghĩa trang. Đá cẩm thạch đen, cây cỏ thấp thoáng, cậu sợ tới mức rùng mình, "Anh đừng có

https://thuviensach.vn

dọa em sợ!"

Thế An ôm cậu vào ngực, "Sao em không sợ tôi? Tôi cũng là hồn ma tới từ tám mươi năm trước."

Lần đầu tiên hai người cãi nhau cứ thế mà làm hòa trong yên bình. Có lẽ cãi cọ giận dỗi cũng là một yếu tố cần thiết của tình yêu. Người yêu mà không cãi nhau thì không phải người yêu chân chính. Bạch Dương thầm nghĩ.

Hai người bọn họ chỉ lo nói chuyện yêu đương, bên này Lý Niệm bận tối mặt tối mũi. Không khác lắm so với dự đoán của anh, "Tổng tài lang thang" và "Điệp chiến Du đô" đang đụng nhau về thời gian phát sóng. Hai bên đều muốn lên đài Tinh Mang vì có tỷ lệ rating cao, đài truyền hình rõ ràng nghiêng về phía Tần Nùng, huống chi "Điệp chiến Du đô" phát thông báo chính thức trước, hai bên đã bàn bạc xong cả rồi.

Việc bây giờ là tranh giành giờ phát sóng. Có hai giờ phát sóng phim truyền hình là 8 giờ 30 và 11 giờ tối. 8 giờ 30 là phim của Tinh Mang, 11 giờ là phim Tinh Quang. "Kiếm Tung Tầm Tình" của Đinh Thông Nguyên lên sóng Tinh Mang, phát hai tập một lúc, Tinh Quang 11 giờ thì chỉ có một tập.

Thế An khuyên Lý Niệm, "Cũng không phải chỉ có một đài truyền hình, nói chuyện cùng đài khác thử xem."

Lý Niệm lại bắt đầu hút thuốc, "Nếu Bạch Dương là lão làng debut đã lâu thì phát sóng trên nền tảng nào cũng được. Nhưng đây lại là vai chính đầu tiên, nếu làm không tốt thì sau này rất khó coi. Tần Nùng rất may mắn, lúc tôi nâng đỡ cô ta thì nhận một vai nữ thứ cổ trang, nữ chính không nổi, Tần Nùng nổi. Sau đó lại đoạt giải bên điện ảnh."

Đối với người mới, phần lớn những đánh giá sẽ tới từ tác phẩm đầu tay. Tuy đạo diễn sẽ không dựa vào một bộ phim để luận anh hùng, nhưng nếu

https://thuviensach.vn

cứ flop mãi thì Lý Niệm không thể chờ được, phim đầu tay của Bạch Dương không thể flop.

"Phim gì thì tìm đài nấy, Tinh Mang TV vốn chuyên về phim thần tượng, Tần Nùng cố ý không để cho tôi yên, phim của cô ta rõ ràng có thể lên đài Trung ương mà lại chen chúc với chúng ta."

Lời này của Lý Niệm là trái lương tâm, "Điệp chiến Du đô" tuy thuộc đề tài yêu nước, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là phim thần tượng đề tài gián điệp, Tần Nùng không chọn sai đài phát sóng. Thế An biết Lý Niệm luôn tìm cách đổ lỗi cho Tần Nùng, hắn chỉ cười.

"Phiền phức." Lý Niệm vo viên tập tài liệu về các đài truyền hình, "Mấu chốt là hai vai diễn của Bạch Dương và Chung Việt không phải quá kinh thiên động địa, phát sóng trên đài chuyên phim thần tượng để nâng rating, tăng nhân khí, nếu chiếu ở đài khác thì đừng hòng. Huống hồ đài khác không chịu mua, mời cơm ba bốn lần mà không hề mảy may dao động."

Thế An khinh bỉ, "Hóa ra anh cũng có lúc kiệt lực thế này."

Lý Niệm không phản đối, "Tôi ngồi rảnh rỗi ba năm rồi, giới giải trí liên tục đổi chủ, phó giám đốc của Tinh Mang trước kia có quan hệ tốt với tôi, giờ bị điều đi rồi."

Thế An trầm ngâm, "Loại chuyện này không thể dùng tiền để giải quyết?"

Lý Niệm hơi xấu hổ, "Đương nhiên là có thể giải quyết bằng tiền, nhưng anh không thể lúc nào cũng dùng tiền được. Tôi ký với Bạch Dương là để kiếm tiền, không phải để anh vung tiền như nước."

Nói xong, anh xoa đầu ngón tay, "Tôi nợ anh bao nhiêu tiền rồi, lúc trước cầm tiền đầu tư để vào đoàn phim Kiếm Tung đành phải chịu, bây giờ tranh giành giờ phát sóng cũng lại tiền, tiền nhiều bỏng tay hay sao?"

https://thuviensach.vn

Thế An nghe vậy thấy rất thú vị, không khỏi cười nói: "Anh muốn dùng Bạch Dương để kiếm tiền, tôi chỉ muốn em ấy nổi tiếng. Tôi đầu tư cho anh không phải để anh hoàn tiền lại, sao anh phải so đo tính toán mấy chuyện đó."

Tranh chấp một tháng trời, cuối cùng Kim tổng của Bạch Dương cầm hai ngàn vạn vứt ra ngoài, "Tổng tài lang thang" của Lý Niệm gần như là không bán được tiền, hiện tại anh chỉ tính xem mình đã lỗ bao nhiêu.

Đương nhiên, để hiệu quả tuyên truyền được tốt thì báo cáo tài chính vẫn phải làm giả. Mọi người tôi biết anh biết mà thôi.

Lý Niệm có nói với Kim Thế An, "Tôi nói thật nhé, bộ phim này mà flop thì cũng đành chịu, diễn xuất của Bạch Dương không nhìn nổi, tôi đi thương lượng với Trung Thiên TV cho rồi."

Thế An lại cố chấp, "Anh cũng thật là kỳ quái, rõ ràng tốn chút tiền là có thể giải quyết, sao cứ khăng khăng lùi bước làm gì? Vả lại còn chưa chiếu mà, mở miệng ngậm miệng đều là flop?"

Thực ra hắn cũng chưa hiểu flop nghĩa là gì, đại khái chính là không bán được vé đi.

Lý Niệm bất đắc dĩ nói, "Làm vậy để cả cái làng giải trí này đồn ầm lên rằng Lý Niệm tôi quay phim rồi bán lỗ nặng hả? Mặt mũi của tôi để ở đâu?"

Thế An chỉ cười, "Tôi chỉ quan tâm mặt mũi Bạch Dương, mặt anh không cần cũng được."

Tranh giành tới lui, "Điệp chiến Du đô" lùi xuống Tinh Quang 11 giờ, "Tổng tài lang thang" lên Tinh Mang.

https://thuviensach.vn

Kim Thế An nói đúng, vẫn là câu nói ấy, phô trương đến đâu cũng không thắng nổi đồng tiền.

Thậm chí Kim Thế An còn ném thêm cho Lý Niệm năm nghìn vạn, chỉ nói: "Cần dùng tiền thì cứ dùng, chúng ta không thiếu thứ này."

Trịnh Mỹ Dung nghe được tin này thì hơi có ý phản đối, Kim tổng hùng hồn lý lẽ: "Tôi làm người ta giận, dù gì cũng phải dỗ dành một chút."

Trịnh Mỹ Dung lười nói, tuân mệnh làm theo.

Lý Niệm hơi giận trong lòng, anh đã lăn lộn bao năm trong giới mà cuối cùng vẫn lưu lạc tới độ cầm tiền của nhà đầu tư đi cầu cha kêu mẹ, một xu tiền cũng không kiếm được, thậm chí còn phải bù thêm. Bây giờ anh cảm thấy Kim Thế An đang dùng tiền vũ nhục năng lực làm việc của anh.

Có điều anh không sốt ruột, nghệ sĩ như viên ngọc trai, cũng giống kim cương, mới đầu còn là hòn than đá thô kệch xỉn màu, phải đợi đến khi nó kết tụ thành một viên bảo thạch lớn, người đời mới có thể truy cầu.

Với thái độ nhúng tay lung tung của Kim Thế An, anh hơi bực, nhưng một kim chủ phóng khoáng như vậy rất hiếm có. Lý Niệm không thích dùng tool hack, nhưng tool hack cứ đập vào mặt anh, anh không muốn từ chối.

Lý Niệm sắp xếp cho Bạch Dương các bài tập luyện cường độ cao, đặc biệt mời hai giáo viên từ học viện nghệ thuật Nam Kinh tới. Hai giáo viên dặn đi dặn lại: "Chuyện này không thể nói ra ngoài, trong ngành chúng tôi cũng không được biết. Thực ra để cậu Bạch đến trường học là tốt nhất, chúng tôi có lớp học cấp tốc."

Lý Niệm nghĩ thầm, cái tính nết ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới của cậu ta làm sao mà đến trường học được? Còn chẳng biết cậu ta sẽ dùng cách gì để trốn học.

https://thuviensach.vn

Vả lại, học viện nghệ thuật toàn mấy cô cậu thanh niên mong được nổi tiếng, để Bạch Dương dính vào cũng không tốt.

Lý Niệm đã nghĩ oan cho Bạch Dương, cậu thực sự muốn học tử tế. Những lời móc mỉa sau lưng cậu của Lý Niệm và Kim Thế An khiến cậu bị đả kích nặng nề.

Người ta nói khó nghe nhưng lại là sự thật. Nếu muốn người ta đừng nói nữa, vậy chỉ còn cách cố gắng mà thôi.

Hai giáo viên, một người là giáo sư một người là giảng viên cao cấp, giáo sư dạy lý luận nghệ thuật Bạch Dương nghe không hiểu, chỉ có thể học vẹt, chép một đống chữ. Giảng viên họ Cổ thì nói rất nhiều kỹ thuật thực dụng: biểu cảm nhỏ của diễn viên, thần thái, thân thể, tất cả đều có thể bộc lộ tính cách tình cảm nhân vật.

Bạch Dương phát hiện ra trước kia cậu thực sự chẳng biết gì, lúc trước cậu cứ nghĩ diễn cảnh buồn thì chau mày nhăn nhó hoặc là khóc, cảnh vui vẻ thì cười hoặc nhảy nhót. Hận không thể dán một đống emoji lên mặt.

Giảng viên họ Cổ khiến cậu hiểu ra một số thứ, rằng tứ chi con người không biết nói dối, mà diễn viên là người sẽ dùng sự giả dối chân thật nhất để dẫn dắt người xem cùng đồng cảm.

"Em quan sát đời sống rất kỹ nhưng chưa hiểu đến nơi đến chốn, đóng phim không phải là bắt chước, còn phải tự mình sáng tạo. Em phải hiểu được nhân vật mới có thể diễn một cách sống động." Giảng viên Cổ nói.

Chung Việt cũng đi theo dự thính, hai giáo viên thấy cậu ấy thì khen Chung Việt ưa nhìn, dạy thêm hai tiết thì tiếc hận than: "Đẹp trai như vậy sao lại có tật này? Hồi nhỏ không đi bệnh viện chữa sao?"

Chung Việt hơi khổ sở, miễn cưỡng cười. Bạch Dương lén trợn mắt trắng với hai vị giảng viên.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương biết, Chung Việt có đáng tiếc ra sao thì vẫn giỏi hơn cậu nhiều. Mấy vị giáo viên này đúng là không biết nhìn hàng.

"Các em còn trẻ nên đọc nhiều sách, bụng chứa thi thư ắt sẽ có khí chất, đọc nhiều văn học này, tiểu thuyết này, xem trong đó người ta miêu tả nhân vật thế nào. Đây là điều cơ bản của sự thấu cảm, nền móng vững chắc thì diễn xuất mới vững chắc được." Giáo sư Triệu dạy bảo hai người, "Các em xem những ảnh đế kìa, hoặc là khắc khổ dày công đọc sách, hoặc là dựa vào mười mấy năm đóng vai quần chúng, các em muốn học nhanh thì phải đọc nhiều sách."

Lời này rất có lý, Bạch Dương và Chung Việt cùng gật đầu.

Trong lúc hai người bận rộn công tác và học tập, xuân ý chầm chậm sinh trưởng khắp nơi, phủ xanh Tần Hoài hai bên bờ, nhuộm trăm sắc hoa Mạc Sầu.

Thế An thường chờ Bạch Dương tan học rồi đón cậu về nhà. Bây giờ căn nhà nhỏ ở khu Kiến Nghiệp của Bạch Dương đã bỏ không, phần lớn thời gian đều ở vườn hoa Tử Kim. Một người bận chuyện công ty, một người cố gắng học tập rồi chạy thông cáo, ngày qua ngày vô cùng quy luật. Buổi tối rảnh rỗi, Thế An sẽ buông báo cáo công ty xuống, chỉ tựa vào giường, cùng Bạch Dương đọc sách nói chuyện.

Bạch Dương muốn đọc sách nhưng tính tình nóng nảy không đọc được. Sách nổi tiếng về lý luận diễn xuất cậu đọc không hiểu, tiểu thuyết thì cậu chỉ muốn đọc sảng văn trên Khởi Điểm. Thế An bất đắc dĩ, bèn lấy mấy câu chuyện xưa ra kể cho cậu nghe.

- -- Kim Thế An rất chiều cậu, đôi khi giống như cưng chiều con trai vậy. Bạch Dương luôn cảm thấy bực bội, đây không phải thái độ mà cậu muốn, nhưng cứ đối mặt với Thế An là cậu lại mềm nhũn.

https://thuviensach.vn

Chuyện thường kể nhất chính là Tử Bất Ngữ, Bạch Dương sợ ma nhưng thích nghe những câu chuyện rùng rợn. Thế An chọn một số câu chuyện nhu hòa trong Tử Bất Ngữ để kể. Chuyện xưa đều viết bằng thể văn ngôn, Thế An vừa muốn kể rõ ràng, vừa muốn Bạch Dương hiểu rõ những từ ngữ mấu chốt, thực sự cũng khá tốn thời gian.

Trong đêm xuân, hai người nói về câu chuyện hoa mẫu đơn trong am Thủy Định, cũng là câu chuyện xảy ra tại Nam Kinh. Có người muốn hái hoa mẫu đơn to như cái đấu gạo trong am ni cô, ai cũng nói hoa ấy là yêu quái, người hái hoa lại cố tình không tin, hái đến hái đi, hái đến nỗi máu đẫm hai tay. Đến lúc hái xuống thật, hoa vẫn là hoa, vết thương trên tay lại không còn nữa.

Bạch Dương ghé vào gối, "Con yêu quái này tính tình ghê gớm thật, ngạo kiều."

Thế An cười nói: "Tôi thấy em với yêu quái hoa này chẳng khác gì nhau, tính tình nóng nảy."

Bạch Dương quay đầu đi, "Còn không phải bị anh hái rồi."

Cậu chỉ thuận miệng nói thế, Thế An nghe lại giật mình.

Bạch Dương quay đầu lại, "Kể tiếp đi."

Thế An cười cười, "Được, để tôi nghĩ xem nên kể gì nào... Cái này đi, thần Thành hoàng Lũng Tây là mỹ thiếu niên."

Bạch Dương chúi đầu vào nhìn, "Đùa em à? Người cổ đại mà giật tít kinh vậy?"

Cậu vừa tắm xong, dựa vào gần Thế An khiến hắn cảm nhận được mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái tràn ngập cõi lòng, không nhịn được nâng

https://thuviensach.vn

cắm cậu lên hôn, Bạch Dương dụi đầu vào ngực hắn, "Phiền chết! Động tý lại hôn, mau kể chuyện đi, em còn phải đi ngủ."

Cậu không dụi vào thì thôi, vừa dụi vào ngực Thế An, tự dưng thân thể dán lấy nhau, đôi bên đều cảm nhận được nơi nào đó của đối phương đang có biến hóa.

Thế An kìm lòng không đặng quăng luôn quyển sách, tay siết chặt lấy thắt lưng Bạch Dương rồi chậm rãi trườn xuống.

Bạch Dương không dám ngẩng đầu lên, chỉ nằm trong lòng hắn thấp giọng rầm rì: "Ngày mai còn phải đi học."

Thế An do dự nhưng không chịu ngừng tay, hắn im lặng, khẽ liếm vành tai Bạch Dương, tay chầm chậm trượt xuống. Tay Thế An dần dần mở bung áo ngủ của Bạch Dương rồi dừng lại ở nơi có độ cong mềm mại kia.

Bạch Dương chỉ cảm thấy tim đập rất mạnh, tim Thế An cũng đập vang, trong đêm xuân, nhịp tim của hai người hòa chung một nhịp điệu.

Thế An hôn tai Bạch Dương, cũng không biết chính mình đang nói gì nữa: "Dương Dương, nếu em không nguyện ý..."

Bạch Dương ngẩng lên từ lòng hắn, hai cánh môi cực mềm dán lên chặn miệng hắn lại.

Thế An thầm tự chế nhạo bản thân, tự phụ như hắn mà cũng có ngày nói ra những câu hư tình giả ý, cho dù Bạch Dương không muốn, e rằng hắn cũng sẽ không dừng lại.

Huống chi Bạch Dương hôn hắn như vậy, cả thân thể dán trên người hắn, áo ngủ đã bung mở toàn bộ, hai người thân thể kề nhau, lồng ngực sát lồng ngực, giống như có một dòng điện nhỏ đang lan tràn khắp da thịt.

https://thuviensach.vn

Không biết gió xuân từ đâu thổi tới, khiến làn da trần trụi của cả hai người đều trở nên tê dại, họ cũng không thấy lạnh, chỉ cảm thấy lửa nóng như thiêu như đốt.

Thế An chưa bao giờ là người vội vàng.

Đêm dài như vậy, hắn hôn từ trán Bạch Dương hôn xuống, chóp mũi, môi, cằm, như thể muốn dùng đôi môi để phác họa lại toàn bộ dáng vẻ của Bạch Dương. Tất cả mọi nơi, ngực, rồi đến hạ thân. Môi hôn qua, ngón tay lại vuốt ve.

Những chỗ được hôn đều cởi bỏ lớp quần áo, giống như một loại trái cây được lột đi lớp vỏ, lộ ra da thịt trắng ngần.

Bạch Dương phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ phía trên đầu hắn.

Hai người đều nắm lấy nơi đã trướng đau lên của nhau, cảm thấy ngượng ngùng, lại cũng thấy ngọt ngào, đó là biến hóa không thể nói thành lời mà thân thể biểu hiện ra vì nội tâm.

Thế An cúi xuống hôn hạ thân của Bạch Dương, liếm mút, tay chậm rãi đưa về phía sau cậu, tiến nhập vào huyệt động mềm mại.

Bạch Dương đã không thể chờ kịp, cậu ở trong lòng hắn vặn vẹo thân thể, khuôn mặt ửng hồng. Bạch Dương mở mắt ra, lại bị Thế An liếm nên nhắm mắt lại, "Tiến vào đi."

Thực ra Bạch Dương hơi sợ, chỗ đó của Kim Thế An.... thực sự rất lớn.

Thế An mỉm cười ghé vào gần mặt cậu, cố ý hỏi: "Tiến vào nơi nào?"

Vừa dứt lời, tay hắn lại động đậy bên trong. Rút tay ra, đầu ngón tay đều là chất lỏng trong suốt dính dớp.

https://thuviensach.vn

Hắn biết Bạch Dương cũng muốn. Thế An chưa từng làm chuyện này với ai, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không hiểu.

Bạch Dương lại tưởng hắn không hiểu thật, cậu lấy tay che mắt hắn lại, xoay người khóa ngồi trên người hắn.

"Đừng nhìn." Bạch Dương nhỏ giọng nói.

Tiếp đó chính là cảnh tượng mà Thế An nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, hắn không thể không nhìn, xuyên qua khe hở bàn tay của Bạch Dương, hắn thấy cậu tách hai chân ra rồi ngồi trên thắt lưng hắn, tay kia đặt xuống, vòng qua đầu vai hắn --- Hắn chưa từng thấy một tư thế phóng túng nhường này, giống như tư thế của một bông hoa đang nở rộ. Biểu tượng giống đực của hắn chạm vào huyệt khẩu của Bạch Dương, hai bên nóng bỏng như muốn chảy máu. Bạch Dương đè chặt ánh mắt hắn, lông mi Thế An quét qua lòng bàn tay cậu, quét vào cõi lòng người.

Bạch Dương cẩn thận ngồi xuống, tính khí thô to nổi đầy gân xanh ấy đi vào tràng đạo một cách bị động. Chặt, ướt, rất nóng.

Hắn nghe thấy Bạch Dương phát ra âm thanh như đau đớn lại như hờn dỗi. Thanh âm ấy quá mức trêu ghẹo, khiến hắn thật sự không thể nhẫn nhịn được nữa. Thế An kéo tay Bạch Dương, xoay người đặt cậu xuống gối, cả người cúi thấp xuống rồi bắt đầu thong thả chuyển động.

Bạch Dương muốn kêu lên nhưng lại sợ quản gia dưới lầu nghe thấy, đành mím môi giữ im lặng. Màu ráng chiều trên đôi má cậu dần lan ra, đỏ xuống cả thân thể, ngay cả mắt cũng trở nên hồng hồng.

Thế An lại nhịn không được hôn lên mi mắt như hoa đào của cậu.

Lần này, bởi vì tư thế thay đổi nên đâm vào quá sâu, Bạch Dương không nhịn nổi kêu thành tiếng, vừa hé môi là không thể dừng lại, mới đầu chỉ là những tiếng rên rỉ vì kích thích liên tiếp, càng kêu càng lớn, thoáng mang

https://thuviensach.vn

theo tiếng nức nở gọi tên Thế An, cuối cùng biến thành âm thanh rầm rì như mèo kêu.

Thế An không thể chịu được khi Bạch Dương dùng giọng điệu ngọt ngào ấy để gọi tên hắn, lại còn mang theo ngữ khí làm nũng, mỗi lần hắn động một chút là Bạch Dương mềm nhũn rên thành tiếng.

Thế An lại gần đôi môi không thể khép lại của Bạch Dương, hắn nghe thấy cậu mong manh rên rỉ, rồi nghe thấy cậu nói rất khẽ: "Em yêu anh."

Dây cung trong đầu Thế An đứt phựt.

Đêm xuân tươi đẹp nhường này, các thi nhân sẽ nói thế nào nhỉ.

Đúng rồi, hữu hoa kham chiết trực tu chiết*.

*Xuất phát từ bài Kim Lũ Y (金縷衣) của Đỗ Thu Nương (杜秋娘):

Khuyến quân mạc tích kim lũ y,

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì;

Hoa khai kham chiết trực tu chiết,

Mạc đãi vô hoa không chiết chi.

Tạm dịch:

Chiếc áo thêu vàng, anh chớ tiếc,

Khuyên anh hãy tiếc thuở xuân xanh.

Hoa vừa lúc bẻ thì anh bẻ,

Chớ để hoa rơi chỉ bẻ cành. =)))))

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 37: Ngọc Thô

Edit: Dờ

Ngày hôm sau, Bạch Dương đỡ eo đi học.

Chung Việt lo lắng nhìn cậu, "Đừng nói là... bệnh đau lưng của cậu tái phát nhé."

Bạch Dương vừa mừng vì Tiểu Chung nói chuyện ngày càng trôi chảy, vừa cảm thấy thẹn thùng, sao có thể nói cho cậu biết rằng tôi chỉ là bị chịt quá nhiều mà thôi. Kim Thế An rốt cuộc là nghẹn bao lâu vậy, cậu bủn rủn toàn thân luôn rồi.

Sáng nay Kim Thế An còn không cho cậu đi học, Bạch Dương thân tàn tạ nhưng ý chí vẫn bất khuất, kiên trì dậy đi học.

.....Chủ yếu là cậu sợ Kim Thế An sẽ đè cậu ra làm cả ngày.

Eo mỏi lưng đau, nhưng hạnh phúc.

Giảng viên Cổ rất không hài lòng: "Mới đi học được vài buổi đã giả bệnh? Thẳng lưng lên! Diễn viên lúc nào cũng phải duy trì phong thái."

Bạch Dương chua xót đứng thẳng lưng lên.

Tháng tư, "Tổng tài lang thang yêu tôi" lên sóng đúng hạn. Lý Niệm và Thế An đều cảm thấy nực cười, lần này thực sự là đối đầu trực tiếp với Tần Nùng, 8 giờ 30 là giờ chiếu của bọn họ, 11 giờ là của Tần Nùng.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đã tuyên truyền khá nhiều trước đó, Tăng Ngọc Xương rất thích Chung Việt, yêu ai yêu cả đường đi lối về, ông cũng nể Bạch Dương vài phần. Mấy lần tuyên truyền đều khen hai tân sinh biểu hiện ưu việt, chủ động lên weibo nhắc tới hai cậu bé vừa hợp tác, rồi lại bắt đầu ca ngợi không ngớt lời.

Tới nỗi đưa đến hiệu quả trái ngược.

Lý Niệm bực dọc trong lòng, anh không thể bắt Tăng Ngọc Xương xóa weibo, người già chơi weibo cứ như viết nhật ký, căn bản không hiểu độ tuyên truyền của weibo mạnh như thế nào.

Mong chờ càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Phim có hay không, suy cho cùng vẫn là khán giả định đoạt. Giá trị quá độ của bộ phim đã tan thành mây khói khi lên sóng. Nếu chỉ nhìn vào rating thì cũng bình thường, nhưng fan Tần Nùng bất mãn vì ảnh hậu nhà mình bị chiếm giờ phát sóng nên điên cuồng cày rating.

Thật ra, họ căn bản không cần cày. Dù Lý Niệm có chửi bới nhân phẩm của Tần Nùng ra sao thì cũng không thể phủ nhận diễn xuất của cô ta. Tần Nùng rất biết cách để dẫn dắt sự chú ý của người xem, lúc cần quyến rũ thì nhẹ nhíu mày cười đến là câu hồn, lúc cần mạnh mẽ thì quyền đấm cước đá vô cùng ngầu.

Không có so sánh thì không có đau thương. Tần Nùng không hổ danh nữ hoàng rating, lực sát thương quá lớn.

Bạch Dương và Chung Việt đương nhiên là hơi thất vọng, nhưng cũng không sao cả, nhóm fan mỗi ngày đều được nhìn thấy idol nhà mình, mở mắt quỳ liếm nhắm mắt tâng bốc. Cũng may là kịch bản không đến nỗi nào, máu chó một nồi lâm li bi đát, rating vẫn luôn duy trì ở mức không nóng không lạnh.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần đừng so sánh với Tần Nùng.

Thường thì những lúc như này Thế An chắc chắc sẽ tới tìm Lý Niệm oán giận một trận, Lý Niệm đã liệu trước nên ngồi đợi cả một tuần, nhưng Kim Thế An không đến.

Lý Niệm đứng ngồi không yên.

Kim Thế An rốt cuộc vẫn đến tìm anh, thực ra hắn không đến, chỉ gọi điện kêu Lý Niệm tới trụ sở Hải Long.

Lúc Lý Niệm tới, Kim Thế An đang nhàn nhã viết thư pháp trong văn phòng, bên cạnh là một một đống báo cáo mà hắn vừa xem xong.

Cảnh này chênh lệch hơi lớn với phụ nam oán hận trong dự định của Lý Niệm.

"Anh không sốt ruột à?" Tiêu một số tiền lớn để giành giờ phát sóng, bây giờ công cốc, đã bảo anh là đừng có vung tiền lung tung mà không nghe.

Lý Niệm chủ động phàn nàn hâm nóng bầu không khí.

Thế An ngẩng lên nhìn anh, hất cằm về phía sofa, "Ngồi đi."

Cô gái trợ lý đi vào rót nước, Thế An lúc này mới buông bút ngồi xuống đối diện Lý Niệm, "Có gì không tốt? Thà làm đuôi phượng, không làm đầu gà. Rating không bằng Tần Nùng cũng chẳng sao cả, nếu rating thua người mới như Khương Duệ Quân thì lúc đó mới thật sự là khó coi."

Lý Niệm châm thuốc, "Đã không bằng ngay từ đầu rồi, anh nghĩ rating của Kiếm Tung Tầm Tình thấp lắm sao?"

Thế An ung dung nhìn lá trà, "Trước khác nay khác, đó là một bộ IP lớn có kịch bản tốt. Người nâng phim, phim lại nâng người. Khán giả không ngốc, sao có thể so sánh hai bộ phim này với nhau."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm hơi ngoài dự đoán, Thế An mới chỉ quan sát quá trình sản xuất một bộ phim truyền hình mà đã hiểu rõ các công đoạn trong đó, "Anh khăng khăng muốn mua cái giờ phát sóng đó là để chen chúc với Tần Nùng?"

Kim Thế An cười: "Dù sao cũng là thua, thua dưới tay vô danh tiểu tốt còn không bằng thua dưới tay cao thủ kiệt xuất, thua như vậy sẽ không khó coi cho lắm." Hắn rũ mắt nhìn lá trà đang chìm nổi, "Anh chắc chắn là hiểu đạo lý này, nếu thật sự không được, anh còn lâu mới thuận theo ý tôi vung tiền mua giờ chiếu."

Lý Niệm không nói gì, chỉ ngậm điếu thuốc nhìn Thế An rồi cười.

Thế An khẽ gõ lên bàn trà, "Đã bảo từ lâu rồi, con người tôi thích nói chuyện rõ ràng. Anh cũng đừng cắn xé Tần Nùng mãi, chấp nhặt với phụ nữ có gì thú vị."

Lý Niệm nằm ra sofa, "Được rồi được rồi, chủ tịch Kim nhìn xa trông rộng. Anh gọi tôi đến làm gì? Thể hiện sự xuất sắc về chỉ số thông minh?"

Thế An lấy một điếu thuốc đưa cho anh, "Muốn anh sai đám chó săn ảnh của anh đi làm chút việc, tìm Thang Kỳ Ký cho tôi."

Lý Niệm quay đầu qua, "Chuyện này anh không tìm Trịnh Mỹ Dung, tìm tôi làm gì? Cô ta hô một tiếng là có thể lật tung cái đất Nam Kinh này lên cho anh." Anh nhận lấy điếu thuốc, "Tôi nghe nói Trịnh Mỹ Dung đã đánh gãy chân gã đó rồi, anh vẫn chưa giải được mối hận này à? Muốn giết luôn?"

Lý Niệm không biết rằng Thang Kỳ Ký không chỉ bị gãy chân mà còn bị chặt cụt mười ngón chân nhét vào miệng chính hắn ta.

Thế An chẳng nhìn anh, chỉ nâng tách lên thổi lá trà, "Bảo anh làm thì anh cứ làm, có chút chuyện nhỏ ấy cũng không làm được, cho anh nhiều

https://thuviensach.vn

tiền để làm gì?"

Lại bắt đầu dùng tiền để sỉ nhục nhau, Lý Niệm cảm thấy phiền phức, "Dạo này anh đổi sang đọc tổng tài văn hả?"

Thế An bị anh chọc cười, "Tìm được rồi thì đừng để hắn ta phát hiện ra, cứ theo dõi là được. Tìm được nhớ báo tôi một tiếng."

Dạo này Bạch Dương hay xem bộ phim mà chính cậu đóng, càng xem càng khó chịu --- Fan cứ nhắm mắt khen bừa cậu, nhưng cậu tự biết mình diễn không tốt như người ta nói.

Thực ra, so với diễn xuất mang tính hủy diệt ban đầu thì bây giờ cậu đã tiến bộ hơn rất nhiều, ít nhất chiếu lên TV vẫn ổn, không có chỗ nào xấu hổ.

Cậu biết mình diễn còn lâu mới sánh được bằng Thị đế như Tăng Ngọc Xương, so với Chung Việt cũng kém hơn một bậc. Nhưng có thể làm gì đây, chỉ đành hận chính mình trước kia không chịu học hành đàng hoàng.

Bạch Dương còn chưa phát hiện ra bây giờ cậu đã có thể nhận ra sự chênh lệch diễn xuất nhờ vào những chi tiết nhỏ, thậm chí còn có thể phán đoán được sai lầm của mình từ hai tháng trước.

Trước kia cậu chỉ biết bắt chước diễn lại, mà hiện tại đã có thể chắt lọc và tiếp nhận kỹ năng diễn xuất từ những tác phẩm phim ảnh hoàn chỉnh.

Đây là một cánh cửa mới, Bạch Dương đẩy ra rồi đi vào nhưng chính cậu lại không hề hay biết. Bây giờ cậu chìm đắm vào xem TV, TV khiến cậu vui vẻ, mỗi một ưu khuyết điểm của diễn viên đều hiển hiện trước mắt cậu, cậu biết nên học cái nào, không nên học cái nào.

Thời điểm một gốc cây lớn dần lên, đồng thời nó cũng lẳng lặng đổ bóng xuống mặt đất.

https://thuviensach.vn

Thế An cùng cậu xem TV. Hai người ngồi trên thảm, giữ cho tâm khí bình lặng, vừa xem vừa thảo luận chi tiết nào thể hiện không tốt.

Thế An thật tâm cảm tạ Kiều Sa Sa, nhờ có kịch bản lên xuống thăng trầm của cô mà bộ phim không sa vào vũng lầy. Kịch bản giữ vai trò như vậy, khán giả thường xem vì diễn xuất, nhưng cũng có nhiều người xem là vì nội dung.

Thế An lãng phí rất nhiều thời gian với cậu, Bạch Dương hiểu, hắn cũng bề bộn công việc --- Trước kia bọn họ chỉ gặp nhau vào ban ngày nên cậu không biết, bây giờ ở bên nhau rồi, Bạch Dương mới phát hiện ra hàng đêm Kim Thế An đều ở nhà xem báo cáo, mới có cũ có, xem hết tập này tập khác.

"Sao không xem hết ở công ty?" Bạch Dương khẽ đá hắn một cái.

Thế An bắt lấy chân cậu, bỏ vào trong lòng, "Chẳng phải ở nhà sẽ được nhìn thấy em sao?"

Bạch Dương lại đỏ mặt.

Hai người vừa bắt đầu anh anh em em là không còn tâm trạng xem TV nữa, báo cáo cũng không chuyên tâm nhìn, bài hát chủ đề đang cất lên cũng không quan tâm.

Chính là bài hát mà Chung Việt viết cho Bạch Dương. Sức lan tỏa của bài hát còn hơn cả chính bộ phim, phim chưa chiếu mà bài hát được công bố trong đợt tuyên truyền đã lên hotsearch.

Chuyện này Bạch Dương làm không tồi, Lý Niệm cũng khen ngợi cậu, "Nếu cậu sớm hát được như thế thì tôi bớt mệt biết bao nhiêu."

Bạch Dương dụi vào ngực Thế An, "Em hát có hay không?"

https://thuviensach.vn

Thế An ôm lấy cậu, môi chạm lên xương quai xanh lộ ra ngoài của Bạch Dương, "Tôi thích nghe em hát cái khác."

Bạch Dương hiểu hắn muốn nói gì, người này thật sự quá đen tối.

Đáng mừng là hoa nở trong tường, ngoài tường cũng thơm. Tuy rating của bọn họ rất bình thường nhưng OST thì gây nên hiện tượng. Kim Thế An đã lựa chọn chính xác --- Phim chiếu giờ vàng 8 giờ tối, khắp đầu đường cuối ngõ đều bật opening và ending của "Tổng tài lang thang". Khả năng viết nhạc trời cho của Chung Việt quả thật không tầm thường, cậu ấy hiểu được mọi người muốn nghe cái gì, cũng biết cách để bài hát được phổ biến rộng rãi --- Tiêu chuẩn của đa số quần chúng cũng như Bạch Dương vậy, âm cao không tới, âm trầm không đạt, nếu Bạch Dương có thể hát tốt thì đương nhiên mọi người cũng có thể hát tốt.

Ai mà không thích một bài hát bắt tai buột miệng là có thể ngâm nga?

Đã có KTV thêm ca khúc của bọn họ vào danh sách, tuy là hàng lậu. Bạch Dương lên B trạm thấy đâu đâu cũng là bản cover, đáng giận nhất là hát còn hay hơn cậu.

Đây là đêm cuồng hoan của fan CP. Fan Chung Bạch vừa bị fan Khương Bạch chọc ngoáy vì Chung Bạch không có tác phẩm, bây giờ bọn họ đã có thể thẳng lưng mà đứng. Có phim, có tiết mục giải trí, còn có cả tình ca chính chủ tự sáng tác tự hát, ngọt đến tiểu đường.

Fan Khương Bạch bị fan Chung Bạch ấn đầu mà đánh. Fan Chung Bạch ngày nào cũng hóng tập mới của phim, cắt ghép cả đống MV, nội dung nói về anh trai Lâm Mặc và em trai Lâm Thoại máu chó cả xô, còn cắt ghép được cả cảnh giường chiếu, nữ chính nữ phụ đều thành người qua đường, phía dưới toàn là hội fan vào hò hét "Khoa chỉnh hình muôn năm! No more me*".

https://thuviensach.vn

*Nói chung là có một vụ anh trai và em gái luận loan, người anh bị bố đánh què chân phải đi điều trị ở khoa chấn thương chỉnh hình bên Đức. Từ đó cứ nhắc tới luận loan là dân mạng Trung Quốc sẽ kêu là "khoa chỉnh hình nước Đức".

No more me đại khái là "Tôi không còn, tôi chết rồi".

Bạch Dương đã quăng mất liêm sỉ, ngày nào cũng chụm đầu cùng Chung Việt xem mấy video hủy hoại tam quan, hai người được mở ra thế giới mới, cười đến mức lăn lộn trên đất.

Thực sự nghĩ idol của các người không chơi B trạm sao.

Có điều, chuyện này cũng chứng minh rằng người xem thực sự đã quan tâm yêu mến bọn họ mà không phải do sao tác --- Dù bọn họ không xuất đầu lộ diện nhưng bài hát thì vẫn treo trên môi, ở lại trong lòng người xem.

À, còn có CP của hai người.

Lý Niệm tranh thủ độ nóng, sắp xếp một loạt các hoạt động ca nhạc, trước tiên là ở Thượng Hải, sau đó đi Bắc Kinh, trạm cuối cùng quay về Nam Kinh cô nương của bọn họ.

Showcase tổ chức rất có tâm, từ ca khúc đầu tiên mang đi thi tới ca khúc đang hot khắp đầu đường cuối phố trong "Tổng tài lang thang", hát hết toàn bộ, fan bên dưới còn hát theo và tham gia trò chơi tương tác, hoạt động diễn ra hơn một tiếng đồng hồ.

So với concert thực sự thì hoạt động này chưa là gì, nhưng với hai người mới mà nói, như thế cũng đã đủ phấn khích --- Thực sự có nhiều người thích bọn họ như vậy, vì bọn họ mà hội tụ lại đây.

Các cô gái vẫy lightstick rồi hò hét fanchant, cùng hát với bọn họ, bài nào cũng vậy, hát đến cao trào thì vừa khóc vừa hát. Ai cũng không biết

https://thuviensach.vn

mình đang khóc vì điều gì, có lẽ là cảm động chính mình, cũng cảm động vì người khác đi.

Đây là nhóm fan khai hoang đầu tiên, mỗi một người đều thầm thấy may mắn vì tinh mắt nhận ra ngọc quý, cuối cùng cũng đợi được ngày mà hai viên ngọc của bọn họ tỏa sáng. Nước mắt rơi xuống không chỉ vì thần tượng, cũng vì sự mong mỏi tha thiết của họ đã không bị phụ lòng.

Bạch Dương cũng đỏ mắt --- Cố gắng không bao giờ là uổng phí, luôn có người chân thành nhớ kỹ. Cậu buông guitar nhìn Chung Việt, Chung Việt vươn tay ra, hai người kìm lòng không đặng ôm chặt lấy nhau.

Cái này không cần nhiều lời nữa, fan CP nổ tung weibo, sóng cuộn gió gầm, dời sông lấp biển.

Thế An cũng vui mừng thay cho Bạch Dương. Lúc ở công ty, Trịnh Mỹ Dung đưa tài liệu cho hắn mà miệng cũng vô thức ngâm nga bài hát của Bạch Dương.

Lý Niệm rầm một tiếng xông cửa vào, Thế An bị dọa sợ: "Có chuyện gì vậy, không phải anh đang bận liên hệ địa điểm sao?"

Bạch Dương có nói với hắn, cuối tuần sẽ về Nam Kinh tổ chức buổi cuối của tour diễn.

Lý Niệm quay đầu lại, thấy Trịnh Mỹ Dung đã đi ra ngoài mới quay lại nói: "Tìm được Thang Kỳ Ký rồi, trốn bên Giang Ninh. Khưu Mẫn Tuyền và Uông Lỗi đều ở Thượng Hải, cụ thể chỗ nào thì để tôi theo dõi thêm."

Thế An rất hài lòng với thái độ làm việc của anh, hắn không bảo Lý Niệm tìm Khưu Mẫn Tuyền và Uông Lỗi nhưng Lý Niệm hiển nhiên đã hiểu được ý của hắn, tìm thấy cả ba người.

Thế An nâng tay bảo Lý Niệm ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm không ngồi, "Tôi đến không phải để nói chuyện này, tôi có một tin rất xấu muốn thông báo với anh."

Anh lấy điện thoại từ trong túi quần ra: "Anh có xem weibo không?"

Trên di động là một bức ảnh chụp rất mờ, Thế An liếc mắt nhìn, tức thì mặt biến sắc.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 38: Ngày Mai

Edit: Dờ

Ảnh chụp rất mờ, nhưng có thể nhận ra được một người là Bạch Dương, người kia là Thế An, hai người thân mật dựa sát gần nhau. Hỏng ở chỗ Bạch Dương không che mặt, kính mắt cũng không có, chẳng còn đường chống chế.

Ảnh chụp Kim Thế An đang khoác áo cho Bạch Dương.

"Tôi đã bảo anh đừng công khai làm những chuyện thế này mà?" Lý Niệm nghiêm mặt.

Kim Thế An không nói gì. Hắn không ngờ người đương thời sẽ rình rập đời sống riêng tư của minh tinh tới mức này. Lúc ấy trời tối đen, đèn đường cũng không sáng, hắn tranh thủ lúc đêm tối mới cảm thấy hắn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ai ngờ một tháng sau, sự việc bại lộ.

Lý Niệm chết tâm, Bạch Dương đúng là thiếu quản giáo, đã dặn dò cả vạn lần, ra ngoài phải mang kính mắt khẩu trang, giờ thì hay rồi, quang minh chính đại bị chụp ảnh.

Thế An xem đi xem lại bức ảnh mấy lần, "Lúc ấy là buổi tối, sao có thể chụp rõ ràng như vậy."

https://thuviensach.vn

"Anh nghĩ tụi chó săn bất tài hết à?" Lý Niệm nhổ khói thuốc về phía hắn, "Xong luôn, lần này để Tần Nùng bắt được thóp, anh cứ chờ cô ta gây sóng gió cho anh xem đi."

Thực ra Tần Nùng không có động tĩnh. Tin tức tổng tài Hải Long có mối quan hệ đồng tính với tiểu sinh mới nổi đã lên hotsearch. Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung cố gắng khống chế tin tức, hôm sau tin này đã biến mất khỏi các trang web, nhưng miệng người đời thì không thể chặn được.

Tất cả các diễn đàn giải trí đều đang bàn tán về chuyện Thạch Hiểu Sinh Lâm Thoại bị phú hào bao dưỡng.

"Tôi đã thấy cậu ta giống gay từ lâu rồi, cái mặt búng ra sữa."

"Đau lòng 30 giây cho Khương Duệ Quân, không biết lúc đối diễn có bị sàm sỡ không nữa."

"Các thím search thử tổng tài Hải Long đi, đẹp trai phết."

Lý Niệm liên hệ với quản lý các website, thấy bài nào xóa bài đó, xóa xong lại nhảy ra post mới, cư dân mạng vẫn tiếp tục bàn luận về tiểu bạch kiểm bị kim chủ bao dưỡng.

Fan Chung Bạch vừa đón mùa xuân thì đã phải hứng chịu cơn gió rét, thiếu điều ôm nhau mà khóc. Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao thì họ im lặng, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Tạm thời Bạch Dương không thể hoạt động, đi tới chỗ nào cũng có phóng viên dồn dập hỏi các vấn đề liên quan. Giá cổ phiếu Hải Long cũng xuất hiện biến động nhẹ, may mà tin tức bị truyền khắp nơi chỉ nói về sự mập mờ của hai người.

Bọn họ vẫn rất may mắn, cổ đông còn chưa biết Kim Thế An phung phí rất nhiều tiền vì đàn ông, nếu chuyện này truyền ra, Hải Long sẽ bùng nổ.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Trịnh Mỹ Dung cũng tìm được cơ hội nói chuyện với Thế An: "Tiền đầu tư cho An Long quá nhiều, tình hình này hội nghị báo cáo năm nay sẽ rất khó coi."

Chị nhịn Kim Thế An lâu như vậy chính là để bây giờ hắn không thể phản bác. Kim Thế An cưng chiều cậu minh tinh kia lên tận trời, vung tiền như rác, chị vẫn luôn chờ cái scandal này xảy ra để chặn miệng Kim Thế An.

Thế An ngước mắt nhìn chị, cười nói: "Cũng chẳng phải lần đầu, trước kia tôi cũng cho Tần Nùng không ít."

"Vậy cậu tính báo cáo thế nào đây? Chỉ trong năm nay đã đổ vào An Long những hai trăm triệu."

Thế An nghiêng đầu, "Đối với cô thì việc này không khó giải quyết."

"Tôi sẽ cho hội đồng cổ đông một lý do chính đáng." Trịnh Mỹ Dung thành khẩn nói.

"Thu mua bệnh viện có lý do chính đáng, đầu tư không thời hạn vào công nghiệp mũi nhọn cũng có lý do chính đáng. Mà đầu tư vào giải trí không chỉ có Hải Long chúng ta, Vạn Đạt, Bảo Hoa, ai cũng đang làm."

Thế An chậm rãi chấm bút vào nghiên, đầu bút lông ánh lên màu mực nước đen nhánh.

Một lần nữa hạ bút, nước chảy mây trôi.

"Có thể đưa ra lý do hay không, đó là năng lực của cô. Tin hay không, đó là chuyện của hội đồng cổ đông."

Trịnh Mỹ Dung nhìn Kim Thế An cúi đầu viết chữ, cảm thấy vô cùng xa lạ.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên chị thấy sợ.

Thế An chỉ hỏi chị: "Xem chữ này của tôi viết thế nào?"

Trịnh Mỹ Dung không hiểu thư pháp, về phương diện này thì mù tịt. Chị không đáp, buông tập tài liệu báo cáo xuống, "A Thế, thời gian này lưu ý đám phóng viên, đừng để lộ ra tin tức gì nữa."

Người phụ nữ này quả nhiên hiểu đạo lý dĩ nhu khắc cương, cô ta đang tránh đối đầu trực tiếp.

Thế An mỉm cười nghe tiếng bước chân Trịnh Mỹ Dung đi xuống lầu, sau đó chuyên tâm nhìn chữ chính mình vừa viết.

Hắn rất ít khi viết Đạo Đức Kinh, có điều bây giờ cảm thấy rất thích hợp.

Tương dục nhược chi, tất cố cường chi; tương dục đoạt chi, tất cố dữ chi.

Kiến tiểu viết minh, thủ nhu viết cường.*

*Triết lý trích từ Đạo Đức Kinh, nghĩa là "Nếu muốn làm yếu đi thì phải làm mạnh lên. Nếu muốn lấy đi thì phải cho đi".

Nguyên văn: 將欲歙之，必故張之；將欲弱之，必故強之；將欲廢之，必故興之；將欲取之，必故與之。是謂微明。柔弱勝剛強。魚不可脫于淵，國之利器不可以示人。

Tương dục hấp chi, tất cố trương chi. Tương dục nhược chi, tất cố cường chi. Tương dục phế chi, tất cố cử chi. Tương dục đoạt chi, tất cố dữ chi. Thị vị vi minh. Nhu nhược thắng cương cường.Ngư bất khả thoát ư uyên, quốc chi lợi khí bất khả dĩ thị nhân.

Dịch nghĩa: Nếu muốn thu hút lại thì phải mở ra. Nếu muốn làm yếu đi thì phải làm mạnh lên. Nếu muốn lìa bỏ thì phải lại gần. Nếu muốn lấy đi thì phải cho đi. Đó gọi là sáng suốt một cách sâu sắc. Nhu nhược thắng

https://thuviensach.vn

cương cường. Cá chẳng thoát được vực sâu. Những gì có lợi cho nước chẳng thể phơi bày cùng dân.

Mọi người đều nghĩ rằng chuyện này cứ thế mà qua đi.

Nhưng dư luận không bao giờ chỉ là một con sóng.

Mấy tài khoản blogger bị cấm không được đưa tin về scandal của tổng tài và minh tinh, thế là chuyển hướng qua công kích bộ phim chiếu giờ vàng của đài Tinh Mang, rating và diễn xuất đều bị moi ra chế nhạo lần nữa. Bọn họ chế nhạo rất hợp tình hợp lý, nữ hoàng rating bị đẩy xuống 11 giờ, vô danh tiểu tốt lại chiếm cứ khung giờ vàng, các loại lập luận được đưa ra, fan Tần Nùng khóc lóc bất bình thay cho minh tinh nhà mình.

Tần Nùng chỉ vô tội đăng một đoạn thanh minh lên weibo: "Rating của tôi đến từ niềm tin của mọi người, cho dù là giờ chiếu ra sao, cho dù là đài phát sóng nào, cũng hy vọng mọi người có thể cho người mới có cơ hội được thể hiện. Tôi không nói tới những vấn đề khác, chỉ muốn nói rằng, hãy công bằng với người mới. Mỗi một người, hãy công bằng một chút."

Đoạn phát ngôn này khá là nội hàm.

Diễn viên đã lên tiếng, toàn thể mọi người đều mờ mịt. Một bộ phận fan Chung Việt đã bị chọc giận, idol của các cô rõ ràng vừa diễn tốt vừa đẹp trai, dựa vào đâu mà phải đóng phiên vị hai; ca khúc chủ đề cũng là do Tiểu Chung của các cô viết, dựa vào đâu mà chỉ mình Bạch Dương được hát; phụ diễn cho Bạch Dương toàn là lão làng trong nghề, dựa vào đâu mà phụ diễn cho Chung Việt toàn hạng vô danh tiểu tốt.

Fan không nhẫn nhịn được nữa, đại chiến cắn xé nhau, mũi giáo chỉ thẳng về phía An Long Ent., fan Chung Việt chỉ trích công ty đối xử bất công, tài nguyên giành được lại đi nâng đỡ phế vật, bắt idol nhà các cô đi lót giày. Lúc đầu fan Bạch Dương còn nhẫn nhịn không đáp trả, cho tới khi fan Chung Việt phát ngôn rằng "Bạch Dương hút máu không biết nhục",

https://thuviensach.vn

fan Bạch Dương không thể ngồi yên được nữa, châm chọc Chung Việt là lót giày đệm chân, ở vị trí nào thì nên biết điều mà an phận với vị trí đó.

Fan Chung Việt đương nhiên lại spam phốt bị bao dưỡng của Bạch Dương khắp màn hình, "Bán mông đổi lấy tiền, Tiểu Chung nhà chúng tôi không thèm! Đổi công ty! An Long cút khỏi giới giải trí!"

Fan Chung Việt và fan Bạch Dương trước nay luôn hòa khí, giờ thì loạn thành một nùi. Người ta thường nói, chung hoạn nạn dễ, cùng phú quý mới khó, hiện tại hai người chưa phú quý nhưng fan đã cắn nhau. Fan CP không dám phát biểu, fan CP trốn dưới váy mà khóc.

Tần Nùng gánh vô số nồi mà Lý Niệm úp cho, lúc này cô ta mới đáp trả. Đây mới chính là phong cách của Tần Nùng, một đóa bạch liên trong sạch thuần khiết. Cắn nhau là chuyện người khác, cô ta vô tội. Cô ta nhịn lâu như vậy, Lý Niệm dám chen giờ phát sóng, không báo thù thì quả là mất thể diện.

Lý Niệm không còn gì để nói, ngay cả câu "gái điếm" cũng lười chửi. Bàn về độ điếm, Tần Nùng đứng thứ hai không ai dám đứng thứ nhất, nữ hoàng đĩ điếm, hoàn toàn xứng đáng.

Bạch Dương chủ động nhận lỗi với Lý Niệm: "Rất xin lỗi, Lý tổng. Đều là lỗi của tôi, tôi nên đeo kính đội mũ ra ngoài mới phải."

Lý Niệm liếc mắt nhìn cậu, "Kim baba của cậu bảo cậu tới đây?"

Bạch Dương cúi đầu, "Tôi tự tới, tôi không nên trái lời anh."

Chung Việt đứng bên cạnh, khó xử nhìn trái nhìn phải.

Lý Niệm nhìn Bạch Dương cả nửa ngày, nhả ra một hơi thuốc, "Thôi, chuyện như thế này về sau còn nhiều. Những lời tôi đã nói đừng để tôi phải

https://thuviensach.vn

nhắc lại lần hai. Bây giờ sự đã rồi, cậu cứ chịu đựng đi, ít nhất cũng có nhiệt độ, tai tiếng cũng là danh tiếng."

Anh cảm thấy rất mệt tâm. Bạch Dương có phải thiểu năng hay không, chuyện mà người khác sớm hiểu từ lâu, cậu cứ nhất quyết phải ăn no rồi thải ra thì mới hiểu. Hôm nay anh không mắng Bạch Dương, cậu nên cảm ơn giảng viên Cổ và giảng viên Triệu, hai người chưa bao giờ nói lời hay ý đẹp về Bạch Dương trước mặt cậu, nhưng sau lưng lại khen Bạch Dương rất chịu khó, tiến bộ cũng nhanh.

"Thực ra cậu ấy đã tích lũy đủ kinh nghiệm rồi, chỉ thiếu một bệ phóng. Tôi đề nghị tiếp theo Lý tổng anh nên nhận một bộ chế tác lớn, đạo diễn danh tiếng có thể chỉ điểm cho cậu ấy. Diễn xuất của Bạch Dương thiên về tự nhiên, loại này giống như hoa nở muộn vậy, chỉ luyện tập thì không đủ, còn cần một đạo diễn đủ giỏi chỉ đường cho cậu ấy, khi thông suốt rồi thì sau này rất dễ dàng."

Giáo sư Triệu trước giờ luôn mắng Bạch Dương ngốc nghếch, sau lưng lại đánh giá cậu hoàn toàn trái ngược.

Lý Niệm nghĩ hai giảng viên nể mặt nên mới hạ thủ lưu tình. Mắng chửi cũng chẳng đem lại niềm vui cho ai.

Phốt này nối tiếp phốt kia, tất cả mọi người đều sức cùng lực kiệt. Bạch Dương thấy fan của cậu cãi nhau với fan Chung Việt, cậu rất khó chịu, khó chịu hơn là Chung Việt cứ liều mạng thanh minh giúp cậu trên weibo.

"Tôi rất thích diễn xuất của Bạch Dương, tôi cảm thấy cậu ấy diễn rất tốt, chúng tôi là bạn tốt của nhau."

"Đạo diễn Lâm nói vai diễn này rất phù hợp với Bạch Dương, biên kịch cũng giỏi, hy vọng mọi người đừng khắc khẩu vì vai diễn này."

"Tôi và Bạch Dương sẽ không giải tán."

https://thuviensach.vn

Chung Việt không đếm xỉa gì nữa, quả thực dùng mạng để giải thích.

Thiết lập nhân vật "Chung tổng fanboy" không bị phá vỡ, fan CP mừng quá hóa khóc. Bát đường này đúng là khổ tận cam lai, còn tình tiết gì cảm động hơn đưa than trong ngày tuyết rơi, hoạn nạn có nhau không xa không rời? Điện ảnh còn không có tình tiết như thế biết không? CP của bọn họ quả thực ngọt đến mức không biết xấu hổ, có trời có đất cùng đóng dấu chứng giám. Bát đường này của Chung Bạch có thể đứng top 3 CP của năm.

Fan CP hiên ngang đứng thẳng giữa mưa máu gió tanh, tuy rằng ngoài mặt thì các cô tuyệt đối không nhận mình là hủ nữ, chỉ là fan thuần khiết.

Giữa tâm bão, "Tổng tài lang thang" phát hành toàn bộ album OST. Lý Niệm rất xảo quyệt, còn phân loại bìa album hình Lâm Mặc, Lâm Thoại và bìa album có cả hai người.

Được thôi, vậy là nhà nào cày doanh thu của idol nhà nấy, dùng tiền vả mặt lẫn nhau.

Lý Niệm vui vẻ ngồi trong văn phòng đếm tiền, tuy không nhiều nhặn gì nhưng số liệu là quan trọng nhất, dù gì cũng là CD hàng thật giá thật.

An Long phát thông cáo tạm thời không tham gia tiết mục giải trí, nhưng buổi diễn của nhóm thì không thể cho leo cây. Tour diễn đã hoãn một tuần, không thể hoãn thêm được nữa.

Áp lực của Bạch Dương rất lớn, cậu lo lắng vì vụ bê bối lần trước, hơn nữa chứng kiến fan của hai bên cắn xé nhau khiến cậu không dám bước tiếp. Chung Việt biết cậu có nỗi khổ trong lòng, kéo Bạch Dương chơi Love live.

"Thẻ UR." Chung Việt nhắn wechat cho cậu để phát tán Âu khí, "Rút 300 lần, xem ai nhiều UR hơn."

https://thuviensach.vn

Đêm trước buổi diễn, hai người điên cuồng rút thẻ. Rất xui xẻo, Bạch Dương rút ra một đống Honoka, Chung Việt rút ra cả nùi Kotori.

Thế An không hiểu bọn họ đang chơi trò gì, chỉ biết rằng Bạch Dương lại đang chơi cùng cô gái trong màn hình của cậu.

Hắn biết Bạch Dương đang sợ hãi, chỉ là cậu không chịu nói ra.

Lời đồn đại có thể khiến người ta tổn thương, tuy luôn biết rằng một ngày nào đó sẽ phải đối mặt, Thế An vẫn mong những fan ca nhạc kia sẽ lưu tình một chút.

Ngày này rốt cuộc cũng phải đến.

Mà số lượng fan tham gia buổi diễn khiến bọn họ không thể tin vào mắt mình.

Không còn chỗ ngồi, bên ngoài sân diễn có rất nhiều cô gái đang đứng vì không mua được vé.

Khác với màn mưa máu gió tanh ở trên mạng, các cô cùng khóc, cùng cười, cùng chờ bọn họ.

Bạch Dương và Chung Việt đứng sau sàn diễn vỗ nhau bồm bộp, Lý Niệm đứng cạnh châm chọc: "Kích động cc, vé preorder hơn mười ngày trước đã bán hết sạch. Các cậu không nhìn thấy còn một đống đứng bên ngoài sao?"

Nam Kinh là nơi bọn họ xuất phát, buổi diễn hôm nay khác với khi tổ chức ở Bắc Kinh Thượng Hải, hôm nay sẽ trình bày tất cả các ca khúc đếm ngược từ mới nhất về cũ nhất.

Không quên ước vọng thuở ban đầu.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, tất cả fan ở bên dưới cùng hợp xướng ca khúc hồi mới debut của bọn họ, "Ngày mai xuân đến".

- --- Bởi vậy nên đến cuối cùng, vẫn cất tiếng gọi tên em.

- --- Những lời không thể thốt ra, và những dự định không thể thực hiện.

- --- Nếu ngày mai mùa xuân đến, tôi muốn tới gặp em.

Mùa xuân tới rồi, tới với thành phố mà ở nơi đó bọn họ thất vọng vô số lần nhưng vẫn ôm hoài hy vọng. Nhục mạ cũng tốt, châm biếm cũng được, cho dù dưới sân khấu chỉ còn sót lại một người yêu thích bọn họ thì vẫn có thể tiếp tục cất tiếng hát.

Buổi diễn khép lại, fan còn ôm nhau mà khóc, Bạch Dương và Chung Việt lui ra hậu đài theo lối đi chuyên dụng, vô số chiếc micro vươn về phía bọn họ.

"Bạch Dương, có thể trả lời một số câu hỏi về vụ việc lần trước không? Cậu và tổng tài Hải Long thực sự có quan hệ với nhau?"

"Trong ảnh chụp có phải cậu không?"

"Lý tiên sinh có thể chia sẻ một chút về việc An Long đột nhiên nhận được đầu tư không ạ? Chúng tôi nghe nói là Hải Long đã đầu tư cho An Long."

Bạch Dương biết, cái màn này cũng sẽ trở thành đề tài cho các cô gái bàn tán say sưa.

Thật nực cười, cậu và Chung Việt sống trong cái tình yêu ảo tưởng của các cô, nhưng rõ ràng là mỗi người đều có tình yêu riêng của mình.

Bọn họ bước ra ngoài trên lối đi dài đầy tiếng ồn ào. Qua cửa kính xe, Bạch Dương nhìn về phía xe của Thế An ở đằng xa, cách cả dòng người tấp

https://thuviensach.vn

nập, giống như bị ngăn cách giữa những lời nhàn ngôn toái ngữ, đàm tiếu chỉ trích vĩnh viễn không có hồi kết.

Cậu khẽ vẫy tay với chiếc xe phía xa ấy, dù rằng có lẽ Kim Thế An không thể thấy được.

Nơi ấy mới chính là mùa xuân thực sự, mới chính là tình yêu thực sự của cậu.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 39: Khổ Hạ

*Khổ hạ, chỉ hiện tượng khi vào hè nhiệt độ không khí lên cao, dẫn đến mất khẩu vị, lượng thức ăn đi vào cơ thể ít hơn các mùa khác cùng triệu chứng sốt nhẹ (37℃--37.4℃), thân thể mệt mỏi rã rời, tinh thần không phấn chấn, năng suất làm việc và thể trọng đều giảm xuống.

Edit: Dờ

Hiện tại bọn họ chỉ có thể hôn nhau trong phòng sau khi đã kéo rèm kín.

Ngoài cửa sổ là nắng đầu hạ lộng lẫy sáng chói, mà sau tấm rèm cửa là sắc xuân khó diễn tả bằng lời.

Bạch Dương nửa quỳ nửa bò ra giường, Kim Thế An đứng phía sau cậu, tay giữ chặt thắt lưng Bạch Dương, chất lỏng dính dớp liên tiếp chảy xuống từ nơi kết hợp của bọn họ, hạ thân của cậu đong đưa theo nhịp của Kim Thế An. Bạch Dương nhỏ giọng cầu xin tha, Thế An ngừng lại, cậu tiếp tục khóc nói muốn nữa.

Kim Thế An luôn dung túng cho sự sáng nắng chiều mưa của Bạch Dương, đành để cậu tiếp tục nằm úp sấp mà khóc.

Có lẽ vô số người đã từng tưởng tượng ra dáng vẻ sắc tình của cậu thần tượng mới nổi danh này, mà dáng vẻ ấy giờ đây đang phô bày toàn bộ dưới mắt Thế An.

https://thuviensach.vn

"Dương Dương, như vậy thắt lưng em sẽ không chịu nổi đâu."

"Chịu được..." Bạch Dương rầm rì trên tấm chăn.

Thế An thở dài, ôm ngang Bạch Dương lên, hắn ngồi lên ghế rồi thả Bạch Dương xuống.

Bạch Dương bị Thế An ôm ở giữa không trung rồi đột nhiên thả xuống, thân thể rơi ngay xuống khí quan đang dựng đứng kia. Cả thân thể cậu được Kim Thế An lấp đầy, Bạch Dương cảm thấy như bị đâm xuyên qua rồi.

Cậu lại bắt đầu khóc, vừa kêu vừa làm nũng, dùng mông ma sát túi tinh hoàn bên dưới.

Không giống với khuôn mặt đoan chính nhã nhặn của Thế An, hạ thân của hắn đủ cuồng dã, lông đen dày rậm thô cứng chà xát qua huyệt khẩu đã đỏ như máu của Bạch Dương, khí quan của hắn còn khuấy động trong thân thể cậu, thậm chí còn có nhịp đập như thể có ý thức riêng.

Cả bên trong và bên ngoài đều kích thích cảm quan và tuyến thể mong manh của Bạch Dương.

Những âm thanh mơ hồ không rõ liên tiếp phát ra từ miệng cậu.

Ban ngày tuyên dâm, quả thực không thể nghe tiếp, Paul dẫn đám người làm đi ra cửa phạt đứng tập thể.

Mà Bạch Dương vẫn nói chưa đủ, giữ tay Thế An muốn hắn phải bắn bên trong. Thế An hết cách với cậu, đành phải tạm ngừng, xoay Bạch Dương lại rồi ôm vào trong lòng.

Trên người Bạch Dương đều là dấu vết của từng lần hắn phát tiết, dịch thể màu trắng, dấu hôn đỏ hồng, vết cắn mút xanh tím.

https://thuviensach.vn

Thế An lo lắng để người khác nhìn thấy sẽ không hay, lại cảm thấy trừ hắn ra, đừng hòng ai khác được nhìn thấy những chỗ ấy.

Bạch Dương giống như một miếng kẹo quả dính ở trên người hắn. "Tiếp đi."

Thế An không biết Bạch Dương rốt cuộc là làm sao. Từ lúc bọn họ mở ra cánh cửa này, hai người tâm ý tương thông, đương nhiên là ngày ngày vui vẻ, nhưng hiện tại Bạch Dương quá điên cuồng. Không phải Thế An không thể cho cậu, hắn chỉ sợ Bạch Dương ăn không tiêu.

Cứ làm là Bạch Dương sẽ khóc, khóc rồi sẽ làm nũng không biết mệt, hắn làm thế nào để cự tuyệt đây? Bạch Dương nói muốn, hắn không thể khống chế được chính mình. Thế An thực sự sợ nếu cứ tiếp tục thế này, hắn sẽ biến thành cầm thú không hơn không kém. Chỉ cần Bạch Dương trở về căn phòng này, vươn tay kéo rèm lại, hắn đã khó có thể kiềm nén được ý nghĩ ấn Bạch Dương xuống giường.

Đây còn chưa phải tất cả.

Trạng thái của Bạch Dương hiển nhiên là không bình thường. Hiện tại bọn họ muốn tránh tai mắt người ngoài nên chuyển đến biệt thự khu Thê Hà. Phàm là chỗ không có người, Bạch Dương bắt đầu dính lấy hắn. Hôm trước cậu tập dượt phỏng vấn ở công ty đến hai ba giờ sáng, Thế An dẫn theo Tiểu Mã đi đón cậu, hắn không dám dùng xe của mình, thế là mượn xe riêng của Trịnh Mỹ Dung. Ở trên xe, Bạch Dương dính lấy hắn trong chốc lát, Thế An đã cứng lên, cậu chậm rãi trượt xuống liếm hạ thân của hắn.

Có phải Bạch Dương đã từng làm chuyện này với người khác. Thế An chẳng kịp giật mình, chỉ cứng đờ ngồi một chỗ mà nghĩ.

Hắn biết làm chuyện này trước mặt Tiểu Mã không hay chút nào, nhưng hắn được liếm đến nỗi đầu óc nóng lên, sự đố kỵ và dục vọng chiếm hữu tràn ngập, hắn ấn Bạch Dương xuống ghế ngồi.

https://thuviensach.vn

Từ đầu tới cuối, Tiểu Mã không dám quay đầu lại, suốt dọc đường đều là đi vòng quanh cao tốc.

Thế An ôm Bạch Dương lúc này đã mềm nhũn vào lòng, an ủi Tiểu Mã: "Ngày mai tôi sẽ mua một chiếc xe mới đền Trịnh tổng."

Tiểu Mã khóc không ra nước mắt, may mà Kim tổng hiểu lòng người, bằng không Trịnh tổng sẽ đánh chết cậu ta.

Lời đồn đại vẫn tiếp tục lên men. Xóa bình luận trên các website chỉ mang tính hiệu quả nhất thời, Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều hiểu rõ.

Càng che càng lộ, càng giấu càng hở, sự hiếu kỳ của mọi người càng bị cấm cản thì càng tăng lên.

Thông cáo thanh minh đều không có hiệu quả, bởi vì chuyện này càng nói càng hỏng --- Nói bọn họ là bạn bè, vậy sao An Long lại nhận được đầu tư? Nếu nhận được đầu tư, rốt cuộc là cầm bao nhiêu tiền? Vì quan hệ bạn bè mà vung hai trăm triệu, ai có thể tin?

Bọn họ không còn cách khác, không thể ngăn lại sự nghi ngờ vô căn cứ, bọn họ không thẹn với lòng, chỉ có thể che giấu trước tai mắt người ngoài.

Mỗi ngày, Bạch Dương đều trải qua sự công kích và phỏng đoán. Fan nhóm nhạc cũng chỉ là một bộ phận nhỏ, fan cá nhân thì vẫn cắn xé nhau như cũ.

Có rất nhiều đồng nghiệp trong nghề cắn lén sau lưng cậu. Đối với việc cạnh tranh, ít đi một đối thủ thì nhiều hơn một cơ hội cho bản thân.

Tuy Bạch Dương là người vô tư nhưng chung quy cậu chẳng phải sắt đá.

Cậu chậm chạp ngu độn, không có nghĩa rằng cậu không có cảm xúc.

https://thuviensach.vn

Mỗi một lời đồn đại đều khiến Bạch Dương sâu sắc cảm nhận được sự chênh lệch giữa cậu và Thế An. Bọn họ vốn bất bình đẳng ngay từ ban đầu, mối quan hệ này cũng là không thể phơi ra ánh sáng, chưa nói tới chuyện anh đến tôi đi, càng chưa nói tới chuyện quang minh chính đại.

Chỉ thời điểm kết hợp cùng nhau, cậu mới thu hoạch được cảm giác an toàn, tựa như chỉ khi Kim Thế An làm cậu khóc, mới chứng minh được bọn họ thực sự thuộc về nhau, sẽ không bị đánh tan bởi nhưng lời đồn ấy.

Thậm chí cậu còn vô thức quyến rũ Kim Thế An, làm cái gì cũng được, làm thế nào cũng được, chỉ cần có thể khiến hắn hứng lên, khiến hắn muốn cậu. Bạch Dương không biết cậu đang làm gì nữa, bây giờ cậu rất khát cầu, giống như động vật chạy tán loạn theo bản năng khi cơn địa chấn đã gần kề.

Có đôi khi Kim Thế An bị cậu khiêu khích tới bất đắc dĩ, hắn không thể duy trì sự dịu dàng nhã nhặn được nữa, bắt đầu điên cuồng như thể trở về hình dáng dã thú nguyên bản. Sau đó nằm trên người cậu, bất đắc dĩ hỏi: "Dương Dương, rốt cuộc em làm sao vậy?"

Cậu gần như nghiện cái cách mà Kim Thế An tỏ ra thô bạo, cậu muốn hắn giữ lấy cậu, ôm cậu, đâm chọc vào thân thể cậu.

Bạch Dương biết như vậy là không tốt, không đúng, không nên. Rõ ràng là Kim Thế An thật tâm yêu cậu.

Tới công ty vẫn phải tập luyện, Lý Niệm không cho bọn cậu cơ hội nghỉ ngơi. Biểu diễn vẫn phải làm, âm nhạc vẫn phải làm. Lý Niệm bảo bọn cậu tập cách đi đứng trên sàn diễn, tập xong thì quay về tập động tác hình thể.

Bạch Dương biết Lý Niệm không sai. Sự chênh lệch giữa nghệ sĩ đôi khi chỉ là một chút, mỗi một người vĩ đại hơn người khác, đều từng là hòn đá thô từng bước tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

Cậu không dám biểu hiện ra lưng đau eo mỏi ở công ty, cố gắng chịu đựng mà tiếp tục luyện. Lý Niệm sắp xếp cho bọn cậu phỏng vấn và chụp hình tạp chí, chạy đi chạy lại giữa công ty và studio chụp hình.

Tranh thủ lúc đợi chụp, Bạch Dương phờ phạc thở dài.

Lý Niệm chọc cậu, "Sao vậy, baba của cậu không thỏa mãn được cậu hả? Nhìn y như dục cầu bất mãn."

Bạch Dương mặc kệ anh.

Lý Niệm kinh hãi.

"Không phải chứ, nhìn anh ta uy vũ hùng tráng như thế, hóa ra lại là loại điện thoại sạc pin hai giờ mới nói chuyện được một phút ấy hả?"

Chung Việt không nhìn nổi nữa, lườm Lý Niệm.

Lý Niệm chạy ra ngoài hút thuốc.

Bạch Dương biết Lý Niệm muốn cậu thư giãn, cậu nghiêng đầu tựa vào vai Chung Việt.

Lý Niệm nói đúng, tai tiếng cũng là danh tiếng, dù gì bọn cậu cũng nổi tiếng rồi, bởi vì phim truyền hình, bởi vì bài hát, cũng bởi vụ scandal của Bạch Dương.

Bọn họ chậm rãi tiến lên tạp chí nổi tiếng, thỉnh thoảng còn lấy được vài lần chụp bìa.

Bạch Dương rất nhanh sẽ được biết rằng, lời đồn đã khiến nội bộ Hải Long xảy ra một trận địa chấn lớn.

Hội đồng cổ đông đã sớm nghe được chuyện Kim Thế An bao dưỡng minh tinh, Kim Thế An từng bao dưỡng Tần Nùng, ai cũng đều biết. Sau đó

https://thuviensach.vn

họ lại nghe nói chủ tịch tìm tân hoan khác, nhưng không biết tân hoan ấy là ai.

Có người lộ ra tin tức, một năm gần đây Hải Long đã đầu tư cho An Long hai trăm triệu. Mà hiện tại, dưới trướng An Long không có diễn viên được như Tần Nùng, thậm chí thành tích cũng không có gì nổi bật.

Hội đồng cổ đông liên tưởng tới lời đồn gần đây, sự bất mãn càng lúc càng lớn. Các bộ phận dưới vẫn chưa rõ sự tình, mà cao tầng thì năm lần bảy lượt tìm Trịnh Mỹ Dung hỏi rốt cuộc là có chuyện gì.

Trịnh Mỹ Dung hỏi họ nghe được chuyện này từ đâu.

Hội đồng cổ đông bực dọc, "Không nhọc Trịnh tổng quan tâm. Nói thật, cho dù không có Hải Long, chúng tôi vẫn còn nhiều lựa chọn khác."

Bọn họ tín nhiệm Hải Long là bởi vì tín nhiệm năng lực của Trịnh Mỹ Dung, không phải là để nhị thế tổ cầm tiền đi bao dưỡng đàn ông.

Trịnh Mỹ Dung lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Chị không muốn phí tâm đi dọn hậu quả cho Kim Thế An, cậu ta đang đề phòng chị, chị không biết rốt cuộc Kim Thế An đã biết những gì.

Trịnh Mỹ Dung muốn Kim Thế An hiểu rằng, công ty này hẳn là nên có một phần của chị, chị nhận được bao nhiêu thì sẽ đóng góp công sức bấy nhiêu.

Không có ai vì ai mà làm không công cả đời.

Chị và Kim Thế An là bạn bè, chính bởi vậy nên chị không muốn Kim Thế An phung phí tình bằng hữu ấy. Ai có năng lực thì có tiếng nói. Trịnh Mỹ Dung là một người theo chủ nghĩa sùng bái kẻ mạnh, mà hiển nhiên Kim Thế An không đủ mạnh.

https://thuviensach.vn

Chị không muốn đuổi cùng giết tận, chị chỉ muốn nhiều lợi ích hơn mà thôi.

Hải Long mời cổ đông đến họp hội nghị cao tầng. Thời điểm Kim Thế An nhận được thông báo, Bạch Dương còn đang điên cuồng phóng túng trên người hắn.

Thế An bịt miệng Bạch Dương lại, Trịnh Mỹ Dung nói ngắn gọn thông báo cho hắn: "Cổ đông mất hứng rồi, bắt cao tầng phải làm báo cáo thành tích doanh nghiệp, sáng mai tôi sẽ báo cho Lý Niệm."

Hai người vẫn còn duy trì trạng thái vành tai chạm tóc mai. Nội dung mà Thế An nghe được, Bạch Dương cũng nghe thấy rõ ràng. Sắc mặt ửng hồng của cậu chợt trở nên tái mét, cậu sợ Thế An phát hiện ra, thế là giấu mặt mình sau gáy hắn, vươn lưỡi liếm cơ lưng dày rộng của Thế An.

Thế An tắt điện thoại.

Đây coi như Trịnh Mỹ Dung bắt đầu phản đòn, Trịnh Mỹ Dung muốn mượn đao giết người, lại có lẽ là muốn rung cây dọa khỉ.

Thế An bật cười, hắn chờ ngày hôm nay đã lâu rồi.Tinh thần hưng phấn khiến hạ thân hắn cũng trở nên sung huyết, hắn ôm lấy Bạch Dương, dùng sức cắm rút.

Bạch Dương miễn cưỡng nghênh đón lấy hắn, thỉnh thoảng cất lên vài tiếng rên rỉ.

Thế An rất áy náy, Bạch Dương đã lăn qua lăn lại cả một buổi trưa, quả thực mệt rồi. Nhưng hiện tại nội tâm hắn tràn ngập dục vọng chinh phục, đối với Bạch Dương, cũng đối với tất thảy những điều không thể đoán trước.

Dục vọng này cần được phát tiết ra ngoài, bất kể hình thức nào.

https://thuviensach.vn

Trên đùi hai người dính đầy chất lỏng tiết ra, hai cánh mông chắc khỏe trắng nõn của Bạch Dương bị đè ép dưới bắp đùi hắn, cậu cắn lấy hắn ở phía sau, quấn quýt, run rẩy mút chặt lấy hắn. Thế An còn vỗ nhẹ lên mông Bạch Dương, tận lực khiến cho mỗi lần đi vào đều là sâu nhất.

Kích thích mãnh liệt khiến hai người thoải mái tới mức run rẩy.

Bạch Dương bị hắm đâm chọc tới mức cả người nâng lên hạ xuống, phát ra vài tiếng kêu rên cao trào vụn vỡ, lại giống như tiếng khóc.

Hắn đâm mở cánh mông Bạch Dương, vui sướng đem tất cả mọi thứ trút vào thân thể đang co rút kịch liệt của cậu.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 40: Thử Kiếm

Edit: Dờ

Tên Kim Thế An này thực ra rất to gan.

Lý Niệm đợi hắn cả đêm, chờ hắn đến hỏi anh đã chuẩn bị ra sao rồi. Anh ngồi đợi mốc mồm, Kim Thế An còn ở trong ổ chăn nhìn Bạch Dương ngủ.

Đúng là nực cười thay U Vương không si tình.

Ngày hôm sau Thế An tiện đường đón Lý Niệm cùng đến trụ sở Hải Long. Lý Niệm thực sự không nhịn được nữa, ngồi trên xe hỏi hắn: "Chủ tịch Kim, anh không dặn dò tôi cái gì à?"

Thế An vẫn còn đang hồi tưởng lại các kiểu dư vị ngày hôm qua, "Có gì mà dặn dò, chút chuyện ấy mà anh cũng không làm được thì há chẳng phải tôi có mắt không tròng."

Lý Niệm bị vẻ mặt hắn khiến cho cảm thấy kinh tởm, "Tôi chưa chuẩn bị gì hết đâu, anh bỏ cuộc đi thôi."

Thế An cười, mở mắt ra rồi lấy một món đồ ở phía sau ném cho Lý Niệm, "Tôi biết anh sẽ nói vậy, tôi cố ý hối lộ cho anh đây, không nể mặt tôi thì cũng nể mặt lễ chứ."

Là một cây thuốc Hoàng Hạc Lâu 1916.

Lý Niệm cũng bật cười, "Được, cái này tôi thích."

https://thuviensach.vn

Thế An nhìn tòa nhà Hải Long ở phía xa, "Hút ít thôi, hại thân thể."

Kim Thế An chẳng việc gì phải sốt ruột. Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công*. Mà lưỡi kiếm này đang trỏ vào đầu Lý Niệm.

*Hạng Vũ làm dạ yến ở Hồng Môn, ngoài mặt là ăn mừng triều Tần diệt vong, thực tế là tham vọng có thể hành thích Lưu Bang trong buổi tiệc. Hạng Trang giả vờ múa kiếm giúp vui, thực tế là muốn dùng kiếm đâm chết Bái Công Lưu Bang. Người đời sau khi muốn chê trách một người mượn danh giúp đỡ nhưng lại mang dụng ý khác thì gọi là "Hạng Trang múa kiếm ý tại Bái Công" (項莊舞劍意在沛公).

Hắn cùng lắm thì chặt đi một cánh tay, Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung chắc chắn phải đối đầu chính diện, Lý Niệm còn nóng lòng hơn hắn. Hắn sẽ không để lộ kỳ vọng của mình, miễn cho Lý Niệm tự kiêu vì lập được công.

Hắn nuôi Lý Niệm lâu như vậy, chính là để bây giờ thả con chó dữ này ra.

Bọn họ sóng vai bước vào thang máy tòa trụ sở Hải Long.

Mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, cổ đông cũng vậy, Lý Niệm cũng thế. Kim Thế An tin rằng Trịnh Mỹ Dung cũng không ngoại lệ.

Hắn không hy vọng hôm nay có thể lật đổ Trịnh Mỹ Dung, hoặc nói cách khác, từ trước tới nay hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện diệt trừ Trịnh Mỹ Dung.

Trịnh Mỹ Dung muốn gì, hắn rất hiểu.

Nhưng hắn có cái nóng tính của riêng mình. Ngọa tháp chi trắc, khởi dung hàm thụy*.

https://thuviensach.vn

*卧榻之侧, 岂容酣睡: Ở một bên giường sao có thể để người khác thoải mái ngủ ngon. Phạm vi thế lực của mình, lợi ích của mình thì không cho phép người khác xâm chiếm.

Cổ đông đa số đều là người Nam Kinh, có một số là từ những nơi khác đến, người không nhiều, mười người ngồi trong phòng họp rộng rãi, xa cách lạnh lùng.

Nhìn kỹ thì họ vẫn giao lưu ánh mắt với nhau, bởi vì có liên quan đến lợi ích chung. Họ ngồi cách Trịnh Mỹ Dung và Kim Thế An rất xa, đây là sự chống cự trong nội tâm đã vô thức biểu hiện ra ngoài.

Mọi người nhàn nhạt chào hỏi nhau, trợ lý đi vào châm trà.

Trịnh Mỹ Dung không định lên tiếng, hội đồng cổ đông chẳng muốn chờ Kim Thế An nói chuyện, nhấp một ngụm trà rồi bắt đầu nã pháo hàng loạt câu hỏi.

"Chủ tịch Kim, người rõ ràng không nói vòng vo. Chúng tôi không hỏi tin tức kia là thật hay giả, chúng tôi chỉ muốn biết rằng rốt cuộc An Long có cầm hai trăm triệu tệ kia không?"

"Nếu ký hợp đồng với một đại minh tinh như Tần Nùng thì không nói, muốn quay phim nhựa cũng được. Đừng lấy Vạn Đạt ra làm cớ, người ta phát triển thế nào cả Trung Quốc đều biết. Lý Niệm, cậu nói cho chúng tôi biết, cậu ký hợp đồng với toàn những người thế nào?"

"Năm ngoái thành tích không ra đâu vào đâu, Trịnh tổng nói năm nay sẽ có tăng trưởng, chúng tôi đều tin tưởng. Cả năm nay đem tiền cho cậu cầm đi đốt chơi, còn không bằng đem tiền đi đốt cho mẹ tôi ở Bạch Long Sơn."

Thế An hòa nhã nghe từng người báo oán, đợi cho tất cả nói mệt rồi mới nhìn Trịnh Mỹ Dung, "Hay là Trịnh tổng cứ nói về những dự án đầu tư của năm nay trước đi, trừ An Long ra."

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung đoán chắc Kim Thế An sẽ đẩy chị ra chắn đao, nhưng chẳng sao cả, chị đã làm tốt bổn phận của mình. Dự án bảo vệ môi trường trước mắt chưa có lợi nhuận nhưng được chính quyền giúp đỡ, giá cổ phiếu vẫn tăng.

"Mặt khác, dự án thu mua công ty phát triển bất động sản Song Lâm, có lẽ mọi người đều biết, trong tương lai Nam Kinh sẽ là thành phố có giá đất tăng trưởng nhanh nhất trong số các thành phố loại 2. Đây là lĩnh vực đầu tư truyền thống, không phải lần đầu Hải Long làm bất động sản."

Trịnh Mỹ Dung đã phát biểu xong.

Cổ đông rất hài lòng.

Nhưng bọn họ không muốn nghe Trịnh Mỹ Dung phát biểu, tất cả nhìn vào Lý Niệm.

Thế An cũng mỉm cười nhìn anh.

Mục đích chính của hôm nay chẳng phải Trịnh Mỹ Dung, cho Trịnh Mỹ Dung biết tay chỉ là chuyện sớm hay muộn. Hắn có kiên nhẫn.

Hôm nay hắn muốn thử Lý Niệm.

Nếu Lý Niệm tỉ thí không thành, hắn chẳng còn lý do để giữ anh lại, vứt bỏ thì vứt bỏ, chết rồi cũng không tiếc.

Lý Niệm bảo Tiểu Mã phát tài liệu đã chuẩn bị cho cổ đông, "Các vị ngồi đây có người biết tôi, có người không biết. Trước kia tôi là người đại diện của Tần Nùng, An Long đã từng mang lại lợi nhuận gần một trăm triệu cho Hải Long, chủ yếu nguồn thu đến từ lợi nhuận phòng vé."

Hội đồng cổ đông lật xem tài liệu.

https://thuviensach.vn

"Ngành giải trí cũng giống như bất động sản, đập tiền trước, sau xem mệnh. Có thể nổi tiếng hay không đó là mệnh của mỗi người, có kiếm được tiền hay không, đó là bản lĩnh của tôi. Tôi sẽ không tự đánh giá năng lực của mình, cũng sẽ không trình bày ban đầu đã nâng đỡ Tần Nùng như thế nào." Lý Niệm chậm rãi nói.

Lại lấy Tần Nùng ra để nói chuyện, lúc anh chửi bới sau lưng cô ta sao không nói chuyện cô ta đã kiếm được một trăm triệu tiền phòng vé cho anh. Kim Thế An buồn cười.

Lý Niệm vẩy tờ giấy trong tay, "Chúng tôi ký hợp đồng với hai người mới, năm ngoái mới bắt đầu vào nghề, sau đó lấy được kịch bản phim truyền hình của Đinh Thông Nguyên, phát sóng quý I đầu năm nay trên Tinh Mang TV, rating và lợi nhuận tôi đã trình bày trên báo cáo. Phim của Đinh Thông Nguyên có chất lượng ra sao, xin mời về nhà hỏi phu nhân và thiên kim của các vị. Người mới của chúng tôi chỉ vào nghề nửa năm đã có thể tham dự vào phim truyền hình tuyến đầu, tiền độ vô lượng."

Người mới của anh đóng phim khiến đạo diễn thiếu điều bị bệnh tim, sao anh không nói luôn. Hơn nữa, anh lấy mặt mũi đâu ra mà bảo Đinh Thông Nguyên chủ động tìm anh, Kim tổng tiếp tục buồn cười.

"Hai tân sinh ngoại hình xuất chúng, trong cái giới mà không bao giờ thiếu tuấn nam mỹ nữ này, chỉ với thời gian không tới một năm, họ đã là khách quen của hotsearch, độ thảo luận và độ chú ý rất cao --- Nhân khí, danh khí đều lớn dần. Giống như bất động sản xem lô đất, minh tinh cũng có thể mang đến tiền lời, chúng ta phải nhìn vào độ chú ý. Có bao nhiêu nghệ sĩ được như người dưới trướng chúng ta, debut một năm đã được lên bìa tạp chí? Hiện tại đã có năm nhãn hiệu thương lượng đại ngôn với chúng ta, bởi vì suy xét đến vấn đề hình tượng tân sinh nên chúng tôi vẫn còn đang cân nhắc."

https://thuviensach.vn

Lời này của Lý Niệm thực thực hư hư, quảng cáo là thật, nhưng chỉ bàn bạc làm người mẫu mà thôi; tạp chí có chụp thật, nhưng chỉ là trang bên trong mà thôi; hotsearch đúng là khách quen thật, bán hủ mà thôi.

Kim Thế An không thể nhịn được nữa, đành giả bộ uống trà, nín cười sau cái tách.

Mấy lời lừa gạt này quá phô trương, cổ đông hết kiên nhẫn: "Lý tổng, anh chém quá hay rồi. Tân sinh của anh chúng tôi chưa từng nghe nói đến. Lúc Tần Nùng thành danh ai cũng đều biết, hai người này tính là cái gì? Tên còn chưa nghe."

Lý Niệm cười, "Tôi có thể hút thuốc không?"

Mọi người đều không đáp, thua cái gì chứ không thể thua khí thế, ai cũng mang thuốc ra châm. Phòng hội nghị vang lên tiếng bật lửa tanh tách.

Lý Niệm cũng đốt thuốc, Kim Thế An thấy thế lại càng muốn cười, đúng là một gã quỷ đói, mới vừa đưa cho Hoàng Hạc Lâu đã không chờ nổi vội vã mở ra rồi.

Lý Niệm say mê rít một hơi, bảo Tiểu Mã tiếp tục phát tài liệu.

"Lão tiên sinh này nói rất đúng. Thái độ thị trường ra sao thì chúng ta vẫn cần nói chuyện bằng những con số. Đây là số liệu tiêu thụ album OST của phim từ hai tháng trước, hiện tại vẫn còn tiêu thụ mạnh. Có thể các vị không hiểu về thị trường âm nhạc, CD vật lý mà có thể đạt được mức tiêu thụ này là rất hiếm có ở trong nước. Tháng trước chúng tôi đã tổ chức showcase ở Bắc Kinh Thượng Hải và Nam Kinh, vượt quá một vạn vé pre-order, sân diễn hạn chế chỉ có 500 người, chật kín không còn chỗ ngồi."

Thực sự Lý Niệm không muốn lấy thứ này ra để nói, lượng tiêu thụ CD của bọn họ không tồi, nhưng kim ngạch không đủ để uy hiếp cổ đông, về

https://thuviensach.vn

phần các con số dự đoán thì chỉ là vô nghĩa, dù gì cũng chưa làm, cứ bốc phét thôi.

Cổ đông đương nhiên là không tin, đều gõ tay ở trên bàn, "Chỉ chút tiền này thì có ích lợi gì?"

Lý Niệm ngậm điếu thuốc, "Có phải vẫn chưa đủ để thuyết phục không? Các vị không phải là người trong ngành, rất khó giải thích. Nếu các vị đã là một thành viên trong tập thế hưởng ích lợi chung từ Hải Long, các vị không có một chút nào tín nhiệm nào hay sao?"

Bầu không khí lạnh đi, đối với hành vị bán thảm của Lý Niệm, họ đều khinh thường, quay sang nhìn Trịnh Mỹ Dung.

Trịnh Mỹ Dung nở nụ cười lạnh không dễ nhận ra.

Chị thoải mái đứng dậy, "Những điều nên nói, Lý tổng đã nói hết rồi. Mọi người hợp tác đã lâu, Hải Long sẽ không lừa gạt các vị."

"Lừa hay không thì sự thật đã bày ra rồi. Hiện tại chúng tôi không yên tâm, cách nói của các người khiến chúng tôi không thể tin được." Thái độ của cổ đông bắt đầu cứng rắn.

Trịnh Mỹ Dung thuận nước đẩy thuyền, "Vậy các vị thấy nên giải quyết chuyện này thế nào?"

Cổ đông hiểu ý Trịnh Mỹ Dung, không thể để Kim Thế An nhúng tay vào nữa, Trịnh tổng cần bọn họ giúp một tay. Nhưng chính họ cũng không muốn nói, lại đẩy cho Trịnh Mỹ Dung, "Chúng tôi không thể biết được, Trịnh tổng xem rồi làm."

Trịnh Mỹ Dung không nói gì, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn gắn viên đá tanzanite cực lớn trên tay mình.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm thờ ơ xem họ diễn trò, ném đầu lọc thuốc lá vào gạt tàn.

"Tiểu Mã, đem phần tài liệu còn lại ra đây."

Lại phát tài liệu, cổ đông đã vô cùng nhàm chán. Giãy giụa gì nữa, bây giờ không gì có thể thuyết phục bọn họ.

Sau đó là màn vả mặt tập thể.

Bọn họ cầm lấy tờ tài liệu mỏng dính, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Trịnh Mỹ Dung khó hiểu, ghé mắt nhìn tài liệu trên tay Tiêu tiên sinh ngồi cạnh.

Lý Niệm cười.

"Thực ra chuyện này là bí mật nội bộ, hôm nay tôi muốn cho các vị biết bởi vì các vị đều là kim chủ của An Long. Như đã thấy, đây là hợp đồng điện ảnh mới được gửi tới từ Bắc Kinh, tôi tin rằng các vị ngồi đây đều biết danh tiếng của đạo diễn này."

Tang Viện Triều.

Đâu chỉ là biết, cho dù là người không quan tâm tới giới giải trí thì cái tên này cũng như sấm rền bên tai.

Đây là một trong những người đầu tiên đặt nền móng cho điện ảnh Trung Quốc, đã từng giành được vô số giải thưởng trong nước và nước ngoài. Nếu nói Đinh Thông Nguyên là tiêu chuẩn cấp A trong nước, vậy thì Tang Viện Triều chính là đạo diễn lừng danh cấp cao nhất SSS.

Đạo diễn lớn như vậy ai mà không biết, đám cổ đông này e rằng còn từng dẫn vợ con đi xem phim của Tang Viện Triều.

https://thuviensach.vn

Quan trọng hơn, Tang Viện Triều luôn là huyền thoại phòng vé, người này chuyên quay phim điện ảnh chế tác lớn, ở thời kỳ điện ảnh Trung Quốc còn đang giãy giụa thì Tang Viện Triều đã bắt đầu khai thác chiều sâu tư tưởng và giá trị thương mại của mô hình điện ảnh này.

Mười năm trước mà ông ta có thể khai phá ra con số phòng vé gần một trăm triệu. Năm ngoái lại đánh bại một đạo diễn danh tiếng khác là Trương Huệ Thông, lần thứ ba đoạt giải đạo diễn xuất sắc nhất và phim nhựa hay nhất.

Tài liệu trên tay cổ đông rất đơn giản, nhưng đủ để tất cả phải kinh ngạc. Đây là hợp đồng được gửi tới từ studio của Tang Viện Triều.

Ở đây chỉ có Kim Thế An không biết Tang Viện Triều là ai, nhưng hắn nhìn biểu cảm của nhóm cổ đông cũng hiểu được phần nào.

Lý Niệm không vội thúc giục bọn họ, khoái trá rít từng hơi Hoàng Hạc Lâu. Đợi cho cổ đông đổi sang vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, Lý Niệm mới bỏ điếu thuốc ra, "Phim mới của đạo diễn Tang tạm định sẽ khởi quay vào tháng bảy hoặc tháng tám. Chuyện này vẫn chưa công bố chính thức, phóng viên cũng chưa biết, các vị ngồi đây là những người đầu tiên biết tin."

Nhóm cổ đông chụm đầu ghé tai nhau, lại hỏi: "Người mới trẻ tuổi như vậy mà đạo diễn chỉ đích danh? Lý tổng, cậu không nên lấy chuyện này ra để lừa gạt..."

Lý Niệm hiểu ý gật đầu, "Vai diễn vẫn chưa quyết định, nhưng phim thì chắc chắn đóng. Dàn diễn viên có ảnh đế Châu Ninh Sơn, tất cả đều biết, tôi không giới thiệu nữa. Người mới của chúng ta sẽ nhận vai phụ phiên vị hai. Về phần doanh thu phòng vé của đạo diễn Tang như thế nào, tôi không cần nói nữa, các vị ngồi đây có lẽ đều đã từng trả tiền cho ông ấy."

Tất cả mọi người cười rộ lên.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm cũng cười xán lạn, "Chuyện này thật hay giả rất dễ đoán. Nếu vẫn không tin, bây giờ hãy gọi cho đạo diễn Tang một cú điện thoại, hỏi xem có phải sự thật hay không, hoặc là mọi người an tâm chờ một tháng nữa. Một tháng sau, tin tức này sẽ tràn ngập các phương tiện truyền thông."

Gọi điện thoại cho Tang Viện Triều? Ai ngu mới làm thế. Tang Viện Triều nổi tiếng là người rất rắn, người không biết gì về giải trí cũng biết đạo diễn Tang là người nghiêm khắc. Mấy năm trước ảnh hậu Tiêu Doanh bị Tang Viện Triều công khai mắng như tát nước với lý do không tôn trọng nghề nghiệp, sau đó dứt khoát đổi luôn người diễn, ồn ào huyên náo đến nỗi tổng cục phải ra mặt, chuyện này toàn bộ Trung Quốc đều biết.

Hội đồng cổ đông không bị úng não, Lý Niệm đã nói đây là chuyện cơ mật nội bộ chưa công bố cho phóng viên, bọn họ gọi điện thoại cho Tang Viện Triều chẳng phải là động vào vảy ngược của ông ấy sao? Đến lúc đó ông ấy đá người mới ra khỏi đoàn phim, miếng thịt béo dâng đến miệng rồi còn đánh mất.

Suy cho cùng, không ai muốn làm khó ai cả, chỉ cần tiền đầu tư của mình sinh ra lợi nhuận, đương nhiên là cả làng êm ấm hòa thuận.

Lý Niệm lại củng cố niềm tin cho cổ đông, "Trừ hợp đồng phim với chúng ta, bộ phim này cũng bao gồm đầu tư của An Long, số tiền đầu tư xin được giữ bí mật, nhưng cam đoan là một vốn sinh bốn lời."

Điều này thì tất cả đều tin, cũng là điều mà nhóm cổ đông muốn nghe nhất. Họ rất hài lòng, khoái chí chia thuốc lá cho nhau.

Hiện tại, An Long có cầm hai trăm triệu kia không, không còn quan trọng nữa. Kim Thế An vẫn khá là có năng lực, ít nhất là Lý Niệm có năng lực. Tang Viện Triều coi trọng người mới thì còn vấn đề gì phải bàn nữa? Tần Nùng lúc trước cũng chẳng có bệ phóng cao như vậy.

https://thuviensach.vn

Cổ đông đang mặc sức tưởng tượng con gà An Long sẽ đẻ ra những quả trứng vàng cho bọn họ trong tương lai.

Hai trăm triệu là có lời.

Sự việc vượt dự đoán, Trịnh Mỹ Dung đành phải đứng lên, "Các vị xem, tôi đã nói chúng tôi rất có năng lực. Mọi người an tâm chờ một tháng nữa, nếu Lý tổng lừa các vị, Trịnh Mỹ Dung tôi sẽ cùng các vị tới An Long bàn chuyện."

Hay cho một ả đàn bà, lời nói ra thật khó ngửi.

Lý Niệm cười như không cười, nhìn chị nói: "Chuyện này tôi cũng từng nói qua với Trịnh tổng, sao Trịnh tổng lại không nói cho mọi người biết?"

Tất cả mọi người sượng mặt, cùng nhìn về phía Trịnh Mỹ Dung.

Lý Niệm thêm mắm dặm muối: "Vừa nhận được hợp đồng là tôi đã báo tin vui cho Kim tổng ngay lập tức. Kim tổng, có đúng không?"

Thế An đang mỉm cười uống trà, nghe vậy thì thành thật gật đầu, "Đúng vậy." Rồi nhìn Trịnh Mỹ Dung, "Có phải Lý tổng quên gọi điện thoại cho Trịnh tổng không?"

Lý Niệm bừng tỉnh đại ngộ, "Sao có thể chứ? Chuyện vui như thế này, tôi không nói cho ngài thì cũng sẽ nói cho Trịnh tổng! Có lẽ là Trịnh tổng bận quá, quên mất rồi."

Thế An ra chiều giận dữ, "Sao có thể gọi là quên, Mỹ Dung trăm công ngàn việc, Hải Long chúng ta đều dựa vào một mình cô ấy chống đỡ, phải hiểu cho cô ấy."

Trịnh Mỹ Dung miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Lý Niệm, tên vô liêm sỉ, anh ta nói chuyện này lúc nào? Vu oan là anh ta, cứu vãn cục diện cũng là

https://thuviensach.vn

anh ta, người tốt đều là anh ta.

Chị há miệng định giải thích, bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày trước Lý Niệm nhờ chị hỏi thăm một người bạn làm ở cục cảnh sát, hỏi về một vụ án giết người hàng loạt. Chị thuận tay bán một cái ân tình.

Đó cũng tính là báo tin vui?

Trịnh Mỹ Dung không kịp nghĩ nhiều, chỉ cho Lý Niệm một cái trợn trắng mắt.

Kim Thế An vờ như không thấy màn ngầm chém giết lẫn nhau của hai người, hắn ngồi trên ghế thầm cảm thấy mỹ mãn. Hôm nay trở về phải đưa Lý Niệm một cây thuốc nữa mới được.

- ----------

Chị ☁ nên thêm tag thương chiến cho bộ này, đau đầu quá =)))))))))

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 41: Cành Cao

Edit: Dờ

Trên đường đến An Long, Thế An hỏi Lý Niệm: "Anh nói, đạo diễn Tang kia thực sự nhìn trúng Bạch Dương?"

Lý Niệm tựa ra ghế, "Sao có thể chứ, anh nghĩ tiểu bảo bối của anh là nhân dân tệ, ai cũng yêu thích à? Hợp đồng nửa thật nửa giả, tôi chỉ thỏa thuận xong hiệp nghị đầu tư với đạo diễn Tang, về phần hợp đồng thì tối hôm qua tôi bảo trợ lý của ông ấy gửi fax qua, đưa hai mươi vạn."

Thế này mới hợp tình hợp lý, Thế An gật đầu, "Vậy rốt cuộc có thể vào đoàn không?"

Lý Niệm châm thuốc, "Được chứ, tôi không làm chuyện mà mình không nắm chắc. Hai người bọn họ cũng không vô dụng như anh nghĩ, có thể tham gia tác phẩm lớn rồi."

Hoàng hôn buông xuống, bốn người ngồi trong phòng tập ở công ty.

Loại chuyện này, bình thường Lý Niệm chỉ thương lượng với Kim Thế An, hôm nay lần đầu Bạch Dương và Chung Việt được làm nhân vật chính, hai người ngoan ngoãn ngồi trên sàn, Thế An tựa vào sofa ngồi dự thính.

Lý Niệm chiếu tư liệu lên bảng trắng, "Tang Viện Triều, không giới thiệu nữa. Chúng ta đều xem phim của ông ấy mà lớn lên, giải Thiên Long năm trước cũng là của ông ấy. Trước kia Tần Nùng cũng nhờ cái giải đó mà một bước lên trời." Anh gõ điếu thuốc lên bảng, "Vụ án giết người hàng loạt ở

https://thuviensach.vn

Cam Túc vừa được phá năm trước. Kịch bản này có bao nhiêu quý giá, không cần tôi nói."

Vụ án giết người hàng loạt ở Cam Túc này khá là nổi danh. Trong khoảng thời gian 10 năm trời, vụ án này luôn rơi vào bế tắc. Đến cuối năm ngoái, rốt cuộc hung thủ cũng bị bắt về quy án, sau khi bị bắt giữ đã thừa nhận toàn bộ hành vi phạm tội.

Một vụ án không thể phá suốt 10 năm, cuối cùng vô số những oan hồn kia cũng được trả lại công lý.

Tang Viện Triều hành động thần tốc, cải biên vụ án này thành phim điện ảnh. Kịch bản lấy cảm hứng từ viên cảnh sát già Phòng Chính Quân, tên trong phim sẽ đổi thành Hồng Huân, nội dung nói về mười năm ông bôn ba hết vùng Tây Bắc để tróc nã tội phạm.

Tên tạm thời của kịch bản là "Tập hung Tây Bắc hoang".

Ca ngợi chính nghĩa, lại có các yếu tố mạo hiểm như trinh thám đánh nhau đấu súng trên đường phố, đây là phong cách nhất quán của Tang Viện Triều. Đối với phim nhựa, Tang Viện Triều luôn yêu cầu rất hà khắc --- Người trong vòng giải trí có một câu ngầm kháo nhau rằng, đạo diễn Tang ngâm cứt có thể ngâm hai năm. Câu này tuy hơi tục nhưng nói rất chính xác. Khâu chuẩn bị của Tang Viện Triều cần rất nhiều thời gian, ba bốn năm mới ra một tác phẩm, nhưng bộ nào cũng là thượng thượng phẩm.

Đặc biệt ông ấy thích quay đề tài khó, người trong giới gọi Tang Viện Triều là máy sản xuất ảnh đế.

Năm nay tình huống rất đặc thù, để giành được kịch bản quý giá này mà ông đã phá vỡ nguyên tắc ba bốn năm ra một tác phẩm. Năm trước vừa quay một phim, năm nay lại khởi công.

https://thuviensach.vn

Bởi vì thời gian rất gấp, Tang Viện Triều tìm ngay đến ông bạn nối khố là ảnh đế Châu Ninh Sơn đóng vai cảnh sát già Hồng Huân. Diễn viên chính do ảnh đế thủ vai, không còn gì đảm bảo hơn thế. Thứ còn lại để người mới tranh đoạt chính là vai phụ chính.

- --- Sát nhân hàng loạt, Lư Sĩ Cương.

Trong phim sẽ dùng tên khác là Lư Cương.

Đó là một gã đàn ông gầy gò, đôi mắt trống rỗng. Chỉ nhìn vẻ ngoài thì rất khó tưởng tượng ra gã đã ẩn núp mười năm, giết hơn mười mạng người. Xét về diện mạo, Bạch Dương giống một hai phần, Chung Việt thì miễn cưỡng có thể gọi là có điểm tương đồng.

Làn khói thuốc trắng tuôn ra từ mũi Lý Niệm, "Cạnh tranh rất khốc liệt, cả hai cậu đi, Khương Duệ Quân chắc chắn cũng đi. Tiểu sinh tuyến một tuyến hai, ai cũng muốn ăn miếng thịt béo này. Casting như long tranh hổ đấu, điều duy nhất có thể làm chính là hai cậu phải phát huy vượt xa người khác, dùng thực lực để thuyết phục đạo diễn Tang."

Chung Việt và Bạch Dương đều vô thức rụt vai lại, áp lực quá lớn rồi.

Thế An chỉ nói, "Không phải đã ký hợp tác đầu tư với bên đạo diễn Tang rồi sao?"

Lý Niệm gật đầu, "Đúng, tôi đầu tư năm nghìn vạn. Anh không cần lo lắng, phim của đạo diễn Tang chỉ lời không lỗ, đầu tư năm nghìn vạn kiếm về năm mươi nghìn vạn. Thiếu đồng nào tôi đền anh đồng nấy."

Bạch Dương và Chung Việt đồng tình gật đầu.

Thế An nhìn vẻ mặt của bọn họ là biết đạo diễn lợi hại nhường nào, hắn trầm tư, "Đã có tiền đầu tư, chẳng lẽ đạo diễn Tang không thể sắp xếp cho hai người của chúng ta một cơ hội?"

https://thuviensach.vn

Ba người đều nhìn Kim tổng với ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc.

Tang Viện Triều sắp xếp? Tang Viện Triều nổi tiếng là người cứng rắn, chưa bao giờ chấp nhận việc hối lộ đút lót đi cửa sau. Từ lần công khai trở mặt với ảnh hậu Tiêu Doanh mấy năm trước, đạo diễn Tang càng thêm nghiêm khắc vô tình, phàm là những kẻ tư bản muốn can thiệp vào nghệ thuật, ông ấy đều kéo hết vào sổ đen.

"Anh định thương lượng mua vai diễn với Tang Viện Triều, còn không bằng đi ăn tý cứt cho bình tĩnh lại." Lý Niệm ngậm điếu thuốc cười.

Bạch Dương và Chung Việt đều khinh bỉ nhìn Kim Thế An, quá thiếu đạo đức, sao có thể dùng tiền tài hòng làm dơ bẩn đạo diễn Tang vĩ đại của bọn họ chứ?

Thế An cảm thấy mình hơn oan uổng, hắn lựa chọn im lặng.

Lý Niệm thu lại nụ cười, "Trước kia diễn xuất của hai cậu đã không ít lần bị đạo diễn mắng, cũng không ít lần bị tôi mắng, nhưng bây giờ tôi gửi hai cậu qua đó --- Tôi nói được thì chắc chắn được. Hai cậu va vấp lâu như vậy rồi, không hề chịu khổ ít hơn người khác, đừng sợ hãi không làm được, tôi không bao giờ để người không có năng lực đi làm việc."

Bạch Dương và Chung Việt đều chấn động, trước giờ Lý Niệm chưa từng khen bọn cậu như vậy.

Lý Niệm nhìn hai người mới của anh, "Tư liệu về Lư Sĩ Cương đều ở trước mặt các cậu, thời gian rất gấp, hai ngày nữa chúng ta xuất phát đi Bắc Kinh. Hai ngày này chuyên tâm nghiên cứu vai diễn. Tang Viện Triều thích diễn xuất giản dị, đừng lấy những diễn xuất phô trương rườm rà để qua mặt ông ấy."

Anh chỉ vào Kim Thế An, "Các cậu phải biết là cổ đông Hải Long đang nghi ngờ các cậu, tôi mạo hiểm trong trò chơi rơi đầu này để làm giả hợp

https://thuviensach.vn

đồng phim, nói là hai cậu sẽ được chọn. Nếu thất bại, Kim baba của các cậu sẽ không còn mặt mũi gặp Trịnh tổng, không còn mặt mũi gặp cổ đông, sự sống chết của An Long Ent cũng phụ thuộc hết vào hai cậu."

Thế An ngồi một bên bất mãn nói: "Cần gì phải nói vậy, không được chọn thì không được chọn, cơ hội còn nhiều, không cần lo lắng cho bên tôi."

Bạch Dương và Chung Việt nào còn tâm tư nghe hắn nói.

Hai người đều thấy hốt hoảng --- Phim điện ảnh của Tang Viện Triều, bọn cậu xem từ nhỏ tới lúc lớn lên. "Nhất đại tông sư" của giới điện ảnh, thế mà bây giờ bọn cậu sắp có cơ hội được hợp tác.

Nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Dù thế nào cũng phải liều một lần, vì chính mình, vì An Long, cũng vì số tiền của Kim Thế An mà bọn cậu đã ném qua cửa sổ.

- ----------

Bạch Vân Thi: Vụ án này đúng là lấy linh cảm từ vụ án giết người mà mọi người đoán, nhưng nội dung thì hoàn toàn bịa đặt. Dàn ý tôi viết xong lâu rồi, mấy hôm trước thấy tin tức nói vụ án kia thực sự được chuyển thành phim, tôi cũng giật mình. Đạo diễn trong đây không phải đạo diễn kia, nội dung vụ án cũng cách xa vụ án thật cả vạn dặm, nếu có tương đồng thì chỉ là trùng hợp _(: з" ∠)_

"Tập hung Tây bắc hoang" là một bộ khác của chị Bạch. Trinh thám phá án hắc ám nhiều CP HE =)))))))))

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 42: Ngọc Nhữ Vu Thành

Edit: Dờ

Lý Niệm đưa Chung Việt về nhà, vào nhà lại làm cơm cho Chung Việt, nhìn cậu cúi đầu ăn.

"Chuyện nói lắp không giấu được Tang Viện Triều đâu, cậu cũng đừng sợ, cái này trái lại chính là ưu thế. Sát nhân mà, thường có chỗ thiếu hụt so với người thường, tật này không chừng lại khiến Tang Viện Triều nhìn cậu với con mắt khác."

Chung Việt ngẩng đầu lên từ bát cơm, "Bạch Dương..... thì sao đây."

Cậu biết rõ, ưu thế của mình hơn Bạch Dương rất nhiều.

Lý Niệm cười, "Tôi có cách của tôi, đảm bảo cả hai cậu đều được chọn. Cậu không cần quan tâm đến chuyện này."

Chung Việt không rõ ý anh là gì, nửa tin nửa ngờ nhìn Lý Niệm.

Lý Niệm hơi mất kiên nhẫn, "Vốn là không định để cậu đi, nhưng bây giờ tình thế An Long rất cấp bách, tôi phải làm cái bảo hiểm trước." Anh vươn tay miết khóe môi Chung Việt, "Suy cho cùng, anh chỉ có thể dựa vào em."

Chung Việt lo lắng cho Bạch Dương, nhưng Lý Niệm nói chỉ có thể dựa vào cậu, trong lòng cậu lại thấy hơi ngọt ngào.

Lý Niệm thấy cậu ăn được khá nhiều, "Tự rửa bát đi, anh về đây."

https://thuviensach.vn

Đi tới cửa thì Chung Việt cản anh lại, Lý Niệm mở cửa ra, Chung Việt đóng cửa vào.

Lý Niệm quay đầu nhìn cậu.

Chung Việt muốn hôn anh.

Cậu không muốn nhiều, chỉ cần môi chạm môi, nhẹ nhàng vậy là được rồi.

Lý Niệm tránh đi.

"Tiểu Chung, bây giờ anh có có tâm trạng làm chuyện này."

Chung Việt không nói gì, chỉ nhìn anh không chớp mắt.

Lý Niệm gạt tàn thuốc vào bể cá bên cạnh, "Em rất gấp?"

Chung Việt lúc này mới phát hiện ra hạ thân cậu đã cứng lên. Cậu thấy khó xử, lùi về phía sau mấy bước.

Lý Niệm cười cười, đột nhiên quỳ xuống cởi quần Chung Việt ra, cởi luôn quần lót.

Hạ thân của Chung Việt không nhịn được bật ra ngoài, cảm giác bại lộ trong không khí khiến cậu hơn run.

Lý Niệm cầm lấy hạ thân của cậu, vẫn duy trì tư thế quỳ như vậy, không hề do dự mà ngậm cây thịt thô to ấy vào miệng, thành thạo bắt đầu phục vụ.

Hai người đứng trước huyền quan, ánh đèn u ám, tư thế vô cùng xấu hổ.

Đầu lưỡi của Lý Niệm rất linh hoạt, đúng là miệng lưỡi trơn tru, tưa lưỡi thô ráp mang theo chất nicotine hun đúc nhiều năm khiến người ta thấy tê

https://thuviensach.vn

dại, anh liếm thực sự rất kỹ, ngay cả túi tinh hoàn phía sau cũng không bỏ qua.

Chung Việt cảm nhận rõ ràng cổ họng của anh đang co rút nơi lỗ tiểu của cậu.

Thực sự quá kích thích, Chung Việt không kìm lòng nổi muốn kêu lên. Sự hổ thẹn và khoái cảm đang dầm xâm chiếm các giác quan của cậu, cậu cúi đầu nhìn Lý Niệm, anh không nhìn cậu, anh chuyên chú nhìn khí quan nổi gân của cậu, ngón tay vuốt ve, môi lưỡi hôn liếm, ngậm cả túi phía sau vào miệng.

"Không cần làm thế." Chung Việt khó nhọc nói.

Lý Niệm cười khẩy trước sự chống cự của cậu. Cậu càng nói, Lý Niệm liếm càng hăng say sắc tình, giống như trong miệng anh không phải là hung khí của đàn ông, mà là điếu thuốc anh thích nhất.

Lý Niệm quỳ trước mặt cậu, tư thế vô cùng thành kính. Chung Việt muốn thấy rõ mặt anh, nhưng bất kể làm thế nào cũng không nhìn rõ được. Chỉ thấy cái kia của chính mình đang ra vào trong miệng anh.

Tâm trí Chung Việt lại rơi vào trống rỗng.

ĐỐi với Lý Niệm, có lẽ cậu chẳng khác gì một điếu thuốc, quay cuồng trong miệng anh, cháy rụi, tỏa khói, rồi chậm rãi biến thành tro tàn.

Một ngày nào đó sẽ bị vứt vào bể cá, hoặc là thùng rác.

Chung Việt thấy tuyệt vọng, một sự sỉ nhục không thể nói thành lời, cùng với cảm giác đau đớn mãnh liệt như từng cây kim đâm vào lòng cậu.

Mà thân thể cậu hiển nhiên là không nghe theo lý trí, cậu đang căng lên, đang phấn khích, đang sung sướng trong miệng Lý Niệm.

https://thuviensach.vn

Cậu thực sự không muốn mình phát ra âm thanh cao trào, cậu muốn khắc chế, nhưng càng nén lại, Lý Niệm lại càng khiêu khích cậu, chợt nhanh chợt chậm, tay anh còn vuốt ve và vỗ lên eo mông cậu.

Như một món đồ chơi tình dục. Sự thống khổ được sinh ra trên khoái cảm vô thượng.

Chung Việt bị anh kích thích tới nỗi cong thắt lưng lên.

Lý Niệm ngừng lại, "Dễ chịu không? Dễ chịu thì kêu ra, dù gì cũng không có ai."

Những lời này nên chứa đựng tình cảm, mà không phải là sự khoan dung một cách trào phúng.

Lý Niệm lại ngậm lấy cậu một lần nữa, hơi cong khóe môi, "Muốn bắn cứ bắn đi."

Chung Việt cảm thấy rất phẫn nộ.

Ngay cả chính cậu cũng không hiểu vì sao. Cậu vội nắm lấy tóc anh, dùng sức đâm vào miệng anh.

Chọc rất sâu, Lý Niệm bị cắm tới mức ngã ngửa về phía sau, phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi.

Chung Việt rất khổ sở, đồng thời khoái cảm đang dần dâng lên. Đúng vậy, cậu rất dễ chịu, thích tới mức muốn tan chảy. Lý Niệm quỳ trước mặt cậu giống như một tín đồ đang bái lạy, mà cậu đứng đây nắm lấy tóc anh, trút tất cả mọi thứ vào cổ họng anh.

Sự sa ngã đúng là khiến người ta vui vẻ.

Chung Việt không khống chế được dòng nước mắt đang rơi xuống. Cậu ép Lý Niệm phải ngẩng đầu lên, anh thế mà lại đang cười, giống như cổ vũ,

https://thuviensach.vn

giống như tán thưởng.

Chung Việt không rõ vì sao Lý Niệm lại thích cậu thô bạo như vậy, cậu yêu anh, nguyện ý dịu dàng với anh, dù cậu bị anh tiến vào thì cũng cắn răng chịu đựng.

Cậu chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ làm như vậy với Lý Niệm, nhưng không thể phủ nhận, như vậy rất thoải mái. Giống như một người gạt bỏ tất cả tình cảm, lý trí, lương tri, là một sự thoải mái đến từ bạo ngược. Yết hầu khô cạn của Lý Niệm bị cậu đâm tới mức co rút, đầu lưỡi anh vẫn còn liếm láp trên gậy th*t của cậu, nước miếng nhỏ xuống đùi anh, dính nhớp từng giọt.

Cậu bắn trong một cảm giác hỗn loạn, bắn vào sâu trong cổ họng Lý Niệm. Chung Việt thấy cả người cậu lung lay như sắp đổ.

Lý Niệm bình tĩnh nuốt hết tinh dịch của cậu, cẩn thận liếm láp từng chỗ trên đùi và khí quan của cậu, sau đó đứng dậy một lần nữa châm thuốc.

"Sướng rồi thì đi ngủ, thời gian không còn nhiều, tranh thủ đọc kịch bản đi."

Chung Việt im lặng nhìn Lý Niệm, nhìn anh chậm rãi ra khỏi nhà, mà khói thuốc của anh vẫn còn lưu lại.

Tên sát nhân hàng loạt cô độc và tuyệt vọng, chỉ có giết chóc mới có thể làm tiêu mòn phẫn nộ, Chung Việt nghĩ cậu đã hiểu được rồi.

Theo thường lệ, Thế An nhất định sẽ đưa Bạch Dương đến Bắc Kinh.

Nhưng bây giờ không được, đám săn ảnh vẫn đang theo dõi bọn họ, một người tai to mặt lớn trong giới kinh doanh, một người là tân sinh đang nổi, ống kính chỉ chờ chực để được chụp bọn họ.

https://thuviensach.vn

Bọn họ không dám quay về vườn hoa Tử Kim, đành chuyển đến biệt thự Thê Hà mà yêu đương vụng trộm. Trước khi đi rốt cuộc là vẫn triền miên cả một đêm, cả hai đều cạn kiệt sức lực.

Bạch Dương ngơ ngẩn trong lồng ngực Thế An, hỏi: "Có phải em gây rất nhiều phiền toái cho anh không?"

Thế An không tiện giải thích rõ với cậu, sợ cậu phân tâm trước khi ra trận, đành không ngừng hôn Bạch Dương, "Chưa từng."

"Em sẽ không để anh mất mặt." Bạch Dương nhỏ giọng.

Thế An còn đang ở bên trong cậu, vừa nghe vậy lại cứng lên, hắn thấp giọng cười, "Người vừa nói tôi không cần mặt mũi chính là em."

Liều chết mà triền miên, ngày hôm sau vẫn phải xuất phát.

Từ Nam ra Bắc, hai đầu đế đô chính là hy vọng nhỏ nhoi của bọn họ.

Studio của Tang Viện Triều rất lớn, nói là studio nhưng quy mô chẳng nhỏ hơn An Long là bao. Tang Viện Triều sắp xếp nguyên tầng trệt để casting, trong đó có không ít các tiểu sinh đang hot tham gia. Bạch Dương nhìn thấy Khương Duệ Quân, vẫn là cái ánh mắt cá chết ấy, Khương Duệ Quân không nhìn cậu, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Vênh cái gì chứ, không ngạo kiều thì chết à?

Bọn họ đã tới Bắc Kinh một ngày trước đó. Đêm hôm trước Bạch Dương và Chung Việt không dám ngủ, cũng không ngủ được, hai người nằm một lúc lại ngồi dậy thảo luận.

Lý Niệm ở phòng bên cũng không ngủ được, cứ cách hai tiếng lại qua kiểm tra phòng, mỗi lần đều bắt được hai thằng không sợ chết không chịu đi ngủ. Lý Niệm quả thực bực muốn chết: "Hai cậu ngày mai mang mắt

https://thuviensach.vn

thâm quầng đi casting nhé! Nước tới chân mới nhảy, đêm hôm không ngủ ngồi nghiên cứu cái đếch gì?"

Lý Niệm mặc xác bọn họ, mắt thâm thì mắt thâm, mắt thâm càng giống tội phạm giết người.

Lượt casting của Bạch Dương và Chung Việt được xếp vào buổi chiều. Chung Việt vào trước, Lý Niệm dặn dò Bạch Dương cứ ngồi chờ, còn anh thì chạy vào toilet hút thuốc.

Không hồi hộp là không thể, anh cũng rất căng thẳng, nhưng anh không được để loại cảm xúc này ảnh hưởng đến nghệ sĩ.

Thoạt nhìn toilet không có ai, Lý Niệm mới vừa châm thuốc lên thì chợt nghe có người đang thấp giọng cười ở gian bên cạnh.

Là Lý Kim.

Lý Niệm biết Lý Kim cũng tới, lượt của Lý Kim được xếp vào buổi sáng, theo lý thuyết thì đã về từ sớm rồi. Anh không muốn nhìn thấy gã, vứt thuốc đi ra ngoài.

Lý Kim túm lấy anh, đẩy anh vào gian bên cạnh.

Lại là cách một gian, lại là hai người bọn họ.

Không thể không nói, Lý Kim bảo dưỡng cũng thật tốt, dáng người vững chắc, điển hình của kiểu mặc quần áo gầy, cởi quần áo có da thịt. Lý Niệm bị gã chộp lấy, giống như túm một con gà cỏ.

Lý Niệm biết anh đang run. Anh không muốn tỏ ra yếu thế, cũng lười kêu người tới. Anh dùng một tay móc thuốc ra định châm, bật lửa tuột khỏi tay rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm nhìn chăm chăm chiếc bật lửa vừa rơi, anh không muốn nhìn vào mắt Lý Kim, ánh mắt đó khiến anh cảm thấy kinh tởm từ tận phế phủ.

Thái độ của anh rất lạnh lùng, còn Lý Kim lại vô cùng thân thiết, gã ấn anh ngồi xuống bồn cầu, "Sao? Đã lâu không gặp, đến chào hỏi cũng không buồn nói, không mở miệng nổi đúng không."

Lý Niệm mặc cho gã nắm cổ áo mình, miệng còn ngậm điếu thuốc chưa châm.

Lý Kim nhìn anh thật lâu, âm u cười rộ lên, "Dạo này sống tốt không? Tôi nghe nói anh ký với hai người mới, một trong số đó còn bị tôi ngủ rồi."

Lý Niệm vẫn không nói gì.

Lý Niệm cũng không để ý, "Đi viếng mộ mẹ anh chưa? Bao nhiêu năm anh không về, mộ phần của mẹ anh sắp chăn dê được rồi."

Lý Niệm vô thức muốn tránh gã, nhưng Lý Kim cao lớn, có giãy giụa cũng vô dụng.

"Ở Hoành Điếm anh cũng trốn tôi, anh sợ tôi sao? Nhưng tôi rất nhớ anh --- Anh trai, em đã từng chịch nhiều người rồi, nhưng chẳng ai có thể kẹp chặt thoải mái như anh."

Sắc mặt Lý Niệm bắt đầu tái nhợt đi.

Lý Kim rất hài lòng với sự thay đổi sắc mặt ấy.

"Chịch anh sướng lắm, chỉ cần gặp nhau là em muốn chịch chết anh, có muốn làm một phát ngay ở đây nữa không? Anh trai?"

Gã còn chưa dứt lời, có người đã đạp cửa phía sau gã.

https://thuviensach.vn

Chung Việt một tay kéo Lý Niệm đi ra, anh bị cậu quăng ngã ra đất. Chung Việt không nhìn anh, vung mạnh nắm đấm về phía Lý Kim đang đứng trong gian toilet.

Lý Kim ăn một đấm vào mặt, điên cuồng cười phá lên, "Đây là thằng đàn ông mà anh mới tìm hả? Tiểu bạch kiểm sao? Mỗi ngày đều chịch nhau?"

Chung Việt còn muốn đánh tiếp, Lý Niệm đứng lên giữ tay cậu lại: "Đi."

Tựa như bây giờ anh chỉ có thể nói một chữ, đi.

Đi.

Đi.

Đi càng xa càng tốt, rời khỏi gã đàn ông khiến anh cảm thấy ghê tởm và sợ hãi.

Chung Việt bị anh kéo đi. Lý Niệm không quay đầu lại, cũng không nói chuyện, đến cuối hành lang, anh mới quay lại hỏi cậu: "Casting thế nào?"

Chung Việt mờ mịt nhìn anh, sao Lý Niệm lại có thể bình tĩnh như vậy. Những lời vừa rồi ngay cả cậu nghe xong cũng không chịu nổi, một tên không bằng cầm thú như vậy sao lại không được đánh.

Bật lửa rơi trong toilet, Lý Niệm muốn châm thuốc lại không có lửa, càng thêm bực dọc, "Rốt cuộc là thế nào? Tâm tư của cậu đang đặt ở đâu! Tôi đang hỏi cậu đấy!"

"Em cố hết sức rồi. Bạch Dương, còn ở trong đó. Em cũng... không biết đạo diễn Tang, có, hài lòng hay không."

Lý Niệm dịu sắc mặt, "Cố hết sức là được rồi, có được hay không cũng không phải do chúng ta quyết định."

https://thuviensach.vn

Hai người im lặng, đợi Bạch Dương đi ra. Bọn họ đứng cuối hành lang, cửa kính thủy tinh khiến cho cái nắng chói mắt của tháng Sáu có cơ hội len lỏi vào, cùng với đó là khung cảnh rộng lớn như không thấy chân trời của thành phố Bắc Kinh và bầu trời xanh thẳm không một gợn mây.

Thành phố rộng lớn, ánh mặt trời chói lóa, làm cho bọn họ đang đứng dưới bóng râm này lại càng trở nên nhỏ bé.

"Nếu... bây giờ cho em vào diễn," Chung Việt nói: "Nhất định sẽ rất giống."

"Giống cái gì?" Lý Niệm nhìn cậu, "Giống tội phạm giết người sao?"

Chung Việt gật đầu.

Lý Niệm cười lạnh, "Chút chuyện ấy đã muốn giết người, giết được hết sao? Gái điếm với súc sinh có hàng ngàn hàng vạn còn đang sống nhăn răng ngoài kia kìa."

Chung Việt không chấp nhận được thái độ lạnh lùng như vậy của anh, đến cả cậu còn thấy đau lòng, mà Lý Niệm lại không thèm quan tâm.

Có lẽ tự khinh rẻ chính mình chính là như vậy.

"Chung Việt, súc sinh thì nên để nó tự sinh tự diệt, cậu có biết Lý Kim sợ nhất là gì không? Nó sợ nhất là không thể xuất đầu lộ diện trước mặt tôi."

Lý Niệm ngậm điếu thuốc, âm u cười, "Cậu cướp vai diễn của nó, khiến cho nó không còn chốn dung thân trong vòng giải trí này, khiến cho nó phải chứng kiến cậu tiếng tăm lẫy lừng, nó sẽ khó chịu hơn cả chết."

Chung Việt đột nhiên cảm thấy nụ cười trên mặt Lý Niệm thật giống Lý Kim.

https://thuviensach.vn

Bọn họ quả nhiên là anh em, ở rất nhiều chi tiết nhỏ mà người ta không chú ý. Có lẽ bởi vậy mà bọn họ căm thù nhau tới tận xương tủy.

Lý Niệm có ghét soi gương không, Chung Việt chợt nghĩ.

Trời cao giao hòa xuống mặt đất, tựa như chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào, nhưng cuối cùng vẫn cách bọn họ thật xa.

Casting xong xuôi, bọn họ ở lại Bắc Kinh một tuần, hy vọng nhận được tin tức của đạo diễn sớm nhất có thể. Ở lại cũng là một cách tôn trọng Tang Viện Triều, cho dù không trúng tuyển, lỡ như Tang Viện Triều đột nhiên đổi ý, còn có thể tranh giành một chút.

Bạch Dương vẫn bị vây trong trạng thái im lìm. Chung Việt hỏi cậu có muốn đi Cố Cung chơi không, Bạch Dương thế mà từ chối.

"Tôi muốn đọc sách."

Chung Việt bỗng thấy hoảng hốt, có phải Bạch Dương bị người ta đánh tráo rồi hay không.

Bạch Dương còn chưa bỏ cuộc, cậu vẫn còn cầm tư liệu về Lư Sĩ Cương để nghiên cứu.

Chỉ có thể nói là vận khí của Bạch Dương không tốt lắm, người thử diễn trước và sau cậu đều tạo cho cậu áp lực rất lớn, người trước là tiểu sinh tuyến một Đỗ Vũ, sau cậu lại là Khương Duệ Quân.

Bạch Dương cảm thấy mình đã cố gắng hết sức, chính bởi vậy nên cậu mới càng thấy ủ rũ. Đỗ Vũ và Khương Duệ Quân biểu hiện thực sự quá tốt, tuy Bạch Dương không nhìn toàn bộ quá trình bọn họ diễn thử nhưng lúc Đỗ Vũ đi ra và lúc Khương Duệ Quân đi vào, cậu đã biết mình có lẽ là thua rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người đều mang theo cảm giác sát khí đằng đằng. Đỗ Vũ là tàn độc hung ác, Khương Duệ Quân là loại thần kinh biến thái.

Thoạt nhìn cả hai người đều khiến người ta dựng tóc gáy, hơn cả chính Lư Sĩ Cương.

Nếu phải so sánh thì Khương Duệ Quân xem ra tốt hơn một chút. Tuy ngoại hình không ưa nhìn như Đỗ Vũ nhưng rất có cảm giác cô đọng của một diễn viên điện ảnh chuyên nghiệp.

Bạch Dương đã mập mờ tự đoán được, vai diễn này có lẽ sẽ thuộc về Khương Duệ Quân.

Cậu không ghen tỵ với Khương Duệ Quân. Cậu ta là một thiên tài, đóng đại hiệp thì chính nghĩa nghiêm nghị, giúp mình giải thích Thạch Hiểu Sinh thì nho nhã phong lưu. Trong lòng Bạch Dương, Khương Duệ Quân là một tài tử vạn năng.

Đôi lúc cậu cảm thấy thật khổ sở, cậu biết rằng không có thiên phú thì cần lấy nỗ lực để bù đắp, nhưng phải bù bao lâu? Ông trời chẳng công bằng với tất cả mọi người. Cậu đã có Kim Thế An, không việc gì phải ghen tỵ với người khác, nhưng Kim Thế An vì cậu mà trả giá nhiều như vậy, cậu có phụ lòng hắn hay không?

Bạch Dương muốn tranh thủ thời gian để xem, để học nhiều hơn một chút.

Cậu hối hận vì trước kia lãng phí quá nhiều thời gian, mình đã làm gì trong quá khứ vậy.

Đi đến đâu Bạch Dương cũng chúi mũi xem tư liệu, Chung Việt nhàn rỗi hơn cậu nhiều, cậu ấy ở bên cạnh chơi Love Live, Bạch Dương lù lù bất động, hoàn toàn không bị dụ dỗ.

https://thuviensach.vn

Chung Việt lo lắng cho Bạch Dương, xin Lý Niệm đi khuyên nhủ.

Lý Niệm ngậm thuốc nói: "Chỉ có cậu biết làm người đại diện, tôi ăn cứt mà lớn đúng không?"

Chung Việt bị anh nói cho nghẹn họng.

Lý Niệm phớt lờ cậu, tiếp tục hút thuốc.

Lo lắng ư, chỉ có Chung Việt lo lắng? Chung Việt quá đề cao bản thân rồi, làm người đại diện, anh lo lắng hơn bất kỳ ai. Ngay buổi tối sau khi casting, anh đã gọi điện thoại cho trợ lý của Tang Viện Triều, trợ lý cứ ấp úng mãi.

Lý Niệm bày tỏ thiện ý, "Giúp tôi đi mà, cứ nói tình huống của hai cậu ấy một chút, tôi sẽ không hỏi có trúng tuyển hay không đâu."

Trợ lý khó xử nói: "Hai cậu ấy thực ra không tồi đâu, cậu tóc ngắn tốt hơn một chút, tôi thấy mắt đạo diễn sáng lập lòe lên rồi. Còn cậu tóc dài...sao lại bị nói lắp vậy...."

Lý Niệm thấy ngoài dự đoán, "Chung Việt không được sao?"

Trợ lý im lặng một lát, "Lời thoại của Lư Sĩ Cương rất nhiều, cậu ấy thực sự không được đâu. Ngoại hình rất tốt, nhưng đẹp quá, không phù hợp với tư tưởng chính của dòng điện ảnh này."

Có hụt hẫng bất ngờ, nhưng cũng có niềm vui ngoài dự đoán. Lý Niệm không nghĩ Bạch Dương lại có thể khiến Tang Viện Triều sáng rực mắt lên, anh còn nghĩ Chung Việt sẽ đảm bảo hơn Bạch Dương.

Anh không tận mắt chứng kiến Bạch Dương đã diễn như thế nào, nhưng vai diễn này... Bạch Dương có hy vọng.

An Long được cứu rồi.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm vững tâm, tuy không dám nói trước là sẽ trúng tuyển, nhưng nhìn cái vẻ ủ dột của Bạch Dương là anh lại tức, cậu có tiền đồ một chút cho tôi nhờ được không?

Lý Niệm kiên nhẫn khuyên nhủ: "Đạo diễn Tang nói cậu diễn rất tốt, tốt hơn cả Chung Việt. Mẹ kiếp cậu đừng có ngồi đây giả bộ làm con ngoan trò giỏi nữa, đi chơi với Chung Việt đi. Thư giãn đầu óc."

Bạch Dương lạnh lùng nhìn anh, mình tốt hơn Chung Việt ư? Lý Niệm coi cậu là thiểu năng sao?

Bạch Dương mặc xác anh, cậu tiếp tục đọc sách. Bạch Dương chìm đắm trong việc đọc sách, đọc sách khiến cậu vui vẻ.

Bây giờ, thứ duy nhất có thể dời đi lực chú ý của cậu chính là tin nhắn của Kim Thế An.

Kim Thế An sợ quấy rầy cậu, không dám nhắn nhiều, mỗi ngày chỉ gửi một tấm ảnh cho cậu.

Có khi là chiếc lá sen trong Thông Thủy Viện, có khi là lư hương của chùa Kê Minh, có khi là bức hoành phi trên Duyệt Giang Lâu.

Đều là những nơi bọn họ từng đi qua.

Thế An không nói gì cả, nhưng Bạch Dương đều hiểu.

Cậu lén đi xem giá cổ phiếu của Hải Long, xem không hiểu, chỉ thấy rất nhiều người đang mắng chửi tổng tài Hải Long bao dưỡng đàn ông, lừa tiền của bọn họ.

Không sao cả, cậu chưa thành công nên phải nhẫn nhịn. Bạch Dương nhìn Trương Quốc Vinh đang diễn "Bá Vương Biệt Cơ" trong điện thoại, thầm nghĩ một ngày nào đó cậu cũng có thể giống như Ca Ca, thản nhiên

https://thuviensach.vn

nắm tay người mình yêu nhất, nói cho người khác biết rằng, không phải vì tiền.

Mà ở nơi cậu không biết, ở thời điểm cậu không hay, Thế An đang một mình viết đi viết lại câu: Phú quý phúc trạch, hậu ngô chi sinh, bần tiện ưu thích, ngọc nhữ vu thành.

Gian nan khốn khổ, ngọc nhữ vu thành*.

*Phú quý phúc trạch, hậu ngô chi sinh, bần tiện ưu thích, ngọc nhữ vu thành, xuất phát từ Tây Minh (西铭) của Trương Tái (张载, 1020-1077): Phú quý vinh hiển, ân huệ phúc trạch chỉ có thể khiến người ta no đủ dư dật, mà nghèo hèn lo buồn chính là ngọc quý trời cho con người để mài giũa. Ý nói khi con người sống trong nghịch cảnh thì đó là dịp rèn luyện tu dưỡng để đạt được thành tựu tối cao.

- ----------

Bạch Vân Thi: Không biết là do tôi viết quá hàm súc hay do mọi người có thành kiến với Tiểu Bạch.

Chung Việt tốt nghiệp học viện nghệ thuật Nam Kinh, Tần Nùng là học viện truyền thông Nam Quảng, Khương Duệ Quân là học viện hý kịch Thượng Hải. Những người này đều xuất thân chính quy, Bạch Dương không phải.

Không tránh được việc ngốc nghếch, bởi vì xuất phát điểm của cậu muộn hơn người khác rất nhiều. Hy vọng mọi người có thể nhìn thấy những nỗ lực của Tiểu Bạch, lời tôi nói không tính, để cho người chuyên nghiệp lên tiếng đi.

----

https://thuviensach.vn

Dờ: Muốn viết mười nghìn chữ để bênh Tiểu Bạch Dương, phát hiện ra mình là editor dốt văn.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 43: Tia Hy Vọng

Edit: Dờ

Lý Niệm đã không còn nhớ tên bố mình.

Không cần phải.... nhớ tên một gã súc sinh.

Nhưng anh sẽ ghi nhớ cả đời gã đàn ông khiến anh hận thấu xương tủy ấy.

Khi đó anh mới ba tuổi, còn ở cùng bố mẹ trong căn nhà trọ giá rẻ.

Lý Niệm luôn nghĩ rằng Tô Viện Viện rất đẹp, nhìn ảnh chụp là nhớ lại những lời đồn đại của hàng xóm láng giềng. Tô Viện Viện và Tô Đình Đình là hai chị em đẹp như hoa như ngọc trong mắt những người dân khu đó. Lý Niệm vẫn luôn không hiểu, người mẹ xinh đẹp dịu dàng của anh sao lại phải lòng một tên cặn bã như bố anh.

Yêu cũng yêu rồi, con cũng có rồi, Tô Viện Viện đã sớm sinh con, mà em gái của cô thì đi theo một ông chủ lớn, từ Hồng Kông quay về đã trở thành bà chủ Tô. Ông chủ bao người khác, Tô Đình Đình cầm mười vạn tệ bắt đầu nghiệp làm ăn.

Tô Viện Viện không thể ngờ được mình và em gái sẽ yêu cùng một người.

- ---------

https://thuviensach.vn

Không, có phải yêu hay không, Lý Niệm cũng không chắc. Cặn bã và đĩ điếm thông đồng với nhau cũng có thể tính là yêu sao? Tô Đình Đình thật sự là một ả điếm, ả đặt Lý Niệm bấy giờ mới vừa biết đi ở phòng khách, sau đó ả đi vào phòng anh rể.

Tô Viện Viện tan làm về nhà, nhìn thấy em gái ruột của mình ở trong nhà mình, ở trong phòng ngủ của mình, ở trên giường của mình.

Trần truồng nằm cạnh chồng cô.

Tô Viện Viện không nói một lời, cô đi lên ban công, nhảy từ tầng năm xuống đất.

Lý Niệm vĩnh viễn không thể quên được dáng vẻ mẹ anh đầu vỡ não văng nằm trên vũng máu. Mà bố anh thì tái mặt xốc quần lên, ngay cả ban công cũng không dám bước ra.

Lý Niệm khi ấy chưa đến ba tuổi, anh vẫn chưa hiểu được vì sao Tô Viện Viện phải chết.

Mà những ngày sau đó càng khó nói thành lời, Tô Đình Đình trở thành mẹ kế của Lý Niệm, bố của anh ăn cơm mềm của Tô Đình Đình, lại còn nhớ mãi không quên người chị của ả.

Gã có với Tô Đình Đình một đứa con, trừ đi trái tim trong tên Lý Niệm*, biến thành Lý Kim.

*Lý Niệm (李念) có tim (心), Lý Kim (李今) không có.

"Trái tim của tôi để lại cho Viện Viện."

Tên cặn bã kia khi nói ra lời ấy, còn nghĩ mình thật giỏi.

Từ nhỏ Lý Kim đã rất cao lớn, cũng ngoan ngoãn, giống như mẹ hắn ta vậy, mở miệng ra là nói ngon nói ngọt. Một thời gian rất dài, Lý Niệm luôn

https://thuviensach.vn

thù hận bố mình và mẹ kế, nhưng anh không ghét đứa em trai này, nó vẫn luôn đi theo sau anh, ngọt ngào gọi anh là anh trai.

Lý Niệm có cái gì đều chia cho nó, dù là chút học bổng ít ỏi.

Suy cho cùng lúc ấy anh vẫn ở cái tuổi cần tình thân. Cha mẹ là súc sinh, nhưng anh em thì vẫn là anh em. Mẹ kế ngấm ngầm ngược đãi, cũng không thể ngăn cản khát vọng về một tình thân chỉ tồn tại trong ảo tưởng.

Vào năm anh mười chín tuổi, ảo tưởng ấy đã bị Lý Kim đập nát hoàn toàn. Lý Niệm đẩy anh vào WC, làm ra thứ chuyện mà cả đời anh không thể tha thứ.

Khi ấy Lý Kim ăn ngon mặc đẹp, sớm cao lớn hơn bạn bè đồng trang lứa, mà Lý Niệm của năm mười chín tuổi gầy đét như một con khỉ. Anh căn bản không thể chịu được một quyền của Lý Kim, một quyền cũng đủ khiến anh bất tỉnh.

Lý Niệm cường bạo anh trong WC hơn một giờ đồng hồ. Một giờ ấy dài hơn cả vạn năm, giết chết tất cả tình thân, thiện ý, cũng giết chết hy vọng nhỏ nhoi về thứ gọi là lương tâm. Trong cơn mê man, anh nghe thấy giọng điệu đầy phấn khích của Lý Kim.

"Anh mà cũng xứng làm anh trai tôi sao, tôi muốn chịch chết anh từ lâu rồi, cút khỏi đây cùng với bà mẹ đã chết của anh đi."

Anh biết lúc này dưới thân mình toàn là máu.

Mùa hè năm ấy chính là địa ngục, vốn tưởng niềm vui lớn nhất của đời sinh viên chính là kỳ nghỉ, nhưng mỗi ngày anh đều sống trong sự dâm ngược và khuất nhục.

Lý Niệm rất ít khi hồi tưởng lại chuyện này. Mỗi lần nhớ lại, anh đều thấy cả người rét lạnh.

https://thuviensach.vn

Anh không còn trở về căn nhà ở Thượng Hải ấy, nơi đó không phải nhà của anh.

Cho tới giờ, anh không có nơi để về.

Lý Niệm đứng trên ban công studio của Tang Viện Triều, bên trong đèn đóm sáng choang, anh tốn rất nhiều công sức, Tang Viện Triều mới đồng ý gặp anh một lần.

Đây là kết quả không nằm ngoài dự đoán của anh, nhưng cũng là kết cục mà anh chưa bao giờ nghĩ đến.

Vai diễn Lư Cương này, anh nghĩ hẳn là Khương Duệ Quân, cũng có thể là Đỗ Vũ, cũng có thể là Phương Văn Viêm, hoặc... cũng có thể là Bạch Dương, thậm chí là Chung Việt.

Đều không phải.

Tang Viện Triều đem vai diễn này cho Lý Kim.

Đây là kết quả duy nhất anh không nghĩ tới.

Kim Thế An vẫn nghĩ anh hận Tần Nùng.

Không phải, chỉ trách Tần Nùng vận khí không tốt, yêu ai chẳng được, cố tình lại yêu Lý Kim.

Anh biết Lý Kim nghĩ gì, Lý Kim muốn anh từng giây từng phút nhìn thấy gã, hận thù gã --- Anh sao có thể để cho Lý Kim được như ý? Cái nghiệt duyên huynh đệ này, ai cũng muốn đối phương mất đi thứ khát cầu nhất, không phải tình thân, không phải tình yêu, thậm chí không phải mạng sống.

Nhiều năm như vậy, anh muốn Lý Kim thân danh bại liệt. Lý Kim cũng vậy, muốn anh sụp đổ tan vỡ.

https://thuviensach.vn

Anh đứng bên ngoài hút thuốc thật lâu, đầu lọc vứt một đống, Tang Viện Triều bấy giờ mới đi ra khỏi WC, nhìn thấy anh vẫn đứng dưới ánh đèn.

"Lý tổng, sao vẫn chưa đi vào?"

Tang Viện Triều vẫy anh lại.

Tên của Tang Viện Triều là đại diện cho cả một thời kỳ ---- Kiến Quốc, Kháng Mỹ, Viện Triều, Cải Cách, những người cùng tuổi vừa nhìn đã hiểu ngay, tất cả viết hết trên tên của bọn họ.

Khác với tuổi của ông, Tang Viện Triều qua sáu mươi rồi mà vẫn rất cường tráng, mày rậm mắt lớn, làn da ngăm ngăm, thân thể toàn là cơ bắp cùng với bộ râu dài rối tung, thoạt nhìn càng giống một diễn viên hành động.

Dù là "nhất đại tông sư" của giới điện ảnh, hay chính thân hình khổng lồ này, đều khiến người đối diện cảm thấy áp lực. Huống chi là một vị đạo diễn tung hoành nhiều năm, đôi mắt sắc bén như chim ưng.

"Đạo diễn Tang, vì sao lại là Lý Kim?"

Lý Niệm thành khẩn hỏi.

Tang Viện Triều bảo Lý Niệm ngồi xuống, hiển nhiên là không hài lòng khi anh hỏi như vậy, "Vì sao không thể là cậu ta?"

Một người đầu tư chạy tới nghi ngờ ánh mắt chọn diễn viên của ông, quả thực là khiêu khích trắng trợn.

Lý Niệm dịu giọng, đổi cách khác để hỏi: "Tôi có thể hỏi ngài một chút không, vì sao Bạch Dương không được chọn?"

Tang Viện Triều biết Lý Niệm đến đây vì chuyện này, mà cũng không phải không thể nói.

https://thuviensach.vn

"Bạch Dương rất tốt, cậu ký với hai người mới này không tồi đâu. Nói thật, biểu hiện của cậu ấy khiến tôi hài lòng hơn tất cả những người khác, thật sự nghiên cứu kỹ nhân vật."

Lý Niệm cảm thấy Tang Viện Triều đang khách sáo với mình, không khỏi truy vấn: "Đạo diễn Tang, đừng trách tôi mạo phạm. Nếu Bạch Dương không tốt thì ngài cứ nói thẳng, quay về tôi sẽ bảo bọn họ tập luyện cho thật tốt."

Tang Viện Triều không do dự trả lời: "Trừ Lý Kim ra, cậu ấy tốt hơn tất cả những người khác."

Ông nâng cốc trà sứ lên uống, Lý Niệm kiên nhẫn đợi ông nói tiếp.

"Lư Cương - nhân vật này không nên lộ vẻ tàn nhẫn ra bên ngoài, diễn viên tới casting rất gồng, đó không phải là thứ tôi muốn." Tang Viện Triều chậm rãi nói: "Nhiều người như vậy, không có mấy người có thể được như Bạch Dương, diễn ra một Lư Sĩ Cương yếu đuối. Thứ tôi cần chính là cảm giác yếu đuối ấy, trong yếu đuối có hàm chứa tàn bạo, đó mới là bản chất của một tên sát nhân hàng loạt."

Lý Niệm thấy hơi mịt mờ, Lư Sĩ Cương có tính cách yếu đuối, ngay cả anh cũng chẳng để ý, rốt cuộc Bạch Dương sao mà nghĩ ra được?

Thậm chí Tang Viện Triều cũng phải nể mấy phần.

Trái lại khiến Lý Niệm càng thêm khó hiểu.

"Vậy sao không chọn cậu ấy?"

Tang Viện Triều gật đầu, "Nói thật nhé, nếu Lý Kim không đến thì tôi chắc chắn chọn Bạch Dương rồi. Nhưng Lý Kim đã ở đây, tôi không thể đem vai diễn này cho một ai khác, không ai thích hợp hơn Lý Kim."

https://thuviensach.vn

Tang Viện Triều bình thản nhìn anh, "Cậu ta là người thế nào, tôi không quan tâm. Tôi chỉ biết cậu ta chính là Lư Sĩ Cương phù hợp nhất. Tôi cần một kẻ yếu đuối trời sinh, mang theo tố chất tâm lý như tâm thần phân liệt, càng cực đoan càng tốt --- Những thanh niên kia đều là hoa trong nhà kính, diễn tốt đến mấy thì lòng vẫn không đủ ác, chỉ có Lý Kim, ánh mắt mang theo cảm giác nguy hiểm."

Giọng điệu nói chuyện của ông rất vững vàng, từng câu từng chữ như sắt như thép: "Tôi muốn diễn viên phải có cảm giác hung tàn từ đáy mắt. Những người khác đều không được."

Lý Niệm không còn gì để nói, chậm rãi ngồi về ghế.

Đây là điều anh nên sớm đoán ra từ trước.

Tang Viện Triều sùng bái diễn xuất phát ra từ bản chất, càng đáng sợ hơn là, Lý Kim che giấu mọi người kỹ như vậy, Tang Viện Triều vẫn có thể nhìn xuyên thấu nội tâm biến thái của gã.

Gã và Lư Sĩ Cương đúng là người trên cùng một con đường.

Dù đã định sẵn không còn cơ hội, nhưng diễn xuất của Bạch Dương vẫn có thể khiến Tang Viện Triều dao động. Trong lòng Tang Viện Triều, bản chất cao hơn hết thảy.

Lý Niệm không tự tin rằng mình có thể thuyết phục một vị đại nghệ thuật gia, anh cũng phải thừa nhận Tang Viện Triều đã đúng.

Đạo diễn Tang thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Lý Niệm, an ủi anh: "Về sau còn nhiều cơ hội. Nếu bộ phim tiếp theo có nhân vật thích hợp, tôi sẽ ưu tiên suy xét tới Bạch Dương."

Lý Niệm cúi đầu, ngẩng mặt lên lần nữa thì đã bình tĩnh lại: "Bây giờ còn một cơ hội, tôi muốn đề nghị với đạo diễn một chút."

https://thuviensach.vn

Tang Viện Triều lập tức hơi mất hứng: "Lý tổng, cậu hẳn là biết con người tôi không thích nghe ý kiến từ nhà đầu tư."

Lý Niệm thành khẩn giải thích: "Không phải nêu ý kiến, chỉ là đề xuất nhỏ thôi. Dùng hay không là tùy ngài, tôi không can thiệp vào quyết định của ngài."

Tang Viện Triều giãn lông mày, "Nói thử xem."

Lý Niệm đã từng tra xét về vụ án giết người hàng loạt tỉnh Cam Túc, thậm chí còn nhờ Trịnh Mỹ Dung đi lòng vòng hỏi thăm tin tức. Vụ án này sở dĩ được gọi là không có lối thoát, nguyên nhân không chỉ bởi Lư Sĩ Cương giảo hoạt hung tàn, còn bởi vì hung thủ không phải chỉ có một người.

Đây là thảm án do hai hung thủ lần lượt thay nhau gây ra.

Trên đường trốn chạy, Lư Sĩ Cương từng sát hại một nhà bốn người --- Một đôi vợ chồng, và hai ông bà. Mà gia đình ấy có một con trai độc nhất là Trương Tiểu Binh, lúc ấy trốn trong lu nước nên thoát được một kiếp. Từ vết nứt trên lu nước, cậu chứng kiến toàn bộ quá trình gia đình bị sát hại thảm thiết, cùng với khuôn mặt của Lư Sĩ Cương dưới ánh đèn.

Mười năm, Lư Sĩ Cương chạy trốn, Phòng Chính Quân truy bắt, mà Trương Tiểu Binh chậm rãi trưởng thành, lựa chọn cách riêng của mình để báo thù.

Dưới tay Lư Sĩ Cương là vô số oan hồn, nhưng cũng có người giúp gã che giấu chân tướng, khiến cho gã nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật những mười năm. Trương Tiểu Binh đã sớm mất đi niềm tin vào cảnh sát, năm mười tám tuổi đã dùng toàn bộ tiền làm công để mua một khẩu súng săn, trở về Tây Bắc lần theo dấu vết kẻ thù của mình.

https://thuviensach.vn

Cậu không bắt được Lư Sĩ Cương, lại bắt được đồng phạm của gã. Trương Tiểu Binh không lựa chọn báo cảnh sát mà dùng thủ đoạn giết người giống y hệt Lư Sĩ Cương để tiễn những tên đồng phạm đó xuống hoàng tuyền.

Người bị hại lại biến thành hung thủ với hình thức khác. Điều đó đã che giấu rất nhiều manh mối quan trọng, khiến cho vụ án càng lâm vào bế tắc.

Thù hận đã nuốt chửng lấy người thanh niên. Cuối cùng, cậu chưa đợi được đến ngày Lư Sĩ Cương bị bắt thì đã bị cảnh sát bắt trước, bắt chết ngay tại hiện trường, chết khi chưa tròn hai mươi tuổi.

"Lúc bị trúng đạn ngã xuống, Trương Tiểu Binh vẫn còn thoi thóp, rất nhiều người chứng kiến đều nói rằng trông cậu ta tuyệt đối không giống hung thủ giết người, khuôn mặt vô cùng thanh tú."

Lý Niệm nói xong.

Tang Viện Triều khen ngợi nhìn anh, "Cậu nghe được mấy chuyện này từ đâu?"

Lý Niệm không dám múa rìu qua mắt thợ, khiêm tốn cười nói: "Mỗi người có cách giải quyết vấn đề riêng, đó là bản lĩnh của đám săn ảnh bên tôi, không đáng đề cập trước mặt đạo diễn Tang."

Anh xoay người lấy một đĩa tư liệu và một chiếc USB: "Tất cả tài liệu đều ở trong này, tôi biết đạo diễn đã sớm biết rồi, tôi không dám xin đạo diễn cho tôi vai diễn ấy, nhưng tôi hy vọng đạo diễn Tang có thể suy xét một chút, nhân vật này rất đặc sắc, sẽ khiến bộ phim càng thêm thú vị."

Tang Viện Triều nhận lấy đồ của anh, "Thực ra tôi đã suy xét đến nhân vật này, lúc ấy sưu tầm tài liệu quá vội nên không rõ ràng, kịch bản của nhân vật này tôi đã chuyển hết vào Lư Sĩ Cương. Tôi lo kịch bản của

https://thuviensach.vn

Trương Tiểu Binh sẽ lấn át tuyến chính của Lư Sĩ Cương và Phòng Chính Quân."

"Không phải tư liệu không rõ ràng, mà đạo diễn Tang lúc ấy chưa chọn được người phù hợp." Lý Niệm rũ mắt, "Tôi mong ngài có thể cân nhắc."

Tang Viện Triều cảm thấy hứng thú, "Lý tổng, nói suy nghĩ của cậu đi."

Lý Niệm khó xử nhìn chiếc đồng hồ lớn treo trên văn phòng của Tang Viện Triều, "Sắp mười giờ rồi, không làm phiền đạo diễn nghỉ ngơi nữa."

Tang Viện Triều đứng lên đưa điếu thuốc cho anh, "Gấp cái gì, tôi thích thức khuya. Nói đi, lúc trước tôi cũng bàn bạc vài lần với đoàn phim, bây giờ tôi muốn nghe ý tưởng của cậu."

Lý Niệm trở về từ chỗ của Tang Viện Triều đã là ba giờ sáng.

Bạch Dương và Chung Việt đều trượt casting. Bây giờ chỉ còn một tia hy vọng, chính là Tang Viện Triều có thể cân nhắc đến nhân vật Trương Tiểu Binh này.

Là thành hay bại, giờ chỉ nhìn vào quyết định của Tang Viện Triều.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 44: Chập Chờn

Edit: Dờ

Trên đường quay về Nam Kinh, Bạch Dương và Chung Việt đã biết tin hai cậu trượt casting, Lý Niệm không có lừa hai cậu.

Suy cho cùng, do người đại diện là anh vô năng, không phải do hai cậu biểu hiện không tốt.

Tâm trạng của Bạch Dương càng xuống dốc.

Lý Niệm đành giải thích với cậu rằng đạo diễn rất hài lòng về cậu, cậu không làm sai, "Chuyện này rất bình thường, nghệ thuật gia đều lập dị như thế, không phải cứ diễn tốt là ông ấy sẽ chọn."

Chẳng hề có tính thuyết phục, Bạch Dương hỏi anh, vậy cuối cùng chọn ai?

Lý Niệm không đành lòng nói cho cậu là Lý Kim, ậm ừ chốc lát rồi nói: "Chắc là Khương Duệ Quân đi."

Bạch Dương ngây người một chốc, thở phào nhẹ nhõm.

"Thôi, thua bởi cậu ta là đúng rồi." Bạch Dương che ba lô lên mặt, "Tôi kém hơn cậu ta nhiều."

Thực ra với cậu mà nói, ai được chọn cũng không quan trọng, cậu đã sớm biết mình thua chắc rồi. Diễn xuất không bằng thì phải chịu, Bạch

https://thuviensach.vn

Dương luôn biết mình không bằng người ta, chỉ có thể nhận kết cục thất bại.

"Lý tổng," Bạch Dương rầu rĩ nói: "Tôi muốn quay phim."

Lý Niệm không hé răng, nửa ngày sau mới nói: "Về tôi sắp xếp cho, cậu chịu được thì quay. Mà nói trước là không có nhân vật chính đâu, toàn là quần chúng."

"Quần chúng tôi cũng diễn." Bạch Dương nói.

Chung Việt ngồi bên cạnh khổ sở nhìn hai người bọn họ.

Lý Niệm không nói ra chuyện về Trương Tiểu Binh, vai diễn này có được vào kịch bản không vẫn chưa thể nói trước được --- Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, Lý Niệm không nhìn nổi cái bộ dạng nửa sống nửa chết của Bạch Dương nữa.

Cứ để cho hai thằng nhóc dằn vặt một chút đi, cùng lắm thì An Long cuốn gói cút, để Kim ba ba của hai cậu tìm cao nhân khác.

Trước mặt Kim Thế An, Lý Niệm vẫn ăn ngay nói thật. Thế An trầm ngâm: "Nắm chắc được bao nhiêu phần có thể thuyết phục đạo diễn Tang?"

Lý Niệm hơi áy náy: "Không chắc, ông già Tang Viện Triều kia nói dễ nghe thì là cứng rắn bất khuất, nói thẳng ra thì là bảo thủ. Ông ấy làm việc chẳng nói đạo lý đâu. Dù Trương Tiểu Binh thật sự được thêm vào kịch bản, cũng không chắc là thuộc về Bạch Dương."

Thế An cũng lấy làm tiếc, đưa điếu thuốc cho Lý Niệm.

"Anh vất vả rồi."

Lý Niệm chỉ cần nghĩ đến vai diễn Lư Sĩ Cương là thấy ghê tởm, thua một cách không hề cam lòng. Anh nhận lấy thuốc nhưng không châm,

https://thuviensach.vn

"Anh chuẩn bị tìm người khác đi, nếu chuyện này vẫn không thành, tôi tự cuốn gói."

"Tôi cứ nghĩ anh có bản lĩnh lớn, chỉ chút chuyện này đã muốn đánh trống lui binh?" Thế An lại khinh bỉ anh.

Lý Niệm bất đắc dĩ, "Không thì anh ăn nói thế nào với Trịnh Mỹ Dung đây. Tôi chưa chết, Trịnh Mỹ Dung còn quấn chân anh nhiều."

"Sao cứ mở miệng ra là sống với chết vậy." Thế An đưa bật lửa qua, "Vô chế chi binh, hữu năng chi tướng, tôi có cách của tôi."

Lý Niệm rùng mình, "Có thể đừng văn vở nữa được không?"

"Được, nghĩa là chó không làm được thì còn có chủ. Anh sợ cái gì."

Kim Thế An cứ bị Lý Niệm châm biếm suốt, không ngờ Kim tổng cũng biết chửi người.

Lý Niệm bị hắn vòng vo chửi là chó, anh cũng đành nhận. Lý Niệm đau xót nhận lấy bật lửa, cứ dùng một điếu Cửu Ngũ Chi Tôn tám tệ để an ủi cõi lòng cái đã.

Bọn họ đợi một tháng, studio của Tang Viện Triều vẫn không có tin tức.

Không có tin tức là tốt nhất, điều đó chứng tỏ Tang Viện Triều đang do dự.

Trịnh Mỹ Dung án binh bất động, Thế An cũng không nhắc tới.

Một tháng này rất gian nan, nhưng vô cùng nhanh chóng. Lý Niệm sắp xếp rất nhiều công việc cho Bạch Dương và Chung Việt, "Tổng tài lang thang" vừa chiếu xong, thừa lúc còn hot thì tranh thủ sao tác.

https://thuviensach.vn

Chung Việt còn có âm nhạc, nếu thấy phiền lòng thì có thể dựa vào sáng tác để giải sầu, rảnh rỗi là cậu lại vùi đầu viết nhạc, dù sao khi chưa trở thành minh tinh, ngày nào cậu cũng làm vậy.

Bạch Dương thì khó khăn hơn nhiều, ngoài miệng thì Lý Niệm nói sẽ cho cậu đóng vai quần chúng, nhưng xét cho cùng anh không nỡ. Mới vừa đóng vai nam chính xong lại chạy đi diễn quần chúng? Lý Niệm chưa điên.

Bọn họ lên tiết mục giải trí, lên tiết mục tuyên truyền, cũng nhận mấy quảng cáo, có một nhãn hiệu nước trái cây mời bọn họ làm đại ngôn.

Hai người quay chụp ở vườn cây giữa mùa hè nóng nực, nói lời thoại quảng cáo: "Xuân có hoa lá, thu có quả mọng, vị ngọt lành đến từ thiên nhiên."

Nhân sinh của bọn họ thực sự đã có hoa lá mùa xuân, vậy cũng hy vọng sẽ có mùa thu được hái quả.

Bạch Phú Cường bỗng nhiên chuyển tiền cho Bạch Dương, không hiểu sao tự dưng chuyển tới hai vạn tệ.

Thường thì chỉ ngày lễ tết ông mới chuyển tiền cho Bạch Dương.

Hiển nhiên là vì Bạch Phú Cường đã nghe phong thanh được gì đó. Người cao tuổi không quan tâm tới giới giải trí, cung phản xạ luôn rất dài.

Bạch Phú Cường không nói gì, thậm chí cũng không gọi điện thoại, chỉ có một dòng tin nhắn thông báo ngắn ngủi của ngân hàng, nói cho Bạch Dương biết rằng bố cậu chuyển cho cậu hai vạn nhân dân tệ.

Bạch Dương ngồi một mình nhìn cái tin nhắn đó, chẳng có cảm xúc, là tin nhắn tự động, nói cho cậu biết rằng có một tài khoản đã chuyển tiền vào tài khoản của cậu.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cảm thấy như có vô số con dao đang cứa vào mắt mình, khó chịu không thể nói thành lời.

Cậu không thể giải thích, không biết giải thích thế nào, mà hiển nhiên Bạch Phú Cường không cần cậu giải thích.

Hoặc là ông căn bản không muốn nghe cậu giải thích.

Bọn họ quay chụp lại tất cả những MV của từng ca khúc, quay một cách rất tỉ mỉ. Quay MV cũng là cách rèn luyện diễn xuất, Lý Niệm không đếm xỉa gì nữa, nhét Bạch Dương vào MV ca nhạc của ca hậu Đào Linh Thanh.

Bạch Dương cảm thấy cậu chính là khuyết thiếu thực hành, diễn xuất chỉ học thôi thì không đủ, không thực tiễn, vĩnh viễn không biết mình có làm tốt hay không.

Bây giờ cậu tình nguyện diễn bất cứ vai gì, dù Lý Niệm có để cậu đi theo đoàn phim làm staff cậu cũng không do dự mà đồng ý.

Cậu và Kim Thế An ngày càng ít gặp mặt, gặp nhau cũng chẳng nói câu nào, Bạch Dương căn bản không che giấu dục vọng của bản thân, mà Thế An cũng sẽ không khống chế thú tính của hắn.

Trừ làm ra thì vẫn là làm. Làm tới mức Bạch Dương mê man, nằm gục trong lòng Thế An mà rầm rì.

Thế An cố gắng lắng nghe, mới nghe thấy cậu đang nói: "Em gây cho anh nhiều phiền phức như vậy, bây giờ không nỗ lực, về sau sẽ càng khó hơn."

Thế An dịu dàng hôn lên ngón tay cậu.

Giữa bọn họ bị ngăn cách bởi thứ gì đó, cứ như thể làm tình vì nghĩa vụ --- Tình yêu vẫn còn đó, nhưng không phải là lý do để bọn họ giao triền, trái

https://thuviensach.vn

lại giống như đang dùng quan hệ xác thịt để thuyết phục bản thân rằng bọn họ vẫn còn có thể tiếp tục yêu nhau.

Rõ ràng đang mùa tôm hùm đất nhưng hai người chẳng có thời gian đi ăn. Bọn họ thà rằng quấn lấy nhau trong phòng, ép khô tất cả tinh lực còn sót lại.

Rất nhiều loài động vật điên cuồng giao phối trước khi chết.

Có lẽ bọn họ cũng đã rơi vào cái vòng tuần hoàn ác tính đó.

Trừ tình yêu và chút dịu dàng còn sót lại ra, Thế An không biết mình có thể cho Bạch Dương cái gì, hắn cũng cảm thấy bất lực.

Quả thực bọn họ có cách biệt. Bạch Dương càng tiến xa trên con đường minh tinh của cậu, Thế An càng cảm thấy cậu xa vời không thể với tới. Mà sự đam mê và cố chấp của Bạch Dương, thực ra hắn không quá hiểu.

Hắn hy vọng cậu thành công, lại sợ cậu bay quá cao, chỉ còn sót lại một mình hắn.

Tâm tư chiếm hữu dơ bẩn.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Hai kiếp làm người, sở trường của hắn không thay đổi, mà khuyết điểm thì vẫn còn y nguyên.

- -- Luôn giậm chân tại chỗ trong chuyện tình cảm, người ta không nói, hắn cũng sẽ không tiến lên.

Thật nực cười, từ nhỏ hắn lớn lên giữa những cuộc mưu toan tranh đấu, lại cố tình không biết phải làm gì với người yêu của mình.

Thế An thậm chí đã nghĩ rằng, hắn ở bên Bạch Dương có thể bảo hộ cậu, nhưng đó đồng thời cũng là con dao hai lưỡi, hắn làm thương tổn cậu.

https://thuviensach.vn

Có rất nhiều chuyện hắn không thể làm khi có Bạch Dương ở đây.

Hắn có xem một tiểu phẩm nhỏ nhàm chán trên weibo, "Nghèo đến mức chỉ còn lại tiền."

Đúng vậy, nói rất đúng, rất giống hắn.

Nghèo tới mức chỉ còn lại tiền và tình yêu.

Mà hiện tại thì ngay cả tiền cũng trở thành một vấn đề nan giải, hắn muốn tranh thủ chút thời gian mà đi đả động Trịnh Mỹ Dung, Trịnh Mỹ Dung cắn hắn một nhát kia chỉ là thăm dò.

Hắn biết chị sẽ còn hành động.

Hắn không biết rõ về tay chân của chị, nếu công kích mù quáng thì chỉ thiệt mình, hắn cần chờ đợi.

Chờ Trịnh Mỹ Dung tự tìm tới cửa.

Mùa hè luôn có những cơn mưa rào mang theo sấm chớp. Mưa lớn bất chợt, khiến cả Nam Kinh cứ như chìm vào mùa thu.

Trung tuần tháng Bảy, Bạch Dương và Chung Việt nhận lời mời lên đài truyền hình Nam Kinh, tham gia tiết mục để làm từ thiện tuyên truyền phòng chống AIDS. Lý Niệm lén chạy tới Bắc Kinh gặp Tang Viện Triều, ngoài mặt thì nói là đi đàm phán với đoàn làm phim, dặn dò Tiểu Ngưu Tiểu Tạ ở lại Nam Kinh.

Bạch Dương và Chung Việt được sắp xếp ba tiết mục, song ca trước, sau đó Bạch Dương đơn ca, Chung Việt đơn ca.

Ở Nam Kinh, bọn họ coi như khá có tiếng, vé vào cửa buổi từ thiện ghi tên của bọn họ ở một vị trí khá cao.

https://thuviensach.vn

Mà cố tình lại đụng mặt Lý Kim.

Bạch Dương thấy thật xui xẻo, Lý Kim sao cứ giống như bãi cứt dính dưới chân, vung chân cũng không đá đi được vậy?

Cậu còn chưa ý thức được, trong giới này, địa vị của cậu và Chung Việt đã có thể so ngang với một siêu mẫu debut nhiều năm như Lý Kim rồi. Nhân khí của bọn cậu tăng rất nhanh.

Những nghệ sĩ có địa vị ngang nhau thường sẽ đụng mặt ở các loại hoạt động. Cũng không phải là thiên vương thiên hậu, còn có thể "vương bất kiến vương".

Bạch Dương còn chưa ý thức được là mình đang nổi tiếng, cậu chỉ thấy xui xẻo. Tiểu Ngưu Tiểu Tạ đang chặn phóng viên, nhất thời không chú ý có người đang quấn lên anh Tiểu Bạch của bọn họ.

Lý Kim thấy cậu thì cười, vẫn là nụ cười dịu dàng vô hại ấy, "Sao phải trốn tránh tôi?"

Bạch Dương mặc kệ gã.

Lý Kim thấy cậu không để ý đến mình thì lộ mặt thật, vươn tay giữ vai cậu lại, "Nghe nói cậu đi casting? Nằm mơ đấy à? Vai diễn Lư Sĩ Cương đã định sẵn là của tôi rồi, cậu đừng có mơ tưởng."

Bạch Dương cười lạnh, diễn Lư Sĩ Cương ư, Lý Kim?

Lý Kim vẫn còn lảm nhảm phía sau cậu, "Mau về liếm thằng ngu lắm tiền của cậu đi, hoặc là bán mông thay cho Lý Niệm của cậu, nói không chừng sẽ nhặt được cơm thừa canh cặn đấy."

Bạch Dương quay lại trừng mắt nhìn gã. Lý Kim nói cậu thì thôi, dựa vào đâu mà chửi cả Lý Niệm.

https://thuviensach.vn

Tuy cậu ghét Lý Niệm thật nhưng không tới lượt Lý Kim được sỉ nhục người đại diện của cậu.

Lý Kim dùng một tay giữ chặt lấy Bạch Dương, tay kia thì tung chiếc chìa khóa xe, "Không tin à? Cậu có biết trong giới này người ta ghét nhất là gì không? Chính là cái loại đĩ đực bán mông cho đàn ông như cậu, ai dính vào thì người đó thân bại danh liệt. Cậu nghĩ rằng cậu đã dính phốt với tổng tài Hải Long mà còn có đạo diễn chịu chọn cậu sao?"

Nói năng xàm xí, Bạch Dương lười cãi cọ với gã. Cậu đã nghe chán ngấy cái mồm đổi trắng thay đen của Lý Kim rồi, mặc kệ gã nói gì, cứ nằm mơ đi, Tang Viện Triều sẽ vả mặt Lý Kim đau điếng.

Hai người giằng co trong góc khuất dưới sân khấu, Chung Việt vừa đi xuống thì thấy Lý Kim đang lôi Bạch Dương đi.

Chung Việt nhìn thấy Lý Kim thì tức thì bốc hỏa, cậu không biết Lý Kim và Bạch Dương đã nói gì, cũng lười quan tâm. Chung Việt nhanh chóng chạy lại, vươn tay vả vào mặt Lý Kim.

"Tiểu Chung."

Bạch Dương giữ tay cậu lại.

Chung Việt muốn giằng ra, lại sợ Bạch Dương sẽ ngã ra đất nên cố nén lại: "Gã thiếu đòn."

Bạch Dương giữ tay Chung Việt lại, quay đầu nhìn Lý Kim.

"Nói xong chưa? Nói xong rồi thì bỏ tay ra, tôi bận lắm, không có thời gian nói nhảm với anh."

"Chính bởi anh toan tính quá nhiều nên debut nhiều năm như vậy vẫn còn quanh quẩn ở ranh giới mờ nhạt. Bớt giở trò, nên nghĩ về sau anh nên

https://thuviensach.vn

làm thế nào đi. Thứ võ mồm của anh vô dụng với tôi thôi."

Giọng nói của Bạch Dương rất bình tĩnh, gằn từng tiếng rất rõ ràng.

"Lý Kim, anh nhớ kỹ đấy, sớm muộn sẽ có ngày anh hối hận vì những gì mình đã nói ngày hôm nay."

Cậu đã sớm nhìn thấu Lý Kim, cậu sẽ không bao giờ rơi một giọt lệ nào vì gã nữa. Lý Kim không xứng. Tên cặn bã này chỉ giỏi bắn lén sau lưng người khác, trừ võ mồm ra thì còn bản lĩnh gì? Còn có mặt mũi chạy tới casting, Tang Viện Triều mù mắt mới chọn Lý Kim.

Bạch Dương tự tin, mình có rác rưởi đến đâu thì vẫn hơn Lý Kim ngàn lần, dù là diễn xuất hay nhân phẩm.

Cậu giằng tay Lý Kim ra, kéo Chung Việt đi, "Đừng để ý, cho gã đứng phun cứt một mình đi."

Bạch Dương cũng chẳng biết mình lấy khí lực ở đâu ra mà kéo Chung Việt chạy xuống tầng ngầm. Chung Việt gọi cậu rất nhiều lần, Bạch Dương mới hồi thần.

Chung Việt bị cậu nắm tay đến toát mồ hôi, sốt ruột nhìn cậu: "Bạch Dương."

Bạch Dương hung dữ thở ra một hơi, lại cảm thấy mình hơn hèn nhát.

Không nên chạy, hẳn là nên để Lý Kim tự cút đi mới đúng.

Bạch Dương rầu rĩ hỏi Chung Việt, "Tiểu Chung, có phải tôi thất bại lắm hay không."

"Không," Chung Việt lắc đầu, "Bạch Dương, cậu ngầu nhất."

Thiết lập nhân vật Chung tổng fanboy vĩnh viễn không OOC.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cảm động ôm lấy Chung Việt, "Chỉ có cậu hiểu tôi."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 45: Mưa Đêm

Edit: Dờ

Năm nay thời tiết Nam Kinh rất quái lạ, ông trời như vừa chịu một sự tủi thân gì lớn lao lắm, đổ mưa không ngừng.

Cũng không phải mưa to, chính là kiểu mưa rả rích, chốc tạnh chốc mưa, giống một người khóc một tiếng lại nấc lên hai cái.

Lý Niệm trở lại từ Bắc Kinh, mang về vai phụ chính của một bộ phim hài cho Bạch Dương.

Điều này cũng chẳng an ủi được Bạch Dương.

Trước khi Lý Niệm về đến Nam Kinh thì studio của Tang Viện Triều đã đăng tin chính thức, "Tập hung Tây Bắc hoang" đã ấn định dàn diễn viên chính. Diễn viên chính là Châu Ninh Sơn, nam phụ phiên vị một Lý Kim, nam phụ phiên vị hai là Chung Việt.

Dự kiến sẽ khai máy trong tháng Tám.

Sau nhiều lần do dự, Tang Viện Triều rốt cuộc cũng quyết định đưa Trương Tiểu Binh vào kịch bản, lấy tên khác là Trương Tiểu Băng.

"Biểu cảm của Chung Việt rất phù hợp, có phải cậu nhóc này từng chịu khổ gì không, thoạt nhìn giống như người từng trải qua đau khổ vậy. Tôi rất thích đôi mắt trống rỗng của cậu ấy."

Lý Niệm tưởng vai diễn này sẽ thuộc về Bạch Dương.

https://thuviensach.vn

Cho Chung Việt cũng không ngoài dự đoán. Lúc cậu không nói, Chung Việt nhìn giống như một con búp bê máy vậy, đẹp, nhưng vô hồn.

Nhất là mấy ngày tham gia casting.

"Tuy là nói thế, trạng thái tâm lý của cậu nhóc có vẻ không được tốt lắm. Nhưng Lý tổng, tôi muốn cậu duy trì loại cảm xúc này của cậu ấy."

Tang Viện Triều rất đắc ý, có diễn viên phù hợp, lại thêm một nhân vật thú vị vào kịch bản, tâm trạng ông rất tốt, thuận miệng chỉ bảo Lý Niệm.

"Cảm xúc ấy rất phù hợp với Trương Tiểu Binh. Có điều quay phim xong thì cậu phải khuyên nhủ nhiều vào, thanh niên trai tráng không nên trầm lặng như vậy."

Tang Viện Triều ở đầu kia điện thoại có lẽ đang cười như nở hoa.

Lý Niệm chỉ cười xòa, dạ, dạ, vâng, vâng, cảm ơn đạo diễn Tang.

Bây giờ An Long đã ổn rồi, nhưng anh không biết phải ăn nói thế nào với Kim Thế An. Bạch Dương trượt casting, Chung Việt lại được chọn, thoạt nhìn có vẻ như anh đang mưu tính cái gì vậy.

Luận về công tội, anh có công giúp Kim Thế An chống đỡ được tình hình, nhưng lại không giành được cơ hội về cho Bạch Dương. Kim Thế An mất hứng là khó tránh khỏi, nhưng Kim Thế An chắc chắn vẫn dùng anh.

Anh cần tranh thủ hảo cảm của Kim Thế An, tránh cho hắn đi tìm cao nhân khác.

Lúc Bạch Dương nhìn thấy tin tức thì vẫn còn đang chụp ảnh. Cậu và Đồng Tân Lôi hợp tác chụp bìa tạp chí thời trang.

Thế mà Lý Kim được chọn thật.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm gọi điện thoại qua: "Tôi cam đoan với cậu, thật sự không phải do cậu diễn không tốt, chỉ là vai diễn không phù hợp thôi. Cậu không kém hơn Lý Kim chỗ nào hết."

Cho nên những lời Lý Kim nói đều là thật.

Cậu buông di động, lại quay về chụp hình.

Thợ chụp ảnh hơi sợ hãi, trạng thái của Bạch Dương bỗng nhiên bùng nổ, Đồng Tân Lôi bị cậu lấn át. Một giây trước hai người còn thẹn thùng xấu hổ, Bạch Dương đi ra nhìn di động rồi quay về, đột nhiên tiến nhập vào trạng thái, nắm lấy tay Đồng Tân Lôi mập mờ đưa tình, thân mật khăng khít, thoạt nhìn hai tuấn nam mỹ nữ này vô cùng đẹp mắt.

Thợ chụp ảnh nghĩ, có phải bọn họ đang yêu nhau không, phim giả tình thật à?

Lúc kết thúc chụp hình, Đồng Tân Lôi còn ngại ngùng khi nói chuyện với Bạch Dương.

Bạch Dương đứng dưới tầng để xe, gọi điện thoại cho Kim Thế An, "Có thể tới đón em không?"

Thế An thấy hơi bất ngờ, "Tiểu Tạ đâu?"

Tiểu Tạ mịt mờ đứng bên cạnh, anh Tiểu Bạch không cần cậu nữa sao? Vì sao lại kêu Kim tổng tới đón.

Bạch Dương lặp lại một lần, "Có thể tới đón em không."

Sao lại không thể, hắn đã khi nào cự tuyệt yêu cầu của Bạch Dương? Hắn cũng chẳng sợ bị người ta chụp.

Trên đường trời đổ trận mưa to, lại gặp kẹt xe, lúc Tiểu Mã lái tới đường Châu Giang thì trời đã sập tối.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương lên xe, Thế An dặn Tiểu Tạ lái xe về trước rồi quay lại hỏi Bạch Dương, "Muốn ăn gì? Hay là về nhà ăn?"

Bạch Dương chỉ nói một câu "Về nhà", sau đó dựa vào ghế không lên tiếng.

"Làm sao vậy?"

"Mệt."

Đường về vẫn kẹt xe, bọn họ chầm chậm nhích xe trong làn mưa như trút. Thực ra đi xe dưới trời mưa là một khung cảnh lãng mạn, ngoài cửa sổ mưa bay, bên trong hai người ngồi gần kề. Lạnh, có thể dùng nhiệt độ cơ thể làm ấm. Ướt, có thể dùng ngọn lửa ái tình để hun khô.

Rất nhiều bộ phim đã sắp xếp một số cảnh ngọt ngào trong tình huống này.

Nhưng bầu không khí trong xe lúc này đang ngưng lại.

Thế An sợ nhất là thế này, trong lòng không dễ chịu, lại chẳng chịu nói ra.

Lộ Sinh luôn là như vậy.

Quá quan tâm sẽ bị loạn, nếu Bạch Dương là người khác, có lẽ hắn có thể dễ dàng khuyên nhủ, nhưng đổi thành người yêu, hắn cảm thấy lúng túng, tựa như làm thế nào cũng là sai.

Bạch Dương im lặng bất thường, trêu chọc thế nào cũng không chịu lên tiếng. Đi đến Hạ Quan, Bạch Dương đột nhiên nói: "Đưa em về nhà đi."

Tiểu Mã và Thế An đều đưa mắt nhìn cậu.

"Sao hôm nay lại muốn về nhà?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương miễn cưỡng cười, "".....Em muốn về lấy đồ, hôm nay không ở nhà anh."

Thế An dịu dàng nói: "Vậy tôi chờ em lấy đồ, không tốn nhiều thời gian."

Bạch Dương kiên trì, "Em muốn về nhà."

Không khí càng thêm lạnh. Thế An hết cách, chỉ nói với Tiểu Mã, "Vậy đưa em ấy về nhà đi."

Xe chạy tới trước cửa tiểu khu nhà Bạch Dương, mưa đã ngớt, Bạch Dương nhìn ra cửa sổ, "Tiểu Mã, cậu có thể xuống xe một lát không?"

Tiểu Mã vội chộp lấy cây dù rồi xuống xe, cậu căng thẳng nhìn dáo dác xung quanh, không khỏi hồi tưởng lại màn xe chấn mãnh liệt của Kim tổng và anh Tiểu Bạch ---- Anh Tiểu Bạch lại muốn làm gì với Kim tổng ở chỗ này hả?!

- --- Quá phô trương rồi, Tiểu Mã hơi muốn tè.

Cậu không dám đi xa, mở dù đứng ngẩn người ở cạnh bồn hoa.

Thế An và Bạch Dương ngồi cạnh nhau, Bạch Dương vươn tay mở máy lạnh, gió lạnh tạt xuống khiến cậu rùng mình.

"Trời mưa đủ lạnh rồi, sao lại mở máy lạnh, không sợ bị cảm sao."

Bạch Dương không nói gì, mặc cho Thế An tắt máy lạnh đi.

Cậu thấy rất phiền não, rất luống cuống, các loại cảm xúc lo âu đang phập phồng chìm nổi trong lòng cậu. Nếu như là trước kia, cậu nhất định sẽ nhào vào lòng Thế An mà khóc, nhưng bây giờ cậu không xứng.

https://thuviensach.vn

Chung Việt được chọn đóng phim của Tang Viện Triều, theo lẽ thường thì cậu phải thấy vui thay cho Chung Việt, nhưng vai diễn còn lại thì bị Lý Kim cầm đi mất, vậy thì đã chứng tỏ một điều.

Vòng giải trí thật sự ghét bỏ những người như cậu.

Bạch Dương không muốn đào sâu nghĩ nhiều nữa, cậu rất mong chờ vào bộ phim này --- Không thành công, cậu không còn mặt mũi nào nhìn Kim Thế An. Từ khi quen Kim Thế An, trừ phung phí tiền bạc của hắn ra thì cậu còn gây cho hắn rất nhiều phiền phức.

Bạch Dương còn ở bên Kim Thế An ngày nào thì ngày ấy hắn vẫn còn bị công kích.

Ở bên nhau, cả hai người đều không có lợi.

Thế An vỗ vai Bạch Dương an ủi cậu, "Trời lạnh rồi, ngày mai mặc dày một chút."

Bạch Dương bỗng nhiên mở miệng: "Kim Thế An..... chúng ta chia tay đi."

Nói ra rất bất ngờ, tay Thế An còn ở trên đầu vai cậu, hắn cảm thấy mình nghe lầm, cười hỏi cậu: "Nói gì vậy?"

Bạch Dương cúi đầu, nửa ngày mới ngẩng đầu lên, "Chúng ta chia tay đi."

Giọng nói ấy còn mong manh hơn cả tiếng mưa.

Thế An chỉ cảm thấy trái tim như bị cái gì đó đâm mạnh vào, hắn mờ mịt hỏi lại: "Dương Dương, em nói gì vậy?"

Bạch Dương không nói lại nữa, cũng không dám nhìn vào mắt Kim Thế An, cậu quay đầu nhìn từng giọt mưa đập vào cửa kính rồi chảy xuống.

https://thuviensach.vn

"Bây giờ cậu gà quá, chờ cho thao tác của cậu tốt hơn, lúc đó tôi kéo cậu đánh rank."

Bạch Dương chợt nhớ lại hồi cậu vừa mới chơi Liên minh huyền thoại, cậu gặp một acc nhỏ có kỹ thuật rất tốt, cậu ôm đùi acc nhỏ đó leo lên Bạch kim, rồi lại rớt rank mấy lần, liên lụy tới cả acc nhỏ kia cũng rớt rank cùng cậu.

Cuối cùng, acc nhỏ kia thực sự không chống đỡ nổi nữa, nói với cậu như vậy.

"Chỉ ôm đùi thôi thì vô dụng, cậu phải tự biết chơi đã. Có cơ hội sẽ kéo cậu sau."

Acc nhỏ sau đó đã biến mất khỏi danh sách bạn bè của cậu, không login nữa.

Bạch Dương biết cậu rất tệ, thao tác của cậu chưa từng tốt, diễn xuất của cậu cũng vậy, danh tiếng cũng thế.

Cậu rất muốn được người khác công nhận, sau đó hợp tình hợp lý mà ở bên Kim Thế An.

Nhưng không phải bây giờ.

Cậu của bây giờ, chỉ còn sót lại "không xứng".

Thế An im lặng nhìn cậu, Bạch Dương cũng nhìn khuôn mặt mông lung của Thế An in trên cửa kính, hai người càng nhìn càng thấy khổ sở.

Là lời thoại trong phim nào đã nói nhỉ, thích nhau không phải là tư cách để ở bên nhau.

Đây là thế giới hiện thực, kẻ mạnh đứng cùng kẻ mạnh, kẻ yếu đuối chỉ có thể cạp đất mà khóc.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương muốn xuống xe, bây giờ lập tức xuống xe, lập tức chạy trốn. Cậu biết mình chính là một nắm bùn không trát nổi tường, vì sao còn tham lam muốn ở lại bên người đáng lẽ ra không thuộc về mình?

"Chúng ta không hợp nhau, ở bên nhau không tốt cho anh, cũng không tốt cho em. Nếu còn tiếp tục thế này sẽ chẳng còn đạo diễn nào chịu dùng em." Bạch Dương dụi mắt, có lẽ cậu đang khóc, "Em không muốn uất ức như vậy nữa, cũng không muốn ảnh hưởng tới hình tượng công ty của các anh, chúng ta ở bên nhau chính là một vụ bê bối."

Thế An giữ chặt lấy tay cậu, "Ai nói vậy? Ai nói với em như vậy?"

Bạch Dương muốn đẩy hắn ra nhưng chẳng có sức lực, "Tất cả tin tức đều nói như vậy, em không tin là anh không nhìn thấy."

"Người khác nói gì là chuyện của người khác. Dương Dương, sao phải quan tâm tới những lời đồn đại ấy?"

Cậu rút từng ngón tay ra khỏi lòng bàn tay của Thế An. Thế An nắm chặt như vậy, giống như hai bàn tay này vốn sinh ra cùng một chỗ, tách ra sẽ là máu chảy gân đứt.

Đào tim móc phổi đau đớn thế nào, bây giờ cậu đã hiểu được.

"Em cũng muốn không quan tâm chứ, nhưng hết cách rồi. Không có đạo diễn nào muốn dùng em, người ta còn mắng chửi anh, em chỉ gây phiền phức cho anh mà thôi. Chúng ta chia tay đi, chia tay đi..." Cậu rơi lệ ngẩng mặt lên, "Là do em không có tiền đồ, em không xứng."

Khó khăn trước mắt bọn họ có quá nhiều, mà cậu chỉ luôn trông cậy vào Kim Thế An giải quyết vấn đề, cho tới bây giờ cậu đều bất lực không thể làm gì.

https://thuviensach.vn

Một thứ tình cảm không công bằng thì không thể gọi là tình yêu. Cậu không thể làm gì cho Thế An, vậy thì chẳng còn lý do để tiếp tục yêu hắn.

Cậu có cha, Kim Thế An cũng có cha mẹ --- Trước kia ở bên Lý Kim, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện cha mẹ, nhưng khi yêu đương với Kim Thế An, vấn đề này vẫn luôn luẩn quẩn trong lòng cậu.

Gia nghiệp của Hải Long lớn như vậy, nếu bị mất đi vì cậu, Bạch Dương không thể gánh vác được.

Nếu người ta không nghĩ cho một tình yêu cả đời, sẽ không có những phiền não như vậy.

"Chia tay đi." Bạch Dương nhẹ giọng nói.

Cậu mở cửa, đội mưa mà xuống xe.

Gió đêm thổi làn mưa tung bay, bay vào trong cửa xe, bay vào trong lồng ngực người đàn ông bị bỏ lại.

Thế An nghe từng lần cậu nói chia tay đi, chia tay đi --- ba chữ nhẹ như lông hồng, đánh vào lòng hắn tạo ra vô số những lỗ hổng trống rỗng, trôi nổi lên rồi lại chìm xuống.

Bạch Dương đã đẩy hắn ra thế nào, xuống xe ra sao, hắn đều không rõ.

Từng giọt mưa tạt vào, tạt vào tầm mắt hiu quạnh, tạt vào cõi lòng, đau như dao cứa.

Bạch Dương rất muốn nói gì đó với Thế An, nhưng khi hai người chạm mắt nhau, rốt cuộc lại chẳng có gì để nói.

Hóa ra bọn họ chẳng còn lời nào để nói với nhau.

https://thuviensach.vn

Thế An nhìn Bạch Dương chậm rãi lùi về phía sau, một bước, hai bước. Không đếm được có bao nhiêu tiếng mưa đang vang lên xung quanh bọn họ, tụa như mưa trên cả Nam Kinh đều tạnh rồi, chỉ còn một tấc vuông nơi đây của bọn họ là mưa trút không ngừng.

Thế An không rơi nước mắt, hóa ra tận cùng đau đớn lại không thể rơi ra một giọt nước mắt nào.

Bóng dáng của Bạch Dương chầm chậm hòa vào màn đêm. Mưa càng lúc càng lớn, giống như thế giới này đang cố gắng hết sức để chôn vùi mối quan hệ của bọn họ.

Dưới màn mưa tầm tã, Thế An buồn bã nghĩ, rốt cuộc kiếp trước hắn đã tạo nên nghiệt tội lớn đến thế nào mà mỗi một người hắn yêu, đều sẽ đâm một nhát dao vào tim hắn.

- ----------

Ai ya ya ngược đến rồi, nhưng quả ngược này là cần thiết cho cả hai uwụ

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 46: Quy Điều

Edit: Dờ

Lý Niệm dùng dằng vài ngày mới dám đi gặp Kim Thế An. Kim Thế An không ở công ty, Trịnh Mỹ Dung mặt không đổi sắc nói với anh, Kim tổng đã một tuần không gặp người khác. Nếu không phải Kim tổng còn biết nghe điện thoại, Trịnh Mỹ Dung đã báo cảnh sát.

"Nhất định không phải mặc kệ chuyện công ty mà là gặp tý vấn đề trong chuyện tình cảm thôi, để tôi đi khuyên nhủ anh ta." Lý Niệm cười gượng.

Lý Niệm tự mình đăng môn bái phỏng Kim Thế An, hắn đang ngồi trên bãi cỏ của căn biệt thự ở Thê Hà mà uống rượu.

Không giống với tưởng tượng của Lý Niệm, Kim Thế An không có say khướt chửi bới um sùm. Lúc anh đi vào sân thì giật mình, chim vàng anh đậu đầy đất vỗ cánh phành phạch bay vào mặt anh.

"Đây là gì vậy....?"

"Chim vàng anh, Kim tiên sinh bảo tôi mua." Paul trả lời rất chi tiết.

Kim Thế An ngồi giữa đám chim vàng anh ríu rít đầy trời đầy đất, đầu dính vài cọng lông, trên người còn có cả phân chim.

Lý Niệm thấy hơi buồn cười.

Kim Thế An nhìn thấy anh, gật đầu chào hỏi. Xem chừng là uống không ít, đứng cũng không đứng lên nổi.

https://thuviensach.vn

"Dương Dương chia tay với tôi rồi."

Kim Thế An hồn bay phách lạc, vừa mở miệng ra là nói những lời này.

Vâng, hiện trường thất tình của anh cũng vô cùng độc đáo. Lý Niệm nhẫn nhịn: "Tôi nghe Chung Việt nói rồi. Là lỗi của tôi, chuyện đóng phim điện ảnh kia đã tạo áp lực quá lớn cho cậu ấy."

Thế An nâng chai rượu nhét vào lòng Lý Niệm, "Không được chọn thì sao? Tôi đã bao giờ ép buộc em ấy?"

Lý Niệm không nói gì, đành cùng chia buồn.

Thế An nhìn đám chim vàng anh bay tán loạn, "Em ấy quá hiếu thắng rồi."

Lòng Lý Niệm xoay chuyển, Kim Thế An thất tình rồi ở đây chơi trò bi thương, đây là điều anh đã sớm đoán được. Bây giờ Kim Thế An không trách anh, chỉ chìm đắm trong hối hận, tốt hơn tưởng tượng của anh rất nhiều.

Mất trí nhớ một lần mà trở nên đáng yêu hơn nhiều. Tuy suốt ngày xem văn tu chân nhưng ít nhất không giống như lúc chia tay với Tần Nùng, lồng lộn nổi trận lôi đình.

Đôi khi Lý Niệm thấy thật nghi ngờ, Kim Thế An rốt cuộc có phải người ban đầu kia không.

Hắn thay đổi rất lớn, có quá nhiều chi tiết khiến người ta phải hoài nghi.

"Tôi muốn tìm nhân tài thì phải đi đâu."

Thế An đột nhiên hỏi anh.

https://thuviensach.vn

Mùi rượu trên người hắn bốc lên tận trời, đột ngột hỏi như vậy khiến Lý Niệm nhất thời chưa lĩnh hội được ý của hắn.

".....Trước kia, những lúc thế này anh sẽ đi tìm tiểu thư. Hay là gọi cho anh vài cô nhé?"

"....."

Kim Thế An say mèm, nhìn anh nửa ngày: "Tôi muốn tìm nhân tài kinh doanh."

Lý Niệm vẫn chưa hiểu: "Thì kinh doanh đấy, anh đưa tiền các cô đưa thịt."

Kim Thế An vẩy rượu vào người Lý Niệm, "Kinh doanh đứng đắn."

"Ồ, thế thì tìm công ty săn đầu người thôi."

Lý Niệm lau mặt, thầm nghĩ Kim Thế An đúng là chịu đả kích quá lớn rồi, đường não không bình thường nữa. Vừa rồi còn đang nói tới Bạch Dương, sao đột nhiên lại muốn chiêu mộ binh mã.

Anh không hiểu Kim Thế An có ý gì, đành phải nói tiếp: "Sao vậy, sao tự dưng muốn tìm người mới?"

- --- Lý Niệm chợt giật mình sợ hãi, Kim Thế An muốn đá anh?

Hợp lý!

Anh là đầu sỏ khiến hai người chia tay, Kim Thế An đúng thật là đủ độc ác, trực tiếp hỏi thẳng anh nên tìm người mới ở đâu.

Lý Niệm tự dưng không yên lòng.

https://thuviensach.vn

Thế An mặc kệ anh, nhìn đôi chim vàng anh chụm đầu mà hót trên đầu cành, "Tình trạng của Hải Long bây giờ quá dị dạng. Sản nghiệp của gia tộc bắt nguồn từ tài sản của tầng lớp giàu có mới, nhân sự sau này thì rối tung rối mù. Trịnh Mỹ Dung một tay che trời, hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu*, các bộ phận dưới nghe lời cô ta răm rắp, dụ địch theo mình là vô dụng. Tôi cần đề bạt một người đáng tin, giúp anh, cũng là giúp chính mình."

*挟天子以令诸侯: Kiềm chế vua để điều khiển chư hầu.

Lúc này Lý Niệm mới hiểu hắn muốn nói gì.

Anh thầm thấy nực cười, người đàn ông này còn vô tình hơn cả tưởng tượng của anh. Mới vừa chia tay vài ngày mà sự tồn tại của Bạch Dương trong lòng hắn đã dần phai nhạt đi rồi.

Suy cho cùng, đối với tầng lớp người giàu có thì tiền tài mới là quan trọng nhất, yêu đương gì đó chỉ là đồ chơi mà thôi.

Cái gọi là nhất triều thiên tử nhất triều thần, Kim Thế An muốn làm ra một chuyện lớn ở Hải Long, một chuyện rất lớn. Thế lực của Trịnh Mỹ Dung rắc rối khó gỡ, Kim Thế An muốn nhét quân cờ của chính hắn vào công ty.

Lý Niệm cảm thấy phấn khích.

Hiển nhiên, đây là cơ hội tốt để anh lập công.

"Muốn tìm người cũng dễ thôi, anh muốn tìm trình độ thế nào, tôi có thể giúp anh liên hệ với bên công ty săn đầu người."

"Càng nhanh càng tốt," Ánh mắt của Thế An còn mang theo men say, lời nói ra lại vô cùng tỉnh táo, "Có kinh nghiệm trong phương diện kinh doanh, đãi ngộ không phải lo.... Tốt nhất là tìm một người có sức hút một chút."

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn Lý Niệm, "Tôi hy vọng có thể tìm được người như anh."

Lý Niệm hiểu, "Tôi sẽ đi xử lý ngay."

Thương nghị hoàn tất, Thế An im lặng tiếp tục uống rượu, lại hỏi Lý Niệm: "Tiếp theo Dương Dương phải làm sao?"

- --- Có thể nói chuyện tử tế không? Trước mặt người ngoài đừng có gọi nhau bằng tên thân mật, đã bảo là chia tay rồi cơ mà?

Tâm trạng Lý Niệm không tồi, lười phỉ nhổ hắn: "Đang tìm biên kịch, xem xét có thể quay một bộ truyền hình nữa hay không. Vấn đề là rating của Tổng tài lang thang bình thường quá, không có biên kịch nổi danh nào muốn nhận."

"Kiều Sa Sa cũng không nguyện ý?"

"Anh đừng coi thường cô ấy trẻ tuổi, cô ấy coi như là người nổi bật nhất trong lớp biên kịch mới. Biên kịch giỏi thường tiếc mực tiếc bút, không chịu viết nhiều bộ đâu. Mà bây giờ lấy một bộ phim IP lớn thì không thích hợp, Trịnh Mỹ Dung lại nói ra nói vào."

Lý Niệm cũng phát sầu.

"Cứ để Bạch Dương diễn quần chúng đã, diễn nhiều không thiệt gì cả. Tuy không phải vai chính nhưng vẫn có ưu đãi." Lý Niệm châm thuốc, "Cứ để Chung Việt lên trước, Bạch Dương thì chậm rãi tìm đường sau. Chung Việt nổi rồi, hai người chung thuyền, cũng sẽ đột phá cùng nhau."

"Suy cho cùng vẫn là thiếu kịch bản hay."

Thế An lấy ngón tay chấm rượu, viết mấy chữ rồng bay phượng múa lên bãi đá.

https://thuviensach.vn

"Kịch bản hay chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Anh không thấy à, vì cái kịch bản sát nhân hàng loạt kia mà Tang Viện Triều vội vã như lửa đốt mông. Kịch bản tốt chân chính thì phải tranh giành cướp giật mới lấy được."

Thế An giương mắt nhìn anh, "Hôm nay hiếm thấy thật đấy, lúc này mới châm thuốc."

Lý Niệm duỗi người, cười rộ lên: "Thẳng thắn mà nói, tôi rất sợ hai người chia tay rồi anh sẽ rút vốn, vừa rồi bước vào đây mà toát mồ hôi lạnh. Nếu anh rút vốn thật tôi sẽ khóc đấy."

"Sao chứ?" Thế An cười khổ nhìn Lý Niệm, "Chia tay không thể trách Dương Dương được --- Là lỗi của tôi, nhân ngôn khả úy, khiến cho em ấy phải chịu những lời đồn đại phỉ báng ấy. Em ấy cũng chỉ là nhất thời nghĩ quẩn mà thôi."

Nói đến là buồn nôn, Lý Niệm thấy hơi tởm.

Đối với Bạch Dương, Kim Thế An rốt cuộc là vẫn còn tình cảm. Không như lúc trước Tần Nùng vứt bỏ hắn, Kim Thế An thiếu điều muốn tạt axit Tần Nùng.

Thật đúng là thiên phú cả đời của Bạch Dương đều rơi hết vào vận khí.

"Sao, hai người còn muốn tái hợp à?"

Thế An gật đầu một cách đương nhiên, "Em ấy không phải là người tuyệt tình, tôi luôn nghĩ rằng sẽ đợi em ấy hồi tâm chuyển ý."

Lý Niệm rùng mình: "Chủ tịch Kim, năng lực này của anh sắp đi viết kịch bản ngôn tình máu chó được rồi đấy, rốt cuộc anh đã đọc bao nhiêu quyển ngôn tình vậy?" Nói xong thì phá ra cười, "Tôi quen biết anh lâu như

https://thuviensach.vn

vậy, không hề biết hóa ra anh lại là loại đàn ông hai mươi bốn chữ hiếu cơ đấy."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Thế An nghe Lý Niệm nói đến "viết kịch bản" thì lòng khẽ động.

Lý Niệm quan sát vẻ mặt hắn, "Anh định viết kịch bản thật?"

Thế An im lặng một lát, thản nhiên đáp: "Chỉ nghĩ mà thôi."

Lý Niệm đi rồi, Thế An nhắm mắt lại, yên lặng nghe chim chóc bốn phía cất tiếng kêu ríu rít. Viêm hạ cận thu, oanh oanh yến yến, thư hùng tương giai, bất tri nhân sầu.

Chim vàng anh của hắn bay đi rồi.

Mang theo cả trái tim của hắn.

Người duy nhất trên thế giới này đối đãi thật tình với hắn, bỏ hắn mà đi.

Hắn sẽ không giữ lại, bởi vì giữ lại cũng chẳng có ý nghĩa gì. Một người dễ bảo nghe lời không có nghĩa đó là người trung thành; tương tự, một người có hay không thật lòng yêu hắn, không liên quan gì tới chuyện người đó ở lại hay ra đi.

Người sống trên đời luôn có rất nhiều cái tiến thoái lưỡng nan. Có người sống vì dục vọng, có người vì chân tâm.

Thế An biết, bây giờ không phải là lúc để nữ nhi tình trường. Loạn trong giặc ngoài, nếu hắn không thể giải quyết chuyện Hải Long thì cũng chẳng có tư cách giữ lại người duy nhất thật lòng với hắn. Phong hoa tuyết nguyệt, hắn sao có thể không muốn, nhưng hắn không thể thực sự trở thành U Vương, hắn còn nghĩ tới sau này.

https://thuviensach.vn

Minh thương ám tiễn, đơn giản bởi vì dưới trướng hắn không có người, họa mà người trước để lại, hắn buộc phải giải quyết. Hắn sống lại trong thân thể này, mượn vô số ngọn gió Đông của nguyên chủ, thừa kế "nhân" thì đương nhiên cũng sẽ phải tiếp nhận "quả".

Hắn nung nấu Trịnh Mỹ Dung lâu như vậy, vẫn luôn sợ ném chuột vỡ bình, hắn thiếu một ngọn gió Đông.

Mà bây giờ gió Đông thổi tới rồi, tuy rằng rất đau đớn.

Thế An mở mắt ra, vô số chim vàng anh còn đang bay lượn kín khoảng trời trên sân, sải rộng đôi cánh, vút bay cao xa.

Mà hắn tin rằng, chú chim vàng anh của hắn sẽ có ngày quay về.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 47: Thực Hư

Edit: Dờ

Lúc Hứa Chi Liễu đi vào quán cà phê, lòng còn hơi kinh sợ.

Tổng tài Hải Long trông khí thế hơn tưởng tượng của cậu ta rất nhiều, người đàn ông này rất nho nhã chững chạc, phong độ nhẹ nhàng, so với hình tượng công tử nhà giàu thích bao dưỡng minh tinh trong lời đồn thì quả thật một trời một vực, cậu ta nhất thời không dám đi vào.

Thế An thực sự rất thu hút. Quán cà phê giữa Brooklyn này nườm nượp người đi lại, đủ loại màu da, Kim Thế An một mình một góc, miệng ngậm xì gà, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Ngay cả nữ phục vụ đi ngang qua cũng không nhịn được quay đầu lại nhìn hắn.

Có lẽ là nhận ra ánh mắt nghi hoặc đang nhìn mình, Kim Thế An quay lại cười nhã nhặn với cậu ta.

Cậu ta đang đánh giá Kim Thế An, Kim Thế An cũng đang đánh giá Hứa Chi Liễu.

Lý Niệm làm việc cũng nhanh nhẹn như Trịnh Mỹ Dung, không tốn nhiều thời gian đã báo cáo cho hắn: "Có một sinh viên xuất sắc tốt nghiệp từ nhóm trường Ivy League, đã làm ở New York mấy năm rồi. Cậu ta muốn về nước phát triển, tôi thấy người này cũng không tồi."

https://thuviensach.vn

"Tên là gì?"

"Hứa Chi Liễu."

Lý Niệm đang ở Cam Túc cùng Chung Việt quay phim, chỉ có thể trêu chọc Kim Thế An qua điện thoại: "Tôi nói anh nghe, nhìn ảnh chụp hơi giống Bạch Dương."

Thế An cười mắng một tiếng.

Lý Niệm thật sự thông minh, biết hắn muốn cái gì. Giống thật nhưng là giả, xử lý quá tốt.

Chuyện này không thể ủy thác cho người khác, Kim Thế An tự mình đi Mỹ gặp nhân tài. Nói với Trịnh Mỹ Dung là mình thất tình nên đi giải sầu.

Trịnh Mỹ Dung có lẽ là lười quan tâm, không hề dị nghị.

Hứa Chi Liễu ngồi xuống trước mặt Thế An, Thế An hứng thú nhìn cậu ta, đúng là trông giống Bạch Dương một hai phần. Nhưng cậu trai này có đôi mắt như sói, che lấp bởi đôi kính mắt tinh xảo và hàng mi dài, thoạt nhìn rất hào hoa phong nhã.

Cùng một kiểu với Lý Niệm, Thế An thầm gật đầu trong lòng.

"Sorry, I was caught in a traffic jam."

Hứa Chi Liễu cúi đầu tạ lỗi, lúc cúi xuống nhìn càng giống Bạch Dương, bởi vì không nhìn thấy ánh mắt.

"..... Why don"t we speak in our native language."

Thế An cầm điếu xì gà, cũng gật đầu đáp lễ. Hắn thầm thấy buồn cười, loại người ra vẻ ta đây, hai ba câu tiếng Anh cũng phải khoe ra.

https://thuviensach.vn

Cũng là chuyện tốt, người không biết tự lượng sức như thế, tâm cao hơn trời, có thể nháo loạn tới mức Trịnh Mỹ Dung đứng ngồi không yên. Hắn cần một người có dã tâm thể hiện mình như vậy, có thể chế trụ được Trịnh Mỹ Dung.

Hai người đều nở nụ cười.

Hứa Chi Liễu lên tiếng phủ đầu, "Kim tiên sinh, tôi nghe nói gần đây cổ phiếu Hải Long có chút dao động."

"Cổ phiếu nhà ai mà không biến động."

Xem ra là một người nôn nóng, Thế An cảm thấy cậu ta rất thú vị, thản nhiên đáp lại một câu.

Hứa Chi Liễu mỉm cười, "Tôi cứ nghĩ nhiều nhất là Trịnh tổng của các ngài sẽ tới gặp tôi, không ngờ Kim tổng tự mình tới, không khỏi hoảng hốt."

"Nếu cậu chịu tới Hải Long, về sau cũng không cần sai Trịnh tổng đi đâu cả."

Hiển nhiên Hứa Chi Liễu đã hiểu biết tường tận về tình huống của Hải Long, không cần Thế An phải tốn nhiều lời lẽ, cậu ta đi thẳng vào vấn đề, nói một cách rất trực tiếp.

Hứa Chi Liễu mừng thầm trong lòng.

"Có thể cho tôi đãi ngộ thế nào?"

Cậu ta hơi vội vàng.

Thế An hơi quay đầu đi tránh tia nắng chiếu vào, "Cậu nghĩ trợ thủ của tôi sẽ có đãi ngộ như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Hứa Chi Liễu rất hài lòng.

Kim Thế An khiến cậu ta rất thỏa lòng, thế là tất cả những điều kiện mà cậu ta chuẩn bị trước bị vứt hết ra sau đầu. Chim khôn chọn cành mà đậu, cậu ta tự nhận mình là chim khôn, không nghĩ rằng Kim Thế An lại là một gốc chi lan ngọc thụ hào phóng nhường này.

Cậu ta biết sẽ phải đối mặt với cái gì. Thanh kiếm là mình đã trui rèn nhiều năm, chỉ chờ một đấng minh chủ đến thưởng thức. Cậu ta che giấu vui mừng trong đáy mắt, đột nhiên nhìn Kim Thế An với vẻ giảo hoạt.

"Kim tiên sinh, thứ lỗi cho tôi mạo muội, tôi nghe nói ngài thích đàn ông."

Thế An không ngờ cậu ta lại hỏi vậy, không khỏi mỉm cười --- Hứa Chi Liễu này, thực sự được voi đòi tiên, cậu ta hỏi như vậy là có ý gì đây?

Thế An mở cánh tay ra, đẩy ly cà phê hắn đã uống tới trước mặt Hứa Chi Liễu, "Lòng yêu nhân tài, ai mà không có."

Ánh nắng hoa lệ của bầu trời New York xuyên qua tấm kính cửa sổ sát đất, vầng sáng như ngọc chiếu lên người đàn ông ấy.

Hứa Chi Liễu thấy có chút lóa mắt.

Cậu ta nhận lấy ly cà phê của Kim Thế An, cúi đầu nhấp môi, ngầm hiểu mà cười rộ lên.

Một tuần sau, Kim Thế An mang theo Hứa Chi Liễu quay trở về Nam Kinh.

Trịnh Mỹ Dung ngập ngừng đứng trước cửa văn phòng hắn.

Chị nghe nói Kim Thế An chia tay rồi, có điều chị chẳng quan tâm. Kim Thế An ngu ngốc tiền nhiều, môt lòng một dạ thích tán tỉnh minh tinh, bị

https://thuviensach.vn

người ta đá đúng là đạo lý hiển nhiên.

Không phải là như vậy sao? Con hát vô nghĩa kỹ nữ vô tình, người trong vòng giải trí bị tiêm nhiễm nhiều rồi, một khi nổi danh thì kim chủ cũng chỉ như một chiếc ván cầu. Vì danh vì lợi, chuyện gì cũng có thể khiến cho mối quan hệ bao dưỡng này đi đến bờ vực sụp đổ. Tần Nùng như thế, Bạch Dương cũng vậy. Loại chuyện này không phân biệt nam nữ.

Chị quan tâm một chuyện khác. Kim Thế An bây giờ không bận rộn yêu đương, chị sợ hắn quay đầu gây phiền toái cho chị. Nếu Kim Thế An chặt đứt tơ tình mà quay về chăm lo việc nước, vậy thì quá đáng ghét.

Trịnh Mỹ Dung thành khẩn khuyên hắn: "Không sao cả, nếu không thì A Thế, cậu đi chơi giải sầu đi, còn nhiều cô gái tốt lắm."

.....Ừ, trai tốt cũng còn rất nhiều.

Thế An sâu sắc đồng tình, "Ngại quá, hiện tại đúng là tôi không có tâm tư quản chuyện công ty, lòng rất khó chịu. Tôi muốn đi Mỹ nghỉ ngơi."

Như chị mong muốn, Kim Thế An đắm chìm trong sự đau khổ thất tình. Thoạt nhìn còn khổ sở hơn cả lúc chia tay với Tần Nùng. Kim Thế An vứt công ty lại cho chị, "Khoảng thời gian này phiền cô vất vả, tôi muốn yên tĩnh một chút."

Tốt lắm. Cậu chầm chậm mà yên tĩnh, Trịnh Mỹ Dung nghĩ.

Chị không nghĩ Kim Thế An trở lại nhanh như vậy, hơn nữa còn mang về một người đàn ông.

- --- Có phải Kim Thế An không làm chuyện kia thì không sống nổi hay không? Thật là đủ chơi bời, mới thất tình vài ngày mà đã lại có tân hoan.

Có điều lần này không phải minh tinh.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung không khỏi cảnh giác.

Thanh niên tài tuấn mới từ nước ngoài về này rất thanh tú, có chút gì đó rất giống Bạch Dương, Kim Thế An hiển nhiên đã u mê quên lối về, vừa trở về đã cho cậu ta vào phòng tài vụ, cất nhắc rất nhanh.

Trịnh Mỹ Dung đương nhiên không cho hắn cơ hội làm vậy.

"Thế này không hợp với quy định, không có ai mới đến mà lại quản lý bộ phận mấu chốt như vậy."

"Cậu ấy ở nước ngoài làm về tài chính, cũng làm nhiều năm rồi, không tính là người mới."

Kim Thế An ngoan cố cãi lý.

Hai người mặt nặng mày nhẹ rất nhiều ngày, không ai chịu nhượng bộ. Mỗi ngày Kim Thế An đều gọi Hứa Chi Liễu vào văn phòng nói chuyện trời đất, Hứa Chi Liễu còn biết cách đón ý nói hùa hơn cả chị. Hai người đàm đạo thư pháp điển tịch, nói chuyện vô cùng hăng say.

Sau đó lại cãi vã với chị, tài vụ không được, vậy cho vào phòng nhân sự là có thể chứ?

Trịnh Mỹ Dung thấy rất phiền, cứ như thế này thì không ổn. Chị ở Hải Long bao nhiêu năm, người dưới trướng Kim Thế An đều do chị định đoạt, bây giờ tự dưng lòi ra một Hứa Chi Liễu, Trịnh Mỹ Dung sớm quen thói duy ngã độc tôn, lòng không khỏi nôn nóng.

Nếu Hứa Chi Liễu chỉ là một người mới thì chẳng sao cả, quan trọng là cậu ta bây giờ chính là miếng thịt trên đầu tim của Kim Thế An, muốn đá cậu ta ra rất khó.

https://thuviensach.vn

Tới lúc ngả bài với Kim Thế An rồi. Thời cơ không tốt, nhưng chị không thể đợi được nữa. Chị sẽ dùng Hứa Chi Liễu làm mồi dụ, chỉ cần Kim Thế An đồng ý chia cổ phần, vậy thì chị sẽ đồng ý cho Hứa Chi Liễu làm trong bộ phận tài vụ.

Loại bộ phận như tài vụ này, nếu biết cách chơi thì có thể một tay che trời, không biết cách thì chỉ có thể giúp người ta kiếm tiền. Lỡ mà xuất hiện một chút sự cố "không cẩn thận", xem Kim Thế An còn có thể bao che cho Hứa Chi Liễu được bao lâu.

Hứa Chi Liễu chỉ có một mình, Trịnh Mỹ Dung không đặt cậu ta vào trong mắt.

Kim Thế An đang viết chữ. Hiếm thấy hôm nay hắn không dính chung một chỗ với Hứa Chi Liễu.

Trịnh Mỹ Dung bưng cho hắn một đĩa tôm hùm đất, "Trưa nay mang về đó."

Thế An thoáng liếc mắt nhìn, "Chi Liễu không thích ăn cái này."

Trịnh Mỹ Dung chán nản.

Nói thật, Bạch Dương cũng được, Tần Nùng cũng thế, chung quy chẳng quan trọng. Cái thói thay lòng của Thế An chị đã nhìn đủ rồi. Lúc ở bên Bạch Dương thì không hề để ý đến thân phận mà chạy đến Hạ Quan ăn tôm hùm đất, bây giờ quay đầu đã há miệng kêu Chi Liễu không thích.

Đàn ông chính là như thế, lúc yêu thì nâng niu như trân bảo, hết yêu rồi thì vứt bỏ như giày rách.

Chị lười dông dài với hắn, "Cậu muốn để Hứa Chi Liễu làm ở phòng tài vụ cũng được, tôi sẽ để cậu ta làm chủ quản tài vụ."

https://thuviensach.vn

Kim Thế An dừng bút, ngẩng đầu nhìn chị.

"Tương ứng, Hải Long cũng nên biểu hiện chút gì với tôi đúng không," Trịnh Mỹ Dung cúi người nhìn thẳng vào hắn, "Cũng không nhiều, 20% cổ phần, nếu cậu cho tôi một liều thuốc an thần, tôi sẽ kiếm được càng nhiều hơn cho cậu."

Sắc mặt của Kim Thế An dần không vui.

"Cô đã có 0.5% cổ phần công ty."

"Quá ít, không phải sao?"

Rất thẳng thắn, 0.5% cổ phần đó là chị nhận được khi vừa vào Hải Long. Chị làm việc bao nhiêu năm, không có công lao cũng có khổ lao, Hải Long ngày càng lớn mạnh, đương nhiên là nên có một phần cho chị.

Kim Thế An càng thêm không vui, đứng dậy nhìn chị.

"Công ty là của tôi, tôi không cho cô cổ phần thì vẫn có thể sắp xếp cho Chi Liễu một vị trí."

Trịnh Mỹ Dung sảng khoái cười, "Vậy cậu nhìn xem cậu ta có bản lĩnh đứng vững được hay không."

Kim Thế An vứt bút, sắc mặt nặng nề.

"Mỹ Dung, cứ phải nháo loạn thành như thế sao? Chỉ một Hứa Chi Liễu, cô đã không thể dung chứa nổi?"

"Không phải tôi không dung nổi, tôi đang xin cậu để lại gốc cho Hải Long. Bất cứ người nào cũng có thể tùy tiện ra vào công ty sao? Hôm nay là Hứa Chi Liễu, ngày mai còn có ai? Trương Chi Liễu? Vương Chi Liễu? Kim Thế An, bác trai bác gái để lại sản nghiệp này cho cậu, không phải để cậu phung phí như vậy. Tiền của cổ đông ở trong tay chúng ta, cậu cầm đi

https://thuviensach.vn

lấy lòng minh tinh tôi không có ý kiến, nhưng bây giờ cậu dẫn sói vào nhà, tôi phải để lại một đường sống cho tất cả cổ đông."

"Chi Liễu không quá đáng như cô nói."

Kim Thế An hiển nhiên đang nhượng bộ.

Trịnh Mỹ Dung vững tâm hơn, bắt đầu thấy hắn chướng mắt: "Cậu tìm Lý Niệm tới để đối phó tôi, không nghĩ lại xem ban đầu là ai đã tiến cử Lý Niệm cho cậu. Cậu muốn chơi giới giải trí, vậy thì cậu chuyên tâm tới An Long mà chơi, để lại 20% cổ phần cho tôi, tôi giúp cậu trông nhà. Về sau có sóng gió gì, cậu cũng có đường lui."

Trịnh Mỹ Dung dùng cảm tình và đạo lý để thuyết phục, "Như vậy, Hứa Chi Liễu cũng sẽ được vào bộ phận tài vụ như cậu mong muốn. Đây là chuyện tốt, tốt cho cả cậu và tôi."

Kim Thế An nổi giận, xoay người nhìn ra cửa sổ.

Trịnh Mỹ Dung thản nhiên đứng chờ hắn.

Chị không phát hiện ra Kim Thế An đang cười.

Tiến cử Lý Niệm? Lúc trước nếu chính hắn không nhắc tới Lý Niệm thì Trịnh Mỹ Dung có nói ra không? Lúc ấy cô ta tránh nhắc tới Lý Niệm, hiển nhiên vì biết rằng anh ta là một con chó vướng chân. Bây giờ trái lại còn cố ý nhắc để tranh công.

Ả cọp cái này rốt cuộc không dằn lòng nổi rồi, dụ một chút đã lộ răng nanh. 20% cổ phần công ty, hóa ra cũng không dám ăn dày.

Hắn miết khóe môi, hôm nay diễn thế là đủ rồi.

Thế An bỗng nhiên bỏ lửng câu chuyện, đưa lưng về phía Trịnh Mỹ Dung nhàn nhạt nói: "Tôi nghe nói cô chặt hết ngón chân của Thang Kỳ

https://thuviensach.vn

Ký."

Trịnh Mỹ Dung biết hắn đang lảng tránh vấn đề, nhưng chị có kiên nhẫn, chị đã đợi hai năm rồi, chị chẳng sợ chơi tiếp trò này cùng Kim Thế An.

Trịnh Mỹ Dung thản nhiên gật đầu: "Gã có gan động vào Hải Long, chút thiệt thòi ấy cũng không chịu nổi sao?"

Hay cho một ả đàn bà, thật hung dữ.

Thế An xoay người lại: "Cô có sợ gã tố cáo không?"

Trịnh Mỹ Dung không cho là đúng: "Cứ việc, có gan thì gã sớm tố cáo rồi, tôi cho gã mười tám lá gan, hỏi xem gã có dám hay không."

"---- Nếu tôi cho gã cái lá gan ấy thì sao?"

Thế An rất thưởng thức thái độ của Trịnh Mỹ Dung, giọng điệu càng thêm hòa nhã.

Trịnh Mỹ Dung nhất thời không kịp phản ứng hắn đang nói cái gì.

Chị rất kinh ngạc, Kim Thế An cho Thang Kỳ Ký gan tố cáo? Chị không kịp nghĩ nhiều, nói theo bản năng: "Nếu chuyện này bị đưa ra ánh sáng, Bạch Dương xong đời rồi."

Vừa dứt lời, Trịnh Mỹ Dung đã nhận ra mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

Thế An nhìn thẳng vào chị, vui sướng cười: "Đã chia tay rồi, cô không biết sao?"

.....Đúng vậy, chị đương nhiên là biết.

Kim Thế An sẽ trả thù người tình cũ tàn nhẫn thế nào, chị không thể hiểu rõ hơn được nữa. Khi Tần Nùng chia tay với hắn, hắn gây rối cho Tần

https://thuviensach.vn

Nùng suốt một năm ---- Hắn vì Bạch Dương mà tiêu bao nhiêu tiền như vậy, Bạch Dương chia tay với hắn, Kim Thế An muốn chơi chết Bạch Dương là lẽ thường tình.

Kim Thế An sao có thể quan tâm tới cái phốt hút ma túy ấy sẽ gây ra tổn hại như thế nào cho Bạch Dương? Hắn sẽ đứng hóng xem kịch vui. Người đàn ông bạc tình này giờ đang ôm ấp tân hoan, đả kích Bạch Dương là chuyện khiến hắn cảm thấy vui sướng nhất.

Mồ hôi lạnh chảy xuống dọc theo khuôn mặt được trang điểm kỹ càng của Trịnh Mỹ Dung.

Kim Thế An thu ánh mắt lại, chậm rãi nhặt bút lên, một lần nữa cúi đầu viết chữ.

"Mỹ Dung, cô có muốn biết Thang Kỳ Ký hiện giờ đang ở đâu không?"

"Hoặc là, tôi cũng có thể sẽ không cho gã báo cảnh sát, sau đó mở một cuộc họp báo, bảo đạo diễn Thang nói chuyện tử tế, cô đã đánh gãy chân đạo diễn như thế nào, rồi chặt đầu ngón chân nhét vào miệng gã ra sao."

Đầu óc Trịnh Mỹ Dung liên tục xoay chuyển, Kim Thế An muốn gì đây? Chị muốn 20% cổ phần cũng chẳng hề quá đáng, Kim Thế An lấy Thang Kỳ Ký ra để áp chế chị, giết địch tám trăm tự tổn một ngàn sao?

Bây giờ chị càng lúc càng khó hiểu, Kim Thế An khiến chị thấy xa lạ rồi lại quen thuộc một cách dị thường. Tâm tính trả thù của hắn vẫn mãnh liệt như vậy, nhưng tâm kế lại vượt xa trước kia.

Bảo sao tin tức về Thang Kỳ Ký bỗng bặt tăm, chị chặt chân gã là vì muốn gã im miệng.

Kim Thế An đã giấu Thang Kỳ Ký đi vào lúc nào.

https://thuviensach.vn

Không, có lẽ Kim Thế An đang giận dỗi chị, bao nhiêu năm hắn vẫn tùy hứng, làm việc không màng hậu quả như vậy. Trịnh Mỹ Dung bình tĩnh lại ---- Chị chỉ cần khiến cho Kim Thế An hiểu được, nếu chuyện của Thang Kỳ Ký lộ ra ngoài thì không ai được lợi, không bằng cứ ngoan ngoãn nghe lời đưa cổ phần cho chị.

Trịnh Mỹ Dung trấn định lại, giọng điệu cũng mềm dịu hơn: "Không cần phải vậy. A Thế, nếu cậu để Thang Kỳ Ký báo cảnh sát, cậu không nghĩ tới việc Hải Long sẽ chịu tổn thất thế nào sao? Liên quan đến xã hội đen không phải chuyện đơn giản, các đối thủ cạnh tranh sẽ nhân cơ hội mà hắt nước bẩn vào chúng ta."

"Nước bẩn cũng là do chính cô hắt trước," Thế An ngẩng đầu lên: "Con người tôi chưa bao giờ sợ phá phủ trầm chu*."

*Phá phủ trầm chu (破釜沉舟): Đập nồi dìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Trịnh Mỹ Dung kinh ngạc nhìn hắn.

Giờ chị mới hiểu được, hôm nay không phải là chị đến ngả bài với Kim Thế An, mà là hắn đang chờ chị ngả bài.

Kim Thế An đang cảnh cáo chị, hoặc là an phận thủ thường, hoặc là đồng quy vu tận.

Chị không hề ngờ rằng hành động vô ý lấy lòng Kim Thế An lúc trước lại trở thành lưỡi dao sắc bén để hắn áp chế lại chị ---- Kim Thế An cư xử như thể thật si tình, như thể không phải người này thì không yêu, ngày ngày mặc kệ chuyện công ty, chạy đi ăn uống dạo phố nói chuyện quay phim cùng cậu minh tinh kia. Kim Thế An chưa từng nâng niu Tần Nùng đến thế,

https://thuviensach.vn

khiến cho chị lầm tưởng rằng Bạch Dương đúng là chân mệnh của hắn, không sai vào đâu được.

Cuối cùng là mắc mưu hắn.

Càng không ngờ rằng, khi nào thì Kim Thế An ôm ý nghĩ ngọc đá cùng nát ấy ở trong đầu? Thà rằng hủy hoại Hải Long cũng không chịu chia cho chị một bát canh?

Hải Long không còn, hắn dựa vào gì mà lấy lòng Hứa Chi Liễu? Hiển nhiên trong lòng hắn, Hứa Chi Liễu cũng chỉ là hạng tầm thường.

Chị cảm thấy rét lạnh, càng cảm thấy sợ hãi.

Chị trả giá vì Hải Long nhiều đến vậy, suy cho cùng vẫn là kẻ bề tôi. Nhưng có thể làm gì đây? Kim Thế An khôn khéo tàn nhẫn hơn chị nghĩ rất nhiều, là do chị đã xem thường hắn.

Hai người giằng co trong im lặng, Thế An đang viết chữ, Trịnh Mỹ Dung đứng mờ mịt.

"Thế An, đang làm gì vậy?"

Hứa Chi Liễu đứng ở cửa, cậu ta không nghĩ Trịnh Mỹ Dung lại ở đây, bước chân không khỏi khựng lại, nhưng nhìn thấy sắc mặt thê lương của chị, cậu ta lại thấy đắc ý.

Hứa Chi Liễu cười với Thế An, "Về Nam Kinh rồi mà anh vẫn chưa đưa tôi đi thăm thú xung quanh đâu đấy."

Kim Thế An chẳng ngẩng đầu lên, "Ra ngoài, tôi với Trịnh tổng đang nói chuyện."

Hứa Chi Liễu ngây người.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung cũng quay đầu lại, quắc mắt lên nhìn cậu ta.

Thế An hơi ngước mắt, dịu sắc mặt nhắc lại một lần: "Ra ngoài, tôi với Trịnh tổng đang nói chuyện."

Hứa Chi Liễu xanh mặt, Thế An chỉ gật đầu: "Cậu ra ngoài trước đi, có chuyện gì lát rồi nói."

Dù gì cũng phải để lại chút thể diện cho cậu ta.

Hứa Chi Liễu đi rồi, Thế An đi ra đóng cửa, quay đầu lại nhìn Trịnh Mỹ Dung.

"Tôi và cô là tình cảm ra sao, tôi và cậu ta là tình cảm thế nào? Mỹ Dung, đừng coi nhẹ bản thân, cần gì so đo tính toán như vậy."

Trịnh Mỹ Dung nghe hắn nói thế, suy sụp ngồi xuống sofa.

Thế An cũng cùng chị ngồi xuống.

"Từ lúc tiếp nhận Hải Long, cho tới nay đều phiền cô vất vả nhiều rồi, 20% cổ phần công ty là cô nên được có."

Trịnh Mỹ Dung không ngờ hắn lại tỏ ra yếu thế vào lúc này, chị cảm thấy hơi rối loạn.

Thế An chậm rãi nói: "Nhưng cô không nên vì chút vật chất ấy mà tự chủ trương. Công ty là của hai người chúng ta, tôi không muốn cô bỏ tôi mà đi."

Thế An biết chuyện này sắp thành rồi, chỉ thiếu một mồi lửa nữa thôi.

Hắn vẫn luôn không rõ rốt cuộc Trịnh Mỹ Dung muốn bao nhiêu, cũng không rõ giới hạn cuối cùng của chị là đến mức nào. Hắn vốn muốn chậm rãi chờ Trịnh Mỹ Dung ra tay.

https://thuviensach.vn

Nhưng Bạch Dương đi rồi, hắn không còn kiên nhẫn kéo dài với Trịnh Mỹ Dung nữa.

Hứa Chi Liễu chỉ là ngụy trang, trước kia Trịnh Mỹ Dung không để Bạch Dương và Tần Nùng vào trong mắt là bởi vì bọn họ không ảnh hưởng trực tiếp tới Hải Long. Nhưng nếu đổi thành Hứa Chi Liễu, ngoại hình thấp thoáng giống Bạch Dương, có năng lực nhúng tay vào chuyện nội bộ công ty.

Trịnh Mỹ Dung đương nhiên không nhịn được. Giao tình có tốt đến đâu cũng không địch lại được một vị phu nhân giống thật mà là giả.

Đả kích thế là đủ rồi, ân huệ hay uy thế cũng đã biểu hiện ra, bây giờ là lúc cho Trịnh Mỹ Dung một viên kẹo, chỉ hướng Đông thì chị sẽ không đi hướng Tây.

Thế An nhìn ánh mắt Trịnh Mỹ Dung, dịu dàng nở nụ cười.

"Trong vòng một năm, cô hãy cùng tôi làm cho thành tích doanh nghiệp của Hải Long nâng cao, nếu chuyện này thành công, tôi sẽ cho cô 30% cổ phần, cô và tôi cũng kề vai sát cánh, công ty là của cô, cũng là của tôi."

Canh bạc này, Trịnh Mỹ Dung không thể không động tâm. Chị kinh ngạc mở to mắt.

"Chuyện công ty, cho dù cô không nói thì tôi cũng tính cho cô. Cô vất vả nhiều năm rồi, ăn chia là nên có --- Nhưng vì năm ngoái tôi phung phí quá nhiều cho Bạch Dương, thành tích doanh nghiệp thực sự hổ thẹn, bây giờ cho cô cổ phần sẽ khiến cổ đông nghi ngờ, cũng có vẻ như tôi và cô lục đục nội bộ, giống như tôi đang đẩy cục diện hỗn loạn này cho cô vậy. Cô chịu vất vả thêm một năm nữa, cho cổ đông một niềm tin, đến lúc ấy hoa thêu trên gấm, ai còn dám lời ra tiếng vào."

https://thuviensach.vn

Thế An cầm tay chị, "Nếu không tin, bây giờ chúng ta sẽ lập công văn, cô thấy sao?"

- --- Kim Thế An thực sự nghĩ quá chu toàn, người bạn này chị không kết giao phí công. Trịnh Mỹ Dung sợ Kim Thế An cá chết lưới rách với chị, nhưng hóa ra hắn chỉ sợ chị độc chiếm một cõi riêng.

".....Không cần, tôi tin cậu." Trịnh Mỹ Dung lúng túng nói: "Vậy Hứa Chi Liễu kia phải làm sao?"

Thế An buông tay, tựa vào sofa cười, "Tài vụ hay nhân sự đều không hợp, vậy thì cho cậu ta đi khai phá dự án mới đi."

"Cậu nỡ lòng?"

Thế An nhìn vẻ mặt nghi ngờ của chị, càng cười tươi, "Cậu ta thì tính là cái gì mà có thể đánh đồng được với cô? Cô nói không được thì là không được."

Trịnh Mỹ Dung hơi đỏ mặt.

Thế An rút ra một tờ giấy nhỏ dưới đĩa hoa quả, "Địa chỉ của Thang Kỳ Ký, cô cầm đi. Nhưng về sau nếu có chuyện gì thì đừng lừa gạt tôi."

Không còn Thang Kỳ Ký thì Khưu Mẫn Tuyền và Uông Lỗi vẫn nằm trong tay hắn.

Trịnh Mỹ Dung không hề nghĩ đến điểm này, trịnh trọng gật đầu.

Thế An lại nói: "Xem xét nên đổi một số nhân sự ở các bộ phận chính đi, đổi luân phiên qua lại. Cụ thể nên sắp xếp thế nào, tôi sẽ nói với cô sau."

Trịnh Mỹ Dung biết chuyện này không tránh được, giành được thứ này sẽ mất thứ kia, vì thế đành gật đầu.

https://thuviensach.vn

Thế An cảm kích nhìn chị.

Một năm là đủ để Hứa Chi Liễu vững chân ở Hải Long, cũng đủ cho Lý Niệm ổn định An Long rồi. Đặt Hứa Chi Liễu ở tầng cơ sở mới dễ cho cậu ta bám gốc sinh rễ. 30% cổ phần thì có là gì, hắn cho đi thì cũng có thể lấy được về.

Huống chi phụ nữ đều là động vật sống thiên về tình cảm, Trịnh Mỹ Dung có hung hãn thế nào thì cũng phải có lúc chịu thua. Hải Long có gia tăng thành tích doanh nghiệp trong vòng một năm được hay không, còn chưa chắc.

Trịnh Mỹ Dung cuồng vọng quen rồi, làm việc gì cũng ương ngạnh nhưng cũng thực sự có tài. Hắn nói gia tăng thành tích trong vòng một năm, chị không do dự mà đồng ý ngay lập tức.

Những ngày về sau, phải xem Trịnh Mỹ Dung chết đi sống lại như thế nào vì một câu đồng ý nhẹ bẫng như thế.

Người tham lam sẽ bị dục vọng của chính mình bóp chết.

Thế An đứng dậy, "Cô đi làm việc đi, Chi Liễu giận rồi, tôi phải dỗ dành."

Đại khái là Hứa Chi Liễu tức điên lên rồi, người gọi cậu ta tới là hắn, người đuổi cậu ta đi cũng là hắn. Hắn muốn gọi Hứa Chi Liễu tới để chọc Trịnh Mỹ Dung, khiến chị nảy sinh lòng đố kỵ.

Hiệu quả không tồi.

Hắn cất bước muốn đi, Trịnh Mỹ Dung chợt lên tiếng hỏi hắn: "Cậu rốt cuộc có phải A Thế hay không."

https://thuviensach.vn

Thế An cũng chẳng quay đầu lại, chỉ cúi đầu cười: "Có phải hay không, không quan trọng. Cô chỉ có thể dựa vào tôi, tôi cũng chỉ có thể dựa vào cô."

- ----------

Bạch Dương đánh nhau không, tôi mê tiên sinh nhà cậu quá 🙈

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 48: Vệt Nắng

Edit: Dờ

Bạch Dương ngồi trên ghế nhỏ đợi tới lượt quay. Trên phim trường, nữ chính và Khương Duệ Quân đang đối diễn, đúng là không nỡ nhìn, tất cả người xem như thể bị mắc chứng ung thư khó xử.

Nữ chính nghe nói là bạn gái đạo diễn, diễn xuất thật đáng lo, dù là loại cảm xúc nào thì cô cũng dùng một biểu cảm để diễn đạt, chính là trừng mắt.

Khương Duệ Quân dịu dàng nhìn cô, cô trừng mắt; Khương Duệ Quân phẫn nộ nhìn cô, cô trừng mắt; Khương Duệ Quân bất đắc dĩ nhìn cô, cô tiếp tục trừng mắt; Khương Duệ Quân sụp đổ nhìn cô, cô vẫn như cũ chỉ có trừng mắt.

Bạch Dương rất sợ lens của cô ta rớt ra ngoài.

Nếu là trước kia, có lẽ Bạch Dương sẽ ngồi cạnh cười thắt ruột.

Sau khi chia tay, ngày qua đi dễ dàng mà cũng gian nan hơn tưởng tượng của cậu. Bạch Dương ở nhà khóc một tuần, nằm liệt một tuần. Lý Niệm nghĩ cậu tự sát rồi, mang theo Tiểu Mã Tiểu Tạ chạy tới cửa: "Làm gì mà không nghe điện thoại?"

Bạch Dương sạc pin cho điện thoại, thấy tất cả đều là cuộc gọi nhỡ của Lý Niệm và Chung Việt.

https://thuviensach.vn

Không có cuộc nào từ Kim Thế An.

Cậu đã đâm nát trái tim Kim Thế An rồi, Bạch Dương nghĩ.

"Lý tổng, tôi muốn quay phim."

Thời gian trôi qua rất nhanh, cậu quấn lấy Lý Niệm đòi anh cho quay phim, cái gì cũng được, dù là vai chính hay phụ.

Giới điện ảnh từ chối cậu, Bạch Dương một lần nữa quay về với phim truyền hình. Diễn từ vai phụ diễn lên, có lẽ một ngày nào đó sẽ đào được góc tường.

Phải diễn nhiều thì mới biết diễn. Thực hành nhiều mới có thể tiến bộ hơn, đó là đạo lý không cần bàn cãi.

Cậu là một con chim ngốc, nếu không thể bay được thì cứ dùng toàn lực mà vỗ cánh thôi.

Các đoàn làm phim cũng không từ chối cậu như Bạch Dương nghĩ. Trái lại, đoàn phim đầu tiên rất có hảo cảm với Bạch Dương --- chịu được khổ, không làm giá, diễn xuất cũng coi như nước chảy thành sông.

Cậu cũng không biết Tang Viện Triều đã đánh giá sau lưng cậu thế nào, Bạch Dương chỉ cảm thấy mình có lẽ là may mắn. Có thể trên người cậu tản ra loại khí chất đáng thương tội nghiệp, cho nên đạo diễn mới đặc biệt quan tâm.

Nhất định là như vậy.

Có lẽ khi tình cảm xuống dốc thì sự nghiệp sẽ lên cao trào, Bạch Dương thầm nghĩ.

Diễn xuất của Bạch Dương tiến bộ nhanh hơn cậu nghĩ rất nhiều, Bạch Dương cảm thấy mình vẫn còn là gà mờ, mà đa số những đạo diễn đã hợp

https://thuviensach.vn

tác đều thấy cậu rất ổn. Diễn xuất tự nhiên của Bạch Dương không thu hút, nhưng luôn nâng nhịp điệu ở một số thời điểm thích hợp, thậm chí vô hình trung có thể cứu vớt một số phân đoạn hỏng.

Diễn xuất nhu hòa, tràn ngập bản chất.

Diễn viên tốt đương nhiên sẽ nhận được đánh giá cao, huống chi cậu diễn viên này chịu nhận tất cả vai lớn vai nhỏ.

Các đoàn làm phim đều mở rộng cửa chào đón cậu.

Có thể dự đoán trước được, một thời gian sau, Bạch Dương sẽ điên cuồng farm điểm tồn tại trên truyền hình.

Mấy bộ phim này vốn dĩ Lý Niệm không muốn cho cậu đi diễn. Đạo diễn phát lời mờ, Lý Niệm từ chối, đạo diễn lại tự gọi điện cho Bạch Dương, "Phim của Khương Duệ Quân, hai người các cậu từng hợp tác, cậu diễn nam thứ, thiết lập nhân vật rất tốt lại không mệt. Cậu đi thuyết phục Lý tổng đi."

Nói trắng ra là muốn tìm một đống tiểu thịt tươi đến push bạn gái của anh ta.

Lý Niệm nghiêm khắc từ chối: "Phim gì cậu cũng nhận? Phim có Tần Nùng đấy cậu biết không? Muốn chạy tới cho cô ta đè đầu cưỡi cổ hả?"

Bạch Dương không sợ Tần Nùng, nếu cậu đã là người trong vòng giải trí thì không thể dựa vào Lý Niệm cả đời. Cậu thiếu đầu óc, nhưng cậu không muốn sống mãi dưới sự che chở của người khác.

"Lỡ như xảy ra chuyện gì, tôi biết ăn nói với Kim ba ba của cậu thế nào đây."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm không ngăn được cậu, đành phải trở về từ Cam Túc. Bạch Dương vừa nhìn thấy anh thì phì cười, Lý Niệm đi theo đoàn phim phơi nắng phơi gió, lại không chú ý bảo dưỡng, cả người trông như củ khoai lang bị hà, vừa tím vừa đen.

"Cậu còn cười được, không nhìn ra thằng nhóc nhà cậu tàn nhẫn phết đấy, Kim baba của cậu sắp khóc mù mắt rồi."

Lý Niệm gạt cậu.

Bạch Dương lập tức rầu rĩ.

Lý Niệm không chịu nổi, "Thôi thôi, đừng có trưng cái mặt này ra với tôi. Nói chia tay là cậu, giờ ngồi đây ra vẻ tội nghiệp cũng là cậu. Sao cậu rách việc thế?"

Bạch Dương nghẹn họng, rầu rĩ hỏi anh: "Bây giờ anh ấy còn giận không?"

"Giận, giận chết cậu luôn. Rốt cuộc cậu muốn làm gì? Nháo loạn thì thôi, Kim Thế An có lỗi với cậu chỗ nào, cứ dằn vặt thế này cẩn thận anh ta tự sát đấy."

Lý Niệm lấy thuốc ra hút.

"Không phải anh ấy có lỗi với tôi, là tôi không xứng với anh ấy. Gây phiền toái nhiều như vậy, tôi... không muốn gây chuyện cho anh ấy nữa."

Bạch Dương bắt đầu sa sút tinh thần.

Lý Niệm sắp nôn ra vì hai tên nghiện Quỳnh Dao này mất.

Bạch Dương ngẩng đầu lên, "Lý tổng, không diễn thành danh tôi sẽ không gặp anh ấy. Tôi toàn tâm toàn ý đóng phim, sẽ không làm các anh mất mặt."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm vi diệu nhìn cậu, lấy điếu thuốc xuống, vỗ vỗ đầu Bạch Dương.

"Cứ đóng phim cho tử tế, lỡ như Kim Thế An thay lòng đổi dạ đi tìm người khác, đừng có mà khóc lóc với tôi."

Bạch Dương nghe anh nói vậy thì sửng sốt.

Đúng vậy, Kim Thế An thích cậu, thì cũng có thể sẽ thích một người khác.

Đó cũng là do cậu gieo gió gặt bão.

"Vậy tôi sẽ chúc phúc cho anh ấy." Bạch Dương nhẹ giọng nói.

Kim Thế An tốt như vậy, xứng đáng có được những điều tốt hơn.

Lý Niệm hết cách với cậu, thở dài: "Tiểu tổ tông, cậu đúng là biết cách làm mình làm mẩy, thôi thì tùy cậu."

Người mà, có mấy ai có thể thực sự không oán không hận mà chờ đợi cả đời.

Có lẽ Kim Thế An là như thế, Bạch Dương cũng vậy đi.

Vì chuyện đóng phim mà Bạch Dương quấn lấy Lý Niệm rất nhiều lần, anh phiền không chịu được: "Tùy cậu tùy cậu, bộ phim nát ấy có gì tốt? Tôi nói cậu nghe, nữ chính còn diễn dở hơn cậu."

"Tôi muốn đến xem Khương Duệ Quân diễn thế nào."

Bạch Dương còn thực sự nghiêm túc.

Cậu chạy qua bao nhiêu đoàn phim, gần như không ai có thể thắng được diễn xuất của Khương Duệ Quân. Bạch Dương biết mình không có cơ hội

https://thuviensach.vn

hợp tác cùng ảnh đế thị đế, Khương Duệ Quân là người cậu có thể với tới, là tấm gương học tập tốt nhất.

Cậu không muốn mất đi cơ hội này.

Lý Niệm không có gì để nói, thôi thì cứ đi đi, trước kia thằng nhóc này đánh mắng ra sao cũng không chịu tiến lên, bây giờ trái lại, bắt giữ trói buộc cũng không ngăn được cậu ta muốn tiến bước.

Phim hiện đại thần tượng không cũng có gì nguy hiểm, cứ tùy ý cậu ta vậy.

"Vào đoàn chú ý một chút, kết thúc công việc thì đi về ngay, đừng nhiều lời với Tần Nùng."

Lý Niệm dặn dò cậu.

Bạch Dương mang theo Tiểu Mã Tiểu Ngưu, cẩn thận lên đường đến Bắc Kinh, đúng hạn vào đoàn.

Tần Nùng thật sự để bụng Khương Duệ Quân. Phàm là phim của cậu ta, Tần Nùng đều sảng khoái nhận vai khách mời. Vì nâng đỡ tiểu sinh nhà mình, Tần Nùng cũng đã nể tình lắm rồi.

Bạch Dương gặp cô vài lần ở phim trường, Tần Nùng không hung tàn như lời Lý Niệm nói. Tần Nùng cũng thấy cậu, dịu dàng gật đầu chào Bạch Dương.

Tần Nùng thực sự rất đẹp, đẹp tới mức không thể tưởng tượng được cô ấy đã làm ra bao nhiêu chuyện xấu mà Lý Niệm nói. Tần Nùng có một loại khí chất yếu ớt điềm đạm đáng yêu, lúc ánh mắt chạm nhau, lại cảm thấy người phụ nữ này rất kiên nghị, đúng thật là trong nhu có cương.

https://thuviensach.vn

Nhìn thế nào cũng thấy đây là nữ thần thanh lịch tao nhã cao quý trên màn ảnh, không dính khói lửa nhân gian.

Bạch Dương nhìn Tần Nùng, bỗng nhiên có một chút đồng tình. Tần Nùng có xấu xa thế nào cũng không như Lý Kim, công khai xấu xa. Bạch Dương vừa nhìn thấy cô là chứng nhan khống lại phát tác, chỉ cảm thấy cô ấy đúng là mắt mù mới thích Lý Kim, hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Đoàn phim cũng rất thích bát quái sau lưng Tần Nùng, nghe nói năm ấy cô trở mặt với kim chủ vì một bộ phim điện ảnh nghệ thuật. Trong phim có rất nhiều cảnh khỏa thân, Kim Thế An năm lần bảy lượt ngăn trở không có tác dụng, cứ như vậy phim quay là chia tay.

Bộ phim khỏa thân ấy đánh dấu chấm hết cho lịch sử bị bao dưỡng của Tần Nùng, lại khiến cô đoạt được giải ảnh hậu lần thứ hai.

Đối với Tần Nùng, có lẽ Kim Thế An của quá khứ không hiểu cô. Mà đối với Kim Thế An, Tần Nùng chỉ là một ả đàn bà vong ân phụ nghĩa.

Thật thật giả giả, ai cũng chẳng biết chuyện khi ấy thực hư thế nào. Cô hất cẳng Lý Niệm là sự thật, nhưng chuyện Tần Nùng chia tay Kim Thế An, Bạch Dương nghĩ cậu có thể hiểu được.

Con người thực sự rất khó nắm bắt. Rất nhiều chuyện, nếu không phải người trong cuộc thì vĩnh viễn không biết được chân tướng.

Tần Nùng chẳng làm gì cậu cả, có lẽ là đã nghe phong thanh cậu chia tay Kim Thế An, lại có thể vì cô ấy cảm thấy Lý Niệm không coi trọng cậu.

Tóm lại là Bạch Dương rất yên bình trong đoàn phim, chuyên tâm quan sát Khương Duệ Quân đóng phim.

Diễn xuất của Khương Duệ Quân vẫn nổi trội vững vàng như thế, có điều cậu ta thật là vô tình với nữ diễn viên đóng chính. Diễn xuất của nữ

https://thuviensach.vn

chính sắp ụp xuống cống rồi mà Khương Duệ Quân vẫn mặc kệ, cô diễn của cô, Khương Duệ Quân diễn phần của mình. Hai người tái hiện lại cảnh cậu ta và Bạch Dương năm ấy bên trái hát My heart will go on bên phải hát Cung dưỡng ái tình.

Bạch Dương thấy xấu hổ.

Dù gì cũng là phim của Khương Duệ Quân, sao cậu ta không dạy cho nữ chính diễn tốt hơn?

Cậu muốn cười, nhưng không cười được.

Trừ Kim Thế An, cậu dường như đã mất đi năng lực mỉm cười vì người khác. Chỉ cười trong lúc diễn.

Đóng phim thật tốt, có thể buông bỏ hết tâm sự, thay người khác khóc cười.

Người đã từng thất tình đều hiểu, sẽ có một đoạn thời gian gọi là kỳ thất tình. Cảm giác ấy giống như một người đã mất đi chân tay, lại luôn có ảo giác rằng chân tay mình vẫn tồn tại.

Hồi ức tình yêu càng nhiều thì càng khiến con người ta chìm sâu, người đã mất đi rồi, nhưng tình yêu vẫn còn chưa chết. Tình yêu ấy vẫn sống, vẫn hô hấp, giống tất cả những sinh vật đang giãy giụa thoi thóp muốn tiếp tục sống sót.

Cho dù chỉ còn lại một mình.

Tình yêu còn lại một người thì không có nguồn tiếp tế, chỉ có thể tìm lại những mảnh vụn quá khứ. Bạch Dương hồi tưởng lại những chữ mà Thế An đã viết, sách mà hắn đã xem, những thứ hắn đã dạy cho cậu.

Hóa ra bọn họ xa lạ đến như vậy, cậu vẫn chẳng hiểu gì về hắn.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều lúc, cậu đã quên đi hắn là người đến từ năm 1930, hắn tứ cố vô thân ở thế giới này.

Khi không có ai, cậu sẽ lấy hai bông hoa mơ của Kim Thế An ra ngắm, hai bông hoa được cậu cất giữ trong hộp sắt nhỏ, mang theo bên người. Hai bông hoa khô xác, ngắm đi ngắm lại không biết bao nhiêu lần.

Là kỷ niệm sót lại của một tình yêu.

Khương Duệ Quân hết phân cảnh, liếc mắt nhìn thấy thì không nhịn được mỉa mai cậu: "Rác rến gì mà ngắm kỹ thế?"

Nói xong thì giành lấy chiếc hộp.

Bạch Dương lập tức giành lại: " Liên quan gì đến cậu."

Khương Duệ Quân đen mặt đi ra chỗ khác.

Hôm sau Khương Duệ Quân lại ra phim trường, quăng cho Bạch Dương một cái túi nhựa. Cậu mở ra, bên trong là một bông hướng dương to vật vã.

Chín rục rồi, hoa chẳng có, hạt hướng dương thì có thể gảy xuống để ăn.

Bạch Dương tự dưng hơi buồn cười, "Cho tôi cái này làm gì?"

Khương Duệ Quân khép mắt tiết kiệm điện, "Không phải cậu thích hoa khô sao?"

Hoa khô cũng không to thế này.... Đù má đây là bắp cải đi?!

Bạch Dương kiên nhẫn hỏi cậu ta, "Ở đâu ra vậy?"

"Nhặt."

".....Nhặt chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

"Nhà xí."

Bạch Dương mặc kệ cậu ta, Bạch Dương bị cậu ta làm cho ghê tởm rồi. Khương Duệ Quân tên này đúng là miệng chó không phun được ngà voi, chuyện gì vào mồm cậu ta cũng có mùi hôi thối.

Khương Duệ Quân nhắm mắt nằm trên ghế, nửa ngày mới mở miệng: "Có ăn không? Không ăn trả lại đây."

Sao lại không ăn, Bạch Dương còn lâu mới trả, cậu trốn sang một bên cắn hạt hướng dương.

Bạch Dương vừa buồn cười vừa muốn khóc.

Khương Duệ Quân căn bản không hiểu vì sao cậu lại ngắm hai bông hoa kia, cậu ta bị ngốc à? Tự dưng đem tới một bông hướng dương to đùng.

Đắm chìm trong đau thương là vô dụng, người nói chia tay là mình, không phải Kim Thế An.

Bạch Dương không hy vọng Kim Thế An sẽ chờ cậu cả đời, những gì bọn họ từng có với nhau, thế là đủ rồi. Cậu chỉ mong sau này có thể đạt được một chút thành công nhỏ bé, để không khiến Kim Thế An thấy thất vọng vì đã từng đối tốt với cậu.

Nhớ tới Kim Thế An, cậu vẫn thấy lòng mình thật mềm mại, bất tri bất giác mà khóe môi mỉm cười.

Khương Duệ Quân không biết đứng cạnh cậu từ lúc nào, "Cười rồi?"

Bạch Dương giật mình, "Cậu làm gì vậy!?"

Khương Duệ Quân trợn mắt, "Từ lúc vào đoàn chẳng thấy cười nói gì, ngày nào mặt cũng nhăn như mướp đắng, tởm muốn chết, vốn dĩ mặt đã xấu sẵn rồi."

https://thuviensach.vn

Xấu thế nào vẫn đẹp trai hơn cậu.

Bạch Dương không so đo với kẻ ngốc, nhưng cậu cũng không chịu thua. Bạch Dương ngẩng đầu lên, cố sức cười với Khương Duệ Quân một cái.

"Xấu vãi."

Khương Duệ Quân cho một cái down vote.

Thoáng cái đã đến mùa thu.

Ánh nắng của mùa thu phương Bắc luôn nồng đậm hơn, bọn họ đứng tại góc nhỏ này, vô số vệt vàng lốm đốm xuyên qua những chiếc lá thu ngả màu, loang lổ trút xuống thân người.

Khương Duệ Quân cúi đầu nhìn người mình, có một cái đốm nắng nho nhỏ méo xẹo.

Giống như mùa hè vẫn chưa đi xa.

Lại tựa như mùa hè năm nào đã trở lại.

- ----------

Ship Khương Bạch 5 giây. 🙈

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 49: Gió Tây

Edit: Dờ

Hứa Chi Liễu bị phái đi phụ trách dự án xây dựng Song Lâm, nếu không nhắc tới lời hứa hẹn mà Kim Thế An đã cho cậu ta trước đó thì đối với người vừa từ nước ngoài về như cậu ta mà nói, sắp xếp này cũng không tệ.

Kim Thế An không nói gì, cậu ta cũng chẳng tiện làm mình làm mẩy, chỉ cảm thấy mọi chuyện là do Trịnh Mỹ Dung ở giữa châm ngòi. Cậu ta biết Trịnh Mỹ Dung không dễ dàng để cậu ta thượng vị, Hứa Chi Liễu đã có chuẩn bị.

"Trước hết cứ làm ở tầng cơ sở, bám đất sinh rễ." Kim Thế An an ủi cậu ta như vậy, "Cũng không phải không cho cậu lên tổng bộ, rảnh rỗi cứ lên cũng được."

Hứa Chi Liễu mãn nguyện đứng dậy.

Nếu đổi thành doanh nghiệp khác lật lọng như thế, Hứa Chi Liễu đã sớm phất áo bỏ đi, nhưng là Hải Long, cậu ta tiếc.

Hoặc là nói, cậu ta luyến tiếc Kim Thế An.

Kim Thế An luôn đối xử với cậu ta không gần không xa, chưa tới mức thân mật nhưng không thể nói là xa cách. Bọn họ có đề tài chung, thích cùng một thứ, Kim Thế An luôn có thể tán gẫu với cậu ta vài câu.

https://thuviensach.vn

Hiện tại trong đám thương nhân trẻ tuổi thì có rất ít nho thương như thế này.

Cậu ta thừa nhận mình có hứng thú với Kim Thế An, thậm chí bức thiết muốn có được trái tim của người đàn ông này --- Bất kể về mặt nào cũng vậy. Cậu ta tự tin rằng mình hơn hẳn những minh tinh bao cỏ thêu hoa kia, cậu ta hiểu về lý tưởng nhân sinh của hắn, lại có thể giúp hắn về phương diện sự nghiệp.

Cậu ta không dám thể hiện quá trực tiếp, phần lớn chỉ là cùng Kim Thế An nói chuyện phiếm trong văn phòng, thỉnh thoảng Kim Thế An cũng đồng ý ra ngoài tản bộ.

Kim Thế An dường như rất thích đến Hạ Quan. Phong cảnh chẳng có gì đáng ngắm, chỉ tản bộ vô mục đích khắp đầu đường cuối ngõ. Chỉ có một lần, bọn họ ngồi ở công viên Đại Kiều, có một chú chim bay lướt qua người Hứa Chi Liễu rồi dừng lại ở nhành cây bên cạnh cậu ta.

Kim Thế An nhìn chú chim ấy với ánh mắt thương tiếc, Hứa Chi Liễu chưa bao giờ thấy thần thái dịu dàng của hắn, không khỏi quay đầu lại nhìn.

"Đây là chim gì vậy."

"Chắc là chim bạc má." Hứa Chi Liễu thuận miệng đáp.

"Cũng rất giống vàng anh." Kim Thế An nói.

Ánh mắt dịu dàng của hắn lướt qua khuôn mặt của Hứa Chi Liễu rồi lập tức thu về.

Hứa Chi Liễu không hiểu, Nam Kinh không thiếu cảnh đẹp, vì sao Kim Thế An cứ thích đi tản bộ trên đường phố Hạ Quan rách nát thế này.

Có lẽ là đang ám chỉ cái gì chăng.

https://thuviensach.vn

Cậu ta cần chứng minh được năng lực của mình.

Cuối tháng Mười, Hứa Chi Liễu đại diện cho dự án Song Lâm, đệ trình với Kim Thế An một phần phương án. Cậu ta đề nghị Song Lâm sẽ đấu thầu xây dựng vùng Giang Bắc, chủ yếu tập trung ở Phố Khẩu và Đại Xưởng, Hai địa điểm này đã có cơ sở trụ cột tương đương từ trước.

"Hiện tại Giang Bắc được coi như Phố Đông của tương lai, trước mắt Đại Xưởng thì hơi lệch một chút nhưng triển vọng rất khả quan, trọng điểm của chính phủ là ở đây. Trước kia người Thượng Hải thường hay nói: Thà lấy một cái giường Phố Tây cũng không thèm một căn nhà Phố Đông. Bây giờ thì thế nào? Một con sông không phải là vấn đề, Giang Bắc liền kề với quận cũ Hạ Quan của Nam Kinh. Khu mới nổi lên, cũng có thể kéo theo khu cũ cùng phát triển."

Hứa Chi Liễu nói vậy, Trịnh Mỹ Dung và Kim Thế An đều ngồi nghe.

Cậu ta quả thực tốn không ít công sức. Trịnh Mỹ Dung cũng hiểu chuyện này Hứa Chi Liễu làm không tồi, Kim Thế An xem ý tứ của hai người, khẽ gật đầu.

Hứa Chi Liễu có không ít tâm tư, hắn đã nhìn ra nhưng lười đối phó. Nếu không phải vì nể tình Hứa Chi Liễu có một hai phần giống Bạch Dương, hắn thật sự là lười quan tâm.

Cũng may Hứa Chi Liễu trừ giống Bạch Dương một hai phần thì cũng có một hai phần thông minh của Lý Niệm, cậu ta hiểu rằng chỉ dựa vào lấy lòng hắn là vô ích. Không làm việc, Kim Thế An cũng không để ý đến cậu ta.

Nếu cậu ta chịu làm việc tử tế, Kim Thế An cũng sẽ đối đã với Hứa Chi Liễu như với Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm, tất cả đều được đãi ngộ công bằng.

https://thuviensach.vn

Giống như bây giờ.

"Chúng ta muốn, mọi người đều muốn, cậu cảm thấy ưu thế nằm ở đâu?" Trịnh Mỹ Dung trầm ngâm hỏi.

"Ưu thế đương nhiên là có," Hứa Chi Liễu đáp rất tự tin, "Song Lâm là công ty lâu đời, đoàn đội của họ có kinh nghiệm phong phú, cũng phải cảm ơn Trịnh tổng lúc ấy đã thu mua công ty và giữ lại nguyên trạng đoàn đội bên ấy. Về phần điều kiện ---" Cậu ta nhìn về phía Kim Thế An, "Theo tôi nghiên cứu thì một năm gần đây chính quyền đang phát triển quy hoạch, tôi nghĩ có thể đi con đường dương Đông kích Tây."

Thế An và Trịnh Mỹ Dung đều hứng thú nhìn Hứa Chi Liễu.

Hứa Chi Liễu thích được người khác nhìn như vậy.

"Dự án Giang Bắc mọi người sẽ cố gắng làm thật tốt, thời điểm đấu thầu sẽ là muôn màu muôn vẻ, chúng ta chỉ có thể tận lực hoàn thiện, ai cũng không dám nói mình mạnh hơn kẻ khác. Ý tưởng của tôi là sẽ lấy trợ giúp khu cũ làm điều kiện để thuyết phục đối phương."

Trịnh Mỹ Dung do dự, "Trợ giúp có nghĩa là cấp ít vốn hoặc không cấp vốn?"

"Đúng vậy, Song Lâm rất có kinh nghiệm trong việc cải tổ khu đô thị cũ, phương diện chi phí có thể rút lại, cấp vốn ít đi, bọn họ vẫn có thể làm được thỏa đáng. Chúng ta có ưu điểm này, lấy được Giang Bắc rồi thì chân chính là chỉ lời không lỗ."

Ba người xem xét lại kỹ càng phương án của Hứa Chi Liễu một lần nữa, Thế An nói: "Chi Liễu cậu về trước đi, tôi xem xét lại với Trịnh tổng."

Hứa Chi Liễu hơi thất vọng.

https://thuviensach.vn

Thế An cười, "Hôm nào mời cậu đi ăn cơm."

Hứa Chi Liễu lại vui sướng, Kim Thế An cho tới giờ còn chưa mời cậu ta đi ăn cơm đâu.

Hai người ở lại, Thế An hỏi Trịnh Mỹ Dung: "Cô thấy sao."

Trịnh Mỹ Dung thả lỏng, khoan khoái cười: "Tốt lắm, trước kia tôi cũng từng nghĩ nhưng chưa làm được. Nếu Hứa Chi Liễu có thể hỗ trợ thì tôi cũng được rảnh tay."

Thế An biết lời này là nói thật. Hứa Chi Liễu tuy tâm tư hơi lệch lạc nhưng năng lực làm việc vẫn là có.

"Chuyện này cô làm cùng cậu ta đi, có cô theo sát, tôi cũng yên tâm phần nào."

Trịnh Mỹ Dung gật đầu, cao thấp đánh giá Kim Thế An, không khỏi cười nói: "Tôi cứ nghĩ Hứa Chi Liễu chỉ biết leo lên giường, không ngờ lại có thể làm chính sự."

Thế An nghe chị nói vậy thì ngẩn người, chợt mặt hơi đỏ lên --- Đúng là hắn có ý định để Trịnh Mỹ Dung hiểu lầm, nhưng hắn không nghĩ chị lại hiểu lầm lớn đến thế.

Hắn không tiện giải thích, cúi đầu cười.

Nụ cười của hắn lọt vào mắt Trịnh Mỹ Dung, lại càng củng cố thêm sự hiểu lầm của chị.

Hứa Chi Liễu đi rồi, Trịnh Mỹ Dung cũng đi, Thế An ngồi một mình trước bàn họp.

Gió Tây ngoài cửa sổ lành lạnh thổi qua, hắn mới giật mình nhận ra thu đã về. Đưa mắt nhìn xa, hồng nhạn bay về, lá đọng hơi sương. Ngoài cửa sổ

https://thuviensach.vn

có rất nhiều cây cối, mùa thu tới, những bông hoa vàng vụn vỡ rơi xuống, cùng với lá đỏ kết thành một mảng buồn hiu hắt mà cũng thật diễm lệ.

Gió Tây giục hoa cúc, lá đỏ kết tương tư, có lẽ chính là như vậy. Không biết có phải hàng cây kia chê tương tư quá ít, từng cây từng cây lá đỏ lác đác lưa thưa, hoàn toàn không giống năm trước, đỏ hồng một cách thống khoái!

Ngày này năm trước trên đường về nhà, hắn đã nhét một quả dương mai vào miệng Bạch Dương.

Ngày này năm kia, Bạch Dương hồi hộp đứng đây, hắn đã nói với cậu, cậu thật sự rất đáng yêu.

Thế An buồn bã nhìn tay mình, hắn còn phải chờ bao lâu.

Tình này cảnh này, có lẽ cũng giống như lời tiền nhân đã nói, phán đắc nhất nhạn hoành thu, chí lưỡng xử ngưng mâu*.

*Lưỡng xử ngưng mâu: chỉ Hán Nguyên đế, Vương Chiêu Quân hai đầu Nam Bắc cùng nhìn về nhau. Nhất nhạn hoành thu: hồng nhạn bay lượn giữa trời thu, cổ nhân dùng hồng nhạn truyền thư. Hai câu này đại ý là: song phương ở hai nơi cùng nhìn về nhau, ngóng trông hồng nhạn đưa thư tín của đối phương.

Hắn ở đây sầu xuân bi thu, Chung Việt và Lý Niệm còn ở Cam Túc cạp đất hốc gió. Tang Viện Triều quay phim cứ như khổ hình, có thể dùng người thật thì nhất quyết không dùng đạo cụ, diễn viên có thể tự mình ra trận thì nhất quyết không dùng đóng thế.

Dùng đóng thế sẽ có hạn chế cực lớn trong việc bắt góc cảnh quay. Điện ảnh không như truyền hình, không thể tùy tiện cắt nối.

Huống chi là phim điện ảnh của Tang Viện Triều.

https://thuviensach.vn

Tang Viện Triều công khai bản khái quát nhân vật và teaser. Đầu tiên là một đôi mắt sâu thẳm giống như mất đi ánh sáng, ống kính kéo về phía sau lộ ra ánh mắt của Chung Việt, tóc tai rối bù đầy mặt bụi đất nhưng cũng không thể che lấp đi vẻ đẹp của cậu. Trong bão cát gió bụi tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ này khiến người ta đau thắt cả tim, thoạt nhìn lạnh lùng như băng, lại mang theo một khí chất chết chóc tuyệt vọng.

Trước khuôn mặt này là hai khẩu súng im lìm không tiếng động, cùng với bóng lưng của Châu Ninh Sơn.

Ống kính xoay tròn, Lý Kim xuất hiện phía sau Châu Ninh Sơn, thất thểu đi tới.

Hình ảnh dừng lại khi Châu Ninh Sơn ngoái đầu lại nhìn trong nháy mắt.

Hiệu quả rất chấn động. Tang Viện Triều đúng là Tang Viện Triều, một đoạn teaser mà cũng biên tập vô cùng có khí chất.

Lý Niệm còn chưa kịp PR cho bài post tuyên truyền ấy thì Tang Viện Triều đã chọc anh thành cái sọt thủng ---- Vào lần nhận phỏng vấn duy nhất, Tang Viện Triều khen Chung Việt nức nở, nói đến là cao hứng, thế là trôi chảy phun một câu: "Cậu nhóc này tuy bị nói lắp nhưng thiên phú diễn xuất rất mạnh, đây chính là Trương Tiểu Băng mà tôi cần."

Có chẻ đôi đầu ra cũng không thể ngờ được, Lý Kim không gây sự, người gây sự chính là Tang Viện Triều.

Lý Kim ở đoàn phim thì cũng bị giày vò như bao người khác, Lý Niệm căn bản không sợ gã giở trò. Lý Kim mà có gan giở mánh khóe trong đoàn làm phim của Tang Viện Triều, Tang Viện Triều sẽ chỉnh chết gã.

Nhưng bây giờ chính Tang Viện Triều là người làm rò dầu.

Lý Niệm muốn bóp chết đạo diễn Tang.

https://thuviensach.vn

Đoạn phỏng vấn ấy đã bị cắt đi nhưng tin tức vẫn lọt ra ngoài, một số blogger bát quái ném đá giấu tay, bóc phốt tiểu sinh của An Long nói năng không lưu loát.

- -- Tiểu sinh của An Long chỉ có hai người, Bạch Dương có một đống tác phẩm, nói chuyện trôi chảy vô cùng, vậy người không lưu loát kia chỉ có thể là Chung Việt.

Thật không ngờ, diễn Lâm Mặc tốt như vậy không phải nhờ diễn xuất mà là bản chất!

Vất vả lắm mới bình ổn được cuộc fan war lần trước, lần này lại tiếp tục cắn xé nhau.

Fan của Bạch Dương không hề biết idol của các cô đang tu hành khắc khổ, các cô chỉ thấy Bạch Dương rảnh rỗi ngồi móc chân, toàn nhận kịch bản nam phụ. Điều ấy có nghĩa là gì? Có nghĩa là Lý tổng của An Long thiên vị Chung Việt, một tên nói lắp mà cũng có thể lên phim của Tang Viện Triều, đúng là sỉ nhục, mặt dày không chịu được.

Fan Bạch Dương bị fan Chung Việt chửi bấy lâu nay, các cô đã sớm muốn chửi lại: "Đả đảo đối xử không công bằng, Lý Niệm mang theo con chó nói lắp của anh cút khỏi giới giải trí!"

Fan Chung Việt bận rộn lau sàn, kéo Tang Viện Triều ra chịu trận, tỏ vẻ Tang Viện Triều coi trọng Chung Việt đấy, chúng mày xàm cc. Nói lắp thì sao? Nói lắp mà được đạo diễn thích, không phục thì đi treo cổ trước cửa nhà đạo diễn Tang.

Một nhóm fan Chung Việt khác thì đau lòng, wuli Tiểu Chung quá khổ rồi, bao nhiêu khó khăn vậy mà vẫn cố gắng, phải bảo vệ Tiểu Chung của chúng ta.

Fan Bạch Dương chẳng hề nhượng bộ:

https://thuviensach.vn

"Bây giờ mà Tang Viện Triều vẫn còn tính là đại diện cho phim nghệ thuật sao? May mà Bạch Dương của chúng ta không đóng. Phim flop như thế, Tang Viện Triều sắp lăn xuống khỏi giới đại thần rồi." Đáng đời Tang Viện Triều bị liên lụy, thuận tiện còn bị châm biếm là khí tiết tuổi già khó giữ.

Lý Niệm chua xót nghĩ, được lắm, bộ phim này còn chưa tuyên truyền đã có nhiệt độ rồi, tai tiếng cũng là danh tiếng, đây là chính anh đã nói.

Anh nghĩ tới nghĩ lui, người tuồn tin ra chắc chắn là Lý Kim, thế là lại mắng chửi tổ cha tổ mẹ gã ở trong lòng cả trăm lần.

"Đừng quan tâm, loại chuyện này sớm muộn cũng lộ, bị lộ ra trong đoàn phim của Tang Viện Triều cũng không tính là chuyện xấu."

Lý Niệm chỉ có thể nói với Chung Việt như vậy.

Chung Việt nằm trên ghế, "Em mệt quá."

Tang Viện Triều đang nghiền ngẫm một phân cảnh lúc sáng sớm, nghiền ngẫm mấy ngày, báo hại Chung Việt phải dậy từ ba giờ sáng mấy ngày liền để lăn lê bò toài nhảy hố cát.

Cái này thì Chung Việt vẫn chịu được, nhưng Tang Viện Triều lại bắt cậu phải duy trì trạng thái của Trương Tiểu Băng dù là lúc đóng phim hay lúc nghỉ ngơi.

Hai tháng nay, cậu bị đắm chìm trong cảm giác tuyệt vọng méo mó.

Cậu không thể oán giận, ai cũng điên cuồng cả, Tang Viện Triều quay phim chính là muốn mỗi người đều phát điên. Ảnh đế Châu Ninh Sơn đã mấy ngày thức trắng, người khác nghỉ ngơi, Châu Ninh Sơn còn hút thuốc đi vòng trên khu đất trống, ngay cả hóa trang cũng không cần, gió sương

https://thuviensach.vn

đầy mặt, hai mắt hõm sâu, nhìn qua đúng chất viên cảnh sát già Phòng Chính Quân đã trải qua mười năm gian khổ.

Tiền bối đều thế, hậu bối cớ gì không học tập.

Lý Niệm xem đồng hồ: "Lên giường ngủ đi, ba giờ sáng mai còn phải dậy."

Chung Việt bất động nằm trên ghế: "Có thể... giúp em không?"

"Giúp cái gì?"

"Liếm một chút."

Thái độ của Chung Việt rất tùy tiện, giống như bảo Lý Niệm lấy cho cậu cốc nước vậy.

Lý Niệm chần chừ, nhìn cánh cửa đơn sơ phía sau, "Được, nhưng chỗ này thì không được kêu đâu."

Chung Việt nhắm mắt lại, nắm lấy đầu của Lý Niệm đặt dưới đũng quần cậu.

Lý Niệm quỳ xuống, nuông chiều mà kéo khóa quần Chung Việt ra, vùi đầu bắt đầu liếm.

Chung Việt nằm im không một tiếng động giống như một xác chết, chỉ có hạ thân cậu là đang nhảy lên trong miệng Lý Niệm. Nước mắt chầm chậm chảy xuống từ khóe mắt nứt nẻ của cậu.

Nước mắt lướt qua những chỗ nứt trên da, khiến cho cậu thấy đau đến xé gan xé phổi.

Lý Niệm ngậm lấy cậu, ân cần dùng đầu lưỡi vuốt phẳng phần da, nuốt vào rồi đẩy ra. Có lẽ Lý Niệm vừa uống nước, khoang miệng ướt át mà

https://thuviensach.vn

mềm mại, đầu lưỡi quét qua phía trên đỉnh, có loại cảm giác dịu dàng lạ thường.

"Thoải mái không?" Lý Niệm nhỏ giọng hỏi cậu.

Chung Việt dùng sức ấn đầu anh xuống, ngăn không cho anh nói chuyện. Lý Niệm đột nhiên bị chặn lại, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ.

"Anh có thể.... thử yêu em không."

"Anh vẫn luôn yêu em, vô cùng yêu em."

Lý Niệm cố nén lại cảm giác buồn nôn, trả lời mơ hồ có lệ.

Đây là lần đầu tiên Lý Niệm thẳng thắn thành thật nói yêu cậu, nói tùy tiện như vậy, cậu cũng hỏi tùy tiện như vậy, đây rõ ràng là một câu long trời lở đất.

Không nên bị nói một cách tùy tiện.

Vì sao? Chung Việt nhớ lại chuyện của Lý Kim, cậu và Lý Kim có gì khác nhau đâu?

Nhưng Lý Niệm lại dịu dàng như thế, không mâu thuẫn, không kháng cự, giữa môi rằng là một cảm giác khiêu khích hèn mọn, nhưng cũng vô cùng thành kính và chuyên tâm.

Có lẽ bởi vì anh thật sự yêu cậu.

Chung Việt vẫn nằm như vậy, nhắm mắt lại, Lý Niệm vẫn ở phía dưới phun ra nuốt vào, như thể thứ đó là hy vọng mơ hồ trong nội tâm cậu.

Dòng nước mắt chảy không ngừng làm ướt tóc cậu, không một tiếng động giàn giụa khắp khuôn mặt. Mà Lý Niệm thì cúi đầu, giống như anh vĩnh viễn sẽ không nhìn lên.

https://thuviensach.vn

- ----------

Chị Bạch thực sự không định thêm tag thương chiến sao, mỗi lần gõ tới đoạn liên quan đến mưu kế chiến lược kinh doanh đầu tư đấu thầu gì kia là tôi lại cảm thấy IQ của mình tụt đi chục đơn vị:((

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 50: Giang Bắc

Edit: Dờ

Bạch Dương đã thấy tin tức về Chung Việt. Đầu tiên là nhìn thấy bài tuyên truyền của "Tập hung Tây Bắc hoang", sau đó là một làn sóng cắn xé.

Tiểu Chung quả nhiên rất tuyệt, Bạch Dương nghĩ. Cậu diễn quá lợi hại, nhất định có thể giành được giải Thiên Long.

Cậu gửi tin nhắn wechat cho Chung Việt: "Quay phim vất vả không? Tôi thấy Lý tổng phơi nắng hỏng cả người rồi."

Chung Việt trả lời cậu: "Đạo diễn Tang đáng sợ hơn."

Bạch Dương là người duy nhất có thể khiến Chung Việt thấy vui vẻ.

Là nơi thuần khiết vĩnh viễn không bị vấy bẩn trong lòng cậu.

Bạch Dương lại bơm hơi cho Chung Việt: "Đừng để ý đến những lời trên mạng, nói xàm hết đó. Cậu nhìn acc cậu đi, tôi nạp nhiều tim lắm đấy."

Qua nửa giờ, Bạch Dương bị tấn công bởi một loạt tin nhắn khoe thẻ UR phát tán Âu khí. Lần này vận khí của Chung Việt rất tốt, rút được rất nhiều Honoka.

Hai người đều cười ngu với điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại của Chung Việt đã bị Lý Niệm lấy đi, "Không phải lúc để đùa, duy trì cảm xúc."

https://thuviensach.vn

Có điều Bạch Dương không biết điều đó.

Trước kia vào lúc cậu khó khăn nhất, Chung Việt đã liều mạng giải thích giúp cậu, bây giờ là lúc cậu xuất đầu lộ diện vì Tiểu Chung, Bạch Dương thầm nghĩ.

Bạch Dương bắt chước y nguyên, điên cuồng đáp trả trên weibo.

"Dù Tiểu Chung có khó khăn gì, tôi vẫn cảm thấy cậu ấy diễn rất tốt, biết khắc phục khó khăn là vĩ đại nhất. ❤"

"Tin tưởng mắt nhìn của đạo diễn Tang, đạo diễn Tang sẽ không sai. 🤗"

"Tôi và Tiểu Chung sẽ không giải tán.❤"

"Tôi yêu Tiểu Chung! ❤❤❤"

Cậu ở bên này phát weibo, bên kia Khương Duệ Quân cùng Ninh Ninh và Tuệ Tuệ đang cầm điện thoại lên xem.

"Tởm vãi, làm như hai cậu yêu nhau thật vậy."

"Liên quan gì đến cậu." Bạch Dương mặc xác cậu ta.

"Không phải cậu đang yêu người khác à?"

Bạch Dương ngừng lại cái tay đang post weibo, căm tức nhìn Khương Duệ Quân, "Liên quan quái gì đến cậu."

Khương Duệ Quân im lặng. Một lát sau, Bạch Dương lướt điện thoại, nhìn thấy bài weibo mới nhất của Khương Duệ Quân.

"Tôi yêu Tiểu Chung."

"......??"

https://thuviensach.vn

Quần què?

Khương Duệ Quân chơi trò khuấy bùn gì thế? Có liên quan gì tới cậu ta đâu. Bạch Dương đá Khương Duệ Quân một phát, "Làm gì vậy? Cậu có quen Chung Việt đâu."

Khương Duệ Quân chầm chậm nhắm hai mắt, "Ai cần cậu lo."

Bạch Dương muốn bóp chết cậu ta.

Bài post weibo tỏ tình không đầu không đuôi ấy được share mạnh, fan Khương Duệ Quân hiển nhiên đã quen thói thần kinh của idol nhà các cô. Các cô xếp hàng bình luận dưới bài đăng của cậu ta:

"Tôi yêu Tiểu Chung."

"Tôi cũng yêu Tiểu Chung."

"Tôi cùng khẩu vị với nam thần."

Mang tới một hiệu quả không hiểu ra sao.

Khương Duệ Quân còn chưa thỏa mãn, mỗi ngày đăng một cái weibo, toàn thừa lúc Bạch Dương đang quay để đăng:

"Diễn xuất của Chung Việt quá tốt."

"Nam thần của tôi là Chung Việt."

Bạch Dương nhìn một loạt bài đăng weibo như thể chưa uống thuốc của Khương Duệ Quân, ngăn cũng không ngăn lại được.

Không thể không nói, Khương Duệ Quân đúng là một tẩy não cuồng ma, cậu ta cứ đăng vu vơ như vậy, fan cũng chẳng hề dị nghị, bất kể idol có đăng cái gì, các cô cũng đồng tình mù quáng như một hội tà giáo:

https://thuviensach.vn

"Đại vương nói chí phải."

"Người đẹp trai nói gì cũng đúng."

"Đại vương anh minh."

Bạch Dương ngu người, Khương Duệ Quân đã bao lâu không uống thuốc rồi? Tần Nùng đâu? Ảnh hậu ra đây mà quản lý gà nhà cô đi này? Không quản lý để cậu ta lên nóc nhà dỡ ngói bây giờ?

Tần Nùng không chỉ mặc kệ, trái lại còn like bài của Khương Duệ Quân.

Mẹ nó, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Ngọn lửa chiến tranh đã phát triển đến một hướng rất kỳ quái. Fan Chung Bạch và fan Khương Bạch chợt nhận ra hai trái dưa chuột của các cô đã tổ đội thành một chiếc xe đạp chạy mất rồi, quả thực không thể nhẫn nhịn được, kẻ địch không đội trời chung giờ lại trở thành đồng minh cùng chiến tuyến, phải cùng buông hận cũ mà đánh chìm thuyền Chung Khương. Tuy nói là thế, bát đường official này rốt cuộc là Chung Bạch hay Khương Bạch, đảng viên lão thành của hai thuyền đều mỗi người một ý.

Tam quốc đại chiến, chướng khí mịt mù. Tất cả những ai đào lại phốt của Bạch Dương và nhắc tới tật nói lắp của Chung Việt đều bị quy thành "kẻ địch đang xé CP". Nhóm fan vô cùng cảnh giác, thần hồn nát thần tính, cuối cùng ai cũng đều lười nói chuyện của thần tượng, trái lại bắt đầu công kích các ông to bà lớn trong vòng giải trí, fan hoàn toàn vứt thần tượng ra sau đầu, fan tự xé nhau.

Weibo và các trang mạng xã hội khác đều hỗn loạn. Chuyện Chung Việt bị nói lắp đã bị nhấn chìm bởi khói thuốc súng của fan CP, dần dần im lặng không một tiếng động.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm đã không cần quan tâm tới chuyện xóa bài đăng, bởi vì chỉ cần có một bài đăng tin xấu về thần tượng, sau đó sẽ lập tức có fanfic cao H khẩu vị nặng spam đầy màn hình, cuối cùng tất cả đều bị khóa bị xóa, xong chuyện.

Một trận sóng gió, cuối cùng kết thúc trong khó hiểu.

Bạch Dương không biết nên đánh Khương Duệ Quân hay nên cảm ơn cậu ta. Cậu phát hiện ra Ninh Ninh Tuệ Tuệ điên cuồng spam bài, chính là những bài đăng fanfic cao H khẩu vị nặng kia. Bạch Dương thiếu chút nữa đã nghĩ rằng tất cả fanfic cao H đều là công lao của Tuệ Tuệ. Còn Ninh Ninh không hề tranh công, giải thích cho cậu nghe: "Spam nhiều lắm, bọn tôi chỉ đục nước béo cò một chút thôi, anh Tiểu Bạch cũng spam đi."

.....Quá nhiều thứ để khẩu nghiệp, những cô gái tốt đẹp nhường này, thế mà lại bị Khương Duệ Quân dạy dỗ thành ngốc nghếch.

Cậu vô cùng đồng tình với fan của Khương Duệ Quân, tỉnh lại đi các em gái, nam thần của các em thực chất là một tên thần kinh.

Coi như nể mặt Khương Duệ Quân, Bạch Dương nhịn.

Trịnh Mỹ Dung và Hứa Chi Liễu lần đầu chung sức hợp tác, hiệu quả ngoài dự đoán, tốt hơn tưởng tượng của Kim Thế An và bọn họ rất nhiều. Tuy là cạnh tranh kịch liệt, Hứa Chi Liễu có rất nhiều ý tưởng mới mẻ, cậu ta tổng điều tra cẩn thận về lịch sử văn hóa vùng Giang Bắc, đưa ra đề xuất tu sửa không ràng buộc cấp vốn với nơi này.

Hứa Chi Liễu nói trong buổi đấu thầu: "Song Lâm là doanh nghiệp được thành lập trên đất Nam Kinh, không ai thấu hiểu về thành phố tràn ngập ký ức này hơn chúng tôi, không có ai nghiêm túc hơn chúng tôi trong dự án này. Chúng tôi có năng lực, chúng tôi cũng ôm ấp cảm tình."

Cậu ta là người thông minh, biết làm thế nào để lay động lòng người.

https://thuviensach.vn

Song Lâm đấu thầu thành công hai miếng đất lớn vùng Giang Bắc, cũng phụ trách luôn xây dựng nền móng cơ sở cho khu vực thành thị liên quan.

Kim Thế An giữ lời, mời Hứa Chi Liễu ăn một bữa cơm, hỏi cậu ta muốn ăn gì.

Hứa Chi Liễu cân nhắc đến sở thích của Kim Thế An, nhớ tới hắn thường thích tản bộ ở Hạ Quan, có lẽ là Thế An thích gần dân đi.

Hứa Chi Liễu mỉm cười nói: "Nếu không thì chúng ta đến Hạ Quan ăn tôm hùm đất đi."

Nháy mắt, sắc mặt Kim Thế An trở nên khó coi.

Hứa Chi Liễu cảm thấy nặng nề --- Kim Thế An có gần dân thế nào thì cũng là ngậm thìa vàng mà lớn lên, hắn mời cậu ta ăn cơm, cậu ta lại bảo ăn tôm hùm đất, đây chẳng phải là khiến Kim Thế An mất mặt hay sao?

"Nếu không thì đến Cao Thuần ăn cua?" Hứa Chi Liễu lúng túng.

Kim Thế An không để ý đến cậu ta, chỉ gọi điện thoại cho Trịnh Mỹ Dung: "Trưa nay ăn với Chi Liễu một bữa cơm, cô sắp xếp đi, cấp bậc không thể thấp. Chi Liễu đến lâu như vậy, chúng ta vẫn chưa tiếp đãi tử tế."

Hứa Chi Liễu đứng một bên vừa sợ hãi vừa xấu hổ.

Vốn dĩ cậu ta định mời Kim Thế An vào một nhà hàng bình dân để kéo gần khoảng cách, đồ ăn không ngon thì vẫn có thể uống rượu.

Hứa Chi Liễu đã nghĩ rồi, ăn gì không quan trọng, rượu mới là mục đích của cậu ta, lúc sau có xảy ra chuyện gì cũng khó nói.

Cậu ta không được như mong muốn, bởi vì Kim Thế An mang theo Trịnh Mỹ Dung. Điều duy nhất an ủi cậu ta là Kim Thế An vẫn rất khách khí, Trịnh Mỹ Dung cũng không gay gắt như trước.

https://thuviensach.vn

Cậu ta không nản lòng, đàn ông càng khó tiếp cận, cậu ta càng hứng thú. Cậu ta nhớ tới minh tinh mà Kim Thế An từng bao dưỡng, tuy rằng năng lực không bằng, nhưng bản lĩnh dụ dỗ thì quả thật mạnh hơn cậu ta nhiều.

Hứa Chi Liễu có kiên nhẫn.

Công tác của Song Lâm đã triển khai đâu vào đấy. Tháng Mười một, Thế An đồng ý lời mời, đại diện Hải Long đi tham gia lễ khánh thành công trình tu sửa mộ liệt sĩ ở Phố Khẩu.

Hứa Chi Liễu rất biết cách làm việc, một cái nghĩa trang liệt sĩ, tiêu không nhiều tiền, nói cũng rất dễ nghe. Loại chuyện củng cố danh dự như thế này thì phải giương cao lá cờ Hải Long, Kim Thế An và Trịnh Mỹ Dung cùng đi.

Nghĩa trang tọa lạc ở nơi hẻo lánh, tu sửa rất cẩn thận, loại trùng tu này không cần hoàn nguyên lịch sử, chỉ cần trang trọng tao nhã là được. Thị trưởng lên tiếng trước, cảm tạ doanh nghiệp bản địa đã quan tâm đến lịch sử văn hóa Nam Kinh, lại mời Thế An phát biểu.

Thế An chỉ biểu đạt thành ý một cách đơn giản: "Người xưa đã hy sinh cả máu thịt, đời sau đương nhiên phải tưởng nhớ. Đây là việc chúng tôi nên làm."

Nói thật, hắn không trải qua đoạn lịch sử ấy, chỉ nghe Bạch Dương đề cập một chút về đại thảm sát Nam Kinh. Hắn chỉ có thể dâng hiến lòng thành kính một cách trống rỗng.

Sau đó là các cấp ban ngành phía dưới phát biểu, quản lý nghĩa trang liệt sĩ, quản lý thành phố, cục dân chính, bộ tuyên truyền, mỗi người nói một lần. Mọi người vỗ tay rồi lại vỗ tay.

Thế An kiên nhẫn nghe bọn họ dông dài, lòng không khỏi thấy buồn cười. Quan trường của tám mươi năm trước cũng vậy, tám mươi năm sau

https://thuviensach.vn

cũng chẳng hề thay đổi.

Cuối cùng là quản lý nghĩa trang dẫn các vị lãnh đạo đi chiêm ngưỡng mộ liệt sĩ, tôn kính dâng hoa. Nhóm lãnh đạo chỉ lo tới việc tạo hình cho đám phóng viên chụp ảnh, chỉ có Thế An là nhìn kỹ chữ khắc trên từng tấm bia mộ.

Những liệt sĩ này, có người thuộc quân chính quy, có người là dân thường. Da ngựa bọc thây, vì nước hy sinh thân mình, thật sự là xúc động lòng người.

Đi đến trước tấm bia mộ phía trong cùng, Thế An đã không còn chú tâm nhìn từng chữ nữa, các tấm bia mộ đều giống nhau, chỉ có vài tấm bia lớn hơn một chút, còn lại là giữ nguyên trạng không thay đổi.

Thế An vừa định xoay người đi, ánh mắt lướt qua một tấm bia.

Cái liếc mắt này khiến cả người hắn lạnh toát.

Bất chấp thị trưởng còn đang dâng hoa, hắn bước nhanh về phía trước vài bước, đẩy thị trưởng sang một bên.

Thị trưởng họ Phùng mờ mịt, đành phải cười nhường đường cho hắn. Mà Thế An thì đứng bất động.

Trên bia mộ là hàng chữ rất lớn:

Liệt sĩ Bạch Lộ Sinh chi mộ.

Không giống với những tấm bia khác, tấm bia này còn hai hàng chữ màu đỏ phía trước và sau, khắc ngày sinh và ngày mất.

Ngày 19 tháng 9 năm 1896.

Ngày 18 tháng 2 năm 1944.

https://thuviensach.vn

- -- Ngày 19 tháng 9, đúng là sinh nhật theo lịch cũ của Bạch Lộ Sinh, không thể sai được.

Giống như có một chậu nước đá đổ thẳng xuống đầu hắn, tràn xuống người, rét lạnh thấu xương.

Trịnh Mỹ Dung và Hứa Chi Liễu thấy sắc mặt hắn không tốt, nhìn như sắp ngã. Chị đẩy Hứa Chi Liễu ra rồi đỡ lấy hắn: "Làm sao vậy Kim tổng?"

Thị trưởng Phùng đúng cạnh hơi khó chịu, nhưng thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của vị tổng tài Hải Long này, ông đoán rằng đó có thể là vị tiền bối nào đó. Thị trưởng có sự độ lượng của thị trưởng, ông vẫy tay với chủ nhiệm Phương - quản lý nghĩa trang: "Nhìn bên này xem Kim tổng bị làm sao."

Thế An chưa hồi phục lại tinh thần, thì thào hỏi: "Liệt sĩ này tên là Bạch Lộ Sinh?"

Chủ nhiệm Phương nắm rõ nghĩa trang như lòng bàn tay, đáp lời trôi chảy: "Đúng vậy, nơi đây đều là những liệt sĩ hy sinh trong trận chiến ở thôn Thạch Kiều. Dân chúng có lưu lại danh tính của bọn họ."

Đám phóng viên lập tức vây quanh chụp ảnh, thuận tiện ghi lại lời kể của chủ nhiệm Phương.

Thế An lại hỏi: "Tên không viết sai chứ?"

Chủ nhiệm Phương khó hiểu: "Sao có thể viết sai được, những tấm bia liệt sĩ này đều có từ thời kỳ chuyển giao Hồng Kông, có một vị kiều bào quay về đặc biệt tu sửa, rất nhiều tư liệu của chúng tôi là do ngài ấy cấp cho."

Sắc mặt Thế An tái nhợt, quay lại nhìn chủ nhiệm Phương: "Hy sinh như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Chủ nhiệm Phương hơi khó xử, vừa rồi ông đã nói rồi đấy thôi? Ông dò xét sắc mặt Kim Thế An, đành phải giới thiệu lại một lần: "Năm 44, có một một cánh quân Nhật ngụy tiến vào thôn Thạch Kiều, Tân Tứ quân* dẫn dắt quần chúng nhân dân chiến đấu với giặc. Đánh gục chín tên, bắt giữ mười chín tên. Bảy tấm bia mộ trong nghĩa trang này chính là bảy vị chiến sĩ đã hy sinh vào khoảng thời gian đó."

*Tân Tứ quân (新四军), tên đầy đủ là Quốc dân Cách mạng Quân Lục quân Tân biên Đệ tứ quân (国民革命军陆军新编第四军), là một đội quân về danh nghĩa thuộc chính phủ Trung Hoa Dân quốc cùng với Tân Nhất quân, Tân Nhị quân, Tân Tam quân, nhưng trên thực tế do Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo và các đảng viên cộng sản trong Quốc Dân Cách Mạng quân chỉ huy, hoạt động từ năm 1936 đến 1947. Cùng với Bát lộ quân, Tân Tứ quân được xem là thành phần nòng cốt, tiền thân hình thành nên Hồng quân Công Nông và Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

Thế An xoa nhẹ lên tấm bia, "Hài cốt đều chôn ở đây, phải không."

Chủ nhiệm Phương lấy làm tiếc, "Không có, chỉ chôn quần áo và di vật. Liệt sĩ Bạch Lộ Sinh không để lại di thể."

Thế An nghe vậy thì như vạn tiễn xuyên tâm, một búng máu nghẹn trong ngực, đau thương thống thiết, khóc không ra lệ, há miệng muốn nói mà chẳng thể nên lời.

Chủ nhiệm Phương nhìn bốn phía, thật sự không biết vị Kim tổng này đang giở trò gì, đành cười xòa: "Kim tổng sao lại kích động như thế."

Tất cả tư vị đều xoay chuyển trong lòng Thế An, không rõ là chua cay ngọt đắng. Thế An nghe chủ nhiệm Phương hỏi hắn, chỉ mông lung trả lời: "Là...là.... là bạn cũ của tổ tiên tôi. Vẫn luôn không có tin tức, không ngờ...."

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều xúc động bùi ngùi, chủ nhiệm Phương cũng cảm động. Thị trưởng Phùng đứng cạnh nói: "Tiền nhân hy sinh, hậu nhân tưởng nhớ, như lời Kim tổng đã nói."

Phóng viên vô cùng phấn khích, không ngờ hôm nay thu hoạch lớn đến vậy. Vốn là một nhiệm vụ chính trị, không ngờ lại đào được một câu chuyện máu chó. Phóng viên đều hướng ống kính về phía Thế An, "Kim tổng có thể kể lại câu chuyện của liệt sĩ Bạch Lộ Sinh được không ạ?"

Thế An nào còn tâm tư nghe bọn họ nói, chỉ mờ mịt xoay đi chỗ khác, "Thị trưởng Phùng, chủ nhiệm Phương, cảm ơn các ngài."

- ----------

Bạch Vân Thi: Nghĩa trang liệt sĩ thôn Thạch Kiều là có thật, hiện nằm ở khu Phố Khẩu Nam Kinh. Trừ Bạch Lộ Sinh là hư cấu thì cuộc chiến kia đều là sự thật lịch sử.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 51: Ý Tưởng

Edit: Dờ

"Tập hung Tây bắc hoang" đã gần ngày đóng máy.

Tất cả mọi người đều cạn kiệt sức lực, bao gồm cả Tang Viện Triều, phim của ông ấy đúng là rất có chất lượng nhưng quá trình quay phim cũng thực sự khiến người ta sụp đổ.

Không phá đi thì không xây lên được, cho tới nay vẫn là thế. Dốc hết tâm huyết đúng là phẩm chất cao nhất của nghệ thuật.

Mỗi người đều cảm thấy như mình vừa trải qua một hồi luyện ngục, ai cũng đã thu hoạch được một cái nhìn mới về nghệ thuật trong quá trình quay phim khổ hình ấy. Biểu hiện của Chung Việt được mọi người tán thưởng, không chỉ có Tang Viện Triều thích cậu gấp đôi, mà Châu Ninh Sơn cũng rất khen ngợi cậu người mới này.

"Thằng nhóc này có tiền đồ, người mới bình thường không chịu được cường độ quay phim của đạo diễn Tang đâu." Châu Ninh Sơn khích lệ.

Cũng không phải, Chung Việt nghĩ, cậu cũng thấy mình sắp chết rồi.

Nhưng cậu không thể khiến cho Lý Niệm thấy thất vọng.

Chung Việt vẫn luôn không quen khí hậu, cuối cùng không chịu được, bắt đầu phát sốt. Cậu không muốn xin phép Tang Viện Triều, chỉ uống kháng sinh để chống đỡ.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm bận rộn chăm sóc Chung Việt, Kim Thế An đột nhiên gọi điện thoại cho anh.

"Tôi muốn gặp anh."

Lý Niệm không biết hắn lại lên cơn điên gì, "Bên này sắp quay xong rồi, anh chờ đi, hai tuần nữa tôi về."

Kim Thế An để ngoài tai, lặp lại: "Tôi muốn gặp anh."

Sau đó cúp điện thoại.

Một tiếng sau lại gọi, vẫn là bốn chữ ấy, "Tôi muốn gặp anh."

Lý Niệm không hiểu mô tê gì, đành phải dặn Tiểu Mao ở lại cùng Chung Việt, "Chú ý cảm xúc anh Tiểu Chung của cậu, nhớ theo dõi uống thuốc đầy đủ đấy."

Lý Niệm về Nam Kinh, trước tiên đến hỏi Trịnh Mỹ Dung, "Kim tổng làm sao vậy?"

"Có sao đâu, vẫn tốt mà, ban sáng còn đi làm đấy thôi." Trịnh Mỹ Dung một hỏi ba không biết.

Ngay tối đó Lý Niệm chạy tới biệt thự Thê Hà, vừa bước vào cửa anh đã thấy sợ hãi, lúc này không phải chim vàng anh, mà là Kim Thế An đang ngồi trên sofa ở phòng khách dưới nhà uống say như chết, bên cạnh là một đống chai rượu.

Paul thấy Lý Niệm đến thì như được cứu rỗi: "Lý tiên sinh, anh khuyên nhủ Kim tiên sinh một chút đi."

Lý Niệm gật đầu, đi đến bên cạnh Thế An. Hai mắt Kim Thế An đỏ quạch, ngẩng đầu lên nhìn anh rồi kéo anh ngồi xuống bên mình.

https://thuviensach.vn

"Lòng tôi khó chịu quá." Kim Thế An nói.

Lý Niệm hơi buồn nôn.

Cung phản xạ của Kim Thế An dài một vạn thước đúng không? Lúc chia tay đâu có thấy hắn uống thành thế này, hai ba tháng qua rồi, sao đột nhiên lại biết đau lòng? Bạch Dương chạy theo người khác rồi? Đến nỗi ấy luôn sao?

Đường đường tổng tài Hải Long mà mượn rượu tiêu sầu vì một thằng đàn ông, uống chết anh luôn đi.

Lý Niệm kéo Thế An, "Anh muốn đến bệnh viện truyền nước à, uống bao nhiêu rồi."

Paul đứng phía sau nháy mắt, Lý Niệm cầm bình rượu lên ngửi. Paul đủ lanh lợi, đổi hết rượu thành nước, Kim Thế An uống say rồi nên không phát hiện ra.

Kim Thế An đúng là không biết thật, hiện tại lòng hắn tràn ngập đau đớn, cả người như cái xác không hồn. Hắn không thể biểu hiện loại cảm xúc này ra, ban ngày cố gắng tới công ty, buổi tối trở về mượn rượu tiêu sầu.

Lộ Sinh chết rồi. Hắn tận mắt nhìn thấy.

Đến bây giờ Thế An còn cảm thấy đầu óc nổ mạnh.

Đúng vậy, Lộ Sinh chết rồi, Lộ Sinh cũng là người thường, đương nhiên sẽ chết. Thế An không phải chưa từng nghĩ tới. Hắn xuyên tới tám mươi năm sau, e rằng Lộ Sinh đã sớm không còn trên nhân thế, chết bệnh, chết già, đều là lẽ thường tình.

Nhưng Lộ Sinh lại xuất hiện trước mặt hắn dưới dạng một tấm bia mộ.

https://thuviensach.vn

Chết thảm thiết như vậy.

Paul để hắn uống mười chai nước mà hắn không hề hay biết.

Kim Thế An không thể trút nỗi lòng, đành kêu Lý Niệm về nói chuyện cùng hắn. Nhưng trước mặt Lý Niệm hắn cũng không thể nói rằng mình buồn vì Lộ Sinh, không ai có thể hiểu được lòng hắn đang cảm thấy thế nào.

Với hắn, Lộ Sinh là tri kỷ, là bạn bè, mười năm thân thiết như chân như tay. Hắn phụ lòng Lộ Sinh nhiều như thế, Lộ Sinh còn đâm chết hắn. Tính đi tính lại, mắc nợ nhau thật nhiều.

Hắn không thể ngờ rằng, một Lộ Sinh dịu dàng yếu đuối chỉ biết tùy hứng nổi giận như vậy, lại vì thành phố này mà hy sinh trên chiến trường, thi cốt vô tồn.

Dáng vẻ tiếng cười, uyển chuyển trước mắt, cùng nhau đàm chuyện, như mới hôm qua.

Thế An ngây người ngồi đó, lệ trào ra khỏi khóe mắt.

Lý Niệm nhìn cái bộ dạng này của hắn thì chỉ muốn hô cứu mạng, van nài tiểu tổ tông Bạch Dương, mau trở về cứu vớt lấy Kim baba của cậu, Kim baba của cậu sắp tự sát vì tình rồi.

Lý Niệm kiềm nén hỏi: "Tôi gọi Bạch Dương tới nhé?"

Thế An nghe thấy tên Bạch Dương, lòng bỗng thấy ấm áp. Nhưng thoáng chốc, lại cảm thấy đau đớn thấu tâm, chỉ lắc đầu với Lý Niệm.

"Tôi có rất nhiều tâm sự không thể nói ra, cũng không biết nên kể cho người khác thế nào."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm thầm nghĩ, à ừ, chuyện tình phong lưu của anh đúng là nhiều thật, kể ra ngoài chắc chắn bạo hồng trong một đêm. Ngoài miệng thì vào hùa với hắn, "Vậy anh viết kịch bản đi, anh biết cách tạt máu chó như thế cơ mà."

Thế An im lặng một lúc lâu, quay đầu nhìn Lý Niệm, "Tôi muốn gặp Kiều Sa Sa."

Hắn còn nhớ kịch bản của cô gái biên kịch trẻ này, câu chuyện của cô có thăng có trầm, đã cứu vớt diễn xuất khi ấy chưa thành thục của Bạch Dương.

Lý Niệm hết cách với hắn, đành thật sự liên hệ với Kiều Sa Sa. Vốn dĩ Kiều Sa Sa không biết Kim Thế An, Lý Niệm phải đi cùng làm cầu nối, nhưng Tiểu Mao ở phim trường bên kia lại gấp gáp gọi điện thoại cho anh như thể lửa cháy đến mông: "Anh Chung té xỉu rồi, đã đưa đến bệnh viện."

Lý Niệm phiền lòng vô cùng, tên khốn nạn Kim Thế An này, trên thương trường thì đỉnh vãi ra, nói chuyện yêu đương thì chỉ khiến người ta muốn nhét cứt vào mồm hắn cho tỉnh.

Thôi, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Kim Thế An đã gãy trên ải của Bạch Dương rồi. Lý Niệm không thể bỏ mặc Chung Việt, đành cho Kiều Sa Sa số điện thoại của Kim Thế An rồi vờ vịt an ủi hắn vài câu, "Trở về tôi sẽ khuyên nhủ Bạch Dương, anh cũng đừng tự hành hạ mình như thế, Bạch Dương đâu có nhìn thấy. Muốn khóc muốn nháo loạn, chờ gặp Bạch Dương rồi nói sau."

Thế An không thể giải thích, đành gật đầu.

Kiều Sa Sa đang ở Côn Minh, bận công việc nên chỉ có thể tranh thủ cuối tuần bay về Nam Kinh. Thế An chờ Kiều Sa Sa, mấy ngày sống như xác không hồn. Hứa Chi Liễu đến tìm hắn, hắn cũng lười đối phó, bình thản nói mấy câu cho xong chuyện.

https://thuviensach.vn

Hắn đi bộ một mình không mục đích khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Nam Kinh, đường Di Hòa vẫn còn đó, phố Dung Trang vẫn còn đó, Đắc Nguyệt Đài cũng vẫn còn đó.

Nhưng cảnh còn người mất.

Bỗng nhiên hắn muốn viết một câu chuyện, cho Bạch Dương, cũng cho Lộ Sinh. Thân là một nhân chứng của thời đại, hắn muốn kỷ niệm câu chuyện đời trước mà không thể để ai biết ấy. Hắn không biết đây có phải là một kịch bản tốt hay không, chỉ cảm thấy, những người của hiện tại không ai có thể hiểu rõ hơn hắn về những chuyện xảy ra năm ấy.

Cũng không có ai biết rõ hơn hắn về một câu chuyện tàn khốc lại nhu tình như vậy.

Cuối tuần, Kiều Sa Sa ngồi máy bay về Nam Kinh, Thế An vừa nhìn thấy cô thì thấy hơi ngoài dự đoán. Cô gái này có một cái tên yêu kiều đáng yêu, kịch bản mang sầu ý triền miên, hóa ra lại là một cô gái mập mạp đôn hậu dễ gần, cô đeo một cặp kính gọng đen, cách ăn mặc giống như một sinh viên chưa tốt nghiệp, trên túi xách bằng vải treo đầy những món đồ chơi nhỏ.

Thế An nhìn thấy cô, không khỏi mỉm cười.

Câu chuyện và tác giả viết ra nó, hóa ra không hắn cùng một loại người.

Kiều Sa Sa không hề câu nệ, Thế An gọi cho cô một bàn đồ ăn, Kiều Sa Sa xắn tay áo lên bắt đầu động đũa, vừa ăn vừa hỏi: "Chủ tịch Kim, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Thế An thấy cô gái mập này rất đáng yêu, buồn sầu trong lòng giảm đi không ít, mỉm cười hỏi: "Tôi muốn thỉnh giáo cô, không biết kịch bản phải viết như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Kiều Sa Sa ngừng lại cái tay đang gắp sò, "Trời ơi! Ông chủ Kim của tôi ơi, nghề chúng tôi đã khó khăn lắm rồi, anh có tiền như thế còn muốn đến tranh cơm sao?"

"Người như tôi lấy tư cách gì mà giành cơm với cô. Có viết được hay không còn chưa chắc, dù có viết ra rồi, tôi cũng không dám đề tên." Thế An gắp thức ăn cho cô, "Nếu cô không chê, tôi muốn bái sư."

Con sò tuột khỏi miệng Kiều Sa Sa, "Cứu mạng, tôi không nghe lầm chứ?"

Thế An lại đưa khăn tay cho cô, "Tôi thành tâm thật ý muốn theo cô học hỏi." Sau đó lấy chi phiếu ra, "Tiền học phí đều ở đây, tôi chỉ sợ cô không vui. Hay là cô thích cái gì khác, chỉ cần nói cho tôi biết."

Tôi thích Marvel, tôi thích Phích Lịch, tôi thích figure cỡ lớn, có điều anh không hiểu đâu. Kiều Sa Sa chớp mắt.

Cô nhìn chi phiếu rồi lại nhìn Kim tổng tài, cô không biết trong đó là bao nhiêu tiền, có điều tổng tài Hải Long ra tay mà còn có thể ít sao?

Hơn nữa có một đồ đệ là tổng tài thì quá thích!

"Thực ra không khó, quy cách viết anh nhìn chút là hiểu thôi, chủ yếu là nội dung phải hay." Kiều Sa Sa đẩy kính.

"Tôi có tâm sự, bức bối trong lòng không thể nói ra."

Kiều Sa Sa nhìn hắn, đột nhiên che miệng cười quái dị.

"Ông chủ Kim à, tôi hỏi anh một câu anh đừng giận nhé."

Thế An không biết cô định hỏi gì, gật gật đầu: "Cứ nói đi."

"Có phải anh thực sự yêu đương với cậu Bạch Dương kia không!?"

https://thuviensach.vn

Thế An nghe vậy thì ngẩn người, lòng vừa chua xót lại thấy buồn cười. Người của thời đại này đúng là chẳng giữ miệng, ai cũng thích hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác. Bạch Dương đã nói thế nào nhỉ, đúng rồi, thời đại do nhân dân làm chủ.

Hắn muốn bái sư, đương nhiên không dối gạt cô, khẽ gật đầu nói: "Cô đừng nói cho người khác."

Kiều Sa Sa phấn khích bưng mặt, hai mắt tỏa sáng hai má đỏ bừng, "Mẹ ơi! Các anh ai công ai thụ vậy?"

Thế An thực sự không hiểu cô đang nói gì, đành phải gắp tiếp thức ăn cho cô, "Chuyện này không đề cập tới thì hơn. Lúc trước Lý tổng có tìm cô viết kịch bản, cô chê rating của Bạch Dương không cao nên không muốn nhận lời?"

Kiều Sa Sa lắc đầu, "Tôi bận rộn quá mà thôi, còn đang viết dở hai kịch bản. Một cho Đỗ Vũ, một cho Tần Nùng. Của Tần Nùng là kịch bản đại nữ chủ, cải biên từ tiểu thuyết của tôi, biên tập đang giục chết tôi đây."

Ừm, cô còn ba cái đồng nhân văn cao H cần viết cho kịp Anime Expo nữa, bận chết mất.

Thế An thấy cô nói rất thành khẩn, cũng không tiện miễn cưỡng, "Vậy cô nói cho tôi xem kịch bản nên viết như thế nào, được không?"

"Được chứ, anh để lại số QQ cho tôi, mai tôi về Côn Minh rồi. Anh cứ viết sơ lược câu chuyện trước, tôi sẽ gửi cho anh quy cách viết kịch bản và bản tham khảo. Những thứ còn lại chúng ta vừa viết vừa trao đổi sau."

Kiều Sa Sa rất sảng khoái. Không thể không sảng khoái được, cô vô cùng phấn khích, Kiều Sa Sa lén lút đánh giá vị tổng tài Hải Long này, thầm nghĩ: Chẳng lẽ đây là cường thụ? Trời đất ơi, Bạch Dương thật lợi hại.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 52: Bóng Liễu

Edit: Dờ

Lúc Lý Niệm tới bệnh viện thì Chung Việt đã tỉnh lại, đang truyền nước.

Trong phòng bệnh chỉ có Tiểu Mao, "Đạo diễn Tang ở đây một ngày, thăm anh Tiểu Chung xong là về."

Tủ đầu giường đầy ắp hoa tươi và trái cây của Tang Viện Triều và nhân viên đoàn phim đưa tới.

Lý Niệm liếc mắt nhìn, cầm lấy lẵng hoa của Lý Kim quăng cho Tiểu Mao, "Vứt."

Tiểu Mao cầm lẵng hoa đi ra ngoài.

Lý Niệm ngồi xuống cạnh giường Chung Việt. Sắc mặt cậu vẫn tệ như thế, chỉ khi Lý Niệm nhìn cậu, mắt mới lóe lên tia sáng.

"Lúc cần xin nghĩ thì cứ xin nghỉ, cố sức quá lại chậm trễ tiến độ quay phim, đi tiêm ngay thì đâu đến nỗi này."

Lý Niệm nắm tay cậu nói.

Ánh mắt Chung Việt lại ảm đạm.

"Em không muốn....khiến anh thất vọng."

"Không hề, anh tự hào vì em. Em làm rất tốt. "

https://thuviensach.vn

Lý Niệm buông tay ra, đưa tay vuốt tóc Chung Việt. Thật đáng ngạc nhiên, sắc mặt đã tiều tụy như vậy mà đầu tóc vẫn đen bóng mượt mà.

"Muốn thưởng cái gì?"

Chung Việt im lặng không nói gì, Lý Niệm vẫn cứ dùng tay làm lược, lẳng lặng chải đầu cho cậu.

"Có thể...hôn em không."

Lý Niệm nhìn cậu, cúi người hôn lên trán Chung Việt.

Chung Việt ôm lấy anh, "Không phải chỗ đó."

Lý Niệm hơi do dự.

Sức lực của Chung Việt rất mỏng manh, cậu chỉ dùng chút sức lực nhẹ nhàng ấy để ấn đầu Lý Niệm, hôn lên môi anh.

Chung Việt chậm rãi vươn lưỡi vào miệng anh.

Lý Niệm buồn nôn theo phản xạ, lập tức đẩy Chung Việt ra. Cậu không nghĩ anh sẽ phản ứng dữ dội như thế, im lặng nhìn anh.

Vì đẩy ra quá mạnh nên giường bệnh cũng lay động, bình truyền dịch lắc lư trên giá treo, dây truyền dịch trên tay Chung Việt bỗng trở thành màu đỏ thẫm.

"XIn lỗi. Tiểu Chung, xin lỗi."

Lý Niệm luống cuống giữ lấy dây truyền dịch, chậm rãi nhìn dòng máu kia trôi về huyết quản. Nước truyền dịch trong suốt, hòa tan vào màu đỏ của máu rồi biến mất.

Cổ họng anh vẫn còn run rẩy.

https://thuviensach.vn

Chung Việt nhìn anh, "Lý Kim, đã làm gì anh."

"Không gì cả."

Chung Việt lẳng lặng nhìn, cầm tay Lý Niệm: "Em sẽ chữa khỏi cho anh."

Lý Niệm chẳng nhìn cậu, chỉ ảm đạm cười, bởi vì cơn buồn nôn vừa rồi mà ánh mắt anh còn ngập hơi nước.

"Tiểu Chung, em phải biết rằng trên thế giới này có rất nhiều người, anh không thể chỉ thích mình em, cũng không thể chỉ đối xử tốt với một mình em."

Chung Việt dường như không nghe thấy anh nói, chỉ nắm tay anh thật chặt.

"Em muốn quá nhiều rồi." Lý Niệm nói.

Khó nhất là nhận ân huệ của mỹ nhân.

Anh biết anh không nhận nổi.

Gần đây Hứa Chi Liễu cảm thấy Kim Thế An rất lãnh đạm với cậu ta. Từ sau lễ khánh thành nghĩa trang kia, hắn cứ không đúng lắm.

Vài lần đến trụ sở, cậu ta đều ngửi thấy mùi rượu gay mũi trên người Kim Thế An.

Cậu ta không biết rốt cuộc Kim Thế An nghĩ như thế nào, hắn vẫn luôn không làm gì cả, chuyện gì cũng tùy ý. Cậu ta thấy Kim Thế An rõ ràng là biết cậu ta thích hắn.

Cố tình lại làm như không biết.

https://thuviensach.vn

Có đôi lúc Hứa Chi Liễu sẽ nói về một số chủ đề mập mờ với Kim Thế An, hắn sẽ đáp lại đôi lời, nhưng tuyệt đối không thể gọi là tâm linh tương thông với cậu ta. Kim Thế An luôn khéo léo lảng tránh, dẫn dắt đề tài phong hoa tuyết nguyệt ấy về một chủ đề bình thường, về chuyện công việc bình thường.

Nếu hắn không nhận ra thì Hứa Chi Liễu còn nản chí --- Nhưng hắn rõ ràng đã hiểu, cố tình lại giả bộ hồ đồ. Kim Thế An cũng chẳng nói, không biết được hắn muốn đáp lại hay là từ chối.

Thật khiến người ta ngứa ngáy khó nhẫn nhịn.

"Thế An, tối nay muốn ra ngoài uống rượu không?"

Hứa Chi Liễu rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí thử thăm dò.

Thế An ngước mắt nhìn cậu ta, nhìn nửa ngày rồi khẽ gật đầu.

Hai người tùy tiện tìm một quán bar ngay trên con phố phía sau trụ sở Hải Long, rất nhiều thành phần trí thức dân văn phòng đều đến nơi này uống rượu nói chuyện phiếm.

Kim Thế An đồng ý đi uống rượu cùng cậu ta, Hứa Chi Liễu cảm thấy rất bất ngờ, càng thấy tâm tư chộn rộn. Không cần người chuốc, Hứa Chi Liễu tự mình uống say rồi.

Dù gì cũng chỉ có hai người, một người say, người kia cũng chẳng chạy thoát.

Kim Thế An uống cùng cậu ta, từng ly từng ly, Hứa Chi Liễu hỏi hắn: "Thế An, có phải anh đang buồn không."

Kim Thế An không đáp. Một lúc lâu sau, hắn cầm lấy áo choàng rồi gọi người đến tính tiền.

https://thuviensach.vn

"Ra ngoài tản bộ đi." Kim Thế An nói.

Hứa Chi Liễu không biết hắn muốn dẫn mình đến đâu, thất thểu theo sau hắn đi ra ngoài. Bên ngoài là màn đêm tối mịt, hai người một trước một sau đi trên đường, gió lạnh thổi qua, từng ánh đèn đường chiếu xuống bọn họ.

Kim Thế An bỗng nhiên dừng bước xoay người lại. Hứa Chi Liễu ỷ có men say, nhào vào lồng ngực Kim Thế An, ngẩng đầu mông lung nhìn hắn.

Kim Thế An đỡ lấy cậu ta, dịu giọng nói: "Nhắm mắt lại."

Hứa Chi Liễu thuận theo nhắm hai mắt lại. Kim Thế An chậm rãi tháo kính của cậu ta xuống.

Hai người đứng dưới ánh đèn đường với một tư thế mập mờ, mà Kim Thế An không hôn xuống như Hứa Chi Liễu chờ mong, hắn chỉ vươn tay che đi đôi mắt của cậu ta.

Dáng vẻ lúc nhắm mắt có phần nào đó giống Bạch Dương, hiển nhiên cũng giống Lộ Sinh.

Thế An đã thấy nhàm chán từ lâu, bởi vì chút tương đồng nhỏ nhoi này mà hắn vẫn nhẫn nại.

Hứa Chi Liễu đợi hồi lâu cũng không thấy động tĩnh, chỉ thấy Kim Thế An nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt mình, khiến cả cõi lòng cậu ta đều tê dại. Chợt nghe Thế An thấp giọng nói: "Xe của Tiểu Tạ đến rồi, tôi gọi tới để đưa cậu về nhà."

Hứa Chi Liễu hoang mang mở mắt ra, Kim Thế An đứng cách cậu ta hơn một thước, đang chậm rãi đeo găng tay.

Cậu ta cảm thấy bối rối, Kim Thế An đang làm gì vậy? Nếu là lạt mềm buộc chặt thì cũng quá.....

https://thuviensach.vn

Hứa Chi Liễu không đếm xỉa gì nữa, bất chấp bắt lấy tay Kim Thế An.

Kim Thế An lùi về sau một bước.

"Chi Liễu, cậu say rồi." Kim Thế An nói, "Tôi mời cậu đến Hải Long là hy vọng cậu làm việc lớn, cậu là người có tham vọng."

Vốn dĩ khuôn mặt của Hứa Chi Liễu đang đỏ lên vì say, nay càng thêm đỏ.

"Nếu cậu cảm thấy đãi ngộ hiện tại vẫn chưa vừa lòng, vậy cậu muốn đi đâu, tôi có thể để cử cậu. Muốn tiền, cũng có thể."

Giọng điệu Kim Thế An bình thản, vẻ mặt vô cùng xa cách.

Hứa Chi Liễu còn đang thở dồn dập.

"Thế An, ý anh là sao?"

Kim Thế An chẳng hề nhìn cậu ta, "Chính là như những gì cậu nghe."

"Anh đối với tôi...."

"Tôi đối xử với Trịnh tổng Lý tổng như thế nào, cũng sẽ đối xử với cậu như vậy." Kim Thế An chặn lời, "Tôi nói rồi, lòng yêu nhân tài, ai mà không có."

Cũng chỉ là yêu nhân tài mà thôi.

Hắn hy vọng Hứa Chi Liễu có thể hiểu được. Hắn đã sớm chán ngấy rồi, tác dụng của Hứa Chi Liễu chỉ dừng lại ở đó. Thế An tán thưởng tài hoa của cậu ta, nếu Hứa Chi Liễu biết điều mà hăng hái phấn đấu, trợ thủ Hải Long chắn chắc sẽ có phần của cậu ta.

https://thuviensach.vn

Vì sao Hứa Chi Liễu không thể học theo Lý Niệm, vốn dĩ bọn họ có thể rất thân nhau.

Tiểu Tạ chạy xe đến ven đường, đi từ trên xe xuống, "Hứa tổng, Kim tổng bảo tôi đưa ngài về."

Thế An gật đầu, "Chăm sóc cho Hứa tổng, phải đưa về tận nhà, đừng để bị ngã."

Hứa Chi Liễu mất hồn mất vía theo Tiểu Tạ lên xe.

Có lẽ cậu ta đã quá vội vàng.

Con người luôn trông mong vào những điều không thể xảy ra được, luôn đem lòng yêu những thứ không thể có được, luôn hồi tưởng về những chuyện không thể quay lại được.

Kim Thế An đã sắp xếp như vậy, về sau không thấy Hứa Chi Liễu đến trụ sở nữa. Hắn hỏi Trịnh Mỹ Dung, Hứa Chi Liễu gần đây rất nghe lời.

"Rất tốt, thành thật làm dự án. Tôi nghe nói Trần Công Giảng của Song Lâm làm việc rất có tâm huyết."

Trịnh Mỹ Dung hơi khó hiểu.

Thế An yên tâm, bắt đầu viết câu chuyện của hắn.

Hắn không biết gõ chữ, máy tính là do hồi trước Bạch Dương dạy hắn dùng. Thế An không biết ghép bính âm, lại càng không biết ngũ bút. Bạch Dương rất nhanh trí, cho hắn dùng bảng viết tay.

Thiết lập dành cho người cao tuổi. Thế An dùng mấy lần thấy không thuận tay lắm, thế là vứt luôn máy tính. Hiện tại hắn cần liên hệ với Kiều Sa Sa, đành phải nhặt máy tính về dùng. Hắn cũng không hiểu cái "QQ" mà Kiều Sa Sa nói là gì, vậy là gọi Tiểu Tạ đến hỗ trợ.

https://thuviensach.vn

Hắn bảo Tiểu Tạ giúp hắn gõ chữ, Kiều Sa Sa gửi một tin nhắn, Tiểu Tạ đọc cho hắn nghe, hắn nói một câu, Tiểu Tạ lại đánh chữ trả lời lại.

Kiều Sa Sa đang chìm trong phấn khích, cô nghĩ đồ đệ tổng tài của mình muốn viết văn học đồng chí, thế là trăm phương ngàn kế dẫn Kim Thế An đi lên con đường không có lối về.

"Anh viết hai nam chính, không sắp đặt cảnh hôn sao?"

Tiểu Tạ đọc lên mà thấy xấu hổ.

Thế An ở bên cạnh hắng giọng, "Nói với cô ấy, không có những thứ không đứng đắn như vậy."

Tiểu Tạ nghiêm túc gõ chữ.

"Vậy anh viết hàm súc một chút thôi, ví dụ như hôn nhẹ ôm ôm gì đó. Ai dà, đồ đệ, con là người đã tự mình trải nghiệm mấy chuyện đó, đừng câu nệ thế chứ ~~~~ Lỡ như có thể viết ra một bộ Lam Vũ thứ hai thì sao!?"

Tiểu Tạ không dám đọc lên, Tiểu Tạ đã biến thành con cua hấp.

Thế An buồn cười, trong đầu cô gái nhỏ này toàn là những thứ linh tinh gì vậy.

Hắn vỗ Tiểu Tạ, "Thôi, nói với cô ấy, chờ tôi viết xong toàn bộ rồi cho cô ấy xem."

Tiểu Tạ cảm thấy lá gan của cô biên kịch này rất lớn.

Liện hệ cùng Kiều Sa Sa đã khiến hắn giảm bớt đi sự dằn vặt đối với cái chết của Lộ Sinh.

Người chết không thể sống lại, điều mà người đời sau có thể làm, chỉ có tưởng niệm mà thôi. Hắn không thể làm được nhiều, nhưng ít nhất có thể

https://thuviensach.vn

ghi chép lại một đoạn quá khứ của Lộ Sinh.

Trong câu chuyện của hắn, Lộ Sinh sẽ lấy tên là "Thẩm Bạch Lộ", mà chính hắn thì biến thành "An Thế Tĩnh".

Thế An không muốn kể quá nhiều về chính mình, không biết tại sao, viết tới viết lui, câu chuyện của hắn trở thành Thẩm Bạch Lộ cố gắng học nghệ thành tài trên sông Tần Hoài, cuối cùng trở thành Thanh y tế tửu.

Hắn viết Lộ Sinh đã trở nên nổi bật trong gánh Xuân Hoa như thế nào, viết cậu bị Trương lão nương đánh chửi ra sao, viết về lần đầu cậu lên sân khấu rạp hát Kim Lăng, muôn người đổ xô ra đường, viết về lần cậu bị người ta hại, tự hủy thanh xuân.

Mà chính hắn, chỉ là một vị khách qua đường trong câu chuyện ấy.

Thế An hy vọng sau khi hắn rời đi, Lộ Sinh đừng cảm thấy khổ sở vì hắn, thậm chí có thể quên đi hắn càng tốt.

Thậm chí hắn đã viết ra một số hy vọng không tồn tại, hy vọng Lộ Sinh có thể giống như Thẩm Bạch Lộ dưới ngòi bút của hắn, cai nghiện nha phiến, hăng hái tiến lên, một lần nữa quay trở về sâu khấu.

Ảo tưởng và hồi tưởng dễ khiến người ta chìm đắm.

Khiến người ta thống khổ, cũng khiến cho dòng suy tưởng chảy mãi không ngừng.

Nửa tháng sau, Kiều Sa Sa được đọc tập kịch bản chưa có tên ấy.

Kiều Sa Sa nửa ngày không thể hồi thần.

Thế An hỏi cô: "Sao vậy? Có phải viết không tốt hay không?"

Kiều Sa Sa vẫn không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Thế An không biết cô lại lên cơn nóng nảy gì, đợi một lúc lâu sau mới thấy cô gọi điện thoại lại.

Giọng điệu của Kiều Sa Sa rất nghiêm túc: "Đồ đệ, con có đạo nhái sao chép gì không."

Thế An dở khóc dở cười, "Tôi đâu có dựa vào nghề này để kiếm cơm, sao chép làm gì?"

Đầu kia điện thoại, tiếng gõ phím của Kiều Sa Sa vẫn còn lạch cạch liên hồi, "Quả thực.... tôi search cả nửa ngày cũng không tìm thấy bản tương tự. Đồ đệ con quá lợi hại rồi, con chính là một biên kịch vĩ đại bị chậm trễ bởi sự nghiệp kiếm tiền."

Thế An cười không đáp.

Kiều Sa Sa lại nghiêm túc, "Trình độ này của anh, tôi không thể dạy, cũng không xứng được chỉ giáo. Tôi dẫn anh tới gặp đại sư chân chính, kịch bản này của anh rất có tiềm năng."

"Ai vậy?"

"Sư phụ tôi, biên kịch đoạt giải Mai Hoa, Thiện Khải Từ."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 53: Tần Hoài Mộng

Edit: Dờ

Thiện Khải Từ đang ở Hàng Châu. Thế An được Kiều Sa Sa giới thiệu, mang theo Tiểu Tạ đăng môn bái phỏng vị biên kịch đã từng sáng tác ra vô số tác phẩm lớn, hai lần giành được ngôi vị cao nhất của giải Mai Hoa.

Kiều Sa Sa đã gửi bản thảo của Kim Thế An cho Thiện Khải Từ. Vừa thấy mặt, Thiện Khải Từ mỉm cười nhường chỗ ngồi, "Viết khá lắm, thật sự là lần đầu tiên viết?"

Thế An không nghĩ ông lại khen ngợi như vậy, hơi ngại ngùng: "Quả thật là lần đầu tiên, khó có cơ hội được Thiện tiên sinh chỉ giáo." Hắn bảo Tiểu Tạ mang quà biếu vào, Thiện phu nhân thấy hắn tuấn tú lịch sự lại biết cấp bậc lễ nghĩa thì rất thích, "Tới đây tới đây, khách sáo làm gì, Sa Sa bình thường đều tới tay không, còn mang một bụng cơm đi về."

Mọi người cùng cười rộ lên.

Thiện Khải Từ gần sáu mươi, dáng người hơi mập, đỉnh đầu minh mẫn nên chẳng còn tóc. Luận theo thứ bậc, ông trẻ hơn Tang Viện Triều một chút, nhưng vì ngoại hình nhìn rất lão thành, lại là trạng nguyên trong nghề, người trong giới đều gọi ông một tiếng "Thiện lão". Vừa gặp Thế An, ông không hề dài dòng, chỉ muốn nói ra cái nhìn của mình ngay lập tức. Thiện phu nhân thết đãi trà bánh, Thiện Khải Từ thì kéo Thế An đi xem kịch bản.

"Hành văn vững chắc, lời thoại cũng rất có cảm giác xưa cũ, chỉ có điều nội dung hơi dài dòng --- Tôi cảm thấy kịch bản này không phù hợp cho

https://thuviensach.vn

phim truyền hình, nếu sửa lại ngắn gọn một chút làm kịch bản điện ảnh thì rất hay."

Kiều Sa Sa có sở trường viết kịch bản máu chó phim truyền hình, bản tham khảo gửi cho Thế An cũng là dạng ấy. Vậy nên bản thảo của Thế An không tránh khỏi việc kế thừa những khuyết điểm của cô nàng.

"Phải giản lược nhưng cũng phải thêm thắt nhiều nội dung." Thiện Khải Từ nói: "Câu chuyện này của cậu thiếu mất cao trào, đừng nên chỉ có một nhân vật Thẩm Bạch Lộ, An Thế Tĩnh mới chân chính là một nhân vật thú vị."

Thế An không ngờ ông lại tinh tế như vậy, nghe Thiện Khải Từ nói mà lòng thầm giật mình, càng cảm thấy bội phục hơn.

"Là câu chuyện của tổ tiên tôi, có một số chỗ kiêng kỵ nên không dám viết rõ ràng." Thế An đã sớm nghĩ ra lý do thoái thác.

"Viết kịch bản thì đừng nên sợ đầu sợ đuôi, người này cũng sợ, người kia cũng sợ, câu chuyện liền trở nên bình thường."

Thiện Khải Từ lật xem kịch bản, có rất nhiều chỗ được ông khoanh tròn bằng bút đỏ, sửa đổi không ít. Thế An đứng cạnh nhìn, quả nhiên là đã qua tay chuyên nghiệp, các phân đoạn có thay đổi đôi chút, càng thêm nước chảy thành sông, lại dường như không làm mất đi ý gốc của hắn. Hai người cùng nhau xem rồi bất tri bất giác bắt đầu thảo luận.

Thiện Khải Từ đam mê nghệ thuật truyền thống, bình thường rất thích ngâm thơ viết chữ, nói chuyện đôi câu với Thế An là đã như mở máy hát, hăng say bàn luận và chỉ giáo. Nói đến chỗ mà hai người cùng hiểu, cả hai đều vỗ tay mà cười.

"Thiện tiên sinh," Thế An đứng dậy, "Tôi muốn xin ngài một việc."

https://thuviensach.vn

Thiện Khải Từ giật mình, cũng không ngẩng đầu: "Cậu cứ nói đi."

"Tôi cả gan xin ngài hãy đề tên mình lên kịch bản. Tôi chỉ là vô danh tiểu tốt, bút lực không tới, xin tiên sinh vui lòng chỉ giáo."

Thiện Khải Từ vẫn không ngẩng đầu lên, "Cậu phải biết rằng Kiều Sa Sa là học trò duy nhất của tôi, kịch bản của con bé, tôi chưa từng ghi danh mình."

Thế An không nói, chỉ thành khẩn nhìn ông.

Thiện Khải Từ rốt cuộc cũng ngẩng đầu cười: "Nể tình kịch bản hay này của cậu, tôi đồng ý."

Thế An đã đoán trước được ông sẽ không từ chối, mỉm cười đáp lại.

Dốc hết tâm huyết, chân tâm thật lòng, từ trước tới nay đó luôn là điều mà người làm nghệ thuật theo đuổi.

Thế An ở trong nhà Thiện Khải Từ nửa ngày, trước khi đi, Thiện Khải Từ còn lưu luyến không rời: "Nếu không vì cậu bận chuyện làm ăn, thật sự muốn giữ cậu ở lại Hàng Châu mấy ngày. Bây giờ hiếm có người trẻ tuổi nào có thể tiếp chuyện với tôi lắm."

Thế An xúc động nắm tay Thiện lão và Thiện phu nhân: "Một ngày là thầy, cả đời là cha. Nếu tiên sinh có chuyện cần nhờ, chỉ cần nói với tôi một tiếng." Rồi cúi đầu với ông, "Chuyện kịch bản, xin Thiện lão quan tâm nhiều hơn."

Thiện phu nhân rất quý vị thương nhân trẻ tuổi nho nhã này, "Đúng vậy, một ngày là thầy cả đời là cha. Cậu nhận ông già nhà tôi làm sư phụ rồi, ngày lễ tết phải đến dùng cơm đấy!"

Thế An cười nói: "Đây là sư tổ, bối phận không thể sai."

https://thuviensach.vn

Thiện Khải Từ nghe vậy thì cười lớn, "Sớm đặt tên cho kịch bản đi, cậu viết nhiều như thế mà đến giờ còn chưa có tên."

Thế An thành thật đáp, "Xin tiên sinh định cho kịch bản một cái tên."

Thiện Khải Từ lắc đầu, "Không được, tôi đã chiếm hời đề tên mình lên kịch bản là không ổn rồi, sao có thể thay cậu đặt tên được? Cậu tự đặt đi, cũng là thử xem công phu của cậu tới đâu."

Thế An biết ông có lòng vun xới bồi dưỡng, không từ chối nữa: "Tiên sinh và phu nhân đừng tiễn, ngày khác lại đến thăm gia đình."

Bạch Dương và Chung Việt một trước một sau quay về Nam Kinh.

Trước khi đi, Khương Duệ Quân hỏi cậu vì sao lần quay phim này không thấy ai đi cùng.

Bạch Dương ậm ừ nói, Lý tổng ở Cam Túc với Chung Việt.

"Tôi nói người khác." Khương Duệ Quân nói trúng tim đen.

Bạch Dương bị cậu ta chọc trúng vết đau, muốn nổi giận nhưng cảm thấy mình chẳng có tư cách, cậu xoay người đi lấy đồ ăn vặt, vừa ăn vừa trả lời: "Tiểu Ngưu Tiểu Mã vẫn ở đây mà, ai giống cậu, không xa được Tần Nùng, đúng là đồ con trai cưng của mẹ."

Khương Duệ Quân im lặng trong chốc lát, "Muốn tôi đưa cậu về không?"

Bạch Dương bị miếng chuối sấy làm nghẹn họng.

Khương Duệ Quân nặng nề lặp lại: "Tôi đưa cậu về."

"Tôi lớn rồi biết không?!" Bạch Dương chịu không nổi, "Hai ta phân rõ ranh giới đi nhé, chị Nùng có quan hệ không tốt với Lý tổng bên tôi, cậu

https://thuviensach.vn

cẩn thận kẻo chị ấy giận."

"Chị ấy sẽ không xen vào." Khương Duệ Quân kiên trì, "Đến Nam Kinh rồi tôi đi."

"Không cần. Không có tiền mua vé cho cậu, cậu với chị Nùng về Thượng Hải đi."

Bạch Dương quả quyết từ chối. Khương Duệ Quân đi theo thì nhất định cậu lại bị châm chọc tới chết. Hiếm có khi quay xong cả bộ phim mà Tần Nùng không động đến một sợi lông của cậu, nếu cậu vác Khương Duệ Quân chạy mất, Tần Nùng không nuốt sống cậu mới là lạ.

"Cậu thực sự nghĩ tôi muốn đưa cậu về à?" Khương Duệ Quân bỗng nhiên lật mặt.

"Không biết lượng sức, ngu xuẩn." Khương Duệ Quân mỉa mai.

Bạch Dương đã quen rồi, bệnh thần kinh không được phát tác thì sẽ nghẹn chết. Bình thường mà, hiểu được.

Cậu về Nam Kinh, Lý Niệm không ở đó, Chung Việt lại ra sân bay đón cậu.

Chung Việt vừa thấy Bạch Dương thì ôm chầm lấy cậu.

Bạch Dương bị ôm đến tắc thở.

"..... Tiểu Chung, tôi bị cậu ôm đến chết mất."

Chung Việt vẫn không buông tay, ôm cậu chặt hơn. Chung Việt đen, gầy, nhưng vẫn đẹp trai đến kinh thiên động địa. Chỉ có thể nói rằng, màu da đối với sắc đẹp của con người đúng là như lửa thử vàng, ngoại hình đẹp sẽ chẳng phân biệt màu da. Dù Chung Việt có đen thành người châu Phi thì Bạch Dương tin rằng cậu vẫn đẹp trai như cũ.

https://thuviensach.vn

Lên xe rồi mà Chung Việt vẫn nắm tay Bạch Dương.

Bạch Dương rợn tóc gáy, đã bảo là thích Lý Niệm tới mức muốn khóc cơ mà? Sao vừa quay một bộ phim về lại biến thành hình thức trẻ sinh đôi dính liền thế này?

Sắc mặt Chung Việt vẫn có vẻ ốm yếu xanh xao.

"Bạch Dương, tôi rất nhớ cậu."

Lời phát ra từ nội tâm. Phim của Tang Viện Triều đã ép cậu tới mức gần như sụp đổ, mấy tháng qua cậu đều bị bao phủ trong hắc ám. Lý Niệm cũng không thể an ủi được cậu.

Nhìn thấy Bạch Dương, cậu cảm thấy như mình có thể hít thở trở lại.

Bạch Dương khúm núm cúi đầu, đúng vậy, tôi cũng nhớ cậu lắm, nhưng không phô trương như cậu.

Tiểu Chung có lẽ là mệt muốn chết rồi, Bạch Dương thầm nghĩ. Sao Lý Niệm không ở cùng cậu ấy, chạy đi đâu vậy.

Lý Niệm đang có vinh dự được ngồi ở nhà Kim Thế An đọc kịch bản của hắn.

".....Thật sự là do anh viết?"

Thế An lắc đầu, "Thiện lão sửa giúp tôi rất nhiều, cũng không phải công lao của tôi."

Lý Niệm cảm thán: "Anh được đấy, tôi không ở Nam Kinh mấy tháng, anh thế mà mời được cả Thiện Khải Từ rồi. Lúc ấy tôi cầm một ngàn vạn đi mời ông ấy mà còn chẳng được gặp mặt."

https://thuviensach.vn

Suy cho cùng, trong cái giới này trừ lợi lộc công danh, vẫn có những người thật lòng khát vọng nghệ thuật --- Bọn họ nguyện ý chờ đợi, không nguyện ý thấy những thứ qua loa có lệ.

"Kịch bản này phải mời đạo diễn danh tiếng về quay, không thể lãng phí được. Một đạo diễn tốt có thể khiến bộ phim này nổi tiếng và kiếm bộn tiền."

Thế An nhìn vẻ mặt anh, "Anh có ý tưởng rồi?"

"Có rồi, tôi muốn mời Trương Huệ Thông về quay."

Trương Huệ Thông cũng là tông sư nổi danh như Tang Viện Triều. Hai người cùng nghề cùng tuổi, ai cũng nổi danh, có thể ví như Chu Du và Gia Cát Lượng. Tang Viện Triều có danh tiếng cực lớn ở trong nước, tung hoành khắp các phòng vé, mà Trương Huệ Thông thì sở trường quay phim mang tính nghệ thuật, danh tiếng không kém phần nào.

Hai người đều là loại đạo diễn có tiến độ quay phim chậm nhưng thành phẩm thì rất tuyệt vời.

"Năm ngoái ông ấy thua Tang Viện Triều cái giải Thiên Long, nhưng độ nghệ thuật thì không kém Tang Viện Triều chút nào đâu." Lý Niệm đắc ý nói: "Nhưng mà kiểu.... doanh thu phòng vé của ông ấy không ổn định, thời điểm tốt thì nổ như pháo, có lúc lại flop không chút tiếng tăm."

Phim nghệ thuật của Trương Huệ Thông đôi khi cao thâm khó hiểu, quá đi sâu vào nghệ thuật, vô cùng uyên bác, khiến cho mọi người đều không hiểu rốt cuộc phim của ông nói lên điều gì, người ta không thể tiêu mấy chục tệ để đi xem một bộ phim mà mình không hiểu ý nghĩa được.

Thế An trầm ngâm, "Nhưng nhìn anh giống như muốn quyết tâm tìm Trương Huệ Thông vậy."

https://thuviensach.vn

"Anh không hiểu, tuy doanh thu của ông ấy không ổn định, nhưng thanh danh không bao giờ đổ. Không ai dám nói phim của Trương Huệ Thông là phim dở, cùng lắm chỉ dám nói là không hiểu thôi." Lý Niệm phấn khích châm thuốc lá, "Giải Kim Sư Kim Mã gì gì, ông ấy cũng lấy hết rồi, người nước ngoài thích phim của ông ấy cực kỳ. Nếu Bạch Dương đi ra từ phim của ông ấy, về sau đúng là con gà đẻ trứng vàng. Lúc trước tôi không có gan mời, giờ có kịch bản của anh, mà ông ấy lại có quan hệ tốt với Thiện Khải Từ, cam đoan có thể mời được."

Thế An cố ý hỏi anh: "Anh không sợ Trương Huệ Thông quay phim flop, vốn gốc cũng đi tong à?"

Lý Niệm nhả khói, thản nhiên cười: "Tôi nói chắc anh không tin, tôi ở trong vòng giải trí lâu như vậy, cũng không phải đều vì tiền. Tôi cũng có mục tiêu theo đuổi biết không?"

Thế An nghe vậy thì cười lớn: "Một người chỉ có tiền trong mắt như anh, lại nói với tôi về chuyện mục tiêu theo đuổi."

Lý Niệm bắt đầu đánh trống lảng: "Được đấy chủ tịch Kim, không nhận ra anh lại si tình đến thế, vì nâng đỡ Bạch Dương mà tự mình ra trận viết kịch bản. Bái phục, bái phục. Anh mau đặt tên đi rồi thương lượng với Thiện Khải Từ lần nữa. Chuyện này nếu làm thì rất nhanh, anh đặt tên xong, tôi lập tức đi tìm Trương Huệ Thông."

Lý Niệm đi rồi, Thế An một mình ngồi tựa vào lan can ban công.

Đã là những ngày cuối thu, đêm dài sương lắng, chỉ có một vầng trăng sáng trong suốt trên bầu trời, bốn phía mờ ảo, giống như ánh trăng ló lên từ mặt nước.

Thế An nhớ tới vầng trăng trên Đắc Nguyệt Đài vào lần đầu gặp Lộ Sinh, cũng là như vậy, ánh trăng như nước, sương vờn mặt đất.

https://thuviensach.vn

Hai kiếp làm người, hắn thật sự có duyên nợ sinh tử với thành phố này. Thành phố này sống trong một giấc mộng, biết bao người đã mơ giấc mộng ấy giữa màu núi sắc sông, mộng cũ tan theo bụi cát, mộng mới lại chầm chậm nở ra dưới xuân phong thu nguyệt ---- Ở trong giấc mộng ấy mà yêu, mà hận, mà ngóng trông, mà oán trách, không chỉ có hai người là hắn và Lộ Sinh.

Trong mộng như ảo như sương, tỉnh lại cười thay một giấc Nam Kha.

Hắn đi xuống lầu, lớn tiếng gọi Paul: "Mang mực nghiên tới."

Paul ngáp ngắn ngáp dài bày giấy bút nghiên mực cho hắn, chỉ thấy Kim tiên sinh của anh thong thả lướt bút, viết ba chữ xuống giấy.

《 Tần Hoài mộng 》.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 54: Tầm Mộng

Edit: Dờ

Bạch Dương im lặng ngồi trên ghế dựa, bây giờ cậu không căng thẳng, cũng không ngượng ngùng --- Dù trước mặt cậu là đạo diễn nổi danh ở cả trong nước và nước ngoài- Trương Huệ Thông.

Đây là một lần casting rất đặc biệt.

Biểu hiện của cậu hôm nay sẽ quyết định cậu có lấy được vai diễn Thẩm Bạch Lộ hay không.

Trương Huệ Thông cũng là người Nam Kinh, địa điểm casting không phải ở công ty, mà là ở nhà riêng của Trương Huệ Thông --- đạo diễn Trương đã hơn sáu mươi, vẫn còn một thân một mình, ở cùng hai trợ thủ trong một tiểu viện trên đường Ninh Hải. Đó là một tiểu lâu hai tầng, một khoảng tĩnh lặng giữa ồn ào đô thị.

Cùng là tông sư của giới điện ảnh như Tang Viện Triều, nhưng diện mạo của Trương Huệ Thông lại khác hoàn toàn Tang Viện Triều, mặt mày hiền hậu, bởi vì gầy gò nên nhìn già hơn, tóc chải gọn gàng không một sợi rối, áo lông lạc đà khoác bên ngoài áo tơ tằm.

Trong nhà ấm như tiết trời xuân, không biết từ đâu tỏa ra mùi đàn hương, mùi ngọt thơm của trái cây chín, một chút mùi mọt cắn gỗ mục nát, còn có mùi đắng nghét của viên long nhãn bay khắp phòng.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều loại mùi hương pha trộn lại rồi lững lờ bay quanh vị đạo diễn ấy, hình thành nên một cảm giác kỳ quái mà không kém phần tao nhã của người trí thức.

Ông hiền từ nhìn Bạch Dương, Bạch Dương cũng cung kính cúi chào.

Vào khoảnh khắc đó, Bạch Dương bỗng nhiên cảm nhận được khí chất của vị đạo diễn này và kịch bản trên tay ông --- Cái loại khí chất tao nhã ấy vô cùng giống một người nào đó mà cậu không thể quên đi được.

Chiều ngày hôm trước, Lý Niệm đem kịch bản "Tần Hoài mộng" cho Bạch Dương xem --- Kịch bản của Thiện Khải Từ, Bạch Dương rất kinh ngạc. Đọc xong, cậu càng thấy kích động hơn. Quả nhiên học giả chính là học giả, chỉ đọc kịch bản thôi mà đã khiến cậu phấn khích không thôi.

"Cậu bắt đầu phất lên rồi đấy." Lý Niệm nói.

Lúc đầu Trương Huệ Thông từ chối thẳng thừng lời mời của Lý Niệm, nói là bận rộn. Lý Niệm đành phải nhờ Kim Thế An đi nói với Thiện Khải Từ. Trương Huệ Thông nể mặt Thiện Khải Từ nên đồng ý nói chuyện.

"Ngài cứ đem kịch bản về đọc trước đi đã."

Cái khác thì Lý Niệm không tự tin, chỉ có kịch bản chính là lợi thế lớn nhất.

Trương Huệ Thông quả nhiên mắc câu, không đợi đến khi Lý Niệm gọi cuộc điện thoại thứ hai, Trương Huệ Thông tự mình gọi qua: "Lý tổng, có thời gian rảnh gặp mặt nói chuyện một lát không."

Bọn họ gặp mặt, Thiện Khải Từ và Kim Thế An cũng tới.

Vừa gặp nhau, câu đầu tiên Trương Huệ Thông nói chính là: "Đây không phải do Khải Từ viết."

https://thuviensach.vn

Thiện Khải Từ đứng bên cạnh cười đắc chí.

Thế An ngại ngùng nói: "Đạo diễn Trương thật có mắt nhìn, đó là chút chữ mọn của tại hạ."

Thiện Khải Từ sốt ruột: "Tôi cũng sửa qua rồi, ông đừng có coi thường tác phẩm của người trẻ tuổi."

Trương Huệ Thông chậm rãi nói: "Nhìn cái đầu bóng loáng của ông là biết không viết ra được thứ gì tốt rồi, tôi nói là coi thường bao giờ."

Thiện Khải Từ sờ đầu mình, "Sao vừa gặp đã làm mất mặt nhau thế, trước mặt tiểu bối chừa tý thể diện cho tôi chứ."

Thế An và Lý Niệm đều biết bọn họ đã ưng ý rồi, đều cảm thấy vui sướng, lẳng lặng đứng nghe hai ông lão nói chuyện phiếm. Mà Trương Huệ Thông cũng không dài dòng nữa, đặt tập kịch bản xuống: "Tôi sẽ quay, kịch bản không thể để người khác cướp mất được, diễn viên tôi cũng đã chọn được rồi."

Thiện lão ở bên cạnh chọc ngoáy: "Còn chưa biết Tang Viện Triều thế nào đâu, ông vội cái gì."

Lý Niệm sợ bọn họ quyết định luôn diễn viên, đành phải ngắt lời: "Đạo diễn Trương, vai Thẩm Bạch Lộ bọn tôi đã chọn được người, muốn giới thiệu cho ngài."

Trương Huệ Thông không hề nhìn Lý Niệm, nghe anh nói đã chọn được người thì không khỏi hậm hực, đảo mắt nhìn anh: "Nếu phía đầu tư muốn nhét người vào, tôi sẽ không quay nữa."

Lý Niệm không ngờ ông trở mặt nhanh như vậy, Thế An lại thản nhiên nói, "Kịch bản này tôi viết vì người đó, không ai phù hợp hơn cậu ấy cả.

https://thuviensach.vn

Đạo diễn Trương cứ gặp trước đã, không hợp thì ngài cứ đổi, chúng tôi không có ý kiến."

Thiện Khải Từ đứng ngoài chêm lời: "Ông cứ gặp trước đi đã, bảo đảm là diễn tốt."

Trương Huệ Thông vẫn hậm hực, "Ông gặp rồi?"

"".....Tôi chưa, nhưng tôi tin tưởng mắt nhìn người của Thế An." Thiện Khải Từ ấp úng.

Lý Niệm nhanh chóng đưa lý lịch của Bạch Dương ra, "Xin đạo diễn Trương cân nhắc một chút, không cần nhất định phải chọn, chỉ là cân nhắc thôi."

Trương Huệ Thông vốn muốn chọn Đỗ Vũ đóng, nhìn thấy lý lịch lại càng không hài lòng, "Quá trẻ, cũng chưa quay nhiều tác phẩm, mấy bộ phim này toàn là thứ gì vậy?"

Lật lật lật, lật đến ảnh chụp của Bạch Dương thì ông lại không nói gì nữa, rơi vào trầm tư.

Tất cả mọi người không dám lên tiếng, im lặng chờ ông một lúc lâu, Trương Huệ Thông cau mày, lật qua lật lại xem, bỗng nhiên cười nói: "Được, ngày mai cậu mang cậu nhóc này đến đây, xem có thể làm tôi hài lòng hay không." Ông không đợi cho mọi người lên tiếng, lại nói: "Chỉ cho phép một lần này thôi, không có lần hai. Một lần không được thì đừng đến làm phiền tôi nữa."

Bạch Dương gần như là không có thời gian chuẩn bị, Lý Niệm cũng không cãi lời Trương Huệ Thông, chỉ kêu Bạch Dương mau đọc kịch bản, đọc được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

https://thuviensach.vn

Cho dù Bạch Dương biểu hiện không tốt thì vẫn có thể xin Trương Huệ Thông, thoái thác rằng thời gian chuẩn bị không đủ. Nếu thời gian dài hơn, Bạch Dương biểu hiện không tốt, trái lại là thất sách.

Kỳ vọng càng cao, thất vọng càng nhiều, Lý Niệm hiểu điều ấy nên quyết định giáp mỏng ra trận.

Bạch Dương cũng không tỏ ra sợ hãi hay chùn bước, cậu chạy đôn chạy đáo đi diễn lâu như vậy, rất nhiều phim truyền hình không có kịch bản, biên kịch viết ngay tại hiện trường, thường thì buổi sáng mới được cầm kịch bản của buổi tối, thậm chí còn không có kịch bản, trực tiếp phát huy tự do, đó cũng là chuyện thường thấy.

Đây là một thời đại tùy tiện, mọi người theo dõi một tác phẩm căn bản sẽ không quan tâm nó tốt hay xấu, chỉ mong rằng nó tiếp tục kéo dài để nó có thể bồi bạn với mình trong quãng nhân sinh cô độc này.

Bạch Dương chỉ nói với Lý Niệm: "Lý tổng, chiều mai nhớ đón tôi."

Trương Huệ Thông để hai trợ thủ của mình xuống lầu ngồi, phòng khách chỉ còn ông và Bạch Dương, Lý Niệm ngồi bên cạnh.

Phía sau phòng khách còn một căn phòng nữa, ngăn cách bằng một bức mành liễu, mơ hồ có bóng người phía sau. Trương Huệ Thông nói: "Thiện lão viết kịch bản cũng ở đây, tôi không cho ông ấy đi ra, miễn cho cậu thấy căng thẳng."

Bạch Dương ngoan ngoãn gật đầu, "Cảm ơn đạo diễn Trương."

Trương Huệ Thông chân thành ngồi xuống, "Cảm thấy đoạn nào là sở trường thì diễn đoạn đó đi."

"Đoạn nào cũng được, đạo diễn cứ chọn đi ạ." Bạch Dương đáp rất hào sảng.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm thầm toát mồ hôi lưng, Trương Huệ Thông lập tức quắc mắt nhìn Lý Niệm, "Cậu nhóc đã cầm kịch bản từ sớm rồi?"

"Không, chuyện này nếu tôi dám lừa ngài thì Thiện lão cũng sẽ không lừa ngài, quả thật là hôm qua mới cầm được kịch bản."

Ánh mắt của Trương Huệ Thông bình thường rất hiền hòa, đột nhiên hung dữ lên khiến Lý Niệm thấy áp lực. Anh đứng lên theo phản xạ, thầm kêu tiểu tổ tông ơi cậu đừng có làm hỏng việc đấy.

Bạch Dương cũng đứng lên, ""Đạo diễn Trương, quả thực đến hôm qua tôi mới lấy được kịch bản, thức cả đêm để đọc, mắt cũng thâm quầng rồi."

Trương Huệ Thông liếc mắt nhìn cậu, "Nhìn không ra cậu bị thâm mắt."

Bạch Dương gãi gãi đầu, "Tôi dùng kem che khuyết điểm che đi rồi."

Lý Niệm lại túa mồ hôi.

Trương Huệ Thông ghé sát vào nhìn cậu, hỏi: "Nhớ hết toàn bộ kịch bản rồi chứ?"

"Không nhớ được." Bạch Dương thành thật, "Nhưng tôi đã nắm được cảm giác, để tôi nhìn lần cuối là được rồi."

Lý Niệm liên tục chảy mồ hôi.

Trương Huệ Thông lại cười rộ lên: "Phải thế chứ, phân cảnh hai, đoạn này đi. Đừng sợ, cứ thư giãn."

Ông bảo Bạch Dương thư giãn, Bạch Dương thật đúng là thư giãn. Bạch Dương ghé đầu qua nhìn kịch bản trên tay Trương Huệ Thông, ông cũng chỉ cho cậu xem, "Đây, diễn đoạn này."

https://thuviensach.vn

- ---- Dù đạo diễn có ở đó hay không, cũng không làm cho diễn xuất của mình đề cao hoặc giáng thấp.

Bạch Dương hiểu được điểm này. Diễn cùng Khương Duệ Quân đã làm cậu hiểu ra một điều: Diễn xuất là chuyện của chính mình, trách nhiệm của đạo diễn chỉ là khiến diễn viên biểu hiện tốt hơn mà thôi.

Căng thẳng sẽ không khiến biểu hiện của bạn tốt đẹp hơn.

Mà cả Lý Niệm ở ngoài và Thế An cùng Thiện Khải Từ ở sau mành đều toát mồ hôi.

Phân cảnh này không dài, cũng không có bạn diễn, chỉ có Thẩm Bạch Lộ diễn một mình, kịch một vai.

Bạch Dương vẫn biểu hiện không nóng không lạnh như thế, thật sự không biết nên nói cậu tốt chỗ nào, nhưng cũng không thể chỉ ra điểm không tốt.

Người khác đóng phim thường sẽ biểu hiện rất mãnh liệt, khiến cho người xem ấn tượng sâu sắc. Mà diễn xuất của Bạch Dương thì khiến người ta cảm thấy... trống rỗng.

Nhưng nếu đi tìm một người diễn tốt hơn cậu, dường như là không có. Diễn xuất của cậu rất đầy đủ - một khoảng trống rỗng đầy đủ, giống một hòn đá thô, người ta có thể thấy thấp thoáng trong đó là màu trắng của ngọc quý, nhưng nếu đào sâu hơn, lột đi lớp vỏ ấy thì lại không ổn.

Cậu đang diễn một cách thuần túy, bằng bản năng, cậu hưởng thụ sự thoải mái của bản năng, cũng cảm nhận được khoái cảm đến từ nó.

Lời thoại cứ chảy ra từ trong đầu cậu, chỗ không nhớ được thì có người nhẹ nhàng nhắc cậu, cậu lại vui sướng tiếp tục diễn.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm ở bên cạnh vã mồ hôi như tắm, Trương Huệ Thông nhắc lời thoại cho Bạch Dương, Bạch Dương còn chẳng hề nói cảm ơn.

Hai người phía sau mành đều im lặng mà nhìn.

Phân cảnh này không dài, Bạch Dương diễn xong rồi, khôi phục lại trạng thái bình thường, ngoan ngoãn đứng chờ Trương Huệ Thông mở miệng.

Trương Huệ Thông không nhìn Bạch Dương, chỉ đăm chiêu lật kịch bản, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, "Cậu biết kịch bản này có rất nhiều phân cảnh diễn Côn khúc không?"

Lý Niệm chỉ sợ Trương Huệ Thông hỏi cái này, lập tức chen miệng: "Chúng tôi đã sắp xếp mời diễn viên học viện Côn Khúc của tỉnh về làm đóng thế."

Trương Huệ Thông nhìn Bạch Dương, "Phim nghệ thuật, tôi sẽ không dùng thế thân. Nếu cậu có thể diễn Côn Khúc, tôi sẽ dùng cậu, làm không được thì thôi."

Lời này thật quá thiên vị rồi, Bạch Dương không biết, chẳng lẽ Đỗ Vũ biết? Lý Niệm bắt đầu thầm chửi bới.

Thiện Khải Từ muốn đẩy mành đi ra, Thế An giữ ông lại, nói nhỏ: "Tiên sinh đừng vội."

Hắn nhìn thấy trong mắt Bạch Dương có ánh sáng.

Chập chờn hiu hắt, không hẳn là tự tin, chỉ là trực giác của hắn, Bạch Dương có thể khiến bọn họ phải giật mình.

Mình và Bạch Dương liệu có tâm linh tương thông? Thế An không biết, hắn chỉ giữ lại Thiện Khải Từ, "Chưa chắc là không được."

https://thuviensach.vn

Mà Bạch Dương thì chậm rãi hít sâu một hơi, "Đạo diễn Trương, tôi có thể dùng điện thoại một chút không."

Trương Huệ Thông gật đầu.

Bạch Dương quay lại lục lọi ba lô, vừa chỉnh lớn âm lượng vừa cúi đầu với Trương Huệ Thông, "Ở đây không có quạt, vậy tôi sẽ chọn phân cảnh không cần quạt để diễn."

Tất cả mọi người đều khó hiểu, chỉ im lặng quan sát.

Bạch Dương mở nhạc, nét mặt của Trương Huệ Thông tức thì lộ ra chút tươi cười.

Cậu chọn không phải đoạn nào khác, chính là điệu Giang Nhi Thủy trong màn "Tầm Mộng".

- --- Bỗng nhiên, tâm tình lưu luyến, bên gốc cây mơ.

Đây có thể coi là một trong những khúc hay nhất của "Mẫu Đơn Đình", có thể sánh được với Tạo La Bào trong "Du Viên", Sơn Pha Dương trong "Kinh Mộng".

Mà Bạch Dương vén tay áo lên, nhắm mắt lại rồi chậm rãi mở ra lần nữa, Thế An chợt thấy như cậu đã đổi thành người khác, đáy mắt trong suốt, đau đớn tủi hờn, ngay cả chính Thế An cũng phải lấy làm kinh hãi.

- --- Sao có thể giống như vậy được, rõ ràng cậu chưa từng gặp Lộ Sinh.

Bạch Dương học được khi nào? Hắn không biết, cũng không định hỏi, chỉ thấy lệ nóng trào dâng, mà khắp gian phòng vẫn vang lên khúc ưu sầu, "Giống như này đây những hoa hoa cỏ cỏ tùy người thương, sinh sinh tử tử tùy người nguyện, đau khổ chua xót không người oán."

Giống như này đây những hoa hoa cỏ cỏ tùy người thương,

https://thuviensach.vn

Sinh sinh tử tử tùy người nguyện,

Đau khổ chua xót không người oán.

Những Thanh Y khác khi hát tới đây, hơn nửa sẽ nhíu mày nhăn mặt, cố gắng thể hiện ra cái chất mưa sầu gió khổ kéo dài đến vô hạn --- Sở trường của Lộ Sinh chính là đoạn này, vốn dĩ thường ngày cậu đã xinh đẹp, điểm trang thêm hai nét mày kéo dài tới tóc mai, tiếng đàn cất lên, hai nét mày xinh khẽ nhíu lại, mở miệng cất tiếng hát lại có chút gì đó như oán hận chảy ra từ đôi mắt.

Bạch Dương đong đưa ánh mắt, mỉm cười nhàn nhạt --- Không, không phải cậu đang cố ý cười. Bạch Dương chỉ có điểm này là không giống Lộ Sinh, mắt Lộ Sinh như mặt nước mùa thu, còn Bạch Dương có một đôi mắt biết cười. Lúc cậu thả lỏng tinh thần, ánh mắt lướt qua chính là mang theo ý cười.

Ý cười như tơ tằm ánh lên sau khóe mắt đuôi mày, giống như bầu trời xanh ngắt sau cơn mưa, như trăng tàn trước làn gió ban mai chiếu xuống nhành liễu, lại có vẻ được thêm thắt một khúc ai oán của mỹ nhân trong nhung lụa.

Cái oán ấy cũng chẳng phải oán hận thật, rõ ràng là ánh nhìn xuyên thấu phân minh, tẩy sạch mọi nhơ bẩn, là sự quyến luyến giữa sóng nước Trường Giang Hoàng Hà.

Có tâm mà vô tâm, có ý mà vô ý, có tình mà vô tình, có oán mà vô oán.

Nếu Lộ Sinh còn sống, chứng kiến một khúc này của Bạch Dương, có lẽ cũng phải thầm khen ngợi một tiếng "hay".

- --- Cho tới giờ hắn mới phát hiện ra, Bạch Dương và Lộ Sinh hóa ra lại là giống nhau.

https://thuviensach.vn

Tính tình của bọn họ tuy khác nhau một trời một vực nhưng lại giống nhau ở tấm lòng đơn thuần chấp nhất, một khi nhập diễn thì như thể không cần mạng sống vậy. Cũng không phải là không sợ cái chết, mà giống như bọn họ coi sinh mệnh không đáng giá, không đáng để vào trong mắt, nhẹ nhàng bâng quơ.

Khúc hết, Bạch Dương lại nhắm mắt, mở ra lần nữa thì hồi hộp nhìn Trương Huệ Thông.

Trương Huệ Thông đang xuất thần, không nói gì cả.

Bạch Dương chờ ông hồi lâu, đành phải sợ hãi hỏi: ".....Đạo diễn Trương, có được không ạ?"

Trương Huệ Thông bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, dựng ngược lông mày: "Ai bảo cậu dừng lại?"

Bạch Dương và Lý Niệm đều giật mình hoảng sợ.

Trương Huệ Thông nghiêm mặt đi vào sau tấm mành.

Thiện Khải Từ thấy ông đi vào thì oán giận, "Ông quát cái gì mà quát?"

Trương Huệ Thông vẫn không nói gì, cúi đầu đi tới đi lui trước mặt Thiện Khải Từ, sau đó ngẩng mặt lên tay bắt mặt mừng.

Thiện Khải Từ đần mặt ra nhìn Trương Huệ Thông.

Trương Huệ Thông lại đi ra hỏi Bạch Dương, "Cậu từng học Côn khúc?"

Bạch Dương thành thật lắc đầu: "Không ạ, tôi căn bản không biết hát, nhưng mà đã từng xem cho nên biết động tác."

Trương Huệ Thông ngạc nhiên, "Cậu trẻ như vậy, sao lại nghĩ tới chuyện xem Côn khúc?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương do dự một lát rồi cúi thấp đầu.

"Tôi có một người bạn trước kia từng dạy cho tôi, vậy nên tôi cũng tự xem rất nhiều."

"Xem rồi liền nhớ kỹ?" Trương Huệ Thông càng kinh ngạc.

".....Xem rất nhiều lần." Bạch Dương càng nhỏ giọng.

Thế An còn đang run rẩy phía sau mành che, Thiện Khải Từ vỗ vai hắn, hắn mới vội vàng gạt nước mắt, nhưng lệ tuôn như thể không ngừng được, lau rồi lại chảy ra.

Thiện Khải Từ không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn hắn. Biên kịch nhìn thấy diễn viên đã làm sống dậy nhân vật của mình, ai mà chẳng kích động. Đồ tôn của ông lần đầu viết kịch bản, đương nhiên là vui sướng vô cùng. Đừng nói Kim Thế An, ngay cả ông cũng mừng rỡ.

Bên ngoài, Trương Huệ Thông khoát tay bảo Bạch Dương ngồi xuống, còn mình thì chậm rãi nâng chiếc chén gốm tiểu tử sa lên uống.

Lý Niệm không biết ông có hài lòng hay không, không dám lên tiếng, không dám hỏi. Trương Huệ Thông uống xong một bình trà mới ngẩng đầu lên, cười với Bạch Dương: "Quay phim của tôi khổ cực lắm đấy, cậu nhắm chịu được không?"

Bạch Dương hơi ngớ người, Lý Niệm đẩy cậu một cái, cậu mới đứng phắt dậy: "Tôi làm được."

Tất cả mọi người đều cười, người phía sau bức mành cũng vậy. Lý Niệm lại đẩy Bạch Dương, Bạch Dương mới nhớ ra mà cúi đầu: "Cảm ơn đạo diễn Trương!"

https://thuviensach.vn

Trương Huệ Thông vẫn còn chưa dứt ý cười: "Tôi đồng ý dẫn dắt cậu cũng bởi vì kịch bản này là một câu chuyện hay. Cậu đừng cảm ơn tôi, cảm ơn biên kịch đi."

Bạch Dương cúi đầu về phía mành che, "Cảm ơn thầy Thiện!"

Trương Huệ Thông cười to, vẫy tay vào bên trong, "Tiểu Kim, còn muốn giả dạng thành Khải Từ đến khi nào."

Bạch Dương ngẩng đầu lên, mành che được vén lên, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, cao lớn anh tuấn, không phải Kim Thế An thì là ai?

Thế An đứng trước mặt cậu, mỉm cười ngấn lệ nhìn Bạch Dương.

"Lâu rồi không gặp."

Bạch Dương giật mình.

Đã bao lâu cậu không gặp Kim Thế An, lâu rồi không gặp, giống như đã cách rất nhiều năm rồi. Đột nhiên gặp lại, cảm thấy như lạc trong một giấc mộng. Kịch bản này lại là do Kim Thế An viết, cho nên bọn họ mới có thể gặp nhau. Kim Thế An vẫn dịu dàng như thế, nụ cười vẫn quen thuộc là thế, khiến cho mắt cậu chợt hơi cay.

Bạch Dương cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng.

Cậu nhớ ra Trương Huệ Thông còn đứng cạnh, không dám khóc, cũng không dám tỏ ra kích động, chỉ lễ phép cúi đầu: "Kim tổng."

Trương Huệ Thông chân thành nói: "Cậu phải nghiên cứu kịch bản kỹ hơn, để Tiểu Kim giảng cho cậu đi. Chờ cho vai còn lại chọn được diễn viên, đầu năm sau chúng ta khai máy."

Thế An gật đầu với ông: "Tôi dẫn cậu ấy ra ngoài trước, đi xem cảnh vật trong nguyên tác."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm không ngờ hắn gấp gáp như vậy, kéo hắn lại thì không tiện, chỉ điên cuồng nháy mắt với Kim Thế An.

Thế An làm như không thấy, ngay cả Thiện lão hắn cũng không chờ, mang Bạch Dương đi ra ngoài.

Thiện Khải Từ cũng không giận, vén mành lên đi ra nhìn Trương Huệ Thông: "Tôi đã bảo mà, tôi đã bảo mà. Đã nói là sẽ diễn tốt mà ông không chịu tin, lão già nhà ông tính tình cũng khó ưa lắm."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 55: Trăng Sáng

Edit: Dờ

Thiện Khải Từ và Trương Huệ Thông nhìn hai người đi ra ngoài, Lý Niệm vẫn còn ở bên cạnh. Lý Niệm đứng lên giải thích: "Kim tổng làm việc luôn gấp gáp như thế, để đạo diễn chê cười rồi."

Thiện Khải Từ cướp lời: "Có gì đâu, cậu còn chưa được nhìn lúc Trương Huệ Thông thấy Tang Viện Triều đâu, kích động kém gì."

Trương Huệ Thông buồn bực nói: "Tôi kích động bao giờ."

Thiện Khải Từ càng đắc ý, "Đúng không? Tôi đã nói phải tin tưởng mắt nhìn người của đồ tôn tôi mà."

Trương Huệ Thông giãn lông mày, "Đúng là phù hợp, hiếm có người nào lăn lộn trong vòng giải trí từng ấy thời gian mà ánh mắt vẫn trong sáng như vậy lắm. Giỏi hơn Đỗ Vũ nhiều. Thằng nhóc này tâm địa đơn thuần, có thể nhập diễn." Ông nhận lấy điếu thuốc của Lý Niệm, "Diễn xuất thực ra rất bình thường, tôi nhìn trúng cái tấm lòng son của thằng bé, thật sự rất hiếm có. Bây giờ ngay cả những tân sinh vừa tốt nghiệp cũng hiếm ai có ánh mắt sạch sẽ như vậy."

Thiện Khải Từ hơi kinh ngạc, "Tôi thấy ông kích động như thế, còn tưởng ông nghĩ diễn xuất của thằng bé tốt."

Lý Niệm cũng hiểu, khác với Tang Viện Triều theo đuổi bản chất, Trương Huệ Thông yêu cầu cực cao đối với diễn xuất ----- Đã có ai dễ dàng

https://thuviensach.vn

được ông ấy khen diễn xuất tốt chưa? Có thể khiến ông ấy thốt lời vàng bạc khen diễn xuất, chỉ có thể là ảnh đế. Bạch Dương bị ông ấy chê cũng không tính là mất mặt. Ông ấy chịu dùng Bạch Dương đã là sự khẳng định lớn nhất về năng lực của cậu.

Trương Huệ Thông nói với Thiện Khải Từ, "Không tốt thì có sao? Cũng đâu phải là hết thuốc chữa, đạo diễn không phải có vai trò dẫn dắt diễn viên à?"

Nói xong, ông cười với Lý Niệm: "Lý tổng, mắt nhìn tốt đấy, thiên lý lương câu."

Lý Niệm cười xòa ngồi xuống, cảm thấy lưng ròng ròng mồ hôi, đồng thời tảng đá đè nặng cũng đã rơi xuống.

Bạch Dương đi theo Thế An ra ngoài, Thế An đi rất nhanh, Bạch Dương đành phải đi phía sau nhỏ giọng gọi, đợi em.

Trong nhà đạo diễn Trương rất ấm áp, vừa ra ngoài gió tạt vù vù, cậu không khỏi rùng mình.

Thế An cũng không quay lại, chẳng nói chẳng rằng đi dọc theo lối ra chỗ để xe.

Bạch Dương không nhìn thấy Tiểu Tạ, là Thế An tự lái xe, không nhịn được hỏi hắn: "Anh biết lái xe rồi."

Thế An hơi chớp mắt: "Bạch tiên sinh không còn ở bên, tôi chỉ có thể tự học."

- ---- Kim Thế An đang giận vì vừa nãy cậu gọi hắn là "Kim tổng".

Bạch Dương nghe vậy thì cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Thế An im lặng một lát, tháo khăn choàng cổ xuống, đặt lên tay Bạch Dương.

".....Xe có điều hòa, không lạnh đâu."

"Tôi biết tay em lạnh." Thế An nói xong, chân đạp ga khởi động xe.

Đây là một buổi hoàng hôn thường thấy vào mùa đông, ngoài cửa xe gió lạnh thổi, người trên đường đều dựng thẳng cổ áo vội vàng bước đi. Ánh nắng mỏng manh ảm đạm nhẹ nhàng rơi xuống dưới đám mây, không thấy ráng chiều, chỉ có một mảng hoàng hôn mờ mịt mênh mang, dần nhuộm tòa thành phố cổ này bằng màu của màn đêm.

Bạch Dương nhìn ra cửa xe, thấy chim sẻ nhảy nhót trên đầu cành, bầu trời cũng có vài cánh chim vụt qua, đó là những con chim không di cư, chỉ bay mãi trên bầu trời thành phố này, chuẩn bị vượt qua mùa đông giá rét.

Kim Thế An không lên tiếng, cậu đành phải thả hồn vào cõi thần tiên, những chú chim ấy sẽ vượt qua mùa đông như thế nào? Dựa vào rác rến, dựa vào hạt thông, hay dựa vào nỗi lưu luyến với đất trời nơi này?

Mà Thế An rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với cậu, chẳng nói lời tâm tình, cũng không oán giận: "Có cầm kịch bản đi không?"

Hai người ngồi xe đi lòng vòng khắp Nam Kinh. Rõ ràng là cửu biệt gặp lại nhau, vậy mà Thế An chẳng nhắc tới chuyện cũ, chỉ đi đến từng nơi một, đường Di Hòa, Đắc Nguyệt Đài, phố Dung Trang, đi hết những nơi có trong "Tần Hoài mộng".

Mỗi khi đến một nơi, hắn sẽ dừng xe ven đường, cẩn thận giảng giải cho Bạch Dương, nơi này vốn là như thế nào, đã từng xảy ra những chuyện gì.

"Thật sự là anh viết kịch bản?" Bạch Dương hỏi hắn.

https://thuviensach.vn

Thế An nhìn cậu, nhìn hồi lâu, giống như muốn đem Bạch Dương khắc vào trong đáy mắt.

"Là câu chuyện về bạn cũ của tôi, tôi cứ nghĩ là em sẽ không thích."

Bạch Dương biết Thế An còn đang trách cậu, mà cậu cũng không thấy uất ức gì cả.

Cậu biết mình nợ Kim Thế An một lời xin lỗi.

Nhưng trong tình yêu, nếu nói lời xin lỗi sẽ càng khiến người ta cảm thấy xa cách và tổn thương.

Cậu còn yêu hắn, cho nên cậu không muốn xin lỗi.

Xe dừng lại trên đoạn cầu phía sau phố Dung Trang.

Nơi này vốn đã từng phồn hoa, bây giờ bị phá bỏ và di dời đi nơi khác, trên tường là rất nhiều chữ "phá bỏ" loang lổ được khoanh tròn.

"Xuống đi."

Thế An nói.

Bạch Dương thuận theo, cầm khăn quàng xuống xe, Thế An lấy khăn rồi quàng lên cổ cho Bạch Dương.

Ngón tay khẽ lướt qua mặt cậu, Bạch Dương khựng lại, Thế An cũng dừng lại một chút.

Đây là một hồi quan trọng của "Tần Hoài mộng". Thẩm Bạch Lộ lấy cái chết để đe dọa, rốt cuộc rời khỏi An Thế Tĩnh.

Một hồi sinh tử, một khúc bi hoan, về sau hậu nhân đã viết nên vô số câu chuyện diễm lệ ở mảnh đất này.

https://thuviensach.vn

Mấy chục năm qua đi, dư vị phong nhã ấy đã chẳng còn sót lại chút gì, nơi này không còn Thẩm Bạch Lộ, cũng không còn phố mũ thêu, biến thành một khu dân cư bình thường, toàn bộ đều là những căn nhà mang phong cách thập niên 90. Cây cầu nhỏ trước con phố vẫn còn, sông hộ thành vẫn còn, cạn kiệt trơ đáy giữa mùa đông, chỉ đọng lại rất nhiều lá khô.

Bạch Dương nghe Thế An chậm rãi nói xong phân cảnh này, cậu sợ hắn nói xong sẽ lập tức đi về, đành phải lên tiếng: "Vị đại thiếu gia đó quá xấu xa rồi, nếu kịch bản được sửa lại thì tốt."

Thế An quay đầu lại nhìn cậu.

Bạch Dương muốn nói chuyện với hắn, "Thẩm Bạch Lộ là bạn của anh?"

Thế An đáp một nẻo, "Em cũng thấy thiếu gia đó rất xấu xa, có phải không."

".....Đổi thành anh thì nhất định sẽ không đối xử với Thẩm Bạch Lộ như vậy." Bạch Dương nhìn hắn, "Sau đó thì sao?"

Thế An lắc đầu, "Không biết, sau này tôi không gặp Thẩm Bạch Lộ nữa."

"An Thế Tĩnh thì sao?"

"Cũng không gặp lại hắn."

Bạch Dương nhìn hắn, hắn cũng nhìn cậu. Gió đêm đông thổi qua, tạo nên những tiếng rít khe khẽ khi lách qua ngõ nhỏ này, càng có vẻ thê lương.

Kim Thế An cuối cùng là cô độc. Bạn bè của hắn đều đã chôn vùi với dòng thời gian, mà hắn thì không thể quay trở về.

Hiện tại hắn chỉ có cậu, mà cậu lại vứt bỏ hắn.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương khổ sở nghĩ.

Bạch Dương thực sự mong rằng Thế An cứ mỉa mai cậu cũng được, hoặc là chửi mắng cậu --- Còn hơn là như thế này, cậu sợ Thế An chẳng nói chẳng rằng, cứ thế mà bỏ đi.

Thế An dựa vào lan can châm thuốc lên. Đốm lửa chập chờn trong bóng tối.

Ánh trăng dần lên cao rồi rọi xuống dưới, chiếu xuống con đường đã trải qua mưa gió của vài thập niên, thiên tai nhân họa, chiến tranh rồi gây dựng, đã sớm mài mòn đi tất cả những dấu vết mà nó từng có.

"Dương Dương, tôi rất nhớ em."

Thế An bỗng nhiên nói.

Bạch Dương cảm thấy tim vừa rơi xuống nước.

"Em đừng cảm thấy có lỗi với tôi." Thế An nhìn cậu, "Tôi cũng không có nghĩ quẩn gì cả, chúng ta vốn dĩ chính là bạn bè, không có tầng quan hệ kia, cũng vẫn là bạn bè."

Bạch Dương nghe vậy thì sững người.

Thế An thở dài, "Tôi không ép em làm gì cả, em muốn làm minh tinh, vậy thì cứ làm cho tốt. Tôi có thể nhìn thấy em trên TV là mãn nguyện rồi."

Bạch Dương đỏ mắt lên: "Sao anh không trách em?"

Thế An rũ mắt, "Là tôi không có bản lĩnh, đã đồng ý nâng đỡ em mà không giữ được lời. Em không vui, chẳng phải là chuyện đương nhiên hay sao?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương quả thực bị hắn nói đến mềm lòng rồi. Kim Thế An nói vậy, căn bản là không để lại một con đường nào cho cậu nhận lỗi, cậu có thể nói gì đây? Quỳ xuống dập đầu xin lỗi hắn sao?

Như vậy về sau vẫn có thể làm bạn bè bình thường?

Bạch Dương chỉ sợ hắn sẽ nói ra điều mà cậu không muốn nghe, dứt khoát thay đổi hướng câu chuyện: "Sao anh lại nghĩ tới chuyện viết kịch bản."

Thế An im lặng một lát, ngước mắt cười với cậu: "Tôi nói em đừng chê cười, tôi muốn làm một người có thể xứng với em."

Bạch Dương nghẹn lời. Nước mắt trào lên trong mắt cậu, nhưng cậu thực sự không biết mình còn mặt mũi gì mà khóc với Kim Thế An.

"..... Kim Thế An, em sai rồi."

Lời nói của Kim Thế An rất đáng sợ, Bạch Dương rất sợ câu tiếp theo hắn sẽ nói rằng hai người đừng bao giờ gặp lại nhau. Nhưng cậu không muốn nói xin lỗi, cậu chỉ nói mình sai rồi.

Sai lầm còn có thể sửa. Mà người yêu nói xin lỗi nhau thì chính là vĩnh biệt.

Ngay cả câu "em sai rồi" của cậu, Thế An cũng không muốn nghe, hắn không cần cậu nhận sai, hắn chỉ muốn cậu quay về.

Thế An không nói lời nào, cũng không nhìn cậu, chỉ lẳng lặng hút thuốc, điếu thuốc chậm rãi cháy rực trong màn đêm, rồi dần dần tàn lụi.

Bạch Dương không dám nhìn hắn, chỉ nhìn đốm lửa bên môi Thế An, đốm lửa ấy đung đưa giữa không trung, vẽ lên một vệt sáng xinh đẹp trong đêm tối. Kim Thế An cúi đầu, bất ngờ hôn xuống.

https://thuviensach.vn

Đã bao lâu bọn họ không hôn nhau, Kim Thế An đột ngột như vậy, Bạch Dương vô thức né về phía sau.

Kim Thế An giữ chặt đầu cậu, thô bạo cắn môi cậu, tách mở đôi môi của Bạch Dương rồi đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi. Cậu không thể lùi được nữa, bị hắn hôn đến mức ngã về phía sau.

Thế An chưa bao giờ hôn cậu một cách thô bạo đến vậy, dù trước kia trêu chọc cũng không điên cuồng đến thế. Nhiệt độ cơ thể và hơi thở hòa vào nhau, đồng thời mang theo một hương vị đắng nghét của thuốc lá, bao trùm Bạch Dương trong màn đêm.

Lần đầu tiên cậu chân chính cảm nhận được dục vọng chiếm hữu của hắn.

Bạch Dương cảm thấy phía sau không có gì chống đỡ, sẽ ngã xuống mất, cậu đành vươn tay ra cầu cứu ôm lấy cổ Kim Thế An.

Thế An lúc này mới ôm lấy thắt lưng cậu, ngay cả thời gian hít thở cũng không cho cậu, lại mây rền gió cuốn mà hôn. Thế An nhìn vào mắt cậu: "Em sợ bị nhìn thấy?"

Bạch Dương khó nhọc thở dốc, miệng hé ra, Thế An lại ngậm lấy môi cậu.

"Tôi lại ước gì người ta đều nhìn thấy, khiến em không còn nơi nào để trốn."

Nước mắt của Bạch Dương rốt cuộc không nhịn được mà lăn xuống, Thế An hôn cậu, cậu cũng hôn đáp lại, nhưng chỉ có thể đáp lại bằng những chiếc hôn đứt quãng đầy nước mắt.

Hóa ra hai người bọn họ, ai cũng chẳng yêu ít hơn ai.

https://thuviensach.vn

Thế An thấy cậu khóc, khẽ nâng mặt cậu lên rồi cụng trán với cậu, chầm chậm thở dài.

"Tôi nhớ em tới mức phát điên. Em có chút nào nhớ đến tôi không?"

Bạch Dương rơi lệ, vụng về đáp lại: "Nhớ anh."

Thế An giận điên lên rồi, ôm cậu vào lồng ngực, "Tôi thấy em chẳng nhớ tôi chút nào cả, em bỏ đi dứt khoát như vậy mà."

Bạch Dương dụi đầu vào lòng hắn, rầm rì lắc đầu.

"Về sau không cho phép em bỏ đi như vậy nữa. Em phải biết rằng, dù chuyện có lớn bằng trời thì em vẫn còn có tôi."

Bạch Dương vùi mặt vào ngực hắn, liên tục gật đầu.

"Cái gật đầu của em, tôi không tin được nữa." Thế An nâng cằm cậu lên, "Tôi muốn em nhìn vào mắt tôi mà nói lại một lần."

Bạch Dương bị hắn giữ cằm, nước mắt vẫn còn rơi, đỏ bừng mặt hỏi: "Nói cái gì?"

"Nói rằng em sẽ không bao giờ bỏ đi nữa."

Bạch Dương đành phải nhỏ giọng lặp lại: "Không bao giờ đi nữa."

Thế An vẫn không chịu buông tay, "Em gọi hai tiếng Kim tổng có vẻ thuận miệng lắm."

Bạch Dương càng lí nhí: "Kim Thế An."

Thế An cúi người chạm lên khóe môi cậu, "Còn gọi Kim tổng nữa không?"

".....Không gọi nữa."

https://thuviensach.vn

"Tôi là Kim Thế An nào?"

".....Của em."

Thế An nghiêng đầu, "Nói nhỏ như vậy, tôi thật sự không nghe rõ. Tôi thấy trước mặt đạo diễn Trương em lớn miệng lắm mà."

Bạch Dương vừa tức vừa xấu hổ, dứt khoát ôm lấy cổ Kim Thế An, dùng một nụ hôn chặn miệng hắn.

- ----------

Chúc mừng đôi chim cu vượt qua màn 1 của thử thách tình eo =)))))

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 56: Trời Xanh

Edit: Dờ

Rốt cuộc Trương Huệ Thông cũng ký hợp đồng. Thiện Khải Từ cuối cùng vẫn xót đệ tử, không chịu lấy tên mình đề lên kịch bản, khăng khăng bảo Thế An ký tên.

"Anh cho Thiện lão ăn bùa mê thuốc lú gì thế, tôi nói anh nghe, con gái rượu của Thiện lão còn chưa gả ra ngoài đâu, anh cẩn thận ông ấy tuyển anh làm con rể."

Lý Niệm và Kim Thế An cùng cười đùa trong văn phòng.

Bạch Dương và Chung Việt ngồi cạnh cũng cười theo.

Nhìn thái độ của Kim Thế An và Bạch Dương là biết hai người họ đã làm hòa rồi, cũng không biết tối qua hai người đã làm gì, Kim Thế An đầy mặt gió xuân đắc ý, lại nhìn sang Bạch Dương, đúng kiểu dịu hiền tươi tắn nói hai câu đã bắt đầu ngượng ngùng.

"Anh phải gạt Trịnh Mỹ Dung, để cô ta biết được lại rách việc."

"Giấu làm gì, cô ta đang liều mạng vì 30% cổ phần công ty mà." Kim Thế An mỉm cười, "Tôi muốn ở bên ai, còn cần cô ta quản lý hay sao?"

Họe, buồn nôn. Lý Niệm không dám nhìn thẳng. Đề tài này rất dễ gây mù mắt, vẫn là nói chuyện kịch bản thì hơn.

https://thuviensach.vn

Thiện Khải Từ và Trương Huệ Thông bàn chuyện cả buổi tối với Lý Niệm, cả hai đều cảm thấy có thể thêm đất diễn cho An Thế Tĩnh. Về phần ai sẽ sắm vai nhân vật này, Trương Huệ Thông quả quyết: "Trừ Khương Duệ Quân ra thì tôi không chấp nhận ai khác."

Thằng nhãi Khương Duệ Quân này cũng thật là may mắn, ôm đùi Tần Nùng thuận buồm xuôi gió, Kim Thế An mất bao công sức viết kịch bản cho Bạch Dương, Khương Duệ Quân lại vô tư đi qua hái đào.

Lý Niệm hận nghiến răng nghiến lợi.

Hận thì hận, anh cũng phải thừa nhận Khương Duệ Quân thực sự có bản lĩnh, nếu không thì sao ngay cả Trương Huệ Thông cũng phải coi trọng. Lý Niệm hiểu, trong thế hệ tiểu sinh hiện tại thì Khương Duệ Quân là người nổi bật nhất, thực lực rõ ràng như vậy, muốn giấu cũng không giấu được.

"Vẫn còn có thể tranh giành, Chung Việt không kém hơn cậu ta chỗ nào cả, lời thoại có thể lồng tiếng." Lý Niệm còn cố đấm ăn xôi.

Lồng tiếng điện ảnh, có nghĩa là không thể tham gia vào hạng mục điện ảnh loại A của liên hoan phim quốc tế, nhưng liên hoan phim trong nước thì không quá chú trọng vào giọng gốc. Lý Niệm không dám ôm hy vọng xa vời, chỉ cần được đề cử giải Thiên Long là tốt lắm rồi.

Xem ý của Trương Huệ Thông, có vẻ như ông muốn An Thế Tĩnh làm nam chính. Trong nước đã từng có tiền lệ một hạng mục mà hai người được giải, giải Thiên Long cũng từng hai năm liên tiếp có tình huống như vậy, hai diễn viên đều có thể lấy ảnh đế cùng lúc. Không giống giải thưởng phim nước ngoài --- hai người phải chọn một. Thực ra nước ngoài cũng không có quy định ấy, nhưng chắc chắn sẽ không khách khí với người Trung Quốc như vậy.

Đến lúc ấy, quay chụp bao nhiêu lâu để rồi Khương Duệ Quân chiếm hạng nhất, vậy thì còn có ý nghĩa gì.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, phim của mình đương nhiên phải nâng gà nhà mình.

Chung Việt ngồi cạnh đột nhiên lên tiếng, "Anh Niệm, em không muốn đóng."

Tất cả mọi người quay lại nhìn cậu.

"Em không quay." Chung Việt lặp lại, "Em không phù hợp."

Cậu rất rõ về sự chênh lệch giữa mình và Khương Duệ Quân. Đây là phim lớn của Bạch Dương, cậu không thể phá hủy cả bộ phim chỉ để tranh giành một chút danh tiếng.

Lý Niệm lườm cậu, "Tôi không hỏi cậu."

Chung Việt cũng không lảng tránh ánh mắt anh, "Em không phù hợp."

Bầu không khí ngập mùi thuốc súng, Kim Thế An đành đứng ra hòa giải, "Không nguyện ý thì đừng cưỡng cầu, hỏi lại đạo diễn Trương đã, ông ấy chưa gặp Chung Việt mà, có lẽ vẫn còn cứu vãn được."

Lý Niệm bỏ điếu thuốc xuống, bỗng nhiên mỉm cười: "Cậu có thể đi ra ngoài rồi."

Chung Việt đứng dậy đi ra. Lần này tới phiên Bạch Dương nhìn trái nhìn phải, Thế An ra hiệu cho cậu, cậu vội vàng đuổi theo Chung Việt, trước khi đi còn không quên chộp hộp khăn giấy trên bàn ném Lý Niệm.

Thế An khuyên anh: "Anh nhẹ nhàng với Chung Việt một chút được không, cậu ấy cũng không còn nhỏ nữa, anh phải tôn trọng cậu ấy."

Lý Niệm tựa vào sofa, "Điều kiện của Tần Hoài mộng cao như vậy, tôi đang sợ Khương Duệ Quân sẽ đoạt mất ảnh đế của đại bảo bối nhà anh."

https://thuviensach.vn

"Còn chưa quay mà đã nghĩ tới chuyện đoạt giải, cũng không thể miễn cưỡng ép Chung Việt, tôi thấy cậu ấy quay phim của Tang Viện Triều có vẻ rất cực khổ, người gầy đi nhiều."

"Chủ tịch Kim, anh nhìn mặt tôi đi, có khổ ít hơn tý nào không? Không khổ cực thì gọi gì là nghệ sĩ. Thôi, không quay thì biến, chẳng có chí lớn gì cả." Lý Niệm lại lấy thuốc lá ra, "Không nói nữa, vai của Khương Duệ Quân như ván đã đóng thuyền rồi, có điều tôi phải báo thù một phát."

Thế An cười nhìn anh: "Anh lại nghĩ ra ý tưởng kỳ quái gì nữa."

Lý Niệm ngậm thuốc, "Anh đoán đi."

Thế An lắc đầu, "Tôi đoán anh sẽ truyền thánh chỉ giả mạo, gửi lời mời cho cả Lý Kim."

Điếu thuốc rớt khỏi miệng Lý Niệm, "Thánh luôn rồi đại ca tôi, sao anh đoán được?"

"Anh hận Tần Nùng tới mức nào vậy, sao cứ khăng khăng phải cắn xé cả nhà cả tổng người ta như thế." Thế An rót trà cho mình, "Khương Duệ Quân và Lý Kim đều là người của Tần Nùng, anh sẽ gửi hai lời mời qua đó, hai người không tránh khỏi việc tranh chấp. Mu bàn tay hay lòng bàn tay cũng đều là thịt, lúc ấy Tần Nùng sẽ rất khó xử."

Lý Niệm vui vẻ nhả khói: "Tôi cứ muốn cô ta không được yên ổn đấy. Cô ta đăng weibo móc mỉa Bạch Dương và Chung Việt, anh quên nhưng tôi không quên được." Nói xong, anh mỉm cười: "Đừng nói chứ, Lý Kim và Bạch Dương có bao nhiêu khúc mắc như vậy, Bạch Dương nhìn thấy gã, có khi lại diễn ra được vẻ thâm cừu đại hận của Thẩm Bạch Lộ."

"Trương Huệ Thông sẽ không dùng Lý Kim."

https://thuviensach.vn

"Chính bởi vậy nên tôi mới gửi lời mời cho gã, nếu cuối cùng Tần Nùng chọn đưa Lý Kim tới, lúc ấy cho cô ta ăn hụt. Cuối cùng chọn Khương Duệ Quân, Tần Nùng sẽ sinh ra lòng nghi ngờ với cậu ta."

Thế An bất đắc dĩ cười: "Anh muốn ly gián để kéo Khương Duệ Quân về đây?"

"Vì sao không? Nếu cậu ta có thể vào An Long thì lại là một gốc cây rụng tiền." Lý Niệm giữ tay Thế An lại: "Anh phải nói với Thiện lão nhé, để ông ấy úp mở giúp chúng ta."

Thế An hết cách với sự hẹp hòi của Lý Niệm: "Tùy anh, tôi chỉ khuyên anh một câu, tôi thấy Chung Việt rất để tâm đến anh, anh đừng vô tình như thế. Nếu thật sự có Khương Duệ Quân trong tay rồi, chẳng lẽ anh sẽ vứt bỏ Chung Việt."

"Cậu ấy là nghệ sĩ, tôi là người đại diện, tôi với cậu ấy có thể có cảm tình gì? Cậu ấy bị nói lắp, tôi vẫn cố gắng cho cậu ấy đi đóng phim của Tang Viện Triều, vậy là hết lòng hết dạ rồi chứ?"

Thế An im lặng nhìn anh: "Ngay cả người ngoài như tôi cũng nhìn ra, cậu ấy luôn nghe lời anh, anh lại không coi trọng cậu ấy."

"Luôn nghe lời tôi?" Lý Niệm cười lạnh, "Vừa rồi cãi tôi đấy thôi. Được rồi, chủ tịch Kim, đừng có áp dụng cái trò Quỳnh Dao của anh lên người tôi, Chung Việt tốt hay không là chuyện của chính cậu ấy, tôi không phải mẹ ruột của Chung Việt."

Bạch Dương chạy theo Chung Việt ra ngoài, Chung Việt vẫn đi thẳng về phía trước, cậu bước theo sau. Chung Việt chân dài càng đi càng nhanh, Bạch Dương chịu đựng tủi nhục chạy theo sau như một con chó pug.

Chung Việt không đi thang máy, chạy một mạch thẳng sáu tầng, Bạch Dương chạy theo mà không còn hơi sức kêu "Tiểu Chung đợi đã", đành

https://thuviensach.vn

theo Chung Việt đi ra ngoài đường phố.

Bạch Dương rất sợ Tiểu Chung nghĩ quẩn đi ra đường tông xe.

Chung Việt chợt ngừng lại, quay đầu nhìn Bạch Dương. Bạch Dương không kịp đề phòng, đâm sầm vào ngực Chung Việt, hai người đều ngã ra đất.

"..... Tiểu Chung, tôi đánh Lý tổng giúp cậu rồi."

Cậu coi như là đã bắt kịp Chung Việt, bắt được rồi thì không chịu buông tay, mặt mày đỏ bừng nói Lý Niệm đã đền tội rồi, cậu đừng tức giận nữa.

Chung Việt đỡ cậu dậy, phì cười.

Lúc cười lên thật là khuynh quốc khuynh thành, chứng nhan khống của Bạch Dương lại bùng nổ.

Bọn họ ngồi trên bồn hoa bên cạnh, Chung Việt vuốt mái tóc dài cột lên, miệng ngậm dây buộc tóc, "Tôi không giận."

Bạch Dương hâm mộ nhìn mái tóc như quảng cáo dầu gội đầu của Chung Việt, "Lý tổng thiếu đánh, quay về tôi sẽ bảo Kim Thế An mắng anh ta."

Chung Việt cột chặt tóc lên, hơi lắc lắc đầu, "Anh Niệm không sai, anh ấy muốn, tốt cho tôi."

Bây giờ Chung Việt đã nói chuyện trôi chảy hơn rất nhiều, nghe không giống nói lắp mà giống tính cách lạnh lùng tiếc chữ như vàng.

"Bạch Dương, tôi với cậu, không giống nhau." Chung Việt nhìn Bạch Dương, "Tôi không thích đóng phim."

".....Vậy cậu thích cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Ca hát." Chung Việt nói.

Ca hát là thời điểm Chung Việt hoàn mỹ không khuyết điểm, sẽ không vì chứng nói lắp này mà cảm thấy mình khuyết thiếu.

"Đúng..... Tiểu Chung hát siêu cấp hay." Bạch Dương cảm động gật đầu, "Cậu làm ca sĩ, nhất định có thể trở thiên vương."

Dưới lầu gió lạnh thổi vù vù, Bạch Dương quen thời trang phang thời tiết, chỉ mặc một cái hoodie, áo khoác cậu vẫn để ở văn phòng. Chung Việt cởi áo khoác ra, Bạch Dương vội từ chối: "Cậu cũng mặc ít, không thì chúng ta trở về đi."

Chung Việt đưa một bên tay áo cho Bạch Dương: "Chui vào đây, ngồi cùng nhau cho ấm."

Năng lực bạn trai của Chung Việt bùng phát rồi, Bạch Dương thế mà hơi đỏ mặt. Người khác là huynh đệ chia nhau cái quần, bọn họ dù gì cũng coi như là bạn thân cùng mặc chung cái áo bông.

Chung Việt nắm lấy tay Bạch Dương, "Tôi nghĩ chúng ta, rồi cũng sẽ có ngày, phải tách ra. Bạch Dương, cậu có con đường của cậu, tôi, cũng có lựa chọn của tôi."

Bạch Dương hơi không hiểu.

Tôi muốn sáng tác âm nhạc, Chung Việt nói, trước kia anh Niệm muốn tôi làm gì tôi đều thuận theo ý anh ấy, nhưng bây giờ tôi đã hiểu, tôi có giấc mơ của tôi.

- ----- Cậu không chỉ có Lý Niệm, cậu còn có giấc mộng của riêng cậu. Bạch Dương thích đóng phim và đã được như mong muốn, cậu rất hâm mộ, cũng vui thay cho Bạch Dương. Nhưng cậu không thích đóng phim.

https://thuviensach.vn

Cậu không phải là người giỏi diễn đạt, cũng không giống như Bạch Dương có thể truyền cảm cho người khác. Sắm vai nội tâm một người khác, đối với Chung Việt là quá khó.

Chung Việt biết nếu mình khỏi bệnh cũng không thể đạt được bản lĩnh đọc đài từ như những diễn viên khác. Cậu yêu âm nhạc, nhiệt tình yêu nó. Con người không thể chỉ có mỗi tình yêu, trong dòng đời đằng đẵng này, còn có rất nhiều giấc mộng để người ta theo đuổi.

Bầu trời có vô số những vì tinh tú, nỗ lực thắp sáng, sẽ có ngày chói lọi.

"Tiểu Chung, cậu buông tay với Lý tổng à." Bạch Dương sợ hãi hỏi.

"Không, tôi muốn cứu anh ấy, cho nên, tôi muốn thành công."

Chung Việt nhẹ giọng đáp.

..... Bạch Dương chợt cảm thấy mình được ánh sáng thần thánh hắt đầy mặt, Lý Niệm bị bệnh nan y gì à? Không có tiền chữa bệnh?

"Nhưng Lý tổng chắc gì đã đồng ý, bây giờ ca hát khó thành công lắm."

Chung Việt không đáp, chỉ ngại ngùng mỉm cười.

Lần đầu tiên Bạch Dương phát hiện ra Chung Việt là người rất kiên định, cậu đã quyết thì không ai có thể lay chuyển được.

Cậu không rõ Chung Việt rốt cuộc muốn gì, nhưng xuất phát từ bản năng, Bạch Dương cho rằng Chung Việt đã làm đúng.

"Chúng ta sẽ giải tán sao?"

Bạch Dương kìm lòng không nổi mà hỏi.

https://thuviensach.vn

Chung Việt nắm chặt tay Bạch Dương dưới lớp áo, "Không rời xa nhau, mãi mãi."

Cõ lẽ bọn họ sẽ bước trên những con đường khác nhau, giống như hạt mầm theo gió bay đi xa, đều tự lớn lên thành một gốc đại thụ che trời. Nhưng chỉ cần đừng lãng quên nhau, vậy thì vĩnh viễn sẽ không chia lìa.

Bạch Dương nhìn bầu trời mùa đông tạnh ráo, xanh ngắt một màu chẳng hề ưu tư. Gió Bắc nổi lên, giống như trên những tầng mây cao ấy có loài côn bằng đang giương cánh rồi tung hoành ngàn dặm trời xa.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 57: Ngày Đông Chí

Edit: Dờ

Gần đây Trịnh Mỹ Dung thấy Kim Thế An lại chạy tới An Long, thế là nói bóng nói gió: "Cậu theo đuổi lại rồi?"

Thế An chỉ mỉm cười: "Một người hay hai người thì có gì khác nhau."

Trịnh Mỹ Dung không nói gì, Thế An đã bẫy chị một lần, nhưng hiện tại chị không còn ý định khác. Kim Thế An có thể lấy chuyện Thang Kỳ Ký ra để áp chế chị, tất sẽ có những cách khác để khống chế chị.

Kim Thế An đưa địa chỉ của Thang Kỳ Ký cho chị, vậy Khưu Mẫn Tuyền và Uông Lỗi đâu? Chị cũng chẳng ngốc, chị đã tìm đôi cẩu nam nữ đó khắp mọi nơi, nhưng bọn chúng như đã biệt tăm biệt tích.

Trước khi tìm ra chúng, chị quyết định sẽ làm đâu chắc đó để đấu với Kim Thế An.

Nói đi cũng phải nói lại, chị là một người theo chủ nghĩa sùng bái kẻ mạnh, chỉ cần Kim Thế An không phải là kẻ bất tài, chị đương nhiên tình nguyện theo hắn. Huống chi là còn có món lợi lớn phía trước.

Kim Thế An dặn dò chị: "Trước năm mới, đi quyên góp một khoản cho nghĩa trang liệt sĩ thôn Thạch Kiều, về sau hàng năm cứ thế mà làm."

Trịnh Mỹ Dung gật đầu, ba nghìn năm nghìn cũng là quyên, một vạn hai vạn cũng là quyên, có tấm lòng là tốt rồi. Kim Thế An có vẻ cũng đã học

https://thuviensach.vn

được cách giữ thể diện, đây là chuyện tốt.

Thế An nhìn chị, rốt cuộc không nói về chuyện tiền. Lý Niệm có tìm hắn mấy lần, nhắc tới chuyện đầu tư cho "Tần Hoài mộng", hỏi hắn có thể cho An Long một khoản nữa không.

Phim nghệ thuật không giống phim hành động, phí sản xuất phim nghệ thuật dao động rất lớn, có lúc quay kiểu tiết kiệm thanh tân thoát tục, cũng có lúc điên cuồng đốt tiền chế tác lớn.

Trương Huệ Thông luôn cố gắng đạt tới hoàn mỹ. Trước kia khi ông quay "Hôn Tang" - một bộ phim thuộc thể loại nghệ thuật ít người xem, ông không tiêu nhiều tiền, thế nhưng bây giờ quay "Tần Hoài mộng", ông yêu cầu Lý Niệm phải đáp ứng đủ nguồn tài chính.

Trương Huệ Thông muốn tái hiện lại Nam Kinh thướt tha yêu kiều của thời đại ấy một cách đầy đủ và chân thật nhất ---- rất nhiều người biết đến Bắc Bình, biết Thượng Hải, biết Hồng Kông, thậm chí biết Trùng Khánh ---- Nhưng người ta đã quên, Nam Kinh thời dân quốc cũng thực sự là phong nguyệt vô biên.

Vương thành của sáu triều đại, cố đô thời dân quốc, nó đã chôn vùi cùng với thời gian, giống như tuyệt sắc hào môn bị khóa kín nơi hậu viện tăm tối, Trương Huệ Thông muốn vén lên tấm màn che mặt ấy, khiến cho cả thiên hạ đều phải kinh diễm.

Trương Huệ Thông điều động ekip làm phim của ông ở Đài Loan và Mỹ về, đặc biệt tập hợp lại để hoàn thành bộ phim lớn này.

Lý Niệm cho Bạch Dương và Kim Thế An xem một danh sách dài với nhưng cái tên vô cùng xa hoa, từ chuyên gia nhiếp ảnh đến người tuyển diễn viên, từ chỉ đạo nghệ thuật đến thiết kế mỹ thuật, sau tên của mỗi người đều là một loạt những giải thưởng tỏa sáng chói lóa.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương chỉ cảm thấy mờ mịt, mà Lý Niệm thì thấy ví tiền của anh đang chảy máu.

Đây chân chính là sản xuất phim cấp bậc Hollywood. Trương Huệ Thông thực sự biết cách tiêu tiền.

Mà tiền thì vẫn cứ trôi ra ngoài như nước. Bối cảnh phải chân thực, trang phục phải hoàn mỹ, đạo cụ phải chi tiết, một khâu cũng không được thiếu, mỗi một cái đều tốn tiền.

"Tiền hơi thiếu, ngân sách còn không tới một trăm triệu, phim của Tang Viện Triều tháng sau mới chiếu, ít nhất phải nửa năm nữa mới hồi vốn được."

Thế An nghe Lý Niệm nói vậy, nghĩ ngợi một lát: "Tạm thời tôi không đầu tư cho bên này được, mới vừa ổn định được Trịnh Mỹ Dung, không cần khiến cô ta nghi ngờ thêm nữa. Cứ từ từ đã, chờ qua năm mới rồi nói."

Lúc trước hắn liên tục rót tiền cho An Long để phân tán quyền hành của Trịnh Mỹ Dung. Bây giờ Trịnh Mỹ Dung đã tạm bình ổn, Kim Thế An cũng không mong muốn Lý Niệm quá kênh kiệu. Hắn hỏi Lý Niệm, "Nguồn vốn quay phim cần phải đáp ứng ngay lập tức?"

"Cũng không hẳn, cứ cho Trương Huệ Thông quay đi, để tôi thương lượng lại với Tang Viện Triều. Có điều tôi cũng phải nhận lỗi với anh một chuyện." Lý Niệm xoa tay, "Tỷ lệ chia lợi nhuận mà tôi bàn với Tang Viện Triều rất là thấp, đầu tư năm mươi triệu vào đó, về đến tay chúng ta tính cả lời vẫn chưa tới một trăm triệu."

Thế An cũng chẳng bất ngờ, "Nếu tỷ lệ chia lợi nhuận không thấp thì ông ấy cũng đâu cho anh đầu tư. Lúc trước có ông ấy làm tấm chắn nên mới bình ổn được cổ đông đấy chứ."

https://thuviensach.vn

Tóm lại là không thiệt hại, vấn đề này không lớn. Về phần tài chính năm sau thì còn phải xem xét.

"Anh yên tâm đi, Trương Huệ Thông một lòng một dạ muốn quay bộ phim này, ông ấy sẽ không bỏ gánh giữa đường vì thiếu hụt tài chính đâu." Lý Niệm cam đoan.

"Anh bảo đưa hai bản hợp đồng tới cho Tần Nùng, đưa chưa?"

"Đưa rồi, chờ xem kịch vui đi." Lý Niệm cười.

Đông chí, Bạch Dương và Thế An cùng nhau ở trong biệt thự khu Thê Hà. Bầu trời đã âm u suốt nhiều ngày, giống như sắp có tuyết rơi mà mãi không chịu rơi xuống.

Cả Nam Kinh bị bao trùm trong không khí âm trầm khó nói thành lời, người thất tình thì thấy hiu quạnh, mà những người có tình đều nhìn ra sự quyến luyến.

Bọn họ là những người có tình, bầu trời đầy mây mù như thể thả xuống một bức màn che, tiện cho họ làm một số chuyện không biết xấu hổ ngay giữa ban ngày, như thể hai con ngỗng cùng vượt qua mùa đông, làm gì cũng phải dính một chỗ.

Bạch Dương quấn quýt đòi Thế An dạy cậu viết chữ, "Lỡ mà đạo diễn muốn em quay cảnh viết chữ thì sao? Em không muốn cho tay của người khác vào ống kính, một cảnh quay dài liền mạch mới có cảm xúc."

"Tôi cũng đâu có viết tình tiết như vậy trong kịch bản." Thế An chỉ cười.

Hai người tay nắm tay viết chữ, viết mãi viết mãi, bút chẳng biết đã rơi đi đâu, mực loang khắp bàn, trên giấy là những từ ngữ lộn xộn mà ướt át: "Chi phấn hương tiêu lại khứ thiêm, xuân hận áp mi tiêm*."

https://thuviensach.vn

*Lời thoại của Hồng nương nói về tiểu thư Thôi Oanh Oanh trong vở Tây Sương Ký - Phần 3 - Chương I - Cảnh thứ nhất, khi Thôi Oanh Oanh sai Hồng nương sang thăm Trương Quân Thụy đang ốm tương tư:

Phấn son lười cả điểm trang!

Đường kim, mũi chỉ không màng đến tay!

Buồn xuân đè nặng đôi mày!

Trái tim ai đó hoạ chữa được bệnh này cho ai!

Đây đúng là đàn gảy tai trâu, có viết ướt át hơn nữa thì Bạch Dương vẫn không hiểu, chỗ cậu hiểu thì cậu còn giả ngốc. Thế An nghiêng người kéo Bạch Dương vào lòng, từng câu từng chữ dạy cậu, hỏi cậu có nghĩa là gì.

"Sao mà em biết được, lúc đến trường có học đâu."

Thế An huơ cây bút lông trước mặt cậu, "Em theo tôi lâu như vậy, tôi dùng miệng đút em, cũng nên đút nước mực vào bụng em rồi chứ."

Bạch Dương đỏ mặt, "Đút lúc nào."

Thế An đặt đầu bút lông vào miệng nhấp một chút, "Bây giờ đút em."

Quá buồn nôn, người này cầm thú lên thì không còn là người. Bạch Dương cười đẩy hắn ra, Thế An giữ eo cậu lại: "Đút vào miệng hay vào đâu?"

"Đút vào đầu anh!"

Cậu còn chưa mắng xong đã bị một nụ hôn lấp miệng, hương mực nước có chút kỳ quái, lần đầu tiên Bạch Dương nếm thử vị mực, sự tò mò của cậu nổi lên, thế là không nhịn được liếm láp trong miệng Thế An như một chú mèo.

https://thuviensach.vn

Thế An ngậm lấy môi Bạch Dương, "Ngon không?"

"....." Bạch Dương chép miệng, "Hơi đắng, lại có vị ngọt nhẹ. Em cứ nghĩ mực sẽ hôi lắm."

"Đắng là tro gỗ thông, ngọt là lòng trắng trứng. Đây là mực Huy Châu mà người ta đưa tới, em là người An Huy mà lại không biết." Thế An vươn tay cọ mũi cậu, "Ăn nữa không?"

Hai người dùng các kiểu khác nhau để ăn nước mực, bất chấp bút lông trong tay đã rơi xuống lòng một người, rồi lại lăn lên thân người kia, khắp quần áo là bằng chứng phạm tội của rất nhiều nụ hôn điên cuồng.

Thư phòng bị phá hoại rối tung rối mù, Thế An sai người làm đi thu dọn, lại bảo Paul đến miếu Phu Tử mua hạt dẻ rang. Gần tối, hai người ngồi trên thảm trải sàn phòng khách tầng hai, vừa ăn hạt dẻ vừa ngắm ánh nắng chiều lấp ló sau những đám mây bông, tỏa ra những tia sáng ấm áp êm dịu.

Bạch Dương bóc được hai hạt thì bắt đầu làm nũng. Thế An ngồi, cậu nằm ghé vào đùi hắn há miệng chờ ăn. Hạt to chê to, hạt nhỏ chê nhỏ, rất giống con mèo bị chiều hư.

Thế An bóc hạt dẻ, hỏi cậu: "Sắp năm mới rồi, tôi với em cùng về An Huy được không?"

"Không được....." Bạch Dương lập tức gạt đi, "Bố em sẽ giận lắm, đừng về thì hơn."

"Vậy đón bác trai qua đây cùng mừng năm mới, để ông ấy ở nhà một mình rất vắng vẻ."

"Không cần, em chuyển tiền cho ông ấy rồi, năm mới học viện có hoạt động mà, ông ấy không nhàn rỗi đâu."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương thực sự sợ nhìn thấy Bạch Phú Cường. Nhất định Bạch Phú Cường đã thấy tấm ảnh chụp kia rồi, có lẽ bởi cậu đang thăng tiến sự nghiệp cho nên ông mới chịu đựng không nổi cáu.

Nếu gặp nhau thật, Bạch Dương sợ bố cậu sẽ tay không xé xác Kim Thế An.

Cậu chuyển tất cả tiền catse đóng phim cho Bạch Phú Cường, không nhiều lắm, chưa đến một trăm nghìn tệ ----- Tuy cậu đóng rất nhiều phim, nhưng đa số đều là lấy tiền catse thấp để tranh thủ cơ hội. Về phần phí quảng cáo và đại ngôn, Lý Niệm đã quang minh chính đại nói với cậu: Công ty trừ rồi, bởi vì phải huy động tài chính cho "Tần Hoài mộng".

Hắn rồi, Bạch Dương và Chung Việt đều là những người không so đo tính toán tiền bạc, huống chi tiền của Lý Niệm cũng là tiền của Kim Thế An.

Đối với diễn viên, quay phim cả một năm mà chỉ kiếm được chút tiền ấy thì không đủ nhét kẽ răng. Nhưng đối với người thường, khoản tiền này có lẽ đã là mức thu nhập đáng tự hào.

Có lẽ Bạch Phú Cường vẫn còn giận, thế nên chưa chuyển hoàn cho cậu.

Thế An thấy cậu ưu sầu, hắn biết chuyện cha con không thể giải quyết ngày một ngày hai, chỉ đành lấy chuyện khác để dỗ Bạch Dương, Thế An hỏi cậu: "Sao em lại nghĩ tới chuyện xem Hoàn Hồn Ký?"

"Hoàn Hồn Ký là cái gì?"

"Chính là Mẫu Đơn Đình."

"Ồ, Côn khúc à." Bạch Dương lừa dối cho qua chuyện, "Thì xem chơi thôi."

https://thuviensach.vn

Thế An đổ vỏ hạt dẻ lên mặt cậu, "Không chịu nói thật?"

Bạch Dương né trái né phải, "Lúc trước anh dạy em đấy còn gì."

"Rồi sao?"

"Có một lần em xem, thế là nhớ đến anh. Lúc ấy mới biết hóa ra thứ anh dạy em chính là Côn khúc."

"Cho nên?"

".....Cho nên em xem thêm vài lần thôi."

Thế An gạt vỏ hạt dẻ trên mặt cậu, "Vì sao?"

Tên này biết rồi còn cố hỏi, Bạch Dương tức giận nắm lấy vỏ hạt dẻ ném hắn, "Thì nhớ anh đó!"

Thế An không tránh, chỉ nhìn cậu. Bạch Dương bị nhìn thì rất mất tự nhiên, vươn tay che mắt hắn lại, "Nhìn em làm gì."

"Tôi đang nghĩ," Thế An nắm lấy tay cậu, hôn khẽ từng cái một, "Sao em lại đáng yêu như vậy. Dù cho thiên đao vạn quả, tôi cũng phải cầu xin bác trai cho phép tôi và em được ở bên nhau."

Bạch Dương nghe vậy thì bùng nổ tại chỗ.

Được rồi, thư phòng bị phá hoại, phòng khách còn có thể thoát nạn sao?

Hôm nay vẫn là một ngày vất vả của Paul.

Như lời Lý Niệm nói, Tần Nùng nhận được hai lời mời casting. Một cho Khương Duệ Quân, một cho Lý Kim. Lúc cô nhận được bản hợp đồng, Khương Duệ Quân và Lý Kim cũng nhận được điện thoại, bọn họ được

https://thuviensach.vn

thông báo rằng đây là tác phẩm lớn của Trương Huệ Thông --- Không, có lẽ là một bộ phim chế tác lớn nhất của năm sau ở phạm vi trong nước.

Nhiều năm như vậy, Lý Niệm vẫn còn coi cô là con rối, không chịu buông tha cho cô. Cô là một con rối bị vứt bỏ, lúc nào nhớ tới thì sẽ kéo đi sợi chỉ duy nhất còn lại trong tim cô.

Cô hiểu lý do vì sao, là vì cô cầu được ước thấy.

Cô thật sự hết cách với anh.

Tần Nùng nhìn hai bản hợp đồng, không khỏi cười lạnh.

Tần Nùng giấu hai bản hợp đồng phim ấy mấy ngày, một câu cũng nhắc tới. Cô cũng rất tò mò, Lý Niệm và Khương Duệ Quân ai sẽ là người không nhịn được trước tiên?

Người tới trước là Khương Duệ Quân.

Lúc cậu tới, Tần Nùng mới chụp xong bìa tạp chí, đang tẩy trang. Khương Duệ Quân cũng được lên ảnh ở nội dung bên trong tạp chí, vì tránh nghi ngờ, cô không dẫn theo Lý Kim.

Suốt quá trình quay chụp, Khương Duệ Quân đều như thể không có chuyện gì. Cậu không nói, Tần Nùng lại càng không nhắc.

Kết thúc công việc, cô ngồi trong phòng hóa trang tháo mi giả, Khương Duệ Quân đi vào, nói thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn đóng phim của Trương Huệ Thông."

Tần Nùng thong thả tháo mi, không nhìn cậu, chỉ cười nói với thợ trang điểm: "Chị Du vất vả rồi ạ, em còn có việc bên này."

Thợ trang điểm thức thời đi ra ngoài, hai trợ lý cũng theo ra cửa.

https://thuviensach.vn

Tần Nùng ngắm kỹ mình trong gương, nếu không nhìn kỹ thì dung nhan vẫn vô cùng tỏa sáng, cô cố gắng nở một nụ cười dịu dàng, khóe mắt hiện lên một chút vết nhăn không rõ dưới lớp trang điểm đậm.

"Có phải chị già rồi không." Tần Nùng hỏi.

"Vẫn được, có tý vết chân chim." Khương Duệ Quân trả lời thẳng thắn, "Những so với những đại hoa cùng tuổi khác thì bảo dưỡng vẫn tốt lắm."

Tần Nùng không vui, tự nhận xét khóe mắt mình: "Không nên đổi thợ trang điểm, người này làm không tốt bằng Jimmy, chị thấy da xuống sắc nhiều quá."

Trong gương, bàn tay như ngọc của cô đang khẽ đặt lên khóe mắt, thật sự là một con hồ ly xinh đẹp.

Khương Duệ Quân im lặng ngồi xuống sau cô, nhìn cô ngắm chính mình trong gương. Tần Nùng nói: "Hình như chị gầy đi rồi, xương sườn cũng lộ ra, vừa nãy thợ chụp nói đường nét trên lưng của chị nhìn không đẹp."

Nữ minh tinh đều là thế. Có bao nhiêu vòng nguyệt quế ảnh hậu thị hậu đi chăng nữa thì suy cho cùng vẫn là những người lấy sắc đẹp để đổi lấy sự yêu thích. Một khi dung nhan héo tàn, người ta đâu thèm quan tâm quá khứ cô đã từng tuyệt sắc ra sao, một khi già đi, xấu xí, những lời nhận xét ác ý và chê cười sẽ đồng loạt kéo đến. Giống như sự xinh đẹp trong quá khứ không phải là vinh quang, mà chỉ là thứ để tôn lên nỗi sỉ nhục hôm nay khi đã già rồi.

Các cô rất khổ. Mỗi ngày đều phải chiến đấu không ngừng với những nếp nhăn, sợ gầy lại sợ béo, sợ ngực không lớn, sợ thắt lưng không thon, sợ làn da không trắng.

Khi trả lời phỏng vấn tạp chí, Tần Nùng lại phải tao nhã trả lời: "Đẹp từ tâm sinh ra, không sợ già đi."

https://thuviensach.vn

Đúng là chuyện nực cười.

Khán giả đều cho rằng nữ thần sẽ vĩnh viễn không già đi, các cô chịu ân huệ trời cho, phải mãi mãi tuổi thanh xuân. Mà chỉ có người trong nghề mới hiểu, những đóa hoa diễm lệ ấy hàng ngày đều phải phơi mình dưới ánh đèn sân khấu như thiêu đốt, chịu sự ăn mòn của lớp trang điểm, lục đục tranh đấu, tốn công tốn sức. Các cô còn già đi nhanh hơn người thường.

Tuổi trẻ chỉ như một chớp mắt.

Giới giải trí lớn mạnh nhờ vào trăm kiều ngàn mị của các cô để chống đỡ một khoảng trời, thế nhưng lại đối xử với các cô rất hà khắc --- Nam minh tinh khởi đầu khó, nhưng một khi đã nổi tiếng rồi thì con đường về sau rất dễ đi, mà những nữ minh tinh thì luôn giãy giụa trong cái địa ngục của sự truy cầu sắc đẹp, người ta chỉ muốn thấy dung nhan đẹp đẽ mà không muốn thấy cảnh bạc đầu.

Vì sắc đẹp lấn át muôn hoa ấy, các nữ minh tinh không thể không trang điểm, còn có chỉnh sửa hậu kỳ, châm cứu, uống thuốc, chiếu laser, cắt mí mắt, đóng đinh giãn xương cốt, dao kéo tháo gân, tự làm mình mặt mũi bầm dập, giống như quay trở về bụng mẹ mà sinh ra lần nữa. Nhưng dù khuôn mặt có đẹp đến đâu thì chỉ cần lên màn ảnh, đèn chiếu tứ phía, tất cả những điểm không hoàn mỹ sẽ lộ ra. Dưới sân khấu khuynh quốc khuynh thành ra sao, lên màn ảnh cũng chỉ vậy mà thôi.

Đó là một tràng bạch cốt không thấy máu, hút hết máu của những kẻ xa hoa, người cũ đi, người mới lại đến.

Tại nơi đầy phấn son và thuốc súng ấy, Tần Nùng chiếm cứ một phương. Người khác sẽ không bao giờ biết được Tần Nùng vốn dĩ đã rất đẹp, cũng vì giữ gìn cái sắc đẹp hơn người đó mà cô rất khắt khe với bản thân mình.

Người ta chỉ tùy tiện xem ảnh của cô, xem phim cô đóng, nhìn chán rồi còn cảm thấy mình cũng chẳng kém Tần Nùng là bao.

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ đây là một nghề rất tàn khốc, đại đa số người ta sống rất bi thảm, Tần Nùng cũng không ngoại lệ.

Khương Duệ Quân không có tâm trạng đi thương hại cô, ai mà không già đi? Tần Nùng hiển nhiên cũng không cần cậu thương hại.

"Cậu muốn đóng phim của Trương Huệ Thông, nhưng cậu đã hỏi chị chưa?"

Tần Nùng đặt miếng giấy bông phía dưới vòi xịt lọ nước tẩy trang rồi nhẹ nhàng ấn xuống, ánh mắt vẫn còn nhìn thắt lưng của chính mình.

"Tôi đang hỏi chị đấy."

Tần Nùng quay ra thản nhiên cười: "Cậu phù hợp hơn Lý Kim, nhưng đó là phim của An Long."

Mi giả đã tháo ra, phấn mắt cũng đã lau một nửa, nếu tàn trang này đặt lên khuôn mặt của một người phụ nữ khác thì có lẽ sẽ rất thảng thốt, rất tiêu điều, mà Tần Nùng thì thật sự xinh đẹp, khuôn mặt ấy vẫn đẹp một cách hút hồn.

Tần Nùng lau bông có nước tẩy trang lên mặt, "Duệ Quân, Lý Kim là bạn trai chị, chị rất khó xử --- Trong hai người, chị để ai nhận phim cũng không ổn."

Chỉ có yêu phụ cực kỳ xinh đẹp mới có gan tẩy trang trước mặt đàn ông, cũng chỉ có yêu phụ cực kỳ xinh đẹp mới dám biểu hiện ra sự khó xử của một ả trà xanh trước mặt đàn ông.

Khương Duệ Quân đôi khi rất bội phục sự vô tư của cô.

"Chị rất rõ Lý Kim là người thế nào, anh ta vừa mới đóng phim của Tang Viện Triều, bây giờ nếu nhận tiếp phim của Trương Huệ Thông, vậy thì nổi

https://thuviensach.vn

tiếng chắc rồi." Khương Duệ Quân thờ ơ đáp.

Tần Nùng bật cười, "Nhưng chị sợ cậu nhận phim này rồi, tâm tư sẽ không đặt ở chỗ chị nữa."

"Tâm tư tôi đã khi nào đặt ở chỗ chị."

- ----- Thật là vô tình, Tần Nùng liếc cậu bằng một ánh nhìn quyến rũ, mà cố tình cô lại thích cái tính không sợ trời không sợ đất ấy của cậu.

Rất giống người kia.

Khương Duệ Quân nhíu mày, "Cho tôi cơ hội này, được không."

"Nếu chị không cho?"

"Vậy tôi sẽ tự đi casting, mà có lẽ Trương Huệ Thông cũng giống Tang Viện Triều, cảm thấy Lý Kim tốt hơn."

Cậu biết cô sẽ khoan nhượng.

Tần Nùng quay lưng đi, cẩn thận tháo trang sức, lau hết son phấn, trở về với khuôn mặt thanh thuần vô tội. Cô vươn tay gạt hết đống bông tẩy trang dơ bẩn xuống đất, lại soi gương.

"Chị sợ quay phim ấy xong, cậu sẽ ngày càng gần với người bên An Long, chị còn lại gì."

Khương Duệ Quân đáp lại ngắn gọn, "Tôi muốn đóng."

Tần Nùng không nói gì, lấy một bao Thập Nhị Thoa từ trong túi xách ra, điếu thuốc lá tinh xảo dành cho phái nữ chậm rãi bốc khói giữa đôi môi cô.

Khương Duệ Quân nhìn vào mắt cô qua gương, nặng nề lặp lại, "Tôi muốn đóng."

https://thuviensach.vn

- ----- Cho dù nói một câu rằng đó là phim của Trương Huệ Thông, vậy cũng được mà? Lý do nhiều như thế, bất kể là lý do gì cũng có thể thuyết phục cô, nhưng cậu chẳng nhắc lấy một lời, chỉ nói ba chữ, cậu muốn đóng.

Quả thực giống như một đứa trẻ đang cố tình gây sự, cậu đã bao giờ nghĩ cô sẽ cảm thấy thế nào chưa.

"Thôi." Cô nói: "Đừng bỏ chị là được, chị hy vọng cậu vẫn còn lương tâm." Cô đảo ánh mắt linh lợi, "Sau này cậu sẽ đến An Long chứ."

"Không," Khương Duệ Quân nói, "Tôi chỉ muốn đóng phim, vậy thôi."

Tần Nùng nhẹ nhàng gật đầu.

Cho dù cậu muốn làm gì, cô cũng tình nguyện cưng chiều --- Ai bảo cậu giống đến vậy!

Mà Khương Duệ Quân cũng không muốn nói nhảm với cô nữa, nếu cô đã đồng ý, vậy thì cậu có thể đi rồi. Cậu chẳng chào hỏi, cất bước đi ra cửa.

"Duệ Quân, có phải cậu thích ai đó rồi không?"

Tần Nùng chợt lên tiếng sau lưng cậu.

"Vậy cũng không liên quan gì đến chị."

Khương Duệ Quân không quay đầu lại, giọng điệu vẫn rất thờ ơ.

"Cậu tốn bao nhiêu công sức, phim gì cũng tìm mọi cách để được đóng chung, cậu ta hút bao nhiêu máu trên người cậu rồi? Duệ Quân, cậu chưa bao giờ xin chị, mấy lần cầu xin chị đều là vì cậu ta, cậu có ý gì đây?"

Khương Duệ Quân vẫn không quay lại, "Tôi xin chị một việc nữa, xin chị bớt lo chuyện bao đồng."

https://thuviensach.vn

Tần Nùng không giận.

"Đừng vì một người không thể, một chuyện không thể mà lãng phí một tình cảm không có kết quả. Chị thực sự khuyên cậu đấy."

Khương Duệ Quân rốt cuộc cũng quay lại nhìn chị.

Tần Nùng im lặng, dưới ánh đèn, khuôn mặt cô như chim sa cá lặn, như một chiếc lá sen trong gió, u buồn đọng hơi sương.

Cậu thường xuyên thấy vẻ mặt ấy của Tần Nùng ở trong phim. Nhưng trong đời thực, cậu chưa bao giờ thấy cô như vậy.

"Có khuyên cậu cũng chẳng nghe đâu, các cậu đều là cùng một loại người."

Tần Nùng điềm tĩnh nở nụ cười.

Khương Duệ Quân không biết cô đang nói tới ai.

Cậu đi ra ngoài, để lại Tần Nùng ngồi trong phòng. Cửa đóng lại, giống như đã khóa kín cả một thế giới đầy lạnh lẽo thê lương.

- ----------

Phổ cập kiến thức time.

Thấy chi tiết ăn nước mực của đôi chim cu vừa tình thú vừa vô lý nên tôi mới tìm hiểu, hóa ra mực Huy Châu (徽州墨) ăn được thật, thậm chí người ta còn làm bánh mực Huy Châu, thua =)))) Mà thỏi mực nhìn đẹp quá uwu.

Một chiếc vi điều về phương pháp làm mực Huy Châu:

https://www.youtube.com/watch?v=zoF5zyItKHY

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 58: Dựng Cảnh

Edit: Dờ

Studio của Tần Nùng gọi điện thoại tới, lịch trình của Lý Kim đã đầy, Tần Nùng muốn Khương Duệ Quân tham gia đóng phim, chỉ có một yêu cầu duy nhất đó là Khương Duệ Quân phải đóng nam chính.

Thế An và Lý Niệm đều thấy hơi ngoài dự đoán.

"Anh nói xem, có phải Lý Kim nháo loạn gì với Tần Nùng không."

"Nháo loạn hay không thì không biết, chừng nào anh mới buông tha cho Tần Nùng." Thế An đôi khi cảm thấy Lý Niệm không giống chó mà giống một con vương bát, cắn mãi không chịu nhả ra.

Có đáng không?

Vì chuyện phiên vị mà Lý Niệm với Tần Nùng đã lá mặt lá trái vài ngày, chỉ nói là xem ý của Trương Huệ Thông. Tần Nùng gọi điện thoại cho Trương Huệ Thông, đạo diễn Trương rất quả quyết: "Tiểu Khương từng đóng điện ảnh, đất diễn cũng nhiều hơn Bạch Dương, tôi cảm thấy vai của cậu ấy chính là nam chính."

Tần Nùng không nói gì, studio của cô cũng không ý kiến gì nữa.

Bây giờ nói chuyện phiên vị một phiên vị hai chẳng có ý nghĩa gì hết, chờ tới lúc chiếu phim mới coi như ván đã đóng thuyền. Phim vừa mới khai máy, ai cũng không muốn giở trò trong đoàn của Trương Huệ Thông ---

https://thuviensach.vn

việc gì phải đắc tội đạo diễn danh tiếng? Chờ tới lúc tuyên truyền mới là trận chiến thực sự.

Trương Huệ Thông biết khả năng của Khương Duệ Quân, đương nhiên rất vui vẻ, ông đã bắt đầu bắt tay vào dựng bối cảnh. Nam Ảnh, Xưởng Tháng 8,... tất cả studio sản xuất phim đều bị Trương Huệ Thông độc chiếm. Ông già hơn sáu mươi tuổi này tự mình làm mọi thứ, còn ra cả phim trường giám sát thi công.

Thế An nhìn ông, Trương Huệ Thông hơi buồn rầu: "Bây giờ không còn lại nhiều đồ vật thời đó, tôi tìm cái bàn làm việc thời dân quốc mà mãi không tìm được, một cái chén nước nhỏ cũng không có. Tôi ở nước ngoài làm phim về thập niên 60, cái gì cũng có, mà về nước thì thiếu thốn đủ bề."

Ngoại cảnh cũng gặp phải vấn đề tương tự. Lý Niệm chạy khắp nơi, nhờ được cục quản lý văn vật của thành phố đồng ý cho đoàn phim mượn kiến trúc làm bối cảnh với điều kiện không được làm tổn hại.

Việc này trái lại là công lao của Hứa Chi Liễu, nếu lúc đó Hải Long không trợ giúp xây dựng lại khu cũ và tu sửa văn vật thì cục quản lý cũng không đồng ý dễ dàng như vậy.

Về mặt lưu giữ những kiến trúc văn hóa di sản, Nam Kinh đã làm rất tốt. Không chỉ thắng cảnh, ngay cả nhà dân cũng được lưu giữ, cả con đường Ninh Hải đều được giữ lại những kiến trúc từ thời dân quốc.

Theo lý mà nói thì rất phù hợp để quay phim.

Nhưng khi đến lấy bối cảnh thì phát hiện ra có một số kiến trúc cố ý làm theo kiểu cũ, một số thì cách tân không hợp thời, nếu quay phim thì bối cảnh sẽ vô cùng khó coi.

Trương Huệ Thông tiến thoái lưỡng nan, sửa kịch bản hiển nhiên là không thể. Dựng lên ở một nơi khác? Sẽ hao phí một khoản tiền rất lớn. Lý

https://thuviensach.vn

Niệm đưa đề xuất dùng CG dựng cảnh, Trương Huệ Thông cũng không đồng ý.

"Thời tiết và ánh sáng có thể giải quyết bằng kỹ thuật, nhưng bối cảnh mà ỷ lại vào công nghệ thì rất giả tạo. Vấn đề lớn nhất bây giờ là chúng ta không biết nguyên dạng của nó như thế nào, dù cậu có dựng bằng máy tính thì cũng chỉ như trông mèo vẽ hổ mà thôi."

Những nghệ thuật gia nhạy cảm này, họ có thể không chỉ rõ được những kiến trúc còn lưu giữ hiện tại sai ở đâu, nhưng bọn họ có trực giác rằng chắc chắn có tồn tại sai lệch.

Trương Huệ Thông rất khổ sở, "Ài, lúc trước cũng nghĩ đến việc này rồi. Hiếm lắm mới có kịch bản hay, diễn viên tốt, thế mà lại vấp phải vấn đề bối cảnh."

Đây không phải là vấn đề mà Thế An và Lý Niệm có thể giải quyết, việc chuyên nghiệp phải để người chuyên nghiệp làm, thứ bọn họ có thể cung cấp chỉ có tiền mà thôi.

Lý Niệm đào gần hết vốn liếng của An Long mới tạm thời đáp ứng được nhu cầu dựng bối cảnh của Trương Huệ Thông.

Thế An nghe Trương Huệ Thông nói khó làm chi tiết, mới đầu cũng cảm thấy mình không giúp được gì, chỉ nói chuyện với Trương Huệ Thông. Hai người vô tình nói đến chuyện lịch sử, Trương Huệ Thông hỏi gì hắn đáp đó. Có lần kỹ sư thiết kế lấy bản vẽ ra, hắn cũng thuận miệng mà nhắc mấy câu.

"Thực ra vẫn có những chỗ Tây hóa được giữ lại tới giờ chứ không phải sau này mới sửa, trong ấn tượng của tôi thì chính là như thế này."

Thế An nhớ lại, tiện tay vẽ ra giấy con phố Dung Trang trong trí nhớ của hắn, cũng nhớ lại rất nhiều chi tiết nhỏ.

https://thuviensach.vn

"Tôi nhớ thị trưởng khi ấy là Lưu Kỷ Văn, ông ấy thích chụp ảnh, trong nhà treo rất nhiều ảnh chụp. Nhưng ở chính sảnh thì không treo ảnh mà treo một bức chân dung của chính ông ấy do một họa sĩ họ Lý vẽ, phía sau là khói lửa điêu tàn, đại biểu cho ý chí tận trung báo quốc. Mấy năm đó họa sĩ kia rất nổi tiếng ở Nam Kinh, các chính khách đều mời họa sĩ ấy về vẽ cho mình, học theo Lưu Kỷ Văn, treo chân dung của gia chủ ngay chính sảnh."

Người đời sau nghiên cứu so với người đã tận mắt chứng kiến đương nhiên sẽ không giống nhau, mới đầu Trương Huệ Thông cũng không để ý, vài ba lần, thấy Thế An nói chắc như đinh đóng cột, nhóm chuyên gia mới đi tìm tài liệu dựa theo lời nói mơ hồ ấy của hắn.

Một lần khớp, hai lần khớp, tất cả những chỗ Thế An chỉ ra đều hoàn toàn trùng khớp.

Đây không thể gọi là trùng hợp nữa rồi, Trương Huệ Thông hơi bất ngờ, ông rất vui mừng.

"Cậu biết được những chuyện ấy từ đâu? Tôi rất cần các tư liệu đó."

Thế An hơi mất tự nhiên, cũng không thể nói với Trương Huệ Thông rằng hắn đến từ năm 1930, đành nói: "Đều do ông nội nói cho tôi, ông nội đã qua đời rồi."

Trương Huệ Thông cũng không ép hắn, chỉ khen ngợi không dứt lời: "Thế An, cậu còn trẻ mà hiểu biết rõ ràng về lịch sử dân quốc nhỉ. Có cậu ở đây, chất lượng bộ phim cũng được đảm bảo."

Ông vui sướng nên chẳng gọi Thế An là "Tiểu Kim" nữa, học theo Thiện Khải Từ gọi hắn bằng tên. Lý Niệm biết chuyện thì lắc đầu: "Anh đúng là chuyên hút fan người già. Nói thật nhé, chủ tịch Kim, tôi đột nhiên phát hiện ra cách nói chuyện của anh y hệt mấy ông già năm sáu mươi tuổi ấy, chẳng khác nhau tý nào."

https://thuviensach.vn

Thế An không nói gì, chỉ nhìn theo Trương Huệ Thông đang đi đi lại lại trên phim trường.

Bối cảnh từng chút từng chút được dựng lên, giống như đang đem dòng thời gian trong quá khứ của hắn đan xen thêu dệt lại cùng nhau. Hắn đã quên đi khoảng thời gian ấy, khiến nó phủ đầy bụi bặm rồi chìm xuống đáy lòng.

Mà Trương Huệ Thông đã khiến giấc mộng ấy được mở ra.

Đêm khuya, Thế An còn đang giúp Trương Huệ Thông xem phương án dựng cảnh. Bạch Dương nằm úp sấp trên vai hắn, "Kim Thế An, anh siêu cấp lợi hại luôn ấy."

Thế An bật cười, "Sao bỗng nhiên lại nịnh nọt tôi thế?"

Bạch Dương treo trên người hắn, "Em cảm giác như cái gì anh cũng biết, đúng là vạn năng. Có chuyện gì mà anh không biết làm không?"

Thế An mỉm cười trầm ngâm, chuyện mà hắn không biết làm? Không, phải nói là, hắn rốt cuộc là biết làm chuyện gì chứ? Nhân sinh ba mươi năm trập trùng trong quá khứ, dường như hắn không sống vì chính mình, có lẽ vì Kim Trung Minh, có lẽ vì Lộ Sinh, có lẽ vì rất nhiều người cần đến hắn, nơi này muốn danh, chỗ kia cần lợi. Ngay cả lúc đặt bút viết kịch bản này, hắn cũng chẳng cảm thấy mình có bao nhiêu tài cán.

Đối với cuộc đời trong quá khứ ấy, hắn chẳng thể thốt nên một lời, quay đầu nhìn lại, trừ bỏ buồn sầu, chỉ còn lại trống vắng.

Nhưng bây giờ tất cả đều trở nên có ý nghĩa. Quá khứ của hắn, những điều hắn từng trải qua, những chuyện hắn từng biết, Thế An muốn nói ra, muốn đặt bút viết xuống, hóa ra hắn có nhiều câu chuyện để viết đến vậy.

https://thuviensach.vn

Hắn vốn dĩ chính là một bộ phận của dòng lịch sử, trên đời này, ai cũng đều là một yếu tố tạo nên lịch sử. Thế An mang theo ký ức lịch sử ấy, nhảy vọt qua dòng thời gian rồi gặp được Bạch Dương.

Thế An bỗng nhiên cảm thấy, hắn thân bất do kỷ mà đi vào thời đại này, phải chăng là để gặp được người bây giờ đang nằm trên vai mình?

Hắn quay lại nhìn Bạch Dương, vẻ mặt dịu dàng đến vô cùng, Thế An buông đồ trong tay, khẽ xoa lên mặt Bạch Dương.

"Dương Dương, vì sao tôi không gặp em sớm hơn nhỉ, em sẽ không phải chịu nhiều uất ức như vậy."

Tự dưng nói không đầu không đuôi, Bạch Dương lập tức đỏ ửng vành tai.

Cậu thấy mình như tự vả mặt vậy, vừa rồi mới nói Kim Thế An cái gì cũng biết, sau đó hắn ngay lập tức thể hiện sự não tàn. Cậu còn lâu mới uất ức! Đúng là trước kia cậu luôn xui xẻo, luôn vấp phải vô vàn trắc trở, còn quen tên cặn bã Lý Kim, nhưng bây giờ tất cả đều không quan trọng nữa.

Lòng mang niềm hy vọng chân chính, có nơi để gửi gắm, vậy thì những khổ cực trong quá khứ đều biến thành bằng chứng cho niềm hạnh phúc ngày hôm nay.

Không sai lầm té ngã, sẽ không biết tự đứng lên tiến về phía trước là chuyện tốt như thế nào.

Cho dù Kim Thế An có tới chậm hơn chút nữa thì Bạch Dương vẫn thấy hắn là may mắn lớn nhất trong đời cậu. Nhưng cậu ngại nói ra những lời ấy.

Cậu tự biết mình ngốc nghếch thực sự, không dám nói lời ân ái yêu thương, nhưng lại không biết xấu hổ mà nghênh đón khuôn mặt Thế An, cùng hắn trao nhau một nụ hôn ngắn ngủi mà ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 59: Tâm Hỏa

Edit: Dờ

Khuôn mặt của Trương Huệ Thông rất có tính lừa đảo, thoạt nhìn tao nhã giống như là người vô cùng kiên nhẫn.

Hợp tác rồi mới biết, Trương Huệ Thông siêu cấp nóng nảy. Bên này dựng cảnh còn đang gặp khó khăn, ông ấy đã gióng trống khua chiêng chuẩn bị casting.

Yêu cầu của Trương Huệ Thông rất nghiêm khắc, diễn xuất đương nhiên là điểm quan trọng cơ bản, trừ cái đó ra thì cần hình tượng của diễn viên phải phù hợp với thời đại ấy --- Mấu chốt là ông ấy muốn diễn viên phải nói được giọng địa phương chính gốc.

Thế An chỉ thuận tay viết ra, Trương Huệ Thông lại tôn sùng như kinh thánh, chấp hành hoàn toàn. Căn cứ vào từng nhân vật khác nhau, diễn viên phải nói được giọng Nam Kinh hoặc ít nhất cũng phải nói được giọng Ninh Ba.

Trương Huệ Thông rất cẩn thận, sĩ quan Quốc dân đảng và chính khách đa số đều là người Ninh Ba, Thế An cũng đề cập đến chuyện này. Mà đám hạ nhân tôi tớ chiếu theo tính cách mà chia thành khẩu âm Tô Bắc hay Tô Nam.

Thế An chậm rãi hồi tưởng lại xem chú Trần thím Liễu quê ở đâu, Trương Huệ Thông rất hài lòng: "Cậu sáng tạo nhân vật rất sinh động, khẩu âm và tính cách rất chính xác."

https://thuviensach.vn

Thế An chỉ cười thầm, nhân vật do hắn tạo ra sao? Vốn dĩ chính là người thật.

Diễn viên phụ đã tỉ mỉ như vậy, diễn viên chính lại càng cần cẩn thận hơn. Trương Huệ Thông sắp xếp Bạch Dương đến đoàn kịch Côn khúc của tỉnh để bồi dưỡng, học nguyên một tháng. Các sư phụ ở đoàn Côn khúc đã cống hiến nhiều năm vì nghệ thuật Côn khúc, nghe nói bộ phim này sẽ được chiếu ở nước ngoài, lòng đều cảm thấy kích động, thế là họ yêu cầu nghiêm khắc hơn với Bạch Dương, roi trúc quất lên người không hề lưu tình, chẳng nể mặt đó là minh tinh. Các sư phụ ấn Bạch Dương hạ thắt lưng xoạc ngang chân, may mà Bạch Dương xương cốt mềm dẻo, không có gào thét kêu đau.

Thỉnh thoảng các sư phụ hơi quá tay, động đến vết thương trên lưng cậu, Bạch Dương không khỏi nhe răng trợn mắt --- Cậu chẳng hề nhắc một lời tới vết thương trên lưng, các sư phụ lại nghĩ cậu không chịu được khổ, nóng lòng cổ vũ: "Cậu nhịn một chút, nhịn một chút, làm được một lần thì lần sau sẽ dễ hơn."

Đánh là thương mắng là yêu, các sư phụ có lòng dạy dỗ, Bạch Dương hiểu.

Vốn dĩ cậu đã giỏi bắt chước, giờ lại càng dễ như trở bàn tay, không riêng gì bắt chước hát hí khúc, Bạch Dương còn bắt chước các sư phụ ngồi trong phòng tập, sư phụ nói chuyện hay uống nước cậu cũng học theo.

Cậu không chỉ học theo bọn họ trên sân khấu, còn muốn học theo ở hậu trường.

- --- Bất kể ai làm nghề nghiệp gì sẽ đều bồi dưỡng ra một loại khí chất riêng như thể khắc vào xương tủy. Các giảng viên học viên nghệ thuật Nam Kinh đã từng nói với cậu: "Muốn đắp nặn một nghề nghiệp thành công, đừng chỉ nhìn vào khoảnh họ làm nghề đó, mà còn phải quan sát cả họ

https://thuviensach.vn

trong đời thường. Đừng chỉ nhìn bề nổi, phải hiểu được phía sau lớp son phấn ấy là gì."

Diễn xuất nông cạn, chính là bác sĩ cầm dao phẫu thuật lên mới là bác sĩ, quân nhân cầm súng mới là quân nhân, hoàng đế mặc long bào mới là hoàng đế, đào kép điểm phấn tô son mới là đào kép.

- --- Đây chính là diễn xuất của một người quan sát qua loa có lệ, giống như ấn tượng của trẻ con vậy. Diễn xuất tốt thực sự, chính là nấu cơm vẫn nhìn ra bác sĩ, nữ nhi tình trường vẫn là quân nhân, cải trang vi hành vẫn là hoàng đế, bẩn thỉu dơ dáy thì vẫn là danh linh.

Thói quen, cử chỉ, thái độ đối nhân xử thế, thậm chí là khóe mắt đuôi mày của họ đều là một yếu tố tạo nên nhân vật, chi tiết càng đầy đủ, nhân vật càng thêm chân thật.

Mà Bạch Dương đã bắt chước một cách hoàn thiện.

Hoặc là nói, năng lực bắt chước của cậu đã tiến hóa.

Cậu của hiện tại, sẽ không ỷ lại vào quan sát, càng nhiều hơn chính là bản năng. Khương Duệ Quân và nhóm giảng viên học viện nghệ thuật Nam Kinh đã sớm phát hiện ra khả năng kỳ quái này của cậu --- Bạch Dương học theo người khác, giống đến tận xương. Trước kia cậu chỉ bắt chước máy móc, mà bây giờ cậu đã có thể chọn lọc chi tiết cần thiết rồi tinh luyện nó thành màn biểu diễn của mình.

Đây mới là ngón đòn quái dị của Bạch Dương, cậu đã ấp ủ nó bao nhiêu năm, bây giờ đã biết cách lợi dụng khả năng ấy. Cậu rất ham học hỏi, cũng không sợ khổ, lại càng không sợ các sư phụ chê cười. Trong đoàn kịch có cô giáo họ Phàn bị Bạch Dương sao chép nguyên bản, những người khác thấy thế đều đùa: "May mà nhóc là con trai đấy, nếu không thì chồng cô Phàn chẳng nhận ra đâu là vợ mình nữa."

https://thuviensach.vn

Phàn Tú Hoa là một vị nữ sư phụ, Bạch Dương học hỏi đặc điểm đặc biệt khi cô diễn Côn khúc rồi loại bỏ bớt tính chất nữ tính, hòa trộn với chi tiết đặc thù của những nam diễn viên khác.

Hiệu quả rất tốt, tốt đến mức mỗi ngày Bạch Dương dậy sớm đi vào phòng luyện tập, những diễn viên còn lại của đoàn kịch cũng theo sau tiến vào, bọn họ có một cảm giác thảng thốt --- giống như đoàn kịch Côn khúc này thực sự có một thành viên tên là Bạch Dương đã kề vai sát cánh với bọn họ rất nhiều năm.

Trương Huệ Thông bớt chút thời giờ đến thăm đoàn kịch, cũng phải khen ngợi: "Giơ tay nhấc chân ra dáng danh linh rồi đấy."

Bạch Dương học nghề thành công, ở nhà không nhịn được, thế là biểu diễn cho Thế An xem, "Kim Thế An, ngồi im đừng nhúc nhích, để em biểu diễn cho anh nhìn!"

Thế An mỉm cười, lại bỗng nhiên cảm thấy một chút hụt hẫng.

Bạch Dương đắc ý biểu diễn cho hắn xem, chờ Kim Thế An bất ngờ mà vỗ tay, nhưng hắn lại chẳng hề nhúc nhích, chỉ ngồi một chỗ kinh ngạc nhìn cậu.

Bạch Dương vặn véo ngón tay, mong ngóng nhìn hắn: "Em có giống không?"

"".....Giống cái gì?"

"Thẩm Bạch Lộ đó." Bạch Dương hơi tủi thân, cậu đã chuẩn bị tinh thần nghe Kim Thế An khen ngợi rồi, dù gì cũng chỉ có Kim Thế An là biết Thẩm Bạch Lộ trông như thế nào, chỉ có hắn mới từng gặp Thẩm Bạch Lộ.

Thế An đột nhiên kéo cậu vào lòng: ".....Về sau nếu không quay phim thì đừng làm thế này nữa."

https://thuviensach.vn

"Em diễn dở lắm sao?" Bạch Dương choáng váng.

".....Không phải, đào kép bạc mệnh, tôi không muốn em bạc mệnh."

Hắn biết rõ rằng Lộ Sinh và Bạch Dương không hề giống nhau, nhưng Bạch Dương diễn tốt như vậy, tốt tới mức hắn suýt chút nữa không phân biệt được hai người có phải hay không chính là một.

Lộ Sinh bạc mệnh, có thể trách ai, có trách cũng chỉ trách một mình Kim Thế An hắn. Nhưng hắn đã phải lòng Bạch Dương rồi, hắn hoảng hốt, hắn sợ Bạch Dương cũng bạc mệnh giống Lộ Sinh, cho nên hắn chỉ có thể trốn tránh trách nhiệm, oán trách hí khúc khiến đời người chìm nổi.

"Dương Dương," Thế An vùi mặt vào vai cậu, "Bất kể người khác có nói gì làm gì, em cũng đừng thay đổi bản thân em. Người tôi yêu chính là em, mà không phải bởi vì em giống một ai khác."

"Đóng phim thôi mà." Bạch Dương được hắn ôm chặt, rầm rì nói.

Cậu muốn học tập nghiêm túc, có lẽ là cậu diễn không tốt chỗ nào đó mới khiến Thế An không vui, ngày mai phải thỉnh giáo cô Phàn mới được.

Tin tức Trương Huệ Thông đang chuẩn bị quay phim ra truyền khắp giới giải trí. Lý Kim đợi Tần Nùng rất lâu, Tần Nùng vẫn chưa quay về Thượng Hải, vẫn còn chạy khắp nơi tham gia hoạt động.

Lý Kim chỉ có thể ngồi chờ. Hiếm lắm Tần Nùng mới về Thượng Hải, đến nhà cũng không về, trực tiếp đến phòng gym cá nhân để bơi lội, Lý Kim gọi điện thoại qua, người nhấc máy là huấn luyện viên của Tần Nùng: "Chị Nùng đang lên lớp, chị ấy không tiện nhận điện thoại."

Lý Kim không dám gọi lần nữa.

https://thuviensach.vn

Bình thường Tần Nùng dựa vào bơi lội để duy trì hình thể, Lý Kim cũng chẳng bới móc được gì. Lý Kim nghĩ, bao nhiêu năm như vậy mà lỗ mũi của Tần Nùng vẫn chưa bị kẹp mũi bơi lội kẹp thành mũi heo nhỉ.

Hơn mười giờ tối cô mới về nhà, cả người toàn mùi rượu, Lý Kim ngồi ở phòng khách, cũng một thân mùi rượu. Cô về, gã cũng không chào hỏi, cô cũng làm như không thấy gã, xoay người đi tắm.

Lý Kim thấy cơn giận đang bốc lên đầu.

Tần Nùng vừa tắm vừa nghe nhạc, tắm hơn một tiếng, lúc đi ra còn ngâm nga hát, Lý Kim không nhịn được nữa: "Ngâm trong bể bơi cả ngày chưa đủ, không sợ tróc da à?"

Tần Nùng không nói gì, nũng nịu đong đưa ánh mắt với gã rồi ngồi ngắm vuốt trước bàn trang điểm.

"Cô để Khương Duệ Quân đóng phim của Trương Huệ Thông?"

"Đúng đó." Tần Nùng nũng nịu đáp, oán giận nói: "Phải đắp mặt nạ rồi, có gì chút nữa nói sau."

"Đợi lát nữa đắp được không?"

Tần Nùng mất hứng quăng mặt nạ đi, cầm máy sấy thổi tóc.

"Không cho tôi đóng thì thôi, nhưng rõ ràng thời gian biểu của tôi đang rất rảnh."

"Anh không rảnh." Tần Nùng uốn lọn tóc, "Sắp khai máy bộ phim đại nữ chủ kia rồi, kịch bản của Kiều Sa Sa, anh đóng vai phụ chính cho em còn gì, vai hoàng thái tử, nam số một."

Lý Kim trợn mặt trắng sau lưng cô --- Nam số một? Nam số một trong phim cung đấu thì tính là cái gì? Còn không bằng nữ ba bốn năm ---- Lại là

https://thuviensach.vn

vai phụ cho phim của Tần Nùng, lại là loại nam chính bình hoa chuyên xách giày, gã bị nhạo báng còn chưa đủ hay sao?

Nhưng không có Tần Nùng, gã cũng chẳng còn cơ hội nào khác.

Ả điếm này giẫm đạp gã vui sướng như vậy, cô ta còn có mặt mũi mà ra vẻ ngây thơ vô tội. Cô ta giẫm lên gã, tay thì nâng đỡ Khương Duệ Quân. Họ Khương kia muốn gió thì cô ta không dám cho mưa, trước kia gã tán Tần Nùng không phải để đạt được cục diện như bây giờ.

Lúc mới quen nhau, gã không hề đặt Khương Duệ Quân vào trong mắt, gã không ngờ Tần Nùng sẽ làm tới mức này --- Khương Duệ Quân đối xử lạnh lùng với cô ta, cũng chẳng biết đã nịnh hót la liếm gì Tần Nùng chưa, cô ta coi thằng nhãi ranh đó như miếng thịt trên đầu tim, nói gì cũng thuận theo, tài nguyên gì cũng cho thằng nhãi họ Khương đó, còn gã thì sao? Cơm thừa mà còn phải cầu xin mới được ăn.

Lúc Khương Duệ Quân bị Tang Viện Triều loại, Lý Kim vô cùng sung sướng. Tần Nùng thế mà chẳng hề che giấu, mặt sưng mày xỉa với gã suốt một tuần, gã cố ý đi hỏi vì sao cô ta lại không vui, cô ta bày ra cái mặt điềm đạm đáng yêu nói: "Anh đi Cam Túc quay phim, em sẽ nhớ anh lắm, buổi tối em không ngủ được."

Cô ta nghĩ gã ngu sao?

"Nếu cô thấy Khương Duệ Quân tốt hơn thì cứ trực tiếp dắt nó về, quang minh chính đại mà ngủ với nó, tôi không có ý kiến."

Tần Nùng đang sấy tóc, nghe vậy liền buông xuống: "Là sao?"

Lý Niệm ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn cô: "Có mới nới cũ, Tần Nùng, cô chỉ có một trò ấy mà thôi."

https://thuviensach.vn

Tần Nùng thấy gã như cười như không, cũng nở một nụ cười kiều diễm giả tạo: "Lời này thật khó nghe, em với anh diễn người yêu, thành em có mới nới cũ? Em diễn người yêu với Khương Duệ Quân, toàn thiên hạ sẽ nói em có mới nới cũ. Lý Kim, em yêu anh, em luôn nghĩ rằng anh là người tin tưởng em nhất."

Cô vừa tắm xong, trên mặt còn hơi nóng đỏ bừng, tuy lời nói ra sắc bén là thế, nhưng chất giọng mềm mại dịu dàng của cô lại làm người cảm thấy tình ý vô hạn.

Lý Kim hoàn toàn không bị lừa gạt bởi lời nói thoạt nghe có vẻ rất chân tình ấy. Gã hiểu, có giống thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là giống mà thôi. Gã cười: "Nói như thể cô thâm tình lắm ấy. Ảnh hậu, ở nhà thì đừng diễn kịch nữa, được chứ?" Gã kéo mạnh Tần Nùng qua, "Cô yêu tôi? Cô đang đùa tôi đấy à? Từ đầu tới cuối, cô đã khi nào thật lòng với tôi?"

Chiếc áo lụa mỏng tang của Tần Nùng bị gã kéo tuột khỏi vai, lộ ra bộ ngực đầy đặn trắng như màu tuyết, dưới ánh đèn lại càng thêm vẻ hương diễm.

Tần Nùng tùy ý để áo rớt khỏi ngực, nở một nụ cười quyến rũ mà lạnh lùng: "Từ đầu tới cuối tôi đã khi nào thật lòng? Lý Kim, tôi cũng muốn hỏi anh, anh có thật lòng yêu tôi?" Cô không đợi gã đáp, "Đã từng yêu, tôi tin anh. Kim Thế An cũng từng yêu tôi, tình yêu của đàn ông mấy người, tôi đều tin tưởng từng câu từng chữ. Nếu đã yêu tôi, tại sao chỉ vì một bộ phim nát mà ầm ĩ tận trời, muốn song nam chủ chứ không chịu diễn vai tình lữ với tôi? Ai là người bất nhân bất nghĩa trước? Hay là anh nghĩ rằng đóng vai phụ trong phim của tôi khiến anh uất ức?"

Thật đúng là một đoạn lời thoại xuất sắc, cô nói xong thì dần thu lại ý cười, trong mắt ngấn lên giọt lệ chực rơi.

Lý Kim vuốt ve ngực cô, cũng không nói gì, chỉ hung dữ nhìn Tần Nùng.

https://thuviensach.vn

Cô đẩy gã ra, nước mắt lăn xuống ngực, lại cũng rơi lên tay Lý Kim.

"Nếu hôm nay đã nói đến mức này, vậy cũng đừng bàn tới chuyện yêu hay không yêu. Tôi với Khương Duệ Quân trong sạch, nếu bây giờ anh muốn chia tay, tôi sẽ giúp anh thu dọn đồ đạc --- Phim của tôi có rất nhiều người tình nguyện đóng phụ, không thiếu một gã Lý Kim như anh!"

Có vẻ Tần Nùng đã giận cực điểm rồi, vươn tay gạt hết mọi thứ trên bàn trang điểm, đủ mọi chai lọ nhiều kiểu dáng lăn xuống sàn rơi rớt vỡ tan.

Lý Kim lạnh lùng nhìn cô. Một người khóc rất nhập tâm, người kia lại không chịu nhập diễn.

Gã muốn giết cô, nhưng gã không dám. Gã chỉ có thể chửi bới vạn lần ở trong lòng, cố hết sức để nghĩ ra những từ ngữ dơ bẩn nhất.

Tần Nùng cúi đầu, từ từ nhắm mắt lại nhưng không hề khóc, cũng không nhìn khuôn mặt vặn vẹo của Lý Kim.

Giằng co một lát, gã dịu dàng ôm cô: "Nháo loạn gì chứ? Chỉ là anh thấy em đối tốt với Khương Duệ Quân quá mà thôi." Gã nâng cằm cô lên, thâm tình hôn cô: "Anh cũng là đàn ông, em phải hiểu chứ, anh đối với em có dục vọng chiếm hữu."

Tần Nùng càng khóc như hoa lê dính mưa, "Tôi đối xử với anh chưa đủ tốt hay sao? Anh có biết tôi đã phải đề cử bao nhiêu người không? Lộ Văn Thanh, Vạn Tùng Thanh đều tìm tôi! Tôi nháo loạn với đạo diễn Từ bao nhiêu lần, uống bao nhiêu rượu, ông ấy mới đồng ý, anh cũng không phải là không biết!"

Giống như tất cả những tình tiết thường thấy, Lý Kim bắt đầu hôn cô: "Xin lỗi, Tiểu Nùng, anh sai rồi, xin lỗi em. Anh yêu em."

https://thuviensach.vn

Tần Nùng tát vào mặt gã, "Có phải anh không quên được thằng nhóc người mới của An Long kia không? Cậu ta đang được Kim Thế An bao dưỡng kìa! Anh đã ăn cơm mềm của tôi còn nhớ nhung người khác!"

Lý Kim giận dữ trong lòng, cô ta nắm thật nhiều nhược điểm của gã, hai chữ "cơm mềm" này so với cái tát kia còn khiến gã tức giận hơn. Gã có thể nói gì đây? Gã chỉ có thể nâng mặt Tần Nùng, hôn cô, liếm cô: "Thật sự không phải, anh chỉ yêu mình em."

Một cảnh tượng dịu dàng biết bao.

Cô được gã hôn liếm, thuận thế cởi áo ra, lăn vào lòng gã.

Bọn họ cần dùng một hồi hoan ái dữ dội để che lấp đi trận cãi vã này, cho đến khi Lý Kim phát ra tiếng ngáy ngủ phía sau cô.

Mà Tần Nùng thì không ngủ được.

Phim của Trương Huệ Thông? Lý Kim nghĩ quá đẹp rồi, cô sao có thể để gã leo lên cành cây cao đến thế. Gã hận cô, cô biết. Gã càng hận cô, cô lại càng vui sướng.

Nam số một của phim đại nữ chủ thì có sao? Người khác quỳ xuống cầu còn không được, nếu Lý Kim có diễn xuất tốt thì ai dám nhạo báng? Bao nhiêu năm vẫn chỉ dừng lại ở tiêu chuẩn người mẫu, còn có thể trách ai?

Người vô dụng sẽ luôn vô thức đùn đẩy trách nhiệm cho cả thế giới.

Gã đàn ông vừa ngu ngốc vừa tàn nhẫn này, có tư cách gì mà được đánh đồng với Khương Duệ Quân? Gã chỉ xứng bị cô giẫm đạp dưới chân cả đời, xách giày lót dép cho cô, sống dưới cái bóng của cô. Lý Kim hẳn là nên quỳ xuống cảm ơn cô đã cho gã một miếng cơm ăn, cảm ơn cô đã cho gã một cái danh phận vẻ vang là bạn trai của ảnh hậu.

https://thuviensach.vn

Lý Kim còn nên cảm ơn bố mẹ đã cho gã một khuôn mặt giống Lý Niệm như đúc, nếu không thì gã chẳng có cơ hội được ăn miếng cơm mềm này, Lý Kim nghĩ mình là thứ gì chứ.

Cô không gọi ra tên Lý Niệm khi ở trên người gã, đó đã là sự nhân từ lớn nhất dành cho gã rồi.

Gã làm ra nhiều chuyện ác độc đến vậy, bỏ thuốc vào nước của người mới bên An Long, đẩy một cậu nhóc khác xuống vách núi, bao nhiêu họa cô đều gánh hết, cô chưa một lần nói ra. Cô biết Lý Niệm sẽ hận cô, nhưng thế thì đã sao.

Vẫn tốt hơn là Lý Niệm không bao giờ nhớ tới cô.

Tần Nùng nhìn chăm chăm hai chiếc dép mình đá lên đầu giường, im lặng nở nụ cười.

Yêu mà không có được, vốn dĩ chính là chuyện thống khổ nhất đời người. Là chính cô tự rút lui, từ bỏ, chính cô không muốn làm một con rối, cho nên chẳng có lập trường mà nói yêu anh, cô chỉ là một nhân tình được người ta bao dưỡng.

Con đường này do chính cô chọn, một bước đi sai, từng bước đi nhầm, không thể trách bất kỳ ai cả.

Lý Niệm khiến cô thấy sợ, cô chạy trốn, nhưng lại thời thời khắc khắc nhớ đến anh. Anh dạy cô rất nhiều, nhưng đồng thời cũng muốn cô trở thành một con rối không có linh hồn.

Anh nhất định không hề yêu cô, cho dù cô đã ám chỉ thế nào đi chăng nữa, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ yêu cô, Tần Nùng đã sớm hiểu điều đó. Cô nhìn hai tân binh của An Long, không khỏi cảm thấy ghen tỵ, hóa ra thế gian này vĩnh viễn không thiếu người tiếp theo. Cô không ngăn được, cũng không nhẫn tâm ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm cũng sẽ động chân tình, nực cười thay. Nhưng càng nực cười hơn chính là Khương Duệ Quân cũng giống anh, giống anh khinh thường coi rẻ cô, nhưng lại vô cùng để tâm tới một người khác.

Cô mãi mãi không bao giờ là "duy nhất" của bọn họ, trước kia không phải, bây giờ không phải, sau này lại càng không.

Cô chỉ có thể tìm những thứ vụn vặt tương đồng trên cõi đời này để an ủi lòng mình.

Khuôn mặt của Lý Kim, tính cách của Khương Duệ Quân.

Cho dù chỉ chút ít tương đồng ấy cũng đủ để cô sống sót.

Có lẽ cô sẽ không rời khỏi Lý Kim, sẽ không rời khỏi gã đàn ông khiến Lý Niệm hận cả đời này. Cô cũng là tình cờ biết được mối quan hệ anh em ấy. Thật tốt, rốt cuộc cô cũng có cơ hội làm điều gì đó cho Lý Niệm.

Lý Niệm không vây hãm được gã, cô có thể.

Có đôi khi, cô thật lòng cảm thấy đồng cảm với Lý Kim.

Hóa ra bọn họ đều là những người giống nhau, từ trước đến nay chưa bao giờ có được thứ mà mình muốn.

- ----------

Ôi dồi ôi Niệm ca vạn nhân mê =)))))

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 60: Như Mộng

Edit: Dờ

Đối với An Long mà nói, 2015 là một năm bội thu.

Không ngoài dự đoán, "Tập hung Tây Bắc hoang" của Tang Viện Triều đạt được giải phim điện ảnh xuất sắc nhất của giải Thiên Long, mà Châu Ninh Sơn lại bất ngờ ngã ngựa, giải ảnh đế thuộc về vai chính bộ phim điện ảnh "Liệt hỏa phần tâm" chiếu rạp năm ngoái.

Châu Ninh Sơn bình chân như vại, nghề này là thế, ai cũng tự hiểu. Không phải cứ trả giá đắt thì sẽ nhận được hồi báo tương đương, nổi tiếng phải nhìn trời, thành danh phải xem mệnh, đoạt giải dựa vào vận khí.

Trong tất cả hạng mục đề cử, "Tập hung" chỉ có một giải là nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Trương Tiểu Băng được giám khảo đánh giá rất cao, áp đảo Lư Cương của Lý Kim, chiếm được ngôi vị cao nhất của hạng mục.

Dù chỉ đạt được một giải thưởng nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản "Tập hung" càn quét phòng vé, tuy rằng không khí của bộ phim không hề phù hợp chiếu vào dịp năm mới.

Tang Viện Triều lại thêm cho mình một thần thoại nữa, thành tích phòng vé tăng lên một tỷ rưỡi.

Lý Niệm yên lòng, giờ chỉ cần chờ tiền tới tay. Thu lãi đương nhiên là việc vô cùng đau trứng, các chuỗi rạp kéo dài thời hạn, có lẽ giữa năm mới thu được tiền về. Trương Huệ Thông lại không chờ kịp, phối cảnh trong

https://thuviensach.vn

studio cơ bản đã hoàn thành. Tháng Hai, An Long mở họp báo công bố "Tần Hoài mộng" chính thức khai máy.

Trương Huệ Thông bừng bừng dã tâm, kế hoạch của ông rất rõ ràng, cần hoàn thành toàn bộ việc sản xuất trước tháng Tám.

Đề tài của Tần Hoài mộng rất hay, có yếu tố phương Đông, có yếu tố nhân văn và tình cảm, có phong cách của một xã hội cũ, một câu chuyện về chủ nghĩa anh hùng cá nhân.

Đây là một câu chuyện hơi hướng phương Tây khoác một tấm áo phương Đông. Đối với người Trung Quốc, đây là một giấc mộng dân quốc, không có chủ đề chính, chỉ có sự tinh tế khéo léo lại hàm súc của người phương Đông -- Giống như Nhật Bản trong thời kỳ Taisho, hay như "thời đại vàng" của Mỹ, nó chắt lọc những hoài niệm và tưởng nhớ của mọi người về một thời kỳ phồn hoa đã chìm vào dĩ vãng.

Thứ đã mất đi luôn luôn là đẹp nhất.

Trương Huệ Thông căn bản không coi trọng giải Thiên Long, ông nhắm tới Liên hoan phim Venezia vào tháng Chín và giải Kim Mã cuối tháng Mười --- Về giải Kim Mã, Đài Loan luôn có một phần ký ức nhung nhớ về thời kỳ dân quốc. Còn liên hoan phim Venezia, chủ đề nhân văn luôn chiếm lợi thế.

Đầu tháng Ba, gió xuân còn mang theo hơi lạnh, nhóm diễn viên đã bắt tay vào thắp hương khai máy, hy vọng có thể lấy may trong tiết đầu xuân.

Ý tưởng thì luôn tốt đẹp, nhưng sự thật thì rất tàn khốc.

Cảnh quay đầu tiên đã không thuận lợi.

Phân cảnh này lấy bối cảnh ở Đắc Nguyệt Đài, dưới sự cho phép của cục quản lý văn vật, đoàn làm phim tiến hành tu sửa bối cảnh Đắc Nguyệt Đài

https://thuviensach.vn

cho phù hợp cảnh quay. Tuy nói là tu sửa nhưng chi tiết được làm vô cùng có tâm, ngay cả ánh đèn thấp thoáng trên chiếc thuyền phía xa giữa sông Tần Hoài cũng được sắp xếp như nguyên dạng.

Ngày hôm ấy, khách du lịch đi chơi trên sông Tần Hoài tuy không được vào thăm Đắc Nguyệt Đài, nhưng lại có may mắn được ngồi trên thuyền hoa phong cách dân quốc.

Hơn tám giờ tối, buổi quay phim bắt đầu.

Miếu Phu Tử vốn có rất nhiều du khách, từ giữa trưa đã bắt đầu dọn dẹp người, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể bảo du khách tránh khỏi phim trường, trên sông Tần Hoài thì vẫn náo nhiệt như cũ. Trương Huệ Thông chính là muốn ồn ào như thế, dòng nước sông phồn hoa này như một dải ngân hà xinh đẹp uốn lượn.

Về phần những tòa nhà cao tầng lọt vào ống kính thì chỉ có thể tranh thủ lúc đêm tối không nhìn rõ, nơi lộ ra sẽ dùng CG chỉnh sửa.

Cảnh tượng trong câu chuyện chính là một buổi đêm tĩnh lặng gió mát trăng thanh, mà hiện trường quay phim có rất nhiều tạp âm, phía xa còn truyền đến giai điệu múa quảng trường "Phượng hoàng truyền kỳ".

Phải tiến hành thu âm trong hoàn cảnh này thì phải xem bản lĩnh của kỹ thuật viên, phải diễn như thể xung quanh không một bóng người, vậy thì phải xem bản lĩnh của Bạch Dương và Khương Duệ Quân.

Bọn họ quay từ 8 giờ đến 11 giờ, Trương Huệ Thông vẫn không hài lòng. Bạch Dương không khỏi sốt ruột, Khương Duệ Quân thì vẫn bình thản chịu khổ. Hai người quay lại một lần nữa, tất cả nhân viên cũng máy móc quay lại lần nữa, ánh trăng nhân tạo hết dâng lên lại hạ xuống, gió nhân tạo từng đợt thổi qua, tới 11 giờ, trên màn hình đã chẳng còn bóng dáng du thuyền.

"Bảo du thuyền phía dưới chuẩn bị đi." Trương Huệ Thông dặn dò.

https://thuviensach.vn

Không có du khách thì tự chuẩn bị du khách, không có thuyền thì tự mình lái thuyền. Nhân viên thả thuyền ra, màn hình lại có một chiếc thuyền hoa lững lờ trôi trên sông.

Điệu nhạc "Phượng hoàng truyền kỳ" kia không còn nữa, kỹ thuật viên âm thanh thở phào.

Rốt cuộc là có vấn đề ở đâu, Trương Huệ Thông không nói, từ đầu tới cuối chỉ nói ba câu: "Bắt đầu", "Dừng lại", "Lần nữa".

Bạch Dương nghĩ có lẽ Trương Huệ Thông giận, nếu ông ấy giận, vậy thì chắc chắn là do cậu diễn không tốt, Khương Duệ Quân nhất định không có vấn đề gì.

Lần thứ nhất quay lại, Trương Huệ Thông còn rất kiên nhẫn giải thích cảm giác cho Khương Duệ Quân, "Đừng quá rõ ràng, phải hàm súc, cố gắng đè diễn xuất xuống đáy mắt, tìm loại cảm giác ở giữa tri kỷ và người yêu, giống thật mà lại là giả ấy."

Trương Huệ Thông vừa nói vừa khua tay mô tả khoảng cách giữa hai người, ống kính từ đâu tới, ánh sáng chiếu từ chỗ nào.

Những lời ấy không khác lắm so với cách hiểu của Bạch Dương. Trương Huệ Thông chỉ nói một lần, sau đó là quay lại vô số lần. Bất kể bọn họ làm thế nào đều bị hô làm lại.

Cậu không dám hỏi thẳng Trương Huệ Thông, chỉ có thể thầm tự hỏi xem mình làm chưa tốt chỗ nào. Lời thoại quá nhanh? Xử lý chi tiết không khéo léo? Hay là mình diễn Thẩm Bạch Lộ quá nhu nhược? Vừa rồi đúng là cậu không bắt được ánh mắt của Khương Duệ Quân, có ít nhất sáu lần cậu không kịp bắt được cái nhìn của cậu ta, nếu ở trong phim thần tượng thì không sao, nhưng đây là phim của Trương Huệ Thông.

https://thuviensach.vn

Trương Huệ Thông sao có thể tha thứ được cho loại diễn viên cẩu thả như vậy.

Nhưng mà lần sau quay lại đã chạm mắt nhau rồi mà? Sao vẫn không qua? Có mấy lần Bạch Dương cảm thấy hai người đã phối hợp siêu ăn ý, nhưng Trương Huệ Thông vẫn nói hai chữ kia.

"Lần nữa."

Phân cảnh này Bạch Dương đã hiểu rất rõ, chủ yếu là biểu hiện sự nhanh nhẹn của Thẩm Bạch Lộ --- Hay là mình diễn quá mất rồi? Giành mất tiết tấu của Khương Duệ Quân?

Trương Huệ Thông còn chưa hô bắt đầu quay, trong đầu Bạch Dương có vô số nhưng biểu cảm nhỏ, ánh mắt nâng lên hay hạ xuống, tay chân căng thẳng hay thả lỏng, lông mi chớp mấy lần, hơi thở gấp gáp hay thong thả, tất cả đều lướt qua như chiếc đèn kéo quân.

Khương Duệ Quân bỗng nhiên ghé vào tai cậu: "Không phải do cậu, đừng lo."

Bạch Dương ngạc nhiên nhìn cậu ta.

"Cậu não tàn à? Chưa quay phim của Trương Huệ Thông bao giờ? Ông ấy chính là như vậy đấy, cậu cứ im lặng quay là được rồi, chính ông ấy cũng không biết phải làm thế nào."

Cũng may, vẻ mặt của đạo diễn Trương không thay đổi gì, có vẻ là chưa nghe thấy. Khương Duệ Quân cũng quá to gan, dám nói Trương Huệ Thông không biết làm thế nào ngay trước mặt ông ấy, chán sống à? Tìm chết thì đừng lôi kéo người khác làm lót lưng!

Hơn nữa Khương Duệ Quân quay phim của Trương Huệ Thông bao giờ? Đúng là chém gió. Tất cả mọi người đều hợp tác lần đầu, làm màu không

https://thuviensach.vn

biết nhục sao?

Bạch Dương hơi mệt, vừa rồi cậu đã quỳ mấy chục lần, chân hơi run.

Khương Duệ Quân thì dường như không sao cả, vẫn đứng thẳng.

Cậu ta đã nói rồi, Bạch Dương tin hay không thì tùy.

Khương Duệ Quân nói đúng, Trương Huệ Thông đúng là không biết phải làm thế nào.

Chỉ có người trong nghề mới biết, khác với với kiểu quay phim chính xác tỉ mỉ của Tang Viện Triều, đạo diễn Trương là điển hình của việc quay theo cảm hứng.

Cái gọi là quay theo cảm hứng, nói dân dã chính là quay linh tinh, quay đến khi đúng ý mới thôi.

Tang Viện Triều quay phim thì đã nắm vững trong lòng, diễn viên không làm được, vậy thì quay lại. Trương Huệ Thông thì khá là bóp team, bởi vì chính ông cũng không biết phải quay ra sao, mọi người tự do phát huy đến khi chọt được vào điểm G của ông ấy thì mới thôi.

Ông ấy muốn một loại cảm xúc đạt đến đúng mực, về phần đúng là đúng thế nào, bạn hỏi đạo diễn Trương ư? Đạo diễn cũng đần mặt. Đại khái giống như yêu đương với một cô gái nhỏ vậy, cô chỉ có thể nói chỗ này không tốt chỗ kia không tốt, vậy xin hỏi cái "tốt" của cô là như thế nào? Ưm ưm, người ta cũng hổng biết.

Chỉ có kỳ tài chân chính mới có thể mày mò ra loại cảm xúc chính xác ấy, bọn họ không tuân theo bất cứ lý thuyết gì, phó thác toàn bộ hy vọng cho trực giác.

https://thuviensach.vn

Nếu không thể khiến chính mình cảm động thì không thể khiến khán giả cảm động, đây là tín ngưỡng duy nhất của Trương Huệ Thông.

Thế An và Thiện Khải Từ cùng uống trà, hai người nửa đêm ngồi trên trà lâu, Thiện Khải Từ hỏi hắn: "Chúng ta đến phim trường xem sao đi,hôm nay khai máy."

"Liệu có quấy rầy đạo diễn Trương không."

"Không đâu, chúng ta không lên tiếng là được." Thiện Khải Từ kéo hắn.

Nhân viên công tác thấy Thiện Khải Từ đến, biết hai người là biên kịch, cũng coi như tác giả, thế là lấy cho họ hai đôi dép mềm để phòng ngừa phát ra tiếng động, ảnh hưởng tới thu âm.

Thiện lão rón rén kéo Thế An lên lầu hai. Trương Huệ Thông thấy bọn họ đến thì chỉ gật đầu rồi khoát tay.

Thế An hiểu ý, im lặng nhìn về chỗ đặt máy quay và đèn chiếu.

Hắn tới rất đúng lúc.

Khương Duệ Quân ăn mặc như hắn của năm ấy, Trương lão nương dẫn Bạch Dương đi ra, đầu đội ngọc ngà rực rỡ quỳ xuống bái lạy.

Khương Duệ Quân không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Bạch Dương.

Bạch Dương không biết vì sao cậu ta lại chẳng nói gì, nhìn cũng không giống quên lời --- Cậu thầm sốt ruột lại không dám biểu lộ ra, cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng lên, nếu vậy sẽ diễn hỏng mất.

Bạch Dương đành rũ mắt xuống rồi chậm rãi nâng khóe mắt đưa lên nhìn Khương Duệ Quân.

https://thuviensach.vn

Người xung quanh đều chăm chú quan sát, hai người đối mặt với nhau, trăm ngàn tơ sợi, như tiến như lùi, mặc dù không một tiếng động nhưng triền miên không dứt.

Kim Thế An đột nhiên thấy thảng thốt.

Năm ấy dường như hắn chưa từng nhìn Lộ Sinh như vậy.

Trương Huệ Thông đang ngồi bên cạnh hắn bỗng đứng dậy, cảm giác của ông tới rồi, Trương Huệ Thông rất phấn khởi, Trương Huệ Thông cầm ấm trà lên, Trương Huệ Thông điên cuồng tu trà.

Kỹ thuật viên âm thanh dùng ánh mắt ra hiệu đạo diễn Trương uống trà đừng phát ra tiếng.

Khương Duệ Quân nhìn Bạch Dương gần một phút đồng hồ, bỗng nhiên vươn tay định xoa mặt Bạch Dương. Bạch Dương kinh hãi, lại không dám tránh đi, chỉ đành quỳ một chỗ bất động --- Khương Duệ Quân sao lại tự thêm kịch bản thế này? Diễn cả buổi tối rồi bị sảng à?

Tay của Khương Duệ Quân dừng cách mặt cậu 1cm, bình thản nhìn hồi lâu rồi lại thu tay về.

Khương Duệ Quân quay đi, nhìn gió mát trăng thanh phía xa xa trên sông Tần Hoài, khẽ nói như thể tự nhủ: "Cậu biết tên tôi?"

Người xung quanh bỗng nhiên cảm thấy một chút gì như tình ý đang lan tỏa.

Trương Huệ Thông không hô dừng, chỉ chăm chú nhìn hai người.

Hai người im lặng trong gió, không nói gì. Trương Huệ Thông ra hiệu tăng cường ánh sáng.

https://thuviensach.vn

Khương Duệ Quân đứng dưới ánh trăng nhân tạo, rốt cuộc cũng quay lại nhìn Bạch Dương.

Bạch Dương chờ cậu ta một lúc lâu, ánh mắt vừa phiêu đãng theo gió thì Khương Duệ Quân quay lại, trong mắt cậu ta như thể rất chua xót.

Khương Duệ Quân đang đùa giỡn cậu hay gì?

Khương Duệ Quân rũ mắt, khẽ mỉm cười.

Một người ngóng trông, một người do dự, rốt cuộc không nói gì mà chỉ mỉm cười, ánh mắt giao nhau dưới trăng, dần dần dung hòa lại một chỗ, hòa vào nhau rồi không tách ra nữa.

Thật giống như có tình có ý đang chảy ra, không cần bất kỳ ngôn ngữ nào.

Trương Huệ Thông quăng luôn ấm trà, vỗ tay gào lên: "Cắt! Tốt lắm! Cứ như thế!"

Ông quay lại nhìn Kim Thế An, kinh ngạc phát hiện ra hắn đã rơi nước mắt.

"Thế An?"

Thế An lúc này mới hồi thần, hổ thẹn gạt nước mắt: "Diễn thực sự quá tốt, bình sinh hiếm thấy."

Trương Huệ Thông còn đang phấn khích. Vừa rồi Thế An cứ như lạc vào trong mộng, đứng xem chính mình và Lộ Sinh gặp lại nhau --- Lúc đặt bút viết, hắn không hề nghĩ như vậy, bây giờ mới hiểu, hóa ra là hắn đã làm lỡ cả đời Lộ Sinh.

Hắn không hề thâm tình như Khương Duệ Quân đã làm. Phần thâm tình ấy, chỉ từng cho Bạch Dương.

https://thuviensach.vn

Giờ nói gì tới hối hận, muốn bù đắp cũng chẳng thể bù đắp, không nói tới chuyện hai người đã âm dương cách trở, ngay cả khi Lộ Sinh có ở đây, hắn cũng không thể bù đắp cho cậu.

Cảnh còn người mất, nợ tình khó trả, điều mà hậu nhân có thể làm, chỉ có tưởng niệm.

Đêm ấy, Thế An mơ thấy Lộ Sinh.

Theo lý mà nói, đã lâu không gặp, hồn mộng tương thông vốn dĩ phải nên vui mừng, thế nhưng khi gặp nhau trong mộng, chẳng thấy đau buồn hay vui vẻ, hai người nhìn nhau không nói một câu.

Lộ Sinh hỏi hắn: "Ngài có khỏe không?"

Thế An: "Tôi rất khỏe."

Lộ Sinh cười, lại hỏi: "Ngài để người khác diễn vai em, ngài không sợ cậu ấy biết được sẽ tức giận sao?"

Thế An ngập ngừng một lát, hoảng hốt nói: "Cậu vì nước mà hy sinh thân mình, hậu nhân nên tưởng nhớ."

Lộ Sinh cúi đầu cười: "Nói chuyện này làm gì chứ?"

Thế An cũng cúi đầu, "Là do tôi không có chủ ý, luôn muốn viết cho em ấy một câu chuyện, viết tới viết lui, hóa ra kiếp trước của tôi lại chẳng có gì đáng để viết."

Lộ Sinh yên lặng nhìn hắn thật lâu, bình thản cười: "Thiếu gia, ngài chung tình với cậu ấy, đúng không?"

Thế An không ngờ Lộ Sinh lại hiểu rõ như vậy, lòng thầm phiền muộn, nhưng vẫn gật đầu: "Đúng, tôi chung tình với em ấy. Là tôi đã phụ lòng cậu."

https://thuviensach.vn

Lộ Sinh đưa tay xoa mặt hắn, "Phụ lòng gì chứ? Vốn dĩ là em hại ngài, em cũng day dứt lắm."

Thế An cảm thấy lệ như đã trào lên.

Lộ Sinh cười: "Thiếu gia, ngài có biết không, sau khi ngài đi, em gặp một người rất giống rất giống ngài."

Thế An kinh ngạc: "Nhưng Bạch Dương lại không giống cậu."

Lộ Sinh càng cười tươi: "Lòng ngài yêu cậu ấy, đương nhiên là chẳng ai sánh bằng."

Thế An nghe cậu nói thẳng ra như vậy, ngại ngùng cười: "Em ấy tốt lắm."

Lộ Sinh gật đầu: "Là một đứa trẻ ngoan, em ở trên trời đều thấy cả." Nói xong, cậu cầm tay Thế An: "Thiếu gia, trong hồn trong mộng, chúng ta vĩnh biệt từ đây. Em đã có người em thương, năm tháng sau này, ngài không cần tới tìm em nữa."

Thế An thấy cậu muốn đi thì vươn tay muốn giữ lại, Lộ Sinh đẩy tay hắn ra: "Duyên phận lầm lỡ, em đã hy sinh cho tổ quốc, cũng coi như chuộc hết tội nghiệt. Hôm nay em không sợ ngài chê cười, em cũng mới biết được, trên đời này, hóa ra còn có người tốt hơn ngài."

Nước mắt Thế An rơi như mưa: "Người tốt hơn tôi đương nhiên có rất nhiều."

Lộ Sinh lắc đầu, "Nhưng em chỉ yêu một mình anh ấy."

Dưới tầm mắt dần trở nên mơ hồ của hắn, Lộ Sinh chậm rãi đi xa, lại giống như là theo chân người nào đó đi xa.

https://thuviensach.vn

Kiếp phù du như mộng, mờ mịt khó đuổi theo. Bọn họ đã từng vui vẻ, mà thế sự thì biến hóa vô thường, cuối cùng là bích lạc hoàng tuyền, không ngày gặp lại.

Bạch Dương ở bên cạnh nhẹ nhàng đẩy hắn: "Kim Thế An, Kim Thế An."

Hắn tỉnh lại, lệ ướt tà áo.

"Sao anh khóc vậy." Bạch Dương xoa mắt hắn, cẩn thận hỏi.

Hắn ôm Bạch Dương vào ngực, thật lâu không đáp lại. Cậu được hắn ôm đột ngột như vậy, cũng không giãy giụa, nằm im trong lòng hắn rồi hỏi: "Anh gặp ác mộng à?"

"Không phải ác mộng." Thế An nói: "Tôi rất sợ gặp em cũng chỉ là một giấc mộng."

- ----------

Toàn cảnh Đắc Nguyệt Đài và sông Tần Hoài (tất nhiên là thời hiện đại):

- ----------

https://thuviensach.vn

Fanart by 狐球抹酱 =>

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 61: Giấm

Edit: Dờ

Việc quay phim được tiến hành rất khẩn trương, bên này vẫn quay phim, bên kia các bộ phim mà Bạch Dương đóng năm trước đã lần lượt được phát sóng.

Fan của Bạch Dương vô cùng thỏa mãn, đổi kênh nào cũng được nhìn thấy Tiểu Bạch của các cô. Tuy chỉ là vai phụ nhưng diễn cực tốt biết không! Lần này không cần nhắm mắt khen bậy nữa, có thể mở to mắt mà khen rồi.

Fan Khương Bạch vênh váo, bây giờ các cô có rất nhiều tài nguyên để cắt ghép FMV. Đương nhiên, bọn họ còn một thứ để chờ mong hơn, đó chính là Khương Khương và Bạch Bạch của các cô đang ------- quay! điện! ảnh!

Lại còn là của Trương Huệ Thông! Quá đỉnh, tương lai thật là tốt đẹp. Phận làm fan còn có thể trông cậy vào gì đây, hạnh phúc đơn giản là như vậy thôi, chính chủ sự nghiệp lên cao, thuận tiện còn phát đường cho các cô.

Trương Huệ Thông rất kỳ vọng vào bộ phim này, trong một lần nhận phỏng vấn hiếm hoi, ông đã tiết lộ: "Phim của chúng tôi dựa trên nhân vật có thật, là câu chuyện về tổ tiên của tác giả. Dù là chi tiết hay về thái độ, chúng tôi luôn cố gắng làm tới mức tốt nhất, hy vọng mọi người có thể ủng hộ nhiều hơn."

https://thuviensach.vn

Thiện lão đúng là lợi hại, nhóm fan bắt đầu tôn Thiện lão lên để quỳ bái. Cũng có nguồn thông tin xác thực cho rằng, kịch bản không phải của Thiện Khải Từ, Thiện Khải Từ chỉ là danh nghĩa, thực chất kịch bản là của vị tổng tài Hải Long trước đó dính scandal.

Quá xàm xí, nhóm fan cho rằng có người đang công kích ác ý thần tượng nhà mình, các cô lựa chọn không quan tâm. So với vị tổng tài Hải Long chẳng liên quan kia, fan Khương Bạch càng quan tâm đến địa vị của CP nhà mình hơn, là lúc để nhất thống sơn hà rồi!

Fan Chung Việt chỉ có thể ôm thần tượng nhà mình và giải Thiên Long mà ghen tỵ: "Có gì đặc biệt đâu, Tiểu Chung của chúng tôi còn giành giải rồi đây này, phim điện ảnh của cậu Bạch nói không chừng còn flop ấy chứ." Các cô còn lôi đống đại ngôn quảng cáo mà Tiểu Chung lấy được gần đây ra để khè, "Bạch Dương thì kiếm được bao nhiêu tiền? Đại ngôn đều là Tiểu Chung, nhận quảng cáo mới là vàng thật bạc thật."

Chung Việt và Bạch Dương đều không biết những chuyện này, Khương Duệ Quân cũng không ---- Cũng có sao đâu? Giới giải trí, giới giải trí, những người đã bước chân vào giới này thì đã định sẵn là bị người ta lôi ra để giải trí. Chỉ cần quần chúng nhân dân vui vẻ, thế là được rồi.

Tài nguyên của bọn họ ngày càng nhiều, danh khí lên cao, hình tượng lại tốt, quảng cáo và thương hiệu cũng đua nhau mà vươn cành ô liu. Các thương hiệu lớn còn đang quan sát, chỉ mời bọn họ tham gia một số hoạt động, còn các thương hiệu nhỏ thì đã thi nhau ùa lên.

Bây giờ ký hợp đồng là có lời nhất, chờ tới khi bọn họ nổi tiếng thực sự rồi, vậy thì những thương hiệu nhỏ sẽ không cạnh tranh nổi.

Bạch Dương không có thời gian đi quay quảng cáo, cũng không có thời gian tham gia event, Lý Niệm chỉ chọn mấy đại ngôn không tồi rồi đưa cho Chung Việt. Tháng Tư, Đức Cơ Plaza ra mắt một thương hiệu xa xỉ phẩm

https://thuviensach.vn

mới, dựa vào mối quan hệ bản địa mà mời Bạch Dương và Chung Việt đi cắt băng.

Bọn họ chưa phải là đại ngôn đại sứ cho các nhãn hiệu lớn, nhưng chắc chắn sẽ có ngày như vậy.

Lúc trước Bạch Dương đã cùng Thế An tới chỗ này, khi ấy cậu còn trề môi bực bội vì đám nhân viên chỉ vây quanh Kim Thế An.

Bây giờ những nhân viên ấy vây quanh bọn họ chờ được ký tên hoặc chụp ảnh chung. Có thể các cô đã sớm quên, cậu thần tượng đang nổi danh này đã từng ghé thăm cửa hàng của các cô, mà khi ấy các cô quẳng cậu ấy ở một bên không hề hỏi han.

Lúc ấy Bạch Dương đã nghĩ gì nhỉ? "Các cô đúng là một đám con gái thiển cận, sớm muộn gì cũng hối hận cho xem. Các cô chỉ biết vây quanh tên ngốc ấy mà không biết trước mặt mình chính là siêu sao tương lai - Bạch Dương!"

Cũng không phải vì các cô thiển cận, chỉ là Bạch Dương của quá khứ thực sự không tốt, Bạch Dương tự hiểu được. Cậu mỉm cười nhận lấy bảng ký tên, lại kiên nhẫn chụp ảnh cùng mọi người.

Quảng cáo tuyên truyền gì đó chỉ là tranh thủ thời gian rảnh, tâm tư vẫn phải tập trung quay phim.

Bạch Dương dần quen với cách quay phim của Trương Huệ Thông. Đó là một hình thức vô cùng hao phí thể lực tinh thần nhưng có thể tôi luyện kỹ năng diễn xuất của diễn viên lên gấp trăm lần.

Mỗi một lần quay lại, đều có được trải nghiệm mới.

Trương Huệ Thông thỉnh thoảng cười nói với Bạch Dương: "Tiểu Khương nói đúng đấy, cậu đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần diễn thôi. Tác

https://thuviensach.vn

phẩm xuất sắc còn phải xem thiên mệnh, chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức."

Hóa ra là đạo diễn Trương nghe thấy, Bạch Dương xấu hổ, Khương Duệ Quân đứng cạnh tỏ ra mình không liên quan, giống như người nói linh tinh chính là Bạch Dương mà không phải cậu ta vậy.

Đóng phim hóa ra lại rất giống yêu đương, Bạch Dương thầm nghĩ, không gặp đúng người thì không thể biết người mình muốn là như thế nào.

Nhưng khi người ấy bước đến trước mặt rồi, vậy thì chẳng còn do dự nữa.

Trước khi điều ấy xảy ra, mỗi người đều liều mạng tìm kiếm sao?

Từ đáy lòng, cậu thật biết ơn Thế An, biết ơn đạo diễn Trương, cũng biết ơn Khương Duệ Quân, thậm chí biết ơn cái quá khứ mà cậu chưa bao giờ dám mơ ước được vào đoàn phim cấp bậc Hollywood thế này. Bọn họ là những người làm nghệ thuật chân chính, khiến cho cậu hiểu ra rằng, bên ngoài những phồn hoa giới giải trí, còn rất nhiều người đang thực sự dốc tâm huyết theo đuổi giấc mơ, không chỉ có cậu mà có rất nhiều người.

Diễn xuất của Khương Duệ Quân chính là thiên tài, Bạch Dương đã quen với việc cậu ta thích tự thêm tình tiết. Mới đầu Bạch Dương còn hỏi Trương Huệ Thông: "Vậy cũng được ạ?"

Thế An không ở đó, Trương Huệ Thông đành nhìn Thiện Khải Từ, Thiện lão gật đầu lia lịa, "Phát huy rất tốt, tôi tán thành. Tôi nghĩ Thế An cũng sẽ đồng ý thôi."

Kịch bản của Thế An viết rất hàm súc, mà diễn xuất của Khương Duệ Quân thì vô cùng nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

Đây là tình cảm khó biểu hiện nhất, nhiều lên một chút thì quá triền miên, mà ít đi một chút lại có vẻ lùi bước. Cái cảm xúc cầu mà không được, bỏ mà không nỡ, ánh mắt của Khương Duệ Quân gần như có thể diễn đạt được hết thảy.

Muốn nói lại thôi, từ trước tới nay chính là tình tiết động lòng người nhất.

Có đôi khi Bạch Dương thực sự bị Khương Duệ Quân dẫn dắt nhập tâm. Hiện tại Bạch Dương đã hiểu ra, trước kia khi bọn họ hợp tác trong phim thần tượng, Khương Duệ Quân chưa bao giờ dùng toàn lực để diễn.

Khi cậu ta đã nhập tâm hoàn toàn, tất cả mọi người đều thấy lòng dao động, không có lời thoại, Khương Duệ Quân chỉ dùng ánh mắt.

Cuối cùng Bạch Dương cũng biết được "ánh mắt biết nói" là như thế nào.

Lúc đầu cậu đọc kịch bản "Tần Hoài mộng", chỉ cảm thấy đó là một câu chuyện bi thương, vì sao người ta lại giày vò lẫn nhau, vì sao không thể cùng quên đi nhau?

Khi Khương Duệ Quân nhìn cậu, lại khiến Bạch Dương thấp thoáng cảm thấy một một niềm tâm sự, không phải không nói, mà là không thể. Ánh mắt của Khương Duệ Quân tinh tế như vậy, ngơ ngẩn nhìn cậu, khiến cậu suýt chút nữa quên mất mình là Bạch Dương. Cậu là Thẩm Bạch Lộ, mà Khương Duệ Quân chính là An Thế Tĩnh.

Cắt cảnh mà Bạch Dương còn chưa thoát khỏi cảm xúc, Khương Duệ Quân đưa cốc chè cho cậu, Bạch Dương còn mơ màng đáp một câu: "Cảm ơn thiếu gia."

Khương Duệ Quân nghe vậy thì sững người: "Ờ."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương mở nắp uống một ngụm, lại đưa vào tay Khương Duệ Quân, "Ngọt lắm, thiếu gia uống trước đi."

Khương Duệ Quân buồn cười nhìn cậu, "Cậu đút tôi uống đi."

Lúc này Bạch Dương mới hồi thần: "......Cút, cậu bị điên à?"

Khương Duệ Quân vịn lấy Ninh Ninh Tuệ Tuệ cười như điên: "Siêu cấp đần độn, các em có quay được không?"

Ninh Ninh Tuệ Tuệ đứng cạnh tức đến giậm chân: "Không! Nhanh quá!"

Cậu nhất định sẽ bị quả báo, về sau thành tù trưởng châu Phi, Bạch Dương phẫn nộ nghĩ. Cậu quay lại trút lên Tiểu Mã: "Sao cậu không nhắc tôi?"

Tiểu Mã nhìn Tuệ Tuệ, trên tay còn đang cầm cốc chè Tuệ Tuệ cho, mặt còn chưa thu lại nụ cười u mê.

Tiểu Mã hơi oan ức.

Hai người bọn họ diễn xuất động lòng người, Thế An đến xem vài lần, thầm thấy không ổn.

Trong kịch bản hắn không viết rõ đến vậy, chẳng lẽ Khương Duệ Quân thực sự là thiên tài, cách những con chữ cũng nhận ra được tình huống thực tế?

Dù gì hắn cũng là đàn ông, việc thân phận biên kịch bị bại lộ còn chẳng quan trọng bằng việc hiện tại hắn cảm thấy chua lòm.

Bọn họ đang trải qua những tháng ngày cấm dục, tiến độ quay phim rất khẩn trương, mỗi lần quay chụp đều tốn rất nhiều thời gian. Không có cảnh quay đêm nhưng Bạch Dương vẫn cứ đi sớm về muộn, về nhà tắm giặt rồi hai người tựa đầu giường nói chuyện một lúc là buồn ngủ.

https://thuviensach.vn

"Khương Duệ Quân diễn không giống kịch bản, đạo diễn Trương không nói gì sao?"

Bạch Dương nằm trong ngực hắn, đang mơ màng sắp ngủ, nghe hắn nói vậy thì thuận miệng đáp: "Đạo diễn Trương nói vậy cũng tốt, Thiện lão cũng đồng ý rồi." Cậu vùi mặt vào ngực Thế An, "Dù sao chỉ cần đừng thay đổi nhiều quá thì em vẫn xử lý được, anh yên tâm đi."

Thế An hết cách, đành phải chua lè nói: "Tôi cảm thấy ánh mắt cậu ta quá nhập diễn rồi, không hề giống những người khác."

Lúc nhìn Bạch Dương là khác biệt nhất.

Bạch Dương bỗng chốc tỉnh táo hẳn: "Anh cũng thấy vậy đúng không! Em thích ánh mắt của cậu ta cực, lúc nào cũng nhập diễn!"

Thế An tái mặt.

Bạch Dương còn chưa nhận ra Kim tổng của cậu đã chua tới mức nổi bong bóng, cậu còn đang đắm chìm trong phấn khởi: "Lúc trước đối diễn với cậu ta, em cũng không có cảm giác ấy, bây giờ ngay cả đạo diễn cũng khen ánh mắt em biết nói. Thực ra không phải đâu, là vì Khương Duệ Quân nhìn em như thế, em cũng tìm được cảm giác." Nói xong cậu còn tự cảm thán, "Cực kỳ giỏi."

Bạch Dương suýt chút nữa phun ra câu: "Em yêu cậu ta chết mất", may mà cậu chưa nói. Kim Thế An xoay người đặt cậu xuống gối: "Em lặp lại lần nữa?"

Bạch Dương chớp mắt: "Ơ?"

Cậu nhận được một nụ hôn trừng phạt rất dài, tới mức không hít thở được.

https://thuviensach.vn

"Em thích ai?" Thế An hỏi cậu.

Bạch Dương đỏ mặt, cuối cùng cũng cảm nhận được mùi giấm chua Sơn Tây lâu năm phát ra từ Thế An: ".....Không phải thích kiểu đó."

Kim tổng rất bất mãn với lời giải thích này, Kim tổng ôm cậu minh tinh của hắn vào ngực: "Tôi thực sự hối hận đã viết kịch bản này, để cho em và người khác thân mật như thế."

Bạch Dương mặt đỏ tai hồng giải thích: "Nghĩ gì vậy! Anh không biết Khương Duệ Quân đáng ghét thế nào đâu, trừ lúc đóng phim ra, hết cảnh là em mặc xác cậu ta luôn!" Nói xong, cậu tủi thân, "Bình thường cậu ta toàn trêu chọc em, bắt nạt em ở đoàn phim."

Bạch Dương thấy cậu cực kỳ vô tội, đây là lần đầu tiên Kim Thế An ghen, thế mà lại vì tên thần kinh Khương Duệ Quân kia. Cậu thực sự rất buồn cười, lại sợ cười ra sẽ khiến Kim Thế An càng ghen, đành phải xuất chiêu làm nũng đại pháp: "Kim tổng tài, Kim gia gia, Kim Thế An, có phải anh thích em đến mức hết chịu nổi không?"

"Em nói xem?"

Bạch Dương thành thật đáp: "Em yêu anh chết mất."

Thế An không nói nữa, chỉ nhìn Bạch Dương những nửa ngày, bất đắc dĩ cười: "Em thực sự khiến tôi hết cách rồi, em có phải là cục nợ của đời tôi không đây."

Bạch Dương lăn qua lăn lại trong lòng hắn: "Em nhớ anh."

Lời này rất hàm súc, Thế An hiểu ý cười: "Nhớ chỗ nào của tôi?"

Bạch Dương ngước mặt lên làm nũng: "Chỗ nào cũng nhớ."

https://thuviensach.vn

Thứ bên dưới của Kim Thế An đã chọc vào cậu, cậu cũng bắt đầu thấy thân thể rục rịch.

Thế An hơi ngập ngừng: "Sáng mai em có buổi quay sớm."

Bạch Dương giữ hắn lại: "Nhưng mà tối nay em không ngủ được, cứ bị nhớ anh í."

Thế An nghe cậu nói vậy thì cười thành tiếng, cúi đầu hôn vành tai Bạch Dương: "Vậy chỉ làm một lần, giải tình tương tư cho em."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 62: Đôi Ngả

Edit: Dờ

Thói quen của Trương Huệ Thông là hay ôm đồm tham việc. Thế An kính nể ông sâu sắc, ông già này hơn sáu mươi rồi mà một khi bắt đầu làm việc thì tinh thần thể lực tràn đầy.

"Khương Duệ Quân bảo là người cấm dục thì sinh lực tốt lắm." Bạch Dương nghe Thế An cảm thán xong thì ngơ ngác nói một câu.

Thế An không thích nghe cậu đề cập đến Khương Duệ Quân, ôm Bạch Dương ngồi lên đùi hắn: "Xem ra quan hệ giữa em với cậu ta không tệ đến thế."

Đã nói đến cả chuyện cấm dục rồi, không ăn giấm thì có còn là người không?

Bạch Dương xấu hổ, cậu lỡ miệng mất rồi, đành phải làm nũng dâng hiến một nụ hôn, "Yêu anh yêu anh."

Làm nũng rất không có tâm, Thế An xoa vành tai cậu rồi hôn lên đó: "Thôi vậy, em cũng kiềm chế một chút, theo đạo diễn Trương mà học tập đi."

Bạch Dương nóng nảy: "Em cũng đâu phải sáu mươi tuổi."

Thế An cười, buông cậu ra, "Nghe lời, quay phim quá mệt mỏi rồi." Hắn xoa mặt Bạch Dương, "Loại chuyện này tôi làm vì tôi yêu em, không phải

https://thuviensach.vn

vì muốn em đền bù gì cả."

Vui vầy mây mưa, đương nhiên là hắn tình nguyện, nhưng hắn không muốn Bạch Dương dùng cách ấy để giải quyết vấn đề. Chỉ cần cậu nói không có, hắn đương nhiên sẽ tin, cần gì phải làm tình để chứng minh?

Bạch Dương đáng thương nhìn hắn: "Vậy giờ anh không yêu em nữa à?"

"Không phải." Thế An cười hôn cậu: "Chờ em quay xong bộ phim này, muốn làm gì chúng ta sẽ làm cái đó."

Bạch Dương đỏ mặt, cậu hơi chờ mong Tần Hoài mộng mau chóng quay xong.

Bây giờ cậu đã cảm nhận được, cái gọi là nhân vật của công chúng quả thực là phải hy sinh cuộc sống riêng tư. Nhân vật của công chúng đầy danh vọng, nhưng sống như vậy đúng là thân bất do kỷ.

Bạch Dương cuốn chăn lại dựa vào lồng ngực Thế An, hỏi hắn: "Chung Việt đi Pháp rồi à?"

"Đúng rồi, em nghe ai nói vậy."

"Ừm, em nghe Lý tổng nói, Chung Việt sẽ tham gia sáng tác nhạc phim."

- --- Nếu Chung Việt không tới Pháp, Thế An còn không biết mình có bất động sản bên đó. Lý Niệm nói, hắn mới nhớ ra mà kiểm tra.

Cha mẹ của Kim Thế An đúng là biết kiếm tiền, hai người ly hôn đều mang theo của cải lẫn nhà đất, mà trên danh nghĩa thì Thế An còn có mấy căn hộ có lớn có nhỏ ở nước ngoài.

Căn nhà ở Paris nghe nói là quà kỷ niệm kết hôn mà Kim Hải Long tặng Vương Tĩnh Lâm. Phòng không lớn nhưng ở trong nội thành Paris, trang trí sắp đặt cũng rất đẹp.

https://thuviensach.vn

Vợ chồng ly tán, căn nhà này Vương Tĩnh Lâm không mang đi, tính cả mấy bất động sản ở nước ngoài khác, toàn bộ để lại cho Kim Thế An.

Thế An liền bảo Chung Việt cứ ở trong căn nhà ấy của hắn.

"Tiểu Chung thật sự rất giỏi." Bạch Dương ghé vào ngực hắn, tay nghịch chiếc nút áo: "Nhạc sĩ hợp tác với đạo diễn Trương kia rất thích cậu ấy. Em cứ nghĩ Tiểu Chung sẽ làm ca sĩ."

Chung Việt đang ở Pháp, đi theo nhạc sĩ người Pháp Anatole để sáng tác nhạc nền cho Tần Hoài mộng. Anatole cũng giống Trương Huệ Thông, ban đầu rất nghi ngờ năng lực của cậu tân thủ không có danh tiếng này. Lúc Trương Huệ Thông nhìn lý lịch thì càng thấy buồn cười: "Vừa mới đóng phim của Tang Viện Triều, còn giành giải nam phụ Thiên Long, sao không đóng phim cho tốt mà lại chạy đi sáng tác nhạc?"

Lý Niệm cười hùa: "Có được không ạ, tôi cũng không dám tự khen, đạo diễn cứ nghe thử tác phẩm của cậu ấy xem, cậu ấy sáng tác riêng cho Tần Hoài mộng."

Trương Huệ Thông nghe xong, Anatole cũng nghe được rồi. Cái gọi là danh soái biết tướng tài, vị này cũng là một nhạc sĩ khá nổi danh, nghe qua bản demo của Chung Việt thì ngay lập tức điện cho Trương Huệ Thông.

"Bảo cậu nhóc tới Pháp đi, tôi muốn gặp mặt."

Trương Huệ Thông bất đắc dĩ, chỉ có thể nói với Lý Niệm: "Chuyện này mà để Tang Viện Triều biết, ông ấy giết tới cửa."

Lý Niệm chỉ cười: "Đóng phim và sáng tác vẹn toàn đôi bên mà."

Trương Huệ Thông thở dài: "Tôi lại hy vọng thanh niên các cậu tập trung một việc thôi, một nghề cho chín còn hơn chín nghề."

https://thuviensach.vn

Trong tác phẩm của cậu, Chung Việt kết hợp một số yếu tố đặc trưng phương Đông, đây là điều mà Anatole mong muốn. Ông đã thử nhiều nguyên liệu âm nhạc phương Tây nhưng chưa từng thử thưởng thức yếu tố phương Đông.

Ông hy vọng có thể lấy được linh cảm từ cậu thanh niên này, cũng muốn đem kinh nghiệm của mình truyền cho hậu bối.

Gặp được Chung Việt, ông càng cảm thấy quý hơn, dù gì lòng yêu cái đẹp cũng không phân biệt sắc tộc. Cho dù Chung Việt có là bao cỏ vô dụng thì Anatole vẫn nguyện ý xem cậu thanh niên xinh đẹp này như thần Muse mà đặt bên người, huống chi lại là một thanh niên đến từ phương Đông sở hữu tài năng mà người trong nghề liếc mắt nhìn một cái đã nhận ra.

Chung Việt nói lắp nhưng ra nước ngoài thì lại không gặp khó khăn, vì cậu không biết nói tiếng Pháp, chỉ dùng tiếng Anh đơn giản để trao đổi, mà Anatole thì lười nói tiếng Anh với cậu. Hai người nói chuyện bằng đàn dương cầm, người này đàn một đoạn, người kia sẽ đàn ra ý nghĩ của mình bằng đoạn tiếp theo.

Thời đại học Chung Việt có học thêm đàn tỳ bà, sang Pháp cậu cũng mang theo một chiếc. Cậu rất thông minh, biết làm thế nào để thu hút sự chú ý của người trong nghề. Anatole rất thích Chung Việt, ông ôm chặt lấy cậu thanh niên phương Đông xinh đẹp này, hôn hết má trái tới má phải.

"Con trai của ta, con thật sự là thiên thần."

Chung Việt không hiểu ông nói gì, cũng hiểu người Pháp luôn nhiệt tình như thế, cậu ngại ngùng cười, lòng thầm nghĩ, vì sao tất cả mọi người đều đối xử với cậu dịu dàng hơn Lý Niệm.

Ngày giành giải Thiên Long, Lý Niệm vô cùng dịu dàng với cậu. Chung Việt là trẻ mồ côi, không có cha mẹ, lúc đoạt giải cũng chẳng thế nói câu "cảm ơn cha mẹ tôi", vì thế đành thành thật nói: "Tôi muốn cảm ơn, người

https://thuviensach.vn

đại diện của tôi, Lý Niệm tiên sinh, cảm ơn, đạo diễn Tang Viện Triều, cảm ơn, bạn thân của tôi, Bạch Dương, và trợ lý của tôi, Mao Tùng Hâm, còn cả, các bạn fan hâm mộ luôn ủng hộ tôi."

Cậu không nhắc đến Kim Thế An, sợ gây phiền phức cho Bạch Dương,

Thế giới của cậu chỉ đơn điệu như thế, ngay cả lời cảm ơn cũng ngắn gọn.

Bạch Dương và Thế An không có thời gian đến Bắc Kinh tham gia lễ trao giải, chỉ xem phát trực tiếp. Tới lúc Chung Việt và Lý Niệm trở về Nam Kinh, bọn họ tổ chức một buổi tiệc vô cùng náo nhiệt cho Chung Việt ở biệt thự của Kim Thế An.

Trên đường về, Lý Niệm nói: "Đáng lẽ ra không cần nói cảm ơn nhiều như vậy, cảm ơn đạo diễn Tang là đủ rồi. Sao còn nhắc tới anh? Anh đã nhắc em rồi, phải nhắc tới đạo diễn Tang trước tiên cơ mà?"

Chung Việt không nói gì ---- Dựa vào đâu chứ? Đúng là cậu chịu ơn Tang Viện Triều, nhưng cái ơn đó cũng là do Lý Niệm giành được.

Bởi vì Tang Viện Triều nổi tiếng, cho nên ép cậu phải gạt bỏ cảm tình cá nhân, phải đội ơn đội nghĩa ông ấy?

Lúc ở biệt thự của Kim Thế An cậu đã uống rất nhiều, Bạch Dương cùng mấy tên trợ lý thay nhau chuốc rượu, Lý Niệm đưa cậu về, cậu kéo anh vào nhà rồi đóng cửa.

"Em giành giải rồi." Chung Việt nói.

Lý Niệm buồn cười nhìn cậu: "Làm rất tốt, về sau còn có thể lấy nhiều giải hơn nữa, Tang Viện Triều rất thích em."

Chung Việt cởi nút cổ áo, "Có phải, nên, thưởng cho em không."

https://thuviensach.vn

"Được, muốn thưởng gì?"

Chung Việt nhìn anh, không nói lời nào.

Lý Niệm hiểu ý mà cười, quỳ xuống trước mặt cậu. Chung Việt biết anh sắp làm gì, cậu thấy rất chán ghét, cậu đẩy đầu Lý Niệm ra: "Đừng như vậy."

"Vậy em muốn thế nào?"

Lý Niệm rất kiên nhẫn, giọng điệu cũng vô cùng dịu dàng. Chung Việt đã giành giải như anh mong muốn, cho nên bây giờ Chung Việt muốn làm gì, anh đều có thể dung túng.

Chung Việt vẫn không mở lời.

Lý Niệm nhìn cậu, giúp cậu cởi lễ phục, "Muốn chơi kiểu play nào? Hay là anh tắm giúp em trước nhé?"

Chung Việt đột nhiên giữ tay anh lại, đặt Lý Niệm ở trên bàn. Anh bị cậu không chế đột ngột, điếu thuốc trên miệng đã rơi xuống đất, Chung Việt bóp cổ anh, nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng.

"Anh, có phải anh nghĩ rằng, em không bao giờ dám làm thế này với anh."

Lý Niệm ngước mắt nhìn, ánh mắt không hề mang theo tình cảm, chẳng sợ hãi, cũng không có thất vọng.

Chung Việt chậm rãi buông lỏng tay rồi lại nắm chặt lấy cổ anh, ấn Lý Niệm xuống, hôn lên môi anh. Lý Niệm muốn đẩy cậu ra, Chung Việt buông cổ Lý Niệm, chuyển sang giữ hai tay anh.

Lý Niệm dùng trán chặn lại nụ hôn của cậu, "Chỉ có chuyện này là không được, sợ em rồi đấy. Cái gì cũng được, chỉ có chuyện này là không được.

https://thuviensach.vn

Anh thật sự không được đâu."

"Em sẽ chữa khỏi cho anh." Chung Việt nói.

Mà cậu cũng không hôn anh nữa, cậu kéo Lý Niệm đẩy anh lên giường, cậu nhanh chóng cởi bỏ quần áo, còn Lý Niệm nằm ở đó mặc cho cậu chi phối.

Đây là một cuộc làm tình tẻ ngắt. Chung Việt bị rượu xông lên đầu, dốc hết sức lực làm cho đủ các loại động tác, các loại tư thế mà cậu đã từng ảo tưởng vô số lần trong quá khứ. Cậu không quan tâm Lý Niệm có tình nguyện hay không.

Cuối cùng, cậu chán ghét thái độ không chống cự của Lý Niệm, bóp mặt anh: "Chủ động lên."

Lý Niệm cưỡi lên người cậu, vồn vã đón ý nói hùa cùng cậu nâng lên hạ xuống, Chung Việt cắn lên hai điểm đỏ đã dựng đứng của anh, "Kêu lên."

Lý Niệm cũng thuận ý cậu mà kêu thành tiếng.

Giống như một phân cảnh đã được luyện tập nhuần nhuyễn.

Cho tới khi Chung Việt lấy lại tinh thần, Lý Niệm đã ngã xuống giường.

Nháy mắt, Chung Việt tỉnh khỏi cơn say rượu. Cậu trần trụi nâng Lý Niệm dậy, không biết nên vào phòng tắm hay gọi cấp cứu trước. Cậu vô thức sợ hãi gọi anh: "Anh Niệm, tỉnh lại đi, anh Niệm, tỉnh lại đi."

Lý Niệm không hôn mê, chỉ là đã hoàn toàn kiệt sức.

"Anh không sao." Lý Niệm nói, "Đỡ anh dậy một chút."

Chung Việt cẩn thận ôm anh, đặt anh nằm xuống giường. Trên người anh toàn là tinh dịch dính nhớp lúc làm tình, Chung Việt muốn đi lấy khăn.

https://thuviensach.vn

"Không cần." Lý Niệm giữ cậu lại, "Em cũng nằm xuống đi."

Chung Việt đứng bất động.

Lý Niệm mệt mỏi vô cùng, "Anh biết em thích sạch sẽ, mai rồi tắm. Drap giường gì gì mai rồi giặt, nằm xuống đi." Anh không muốn mở mắt ra nữa, chỉ nói: "Anh lạnh lắm."

Những lời này đã đánh thức Chung Việt, cậu nằm xuống bên cạnh anh, ôm anh vào lòng.

Lý Niệm để mặc cho cậu ôm.

Bây giờ anh chẳng muốn hỏi cậu "có thoải mái không", tạm thời anh không muốn chọc giận Chung Việt, bởi vì anh thực sự chẳng còn hơi sức nữa.

Chung Việt ôm anh, im lặng rất lâu rồi mới nói: "Xin lỗi."

"Không việc gì phải xin lỗi, em thích làm gì thì cứ làm, chỉ cần anh có thể đáp ứng."

Chung Việt càng thấy đau lòng, niềm vui sướng khi đoạt giải, khoái cảm trong cơn phóng đãng, đều tiêu tan toàn bộ chỉ bởi một câu của Lý Niệm. Cậu thật sự muốn hỏi anh, nói một câu thật lòng thì có gì khó khăn.

Hoặc là, giữa bọn họ chưa từng có thứ gọi là thật lòng.

"Tiểu Chung, em đã đi trên con đường này thì đừng trông cậy vào thật lòng. Vận khí của Bạch Dương không phải ai cũng có, người trong giới này đều hiểu, tình yêu là sự uy hiếp lớn nhất với sự nghiệp. Người không có tình cảm mới chân chính vững chãi không thể sụp đổ."

Giọng Lý Niệm rất mệt mỏi, nhưng Chung Việt lại nhận ra được những lời này của anh mới là thật lòng.

https://thuviensach.vn

"Với anh, cũng vậy." Chung Việt nói.

"Đúng vậy, với anh cũng vậy."

Bọn họ im lặng ôm nhau, đều tự có tâm sự của riêng mình. Đây là sự yên tĩnh khiến người ta cảm thấy giày vò gấp bội lần, trong phòng vẫn còn mùi sót lại sau cuộc làm tình.

"Em có thể, vứt bỏ sự nghiệp không."

"Anh biết em sẽ nói vậy mà." Lý Niệm vươn tay lấy thuốc lá, "Tiểu Chung, anh có thể yêu em cả đời, nhưng không cần em yêu anh."

Chung Việt nhìn anh yếu ớt lục lọi đống quần áo, đành dứt khoát vươn tay lấy hộ anh.

Lý Niệm bỏ cuộc, quay về nằm trong tay Chung Việt, "Anh không muốn em làm một kẻ yếu giống anh, kẻ yếu đuối chỉ xứng bị giẫm đạp dưới chân, mà em đang có tiền đồ rất tươi sáng."

Nghệ sĩ đều có hội chứng vịt con, Lý Niệm hiểu.

Trước kia anh luôn lợi dụng nó để khống chế nghệ sĩ, ràng buộc họ phải trưởng thành theo cách mà anh muốn, nhưng anh không hề hy vọng họ sống trong hư tình giả ý cả đời. Tần Nùng đã nhìn ra điều ấy nên rời khỏi anh, cuối cùng cô ấy thành công. Chung Việt cũng vậy.

Anh không muốn bọn họ yêu anh, anh chỉ cần bọn họ thành công.

Có lẽ với anh, Chung Việt dường như có gì đó rất khác, cho nên bây giờ anh đang do dự, chỉ mong Chung Việt sớm hiểu ra chuyện này.

Hiểu ra rằng anh chỉ là một thứ độc dược, anh tự biết rõ điều ấy hơn bất kỳ ai khác.

https://thuviensach.vn

"Anh Niệm, em không muốn đóng phim."

"Vậy em muốn làm gì?"

"Âm nhạc." Chung Việt nói: "Lý tưởng của em."

"Anh tốn bao nhiêu công sức mới có thể cho em đóng phim, em có biết không."

"Em yêu âm nhạc, còn hơn cả yêu anh."

Chung Việt bình thản đáp.

Lý Niệm bỗng mở to mắt nhìn cậu, anh nở nụ cười.

"Hoặc là, đổi cho em, một người đại diện khác." Chung Việt không nhìn nụ cười của anh, đây là chuyện cậu đã nghĩ từ rất lâu rồi, cậu sẽ không làm con rối trong tay Lý Niệm nữa, cũng sẽ không nghe theo sắp xếp của anh nữa.

Cậu phải cứu anh, cho nên sẽ không để anh quản chế. Nếu con đường trước kia Lý Niệm đi là đúng, vậy thì hiện giờ anh đã không ôm bệnh như vậy.

Mặc kệ Lý Niệm đồng ý hay không, Chung Việt đã hạ quyết tâm rồi.

Trước khi điều ấy xảy ra, cậu sẽ làm như lời Lý Niệm nói, vứt bỏ tình cảm, không do dự nữa.

Lý Niệm nhìn cậu thật lâu, nâng tay sờ mái tóc dài của Chung Việt.

"Được, em muốn làm gì cũng được." Giọng anh có chút ngẩn ngơ, "Anh sẽ cố thử xem."

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc bọn họ cũng đi tới bước này, Lý Niệm nghĩ, Chung Việt muốn làm lại từ đầu sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian, mà anh thì chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa.

Chỉ mong rằng anh có thể kịp nhìn thấy ngày Chung Việt cất cánh bay cao.

- ----------

Với lời thoại chương 56 "Tôi muốn thành công", tôi tuyên bố cậu đã thành công, Chung Việt.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 63: Xuân Thệ

Edit: Dờ

Lần đầu Chung Việt gặp Anatole, hai người đều rất quý đối phương --- Anatole gần năm mươi tuổi nhưng không giống với Đinh Thông Nguyên hay Thiện Khải Từ, ông bảo dưỡng rất tốt, mái tóc xoăn màu sợi đay không chút rối loạn, đôi mắt màu nâu nhạt, sống mũi chim ưng đặc trưng kiểu Hy Lạp, giống như một bức chân dung hay được trưng bày trong học viện âm nhạc.

Chung Việt rất kính trọng ông. Một bậc thầy như vậy, trước kia cậu chưa từng được tiếp xúc --- Thực tế vòng giải trí chính là như vậy, vô số người có tài không gặp thời, bọn họ thiếu một hòn đá đệm chân. Kim Thế An coi như có duyên phận, có thể liên lạc với Kiều Sa Sa, lại dựa vào Tần Hoài mộng để đánh động Thiện Khải Từ, sau đó lại thông qua Thiện Khải Từ để gặp được Trương Huệ Thông.

Nếu không có những người này, có lẽ cả đời Anatole cũng không gặp được Chung Việt, thậm chí không biết cậu thanh niên này tồn tại trên đời.

Đương nhiên, hòn đá đệm chân thì vẫn chỉ là hòn đá, nếu muốn chân chính đạt được sự yêu thích thì phải xem bản lĩnh.

Chung Việt làm được rồi. Anatole cũng ở Paris, thường xuyên ở lại trong căn nhà mà Chung Việt đang ở. Bọn họ lấy đàn thay lời muốn nói, say mê chìm đắm trong sự giao hòa âm nhạc phương Đông và phương Tây, quên đi tất cả tâm sự và phiền lòng.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ bọn họ đang hợp tấu, Anatole dùng dương cầm thay cho sáo và hồ cầm, Chung Việt đàn tỳ bà, thử diễn tấu giai điệu mà bậc thầy âm nhạc này vừa nghĩ ra cho Tần Hoài mộng.

Khúc hòa tấu kết thúc, Anatole kích động vỗ tay, ôm Chung Việt rồi nhiệt tình hôn má cậu.

Chung Việt đành phải lễ phép hôn mặt lại.

Anatole hôn trái hôn phải, hôn trán rồi hôn lên mái tóc dài của Chung Việt. Chung Việt còn chưa kịp phản ứng thì ông đã nâng cằm cậu lên, chuẩn bị hôn lên môi cậu.

Thanh niên châu Á xinh đẹp này chắc chắn chính là nàng Muse của ông, đôi mắt u buồn của cậu hàm chứa tất cả những vần thơ dạt dào tình cảm đến từ phương Đông.

Chung Việt rốt cuộc cũng cảm thấy không ổn, cậu sợ hãi đẩy Anatole ra, ".....No."

Bậc thầy âm nhạc hoang mang nhìn cậu, lại muốn hôn môi. Cảm tình chín tới, ông cho rằng điều này là đương nhiên.

Chung Việt lùi về phía sau, lắp bắp dùng Chinglish giải thích: "Sorry....I have, lover, only."

Anatole kinh ngạc, "Con trai của ta, nhìn con không giống một người ôm ấp tình cảm."

Chung Việt không hiểu tiếng Pháp, chỉ đành lặp lại: "I love him, forever."

Anatole nhìn cậu hồi lâu, vẻ mặt dần thay đổi, ông mặc cho Chung Việt từ chối, ôm lấy cậu.

https://thuviensach.vn

"Nhất định con đã có một mối tình bi thương, đứa trẻ đáng thương của ta."

Tuy Chung Việt không hiểu ông đang nói gì nhưng nhìn vào ánh mắt của Anatole, lần này không tràn ngập nhục dục, mà chân chính là ánh mắt của một người cha.

Người Pháp thay đổi cảm xúc quá dữ dội, Chung Việt xấu hổ nghĩ.

Anatole lại trìu mến hôn má Chung Việt, "Tình yêu chính là nguồn cảm hứng vĩnh hằng của chúng ta, cho dù nó có bi thương đến thế nào."

Ông ngồi xuống, từng nốt nhạc chảy ra từ những phím đàn dương cầm, đây là ngôn ngữ chung của linh hồn.

Chung Việt ngồi cạnh nghe, phía sau cậu là cửa sổ sát đất, bên ngoài là cảnh xuân tươi đẹp của bầu trời Paris, mà cậu ngồi đây, nghe một người ngoại quốc đàn lên niềm tâm sự mà cậu không thể nói ra.

Hàng năm ánh xuân đều ngập cả đất trời, đến với dòng sông Seine, cũng đến bên bờ Tô Châu, mà cảnh xuân già đi quá nhanh, chỉ sợ trong chớp mắt đã không còn.

Đoàn làm phim Tần Hoài mộng xuất phát đến Tô Châu tiến hành quay ngoại cảnh, tranh thủ khi sắc xuân còn chưa từ giã mà đi. Trương Huệ Thông đi khảo sát Tô Châu Chiết Giang, cuối cùng chọn Sùng An của Tô Châu để quay. Bạch Dương và Khương Duệ Quân đứng giữa lối nhỏ đầy phong tình dân quốc này, đi bên nhau, nhìn lẫn nhau, cơn gió thoảng qua mang theo liễu xanh đào đỏ, làn mưa bụi ôn hòa đặc trưng của đất Giang Nam bay khắp không trung.

Đôi khi bọn họ cảm thấy may mắn vì trời mưa, mưa xuân ở Tô Châu khá ấm áp, rơi xuống người chỉ cảm thấy nhẹ nhàng --- Mà lúc trời không mưa

https://thuviensach.vn

thì rất thảm thiết, chỉ có thể phun mưa nhân tạo, không chỉ lạnh mà còn rất hôi, nước phun từ vòi nước ra luôn có cảm giác không sạch sẽ.

Hai người dầm mưa ba ngày, có mấy cảnh quay mưa nhỏ, cũng có cảnh mưa lớn, mà mưa lớn thì đương nhiên phải tự tạo. Bạch Dương thấy không sao, nhưng Khương Duệ Quân chống đỡ được ba ngày thì phát sốt.

Hết cách rồi, Khương Duệ Quân có rất nhiều cảnh quay một mình dưới trời mưa lớn, lên phim chỉ có mấy chục giây mà Trương Huệ Thông bắt Khương Duệ Quân phải dầm mưa nguyên ngày.

May mà còn có cảnh của các nhân vật phụ, bọn họ có thời gian để nghỉ ngơi, không đến mức một ngày hai mươi tư giờ dầm mưa.

NInh Ninh Tuệ Tuệ lập tức phát nước gừng cho toàn đoàn, Khương Duệ Quân thật biết cách làm người, ăn uống cái gì cũng đưa cho cả đoàn cũng hưởng. Bạch Dương nghe thấy cậu ta hắng giọng, hơi đồng cảm nói: "Thế này thì cậu không nói thoại được đâu, nếu không thì nghỉ ngơi một ngày đi, khàn giọng rồi kiểu gì đạo diễn Trương cũng bắt quay lại cho xem."

Khương Duệ Quân không nói gì, cúi đầu tiết kiệm điện.

Có lẽ Trương Huệ Thông chính là muốn cậu ta điên cuồng bệnh tật như thế, cũng chính là muốn Khương Duệ Quân bị khàn giọng. Đạo diễn nổi danh trước nay đều vô cùng tàn nhẫn, vì nghệ thuật mà dâng hiến cả sinh mệnh, những lời này không phải nói đùa.

Cậu ta lười giải thích với Bạch Dương, chỉ muốn nghỉ ngơi một lát.

"Muốn tôi xin phép giúp cậu không?" Bạch Dương kiên nhẫn hỏi.

Khương Duệ Quân không hề cảm kích, "Cậu ồn quá."

"..........!!"

https://thuviensach.vn

Cái quần què gì vậy! Bạch Dương tức giận nhìn cậu ta, không phải là tôi đang suy nghĩ vì cả đoàn sao? Hơn mười lần quay không đạt, lãng phí sức lực của biết bao nhiêu người? Khương Duệ Quân có thể đừng thần kinh nữa được không, bị bệnh thì phải nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt chứ?

Cậu ở bên này bực tức, bên kia Khương Duệ Quân hỏi: "Thắt lưng còn đau không?"

"Hả?"

"Lúc quay Kiếm tung ấy, cậu bị ngã, giờ trời mưa gió có bị nhức không?"

".....Vẫn ổn." Bạch Dương thấy cậu ta đổi nhiên đổi kênh thì không biết phải làm sao.

Thực ra vẫn đau, tuy giải phẫu thành công nhưng cú ngã khi quay Kiếm tung tầm tình đó đã khiến Bạch Dương phải chịu thương tật cả đời. Lúc nước lạnh giội trực tiếp thì sẽ cảm thấy đau nhức.

Có điều so với Âu Dương Khiêm tưới băng mùa đông, nước lạnh của Trương Huệ Thông chưa là gì cả. Làm minh tinh còn có thể không khổ cực sao? Bạch Dương nhìn ảnh đế Trình Viễn đang quay phía xa --- vị diễn viên lão làng kia, năm ấy cậu còn từng đóng lính gác cửa cho ông.

Gặp lại nhau trong đoàn phim Tần Hoài mộng, Trình Viễn đã không nhận ra cậu. Bạch Dương nghe nói, Trình Viễn đã chịu bệnh tật giày vò nhiều năm nên thính giác gần như không thể nghe được, nhưng khi đối diễn với các diễn viên khác, người ta không hề phát hiện ra ông bị điếc.

Trình Viễn học thuộc lòng tất cả lời thoại, chỉ dựa vào khẩu hình và vẻ mặt của bạn diễn để nắm được tiết tấu quay phim.

https://thuviensach.vn

Ông là một nhà nghệ thuật chân chính, đại diện cho tất cả những con người nhiệt huyết với nghề trong vòng giải trí này. So với Trình Viễn, Bạch Dương cảm thấy vết thương trên lưng mình chẳng là gì ---- Gà rank đồng làm gì có tư cách nói chuyện trước mặt bạch kim?

Cậu nhìn Trình Viễn với ánh mắt vô cùng tôn trọng, còn Khương Duệ Quân thì đang lệch đầu nằm ngủ trên vai Bạch Dương.

Bạch Dương choáng, Khương Duệ Quân ngủ thật hay giả vờ vậy? Nếu ngủ thật thì công lực nằm xuống ngủ ngay của cậu ta cũng quá lợi hại rồi. Cậu cúi đầu nhìn khuôn mặt Khương Duệ Quân, màu sắc rất đáng sợ, phấn nền cũng không lấp được sắc đỏ ửng do cơn sốt cao.

Ninh Ninh xấu hổ chạy tới, dùng khẩu hình nói, xin lỗi anh, anh Quân vừa uống thuốc.

Bạch Dương cười khoát tay.

Tuệ Tuệ và Tiểu Mã cầm chăn tới đắp lên vai Khương Duệ Quân, Khương Duệ Quân ngủ rất say, bọn họ ba chân bốn cẳng đắp chăn cho cậu ta, mà cậu ta thì dựa vào vai Bạch Dương ngủ không biết trời đất.

Nếu như bị Kim Thế An nhìn thấy thì bình giấm chua Sơn Tây của hắn sẽ đổ mất. Bạch Dương run rẩy nghĩ.

Rất kỳ lạ, từ lúc cậu đến Tô Châu, Kim Thế An không gọi cho cậu một cuộc điện thoại nào, ngay cả tin nhắn cũng không có.

Tuy bọn họ chưa từng ước hẹn điều gì nhưng Bạch Dương vẫn cảm thấy không vui. Cậu bắt đầu nhớ những tin nhắn Phồn thể kỳ quặc trước kia của Kim Thế An.

Nhưng cậu không chịu chủ động gọi cho Kim Thế An. Trước kia Lý Kim cũng hay chơi trò mất tích, khi đó Bạch Dương không dám gọi. Mà hiện tại

https://thuviensach.vn

cậu không hề sợ hãi, Kim Thế An không gọi cũng được thôi, sau đó cậu sẽ giận hắn một trận đã đời mới được.

Sắp tới mùa hè rồi, Bạch Dương quyết định sẽ dẫn Thế An đi ăn tôm hùm đất siêu cay, cay chết hắn đi.

Cậu nhìn nhành liễu xanh rủ xuống trước hẻm, thầm nghĩ thời gian trôi qua thật nhanh. Cậu và Kim Thế An, chớp mắt đã ba năm rồi.

Thật kỳ diệu, cậu và người đàn ông đến từ năm 1930 này thế mà lại yêu nhau. Cậu nhớ thời đi học có một nữ sinh đã xem bói cho cậu: "Tình yêu đích thực của cậu có lẽ không phải là người."

Bạch Dương cười bò lăn, "Vậy thì là gì, tiên nữ hả?"

Bạn học nữ đỏ mặt, "Theo như những gì mà một thuật sĩ thông linh như tui thấy, hình như không giống lắm....."

Bạch Dương không để tâm cô nàng nói gì, chỉ cười ha ha ha ha.

Bây giờ nhớ lại, cô nàng bói cũng thật là chuẩn.

Cậu ngây ngẩn cười, Khương Duệ Quân tựa vào vai cậu, đột nhiên trượt xuống lòng Bạch Dương.

Bạch dương v*t vã nâng đầu cậu ta lên, thầm nghĩ: Nể mặt đạo diễn Trương, ông đây không chấp cậu.

Khoảnh khắc nâng Khương Duệ Quân dậy, Bạch Dương thấy có chút kỳ lạ. Nắng xuân ấm áp chiếu xuống vai Khương Duệ Quân, chói lóa tới mức cậu không thể mở mắt.

Cảnh tượng này cho Bạch Dương cảm giác quen thuộc, dường như bọn họ đã từng gặp nhau ở đâu rồi.

https://thuviensach.vn

Cậu thả hồn vào cõi thần tiên, Trương Huệ Thông đi tới, mặc kệ Khương Duệ Quân còn đang ngủ, ông chỉ nói: "Tiểu Bạch, cậu qua đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Khương Duệ Quân lập tức tỉnh lại.

Bạch Dương cảm giác như cậu đã mắc lừa. Cậu đẩy Khương Duệ Quân ra, đi theo Trương Huệ Thông.

"Cảnh sát Nam Kinh muốn cậu trở về để hỏi một số chuyện, cậu mau về đi, bên này sẽ quay cảnh của Khương Duệ Quân trước."

Bạch Dương nhìn vẻ mặt khác thường của ông, buột miệng hỏi: "Kim Thế An xảy ra chuyện gì phải không ạ."

Trương Huệ Thông im lặng chốc lát, "Cậu ta đang ở đồn Công an." Ông nhìn Khương Duệ Quân đứng cách đó không xa, kéo Bạch Dương đi xa thêm vài bước: "Cậu xem tin tức trên điện thoại đi."

Bạch Dương luống cuống lấy điện thoại, Khương Duệ Quân khàn giọng gọi cậu: "Tìm di động à?"

"....."

Điện thoại của cậu rơi trên người Khương Duệ Quân.

Bạch Dương nhận lấy điện thoại mở weibo ra, thậm chí không cần tìm, một tiêu đề tin tức kinh thiên động địa đập vào mắt cậu.

"Li miêu tráo Thái tử, Kim Hải Long - người sáng lập tập đoàn Hải Long đã đệ trình cảnh sát vào cuộc điều tra." Hình ảnh đi kèm tin tức là một ông chú mà Bạch Dương không biết, thoạt nhìn hơi giống Kim Thế An.

Nội dung bên dưới lại càng làm người ta sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Bị thương mất trí nhớ hay là thay xà đổi cột? Hải Long rốt cuộc còn giấu bao nhiêu bí mật."

"Thi thể của phú hào trẻ tuổi hiện đang ở đâu, tin tức nóng trong ngày."

"Tập đoàn Hải Long triệu tập cuộc họp hội đồng cổ đông, tài sản tụt dốc hàng trăm triệu chỉ trong một đêm."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 64: Đêm Dài

Edit: Dờ

Cùng ngày hôm đó, Bạch Dương bắt tàu cao tốc về Nam Kinh, Lý Niệm đến đón cậu, đưa cho Bạch Dương một bọc quần áo cũ.

"Cậu gan ghê nhỉ, biết ở ngoài có bao nhiêu phóng viên không hả? Trên tàu có bị chặn lại không?"

"Không, tôi cẩn thận lắm." Bạch Dương trốn vào WC nhanh chóng thay quần áo mà Lý Niệm đưa.

Lý Niệm mệt mỏi nói: "Bên ngoài có rất nhiều người, đi ra đừng nói gì cả, tôi bảo Tiểu Mã Tiểu Ngưu đứng ở vành đai ngoài đợi cậu, tôi sẽ đi loanh quanh vài vòng để cắt đuôi."

Bạch Dương gật đầu.

Bọn họ tới An Long trước rồi xuống bãi đỗ xe ngầm, thuê một chiếc Đông Phong rồi lái ra vành đai ngoài. Tiểu Mã ở đó chờ bọn họ, lại đổi tiếp một chiếc Volkswagen để tới phân cục Công an quận Giang Ninh.

Lâu rồi Bạch Dương không ngồi một chiếc xe tồi tàn như vậy, cậu ngồi một chỗ mà mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống.

Đã hơn mười giờ đêm, có thể nhìn thấy rất rõ ràng phía sau có chiếc xe nào đi theo. Cho đến khi bọn họ đổi sang chiếc Volkswagen thì phóng viên theo dõi đã bị cắt đuôi gần hết.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương ngồi trên xe hỏi Lý Niệm: "Anh ấy bị giữ bao lâu rồi."

"Hôm kia bị triệu tập một lần, rạng sáng hôm nay thì tin tức nổ ra, hôm qua tôi mới biết chuyện cho nên không liên hệ được với anh ta."

Trịnh Mỹ Dung cũng bị gọi đi, người mật báo cho anh thế mà lại là Hứa Chi Liễu.

Sau khi Lý Niệm tiến cử cậu tình nhân giả này thì quên béng, ban đầu anh còn tưởng Hứa Chi Liễu giở trò nhưng lại nghe cậu ta sốt sắng nói: "Anh mau thông báo cho những người khác đi, trước mắt phải nghĩ cách bảo lãnh Thế An ra ngoài."

Hứa Chi Liễu cũng xem như thật tình, Lý Niệm nhìn cậu ta, nhả khói thuốc, "Chỉ bị triệu tập thôi, sau 24 giờ sẽ được thả, anh ta cũng đâu phải nghi phạm giết người, không đến mức phải tìm người bảo lãnh."

Hứa Chi Liễu hoảng rồi, nhưng anh thì không được hoảng. Ban đầu Lý Niệm nghi ngờ Trịnh Mỹ Dung bày trò, nhưng chính Trịnh Mỹ Dung cũng bị công an mời lên uống trà.

Khổ nhục kế sao?

Cho tới khi tin tức nổ ra, Lý Niệm mới sợ hãi hiểu ra chuyện này không liên quan đến Trịnh Mỹ Dung, mà là Kim Hải Long quay về gây phiền phức cho con trai của ông ta. Lý Niệm liên hệ các kênh truyền thông hy vọng có thể phong tỏa được tin tức, đối phương đều khách khí trả lời: "Xin lỗi Lý tổng, chúng tôi không đắc tội bên kia được, nhiều nhất chỉ có thể cam đoan với anh không lan truyền tin tức thôi."

Lý Niệm không nói gì cả, Trịnh Mỹ Dung không có năng lực ấy, đây nhất định là do Kim Hải Long tự mặc giáp ra trận.

https://thuviensach.vn

Kim Hải Long đột nhiên gây khó dễ, ai cũng không ngờ tới. Bạch Dương và Lý Niệm gần như đã quên mất Kim Thế An còn có ông bố này. Từ lúc Lý Niệm quen biết Kim Thế An thì hai cha con bọn họ đã như người lạ, vô cùng xa cách.

Thái độ của Kim Hải Long rất kỳ quái, luôn khăng khăng cho rằng Kim Thế An không phải con trai thật sự của ông ta --- Bình thường với tình huống thế này, người ta sẽ không báo cảnh sát mà đi giám định ADN, chẳng ai giống như Kim Hải Long, báo cảnh sát xong thì mở họp báo mời phóng viên.

Trong cuộc họp báo, ông ta phẫn nộ nói: "Cha tôi căn bản là chưa qua đời, kẻ lừa đảo kia lại nói ông nội nó đã mất. Con trai tôi thế nào, chẳng lẽ tôi lại không biết? Liên tục ba năm nay thành tích doanh nghiệp của Hải Long tụt dốc, Kim Hải Long tôi cũng không tính toán. Nhưng tôi cần phải biết rằng con trai tôi rốt cuộc còn sống hay đã chết!"

Tin tức quá rúng động, bất kể là thật hay giả thì bây giờ tất cả mọi người đều sôi nổi bàn luận về tin đồn li miêu tráo Thái tử của Hải Long, các loại tin đồn nổi lên không biết đúng sai: Nói Trịnh Mỹ Dung một tay che trời, giết người đánh tráo thành tên lừa đảo Lý Quỳ hiện tại. Động cơ ư? Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là vì Trịnh Mỹ Dung muốn độc chiếm Hải Long, còn tên tổng tài giả hiện tại thì chắc chắn là thấy sắc nổi lòng tham, vì cậu minh tinh kia mà túng quá làm càn!

Thật sự không nhận ra, minh tinh xinh đẹp tựa ánh mặt trời như Bạch Dương lại là một con hồ ly tinh, còn là hồ ly đực. Xem ra tin đồn cậu ta bị bao dưỡng trước đó chưa chắc đã là giả.

Video giám sát và hồ sơ bệnh án bị Trịnh Mỹ Dung che giấu đều được phía cảnh sát điều tra ra. Cô ta là rắn độc, mà Kim Hải Long so với cô ta còn giống rắn độc hơn --- Ông ta đã lăn lộn vài chục năm trên đất Nam Kinh, nhân mạch vô cùng rộng lớn. Khi ông ta không có ở đây thì Trịnh

https://thuviensach.vn

Mỹ Dung tung hoành trong núi không có hổ, bây giờ ông ta đuổi giết trở về quá đột ngột, Trịnh Mỹ Dung trở tay không kịp.

Hiển nhiên là Kim Hải Long đã chuẩn bị đầy đủ, ông ta chọn một phân cục cảnh sát ít quan hệ với Trịnh Mỹ Dung nhất và có liên hệ mật thiết với mình nhất ở Giang Ninh để báo án.

Người ngoài tuy không được nhìn thấy video giám sát và hồ sơ bệnh án nhưng vẫn đồn đại ầm ầm. Chính vì không nhìn thấy nên mới càng ăn không nói có. Quần chúng càng đoán càng thấy có lý, anh nói xem một người đang thích phụ nữ tại sao lại chuyển sang thích đàn ông? Trước kia mắt nhìn của Kim Thế An rất tốt, Tần Nùng xinh đẹp biết bao, bây giờ lại dính lấy một nam minh tinh không chịu buông, nhất định là đã bị đánh tráo. Nữ phó tổng của Hải Long cũng thật là to gan --- Nói không chừng trong cái giới nhà giàu hỗn loạn đó, vị nữ phó tổng kia cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam!

Lý Niệm vô cùng phiền não, mẹ kiếp đều bị ngu hết hay sao? Dùng ngón chân để nghĩ cũng biết rằng điều đó là bất khả thi. Kim Thế An của quá khứ dễ lừa như thế, anh ta và Trịnh Mỹ Dung đâu có bệnh mà tìm một người khôn khéo đến làm lá chắn cho thêm phiền phức?

Mà Bạch Dương nghẹn họng nhìn trân trối, chỉ có mình cậu biết, Kim Hải Long thực sự đoán đúng rồi.

Kim Thế An thật sự là li miêu tráo Thái tử.

Không ai hiểu con bằng cha mẹ, cho dù tình cảm giữa bọn họ có bạc bẽo đến thế nào.

Cảnh sát Nam Kinh coi như đã nể mặt Trương Huệ Thông, không gọi điện trực tiếp cho Bạch Dương, dù gì dư luận của giới giải trí rất đáng sợ, bọn họ không dám đắc tội danh nhân. Nhưng với Kim Thế An thì không cần nể mặt, cục cảnh sát dứt khoát phái người xông vào tổng bộ Hải Long

https://thuviensach.vn

khách khí mời hắn đi. Mà bên ngoài trụ sở Hải Long, phóng viên đã đứng chật kín, bọn họ vừa trở về từ cuộc họp báo của Kim Hải Long, ngay lập tức ùa tới chụp không trượt phát nào cảnh tượng tổng tài đương nhiệm của Hải Long bị đưa lên xe cảnh sát.

Bạch Dương thử hỏi Lý Niệm: "Đã giám định ADN chưa."

"Chưa." Lý Niệm nhìn Tiểu Mã, ngập ngừng nói: "Bạch Dương, cậu nói thật cho tôi nghe, Kim Thế An có phải là người thật không?"

Bây giờ anh rất chột dạ, anh nghi ngờ Kim Thế An là hàng giả. Một người không thể thay đổi nhiều đến vậy được, nếu hàng giả kia đủ thông minh, hy vọng hắn đừng có uống nước ở đồn công an, nếu bị lấy mẫu nước bọt đi giám định ADN, Lý Niệm không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nếu Kim Thế An thực sự không phải người thật, vậy thì Tần Hoài mộng đi tong rồi. Nguồn tài chính về sau phải làm sao đây? Anh phải đi xin ai? An Long vẫn còn ở dưới trướng Hải Long, Kim Hải Long sẽ để yên cho An Long sao?

Chưa bàn tới việc đó, nếu Kim Thế An gặp chuyện không may, Bạch Dương sẽ phát điên mất.

Lý Niệm nghẹn một đống lời muốn nói trong họng, chỉ chờ đợi nhìn Bạch Dương, hy vọng cậu có thể trả lời anh rằng Kim Thế An chính là người thật.

Bạch Dương hoảng sợ nhìn anh, cậu hơi run rẩy. Lý Niệm nhạy bén như vậy, anh cũng đoán được Kim Thế An đã bị đổi rồi. Nhưng anh không thể nói bí mật này ra, nếu nói, vậy thì mọi chuyện đều xong đời.

"Là người thật." Bạch Dương trả lời với giọng nói gần như không nghe thấy, lại bắt lấy tay Lý Niệm, "Lý tổng, mau đi làm giám định ADN, anh ấy

https://thuviensach.vn

thật sự là con trai thân sinh của Kim Hải Long, không sai được đâu."

Bạch Dương tin rằng, một người dù bị xuyên hồn thì ADN vẫn không thay đổi. Đây chính là bằng chứng xác thực nhất trong tay bọn họ, Kim Hải Long sớm muộn cũng không thể cãi lại.

Lý Niệm thấy phản ứng của cậu rất kỳ quái, Bạch Dương rõ ràng đang chột dạ, nhưng nói đến chuyện giám định thì lại kiên quyết vô cùng.

Xe đã chạy đến cổng đồn công an, Lý Niệm im lặng một lát, dặn dò Bạch Dương: "Nếu Kim Thế An đúng là người thật như lời cậu nói, vậy thì cậu cứ ăn ngay nói thật cho tôi. Đừng bịa lời dối trá." Anh suy nghĩ một chút, lại nói: "Nếu có thể bao che cho Trịnh Mỹ Dung thì cứ nói đỡ cho cô ta một chút, đừng hãm hại cô ta. Bây giờ Hải Long không thể gặp chuyện được, Trịnh Mỹ Dung cũng không có thù oán gì với cậu, chuyện giữa cô ta với Kim Thế An giờ chỉ là chuyện nhỏ thôi, cậu hiểu chưa?"

Bạch Dương gật đầu thật mạnh.

"Tôi với cậu chắc chắn sẽ bị tách ra thẩm vấn riêng, đừng căng thẳng, Kim Thế An có thể về nhà, tôi sẽ bảo Tiểu Tạ đứng ngoài chờ. Cậu được thẩm vấn xong thì đừng chờ tôi, cứ quay về nhà Kim Thế An, tôi sẽ đi cùng Trịnh Mỹ Dung về rồi gặp hai người sau."

Bạch Dương lại gật mạnh đầu.

Lý Niệm vỗ vỗ tay cậu, "Cậu đi trước đi, không phải sợ. Dù chuyện gì xảy ra thì vẫn còn có tôi với Kim baba của cậu, không ai dám làm gì cậu hết."

Bạch Dương chưa bao giờ thấy anh dịu dàng như thế, không nhịn được nhìn Lý Niệm một cách quái dị.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm tạt lên đầu cậu một phát, "Mẹ nó còn nhìn tôi làm gì? Chạy vào đi, Kim baba của cậu còn đang chờ cậu tới cứu đó!"

Lúc Bạch Dương trở về biệt thự Thê Hà thì đã hơn ba giờ sáng.

Người mở cửa cho cậu không phải là Paul, là Thế An.

Bạch Dương thấy hắn, nước mắt loáng cái chảy xuống, chỉ ba ngày bọn họ không gặp mà cậu cảm thấy như suýt chút nữa vĩnh viễn không thể gặp lại nhau. Bạch Dương nhào vào ngực Thế An.

Thế An ôm lấy cậu, "Đừng sợ, không phải tôi đã về rồi đây sao?"

Bạch Dương đẫm lệ mờ mịt ngẩng đầu lên, có vẻ như Thế An không có nghỉ ngơi, sắc mặt hơi tiều tụy, râu hai ngày không cạo, dưới cằm lún phún màu xanh.

Bạch Dương ứa nước mắt sờ cằm hắn: "Hóa ra anh có râu."

Thế An bất đắc dĩ cười, Dương Dương của hắn sao lại luôn không bắt được trọng điểm thế này, "Tôi cũng đâu phải thái giám, đương nhiên là có râu rồi."

Bạch Dương thất thần nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy hổ thẹn, mỗi buổi sáng Kim Thế An thức dậy cạo râu, cậu đang làm gì? Cậu còn đang cong mông nằm ngủ, hoặc là đang vội vã đến đoàn phim.

Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy nhưng lại rất ít khi cùng nhau rửa mặt đánh răng, đều là Thế An xong xuôi tất cả rồi mới gọi cậu rời giường --- Hoặc là, Thế An ngái ngủ dặn dò Paul đưa cậu đến đoàn làm phim.

Bọn họ còn ở bên nhau cả một đời. Bạch Dương thầm nghĩ, sau này mỗi ngày cậu phải cạo râu cùng hắn mới được.

https://thuviensach.vn

Thế An không biết cậu đang nghĩ gì, cọ chiếc cằm đầy râu vào mặt Bạch Dương: "Bị dọa rồi phải không."

Bạch Dương treo trên người hắn như một con koala, "Kim Thế An, em giúp anh tắm rửa nhé."

"....." Thế An không biết cậu có ý gì, lại không muốn từ chối, đành bế Bạch Dương lên: "Vậy chúng ta tới phòng tắm."

Hắn nghĩ có lẽ Bạch Dương thấy sợ hãi, muốn làm chút chuyện gì đó để quên đi nỗi sợ. Mà Bạch Dương thì dường như không hề nghĩ theo chiều hướng đó.

Bạch Dương thật sự tắm rửa cẩn thận cho hắn, gội đầu, cạo râu cho Thế An, giúp hắn kỳ lưng.

Ngón tay thon dài cách một lớp khăn mặt, mang theo hơi nước ấm áp dịu nhẹ rồi phủ lên lưng Thế An. Hắn cảm thấy dục tình khó nhịn, lại cảm thấy buồn cười khó tả.

"Sao cứ như tôi vừa mới ra tù vậy, em đang tẩy xui cho tôi à?"

Bạch Dương nghe vậy thì bật cười, hơi nước bốc lên làm mặt cậu càng thêm đỏ: "Em muốn đối tốt với anh một chút." Cậu ngập ngừng chốc lát, ôm cổ Thế An từ phía sau, "Chờ qua chuyện này, em sẽ nói với bố rằng em muốn ở bên anh."

"Em không sợ bác trai giận?"

"Không sợ," Bạch Dương ôm chặt hắn, "Anh tốt như vậy, ông ấy sẽ hiểu thôi."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 65: Mê Cục

Edit: Dờ

Sáng sớm hôm sau Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung mới tới Thê Hà, hai người đều đeo khẩu trang kính râm. Thế An nhìn thấy thì không khỏi bật cười: "Có ích gì đâu, bây giờ trừ hai người ra thì ai mà đến nhà tôi."

Lý Niệm tháo kính xuống, "May mà chỗ anh là khu biệt thự cao cấp, phóng viên đều bị chặn hết bên ngoài, không thì tôi với Trịnh tổng phải trèo tường mà vào."

Paul dẫn bọn họ vào thư phòng, trong đó kéo rèm kín mít, đèn cây còn đang bật.

Trịnh Mỹ Dung khó hiểu: "Sao trời sáng rồi mà còn kéo rèm."

Thế An chưa phản ứng, Bạch Dương ở bên cạnh đã đỏ mặt --- Lúc trước cậu với Kim Thế An cứ năm hôm ba bữa lại không kìm lòng nổi ở trong thư phòng, Paul rất tinh ý, chỉ cần Bạch Dương tới là kéo rèm vào cho bọn họ tiện làm gì thì làm.

Lâu ngày trở thành lệ thường ở nhà.

Thế An nghiêm trang đáp: "Bây giờ tình huống rất đặc biệt, kéo rèm sợ phóng viên chụp ảnh."

Nói có lý, Trịnh Mỹ Dung không nghi ngờ gì nữa, vài người phân chủ khách ngồi xuống sofa, Paul dẫn đám người làm bưng cà phê và trà lên.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung hỏi hắn: "Cậu gặp bác trai chưa?"

Sắc mắt Thế An không tốt, chậm rãi gật đầu.

Cha mẹ hắn đã mất từ sớm, từ nhỏ lớn lên cùng Kim Trung Minh. Tuy Kim Trung Minh rất bảo thủ nhưng cũng coi như có tình cảm gia đình. Thế An đã nhìn quen cảnh huynh đệ tương tàn trong danh môn vọng tộc, cũng từng nhìn thấy cha con phản bội tranh chấp. Vốn dĩ hắn nghĩ rằng, trong cái thời đại nhân dân làm chủ đất nước mà Bạch Dương nói này, giữa người với người hắn là vẫn còn chân tình.

Nhưng hắn thấy trong mắt Kim Hải Long không hề có chút gì gọi là tình cảm cha con. Kim Hải Long trừng mắt nhìn hắn, giống một con sói đang cảnh giác.

Hắn chỉ đành cười khổ, không ai hiểu con bằng cha mẹ, vốn dĩ hắn chẳng phải là đứa con trai kia của Kim Hải Long, ông ta thấy hắn xa lạ cũng là hợp tình hợp lý.

Vẻ mặt Kim Hải Long tràn đầy sự hung ác nham hiểm, "Ông cụ còn chưa có mất --- Con trai tôi thân với ông nó nhất, cậu đừng có nói xằng, rốt cuộc cậu là ai?"

Thế An thầm nghĩ, chuyện hắn viết kịch bản tuy không giữ bí mật nhưng người biết được cũng không nhiều, thậm chí rất nhiều người không tin là hắn viết --- Trương Huệ Thông trả lời phỏng vấn rất mơ hồ, đa số người ngoài đều cho rằng người mà Trương Huệ Thông nói tới chính là Thiện Khải Từ.

Vì sao Kim Hải Long lại nhất quyết suy nghĩ theo hướng không bình thường?

Công an nhân dân mời ông ta ra ngoài rồi bảo Thế An ngồi xuống trả lời các câu hỏi. Mà mấy câu hỏi ấy hiển nhiên đều có sự nhúng tay của Kim

https://thuviensach.vn

Hải Long, rất phiến diện, hỏi hắn trước đây thích ăn gì, lúc học tiểu học thì mẹ hắn tóc dài hay tóc ngắn, chủ nhiệm lớp của hắn tên là gì. Những chuyện ấy, dù Thế An có chuẩn bị tỉ mỉ thế nào thì hắn cũng không thể biết được. Hắn chỉ có thể giữ im lặng.

Cảnh sát thu thập mẫu tóc, máu và tế bào niêm mạc miệng của Thế An. Hắn không cự tuyệt, bởi vì cự tuyệt sẽ khiến người ta nghi ngờ. Lúc hắn đi ra từ phòng lấy mẫu, Kim Hải Long đứng bên ngoài.

"Có phải mày mất trí nhớ rồi không." Kim Hải Long hỏi hắn.

Thế An không đáp, chỉ ôn hòa nói: "Bố, bố bớt giận."

Hắn thấy Kim Hải Long thoáng tỏ ra sự hưng phấn kỳ quái.

Lý Niệm thấy nửa ngày Thế An không nói gì, chỉ cười hỏi Trịnh Mỹ Dung: "Trịnh tổng, có phải cô lén đánh tráo anh ta rồi không."

Trịnh Mỹ Dung lạnh nhạt với trò đùa của Lý Niệm, "Tôi không nhàm chán đến thế. Anh có thể đừng đùa vào lúc này được không?" Cô tới đây rất vội, bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm, nhíu mày: "Nóng quá."

Thế An nói: "Uống chậm thôi."

Trịnh Mỹ Dung buông tách xuống, "Tôi cảm thấy chuyện này không giống với phong cách làm việc của bác trai."

"Cô nói đúng rồi đấy." Lý Niệm tiếp lời, "Người bên truyền thông nói với tôi là Kim Hải Long có trợ thủ, một du học sinh về nước tên là Tô Lạc Phong, tin tức đều do cậu ta tung ra." Anh nhìn Kim Thế An, "Đừng bảo là tình nhân cũ của anh nhé?"

Phốt này quá oan, Thế An lườm anh một phát: "Nói chuyện nghiêm túc."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm ngậm thuốc cười, "Ý tôi là chờ bên cục công an đưa ra kết quả giám định rồi tôi sẽ mở họp báo --- Nếu Kim Hải Long vứt bỏ tình cảm cha con mà nháo loạn lớn chuyện thì chúng ta cũng xé to chuyện lên luôn. Xem ai mới là người mất hết thể diện." Lý Niệm nói xong thì nhìn Bạch Dương, "Dù sao Kim Thế An đến cùng là thật hay giả, đã có người trải nghiệm rồi, hắn là biết rõ nhất."

Bạch Dương nghe vậy thì mất tự nhiên, mặt vừa mới hết đỏ lại nóng bừng lên.

Trịnh Mỹ Dung vô thức gật đầu, "Tôi sẽ tìm luật sư, chuẩn bị khởi kiện ông ta tội phỉ báng."

Thế An đột nhiên hỏi: "Sau khi cha mẹ tôi ly hôn, có phải cha tôi cưới một người vợ mới không?"

Đề tài này rất khó xử, trước kia Kim Thế An hận nhất là người mẹ kế ấy, không hề nhắc một chữ trước mặt người ngoài. Bây giờ chính hắn nhắc tới trước, Trịnh Mỹ Dung đành phải trả lời: "Đúng vậy, sau khi ly hôn thì ông ta đi Thượng Hải, kết hôn với Lư Kiều Tuyết."

Lư Kiều Tuyết chính là cô vợ bé kia.

Thế An nâng mắt nhìn Trịnh Mỹ Dung: "Lư Kiều Tuyết có kế tục không?"

Trịnh Mỹ Dung nhất thời không hiểu hắn muốn nói gì.

Thế An ngẫm nghĩ, đổi một cách nói thông dụng: "Lư Kiều Tuyết có con không."

Ba người bỗng nhiên khựng lại, Kim Hải Long đi bước nữa bao nhiêu năm rồi mà Lư Kiều Tuyết vẫn không có con. Bọn họ đều là người thông minh, Kim Thế An vừa nói vậy, bọn họ lập tức hiểu ý hắn.

https://thuviensach.vn

Lư Kiều Tuyết chỉ lớn hơn Kim Thế An vài tuổi, ở bên Kim Hải Long đích thực là chồng già vợ trẻ. Bây giờ cô ta mang thai, cũng không phải là không có khả năng.

Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm đều nhanh chóng quay ra gọi điện thoại. Trịnh Mỹ Dung gọi cho đàn em của chị, mà Lý Niệm thì gọi cho đám săn ảnh của anh.

Thế An chậm rãi uống trà, một tay xoa lên bàn tay Bạch Dương. Chỉ số thông minh của Bạch Dương hoàn toàn không đủ dùng, cậu rất muốn hỗ trợ nhưng cậu thực sự không hiểu ba người này đang nói gì.

Bạch Dương ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, cố gắng theo đuổi đường não của những người thông minh.

Nửa tiếng sau, Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm đều cùng cúp điện thoại.

"Năm trước vừa sinh mổ ở bệnh viện Hoa Sơn."

Thế An mỉm cười: "Con trai, có phải không?"

Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm đều gật đầu, sắc mặt Trịnh Mỹ Dung càng thêm nặng nề.

Thế An càng cười tươi, ung dung buông ly trà xuống, "Có con trai khi tuổi đã lớn, bảo sao bây giờ ông ta quay lại đối đầu với tôi."

Sự tình hỏng bét hơn tưởng tượng của bọn họ rất nhiều. Hiển nhiên là Kim Hải Long muốn đoạt lại Hải Long vì đứa con trai mới sinh của ông ta. Ông ta và Vương Tĩnh Lâm đã sớm chia ngả đôi đường, bây giờ ông ta có con trai, có lẽ là Lư Kiều Tuyết đã thổi gió bên gối Kim Hải Long.

Trong nửa năm, không, có lẽ là từ khoảnh khắc Lư Kiều Tuyết mang thai, người đàn ông kia đã không còn coi Kim Thế An là cốt nhục của

https://thuviensach.vn

mình.

Đối với Kim Hải Long, Kim Thế An chính là con ghẻ do Vương Tĩnh Lâm sinh, lại còn chiếm mất tâm huyết nhiều năm của ông ta. Sau khi ly hôn, ông ta chịu nghèo túng nhiều năm, vất vả lắm mới có thể phục hồi nguyên khí ở Thượng Hải.

Kim Thế An đã hưởng bảy tám năm của cái sự thay vua đổi chúa ấy rồi, bây giờ là lúc Kim Hải Long quay về nắm giữ binh quyền.

Lý Niệm bỗng dưng hiểu được khi đó người đứng sau vụ chụp ảnh Bạch Dương là ai.

Lư Kiều Tuyết mang thai, lòng tham ngày càng bành trướng, đứa con trai vợ trước của Kim Hải Long chính là cái gai trong mắt cô ta, cô ta sao có thể chịu để cho con trai của Vương Tĩnh Lâm làm mưa làm gió ở Hải Long.

Muốn cho Kim Hải Long hết hy vọng với đứa con trai đó, cách tốt nhất chính là để cho ông ta hiểu được Kim Thế An sẽ không mang lại thế hệ tiếp theo. Dù không phải là Bạch Dương, cô ta cũng có thể nghĩ ra cách khác để bôi nhọ danh tiếng của Kim Thế An.

Hiện tại cô ta đã có con trai như mong muốn, Kim Hải Long đương nhiên là muốn đưa một phần đại lễ cho vợ đẹp con khôn.

Bạch Dương ngồi cạnh, đột nhiên lên tiếng: "Tôi thấy là.... nếu có kết quả giám định rồi thì càng hỏng."

Ba người đều nhìn cậu, Bạch Dương thấy vậy thì căng thẳng, giọng nói hơi run: "Tôi nghĩ là, nếu chứng minh Kim Thế An là người thật rồi thì chỉ có thể tuyên bố rằng anh ấy thật sự mất trí nhớ --- Trịnh tổng giấu tin tức này lâu như vậy, đây mới chân chính là tai tiếng."

https://thuviensach.vn

Mọi người lập tức nhớ tới nguyên nhân vì sao Kim tổng mất trí nhớ, nhất thời đều thấy xấu hổ.

Bạch Dương là người bị hại, đương nhiên sẽ không lên án Kim Thế An, nhưng chuyện Kim Thế An ngã lầu rơi xuống nước hôn mê một tháng mà nhóm cổ đông không hề hay biết gì, tất cả những quyết định dưới danh nghĩa Kim Thế An đều là do Trịnh Mỹ Dung truyền thánh chỉ giả.

Đùa bỡn cổ đông, một tay che trời, chậu nước bẩn này là Trịnh Mỹ Dung tự ngã vào.

Ba người im lặng hồi lâu, một lúc sau Lý Niệm bật cười: "Tiểu tổ tông, sao cậu tự dưng thông minh đột xuất thế, đi theo Kim baba có tiến bộ đấy."

- --- Bạch Dương nói đúng, chuyện Kim Hải Long báo án chỉ là một phát súng giả, ông ta căn bản không nghi ngờ Kim Thế An là thật hay giả, ông ta chỉ muốn Kim Thế An thừa nhận hắn mất trí nhớ.

Kim Hải Long rất hiểu năng lực của con trai mình, tạm bỏ qua chuyện xuyên hồn, Kim Thế An của trước kia chính xác là một bao cỏ vô dụng sống trong nhung lụa. Kim Hải Long không hề để đứa con trai này trong lòng, người nắm quyền chủ chốt thực sự của Hải Long là Trịnh Mỹ Dung, ông ta muốn Trịnh Mỹ Dung lật thuyền.

Bên ngoài thì nhìn như đang đối phó con trai, thực tế sau lưng lại đang nhằm vào Trịnh Mỹ Dung. Hai thủ lĩnh của Hải Long, một người mất trí nhớ, một người giấu nhẹm tin tức, không coi cổ đông ra gì ---- Một khi Kim Thế An thừa nhận hắn mất trí nhớ, không chỉ cổ đông sẽ phẫn nộ, tất cả các nhà đầu tư lẻ bên ngoài cũng sẽ nổi giận.

Để cho một người không có năng lực đứng ở vị trí cao như vậy, bọn họ đã chịu đựng đủ rồi, hiện tại ngay cả cha mẹ Kim Thế An cũng không nhớ, vậy còn có thể làm được trò trống gì?

https://thuviensach.vn

Bọn họ hoàn toàn có thể hắt thêm một chậu nước bẩn nữa bằng cách ép Kim Thế An làm giám định tâm thần. Dưới những lời viết của cánh truyền thông, Kim Thế An đã là một tên đồng tính, hơn nữa là sau khi mất trí nhớ mới bắt đầu thích đàn ông, có lẽ Kim Hải Long đã chuẩn bị hết cả rồi, ông ta sẽ tuyên bố rằng nghi ngờ con trai bị tổn thương não bộ dẫn đến tâm thần.

Tạo tin vịt thì dễ, gỡ bỏ nó mới khó. Có thể thấy, đến lúc đó giá cổ phiếu của Hải Long sẽ nghênh đón một lượt xuống giá nữa.

Chuyện này quả thật có sự công kích ác ý từ Kim Hải Long, nhưng bọn họ không thể phủ nhận, đây cũng là quả đắng mà chính tay Trịnh Mỹ Dung và Kim Thế An trong quá khứ cùng trồng xuống.

Bí quá hóa liều, đương nhiên nguy hiểm.

Trịnh Mỹ Dung xanh mặt, Kim Thế An không nói gì nhưng chị biết rằng mình không thể lảng tránh trách nhiệm.

Chị nhớ lúc trước Thế An đã bóng gió khuyên chị, chính là lúc Thế An đưa ra chuyện cải tổ nhân sự, phân quyền đầu tư, đó đều là đang nhắc chị tự chừa cho mình một con đường sống.

Chị thật sự không ngờ, Kim Hải Long sẽ tuyệt tình với con trai ruột của mình như vậy. Chị và Kim Thế An đấu đá bao nhiêu lâu, cuối cùng để cho Kim Hải Long đục nước béo cò.

Thế An xoa trán Bạch Dương khen ngợi cậu, quay qua nói với Trịnh Mỹ Dung: "Tình hình này, e là cuối tuần cha tôi sẽ bắt đầu thu mua lượng lớn cổ phiếu Hải Long."

Trịnh Mỹ Dung nặng nề gật đầu.

https://thuviensach.vn

Đây là chuyện mà chị sợ nhất, giá cổ phiếu Hải Long giảm xuống, đa số những nhà đầu tư chỉ nhìn vào sự xuống dốc, mà những người biết cách trục lợi chân chính sẽ tiến hành thu mua, một khi tổng số lượng mua vào vượt quá 35%, Hải Long sẽ đổi chủ.

Kim Hải Long tung tin tức về Kim Thế An, đơn giản là muốn giá cổ phiếu giảm xuống.

Đối với rất nhiều người, Hải Long đang lâm vào cục diện rối loạn, nhưng nếu thế cờ hỗn loạn này trở về với chủ nhân cũ của nó, vậy thì mọi người lại có lòng tin.

Kim Hải Long khiến thế cờ trở thành sân nhà, trong mắt cổ đông, Kim Hải Long là người nghĩa khí có công khôi phục giang sơn, mà Trịnh Mỹ Dung và Kim Thế An chính là nhân vật phản diện đáng chết.

Lý Niệm nhìn Trịnh Mỹ Dung: "Cổ phiếu trong tay các nhà đầu tư riêng lẻ cũng chỉ gần 30%, Kim Hải Long không thể một hơi nuốt trọn được. Dù ông ta muốn mua, cũng chưa chắc người ta chịu bán."

Hiện tại, bán tống bán tháo cổ phiếu Hải Long chính là "cắt thịt lấy máu".

Trịnh Mỹ Dung tái mặt, "Nhưng vẫn còn hội đồng cổ đông."

Tất cả chìm vào im lặng, những cổ đông cao tầng đó trước kia đều đi theo Kim Hải Long và Vương Tĩnh Lâm, bây giờ Hải Long xảy ra chuyện, đứng trên quan điểm của bọn họ thì đi theo Kim Hải Long mới là lựa chọn tốt nhất.

Cổ phần trong tay nhà đầu tư lẻ không đủ để gây uy hiếp. Ngày mai chính là cuối tuần, sàn giao dịch chứng khoán sẽ nghỉ hết phiên, nhưng giao dịch giữa các cổ đông lớn thì không hạn chế.

https://thuviensach.vn

Bọn họ không biết Kim Hải Long đã liên lạc với những cổ đông khác rồi, mà hiện tại trên tay Kim Thế An chỉ có gần 30 % cổ phần công ty.

"Những người đưa ra yêu cầu họp khẩn hội đồng cổ đông gồm có Tiêu Phong và Đồ Lâm Cường. Trước kia Tiêu Phong có quan hệ rất tốt với bác trai, Đồ Lâm Cường.... khá thân thiết với bác gái, vợ ông ta và bác gái học cùng trung học."

Trịnh Mỹ Dung xếp chén trà thành vòng tròn trên bàn.

"Những cổ đông có khả năng bị thuyết phục sẽ không chỉ có Tiêu Phong và Đồ Lâm Cường --- Chỉ có Triệu Vĩ Xương và Mã Yến là cổ đông mới, tạm thời xem như trung lập. Hôm qua Mã Yến hỏi tôi rốt cuộc công ty xảy ra chuyện gì, tôi cảm thấy cô ta sẽ không tiến vào cục diện rối loạn này đâu, Triệu Vĩ Xương thì là tình nhân của cô ta, hai người bọn họ sẽ cùng tiến cùng lùi."

Chén trà bày ra thế cờ u ám hiện tại, những cổ đông mà bọn họ có thể tin tưởng giữ lại gần như là không có. Triệu Vĩ Xương và Mã Yến chiếm 4% cổ phần Hải Long, dù cho Kim Thế An có thể liên minh với bọn họ thì vẫn không đủ đạt đến con số áp đảo.

Bọn họ đang tranh thủ, Kim Hải Long chắc chắn cũng đang ra sức. Chỉ cần Kim Hải Long mua vào đủ 35% thì có quyền yêu cầu hội đồng quản trị bỏ phiếu. Dù bây giờ Kim Thế An có ra sức mua cổ phiếu từ nhà đầu tư bên ngoài thì với nhân mạch của Kim Hải Long, quyết định bỏ phiếu của hội đồng cổ đông e là không nghiêng về phía Kim Thế An.

Huống chi, bọn họ hiện tại "đầu to khó lọt", hướng đầu tư chủ yếu của năm nay đều dồn vào xây dựng Song Lâm.

30% trên tay Kim Thế An, 35% của các nhà đầu tư riêng lẻ, còn lại gần 35% trên tay nhóm cổ đông cao tầng.

https://thuviensach.vn

Qua cuối tuần này sẽ là buổi bầu phiếu của hội đồng quản trị, Kim Hải Long thu mua bên ngoài cộng với việc đả động được cổ đông cao tầng, bọn họ sẽ hết đường xoay xở.

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều nhìn Kim Thế An, hắn thế mà còn đang trầm ngâm.

"Tình cảm cha con còn có thể bạc bẽo đến vậy, có lẽ vợ chồng phản bội sẽ càng tàn nhẫn hơn."

Thế An nhẹ giọng nói.

Hai người Lý Trịnh đều sửng sốt.

Paul ở bên ngoài gõ cửa, "Kim tiên sinh, có người muốn gặp ngài."

Thời điểm này ai mà đến chứ, bốn người cùng nhìn nhau, Paul ở bên ngoài nói tiếp: "Cậu ấy nói cậu ấy họ Hứa."

- ----------

Dờ: Bạch Dương, cậu không cô đơn đâu, tôi cũng không theo kịp đường não của những người thông minh đây ∠(ᐛ 」∠)_

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 66: Mắt Cá

Edit: Dờ

Hứa Chi Liễu theo Paul đi vào thư phòng, vừa bước vào cậu ta đã ngây người.

Cậu ta không nghĩ có Bạch Dương ở đây. Bạch Dương ngồi bên cạnh Thế An, đang quay ra nhìn cậu ta.

Hứa Chi Liễu đã từng thấy cậu minh tinh này rất nhiều lần trên TV, gần đây cứ bật TV lên là nhìn thấy Bạch Dương. Mà người thật thì còn đẹp hơn trong TV nhiều, Hứa Chi Liễu không nói rõ được cậu đẹp ở đâu, chỉ cảm thấy cả người Bạch Dương như có một vầng ánh sáng, lúc Bạch Dương quay ra nhìn Hứa Chi Liễu, cậu ta thấy tầm mắt mình như bị cướp mất, ngay cả Thế An ngồi bên cạnh cũng không thể thu hút sự chú ý của cậu ta.

Hứa Chi Liễu hốt hoảng nghĩ, Bạch Dương là minh tinh, có lẽ nào đang trang điểm không nhỉ, vì thế lại không nhịn được nhìn Bạch Dương kỹ một chút ---- Mặt mộc, thật sự rất đẹp, một đôi mắt cười với hàng mi dày và màu mắt nâu nhạt, dịu êm không kém phần lanh lợi. Bạch Dương không ăn mặc nổi bật gì, chỉ mặc áo khoác jeans bên ngoài một chiếc sơ mi đơn giản, thoạt nhìn trông như học sinh sinh viên, nhưng lại mang một khí chất không thể miêu tả rõ, khiến cho người ta chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng phải liếc mắt ngắm thêm một lần.

Hóa ra đây là sự khác biệt giữa người thường và minh tinh. Bọn họ căn bản là không thể so sánh bởi vì ngay từ đầu đã không cùng một thế giới ----

https://thuviensach.vn

Ngay cả tư cách để tự ti, Hứa Chi Liễu cũng không có. Cậu ta đột nhiên phát hiện ra trước đây mình ngu ngốc đến thế nào.

Cậu ta nghĩ Bạch Dương đã trầm mình trong cái vũng nước đục của vòng giải trí bao nhiêu năm, chắc chắn chỉ là một người kiêu căng ngạo mạn hoặc chỉ là một món đồ chơi lòe loẹt đỏm dáng. Nhưng ánh mắt của Bạch Dương rất sạch, rất thanh thuần, dường như cho tới giờ chưa từng bị vấy bẩn. Ngoại hình của mình và Bạch Dương thực sự có chút giống, cậu ta đã sớm nghe người trong công ty bàn tán, nhưng khi thấy Bạch Dương ngồi kia giống như một viên ngọc sáng rực rỡ, còn cậu ta chẳng khác gì một con mắt cá, chỉ muốn độn thổ cho xong. Bạch Dương nhìn Hứa Chi Liễu, không hề có ác ý, thậm chí có chút hiếu kỳ, quay qua nhìn Thế An với vẻ dò hỏi.

Kim Thế An bảo hộ cậu thật tốt, trong mắt Bạch Dương chẳng hề có ghen tỵ và nghi ngờ, hèn gì Kim Thế An coi nhẹ Hứa Chi Liễu, có một tình nhân như vậy, Kim Thế An còn có thể đặt ai vào trong mắt?

Bạch Dương và Kim Thế An không thể hiện cử chỉ thân thiết gì, nhưng khi bọn họ ngồi cùng nhau, thái độ tùy ý, tư thế hơi dựa lại gần, khiến người ta nhìn ra một cảm giác phù hợp khó tả, không chỉ về thân thể mà còn cả về linh hồn.

Cậu ta rũ mắt, lại thấy đôi dép trên chân Bạch Dương, so với dép của Kim Thế An thì nhỏ hơn một cỡ, khác hoàn toàn với dép trên chân người khác, hiển nhiên đây là đôi dép của riêng Bạch Dương.

Nhà của Kim Thế An chính là nhà của Bạch Dương, một đôi dép đã có thể chứng minh tất cả.

Hứa Chi Liễu nhìn Bạch Dương, cảm thấy hơi mất hồn mất vía.

Tình huống quá khó xử. Lý Niệm ngậm thuốc nhìn, loại tình huống vợ cả gặp vợ bé này đúng là chỉ có Kim Thế An mới dám làm ra. Thằng nhóc đần

https://thuviensach.vn

Bạch Dương này đúng là tuyệt phối với hắn, người ta tìm tới tận cửa rồi mà Bạch Dương vẫn chưa tỏ thái độ gì.

Lý Niệm liếc mắt nhìn Hứa Chi Liễu, "Hứa tổng, có chuyện gì ngồi xuống nói ---- Đừng nhìn nghệ sĩ của tôi như thế, tôi biết là cậu ta đẹp rồi."

Hứa Chi Liễu miễn cưỡng nói: "Đã từng nhìn thấy trên TV, hân hạnh được gặp mặt."

Bạch Dương đã nhìn quen cảnh fan gặp mình là đứng đơ người rồi, chỉ nở nụ cười ôn hòa với Hứa Chi Liễu.

Trịnh Mỹ Dung mặc kệ cậu ta, sofa rất lớn, rất trống trải, nhưng Trịnh Mỹ Dung lại gật đầu với Paul, Paul lấy ra một cái ghế dựa cho Hứa Chi Liễu ngồi.

Bốn người bọn họ là một thể hoàn chỉnh, chỉ có cậu ta bị ngăn cách bên ngoài, Hứa Chi Liễu hiểu. Cậu ta không ngồi, chỉ nói với Kim Thế An: "Chuyện này có lẽ là do tôi làm sai rồi, Kim tổng, rất xin lỗi."

Trước mặt Bạch Dương, cậu ta không thể gọi ra hai chữ "Thế An".

Thế An hòa nhã nhìn cậu ta: "Ngồi xuống rồi nói."

Hắn luôn hòa nhã, trước nay vẫn hòa nhã như vậy, lửa cháy đến nơi vẫn bình chân như vại --- Hứa Chi Liễu thầm thấy khổ sở, dù Kim Thế An có tốt thế nào, cậu ta cũng không thể với tới.

Cậu ta ngẫm nghĩ một lát, nhìn Trịnh Mỹ Dung đang mặt nặng mày nhẹ và Lý Niệm đang nhắm mắt hút thuốc, "Tôi nghĩ tôi có thể biết được Kim Hải Long đã liên hệ với cổ đông nào."

Lý Niệm mở mắt ra, sắc mặt Trịnh Mỹ Dung càng thêm khó coi.

https://thuviensach.vn

Biểu hiện bây giờ của Hứa Chi Liễu khiến bọn họ cảm thấy cậu ta đang áp chế Kim Thế An.

Bạch Dương nghiêng đầu qua vai Thế An chờ Hứa Chi Liễu nói tiếp, Thế An cũng nhìn cậu, tay vô thức xoa đầu Bạch Dương.

Cử chỉ giữa bọn họ là vô thức, làm mãi mà thành thói quen, mà lọt vào mắt Hứa Chi Liễu thì như dao cứa.

Bạch Dương có thể làm gì cho Kim Thế An? Ngoài cái mặt đẹp ra thì còn tác dụng gì? Cậu trốn sau lưng Kim Thế An, giống như một con mèo cưng được chiều chuộng. Bạch Dương càng không thể hiện sự ghen tị, Hứa Chi Liễu càng thấy khó chịu.

Dù Bạch Dương biểu hiện ra một chút nghi ngờ thôi cũng được mà?

Vẻ mặt Hứa Chi Liễu thay đổi liên tục, hai người Lý Trịnh đều mất kiên nhẫn, Hứa Chi Liễu đang lãng phí thời gian của bọn họ.

Lý Niệm nhìn Trịnh Mỹ Dung, cười nói: "Hứa tổng, câu này của cậu hơi khó hiểu, có thể giải thích rõ hơn không?"

Những lời này kéo Hứa Chi Liễu về hiện thực. Bây giờ không phải là lúc để ghen tị, Trịnh Mỹ Dung cũng được, Lý Niệm cũng tốt, Kim Thế An cũng vậy, thậm chí là Bạch Dương cũng chẳng sao, dù cho bọn họ không coi cậu ta là người cùng chiến tuyến thì giờ đây đều là những con kiến trên cùng một sợi thừng.

Nếu Hải Long đổi chủ, Kim Hải Long sẽ không giữ lại đám nghiệt thần tiền triều là bọn họ.

Chuyện mà Hứa Chi Liễu nói không phức tạp, nhưng cũng không đơn giản.

https://thuviensach.vn

Tháng trước, cậu ta một mình đến bar ở 1912, cậu ta không ngờ sẽ gặp được Tô Lạc Phong. Tô Lạc Phong thấy Hứa Chi Liễu cũng hơi giật mình.

Hứa Chi Liễu vô thức muốn tránh mặt cậu ta, lại cảm thấy như thế quá nhàm chán, khi đó cậu ta rất trống rỗng, muốn có người cùng nói chuyện.

Tô Lạc Phong cùng Hứa Chi Liễu uống rượu cả đêm, nói chuyện trên trời dưới đất, Hứa Chi Liễu không nhịn được nói về chuyện của Kim Thế An. Tô Lạc Phong giả bộ thờ ơ hỏi: "Dân làm ăn mà sao lại chạy đi viết kịch bản?"

Hứa Chi Liễu cũng mơ màng đáp, hình như là anh ta viết thật đấy.

"Phạm vi lớn thật nhỉ." Tô Lạc Phong nghe xong thì cười, "Tôi nghe nói trước kia anh ta bất tài vô dụng cơ mà."

"Tôi cũng nghe nói vậy." Hứa Chi Liễu ngửa cổ uống rượu, "Nhưng gặp rồi mới biết, anh ta thực sự không phải người như thế, rất có tài."

"Tôi tin, bằng không cậu cũng không chịu theo anh ta về nước." Tô Lạc Phong cười như không cười nhìn Hứa Chi Liễu, "Dù gì tốt hơn tôi là đúng rồi."

Hứa Chi Liễu cảm thấy cậu ta thật phiền phức.

Đương nhiên chi tiết này Hứa Chi Liễu không kể ra, chỉ nói một cách ngắn gọn rằng đã uống rượu với Tô Lạc Phong nên nghe ngóng được một số chuyện.

Kim Thế An và Trịnh Mỹ Dung liếc nhìn nhau, hỏi cậu ta: "Cậu với Tô Lạc Phong có quan hệ gì?"

".....Là bạn học của tôi." Hứa Chi Liễu hơi xấu hổ, "Kim Hải Long rất tín nhiệm Tô Lạc Phong, tôi rất hiểu cậu ta. Chuyện lần này gần như chắc

https://thuviensach.vn

chắn là do Tô Lạc Phong gây cản trở."

Lời này rất vô căn cứ, nhưng Trịnh Mỹ Dung lại gật đầu nói: "Tôi cũng hiểu là chuyện lần này rất hiểm, không giống phong cách làm việc trước kia của bác trai."

Lý Niệm xoa cằm nghe bọn họ nói chuyện, anh đang nghĩ tới một số chuyện linh tinh.

Bạch Dương ngồi ngẩn người một bên.

"Việc chúng ta có thể làm bây giờ là tranh thủ thu mua cổ phần từ nhà đầu tư bên ngoài, sau đó.... các anh cũng biết Kim Hải Long đang đánh động cổ đông đúng không, tôi có thể lấy được danh sách cổ đông." Hứa Chi Liễu nói: "Hoặc là tôi sẽ thử đi thương lượng với Tô Lạc Phong, bảo cậu ta động chân động tay dưới tầm mắt Kim Hải Long."

Thế An nhìn cậu ta: "Tô Lạc Phong là cánh tay đắc lực của cha tôi, cậu dựa vào đâu mà bảo có thể thuyết phục được cậu ta?"

Hứa Chi Liễu hơi đỏ mặt, "Cậu ta nhất định sẽ đồng ý với tôi."

"....."

Tất cả mọi người đều thấy hơi kỳ quái, Lý Niệm gần như không nín được cười: "Sao tôi thấy cái tình huống này cứ máu chó thế nào ấy?"

Hứa Chi Liễu đúng là biết cách thêm đất diễn cho mình --- Đương nhiên, cậu ta đến đây đã mang thêm một chút tin vui. Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, có thể biết được Kim Hải Long đã liên hệ với cổ đông nào là một điều tốt, nhưng cái vẻ mặt "vì Kim Thế An mà dâng hiến hết thảy" của cậu ta là sao đây?

https://thuviensach.vn

Hứa Chi Liễu thực sự nghĩ mình là Trần Viên Viên sao, Tô Lạc Phong còn có thể vì cậu ta mà giận dữ định giang sơn?

Lý Niệm nhìn Bạch Dương, Bạch Dương thế mà còn đang cảm động, mặt mày trông mong nhìn Hứa Chi Liễu.

Thôi vậy, đần độn vẫn là đần độn, người ta đã nói đến mức này rồi mà Bạch Dương vẫn còn ngốc nghếch không nhận ra, quả nhiên thiểu năng trí tuệ chính là vũ khí hạt nhân để đánh bại tất cả mọi thể loại tuesday và trà xanh.

Thế An cũng thấy hơi buồn cười, thông cảm nhìn Hứa Chi Liễu: "Chuyện này cũng không phải là hết cách, cậu không cần liều mạng đâu."

Hứa Chi Liễu mềm lòng, "Tôi nên làm mà."

Thế An cân nhắc nhìn cậu ta: "Vậy cậu có yêu cầu gì?"

Hứa Chi Liễu nghe vậy thì nghẹn họng --- Cậu ta cần gì ư? Cậu ta muốn gì, chẳng lẽ Kim Thế An còn không rõ, nhưng Hứa Chi Liễu không nói ra được, huống chi Bạch Dương còn đang ngây thơ vô tội mà nhìn cậu ta.

Ác ý dâng lên trong lòng Hứa Chi Liễu.

"Thế An, tôi mong anh trở về với cuộc sống bình thường." Hứa Chi Liễu quang minh chính đại nói: "Đừng ở bên đàn ông nữa."

Trịnh Mỹ Dung ngồi cạnh buồn cười, Lý Niệm đã sớm cười tới mức thầm gọi mẹ trong lòng ---- Đây là cái kiểu yêu cầu gì vậy? Cố tình vào lúc này mà nhắc đến nợ phong lưu của Kim Thế An, nam tuesday đại chiến nam chính cung, lại còn là kiểu tình tiết máu chó "không ăn được thì đạp đổ", Lý Niệm sắp cười bò ra mất.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung thầm nghĩ, lúc trước Kim Thế An đã nói thế nào nhỉ, "một người hay hai người thì có gì khác nhau" --- Kim Thế An tên gà giống chơi bời này, giờ đã thấy xui xẻo chưa?

Chuyện của Hải Long, chị đương nhiên đứng cùng chiến tuyến với Kim Thế An, nhưng loại chuyện như bắt cá hai tay này thì Trịnh Mỹ Dung giống Lý Niệm, im lặng hóng drama.

Chị rút một điếu thuốc từ tay Lý Niệm, Lý Niệm chân chó châm lửa cho chị.

Hai quần chúng vô tội không còn tâm tư cứu vớt Hải Long nữa, thích thú ngồi xem phim máu chó chiếu dịp cuối năm.

Kim Thế An sửng sốt vài giây, cố kìm nén không cười, hắn phải giữ lại chút thể diện cho Hứa Chi Liễu, dù sao cậu ta tới đây cũng là có ý tốt. Hắn vừa định lên tiếng, Bạch Dương ở bên cạnh đã mở lời trước: "Được chứ."

Thế An lập tức đen mặt.

Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm cùng bị sặc khói.

Bạch Dương bình tĩnh nói: "Có phải tôi chia tay với anh ấy thì cậu sẽ giúp anh ấy không?"

Trừ Hứa Chi Liễu, tất cả mọi người đều nhìn Bạch Dương với ánh mắt nhìn một tên đần độn.

Bạch Dương đứng lên, "Bây giờ tôi chia tay với anh ấy luôn, cậu đi đi, làm chuyện mà cậu đã nói."

Kim Thế An không thể tin được quay đầu nhìn Bạch Dương, "Ai cho em nói lung tung như vậy, không phải chuyện của em."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương nhìn chằm chằm Hứa Chi Liễu, lại quay đầu nhìn Kim Thế An, cúi đầu đá đá đôi dép lê của mình: "Bây giờ nói chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả, Hứa tiên sinh, nếu cậu xem Kim Thế An như bạn bè thì cậu không nên lấy chuyện này ra để áp chế anh ấy."

Lý Trịnh hai người đều im lặng, im lặng ăn dưa.

Hứa Chi Liễu khó chịu nhìn Bạch Dương. Cậu ta có lòng tin đến vậy sao, nói chia tay là chia tay, cậu ta coi Kim Thế An là gì?

Có lẽ Bạch Dương đã đánh hơi được chuyện Hải Long gặp sóng gió, cậu ta nói chia tay là muốn kim thiền thoát xác. Hứa Chi Liễu thầm cười lạnh, Bạch Dương đối với Kim Thế An có bao nhiêu phần thật giả, cậu ta đã có thể nhìn ra hết rồi.

"Cậu cam đoan sẽ chia tay?"

Lời này rất ghê tởm, ngay cả quần chúng ăn dưa cũng không nhìn nổi nữa. Lý Niệm lấy điếu thuốc khỏi miệng, Bạch Dương lại bật cười với Hứa Chi Liễu.

"Hứa tiên sinh, cậu với Kim Thế An là quan hệ gì, với tôi lại là quan hệ gì? Cậu dựa vào đâu mà bắt tôi phải cam đoan?"

Hứa Chi Liễu thế mà thấy hơi thất thần.

Bạch Dương thực sự rất đẹp, hèn gì Kim Thế An mê mẩn cậu ta đến thế. Hứa Chi Liễu đột nhiên cười, đại khái cái gọi là rực rỡ như hoa xuân trong nắng, chính là như vậy đi.

Hứa Chi Liễu ép mình phải mở mắt nhìn Kim Thế An, Kim Thế An đang nhìn Bạch Dương. Hắn chậm rãi chớp mắt, thong thả lặp lại một lần: "Tôi bảo em đừng nói nữa."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương mất hứng lườm hắn một cái.

Cái liếc mắt ấy thế mà có thể nhìn ra cảm giác được chiều sinh hư, Hứa Chi Liễu vừa rồi còn không cảm thấy Bạch Dương mê hoặc chỗ nào, chỉ cảm thấy cậu đơn thuần, mà sau cái liếc mắt này, cậu ta lập tức được lĩnh giáo sự quyến rũ mê hoặc của Bạch Dương.

Lòng Hứa Chi Liễu như đang cuộn sóng, Bạch Dương cố tình bày trò làm nũng ngạo kiều như cậu ta mong muốn, nhưng Hứa Chi Liễu lại chẳng thấy vui, chỉ thấy lòng càng chua xót một cách khó hiểu. Kim Thế An hiển nhiên đã không còn muốn quan tâm đến cậu ta nữa, trong mắt hắn chỉ có Bạch Dương.

Hứa Chi Liễu khẽ cắn môi: "Chờ tin của tôi, tôi sẽ đi tìm Tô Lạc Phong."

Thế An chẳng quay đầu lại, chỉ lên tiếng gọi Paul: "Tiễn Hứa tổng đi."

- ----------

Bạch Vân Thi: Bình thường mọi người nhìn thấy chính là Tiểu Bạch từ góc nhìn hậu trường, một Tiểu Bạch được bỏ thêm filter ngốc nghếch. Bây giờ cho mọi người cảm nhận một chút Tiểu Bạch trong mắt người qua đường (Hứa Chi Liễu).

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 67: Bé Hư

Edit: (ꐦ‿ꐦ✧)

Hứa Chi Liễu đi rồi, Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm đều thấy mình cũng nên về, hôm nay không thể nói chuyện tử tế được. Lý Niệm hơi hối hận, anh ăn nhầm thuốc gì mới tiến cử Hứa Chi Liễu vậy.

Kẻ thù chưa diệt, Bạch Dương và Kim Thế An đã lật xe trước.

Hai người Lý Trịnh không tìm được cơ hội để cáo lui, Kim Thế An nhìn Bạch Dương, vẻ mặt như kiểu bình yên trước cơn bão.

Bạch Dương vô tội chớp mắt, "Em lừa cậu ta đó."

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều bị sặc khói thuốc.

Thế An bật cười: "Đạo diễn Trương giỏi thật, đào tạo cho em kỹ năng diễn xuất rất tốt." Hắn vươn tay kéo Bạch Dương vào lòng, "Suýt chút nữa tôi cũng bị em lừa rồi."

Bạch Dương chu môi, "Với đám thần kinh thì cứ vuốt lông thôi, cần gì phải cãi cọ nhiều lời."

Bình thường cậu toàn đối phó với Khương Duệ Quân như vậy, hiệu quả rất rõ rệt.

Hơn nữa, hiện tại tình hình rất cấp bách mà Hứa Chi Liễu còn lừng khừng vì tư tình cá nhân, chính sự chưa nói được mấy câu đã bắt đầu áp chế Kim Thế An, Bạch Dương nhìn phát chán rồi. Mới đầu cậu còn tưởng

https://thuviensach.vn

vị Hứa tổng đó có mấy phần thật tình với Kim Thế An, cho tới khi Hứa Chi Liễu lộ mặt thật, ngay cả giấm Bạch Dương cũng lười ăn.

Thích một người thì nên giúp người đó vượt qua cửa ải khó khăn, chứ không phải là nhân cơ hội giậu đổ bìm leo.

Thế An dịu dàng nhìn cậu: "Em không trách tôi?"

"Trách anh làm gì." Bạch Dương trợn mắt, "Anh tốt như vậy, người thích anh có mà đầy cả một xe."

Giọng điệu chua không thể tả, hai quần chúng ăn dưa sắp không chống đỡ nổi nữa. Lý Niệm hắng giọng: "Hai người kiềm chế một chút được không?"

Bạch Dương đỏ mặt, nhìn về hai người đang ngồi trên sofa. Sắc mặt của Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm vẫn không thay đổi, Bạch Dương biết họ còn chuyện muốn bàn bạc, cậu ở đây cũng không có tác dụng gì.

"Anh cứ bàn chuyện với Trịnh tổng Lý tổng đi, em chờ anh." Cậu nhỏ giọng nói với Thế An.

Nhỏ giọng đến đâu thì Lý Niệm vẫn nghe thấy, Lý Niệm đùa cậu: "Chờ trên giường à?"

Bạch Dương nhặt hai chiếc dép lê lên ném vào Lý Niệm, chân trần chạy đi.

Bên này Thế An vẫn đang cười, ngồi xuống cạnh hai người Lý Trịnh: "Một hồi nháo loạn."

Trịnh Mỹ Dung hơi mệt tâm: "Thôi, Hứa Chi Liễu cũng không hẳn là vô dụng, hy vọng cậu ta lấy được danh sách của Kim Hải Long."

https://thuviensach.vn

- --- Thực ra Hứa Chi Liễu còn giúp họ điều tiết không khí, tất cả đều thấy dở khóc dở cười, không khí trầm trọng lúc trước đã dịu đi nhiều.

Trịnh Mỹ Dung thổi ngón tay, muốn thổi bớt đi mùi thuốc lá dính trên đó: "Thứ Hai bắt đầu phiên giao dịch, tôi sẽ cố gắng thu mua. Bên tôi có thể xuất ba nghìn vạn, tuy không địch lại được Kim Hải Long nhưng tranh được bao nhiêu tốt bấy nhiêu."

Chị thấy quá phiền phức, ngay cả câu "bác trai" khách khí vừa nãy cũng đã đổi thành "Kim Hải Long".

Thế An và Lý Niệm đều nhìn chị, hắn mỉm cười cố ý hỏi: "Trước kia cô thèm muốn cổ phần công ty đến vậy, sao không mua ngay từ lúc ấy?"

Trịnh Mỹ Dung thở dài: "Trước kia giá cổ phiếu của Hải Long rất cao, tôi chỉ muốn tranh thủ lấy từ trên tay cậu ---- Không dối gạt gì cậu, số tiền này là tiền tôi giữ lại làm học phí cho Hân Hân."

Thế An và Lý Niệm không ngờ chị lại lấy cả tiền áp đáy hòm ra, đều hơi cảm động. Thế An đẩy tách trà trên bàn, "Cần gì phải vậy, cha tôi sẽ không giữ cô lại, cô đổ hết tiền vào Hải Long thì về sau sống thế nào."

"Đều là cùng hội cùng thuyền, đã nói phải liều một phen mà, giúp cậu cũng là giúp chính tôi. Cổ đông tức giận chỉ là chuyện nhất thời, tôi có năng lực thế nào, bọn họ đều rõ cả, chưa chắc là họ sẽ trở mặt toàn bộ." Trịnh Mỹ Dung nhìn Lý Niệm, "Suy cho cùng, chuyện là do tôi gây ra, tôi làm sai, tôi gánh vác."

Lý Niệm vô tội nói: "Đừng nhìn tôi, hai người đều là kim chủ của tôi, tiền của An Long đều đổ hết cho Trương Huệ Thông quay phim rồi, mà tiền chỗ Tang Viện Triều thì ít nhất tháng Sáu mới về tay tôi được."

Vốn dĩ Lý Niệm tính dùng khoản tiền ấy để làm công tác tuyên truyền, về phần năm nghìn vạn mà Trương Huệ Thông yêu cầu, anh còn đang chờ

https://thuviensach.vn

Thế An cấp cho.

Hiện tại đoàn phim chân chính đang làm không công, phí sản xuất cấp cho các xưởng phim vẫn chảy ra ngoài như nước mỗi ngày, nếu dùng doanh thu của "Tập hung" để quay phim mới thì không còn tiền làm tuyên truyền.

Bạch Dương đúng là xui xẻo, bộ phim này vốn có thể kịp tham gia giải Kim Mã Kim Sư, mà giờ có lẽ không thể hoàn thành trước tháng Tám.

Chuyện này Lý Niệm không nhắc tới, trước mắt là phải giữ lại được Kim Thế An.

"Nếu không để tôi gánh cho." Lý Niệm nói: "Lấy Trương Huệ Thông ra để trấn an cổ đông, tôi tự từ chức. Chuyện mất trí nhớ hai người cứ đổ cho tôi là được, cùng lắm thì quy cho tôi là tội phạm tài chính, tôi vào nhà lao ngồi mấy ngày."

Thế An bật cười: "Bình thường thấy mấy người như hổ như sói, sao vừa xảy ra chuyện thì một trước một sau tranh nhau gánh trách nhiệm vậy."

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều bất đắc dĩ cười --- Có thể làm gì đây? Trước kia bọn họ lục đục với nhau đơn giản cũng chỉ vì một chữ lợi. Hiện tại có kẻ thù chung trước mặt, không giữ lại được Kim Thế An, cả hai người đều tay trắng.

Lý Niệm muốn quay xong Tần Hoài mộng, còn Trịnh Mỹ Dung thì không muốn mang tiếng xấu rời khỏi Hải Long.

Cho dù có chết cũng phải liều.

Thế An lấy khay trà ra xếp hết tách trà về, dùng nước nóng tưới lên: "Tôi nói rồi, cha con phản bội còn có thể tàn nhẫn như thế, vợ chồng kết thù có lẽ sẽ càng mưu tính hơn."

https://thuviensach.vn

".....Cậu muốn đi cầu xin bác gái?"

"E rằng không cần tôi tới cầu xin." Thế An châm trà cho chị, "Nếu đoán không nhầm thì mẹ tôi có lẽ đã về đến Nam Kinh rồi."

"Bác gái cũng có giao tình với cổ đông cũ." Trịnh Mỹ Dung trầm ngâm, "Nhưng không biết bà ấy có chịu giúp cậu không."

Thế An gật đầu, "Nếu bà ấy có lòng giúp tôi, sao đến bây giờ còn không gọi cho tôi một cuộc điện thoại."

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều im lặng. Với Kim Thế An, cục diện này không chỉ khó xử mà còn rất đau xót.

Với cha mẹ hắn, hắn đã không còn là kết tinh của một tình yêu, mà gần như chính là nghiệt quả của một mối tình lầm lỡ. Cha hắn phản bội, mẹ hắn thì còn đang đứng chờ trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Lúc trước Vương Tĩnh Lâm cố ý để lại Hải Long cho Kim Thế An, có lẽ căn bản không phải là vì suy nghĩ cho con trai, bà ta chỉ muốn gọt một tầng da của Kim Hải Long mà thôi. Cho dù hôm nay không phải là Kim Hải Long, Vương Tĩnh Lâm cũng sẽ có ngày quay về tranh đoạt.

Còn chuyện gì có thể khiến người ta tuyệt vọng hơn thế.

Trước kia Kim Thế An luôn ăn chơi trác táng, bọn họ chưa từng nghĩ hắn sẽ đau lòng vì chuyện này. Bây giờ nghĩ lại, bọn họ bỗng nhiên thấy đồng cảm, có lẽ Kim Thế An của quá khứ đã dùng cuộc sống xa hoa đồi trụy ấy để thôi miên chính mình.

Cha mẹ cho tới giờ chưa từng thương yêu hắn, hắn hiểu.

"Không cần chủ động đi tìm mẹ tôi." Thế An nói: "Bà ấy sẽ ra tay mà không hỏi ý tôi đâu. Nếu bà ấy muốn tìm tôi, bà ấy sẽ tự đến."

https://thuviensach.vn

"Nếu bác gái không tới thì sao?"

"Bà ấy nhất định sẽ đến." Thế An quả quyết nói: "Chờ bà ấy đến, chờ bà ấy lật bài, chờ bà ấy tiến vào thế cờ này. Mẹ tôi không có thời gian thu mua cổ phần nữa rồi, chỉ có thể dùng cách khác."

Nếu là chuyện khác, Vương Tĩnh Lâm sẽ không nhúng chân vào vũng nước đục này, nhưng Vương Tĩnh Lâm sao có thể trơ mắt nhìn Hải Long rơi vào tay Lư Kiều Tuyết?

Thế An nhìn vẻ mặt lo lắng của Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm, không khỏi bật cười: "Nếu hai người không có việc gì làm thì cứ chờ hồi âm của Hứa Chi Liễu đi, xem chúng ta có thể tranh thủ được vị cổ đông nào."

Hai người Lý Trịnh hiểu ý, cáo từ ra về.

Bọn họ đi rồi, Thế An ngồi một mình.

Cho tới bây giờ, tình người vẫn cứ là xanh như lá bạc như vôi, tám mươi năm trước cũng vậy. Dù một trăm hay một ngàn năm trôi qua, cũng đâu có gì khác biệt.

Thế An nhìn mắt chính mình trong tách trà, hắn bỗng nhiên thấy thông cảm cho chủ nhân của thân thể này.

Hiện tại mục tiêu của hắn rất rõ ràng: Không thể thương lượng với Kim Hải Long, cũng không còn đường lui, hắn đánh cược tất cả hy vọng thắng bại vào Vương Tĩnh Lâm.

Tiên phát chế nhân, hậu phát chế vu nhân. Hắn và Vương Tĩnh Lâm đều trong thế bị động, hắn bị động ngoài sáng, Vương Tĩnh Lâm bị động trong tối. Kim Hải Long đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, mà Vương Tĩnh Lâm phải thuyết phục được cổ đông đã theo Kim Hải Long trong thời gian vài ngày, cũng không phải chuyện dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Cho nên hắn chỉ có thể bàn điều kiện với bà ta.

Hắn phải bảo đảm được An Long Giải Trí sẽ không rơi vào tay Kim Hải Long. Điều kiện này, Kim Hải Long sẽ không đồng ý, nhưng hắn có cách khiến Vương Tĩnh Lâm phải thỏa hiệp.

Nghĩ tới đây, hắn thầm cười khổ. Lúc trước vì phân quyền sở hữu tài sản của Trịnh Mỹ Dung mà hắn đào An Long thành cái động, không ngờ giờ phút này, An Long lại trở thanh con thuyền cứu mạng của hắn.

Thế An chơi đùa tách trà trên tay, đứng dậy đi tìm Bạch Dương. Tìm một vòng không thấy cậu, hắn lại lên lầu hai, lầu ba, không biết Bạch Dương đã trốn đi nơi nào.

Thế An hơi nóng lòng, tiện tay đặt tách trà sang một bên, hỏi Paul: "Bạch tiên sinh đã ra ngoài?"

Paul thành thật đáp: "Cậu ấy lên lầu ba, chưa đi xuống."

Lầu ba chỉ có phòng ngủ, Thế An nhớ vừa rồi Lý Niệm nói "chờ trên giường", thầm thấy buồn cười. Hắn rõ ràng đã đi qua phòng ngủ, không thấy Bạch Dương.

Thế An đành quay lại phòng ngủ, Bạch Dương trốn sau cánh cửa.

Bạch Dương không thể nói rõ rằng mình có ghen hay không, trước mặt Hứa Chi Liễu cậu lười chấp nhặt. Nhưng tới khi Hứa Chi Liễu đi rồi, Bạch Dương lại thấy hụt hẫng.

Ngay cả Hứa Chi Liễu còn có thể giúp đỡ, mà cậu chỉ có thể ngồi cạnh trơ mắt nhìn.

Thế An thấp giọng cười: "Em không ra, tôi đi đấy nhé."

Bạch Dương nhào ra khỏi cánh cửa, ôm lấy lưng hắn.

https://thuviensach.vn

"Em giận rồi." Bạch Dương nói.

Thế An áy náy cầm bàn tay Bạch Dương đang đặt trên thắt lưng hắn, "Là lỗi của tôi."

"Em siêu tức giận." Bạch Dương nói phía sau hắn.

"Em buông tay ra cho tôi nhìn em được không?" Thế An nhịn cười, "Đừng chỉ vì ăn chút giấm chua mà không cho tôi nhìn mặt em chứ."

Bạch Dương buông lỏng tay. Thế An xoay người lại, Bạch Dương lập tức ôm lấy cổ hắn, cắn lên môi Thế An.

Thế An mặc cho cậu cắn môi mình đến rướm máu, hắn nhấc bổng Bạch Dương lên, "Đã nói là không giận mà? Vừa rồi trước mặt người ta thì nói đến là hào phóng."

Bạch Dương gầy, nhẹ tới mức chỉ nhấc một cái đã có thể nhẹ nhàng nâng cậu lên không trung. Mà cậu thì chẳng để tâm Kim Thế An nói gì nữa, chỉ ra sức hôn. Thế An hiếm khi thấy cậu nhiệt tình hiến hôn như vậy, quả thực vui sướng khó tả. Hắn dùng tay nâng mặt Bạch Dương, cẩn thận mút đầu lưỡi mềm mại của cậu.

Bạch Dương được hắn ôm bằng một tay, hai người cùng ngã ra giường. Bạch Dương cưỡi trên người hắn, Thế An hôn cậu kín kẽ môi lưỡi, dần dần cậu không thở nổi.

"Buông em ra."

Thế An nâng cằm Bạch Dương, "Cậu ta sao đáng để em tức giận, tôi thấy tác dụng lớn nhất của cậu ta chính là để cho em ăn một chút giấm chua của tôi."

Bạch Dương níu lấy cổ áo hắn: "Nhưng anh vẫn giữ cậu ta ở công ty."

https://thuviensach.vn

Thế An hùa theo cậu: "Đều là lỗi của tiểu nhân, Bạch tiên sinh đừng chấp nhặt."

Bạch Dương nghe hắn đùa thì mỉm cười: "Em còn lâu mới ăn giấm! Cậu ta đâu có đối tốt với anh." Cậu chạm mũi mình vào mũi Thế An, "Kim Thế An, có phải anh cũng như Trịnh tổng Lý tổng, cho rằng em rất ngốc không?"

Thế An cười gượng: "Em đơn thuần, không phải ngốc."

"Các anh chính là cảm thấy em rất ngu ngốc." Bạch Dương hôn lên môi hắn, cười đắc ý: "Cho nên tất cả đều bị em lừa rồi."

Thế An được cậu hôn đến nóng cả người, hắn giữ đầu Bạch Dương lại, tay luồn vào trong quần áo cậu: "Em học hư như vậy từ ai?"

Ai nói Dương Dương của hắn ngốc? Dương Dương của hắn rất thông minh.

Bạch Dương nói gì, kháng nghị cái gì, hắn đều lười nghe. Hiện tại Thế An chỉ muốn dạy dỗ lại bé con hư hỏng này cho tử tế.

Quần áo mùa xuân mỏng tang, chốc lát Bạch Dương đã bị cởi sạch. Thế An xoay người đặt cậu xuống giường.

Bạch Dương bắt đầu ngượng: "Sao phải cởi hết?"

Thế An ung dung cởi nút áo, "Để nhìn xem em ra ngoài quay phim có để lại dấu vết nào không nên lưu lại hay không."

Bạch Dương đỏ hồng vành tai: "Kim Thế An, anh như vậy rất giống một tên cuồng dâm."

Thế An mỉm cười, lấy dầu bôi trơn từ trên đầu giường, hôn lên đầu v* của Bạch Dương, "Tôi có phải một tên cuồng dâm hay không, hôm nay em

https://thuviensach.vn

mới biết?"

Cả phía trên và phía dưới của Bạch Dương đều bị hắn kích thích, thân thế cong lên như một cánh cung. Thế An tách chân cậu ra, ngón tay mang theo dầu bôi trơn thong thả khuấy động dưới hậu huyệt của Bạch Dương.

"Dương Dương," Hắn mút lấy đầu v* đã trở nên đỏ thẫm của Bạch Dương, "Tôi không biết chuyện gì xảy ra nữa, luôn muốn em."

Bạch Dương cào loạn lên lưng hắn, rầm rì nói: "Bởi vì anh yêu em đó."

Thế An ngẩng đầu, cười khổ.

Hắn giữ lấy mặt Bạch Dương, "Em biết không, em nói như vậy, tôi sẽ phát cuồng."

Bạch Dương nâng chân vòng qua lưng hắn, khẽ cọ lên chỗ đó của hắn --- Tay của Thế An ra ra vào vào trong thân thể cậu, đầu lưỡi chơi đùa trên ngực cậu. Thế An đã nắm rõ những điểm nhạy cảm của cậu như lòng bàn tay, hắn chỉ dùng tay và miệng, cậu đã sướng đến sắp bay lên.

Dù gì ngón tay vẫn có cảm giác trống vắng, Bạch Dương không muốn mình bị ngón tay cắm tới bắn ra.

Thế An chỉ hôn cậu, giống như muốn thưởng thức hết cả thân thể cậu, mà Bạch Dương đã không thể nhẫn nhịn được nữa, như một hình phạt tàn khốc của tình dục, cậu ôm lấy cổ Thế An, nhỏ giọng làm nũng: "Cắm vào đi."

Không cần cậu phải nói lần hai, Thế An đã nâng chân cậu lên rồi đẩy đi vào. Cậu và Kim Thế An thật kỳ quái, Bạch Dương nghĩ, mỗi lần làm tình luôn giống như cửu biệt trùng phùng vậy, hận không thể làm đến chết mới thích. dương v*t của Thế An đâm xuyên vào thân thể cậu, Bạch Dương vừa

https://thuviensach.vn

cảm thấy đau đớn không thể trốn thoát, lại cảm thấy thỏa mãn vì được lấp đầy.

Bọn họ quen thuộc từng tấc da thịt của đối phương, tư tưởng hiểu rõ tư tưởng, linh hồn hiểu rõ linh hồn, chỗ riêng tư kia cũng rất quen thuộc với nhau.

Thậm chí Bạch Dương có thể nhớ được chỗ nào của Thế An có gân xanh nổi lên. Bởi vì cái mạch máu nổi lên đó vừa đúng có thể chạm vào điểm nhạy cảm của cậu.

Đây có là tính là nhận người bằng trym không? Bạch Dương nghĩ, đột nhiên phì cười.

"....." Thế An buồn bực nhìn cậu.

Bạch Dương không kịp giải thích, Thế An đã nhấc hai bên đùi cậu lên, bắt đầu đâm rút liên tục.

Họa là do chính mình rước, cười cũng là chính mình cười, Bạch Dương không giải thích được, cũng không còn hơi sức giải thích. Vật kia của Thế An khuấy động trong thân thể cậu, lần sau xâm nhập sâu hơn lần trước. Thế An cũng không rảnh miệng, cúi đầu cắn làn da mỏng manh phía sau tai Bạch Dương.

Bạch Dương được hắn đâm tới mức cảm thấy hưng phấn, lại cảm thấy một Thế An thô bạo như thế khiến cậu say mê. Cậu nhắm mắt lại, cảm nhận nhịp chuyển động quen thuộc, giống như một con mèo đang kêu lên khi đắm chìm trong cảm giác được chủ nhân vuốt ve, vừa dịu dàng lại vừa tàn bạo.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 68: Mẹ Con

Edit: Dờ

Kim Thế An đoán đúng, thứ Hai sàn chứng khoán hoạt động trở lại, hai bên đều bắt đầu thu mua số lượng lớn cổ phiếu Hải Long từ tay các nhà đầu tư ngoài.

Hai bên cạnh tranh ác liệt, thậm chí đẩy giá cổ phiếu của Hải Long lên một chút.

Kim Thế An ở nhà tránh phóng viên, tới hay không tới công ty đều là chuyện thường, nhưng Trịnh Mỹ Dung thì không thể tùy ý như vậy. Chị chạy tới chạy lui bận bịu tới chập tối, có vài người vội vã tới thông báo: "Vương tổng ở Bắc Kinh quay về rồi."

Nên tới vẫn là tới.

Vương Tĩnh Lâm ở trong văn phòng của Kim Thế An, rất có thể là đến tìm con trai nhưng không tìm thấy.

Trịnh Mỹ Dung đứng ở cửa văn phòng, hít sâu một hơi rồi gõ cửa --- Cửa không đóng, Vương Tĩnh Lâm ngồi ở bàn làm việc của Kim Thế An, hai bên là hai trợ lý của bà. Thấy Trịnh Mỹ Dung đi vào, bà cũng đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng.

Trịnh Mỹ Dung còn chưa kịp mở miệng, mặt đã ăn một phát tát.

https://thuviensach.vn

"Cô to gan thật đấy." Vương Tĩnh Lâm hờ hững nhìn chị, "Có phải chờ cho con trai tôi chết rồi, cô vẫn còn có gan giấu tôi không?"

Trịnh Mỹ Dung bụm mặt, không nhìn Vương Tĩnh Lâm, chỉ đành bình tĩnh nói: "Xin lỗi, bác gái."

Má bên kia của chị lập tức ăn một phát tát nữa.

"Cô có mặt mũi gọi tôi là bác gái sao."

Trịnh Mỹ Dung không che mặt nữa, buông tay ra tùy bà đánh.

Chỉ cần Vương Tĩnh Lâm đánh mà thấy vui, có thể giữ lại Hải Long, vậy thì đánh thêm vài cái cũng chẳng sao.

Vương Tĩnh Lâm không ra tay nữa, chỉ lạnh lẽo nhìn Trịnh Mỹ Dung.

Vương Tĩnh Lâm có một nửa dòng máu dân tộc Duy Ngô Nhĩ, mặc dù tuổi đã quá nửa đời người nhưng vẫn bà vẫn muốn giữ nguyên nét đẹp thanh xuân, nhưng khuôn mặt ấy vẫn không chống lại được sự ăn mòn của thời gian, những diễm lệ mềm mại năm ấy đã trở thành nét già nua héo mòn.

Giống như rất nhiều bà vợ bị vứt bỏ khác, bà đã nhiều năm không chăm sóc chính mình, sau khi ly hôn mới lại xúng xính trang sức --- Nhưng dù vậy cũng không thể níu kéo lại tuổi trẻ, liếc mắt là có thể nhìn thấy bàn tay nhô đầy khớp xương và khóe mắt nhăn nheo trùng xuống.

Nhưng nhiều năm từng trải trên thương trường lại tôi luyện cho người đàn bà này một khí chất sắc bén không thể che giấu.

Nhìn kỹ thì ánh mắt và cằm của Kim Thế An rất giống bà. Hắn đúng là biết cách lớn lên, chọn lựa những gien tốt nhất trên người cha mẹ, vóc dáng cao lớn của Kim Hải Long, nét quai hàm xinh đẹp của Vương Tĩnh Lâm.

https://thuviensach.vn

Đôi vợ chồng này, trước đây có lẽ cũng đã từng yêu nhau.

Trịnh Mỹ Dung nhớ tới tình yêu thất bại của chính mình, hơi đồng cảm.

"Bác gái, bác hãy cứu lấy Hải Long, A Thế đã cố gắng lắm rồi."

Vương Tĩnh Lâm lạnh lùng nhìn chị, xoay người ngồi lại ghế, "Cô cũng thật phách lối, nếu tôi không đến, có nghe được những lời này của cô không?"

"A Thế nói không muốn gây phiền phức cho bác."

Vương Tĩnh Lâm tùy tay cầm lấy quyển sách trên bàn ném vào mặt Trịnh Mỹ Dung: "Đừng giở trò đấy nữa, há miệng ngậm miệng đều là A Thế, cô nghĩ cô là ai?"

Trịnh Mỹ Dung không tránh, trán chị bị cuốn sách bìa da dày cộp đập chảy máu, "Rất xin lỗi, Vương tổng, ngài muốn tôi nhận lỗi thế nào cũng được. Kim tổng là con trai duy nhất của ngài, Hải Long cũng là tâm huyết của ngài."

"Cô nhận lỗi thì có tác dụng gì?" Giọng Vương Tĩnh Lâm âm u, "Kim Hải Long đã liên hệ với các cổ đông, cho dù tôi có dốc toàn lực thu mua cổ phiếu từ bên ngoài thì cũng vô ích." Bà căm tức nhìn Trịnh Mỹ Dung, "Bây giờ cô nịnh bợ tôi ư? Hải Long cũng chẳng phải của cô, cô xem mình đã gây ra chuyện gì đi."

"Chúng tôi đã đi thăm một số cổ đông." Trịnh Mỹ Dung chịu đau, bình tĩnh đáp.

Vương Tĩnh Lâm im lặng thật lâu rồi hỏi: "Bây giờ nó ở đâu?"

- --- Ở đâu? E là còn ở trên giường với Bạch Dương, Trịnh Mỹ Dung vừa định giải thích giúp Thế An, từ cửa đã vọng vào một giọng nói hòa nhã:

https://thuviensach.vn

"Con đang đợi mẹ."

Cả hai đều quen thuộc với giọng nói này, Vương Tĩnh Lâm không che giấu được sự kinh ngạc, trên tay Thế An vắt chiếc áo khoác ngoài, oai phong lẫm liệt đứng ở cửa cười với mẹ hắn: "Mẹ, tối nay mời mẹ ăn một bữa cơm, được không ạ."

Kim Thế An mời mẹ hắn dùng bữa ở nhà hàng Vân Đoan của khách sạn InterContinental Nam Kinh, đây là khách sạn có độ cao so với mực nước biển cao nhất Nam Kinh. Nhà hàng ở tầng 78, dưới ánh hoàng hôn, đưa mắt nhìn ra xa, dường như có thể ngắm hết được ngàn vạn ngọn đèn đang thắp sáng Nam Kinh, lấp ló chớp tắt trong làn sương mây giữa đêm xuân.

Mảnh đất cố đô đã bị chặt đứt long mạch trong truyền thuyết này, những vương khí bị mất đi dường như đã được bù lại trong sự cẩm tú phồn hoa, cái phồn hoa ấy giống như hoa thêu trên gấm lụa lâu năm, bởi vì quá đẹp đẽ nên thoạt nhìn có vẻ bình dị, một nét đẹp mộc mạc mà no đủ, nhưng nhìn lâu lại thấy rực rỡ rung động lòng người.

Có những người trời sinh đã vậy, sự ôn hòa nhã nhặn của họ đã thành thói quen, thể hiện trong từng cử chỉ hành động, vừa nhìn thì không cảm thấy kinh diễm, nhưng càng nhìn lâu càng thấy khuynh đảo trước khí chất trầm lắng yên tĩnh đó.

Thế An bao hết cả tầng, quản lý mang theo nhóm nhân viên đứng ở cửa, đồng loạt cúi đầu chào hỏi: "Chào Vương tổng."

Thế An mời mẹ hắn ngồi xuống, chính hắn cũng lễ phép ngồi.

Vương Tĩnh Lâm thầm thấy giật mình, mới đầu bà nghĩ chuyện li miêu tráo Thái tử mà Kim Hải Long nói là xằng bậy, bây giờ gặp mặt, bà mới thấy con trai mình khác trước quá nhiều.

Quả như một trời một vực.

https://thuviensach.vn

Kim Thế An nhận ra sự kinh ngạc của Vương Tĩnh Lâm, dù bà có giấu kỹ thế nào thì vẫn lộ ra một chút trên nét mặt, Thế An cho bà thời gian để kinh ngạc --- Đa số trước khi danh linh lên đài thì sẽ có nhiều vai phụ lên hát hí, châm lên ánh đèn dầu hiu hắt, hát một hồi lâu, khiến cho người ta phải đưa mắt ngóng trông danh linh bước lên sân khấu. Lúc này danh linh mới thong thả lên đài, khi đó tất cả ngọn đèn đều bừng sáng --- Cho dù danh linh cất tiếng hát không đủ hay, dưới hiệu ứng ánh đèn rực rỡ sáng chói lọi ấy, là ai thì cũng phải say lòng.

Cho nên Thế An không mở miệng, cứ đốt chút đèn dầu cho Vương Tĩnh Lâm đã.

Lúc này Vương Tĩnh Lâm nhất định đang dò xét sự thay đổi của hắn, trước tiên đoán hắn liệu có phô trương thanh thế hay không, sau đó lại đoán hắn sẽ cầu xin bà thế nào.

Thế An nghĩ vậy, nét cười trên mặt càng thêm hòa nhã, quản lý đã bắt đầu đi lên giới thiệu đồ ăn.

Rạng sáng ba bốn giờ hôm qua, Hứa Chi Liễu gọi điện thoại.

Người tỉnh dậy trước là Bạch Dương, Bạch Dương lay hắn tỉnh. Thế An nhìn điện thoại, Bạch Dương bĩu môi nói: "Nghe đi."

Thế An cười, mở loa ngoài.

Giọng nói của Hứa Chi Liễu có vẻ rất yếu, như là tiếng giọng bị khàn đặc sau khi kêu lớn.

"Tôi lấy được danh sách rồi." Cậu ta nói.

Thế An nghe giọng cậu ta như vậy thì hơi giật mình, hắn và Bạch Dương liếc mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

"Thế An." Hứa Chi Liễu hỏi hắn: "Bạch Dương đang ở bên cạnh anh, đúng không."

Thế An ôn hòa đáp: "Đúng. Giọng cậu bị làm sao vậy?"

Hứa Chi Liễu giống như đang bị người nào đó giữ lại, thống khổ kêu lên một tiếng, điện thoại phát ra tiếng rơi lạch cạch, hồi lâu sau mới được nhặt lên.

Bạch Dương hơi sốt ruột, chen miệng hỏi một câu: "Làm sao vậy? Ai đang đánh cậu à?"

Hứa Chi Liễu nghe thấy giọng Bạch Dương, nửa ngày sau mới đáp: "Tôi không sao."

Cậu ta biết là họ đang ở cạnh nhau mà, dù là ban ngày hay ban đêm.

Thế An ở bên cạnh thấy hơi lo lắng, nhưng khó có thể nói ra, sợ kinh động đến đối phương, hắn giữ Bạch Dương lại: "Cậu đang ở đâu?"

Hứa Chi Liễu ho khan, cười nói: "Tôi thật sự không sao cả, đừng báo cảnh sát. Anh muốn gặp tôi, lúc nào tôi cũng có thể đến gặp anh."

Bạch Dương không dám nói tiếp, nằm trong lòng Thế An chớp mắt nhìn hắn, ý bảo hắn mau đi cứu Hứa Chi Liễu.

Hứa Chi Liễu không đợi cho bọn họ đáp lại, chỉ hỏi một câu: "Anh rất yêu cậu ấy, có đúng không?"

Thế An im lặng một lát, chậm rãi trả lời: "Chi Liễu, cậu phải bảo trọng, đừng vì tôi mà gặp nguy hiểm."

Hắn dùng mắt ra hiệu cho Bạch Dương đi báo cảnh sát, mình thì nói chuyện để kéo dài thời gian.

https://thuviensach.vn

"Tôi không cần cái danh sách đó." Thế An nói, "Cậu nói cho tôi biết, cậu đang ở đâu."

Hứa Chi Liễu không nói gì, điện thoại bị một người đàn ông cầm đi.

"Danh sách tôi sẽ gửi cho anh." Người đó nói, "Về sau anh đừng quấy rầy Chi Liễu nữa, chuyện của em ấy và anh dừng lại tại đây."

Điện thoại bị ngắt, gọi lại thì đã tắt máy. Năm phút sau, có một số lạ gửi danh sách cho Kim Thế An.

"Là Tô Lạc Phong." Bạch Dương nói.

Thế An yên lặng gật đầu, bọn họ nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này hơi máu chó.

Hứa Chi Liễu ở chỗ Tô Lạc Phong đương nhiên là phải chịu khổ, nhưng nếu Tô Lạc Phong đã nói vậy, có lẽ cũng không làm ra chuyện gì quá đáng.

Thế An gọi điện cho Trịnh Mỹ Dung: "Báo cảnh sát đi, nếu Hứa Chi Liễu không sao thì không cần gọi lại cho tôi nữa."

Một lát sau Lý Niệm cũng gọi điện thoại tới: "Yên tâm đi tổng tài phong lưu, Hứa Chi Liễu về nhà rồi."

Bạch Dương an lòng, rốt cuộc cũng có thể rảnh rỗi thở phào, chua lòm nói với Thế An: "Kim tiểu tam."

Thế An cười bất đắc dĩ, hắn ôm Bạch Dương vào lòng, "Oan uổng quá, về sau tôi sẽ chú ý." Nói xong hắn lại hôn Bạch Dương, vuốt ve môi cậu: "Nhưng em phải bảo đảm với tôi, không bao giờ bỏ đi nữa."

Có danh sách của Kim Hải Long khiến mọi chuyện rõ ràng hơn, cũng trở nên ác liệt hơn, gần như tất cả cổ đông đều có tên trên danh sách này. Thế

https://thuviensach.vn

An nhắm mắt tính toán một chút, dù Kim Hải Long không thu mua bên ngoài thì ông ta cũng đã có trong tay hơn 30% cổ phần công ty.

Không chỉ những cổ đông cũ, ngay cả Triệu Vĩ Xương và Mã Yến cũng bị ông ta lung lạc.

Trái lại Đồ Lâm Cường nắm giữ 5% thì không có tên trên danh sách.

Kim Hải Long không cần lo lắng về Đồ Lâm Cường, ông ta chỉ cần thu mua bên ngoài thêm 5% nữa là đủ. Đối với thị trường chứng khoán hiện tại, con số này quả là dễ dàng với Kim Hải Long.

Thế An không hoàn toàn tin tưởng Hứa Chi Liễu và Tô Lạc Phong, dù không có danh sách này, hắn cũng đã chuẩn bị biện pháp để phản chiến.

"Dương Dương." Giọng Thế An trầm tĩnh mà dịu dàng, "Nếu có một ngày kia, tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, liệu em có thấy uất ức không?"

Hắn không hỏi rằng cậu còn tình nguyện ở bên hắn không, hắn biết dù chuyện gì xảy ra thì Bạch Dương cũng không rời khỏi hắn.

Bạch Dương ngẩn người một lát, đột nhiên hào phóng quàng vai Thế An: "Vậy thì để cho đại minh tinh này đến bao dưỡng anh đi!"

Thế An cúi đầu cười, hắn nắm lấy tay Bạch Dương, cùng cậu mười ngón đan xen.

Dù có bao nhiêu gian nan khốn khổ, chỉ cần hai bàn tay này còn nắm lấy nhau, sẽ chẳng có chuyện gì là không vượt qua được.

Sáng hôm sau Thế An dặn dò Lý Niệm tra ra chỗ ở của Vương Tĩnh Lâm, cho người theo dõi bà nguyên một ngày, chuyện này với đám săn ảnh của Lý Niệm thì đúng là ngựa quen đường cũ. Cho đến gần tối, Lý Niệm báo lại: "Mẹ anh đến Hải Long."

https://thuviensach.vn

Thế An nghe vậy thì mỉm cười, không có người khua chiêng gõ trống, hắn sao có thể lên sân khấu. Kịch phải có người xem mới càng hay.

Bây giờ hắn ngồi trước mặt Vương Tĩnh Lâm, đẩy đĩa mề vịt om rượu về phía bà, "Bắc Kinh không làm vịt kiểu này, đã lâu rồi mẹ không ăn phải không?"

Từ lúc sinh ra đứa con này, Vương Tĩnh Lâm chưa từng thấy hắn hiểu chuyện đến thế. Từ nhỏ tính tình Kim Thế An giống Kim Hải Long, gay gắt lỗ mãng, bảo làm gì thì nhất quyết không chịu làm cái đó. Vương Tĩnh Lâm trông mong con trai sẽ thành rồng, mà cuối cùng con trai bà giống hệt Kim Hải Long vậy, trở thành một con địa long.

Lúc Kim Thế An xuất hiện ở Hải Long, bà đã cảm thấy vô cùng bất ngờ. Bao nhiêu năm trôi qua, con trai bà bỗng biến thành dáng vẻ như bà hằng mong muốn, quân tử khiêm nhường, tao nhã lễ độ --- Bà nghi ngờ Kim Thế An chỉ giả bộ để bà vui, những nghĩ đi nghĩ lại, lòng thấy vô cùng thê lương.

Cho dù Kim Thế An chỉ giả bộ thôi cũng tốt!

Hắn rốt cuộc cũng hiểu chuyện hơn trước kia rồi.

Thế An nhận ra chút đau đớn trong mắt bà, hắn ôn hòa cầm tay mẹ, nói rất ngắn gọn mà vô cùng thẳng thắn: "Hải Long nên thuộc về mẹ mà không phải cha con."

Vương Tĩnh Lâm còn đắm chìm trong đau xót, nghe con trai nói vậy thì lập tức hồi thần. Ánh mắt dịu dàng của bà trở nên bén nhọn: "Suy cho cùng, con vẫn là muốn xin mẹ giúp con lấy lại công ty."

"Con chưa từng nghĩ vậy." Thế An thản nhiên cười, "Công ty là tâm huyết mà một tay mẹ dốc sức gây dựng, nếu con muốn trở nên ưu tú, đương nhiên phải tự gây dựng sự nghiệp."

https://thuviensach.vn

Vương Tĩnh Lâm chưa hiểu ý hắn, đôi đũa trên tay đã buông xuống.

Thế An đặt lại đôi đũa về tay bà, "Hiện tại các nhà đầu tư ngoài sẽ không bán ra quá nhiều cổ phiếu, muốn ép giá cổ phiếu xuống tới mức bọn họ thấy cắt da cắt thịt thì còn cần thời gian. Nhưng nếu kéo dài quá thì không kịp đại hội cổ đông của Hải Long nữa."

"Con biết mẹ không cam lòng để Hải Long rơi vào tay Lư Kiều Tuyết." Thế An nói: "Cha đã liên lạc với tất cả cổ đông cao tầng, nắm giữ 30% cổ phần công ty, không cần con nói mẹ cũng hiểu. Dù bây giờ mẹ có dốc sức tranh đoạt thì cũng không địch lại ông ấy."

Đây là sự thật, Vương Tĩnh Lâm gật đầu không đáp.

Bà trở về Nam Kinh chính là muốn thuyết phục Kim Thế An hợp tác với bà, lật đổ Kim Hải Long.

Cục diện hiện tại rất có lợi cho bà, chỉ cần Kim Thế An chịu phục tùng bà, bà có thể thu Hải Long vào trong túi, còn có thể nhân cơ hội này mà trói buộc con trai, để nó chịu chút khổ cực cũng là chuyện tốt.

Thế An nhìn sắc đêm lấp lánh ngoài cửa sổ, "Cách để mẹ lấy lại được Hải Long rất đơn giản, chỉ cần con chuyển nhượng tất cả cổ phần dưới danh nghĩa mình cho mẹ, cộng với số cổ phiếu mẹ thu mua bên ngoài, còn có 5% trong tay Đồ Lâm Cường, con số này chắn chắn vượt qua Kim Hải Long."

Hắn biết Vương Tĩnh Lâm hận Kim Hải Long, vừa rồi hắn gọi Kim Hải Long là "cha", sắc mặt Vương Tĩnh Lâm đã không được tốt, cho nên hắn lập tức chuyển sang gọi thẳng tên.

Mà Vương Tĩnh Lâm thì không để ý chuyện này, bà hơi nghi ngờ, quả thực Đồ Lâm Cường đã bắt tay với bà, cũng nói với bà rằng Kim Hải Long

https://thuviensach.vn

đã lung lạc được đa số cao tầng của Hải Long. Chuyện này trừ bọn họ ra thì không ai biết được, Kim Thế An làm sao mà biết?

Càng khiến bà thấy chấn động chính là Kim Thế An có vẻ muốn quyết chiến đến cùng với Kim Hải Long, thà rằng chuyển nhượng toàn bộ cổ phần cho bà, cũng không nguyện ý để Kim Hải Long thực hiện được ý muốn.

Nhiều năm như vậy, con trai bà rốt cuộc vẫn là miếng thịt rơi ra từ trên người bà, suy cho cùng vẫn một lòng với mẹ.

Vương Tĩnh Lâm cảm thấy sung sướng.

Bà thấy vui vẻ, mặt cũng lộ nét tươi cười, mà nét cười này lập tức biến mất. Nhiều năm từng trải chốn thương trường đã khiến bà nhận ra ngay được cái ý tại ngôn ngoại của Kim Thế An.

Hắn giúp bà như vậy, nhất định sẽ có điều kiện khác, không phải chỉ bởi vì muốn nháo loạn với Kim Hải Long.

"Con có yêu cầu gì?"

Thế An trầm ngâm: "Trịnh Mỹ Dung ở tổng bộ và Hứa Chi Liễu ở xây dựng Song Lâm, hai người này còn có ích. Con hy vọng mẹ có thể bỏ qua hiềm khích mà giữ lại bọn họ."

Trịnh Mỹ Dung đã theo hắn nhiều năm, theo lý mà nói thì đương nhiên phải đối xử tử tế, cho dù quá khứ đã làm sai chuyện gì, hiểu lầm cái gì, ít nhất cũng từng thật tình với hắn.

Bọn họ đều đã từng sai lầm, mà Thế An sẽ không chấp nhặt với những lỗi lầm ấy, chỉ cần bọn họ có một điểm tốt --- Hắn sẽ không vứt bỏ, Thế An sẽ sắp xếp cho họ một vị trí xứng đáng.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đều có khát vọng và dã tâm, trời cao mặc chim tung cánh, gặp mặt vui vẻ, chia tay yên bình.

So với chuyện Thế An chuyển nhượng cổ phần thì điều kiện này không tính là lớn, Vương Tĩnh Lâm gật đầu: "Được, còn gì không?"

Thế An rất thích thái độ sảng khoái như vậy của bà, "Con mong mẹ có thể giữ lại tất cả vốn đầu tư cho An Long Giải Trí, để cho con tiếp nhận An Long, tự lập môn hộ."

Đây mới là trọng điểm.

Sắc mặt Vương Tĩnh Lâm lập tức lạnh như băng.

"".....Mẹ nghe nói con đang xằng bậy với một minh tinh, lại còn là đàn ông."

Thế An không hề né tránh ánh mắt bà, hắn thản nhiên mỉm cười: "Mẹ nói sai rồi, em ấy là tình yêu cả đời của con."

Vương Tĩnh Lâm không ngờ hắn lại trả lời trực tiếp như vậy, nhất thời chẳng kịp tức giận, bà trừng mắt nhìn con: "Con thật sự muốn làm đồng tính luyến ái? Con muốn mẹ tức chết phải không?"

Thế An biết bà chẳng còn tâm tư dùng bữa, chỉ mỉm cười cho người bưng trà bánh lên, hắn bỏ mặc cho Vương Tĩnh Lâm vẫn còn đang tức giận trợn mắt, chỉ đặt đĩa bánh Đổng trước mặt bà, lại chậm rãi châm trà.

Bánh Đổng là loại bánh được danh kỹ Tần Hoài Đổng Tiểu Uyển làm cho tình lang là Mạo Tích Cương, ăn vào có vị ngọt dính. Bánh Đổng đưa tới được làm rất khéo léo, Thế An rất mong mẹ hắn có lòng thì ăn một miếng, chặn miệng dễ nói chuyện.

"Mẹ, mẹ có cảm thấy con của bây giờ không giống trước kia?"

https://thuviensach.vn

Vừa rồi Vương Tĩnh Lâm vẫn nghe hắn gọi mình là "mẫu thân mẫu thân*", chỉ cảm thấy xưng hô này vừa lễ độ lại có chút gì xa cách, mà bây giờ Thế An chuyển sang gọi một tiếng mẹ, sắc mặt bà cũng thả lỏng hơn nhiều.

*Tất cả những chữ gọi mẹ phía trên, Kim baba đều gọi là mẫu thân (母亲), qua câu thoại vừa rồi mới chuyển sang gọi mẹ (妈).

Vương Tĩnh Lâm thả lỏng, nhận chén trà từ tay hắn, nhấp một ngụm.

"Hầu Khôi mới tới năm nay." Thế An nói, "Con không biết mẹ thích uống gì, đành dùng thứ mình thích." Hắn thấy Vương Tĩnh Lâm không nói gì, chỉ lạnh mặt uống trà. Thế An nói tiếp: "Trước kia con hồ đồ, khiến cho mẹ phải lo lắng. Chuyện ngã lầu rơi xuống nước đều là thật, Bạch Dương cứu con, cho nên con mới có duyên mà quen em ấy." Thế An trầm tĩnh, "Bây giờ con thay đổi được như thế này, đều là vì em ấy."

Vương Tĩnh Lâm nhìn thẳng vào hắn: "Con muốn ở lại An Long cũng vì cậu ta?"

Thế An khẽ gật đầu.

Vương Tĩnh Lâm giận đến phát cười: "Con cảm thấy mẹ sẽ đồng ý?"

Thế An kéo đĩa bánh về phía mình một chút, giọng nói lại trở về với vẻ lạnh lùng: "Nếu mẹ không đồng ý cũng không sao cả --- Con sẽ chuyển toàn bộ cổ phần cho Kim Hải Long."

Hắn không nhìn Vương Tĩnh Lâm, sắc mặt của Vương Tĩnh Lâm lúc này chắc chắn vô cùng khó coi.

Trận chiến này suy cho cùng là Vương Tĩnh Lâm đấu với Kim Hải Long, hắn chỉ đứng giữa giành một miếng thịt ngon mà thôi --- Vậy thì đã sao?

https://thuviensach.vn

Hiện tại khối thịt ấy chính là dây thừng trên cổ cha mẹ hắn, Vương Tĩnh Lâm muốn thắng thì phải ngoan ngoãn nghe lời.

Bà đã bước vào thế cờ này thì không thể rút lui, nếu bà không quay về Nam Kinh, Thế An cũng không mạo hiểm đến vậy.

Vương Tĩnh Lâm không chỉ đến mà còn tự mình đến, cho nên hắn biết rằng dù có uy hiếp hơn nữa thì Vương Tĩnh Lâm cũng chẳng thể làm gì.

Mẹ con hai người im lặng không nói, Vương Tĩnh Lâm tức phát nghẹn. Thế An thản nhiên, bà tức giận có nghĩa là không còn cách khác.

Thế An chưa từng kỳ vọng vào bất cứ ai trong hai người Kim Hải Long và Vương Tĩnh Lâm sẽ lưu tình với hắn. Nguyên tắc làm người của hắn cho tới giờ vẫn vậy, người khác đối với mình nhiệt tình, hắn đương nhiên sẽ hồi báo gấp trăm lần, nếu người khác mưu tính, hắn cũng không để họ được sống yên ổn.

Qua hồi lâu, trà trong chén đã lạnh ngắt. Vương Tĩnh Lâm ảm đạm nói: "Mẹ muốn gặp Bạch Dương."

Thế An mỉm cười: "Em ấy ở ngay dưới lầu, để con bảo em ấy đi lên."

Hắn biết, dù Vương Tĩnh Lâm có chấp nhận Bạch Dương hay không thì bà cũng đã thỏa hiệp rồi. Người đàn bà này đặt chữ lợi lên đầu, Thế An thầm cảm thấy thương xót cho Kim Thế An của quá khứ.

Thế An nghĩ, người thanh niên rơi xuống nước chết trẻ ấy đã không nhìn thấy những chuyện thế này, âu cũng là ý tốt của ông trời dành cho cậu ta.

Bạch Dương ngồi trong xe dưới lầu đợi hồi lâu, Thế An bảo cậu chờ ở đây, chỉ nói: "Dù kết quả có ra sao thì em cũng phải tin tôi, đừng sợ."

https://thuviensach.vn

Cậu đi theo quản lý Vân Đoan lên tầng 78, Vương Tĩnh Lâm nhìn thấy cậu đi vào cũng mặc kệ, chỉ chuyên tâm uống trà.

Bạch Dương quy củ chào một tiếng, "Chào cô ạ."

Vương Tĩnh Lâm nhịn một lúc lâu mới nói: "Vì cậu mà con tôi biến thành thế này."

Bạch Dương cũng không nói xin lỗi, cậu chỉ đặt một hộp bánh lên bàn: "Đây là quà con đi quay phim ở Tô Châu mang về, mong cô đừng chê."

Vương Tĩnh Lâm liếc mắt, "Làm sao cậu biết tôi đến đây, nếu là quà mang cho nó thì đừng lấy ra mượn hoa hiến Phật."

Thế An cười, Vương Tĩnh Lâm đã đoán sai về hộp bánh này. Bạch Dương trở về rất vội vã nên chẳng mang theo gì cả, đây là hộp bánh Tiểu Mã vừa mới đi Tô Châu xách về.

Bạch Dương nghĩ rất chu đáo --- Lấy lòng Vương Tĩnh Lâm là vô ích, khiến Vương Tĩnh Lâm cảm thấy cậu đối xử rất tốt với Kim Thế An mới có thể làm dịu cơn giận của bà.

Đây là chiêu cậu học được từ Tần Hoài mộng. Để cầu xin cho An Thế Tĩnh, Bạch Lộ muốn đánh động Kim Trung Minh, nhưng cậu không biếu Kim Trung Minh kim châu ngọc khí gì cả, trái lại tặng cho An Thế Tĩnh một hộp bút lông Hồ Châu mà hắn thích.

Đạo lý đều như nhau.

Vương Tĩnh Lâm hiển nhiên không dễ đối phó như Kim Trung Minh, bà không mặn không nhạt nói: "Bảo sao nó chết mê chết mệt cậu, so với Lư Kiều Tuyết thì cậu còn biết cách lấy lòng đàn ông hơn."

https://thuviensach.vn

Nói đến là nghiêm khắc, Thế An chỉ mỉm cười kéo Bạch Dương ngồi xuống.

Vương Tĩnh Lâm nhìn bọn họ, rồi lại nhìn hộp bánh.

Thực ra từ lúc nhìn thấy Bạch Dương, bà đã mềm lòng rồi.

Bạch Dương so với Kim Thế An của hiện tại càng giống đứa con trai trong lý tưởng của bà, ngoan ngoãn nghe lời, ngoại hình xinh đẹp động lòng người, nhìn không ra chút gì là lõi đời. Nếu Vương Tĩnh Lâm không nhìn thấy cậu trên TV, thực sự rất khó tin cậu là một minh tinh.

Vương Tĩnh Lâm cũng từng gặp Tần Nùng, bà chẳng có hảo cảm gì với cô. Tần Nùng rất có tâm kế, nhìn không giống một nàng dâu ngoan.

Nhưng Tần Nùng không giống, chẳng lẽ Bạch Dương giống sao?

Vương Tĩnh Lâm hơi dở khóc dở cười, bà lạnh lùng nhìn Thế An và Bạch Dương, lòng chợt hoảng hốt, cái gọi là trời sinh một đôi, có lẽ chính là thế này. Không phải bởi vì bọn họ tuấn tú xinh đẹp, mà là vì bọn họ ngồi kia, khiến cho người ta cảm thấy không thể tách rời.

Trước đây Kim Hải Long đã bảo giờ đối đãi với bà như vậy? Sau khi bà rời đi, Kim Hải Long đối xử với Lư Kiều Tuyết thế nào?

Bạch Dương và Thế An, hóa ra những người không nên ở bên nhau như bọn họ lại sở hữu một mối tình đẹp hơn tất cả những cuộc hôn nhân phù hợp với luật pháp và đạo đức --- Cho dù hai người ngồi kia không nói gì, Vương Tĩnh Lâm cũng cảm nhận được trăm ngàn tình ý tỏa ra từ họ.

Ghen tỵ ao ước. Đó là tình cảm chân thành mà cả đời bà không có được.

Thôi vậy, đó dù sao cũng là con trai của Kim Hải Long, ông ta vứt bỏ vợ con, xứng đáng bị đoạn tử tuyệt tôn. Loại đàn bà như Lư Kiều Tuyết thì có

https://thuviensach.vn

năng lực gì mà dạy dỗ ra được một đứa con tốt, bà chờ xem Kim Hải Long phải xuống địa ngục.

Vương Tĩnh Lâm nhìn xung quanh, "Sao lại không bưng đồ ăn lên nữa rồi, dùng bữa đi."

Thế An nhìn Bạch Dương, đặt chén trà vào trong tay cậu: "Đồ ăn sẽ được bưng lên ngay, mẹ uống ngụm trà trước đi đã."

Bạch Dương hoảng sợ, cứng ngắc đứng dậy: "......Cô uống nước đi ạ."

Vương Tĩnh Lâm cười như không cười, nhìn Bạch Dương: "Trà của cậu, tôi không uống."

Thế An nhận lấy chén trà rồi đặt trước mặt Vương Tĩnh Lâm, "Uống hay không thì tâm ý đều ở đây, vì con cũng được, vì ngày mai Hải Long về với danh nghĩa của mẹ cũng được. Con và Bạch Dương lấy trà thay rượu, chúc mẹ cầu gì được nấy."

Cầu gì được nấy?

Vương Tĩnh Lâm chua xót cười, tay nắm lấy chén trà. Chồng bà lòng lang dạ thú, con trai bà xảo quyệt cáo già.

Cả đời bà, đã khi nào cầu gì được nấy.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 69: Bạch Mã

Edit: Dờ

Buổi sáng ngày thứ Ba, Hải Long tổ chức cuộc họp lâm thời hội đồng cổ đông.

Vương Tĩnh Lâm không có ở đó, Kim Hải Long đắc ý. Hiển nhiên con trai và vợ trước của ông ta đã không đàm phán thành công.

Ông ta biết Vương Tĩnh Lâm đã ở Nam Kinh, nhưng vậy thì đã sao? Dù Vương Tĩnh Lâm mượn sức Kim Thế An, trong tình huống cả hai bên đều không nắm giữ quá 50% cổ phần thì phải dựa vào cổ đông bầu phiếu.

Hôm qua hai người đã tranh giành nguyên một ngày, Vương Tĩnh Lâm mua vào được 8%, ông ta thu mua được 12%.

Hai bên đều đã chào mua công khai, ai cũng không rút lui được nữa.

Ngay cả 10% Vương Tĩnh Lâm cũng không có gan xông pha, Kim Hải Long thầm thấy buồn cười. Nhưng ông ta biết người đàn bà này sẽ không dễ dàng buông tha mình như vậy. Ông ta và bà đã là vợ chồng hơn hai mươi năm, ông ta biết Vương Tĩnh Lâm nhất định sẽ đến.

Bầu không khí trong phòng họp rất nặng nề, ai cũng ôm tâm sự riêng, Trịnh Mỹ Dung chủ trì hội nghị như thường lệ: "Rất cảm ơn hôm nay các vị bớt chút thời giờ tham gia cuộc họp này, chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề quyền quản lý Hải Long..."

https://thuviensach.vn

Kim Hải Long không muốn để ý đến chị, ông ta ngắt lời Trịnh Mỹ Dung: "Tôi nói chuyện với con trai tôi, cô chen miệng làm gì, xuống đi."

Lác đác có tiếng cười lạnh trong đám cổ đông.

Trịnh Mỹ Dung nhíu mày, bình tĩnh lui xuống, "Vậy mời bác trai nói ạ."

Kim Hải Long chẳng hề nhìn chị, chỉ nhìn chằm chằm con trai mình, ra vẻ hiền từ: "Con trai, mấy hôm trước là bố hiểu lầm con, nhưng chuyện con bị bệnh sao lại dối gạt bố với mẹ con?"

Lão già này nói thật khó ngửi, vừa đi lên đã phát ngôn sặc mùi hôi thối.

Thế An ngồi đối diện ông ta, bình thản đáp: "Bố, bố hiểu lầm rồi. Con khỏe lắm, không có bệnh tật gì cả."

Cách chiếc bàn hội nghị bằng gỗ, không khí giữa hai cha con như phủ một tầng băng, sặc mùi thuốc súng.

Ngoài cửa kính thủy tinh, phóng viên đã đứng chật kín. Trịnh Mỹ Dung không ngăn lại, chuyện này muốn ngăn cũng không ngăn được. Nếu hôm nay Kim Hải Long nhất định phải gây khó dễ cho con trai thì dù chị có đuổi đám này đi thì phía dưới vẫn còn phóng viên.

Kim Hải Long hiền lành nói: "Mất trí nhớ sao lại không phải là bệnh? Bây giờ đến cả bố mà con còn không nhớ, sách vở từng học cũng không nhớ. Con nhìn bao nhiêu chú bác ngồi đây đi, đều là nhìn con từ nhỏ tới lớn, con biết được những người nào?"

Kim Thế An nhìn ông ta, rũ mắt nói: "Người ngồi thứ nhất phía bên trái, Đồ Lâm Cường, người thứ hai, Tiêu Phong, người thứ ba, Triệu Vĩ Xương, thứ tư, Mã Yến, thứ năm, Khưu Long Khởi. Bên phải, người thứ nhất, Thượng Trường Hưng, người thứ hai, Thân Trí, người thứ ba, Tiền Thục

https://thuviensach.vn

Vân, người thứ tư và thứ năm là hai người chưa tới, Ngụy Kế Xuân và Khúc Chí Học."

Tất cả đều thầm kinh hãi, Kim Hải Long cũng hơi giật mình.

Trước kia Kim Thế An rất ít khi chào hỏi bọn họ, họp thường niên cũng chỉ hòa nhã nói chuyện vài câu. Hắn cứ tiến vào phòng họp là cúi đầu ngồi, cũng chẳng ngồi được bao lâu.

Bọn họ quen biết lẫn nhau nhưng nếu phải làm như Thế An, dưới tình huống mắt không nhìn sang hai bên mà kể chính xác được danh tính và vị trí của từng người, e là bọn họ không làm được.

Thế An giương mắt nhìn Kim Hải Long, mỉm cười: "Trí nhớ của con tốt như bố vậy, mẹ cũng nói con hiểu chuyện hơn trước rồi."

Kim Hải Long giận đến đỏ mặt, ông ta lấy thuốc lá ra, "Mấy cái tài lanh của con có ích gì đâu, Hải Long bị con phá rối tung rối mù rồi. Con cũng nên lập gia đình, sắp ba mươi rồi đấy."

"Thành tích doanh nghiệp năm nay của Hải Long có tăng trưởng." Thế An nói, "Bố muốn trở về Hải Long, con hiểu. Nhưng bố đừng xuyên tạc sự thật."

Nhóm cổ đông ngồi bên cạnh vẫn tỏ thái độ lạnh lùng, ngồi nghe hai cha con nói chuyện tào lao. Kim Hải Long không còn kiên nhẫn nói nhảm nữa: "Các vị ngồi đây bầu phiếu đi, cứ theo quy trình. Trên tay tôi có 12% các vị đều biết rồi, con trai tôi trẻ người non dạ không hiểu chuyện, gây phiền phức cho các vị, thân là cha của nó, tôi quay về giúp nó xử lý."

Mọi người đều cười rộ lên, Tiêu Phong giơ tay đầu tiên: "Tôi nhất định là theo anh đại rồi, cháu trai vẫn nên quay về học hỏi bố thêm mấy năm đi."

https://thuviensach.vn

Đa số đều giơ tay, Kim Hải Long nhếch mép cười: "Định mức gần như đủ 45%." Ông ta cố tình nhìn về phía Trịnh Mỹ Dung, "Người không tới thì tính thế nào?"

"Tính là phiếu trắng."

Triệu Vĩ Xương và Mã Yến bất ngờ lại chưa bỏ phiếu, hai người đều im lặng không nói gì. Đồ Lâm Cường cũng không lên tiếng.

"Bây giờ nói chuyện phiếu trắng có lẽ vẫn hơi sớm." Thế An nhìn ra cửa, "Còn phải hỏi ý một người khác nữa."

Kim Hải Long cười to: "Vẫn còn chờ mẹ con tới hay sao?"

Tất cả mọi người đều cười phá lên.

Thế An cũng hiền lành cười theo: "Đúng là như vậy, tôi đã chuyển nhượng toàn bộ cổ phần trên tay mình cho bà Vương Tĩnh Lâm."

Dứt lời, tất cả đều im bặt.

Ngoài cửa vang lên tiếng xôn xao.

Thế An liếc mắt nhìn Trịnh Mỹ Dung, "Xem ra bà ấy tới rồi."

Vương Tĩnh Lâm đẩy cửa ra, một luồng gió lùa vào, phía sau Vương Tĩnh Lâm là Ngụy Kế Xuân và Khúc Chí Học.

Kim Hải Long thấy bà thì lập tức đứng lên, gân guốc nổi đầy trên trán. Vương Tĩnh Lâm cũng trừng mắt nhìn, nở một nụ cười mỉa mai.

"Tôi đi đón lão Ngụy với lão Khúc, ông vội vã như thế làm gì?"

Thế An còn nhàn nhã ngồi cạnh uống trà như thể không hề liên quan đến mình. Đôi vợ chồng này, vứt bỏ con trai rồi giờ đây trở mặt lẫn nhau, đúng

https://thuviensach.vn

là oan nghiệt tiền kiếp.

Hai người không nói chuyện, chỉ trừng mắt nhìn nhau. Kim Hải Long nghiến răng ngồi xuống, "Được, mày gọi mẹ mày ra, cả hai cộng vào mới chỉ có 38. Bà ta cũng bận bịu lắm, mày gọi bà ta từ Bắc Kinh đường xá xa xôi về làm gì?" Rồi quay sang nói với Khúc Chí Học và Ngụy Kế Xuân: "Chị dâu mấy chú hay nóng tính, các chú đừng nghe."

Vương Tĩnh Lâm không cho người khác lên tiếng, chống tay xuống bàn mà cười: "Họ Kim kia, trứng mà Lư Kiều Tuyết đẻ ra có phải dòng giống của ông hay không còn chưa chắc đâu, ông không sợ ả sinh cho ông một thằng tạp chủng sao."

Lời này rất khó nghe, nhóm cổ đông đều thấy sượng mặt. Tiêu Phong đứng lên khuyên bà: "Chị dâu đừng nóng, đều là người một nhà."

"Ai là chị dâu của cậu?" Vương Tĩnh Lâm đẩy ông ta ra, càng cười mỉa mai hơn: "Cậu xem ông ta là anh đại, nhưng ông ta chẳng coi cậu là đàn em đâu."

Tiêu Phong không hiểu ý của bà, mờ mịt nhìn Vương Tĩnh Lâm.

Vương Tĩnh Lâm nhẹ giọng xuống, "Việc xấu trong nhà, tôi cũng không nhiều lời nữa, nói chuyện chính. Trên tay tôi có 38%, còn có lão Ngụy và lão Khúc."

Đồ Lâm Cường cũng mỉm cười gật đầu với Vương Tĩnh Lâm, bọn họ đã sớm bàn bạc với nhau. Vương Tĩnh Lâm cảm kích liếc một cái, đột nhiên xoay người đi ra mở cửa phòng họp.

Các phóng viên bị chặn ở cửa lập tức đổ nhào vào, Vương Tĩnh Lâm chỉ vào Kim Hải Long chửi ầm lên: "Kim Hải Long! Ông vứt bỏ vợ con, vong ân phụ nghĩa, con trai của Lư Kiều Tuyết là con ông, chẳng lẽ con trai tôi không phải là con ông? Trước đây ông nói rằng ai cũng đừng lấy công ty,

https://thuviensach.vn

để lại cho con trai, hôm nay ông có mặt mũi nào quay về tranh đoạt? Kim Hải Long, ông không sợ gặp báo ứng sao?"

Các phóng viên kích động giơ ống kính lên, tranh nhau chụp lại cảnh tượng đầy khó xử này.

Vương Tĩnh Lâm vẫn chưa chửi đã, bà cười lạnh với Tiêu Phong: "Lão Tiêu, chuyện năm 99 cậu còn nhớ không? Cậu với ông ta ở Hoài Nam cùng khai thác than đá, thua lỗ không để đâu cho hết, cuối cùng vẫn là tôi giúp cậu lấy được đơn hàng." Giọng bà run lên vì kích động, "Cậu nghĩ là do cậu xui xẻo ư? Là Kim Hải Long hãm hại cậu, ông ta cướp hết mối khách hàng của cậu, tôi khuyên ông ta để lại đường sống cho cậu, cậu biết Kim Hải Long đã nói gì không? Ông ta nói việc làm ăn của chính mình mà không biết cố gắng thì nhận ít đơn hàng là đáng, cùng lắm nếu cậu không còn cơm ăn, ông ta tuyển cậu làm giữ cửa!"

Lời bà nói nửa thật nửa giả, chuyện Kim Hải Long đâm lén sau lưng là thật, mà nói tuyển Tiêu Phong làm giữ cửa là nói bừa.

Nhưng hiện tại Kim Hải Long đã không thể giải thích rõ.

Vương Tĩnh Lâm chỉ vào Đồ Lâm Cường, "Nếu cậu không tin, cậu có thể hỏi lão Đồ. Ban đầu các cậu kiếm được nhiều tiền như vậy, lôi kéo ông ta bao nhiêu lần, vì sao lão Đồ không muốn tham gia? Vì cậu ấy biết Kim Hải Long sống chó chơi bẩn, không có ý đồ tốt đẹp!"

Đồ Lâm Cường ảm đạm nói: "Nếu không phải vì chị Vương còn ở Hải Long, tôi đã sớm đi rồi, mà cũng vì cháu trai tính giống chị Vương nên sau này tôi vẫn ở lại." Ông nhìn Kim Hải Long, nặng nề nói: "Lão đại, khi ấy là lúc anh quen Lư Kiều Tuyết đúng không? Một cô gái mới bao tuổi mà hết đòi kim cương lại đòi siêu xe? Chị Vương quản việc tài chính rất chặt, nhưng anh cũng không thể hãm hại lão Tiêu chỉ vì muốn Lư Kiều Tuyết vui chứ?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Phong như bị sét đánh. Năm 99, việc làm ăn của ông ta rối tung rối mù, Kim Hải Long cũng luôn nói là thua lỗ, cho tới giờ ông ta chưa từng nghĩ mọi chuyện lại như thế này.

Mã Yến đột nhiên lên tiếng: "Tôi ủng hộ chị Vương."

Triệu Vĩ Xương không ngờ cô lại đột nhiên tỏ ý kiến, sốt ruột kéo Mã Yến.

Mã Yến hất tay anh ta ra: "Vứt bỏ vợ con thì còn có thể là loại người tốt đẹp gì? Em tình nguyện đi theo chị Vương. Anh không đồng ý thì cũng đừng chen vào."

Triệu Vĩ Xương không dám nói tiếp.

Sắc mặt Kim Hải Long lúc xanh lúc trắng, Vương Tĩnh Lâm và Đồ Lâm Cường đã bàn trước cách chặn họng ông ta, bây giờ ông ta giải thích thế nào thì Tiêu Phong cũng không tin. Ý của Ngụy Kế Xuân và Khúc Chí Học thì không cần hỏi lại nữa, bọn họ theo Vương Tĩnh Lâm đến đây nên lập trường hiển nhiên đã rõ ràng.

Nếu số cổ phần trong tay Vương Tĩnh Lâm vượt quá 50% thì không cần bầu phiếu, con số này đã thừa đủ để lấy đi quyền quản lý Hải Long từ Kim Hải Long.

Thế An đứng lên, nơi này không còn chuyện của hắn nữa rồi, Vương Tĩnh Lâm và hắn đã thỏa thuận, rất nhanh thôi, An Long Giải Trí sẽ có được tư cách kinh doanh độc lập.

Hắn bước qua Kim Hải Long đã suy sụp tới mức ngồi thụp xuống, chầm chậm dừng lại.

Kim Hải Long nhìn theo hắn, đột nhiên bật cười.

https://thuviensach.vn

"Mẹ kiếp, tao thật sự không nhận ra đấy, mày rốt cuộc vẫn giống tao. Là con ruột của tao."

Thế An chậm rãi bước tới trước mặt ông ta, gằn từng chữ một:

"Tôi không phải con trai ông, ông cũng không phải là cha tôi. Từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ gì với nhau."

Kim Hải Long như điên như cuồng nhìn theo hắn, không nói gì nữa.

Trên đời này chỉ có duy nhất một người có thể hiểu được hàm ý trong câu nói của Thế An, mà người ấy đang chờ hắn --- Bất cứ khi nào, ở đâu, bất cứ tình cảnh nào, luôn tin tưởng hắn, chờ đợi hắn, yêu hắn.

Thế An bỏ lại Kim Hải Long, bước ra khỏi phòng hội nghị, chuyện còn lại Trịnh Mỹ Dung sẽ thay hắn xử lý. Phóng viên chồng chất lên nhau ngoài cửa, microphone, camera, dày đặc như một rặng mây đen ngăn cản đường đi của hắn. Thế An dẹp những tầng mây đen ấy ra, không nói một lời mà đi thẳng ra ngoài. Lý Niệm đi theo hắn, mấy trợ lý ở phía sau bọn họ lớn tiếng hô lên: "Chúng tôi không nhận phỏng vấn ở đây, cảm phiền mọi người tới buổi họp báo của An Long."

Ánh đèn từ máy ảnh vẫn chớp tắt không ngừng, các phóng viên tuy không được đáp lại nhưng vẫn không buông tha cảnh tượng này. Ống kính của bọn họ đã được chứng kiến vị thủ lĩnh của tập đoàn tài chính oanh liệt hiển hách, hắn ngồi không mà hưởng thụ cả vương triều ấy, rồi giờ đây một mình rời đi, vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Rất nhiều người cho rằng Kim Thế An thật nực cười, nhưng càng nhiều hơn là rung động trước màn tranh đấu của hắn, tử chiến đến cùng, tuy bại mà vinh.

Vị tổng tài tiền nhiệm của Hải Long này đã khống chế được sự thu mua cổ phiếu ép buộc của cả hai bên cha mẹ hắn, khiến kế hoạch thu mua của

https://thuviensach.vn

Kim Hải Long thất bại hoàn toàn, nửa năm sau khi chào mua công khai thì không thể chuyển nhượng cổ phiếu, Kim Hải Long đã mua vào rất nhiều, nửa năm tiếp theo sẽ phải chịu sự giày vò theo ý Vương Tĩnh Lâm.

Mục đích của Thế An đã được nói rõ ở thông báo sau cuộc họp hội đồng cổ đông Hải Long và ở họp báo của An Long Giải Trí. Phải dùng gì để miêu tả trận tàn sát chấn động lòng người này đây? Một màn tranh đấu của Kim Thế An, Vương Tĩnh Lâm và Kim Hải Long, cuối cùng Kim Thế An thí tốt giữ tướng mà hạ màn.

Tất cả mọi người đều đinh ninh cho rằng Hải Long là quân tướng, mà giờ đây bọn họ mới hiểu ra, đối với vị tổng tài trẻ tuổi này, An Long mới chính xác là quân tướng hắn muốn giữ lại.

Kim Thế An vì ai mà làm như vậy, truyền thông đã ngứa ngáy khó nhịn ---- Bọn họ đều ngầm hiểu trong lòng, nhưng bọn họ muốn chính miệng người trong cuộc nói ra.

Thân cưỡi bạch mã vượt tam quan, đổi tấm áo trắng trở về Trung Nguyên. Trên đời này, sự lãng mạn kiều diễm nhất cũng chỉ đến vậy mà thôi. Mà cái lãng mạn ấy lại là câu chuyện xảy ra giữa hai người đàn ông.

Trương Huệ Thông và Thiện Khải Từ đều tham dự họp báo của An Long, trước mặt các phóng viên truyền thông, Thế An chân thành nói: "Tôi đã hoang phí nửa đời, bây giờ muốn chú tâm vào sự nghiệp nghệ thuật, mẹ tôi có năng lực kinh doanh hơn tôi, nhất định sẽ quản lý tốt Hải Long ---- Những ngày về sau, hy vọng mọi người đừng coi tôi là người quản lý công ty giải trí, mà hãy nhìn nhận tôi như một tác giả vừa bước chân khởi đầu."

Thông báo ra bên ngoài vẫn phải có, hắn không thể công khai thừa nhận quan hệ của mình và Bạch Dương, điều đó chỉ gây ra thương tổn chí mạng cho cậu.

https://thuviensach.vn

Trừ phi một ngày kia, bọn họ công thành danh toại, bước lên đỉnh cao mà không ai có thể chỉ trích được nữa.

Thế An tin rằng, Bạch Dương làm được, hắn cũng nhất định sẽ làm được.

Thiện Khải Từ và Trương Huệ Thông đều không tiếc lời hay ý đẹp với Thế An, khen hắn tài trí kiệt xuất, quả thực là hoa thơm nở muộn --- Thiện Khải Từ nói thật lòng, còn Trương Huệ Thông nói dựa theo những gì ông thấy được từ "Tần Hoài mộng".

Có thể được Trương Huệ Thông và Thiện Khải Từ đồng thời khen ngợi, rốt cuộc kịch bản ấy đặc sắc nhường nào?

Sự chú ý của các phóng viên bị dẫn dắt đi, quả thực không biết nên tiếp tục truy hỏi về mối quan hệ đồng tính kia hay là hỏi Trương Huệ Thông về phim mới của ông ấy. Có phóng viên chưa từ bỏ ý định, kiên trì hỏi: "Kim tiên sinh, chúng tôi nghe nói kịch bản phim mới của đạo diễn Trương là do anh viết cho Bạch Dương, có phải không ạ?"

Hội trường chìm vào im lặng, Thế An trầm ngâm một lát, "Kịch bản của tôi, đều sẽ viết vì cậu ấy."

Lý Niệm ngồi cạnh run cả da đầu.

Thế An tiếp tục nói: "Đây cũng là ý của đạo diễn Trương và Thiện lão."

Thiện Khải Từ sặc nước, Trương Huệ Thông trôi chảy thuận nước đẩy thuyền, mỉm cười gật đầu.

Ông vốn dĩ đã muốn sẽ tiếp tục dùng Bạch Dương, cũng rất muốn lôi kéo Kim Thế An ---- Hai viên ngọc thô này, chẳng bao lâu nữa sẽ tỏa sáng rực rỡ. Trước khi ngọc chưa sáng, vàng chưa tỏa, ông tình nguyện tặng Thế An cái ân tình này.

https://thuviensach.vn

Ân huệ tri ngộ, đưa than trời tuyết, chẳng có gì đáng quý hơn thế.

Trương Huệ Thông rất hài lòng, Thiện Khải Từ đúng là không thu lầm đồ đệ này.

"Vừa rồi Kim tổng nói sẽ tiếp tục viết kịch bản, có nghĩa là ngài đã chuẩn bị Tần Hoài mộng 2 sao?"

"Đạo diễn Trương có mong muốn gì với bộ phim mới này không ạ?"

Cũng có người truy hỏi về quan hệ giữa Thế An và Bạch Dương, nhưng giọng nói ấy đã bị nhiều tiếng ồn khác lấp đi, Thế An cũng giả bộ như không nghe thấy. Danh tiếng của Trương Huệ Thông lẫy lừng, mà Tần Hoài mộng thì là bộ phim chế tác lớn nhất năm nay ở trong nước, các phóng viên càng muốn biết về hướng đi tiếp theo của Trương Huệ Thông.

Lúc trở về, Lý Niệm ngồi trên xe vẫn còn vã mồ hôi, "Bố của con ơi, anh đúng là dám nói thật đấy, anh làm tôi sợ hú hồn." Nói xong, anh cười: "Trận này anh xử rất đẹp, Hải Long bị bố anh gây sức ép thành như vậy, giữ lại trong tay cũng chỉ là cục nợ. Mà mẹ anh thì cũng chỉ có một đứa con trai là anh, công ty về sau vẫn là của anh thôi."

Kim Thế An thật sự tính toán rất hoàn mỹ, Lý Niệm bội phục.

Thế An không trả lời anh.

Thí tốt giữ tướng không phải là lối đi duy nhất. Nếu hắn muốn giữ lại Hải Long thì cũng có thể trực tiếp liên minh với Vương Tĩnh Lâm mà không cần chuyển nhượng cổ phần cho bà. Nhưng nếu làm vậy, Vương Tĩnh Lâm sẽ nhúng tay vào hoạt động của An Long.

Hắn hy vọng bọn họ được tự do, dù chỉ còn hai bàn tay trắng.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm sẽ không hiểu được, Thế An tới với thời đại này, mượn vô số ngọn gió Đông của nguyên chủ, hiện tại hắn đã trả lại tất cả cho mẹ của cậu ta. Hắn giúp Vương Tĩnh Lâm đoạt lại Hải Long, những gì thiếu nợ đã trả lại hết.

Hắn chưa từng có ý định giả mạo thành bất kỳ ai, lại càng không muốn đột lốt một ai đó mà sống trên đời.

Những ngày về sau không còn bóng ma quá khứ. Hắn muốn yêu một người, sẽ không mượn danh kẻ khác. Giờ này phút này, hắn rốt cuộc có thể quay về làm chính mình.

Cho dù con đường phía trước còn nhiều gian nan.

- ----------

Bạch Vân Thi:

Nhịn tới bây giờ, cuối cùng cũng được nói một câu: Kim gia gia không phải là giả mạo không có tâm, mà hắn khinh thường việc giả mạo một ai đó. Từ thời khắc hắn bước vào thời đại này, Kim gia gia đã khi nào bắt chước Tiểu Kim tổng?

Lý Niệm cuồng vọng, Trịnh Mỹ Dung làm càn, với hắn mà nói thì chẳng đáng để tâm, bởi vì vận mệnh của họ nằm trên tay hắn. Điều hắn không thể tha thứ nhất chính là bắt chước một ai đó mà đánh mất bản thân mình.

Cái gọi là hào môn quý tử, không phải người khác nói vài câu đã thổi râu trừng mắt, mà là đứng trước danh lợi vẫn có thể giữ lại cái tôi, làm chính bản thân mình.

Chuyện nhỏ không câu nệ, chuyện lớn không thua thiệt, đây mới chân chính là thanh quý.

https://thuviensach.vn

Dờ: Chị Bạch có trích một đoạn trong Thân cưỡi bạch mã để hình dung Kim baba trong chương này, thật sự quá hợp huhu ;;v;;

Ta cưỡi bạch mã vượt tam quan

Đổi tấm áo trắng, về Trung Nguyên

Buông bỏ Tây Lương, không người quản

Một lòng chỉ nhớ Vương Bảo Xuyến.

Thân cưỡi bạch mã - Châu Thâm:

https://www.youtube.com/watch?v=b79SuhUA66M

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 70: Cùng Thuyền

Edit: Dờ

Tổng tài Hải Long hoành không xuất thế --- Không, nay phải gọi là tổng tài tiền nhiệm của Hải Long, chủ tịch đương nhiệm của An Long. Ở một thế giới fanfic mà Thế An và Bạch Dương không biết, đã có một cơn địa chấn lớn xảy ra.

Nhóm fan nghẹn họng nhìn nhau trân trối, đau xót vô ngần, các cô đều vờ như không thấy vị Kim tiên sinh xuất hiện khắp các diễn đàn thảo luận kia, ai nhắc tới là bị kick ngay lập tức.

Fan ship người thật vô cùng chết tâm, các cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý chờ đến lúc Bạch Dương bạc đầu mới comeout hoặc là đột nhiên kết hôn sinh con gì đó, nhưng vạn vạn không ngờ tới, thế mà lại có một nhát đao vô tình chém gãy CP. Các cô rất mong trong ba người Khương Bạch Chung, ít nhất có một người là gay, không ngờ gay thì có thật, nhưng không phải là CP mà các cô ship. Thế An giống như một con dao đâm vào lòng các cô, nghĩ thế nào cũng thấy vô vọng.

Các cô gái chỉ có thể tự động viên chính mình, chỉ là một biên kịch và là lão tổng của một công ty mà thôi, người làm nghệ thuật đều như thế, đó chắc chắn không phải là tỏ tình mà là sao tác. Dù gì nghe nói "Tần Hoài mộng" có đề tài nhạy cảm, vị tổng tài kia thật biết cách PR! Nhất định là như thế, chắc chắn không sai được.

Ở một phương diện nào đó thì các cô đã đoán đúng. "Tần Hoài mộng" nương nhờ sóng gió Hải Long mà nổi danh khắp đường lớn ngõ nhỏ, dù

https://thuviensach.vn

phim còn chưa đóng máy. Tất cả mọi người đều muốn được xem phim --- Thứ nhất là muốn nhìn xem nam chính họa quốc khuynh thành ấy là một sự tồn tại yêu nghiệt đến thế nào mà có thể nháo loạn tới mức khiến cho tổng tài Hải Long tự lập môn hộ. Thứ hai, có danh tiếng của Trương Huệ Thông và Thiện Khải Từ đảm bảo, trước kia giới điện ảnh rất ít khi bàn luận xôn xao vì một kịch bản, nhưng lúc này đây, tất cả mọi người đều ngóng trông kịch bản.

Biên kịch là một nghề không được coi trọng ở trong nước, người nào cũng có thể làm biên kịch, tác giả có thể biên, đạo diễn có thể biên, thậm chí diễn viên cũng có thể tự sửa. Biên kịch thành danh như Thiện Khải Từ rất ít ỏi, cho dù như Kiều Sa Sa đứng đầu đám tân sinh thì cũng phải ké danh tiếng Thiện Khải Từ, hơn nữa vì cô nàng là biên kịch đang nổi nên mới có cơm ăn.

Biên kịch là tầng chót của giới giải trí, còn không bằng diễn viên quần chúng. Những lời này tuy khó nghe nhưng là sự thật. Rất nhiều người đã không còn coi biên kịch mà người sáng tạo nghệ thuật mà chỉ là nhân viên tạp vụ trong đoàn phim.

Bọn họ chân chính là nhân viên phía sau hậu trường, cũng xứng danh là hiệp sĩ gánh phốt --- Một bộ tác phẩm được công bố ra ngoài, mọi người khen diễn viên chính, khen đạo diễn, khen nhà sản xuất, nhưng lại không nhắc tới biên kịch; Ngược lại, nếu một tác phẩm flop, người ta không chửi ai khác mà chửi đích danh biên kịch.

Nhóm biên kịch đã nín nhịn nhiều năm, "Tần Hoài mộng" khiến bọn họ nhìn thấy ánh sáng hy vọng.

Tại vòng giải trí phù phiếm này, bọn họ chuyên tâm viết lách bao năm không nghỉ, vì sự đẹp đẽ của người khác mà tạo dựng nên những giàn giáo đan xen bằng ảo tưởng, bọn họ rất hy vọng năng lực của Thế An sẽ đòi lại một sự công bằng, khiến cho người khác hiểu rằng, một tác phẩm hay

https://thuviensach.vn

không chỉ là công sức của diễn viên, công sức của đạo diễn, mà còn bao hàm cả tâm huyết của biên kịch.

Khiến cho người ta phải nhớ rõ, trong danh sách sản xuất còn có hai chữ "biên kịch".

Trương Huệ Thông gọi điện cho Thế An, "Cậu xem có thể thêm tình tiết li miêu tráo Thái tử này vào kịch bản không, không cần viết quá chi tiết, chỉ cần có là được. Tuyến tình cảm của Thế Tĩnh và Bạch Lộ không đủ xung đột, thêm đoạn tình tiết cùng vượt qua hoạn nạn này vào sẽ đặc sắc hơn."

Ông còn chưa khuyên Thế An xong thì Thiện Khải Từ đã đánh tới tận cửa: "Thế An, nhất định phải thêm, đây là tình tiết hay! Vợ chồng phản bội cha con thành thù, chỉ có Bạch Lộ nguyện ý cùng hội cùng thuyền với Thế Tĩnh, quá đẹp!"

Thế An chỉ cười.

Thiện Khải Từ thấy hắn cười, bỗng nhiên thấy hơi ngại: ".....À, không phải tôi nói cậu, cậu đừng để tâm. Giới quyền quý khó tránh khỏi những việc như thế."

Ông đột nhiên nhớ ra, mình nói quá hăng say mà quên mất đó là chuyện nhà của đồ tôn, cho nên không có tâm tình lo lắng.

Thiện Khải Từ lập tức thấy khó xử, mặt cũng đỏ lên.

Thế An đem bản thảo viết được một nửa cho ông xem: "Tôi cũng nghĩ như Thiện lão. Hôm qua đạo diễn Trương gọi cho tôi, cả ngày hôm qua tôi đã phác thảo xong dàn ý."

Thiện Khải Từ không ngờ hắn nghĩ thông như vậy, cả đầu lẫn vành mắt đều đỏ lên, ông cúi đầu nhìn bản thảo của Thế An, sợ hãi than: "Cái khác tôi không nói, nhưng Thế An này, chữ của cậu thật sự rất có công phu đấy!"

https://thuviensach.vn

Buông bản thảo ra, ông lại rướm lệ: "Đây là chuyện gì thế này, làm khó cậu rồi, cậu đừng buồn!" Ông nắm tay Thế An: "Chúng ta nằm gai nếm mật, chờ lấy được thành tích xuất sắc rồi, bố mẹ cậu sẽ phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, cũng là lấy lại tiếng nói cho nghề biên kịch."

Thế An cũng thầm thấy cảm động, chỉ gật đầu không thôi.

Khương Duệ Quân bị ốm nhiều ngày, lúc gặp lại Bạch Dương thì là ở studio xưởng phim Nam Ảnh.

Cậu ta cầm điện thoại xem video, Bạch Dương đi lướt qua phía sau, thấy cậu ta đang xem "Kiếm Tung Tầm Tình", cậu lập tức ngượng chín mặt.

Hình ảnh kia quá quen thuộc, đây là đoạn duy nhất trong Kiếm Tung Tầm Tình mà Bạch Dương không diễn theo sự hướng dẫn của Khương Duệ Quân. Cậu đi vòng quanh Khương Duệ Quân, đắc ý cười, miệng đọc lời thoại mà Bạch Dương còn nhớ như in.

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri.

Đây đúng là lịch sử đen không hơn không kém, Khương Duệ Quân xem đoạn nào chẳng được, cố tình muốn xem cái đoạn My heart will go on và Cung dưỡng ái tình này.

Lúc trước Bạch Dương còn cảm thấy mình diễn không tệ trong Kiếm Tung Tầm Tình, mà bây giờ cậu chẳng muốn liếc mắt, chỉ nhìn thôi cũng muốn mù. Cậu che điện thoại của Khương Duệ Quân, "Sao lại xem cái này? Quá xấu hổ rồi."

Dù gì cũng đang đóng phim tầm cỡ Hollywood, xem mấy tác phẩm nổi tiếng để học hỏi không tốt hơn sao?

Khương Duệ Quân không quay đầu lại, nửa ngày sau mới tháo tai nghe xuống, khẽ hỏi: ".....Cậu thực sự đang ở bên tên kia à."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương nghe vậy thì sửng sốt, bướng bỉnh nói: "Đúng thế, thì sao?"

Khương Duệ Quân quay lại nhìn cậu, nhìn hồi lâu rồi nhắm mắt giả bộ ngủ.

Có lẽ Khương Duệ Quân cảm thấy cậu ghê tởm đi. Bạch Dương nghĩ, không sao cả, cậu sẽ không giấu chuyện này cả đời, Khương Duệ Quân ghét cậu thì cứ việc ghét, đâu phải ai cũng đối xử hòa nhã với đồng tính.

Cậu dám nói thật với Khương Duệ Quân cũng bởi khâm phục diễn xuất của cậu ta, cho dù Khương Duệ Quân thấy ghê tởm thì cũng không ảnh hưởng tới việc quay phim.

Bạch Dương muốn nói cho cả thế giới biết rằng cậu thích Kim Thế An, yêu hắn, muốn ở bên hắn.

Câu kéo ghế dịch ra một chút, miễn cho Khương Duệ Quân dựa vào cậu rồi cảm thấy không thoải mái.

Khương Duệ Quân nhắm hai mắt, kéo cái ghế về.

"....."

"Về sau nếu có ai hỏi cậu thì đừng trả lời như vừa rồi." Khương Duệ Quân nói, "Cậu là minh tinh, phải có tự giác chứ."

Bạch Dương không hiểu ý cậu ta lắm, nhưng Khương Duệ Quân có ý tốt, cậu vẫn cảm nhận được.

Cậu không nói nữa, quay phim rất vất vả, cậu và Khương Duệ Quân giống nhau, đều cuộn tròn trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bọn họ là nghệ sĩ, yêu không thể nói yêu, hận không được nói hận. Bọn họ là những người được người khác tôn lên làm thần tượng, hiển nhiên cũng giống như tượng gỗ vậy, duy trì sự thuần khiết và chết lặng.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương nhắm mắt nghĩ, Khương Duệ Quân có phải cũng giống cậu không, có rất nhiều lời yêu hận không thể nói ra.

Bọn họ không có tâm sự nhiều với nhau, nhưng ở trong fanfic thì đã nói chuyện với nhau cả vạn lần. Ở trong những con chữ bí mật mà bọn họ không hay biết, hai người suốt ngày tâm sự với nhau, còn lấy thân báo đáp.

Sự chú ý của mọi người với điện ảnh đã tăng lên, họ dần quen thuộc với Kim Thế An trên cương vị biên kịch, các cô gái luôn cảm thấy thương tiếc cho vị biên kịch trẻ vô cùng anh tuấn ấy.

Dù gì cũng rất đẹp trai, không dùng được thì hơi đáng tiếc.

Thế là, ở thế giới fanfic mà Thế An không nhìn thấy, hắn chốc thì thành thần trợ công của Khương Duệ Quân, chốc lại là thần trợ công của Chung Việt. Lâu ngày mọi người cũng dần yêu thích hắn, thế là các cô cho Thế An lúc thì theo đuổi Chung Việt, lúc thì theo đuổi Khương Duệ Quân. Với các cô, thấy ai chướng mắt thì cứ ghép đôi với Kim tổng ----- Fan Chung Bạch thì dâng Khương Duệ Quân cho Kim tổng, fan Khương Bạch thì hiến Chung Việt cho Kim tổng. Kim tổng chính là một viên gạch của chủ nghĩa xã hội, nơi nào cần thì chuyển tới nơi đó, trái dưa chuột vàng của làng fanfic, chỗ nào cần thì cắm vào chỗ đó.

Đúng là hữu dụng.

Rõ ràng sắp tới mùa hè rồi mà Thế An không hiểu sao còn hắt xì.

Lý Niệm đưa tờ giấy cho hắn, "Tôi nói anh đấy, đừng có giả bệnh, đưa tiền, đưa tiền, đưa tiền."

Thế An bịt giấy lên mũi: "Kêu cái gì? Anh mau dập thuốc đi, mũi tôi khó chịu."

Lý Niệm nhả một làn khói thuốc về phía hắn.

https://thuviensach.vn

Thế An quay đầu, vừa cười vừa phẩy tay gạt khói.

Bọn họ cũng tính là cùng vượt ải khó khăn, bất tri bất giác mà Lý Niệm trong lòng Thế An đã không còn giống như trước. Trước mặt hắn, anh không khư khư ôm bầu tâm sự như trước mà có vẻ thả lỏng tự tại hơn nhiều.

Thế An tin rằng, một người phục tùng hay không phục tùng thì không thể nhìn vào tính cách, mà phải nhìn vào đối tượng đó có xứng đáng để phục tùng không.

Lý Niệm là người thông minh, anh đã không còn là con chó dữ mà Thế An nuôi, bây giờ đã trở thành phụ tá đắc lực của hắn.

Bọn họ đang thiếu tiền, tài chính cho "Tần Hoài mộng" đang khuyết thiếu, Lý Niệm đã lật An Long chổng vó lên trời, không còn cách khác mới phải dăm hôm ba bữa đến tìm Kim Thế An đòi sữa.

"Nếu thật sự không được thì tôi sẽ cắt giảm người." Lý Niệm nói.

Thế An nhìn anh cười: "Đừng giở trò, đám chó săn ảnh của anh cho dù có cắt giảm cả một ổ thì cũng đâu tích được bao nhiêu tiền. Vả lại, lúc này mà truyền ra tin tức An Long giảm biên chế thì rất khó coi."

"Lửa cháy đến mông rồi bố ơi." Lý Niệm gãi đầu, "Anh định để phim của Bạch Dương đến tháng Tám vẫn không quay xong à?"

Quay xong không kịp tranh giải. Vậy thì đành hạ một bậc, chờ đầu năm sau tranh giải Thiên Long.

Lý Niệm không cam lòng. Vốn dĩ anh tính là đoạt Kim Mã Kim Sư gì đó đều tốt, sau đó tháng Mười Một bắt đầu chiếu rạp, doanh thu bán vé cũng tăng thêm. Nếu đợi đến sang năm thì món dưa chuột cũng lạnh ngắt rồi.

https://thuviensach.vn

Thế An thấy anh mặt ủ mày chau thì lại cười: "Đừng vội, tôi đã nhờ người bán nhà giúp tôi rồi."

Thoạt đầu Lý Niệm còn chưa hiểu ý Thế An, ngậm thuốc lá nói: "Bán nhà gì cơ."

Vừa dứt lời, điếu thuốc rớt khỏi miệng anh, Lý Niệm vươn tay nhặt điếu thuốc rơi, ".....Anh bán nhà nào?"

"Bán toàn bộ." Thế An xoa mũi, "Bốn căn ở Boston và Sydney đã bán ra, tôi không đòi giá cao. Căn nhà ở Paris kia thì không đáng bao nhiêu tiền, tôi giữ lại. Ba căn nhà ở Nam Kinh này thì đang làm thủ tục thế chấp."

Lý Niệm choáng, "Vậy anh ở chỗ nào?"

Thế An cười mờ ám, "Đương nhiên là ở chỗ Dương Dương."

Lý Niệm ghê tởm, "Mẹ nó chứ, anh cố ý đúng không!"

Thế An mặc Lý Niệm muốn hiểu thế nào cũng được, tài chính là chuyện cấp bách, hắn mong sang năm An Long có thể lên sàn giao dịch. Bây giờ có thể chuẩn bị tiền trước cũng tốt, đồng lớn đồng nhỏ đều là tiền.

Tiền tài là vật ngoài thân, hắn cũng đâu ở hết được mấy căn nhà đó. Nơi nào có Bạch Dương, nơi đó chính là nhà.

Lý Niệm không còn gì để nói, chỉ thấy bội phục. Kim Thế An thực sự đủ lưu manh, để được hợp tình hợp lý vào khuê phòng của người yêu mà bán hết nhà. Căn hộ kia của Bạch Dương đâu to lớn gì, hai người ở cùng nhau ngẩng đầu không thấy, cúi đầu thấy nhau, nhất định là ngày nào cũng làm làm làm phê tới nóc.

Lý Niệm tưởng tượng một chút, cảm giác đầu mình hơi vàng.

https://thuviensach.vn

Anh kiềm chế ý nghĩ lung tung, "Sau bao lâu thì nhận được tiền, Trương Huệ Thông sắp nóng ruột chết rồi."

Người khác anh còn dám nhây tiền, Trương Huệ Thông thì anh chẳng có gan.

Thế An thành thật nói: "Vậy thì phải xem anh có bản lĩnh thuyết phục ông ấy hay không."

Lý Niệm căm tức kẹp điếu thuốc, "Tôi đúng là đời trước thiếu nợ anh, bây giờ đáng đời tôi phải làm trâu làm ngựa cho anh."

Hai người đều cười, bỗng nhiên bên ngoài vọng vào một giọng nữ khàn khàn, "Nghe nói các anh thiếu tiền?"

Là Trịnh Mỹ Dung.

Thế An không ngờ chị lại đến đây, cảm thấy hơi bất ngờ: "Sao cô lại tới đây?"

Trịnh Mỹ Dung rảo bước đi vào, giày cao gót gõ xuống sàn phát ra những tiếng thanh thúy, chị sảng khoái ngồi xuống sofa, "Mẹ cậu sắp đánh tôi thành đầu heo rồi, tôi đi theo bà ấy có thể sống tốt sao?"

Lời này là chị nói đùa, Vương Tĩnh Lâm đã nhận lời Thế An giữ Trịnh Mỹ Dung lại làm phó tổng Hải Long. Mà trước khi đi, bà gọi cho Thế An một cuộc điện thoại.

"Con yên tâm." Bà nói: "Mẹ không ưa Tiểu Trịnh lắm nhưng nhìn vào lý lịch với báo cáo của con bé thì mẹ sẽ để con bé làm chủ tịch ủy nhiệm Hải Long."

Đây là chỗ thông minh của Vương Tĩnh Lâm, anh hùng không hỏi xuất thân, bà dùng người thì sẽ không gây khó dễ cho người ta vì cảm tình cá

https://thuviensach.vn

nhân.

Mà Trịnh Mỹ Dung rốt cuộc lại từ bỏ sự tán thưởng của Vương Tĩnh Lâm, cũng từ bỏ lợi ích và địa vị mà chị hằng theo đuổi.

Trịnh Mỹ Dung đặt một tập tài liệu lên bàn: "Ba nghìn vạn, cho tôi nhập hội, có được không."

Thế An và Lý Niệm liếc nhìn nhau, ba người cùng nở nụ cười.

"Cô sẽ là phó tổng của An Long." Thế An nói.

Lý Niệm đau đớn ngã ra sofa, "Tôi thực sự muốn tế cả lò nhà các người, ông đây vốn là đại vương tọa trấn An Long, mẹ nó giờ hết người này người khác đến ngồi lên đầu tôi, có tiền thì ngon lắm hả!"

Trịnh Mỹ Dung cười kéo anh dậy.

Thế An cũng cầm tay hai người bọn họ.

"Hai vị hổ tướng đều là nhân trung long phượng, phú quý bao nhiêu thì hiện tại khó nói trước, nhưng tình nghĩa hoạn nạn, cả đời khó quên."

Ba người cùng nhìn nhau, từng lục đục bất hòa, cũng từng đối chọi gay gắt, không ngờ ngày hôm nay lại đứng cùng nhau, có họa cùng chịu.

Lý Niệm rùng mình, "Chủ tịch Kim, anh đừng nói như thể An Long của tôi là khu ổ chuột được không? Dù gì cũng là ông trùm truyền thông, cái gì gọi là tình nghĩa hoạn nạn hả, có ăn nói tử tế được không vậy!"

Thế An liếc mắt, "Không phải tôi muốn nói đâu nhưng mà này, Chung Việt quay phim về mấy ngày đã hết đen, mà anh thì sao đến giờ còn xanh xao vàng vọt thế, hút ít thôi."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm giơ lan hoa chỉ, "Nếu tôi có sắc đẹp như cậu ấy thì còn ở đây làm trâu làm ngựa cho anh chắc? Tôi tự đi làm minh tinh từ lâu rồi biết không?"

Trịnh Mỹ Dung mỉm cười nhìn hai người bọn họ.

Đây là kết cục tệ nhất, nhưng cũng là kết cục tốt nhất.

Suốt một đường gian khổ, cuối cùng chị cũng có sự nghiệp của chính mình. Làm cùng người khác, chị không yên tâm.

Thế An và Lý Niệm, chị có thể tin được.

- ----------

Thích bộ ba thiết tam giác này quá ;^;

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 71: Vàng Ngọc

Edit: Dờ

Mấy ngày trước, Thế An chuyển đến căn hộ nhỏ của Bạch Dương. Bạch Dương không nghĩ đồ đạc của hắn ít như vậy, một vali xách tay là xong chuyện.

"Anh chỉ có ngần này đồ đạc?"

Thế An mỉm cười mở tay ra, "Bây giờ tôi trắng tay, chỉ có em thôi."

Bạch Dương nhảy vào lồng ngực hắn, "Có em còn chưa đủ sao!?"

Đương nhiên là đủ. Bọn họ có lẫn nhau, chính là có toàn bộ thế giới.

Thế An nhìn tấm poster hình Minami Kotori cực lớn trên đầu giường Bạch Dương, bên trên có rất nhiều hình vẽ và chữ viết:

"Kotori-chan phù hộ cho mình hôm nay quay phim thuận lợi".

"Kotori-chan ban cho mình dũng khí".

"Thần Kotori phù hộ cho Kim Thế An thu phục được cha của anh ấy".

"Lập flag, nếu bố mình đồng ý thì sẽ mua một trăm album limited".

Còn có một vài kaomoji và chữ tiếng Nhật tiếng Anh linh tinh.

Bạch Dương thấy hơi ngượng, đây là góc trời nhỏ của riêng cậu, cho tới giờ chưa từng nghĩ có một ngày Thế An sẽ đến đây ở. Mỗi khi khó khăn,

https://thuviensach.vn

cậu thường về nhà bái lạy Minami Kotori của cậu.

Minami Kotori cười rực rỡ trên tấm poster, giống như thực sự có thể ban cho người ta tình yêu và dũng khí vô hạn.

Bạch Dương dán người lên tường như con bạch tuộc, che khuất tấm poster, "Không dán cái này nữa, anh viết cho em bức thư pháp để em treo lên."

Thế An túm cậu vào lòng, nhìn quanh bốn bức tường, "Giữ lại cô nương hình vẽ của em đi, nhìn em quý như trân bảo vậy. Treo gần hai năm rồi phải không?" Hắn nhìn sang tường trống phía đối diện, "Chữ có thể treo ở đối diện."

Bạch Dương nũng nịu trong lòng hắn, "Viết chữ gì? Viết chữ song hỷ thật lớn cho rồi."

Thế An cười nắm lấy tay cậu, bỗng nhiên nhớ lại lúc Bạch Dương đi casting phim của Tang Viện Triều, hắn ở nhà viết chữ rải khắp sàn. Phú quý phúc trạch, hậu ngô chi sinh, bần tiện ưu thích, ngọc nhữ vu thành.

Bọn họ đã từng phú quý phúc trạch, cuối cùng cũng có ngày ngọc nhữ vu thành.

Bạch Dương biết hiện tại An Long đang thiếu hụt tài chính, cậu cũng rất muốn giúp, nhưng trừ việc cố gắng đóng phim cho tốt rồi hy vọng doanh thu cao ra thì Bạch Dương không biết mình còn có thể làm gì.

Bây giờ nhận hoạt động hoặc quảng cáo đều là hạ sách, bởi vì điện ảnh là số một rồi.

Bạch Dương vắt hết óc, nghĩ ngợi đến xót cả ruột, cuối cùng vẫn dùng cách không có tiền đồ nhất chính là xin bố đại pháp. Bạch Dương gọi điện thoại cho bố cậu.

https://thuviensach.vn

"Bố, trong nhà còn bao nhiêu tiền."

Bạch Phú Cường không ngờ con trai ông gọi điện thoại về lại là đòi tiền, nhưng biết con trai muốn tiền, ông lại hơi vui vẻ.

Bạch Dương từ nhỏ đã rất độc lập, tuy rằng không quá thông minh nhưng rất ít khi xin bố mẹ, thích gì đều tự mình tìm cách mua được. Lúc học cấp hai cậu thích một chiếc MP3, nghỉ hè lẳng lặng chạy tới Vô Tích làm diễn viên, bố cậu tức giận đến nỗi đánh cậu mấy trận.

Đánh thì đánh, nghỉ hè năm ấy Bạch Phú Cường vẫn mang con trai đi Thượng Hải chơi một chuyến.

Con trai có tiền đồ, ông đương nhiên là vui mừng, nay cậu biết nhớ nhà, ông rất vui vẻ. Thân làm cha mẹ, lòng có bao nhiêu vướng mắc thì cũng không chấp nhặt với con cái.

"Mày cần bao nhiêu?" Bạch Phú Cường hỏi.

Bạch Dương quanh co: "........Có bao nhiêu?"

Bạch Phú Cường nghiêm giọng: "Mày cần nhiều tiền như thế làm gì?"

Bạch Dương vừa nghe giọng điệu nghiêm túc của bố cậu thì bắt đầu sợ: "Con, con có một người bạn, bây giờ đang thiếu tiền. Bố cho con vay trước, sang năm phim của con bán được vé, con trả bố gấp 10 lần."

Bạch Phú Cường tức tới nỗi gào lên qua điện thoại: "Trả cái trứng mẹ mày, lại còn vay với mượn, mẹ nó tao là bố ruột mày đây này!"

Bạch Dương sợ líu lưỡi: "Bố bố bố đừng giận, con đang cần gấp thật mà, bố giúp con đi mà."

"Có phải vị Kim tổng kia không?" Bạch Phú Cường đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương nhũn cả chân, "Đúng..... Không đúng..... À, không, bố đừng hỏi nữa mà."

Bạch Phú Cường giữ điện thoại, đi đi lại lại trong phòng, "Mày chờ đấy, bố mang qua cho mày."

Ông mặc kệ thằng con trai kêu "chuyển khoản qua là được", Bạch Phú Cường cúp điện thoại, chán nản ngồi xuống.

Con trai ông và vị Kim tổng kia có lẽ là không trong sạch thật, Bạch Phú Cường khổ sở nghĩ.

Ông nghe được rất nhiều tin đồn, cái gì cũng có.

Con trai ông không phải là loại người thấy tiền sáng mắt, càng không vì tiền mà làm bồ nhí cho đàn ông. Ông đã từng gặp Kim Thế An, cũng là một bậc chính nhân quân tử, nghĩ thế nào cũng không nên có những tin đồn kia.

Bạch Phú Cường xin nghỉ phép, lão Hồ cũng làm hậu cần hỏi ông: "Đi thăm con trai hả?"

Bạch Phú Cường miễn cưỡng cười, lão Hồ không hỏi nhiều, chỉ thở dài: "Mấy thằng nhãi con đều thế cả, không về thì thôi, lại còn bắt cha mẹ đường xá xa xôi tới thăm."

Người ngoài đã mơ hồ đoán được con trai ông là đồng tính, chuyện này không tiện hỏi han, lại càng không tiện khuyên nhủ, chỉ lúc mọi người liên hoan, mấy ông bạn già mới ngập ngừng hỏi: "Lão Bạch, con trai ông có tiền đồ như vậy, khi nào thì lấy vợ?"

Người hỏi đã uống nhiều rồi, mấy người bên cạnh đều thầm nhủ ông già này chẳng biết hỏi cho tế nhị, "Tiểu Dương Dương là đại minh tinh, sao có thể kết hôn sớm như vậy được, bao nhiêu cô gái còn đang xếp hàng chờ kia kìa, không đến lượt ông phải lo thay."

https://thuviensach.vn

"Lúc Dương Dương chỉ bé chừng này, từng hát Đặng Lệ Quân cho tôi với lão Hồ ở trong văn phòng, mới bé tý mà hát cực kỳ hay, tôi đã nói sau này Dương Dương sẽ có tương lai mà."

Mỗi người một câu đều cảm khái về quá khứ. Trước kia Bạch Dương hay chuổng cời chơi đùa trong khuôn viên trường của bọn họ, thế mà chớp mắt thằng nhóc ấy đã lớn rồi, ngày lễ ngày tết cũng không về, lão Bạch chỉ có thể nhìn thấy con trên TV.

Con gái nhà các ông cũng vậy, bay xa bay cao rồi dừng chân cắm rễ ở nơi đất khách quê người, bọn họ ở nhà ngóng trông, cả đời cũng chỉ có vướng bận này thôi.

Nghĩ tới đây, bọn họ quên mất lý do ban đầu nhắc đến Bạch Dương, mỗi người một câu đùa giỡn: "Nếu tôi có con gái thì lão Bạch không phải lo nữa, vừa lúc kết thông gia."

"Cái mặt lừa của ông may là không sinh con gái, nếu không thì con bé đó phải xấu tới mức cả học viện Pháo binh này ôm nhau khóc, lại còn thông gia!"

"Dương Dương giỏi như vậy, ít nhất bạn gái thằng nhóc phải cỡ Phạm Băng Băng hoặc là Lâm Chí Linh."

"Mấy cô này lớn tuổi quá rồi, như Tần Nùng là vừa đẹp. Còn trẻ, xinh xắn, lại có bản lĩnh."

Nhóm bạn già uống quá chén rồi mặc sức tưởng tượng cô gái nào mới xứng với Dương Dương của bọn họ, mà Bạch Phú Cường nghe chỉ thấy nhạt nhẽo, ông rót rượu: "Thế nào cũng được, chỉ cần nó thấy vui vẻ."

Bên này, Bạch Dương cầu cứu Thế An: "Làm sao bây giờ, bố em sắp đến rồi."

https://thuviensach.vn

Thế An nhịn cười hỏi cậu: "Sao em lại đoảng như vậy, nếu muốn gặp cha em thì cũng là tôi nên tự mình đăng môn bái phỏng mới đúng."

Bạch Dương ôm đầu, "Em bảo ông ấy chuyển chút tiền, cuối cùng ông ấy bảo tự mình đem qua đây."

"Chỉ một chút?"

Bạch Dương càng cúi đầu thấp hơn: ".....Anh đừng giận, em chỉ muốn giúp thôi."

Thế An không biết mình nên tỏ thái độ thế nào bây giờ, sao hắn có thể giận được đây? Bạch Dương ngốc lên thì thực sự rất ngốc, cậu đâu kiếm được bao nhiêu tiền, lại còn phiền đến cả nhạc phụ đại nhân phải chạy tới Nam Kinh.

Thế An chỉ thầm cười, Bạch Dương thật sự muốn bao dưỡng hắn rồi. Hắn sống hai đời, đây thật sự là lần đầu tiên phá lệ ăn cơm mềm.

Lại còn ăn đến là hạnh phúc.

Bạch Dương cầu khẩn nhìn hắn: "Lần này đừng nói thật với bố em, tiền ít anh cũng đừng chê, cầm được tiền em sẽ đưa bố đi. Em nói là bận quay phim, ông ấy sẽ không nói gì đâu."

Thế An cố ý hỏi cậu: "Đã nói là sẽ thú tội cho bác trai biết mà?"

Bạch Dương lúng túng: "Anh phải để em chuẩn bị tâm lý đã chứ, thế này đột ngột quá. Chủ yếu là em sợ ông ấy đánh anh." Cậu bám lấy vai Thế An, "Anh không biết đâu, tính bố em nóng lắm, cứ tức lên là đánh người. Ông ấy xuất thân bộ đội mà, em sợ ông ấy đánh què chân anh."

Thế An nhìn cậu đầy thương yêu: "Trước đây thường đánh em?"

https://thuviensach.vn

"Aish, hồi nhỏ ai mà không bị đánh, dù sao đánh xong em cũng không khóc, đều là ông ấy tự đánh tự khóc." Bạch Dương lấy gối che mặt, "Anh hứa đấy nhé, lần này đừng chọc giận ông ấy, năm mới em đã không về nhà rồi, đoán chừng ông ấy còn đang bốc hỏa,. Lần này lại vay tiền, không phải thời cơ tốt."

Thế An không nói gì, chỉ nhấc chiếc gối ra, dịu dàng hôn cậu.

Bạch Dương đặc biệt xin Trương Huệ Thông cho nghỉ một ngày, Thế An bảo Lý Niệm đi nhà ga đón bố vợ hắn.

Trên đường về, Lý Niệm bóng gió khen Kim Thế An với đủ lời hay ý đẹp, nhưng vẫn không thể khiến Bạch Phú Cường dao động.

Lý Niệm càng lấy lòng, Bạch Phú Cường càng cảm thấy Kim tổng này không phải người lương thiện, lời ngon tiếng ngọt lừa con trai ông xoay vòng vòng.

Hiện tại ông đang ngồi ở phòng khách nhỏ trong căn hộ của Bạch Dương, đối diện là Kim Thế An và Bạch Dương.

Bạch Phú Cường đặt tiền lên bàn, "Hai mươi vạn, chỉ có vậy thôi, đây là tiền Dương Dương gửi cho tôi. Nó xin tôi giúp cậu, nhưng chúng tôi chỉ là gia đình bình thường, chỉ giúp được đến mức này."

Chút tiền ấy với An Long hiện tại mà nói thì chẳng khác gì muối bỏ biển. Nhưng Thế An không từ chối được, tiền là phải nhận, nếu không nhận thì đó không phải khách khí, mà là khinh thường người khác.

Bạch Phú Cường nhìn chằm chằm hai người, muốn nói lại thôi.

Thế An hiểu ông đang nghĩ gì, đứng dậy đi tới trước mặt Bạch Phú Cường, khom lưng nói: "Tấm lòng của bác, con vô cùng cảm kích. Con có một chuyện muốn xin bác thành toàn."

https://thuviensach.vn

Hắn không đợi Bạch Phú Cường đáp, gọn gàng dứt khoát nói: "Xin bác thành toàn cho con và Dương Dương để cho chúng con được ở bên nhau."

"....."

Bạch Dương choáng váng sợ hãi, thế này đâu giống với lúc bàn bạc?!!! Khó thấy được Bạch Phú Cường không truy hỏi, Kim Thế An to gan lớn mật lại tự mình nhắc tới.

Bạch Dương lập tức chạy tới bên cạnh bố cậu: "Bố, bố nghe con giải thích!"

Bạch Phú Cường nổi trận lôi đình, đẩy Bạch Dương ra: "Giải thích cái rắm!" Ông trừng mắt nhìn Kim Thế An: "Tôi nhìn cậu cũng đạo mạo đàng hoàng, còn nghĩ cậu là người đứng đắn." Ông chỉ vào Bạch Dương, "Con trai tôi thiển cận, sao cậu lại lừa nó? Tuổi còn trẻ mà nói chuyện không biết ngượng?"

Thế An biết ông sẽ giận, nhưng chuyện này không thể tiếp tục giấu được nữa, nếu tiếp tục che giấu thì đó là sự vũ nhục lớn nhất đối với Bạch Dương và cha cậu. Bọn họ vốn dĩ yêu nhau thật lòng, tội gì mà không dám thành thật trước mặt mẹ cha? Giấu thêm một hai năm, Bạch Phú Cường sẽ càng ghét hắn.

Bạch Phú Cường và Vương Tĩnh Lâm là hai loại người khác nhau. Bạch Phú Cường là một người cha thật thà chất phác, ông thương con trai xuất phát từ tình thân thật sự chứ không phải là mưu tính. Thế An sẽ không đe dọa ông như với Vương Tĩnh Lâm, cũng không muốn dối gạt ông thêm nữa.

Chân tình phải dùng chân tình để đổi, dù lúc này đây Bạch Phú Cường không chịu đồng ý, hắn cũng nguyện ý chờ tới khi ông gật đầu mới thôi.

https://thuviensach.vn

Thế An thận trọng quỳ xuống: "Bác nói vậy là không đúng rồi, con chưa bao giờ lừa gạt Dương Dương. Con tin rằng Dương Dương đối với con cũng vậy."

Bạch Phú Cường tức giận tới trợn mắt, cứng họng nửa ngày mới hỏi: "Chuyện từ khi nào?"

"Nhất kiến chung tình." Thế An bình tĩnh đáp.

Bạch Dương ở bên cạnh khóc không ra nước mắt.

Bạch Phú Cường há miệng rồi lại đóng, đứng lên lại ngồi xuống, muốn vươn tay đánh mà cuối cùng lại thôi.

Đây là con nhà người khác, muốn đánh thì cũng là nên đánh con trai của ông.

Bạch Phú Cường chộp lấy bình hoa trên bàn định ném vào đầu Bạch Dương. Bạch Dương sợ sững người, cũng chẳng dám tránh, Thế An lập tức chắn trước người cậu: "Dương Dương không làm sai, đều là lỗi của con, muốn đánh muốn mắng, bác cứ nhằm vào con là được."

Bạch Dương cũng quỳ xuống, "Bố, bố đừng giận nữa, con thích anh ấy."

Bạch Phú Cường gào đến khản cổ: "Hai thằng đực thích cái gì mà thích?! Mày là đàn ông cậu ta cũng là đàn ông, bố mày nuôi mày phí công à?!"

Bạch Dương kiên trì nói: "Con yêu anh ấy, dù là nam hay nữ thì con vẫn muốn ở bên anh ấy."

Hai thằng nhãi ranh này, ông đây tức chết rồi. Bạch Phú Cường ngồi xuống sofa, trong lòng như sóng cuộn biển gầm.

https://thuviensach.vn

Thực ra ông đã sớm hiểu được, lúc ông tới đây cũng đoán được kết cục này rồi. Chỉ là, ông không muốn đối mặt.

Cải trắng ông chăm bẵm bao nhiêu năm cứ như vậy mà bị lợn ăn, lại còn là một thằng lợn đực.

Suy cho cùng, ông chẳng cảm thấy Kim Thế An không tốt chỗ nào. Hắn đối xử với Bạch Dương ra sao, ông đều nhìn thấy cả. Nếu Bạch Dương là con gái, chuyện yêu đương này ông sẽ đồng ý một vạn lần.

Nhưng Bạch Dương lại là con trai duy nhất của ông.

Bảo ông còn mặt mũi nào mà gặp vợ ông dưới suối vàng.

Bạch Phú Cường bỗng thấy chua xót, nước mắt cũng ứa ra.

"Ông chủ Kim, chúng tôi đều là gia đình bình thường, thấp cổ bé họng, cậu là người có tiền, cậu không hiểu cái khổ của chúng tôi. Thằng con tôi chưa biết mùi đời, có lẽ là nó chỉ ham muốn tiền của cậu thôi, cậu anh tuấn tài cán, muốn có cô gái tốt nào mà chẳng được?"

Ông không muốn rơi nước mắt trước mặt bậc con cháu, bèn dùng sức che mặt.

Bạch Dương vội vàng nói: "Con không phải vì tiền đâu."

Thế An ngăn cậu lại, dịu giọng nói: "Bác là người hiểu rõ nhất, nghèo khổ hay giàu có không phân địa vị cao thấp. Dương Dương tâm địa thuần khiết, không phải là người ham tiền tài, có lẽ bác còn hiểu hơn con. Hiện tại con túng quẫn nghèo khổ, Dương Dương cũng không ghét bỏ con, tình cảm giữa hoạn nạn gian khổ, bác trai đều thấy cả." Hắn kéo Bạch Dương qua, chậm rãi cúi xuống dập đầu, "Xin bác thành toàn."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương nước mắt lưng tròng cầu xin ông: "Bố, con lớn ngần này rồi chưa từng xin bố việc gì, con yêu anh ấy, con xin bố."

Bạch Phú Cường không biết nói gì nữa, chỉ gạt nước mắt, ông đột nhiên hỏi: "Vậy con cái thì tính sao đây?"

Bạch Dương nghe vậy thì sửng sốt.

Thế An trầm lặng nói: "Có thể nhận con thừa tự."

Bạch Dương cũng tỉnh táo lại: "Con cái có thể nhận nuôi. Bố muốn có mấy đứa cháu trai? Cháu gái cũng được!"

"Có cái rắm mẹ mày!" Bạch Phú Cường vỗ bàn, trợn mắt nhìn, "Nhận nuôi? Nói thì dễ lắm! Nhận nuôi thì có còn là dòng giống nhà họ Bạch ta không? Mày cũng không to bụng được!"

Bạch Dương thấy bố gào rống thì co ro trên sàn, nghe ông nói hai chữ "to bụng", không hiểu sao tự dưng buồn cười. Cậu lén nhìn Kim Thế An đang ngoan ngoãn cúi rạp trên đất, lại càng muốn cười, nhịn tới mức đau bụng.

Vấn đề này Kim Thế An không giải quyết được, hắn đành im lặng chờ Bạch Phú Cường qua cơn tức giận.

Bạch Phú Cường hung dữ nhìn hai người, nhìn nửa ngày, rốt cuộc chẳng còn lời nào để nói. Ông đứng dậy bước đi, "Tùy chúng mày, bố mày về nhà."

Bạch Dương và Thế An đều đứng lên ngăn ông lại, Bạch Phú Cường đẩy cả hai ra: "Nhìn thấy chúng mày là lại tức, về sau ít xuất hiện trước mặt bố, đừng có cố lấy lòng, tránh ra." Ông liếc nhìn Bạch Dương, "Sau này mày không cần về nữa, mặt mũi bố mày mất hết rồi."

https://thuviensach.vn

Tuy rằng ông đã hơn năm mươi nhưng dù gì cũng xuất thân quân đội, sức lực rất lớn, Bạch Dương và Thế An đều bị đẩy lui sang hai bên. Bạch Phú Cường hậm hực mở cửa ra ngoài, hai người đành đuổi theo tới tận dưới lầu.

Bạch Dương thấy bố cậu đi quá dứt khoát, biết thế đã không nhận tội. Cậu sợ tới mức lã chã nước mắt: "Bố con sai rồi, bố đừng đi, con biết sai rồi, đều là lỗi của thằng con trai khốn nạn này khiến bố đoạn tử tuyệt tôn, bố, con sai rồi!"

Thế An đứng cạnh nghe vậy thì xấu hổ, nhận lỗi thế này còn không bằng đừng nhận. Hắn sợ Bạch Phú Cường sẽ đánh đập con trai cho hả giận, đành bảo vệ Bạch Dương ở sau người.

Bạch Phú Cường không động thủ, chỉ nhìn Thế An, "Cậu đưa tôi đến nhà ga."

Thế An vội vàng vâng dạ, Bạch Dương cũng muốn đi theo, Bạch Phú Cường cả giận nói: "Mày đi về, không có chuyện của mày."

Bạch Dương vẫn muốn theo, Thế An đành dịu dàng an ủi cậu: "Em về trước đi, bác trai nhất định có chuyện muốn nói với tôi, đừng sợ."

Bạch Phú Cường nhìn hai thằng nhãi bắt đầu tình chàng ý thiếp, càng cảm thấy mệt tâm, rống lớn nói: "Thằng tạp chủng! Cút đi về!"

Thế An càng thêm xấu hổ, thầm nghĩ Bạch Phú Cường và con trai ông đúng là thiển cận có di truyền, mắng con trai là tạp chủng, há chẳng phải mắng luôn chính mình?

Bạch Dương rốt cuộc chịu ở lại. Thế An lái xe đưa Bạch Phú Cường đến ga tàu cao tốc.

https://thuviensach.vn

Dọc đường hai người không nói chuyện, Thế An không tiện nhiều lời, Bạch Phú Cường lại càng không muốn nói. Tới nhà ga, Bạch Phú Cường không xuống xe, Thế An đương nhiên cũng không dám giục, chỉ thành khẩn nhìn nhạc phụ đại nhân của hắn.

Bạch Phú Cường nhìn hắn hồi lâu, buông tiếng thở thật dài.

Ông lấy một chiếc hộp bọc vải đỏ trong túi áo ra, ném cho Kim Thế An.

Thế An bắt lấy mở ra xem, bên trong là một chiếc vòng cổ bằng vàng và một vòng tay ngọc. Vòng cổ không lớn, vòng tay cũng chỉ là cỡ thường, hai món trang sức đều hơi ám màu, hiển nhiên là đã nhiều năm.

"Là của mẹ nó." Bạch Phú Cường bình tĩnh, "Vốn định đưa cho con dâu làm quà gặp mặt."

Thế An vừa mừng vừa sợ, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, ngoài cửa người xe tấp nập, hắn cũng không tiện lập tức xuống xe hành đại lễ cho nhạc phụ đại nhân.

Do dự một lát, ngàn vạn câu từ xoay chuyển trong lòng, cuối cùng lại chẳng thể nói nên lời.

Bạch Phú Cường nhìn hắn: "Nếu cậu đối xử với Dương có chút gì không tốt, tôi sẽ lột da rút gân cậu."

"Vâng, vâng."

"Tương tự, nếu nó làm gì có lỗi với cậu, tôi cũng sẽ đánh chết nó."

"Không ạ, không ạ."

Bạch Phú Cường thở dài mở cửa xe, Thế An cũng muốn xuống xe tiễn, Bạch Phú Cường giữ hắn lại: "Đừng xuống, các cậu đều là tai to mặt lớn,

https://thuviensach.vn

làm gì cũng có người nhìn vào. Để phóng viên chụp được thì không tốt cho cậu."

Thế An vô cùng cảm kích, càng nhiều hơn là cảm động. Bạch Phú Cường giữ hắn lại, hắn cũng liền nắm lấy tay ông: "Bố, bố yên tâm."

"Cút nhanh, đã gọi bố rồi, đến lượt cậu được gọi sao?"

Bạch Phú Cường buông tay hắn ra, lạnh lùng xuống xe.

Thế An nhìn bóng dáng ông qua cửa kính xe, mơ hồ thấy ông vươn tay lên lau mặt.

Bạch Dương ở nhà nước mắt lưng tròng trông chờ, cửa mở, Kim Thế An một mình trở lại.

Bạch Dương dõi theo hắn, Thế An chầm chậm đi đến trước mặt cậu rồi ôm chầm lấy Bạch Dương, thật lâu sau mới buông tay, lấy chiếc hộp mà Bạch Phú Cường đưa cho hắn ra.

".....Là của mẹ em." Bạch Dương gạt nước mắt.

"Bác trai nói, vốn dĩ ông ấy định giữ lại cho con dâu làm quà gặp mặt."

Bạch Dương sững người, bỗng nhiên im lặng bật khóc. Thế An ôm cậu vào ngực, chính mình cũng kìm lòng không đặng mà rơi lệ.

Đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Hai người đẫm lệ nhìn nhau, đều cảm thấy lòng mình ngọt chua xen lẫn. Bạch Dương dụi vào ngực Thế An khóc thút thít: "Kim Thế An, anh có biết vì sao em lại muốn làm minh tinh không?"

Thế An lau nước mắt cho cậu, "Vì sao?"

https://thuviensach.vn

"Cả đời mẹ em đều rất muốn ca hát đóng phim, nhưng mà bà ấy ở đoàn văn công, cả đời không phất lên được." Bạch Dương khóc mũi khóc dãi: "Trước khi đi bà ấy nói rằng, hy vọng em có thể trở thành một đại minh tinh."

Mẹ của Bạch Dương có lẽ đã nhận ra con trai thực sự yêu thích điều gì, mà Bạch Dương lại nhớ như in lời mẹ dặn cả một đời.

Ngẩn người chốc lát, Bạch Dương lại nhìn Thế An: "Mẹ em nhất định không ngờ rằng em lại cưới một nàng dâu cao lớn uy vũ thế này."

Thế An vừa tức vừa buồn cười, bế ngang Bạch Dương lên: "Tôi phải dạy dỗ lại em mới được, để em biết cái gì gọi là nàng dâu mới gả."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 72: Ngô Đồng

Edit: Dờ

Tiền đã nhận được, bố cậu cũng đã gật đầu, Bạch Dương không còn vướng mắc gì nữa, toàn tâm toàn ý tập trung vào quay phim.

Trương Huệ Thông đau xót vô cùng vì đã lãng phí mất mấy ngày, nhưng Bạch Dương và Khương Duệ Quân đã bù đắp lại thời gian lãng phí ấy. Không chỉ bọn họ, cả đoàn phim bao gồm rất nhiều tướng tài cả trong nước và nước ngoài, từ diễn viên chính đến diễn viên quần chúng, ai cũng cố gắng hoàn thành thật tốt.

Một sự hợp tác chuyên nghiệp có thể mang đến những kinh nghiệm đáng giá hơn, bọn họ không bận tâm về việc quay hỏng hay không, bọn họ chỉ suy xét tới việc có hoàn mỹ hay không.

Tốc độ đối diễn của Bạch Dương và Khương Duệ Quân càng lúc càng nhanh, lúc trước bọn họ phải tốn cả đêm mới quay xong, hai người đều đã quen với câu nói "lần nữa" đầy ám ảnh của Trương Huệ Thông.

Mà Trương Huệ Thông bây giờ chỉ hô một hai lần, có mấy cảnh một lần đã qua.

Bạch Dương lo Trương Huệ Thông đang vội vã cho kịp thời gian, cẩn thận hỏi ông: "Đạo diễn Trương, nếu không hài lòng thì tôi có thể quay lại, quay lại cũng không sao cả."

https://thuviensach.vn

Trương Huệ Thông cười nhìn cậu: "Cậu diễn của cậu, quay lại hay không là việc của đạo diễn."

Trương Huệ Thông chẳng đánh giá về diễn xuất của bọn họ nữa, mới đầu ông còn khen mấy câu, về sau thì gần như chẳng nói năng gì.

Chỉ có những người hợp tác lâu dài với Trương Huệ Thông mới hiểu được, Trương Huệ Thông vô cùng thích hai cậu người mới này, mà hai cậu cũng rất xứng với sự yêu thích của ông --- Bởi vì hài lòng nên mới không nói, lúc ông không vừa ý mới giảng giải hoặc cổ vũ diễn viên.

Bạch Dương và Khương Duệ Quân đã hoàn toàn không cần ông cổ vũ hoặc chỉ đạo, diễn xuất của họ hoàn mỹ không tỳ vết.

Có đôi khi Trương Huệ Thông cảm thấy bọn họ thực sự là hai mảnh của một liên kết mộng gỗ, nhịp điệu đối diễn rất hoàn hảo, hoàn hảo tới mức khiến ông mừng phát điên. Nên dùng từ gì để hình dung diễn xuất của bọn họ? Quả thực là phim giả tình thật.

Chân thật, thuần túy. Trương Huệ Thông đã hợp tác với vô số ảnh đế diễn viên, nhưng thứ mà ông theo đuổi cả đời thế mà lại xuất hiện ở hai người mới trẻ tuổi, biểu hiện của họ đạt đến một tiêu chuẩn rất cao.

Không chỉ vậy, hai con ưng non này liên tục thăng cấp diễn xuất trong bốn tháng quay "Tần Hoài mộng". Phong cách diễn xuất của bọn họ khác nhau, nhưng đặt lại cùng nhau thì như nước sữa giao hòa, một xâm lăng như lửa, một thì yên tĩnh như rừng.

Diễn xuất của Khương Duệ Quân có thể kéo theo nhịp điệu của toàn bộ phim trường, đó là hình thức biểu diễn chủ đạo. Mà Bạch Dương thì có thể hoàn mỹ tiếp nhận diễn xuất mang tính chất xâm lược ấy, dùng cái nhu hòa của cậu để bao lấy sự sắc bén của Khương Duệ Quân. Dưới tình huống không ai thỏa thuận với ai, bọn họ đã hoàn thành một mức độ đối với nhịp

https://thuviensach.vn

điệu của điện ảnh, một người sảng khoái vung lên sắc màu, một người dùng một màu sắc khác để dung hòa lại.

Khương Duệ Quân hiếm thấy, Bạch Dương cũng hiếm thấy, người bộc lộ tài năng khó có được, kẻ thượng thiện nhược thủy* càng hiếm có hơn.

*Thượng thiện nhược thuỷ (Đạo Đức Kinh).

Người thiện vào bậc cao (có đức cao) thì như nước. Nước khéo làm lợi cho vạn vật mà không tranh với vật nào, ở chỗ mọi người ghét (chỗ thấp) cho nên gần với đạo.

Những điều ấy, với những người đứng trên đỉnh của giới điện ảnh thì đều hiểu. Sau "Tần Hoài mộng", giới điện ảnh Trung Quốc sẽ có hai vì tinh tú mới xuất hiện.

Cuối tháng Sáu, bọn họ quay cảnh cuối cùng của "Tần Hoài mộng" trong xưởng phim Nam Ảnh, chính thức đóng máy.

Cảnh quay ngay trước khi đóng máy không phải là cảnh cuối cùng của bộ phim --- dường như đó là luật bất thành văn của tất cả đoàn phim, họ sẽ không quay kết cục ở sau cùng. Cảnh cuối cùng, thường sẽ là bắt đầu câu chuyện, hoặc chỉ là một cảnh quay bình thường.

Giống như hoa tàn còn lưu lại chút hương thơm nơi đầu cành chót lá, tỉnh mộng vẫn còn chút tàn ý đọng lại ở đáy mắt cõi lòng.

Đã là đợt nóng nhất của tháng Sáu, Nam Kinh nóng đến mức không thể hình dung, dù studio vẫn có điều hòa nhưng cơ bản là không thổi tới người diễn viên được, điều hòa phục vụ cho thiết bị quay phim. Bạch Dương và Khương Duệ Quân bị nướng cháy dưới hàng ngàn bóng đèn, còn phải cố diễn ra cảm giác trời xuân se lạnh.

https://thuviensach.vn

Vì sợ chảy mồ hôi, hai người đều đánh rất nhiều phấn khóa nền, dưới ánh đèn lại càng thêm vẻ nhu hoà, như là những ánh sáng mờ ảo của hồi ức trong hồn trong mộng.

Trong phim vẫn là mùa xuân, ngoài cửa sổ vẫn rơi những giọt mưa se lạnh. Khương Duệ Quân nắm tay Bạch Dương, từng nét dạy cậu viết chữ, một bài thơ của Đỗ công bộ*.

*Đỗ Phủ.

Nước nhà loạn lạc ly tán, mà cách một bờ sông, nhà quyền quý ưu sầu xướng Hậu đình hoa. An Thế Tĩnh và Thẩm Bạch Lộ ở ẩn trong tiểu trạch phố Dung Trang, Bạch Lộ nói, thiếu gia, dạy em viết chữ nữa được không.

Thế Tĩnh đứng phía sau vòng tay như ôm lấy Bạch Lộ, hắn cầm tay cậu rồi chầm chậm chấm mực, thế nhưng không hạ bút. Đầu bút nhiễm mực, mang theo một màu sắc mập mờ.

Thế Tĩnh hơi liếc mắt nhìn Bạch Lộ, mặt cũng chậm rãi lại gần khuôn mặt Bạch Lộ.

Với diễn xuất của Khương Duệ Quân, Bạch Dương đã cảm thấy bội phục sâu sắc, cậu không hề lo lắng, mặt Khương Duệ Quân sát lại gần, cậu cũng chầm chậm cúi đầu xuống nhìn bút trong tay Thế Tĩnh --- Bút lông Tam Dương Thất Tử, trong nhu có cương, chấm vào nghiên mực giống như một hồ nước xuân khuấy động lòng người.

Giữa bọn họ có một khoảng cách mỏng manh, chỉ cần tiến về phía trước một bước sẽ chân chính là vành tai chạm tóc mai.

Mà Thế Tĩnh rốt cuộc không tới gần.

Khuôn mặt Bạch Lộ hiện lên chút ngại ngùng, cùng một cảm giác tha thiết không nói thành lời.

https://thuviensach.vn

Ái tình của con người giống như đóa hoa dưới làn mưa xuân, bọn họ đều hy vọng đối phương sẽ là cánh hồ điệp bay về phía mình, rồi cuối cùng chỉ có thể trở thành đóa hoa cô độc suốt quãng đời còn lại.

Cùng đơm bông trên đầu cành nhưng lại tự nở hoa, gánh lấy làn gió xuân rồi kết hương sầu.

Bạch Dương ngượng ngùng cúi đầu, bỗng nhiên cảm thấy thật chua xót. Khương Duệ Quân diễn tốt thật, nếu lúc ấy cậu thực sự dán mặt lên thì quá tục --- Bạch Lộ và Thế Tĩnh chỉ có thể như vậy mà thôi, gần nhau tới mức như thể hồn mộng tương thông, nhưng sẽ không bao giờ gần thêm một bước nữa.

Nếu mình là Thẩm Bạch Lộ, Bạch Dương nghĩ, có lẽ cậu sẽ chủ động ôm An Thế Tĩnh, ôm lấy người đàn ông trầm lặng, dịu dàng nhưng vô cùng lạnh lẽo ấy.

Khương Duệ Quân nhập diễn, cậu cũng vậy, bọn họ vốn không phải người yêu, lại không hẹn mà cùng cảm thấy thương tiếc và đau xót cho hai nhân vật trong bộ phim.

Đóng máy rồi, khúc ca có tuyệt diệu thế nào thì vẫn có lúc phải ngừng lại. Thế Tĩnh không nói gì, cũng chẳng có lời thoại gì để hắn nói, cho nên Bạch Lộ mới cảm thấy bi thương, Bạch Dương cũng thấy đau lòng. Bạch Dương rất muốn thay Thẩm Bạch Lộ hôn An Thế Tĩnh, hôn để gỡ ra rất nhiều những vướng mắc dây dưa, hôn để phá vỡ cái kết cục mà cuối cùng bọn họ không thể ở bên nhau.

Nhưng chỉ nghĩ như vậy thôi, cậu nghĩ vậy, người xem cũng sẽ nghĩ vậy, đây là điều mà Trương Huệ Thông muốn, ông muốn để lại trong lòng khán giả một dấu ấn đau thương vĩnh viễn không xóa nhòa.

Thế Tĩnh đan tay vào ngón tay của Bạch Lộ, đúng là mười ngón giao nhau nhưng là một kiểu khác, hai người nhìn theo nét bút lướt trên mặt

https://thuviensach.vn

giấy, nhẹ giọng đọc lên:

Quốc phá sơn hà tại, thành xuân thảo mộc thâm.

- --- Cảm thời hoa tiên lệ, hận biệt điểu kinh tâm*.

*Xuân Vọng - Đỗ Phủ.

Tạm dịch: Nước mất còn sông núi, thành xuân cỏ chất chồng

Hoa thương thời nhỏ lệ, chim hận biệt đau lòng.

Mà bọn họ cuối cùng cũng phải từ biệt, khuôn mặt đẫm lệ, vỗ cánh bay cao.

Khương Duệ Quân không viết tiếp, cậu ta và Bạch Dương vẫn duy trì trạng thái muốn nói lại thôi, quạt gió thổi vào mặt họ một làn gió xuân giả dối cuối cùng.

Một đoạn phong nguyệt, đến đây là kết thúc.

"Cắt."

Trương Huệ Thông ngấn lệ, dùng một chữ đơn giản để tuyên bố đóng máy, kết thúc một đoạn tình không có hồi kết.

Bạch Dương thả lỏng người, cúi đầu nhìn chữ mà Khương Duệ Quân viết, cậu nhịn lâu lắm rồi, đậu má chữ như học sinh tiểu học quệt ra vậy. Bạch Dương lập tức thoát khỏi vai diễn Thẩm Bạch Lộ, lăn vào lòng Khương Duệ Quân mà cười như một thằng ngốc.

Khương Duệ Quân đen mặt: "Cười nữa tôi vẩy mực vào cậu bây giờ."

Bạch Dương cười như điên, giơ cái quốc phá sơn hà tại của Khương Duệ Quân lên trước mặt: "Đạo diễn Trương, bảo thợ chụp ảnh chụp một chút

https://thuviensach.vn

được không ạ, cười chết mất!" Cậu quay lại nhìn Khương Duệ Quân, "Cậu viết thật làm gì? Cứ vẽ linh tinh cũng được mà."

Khương Duệ Quân ném bút lông vào cậu: "Lúc đầu tôi vẽ con rùa đen, cậu suýt chút nữa thì vỡ biểu cảm đấy còn gì?"

Cả đoàn phim đều phá ra cười, mọi người cùng mở champagne, mùi rượu thơm lừng tưới lên đầu bọn họ. Bộ phim kéo dài bao lâu này rốt cuộc cũng hạ màn. Đã từng trải qua những ngày dựng cảnh gian nan, những ngày quay chụp nghiêm khắc, những sóng gió từ phía nhà đầu tư ---- "Tần Hoài mộng" cũng coi như là chuyện tốt thường gặp gian nan.

Nhưng bọn họ không bỏ cuộc, cuối cùng vẫn hoàn thành đúng hạn.

Bạch Dương cười, lại thấy hơi nuối tiếc, cậu nhìn Khương Duệ Quân, Khương Duệ Quân cũng đang nhìn cậu.

Ai có thể ngờ chứ? Chính Trương Huệ Thông cũng không ngờ, hai năm trước diễn xuất của bọn họ vẫn còn là một bên My heart will go on một bên Cung dưỡng ái tình.

Cho đến giờ phút hoàn thành bộ phim, bọn họ mới cùng cảm thấy mệt, mà sự mệt nhọc ấy chẳng là gì. Ninh Ninh Tuệ Tuệ bưng bánh ngọt tới, Trương Huệ Thông cười: "À đúng rồi, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Khương đúng không."

Bạch Dương sửng sốt môt chút, trùng hợp vậy sao, sinh nhật của Khương Duệ Quân lại là ngày đóng máy.

Chuyện tốt trong ngày lành, tất cả mọi người đều xúm lại hát chúc mừng sinh nhật Khương Duệ Quân, champagne tưới ướt sũng người cậu ta.

Khương Duệ Quân kéo Bạch Dương đến bên cạnh, Bạch Dương vốn cũng thích náo nhiệt: "Sao không nói sớm, tôi chẳng chuẩn bị quà cáp gì

https://thuviensach.vn

cả."

Khương Duệ Quân liếc nhìn cậu, không nói gì. Rượu nhỏ giọt xuống từ tóc cậu ta, chảy xuống đuôi mắt, mơ hồ giống như giọt lệ.

Trương Huệ Thông nâng ly: "Đến chụp ảnh chung đi, tất cả mọi người đăng weibo, chúc mừng cậu thanh niên của chúng ta song hỷ lâm môn!"

"Đạo diễn Trương, tất cả đều thêm một câu lên caption đi ạ." Khương Duệ Quân bỗng lên tiếng, "Tơ tình vương vấn, sinh tử khó quên."

Ý kiến hay, rất có hiệu quả tuyên tuyền.

Một bức ảnh chụp chung vô cùng vui vẻ rất nhanh đã lan truyền khắp các nền tảng truyền thông, chiêu cáo thiên hạ rằng bộ phim chế tác lớn nhất quốc nội trong năm nay đã đóng máy.

Trên ảnh, Khương Duệ Quân và Bạch Dương bị chen chúc ở trong, để phòng ngừa lộ tạo hình nhân vật, diễn viên từ chính đến phụ đều bị trét bơ lên mặt, quần áo cũng ướt sũng rượu, thật giống một đàn cún vừa rơi xuống nước.

Bài đăng weibo mang theo câu tiêu đề phụ mà Thế An phóng bút cho "Tần Hoài mộng".

- --- Tơ tình vương vấn, sinh tử khó quên.

Bên này vừa quay xong, Trương Huệ Thông đã dẫn ekip sang Mỹ bắt đầu tiến hành hậu kỳ, bên kia Lý Niệm lại lên cơn điên tiết với Bạch Dương ở công ty.

Tuyên truyền trước khi chiếu rạp và công tác hậu kỳ phải song hành với nhau, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là trận chiến tranh phiên vị.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm nói rất nhiều lời hay ý đẹp với Trương Huệ Thông, lại cầu xin Thế An đi tìm Thiện Khải Từ, phải để Bạch Dương trở thành diễn viên phiên vị một. Thế An trái lại chưa nói gì, chỉ thuận miệng nhắc một câu với Thiện Khải Từ, Trương Huệ Thông lại rất khó xử. Đối với đạo diễn Trương, Khương Duệ Quân và Bạch Dương như miếng thịt trên mu bàn tay và trong lòng bàn tay, người nào ông cũng thích. Ông không muốn vì cái phiên vị phù phiếm kia mà to chuyện.

Phía đầu tư là An Long nhưng biểu hiện của Khương Duệ Quân cũng rất xuất sắc, nếu như là ban đầu thì Trương Huệ Thông sẽ không do dự, nhưng qua bốn tháng quay phim, ông đã phải nhìn Bạch Dương với con mắt khác xưa.

Làm người khó, khó làm người.

Trương Huệ Thông đành tự gọi điện cho Bạch Dương: "Tiểu Bạch, lúc trước Lý tổng đồng ý với tôi xếp phiên vị của Khương Duệ Quân lên trước, tôi cũng thỏa thuận với bên Tần Nùng như vậy. Bây giờ cậu ấy lại tìm tôi vì chuyện này. Tôi hỏi cậu, cậu có muốn phiên vị một không?"

Trương Huệ Thông thuần túy là đang đẩy nồi cho người khác gánh. Ông đã nhìn ra, Khương Duệ Quân sẽ nghe theo ý Bạch Dương, thế lực phía sau hai người thanh niên này thì đối chọi gay gắt, nhưng quan hệ của chính họ lại không tồi. Bình thường Khương Duệ Quân im lặng ít nói, Bạch Dương thì năng nổ hoạt bát hơn, tính cách hai người rất khác nhau, vậy mà ở cùng nhau thì rất thân thiết.

Con người không chỉ bởi vì tính cách giống nhau mới thân thiết với nhau, nếu giữa hai người có cùng một thứ để theo đuổi thì càng củng cố vững chắc tình bạn ấy, ông và Thiện Khải Từ cũng vậy.

Trương Huệ Thông nghĩ vậy, cho nên chỉ trông vào một câu nói của Bạch Dương. Nếu Bạch Dương muốn phiên vị một thì sao? Thì bên

https://thuviensach.vn

Khương Duệ Quân cũng chẳng thể nói gì, về phần Lý Niệm và Tần Nùng, cứ để bọn họ đấu đá đi.

Bạch Dương rất sảng khoái: "Đạo diễn Trương đừng cảm thấy khó xử, đều cùng một đoàn phim, tôi không muốn tranh giành, cứ để tôi xếp sau cậu ấy là được rồi."

Trương Huệ Thông kinh hãi, càng thêm quý thằng nhóc hào sảng này.

Lý Niệm nhận được điện thoại của Trương Huệ Thông, anh không chỉ sợ hãi mà hộc ra máu đến nơi rồi.

"Tiểu tô tông, tiểu tổ tông của tôi ơi, cậu nói thì dễ dàng lắm, mẹ nó cậu làm tôi tức chết rồi!"

Trước mặt Kim Thế An, Lý Niệm cũng không nhẫn nhịn được, thiếu điều muốn lật bàn.

"Cậu có biết tôi mất bao nhiêu công sức không? Bố ruột Bạch Dương của con ơi, An Long tiêu bao nhiêu tiền như vậy để làm gì? Còn không phải để cậu giành ảnh đế sao? Cậu lại hào phóng cho Khương Duệ Quân, Khương Duệ Quân cho cậu ăn bùa mê thuốc lú gì hả?" Anh nhìn Bạch Dương, khói thuốc phun ra từ mũi như một đầu tàu hỏa sắp bùng nổ.

Lý Niệm chỉ vào Thế An: "Cậu làm thế có thấy phụ lòng Kim baba của cậu không? Kim baba vì cậu mà vứt bỏ tất cả tự lập môn hộ, mẹ nó cậu thì hay rồi, chỉ một câu thôi đẩy mình xếp xuống thứ hai. Bố ruột ơi, ông nội ơi, cậu có tiền đồ lên một chút cho tôi nhờ được không?"

Thế An ngồi bên cạnh, nói không tiện nói, cười cũng không tiện cười, chỉ cong cong mắt nhìn Lý Niệm nổi cơn tam bành.

Bạch Dương nhỏ giọng trả treo: "Phiên vị một hay hai không ảnh hưởng tới doanh thu, mà ai đóng chính cũng vẫn là An Long thu được tiền."

https://thuviensach.vn

Ai cho cậu nói ra tình hình thực tế, Lý Niệm phiền lòng không chịu nổi: "Vậy giải thưởng của cậu thì sao? Cậu nghĩ Kim Mã Kim Sư sẽ có hai giải cho hai cậu à?"

"Giải ảnh đế đâu đoán trước được, ai có bản lĩnh thì người đó giành được thôi. Không được ảnh đế, tôi vẫn là tôi." Bạch Dương bình tĩnh đáp.

Lý Niệm muốn nhảy lầu, anh đành nhìn Kim Thế An: "Anh quản lý đại bảo bối nhà anh đi chứ, mẹ nó tôi hết cách rồi."

Thế An chỉ cười.

Bạch Dương giữ Lý Niệm lại, đoan chính cúi người 90 độ với anh: "Lý tổng, anh bớt giận."

Lý Niệm đen mặt nhìn cậu.

"Một bộ điện ảnh đạt được sự công nhận của khán giả không phải vì ai là ảnh đế. Tôi đã nỗ lực, cũng tận lực rồi." Bạch Dương nói rất bình thản, "Trước kia tôi hút nhiều fan như vậy, giờ lượng fan không thiếu. Xét cho cùng, bộ phim này đâu phải để khiến cho nhiều cô gái thích tôi hơn, mà là để đạt được sự công nhận của người trong nghề đấy chứ."

"Lý tổng, tôi biết anh muốn tốt cho tôi, nhưng thứ nhất hay thứ hai, tôi thật sự không cần. Tôi biết mình còn kém Khương Duệ Quân, cậu ấy xếp trước cũng là đúng, trung tâm của bộ phim này vẫn là Thẩm Bạch Lộ, tôi tin rằng những người nguyện ý bỏ tiền ra để xem phim sẽ không vì phiên vị của tôi mà cảm thấy tôi không bằng cậu ấy."

"Giải Kim Mã hay Kim Sư, tôi không nghĩ nhiều đến thế, cũng không cầu mong gì. Lấy được giải là vinh dự của cả đoàn, không phải là vinh quang của một cá nhân nào, doanh thu là doanh thu của mọi người, không phải dựa vào riêng một người mà có được." Bạch Dương cười rực rỡ: "Tôi được tham gia bộ phim này đều nhờ công Lý tổng, người trong nghề không

https://thuviensach.vn

ngốc, nhất định có thể nhìn ra sự cố gắng của tôi, cũng không phụ lòng tâm huyết anh đã bỏ ra."

Thế An gật đầu cười: "Chính là đạo lý này."

Lý Niệm nhìn Thế An rồi nhìn Bạch Dương, rút một điếu thuốc đưa lên miệng, nửa ngày không nói gì.

Bạch Dương bán manh với anh: "Tin em đi mà, anh Niệm! Để em châm lửa cho anh!"

Lý Niệm tức đến bật cười: "Mẹ nó, tôi chịu xui xẻo tám kiếp mới gặp phải hai tên bị úng não như các người." Anh đẩy con chó pug Bạch Dương ra, "Đệch, đừng học kiểu nói của Chung Việt, không có cái mặt như thế thì đừng có bán loại manh này."

Bạch Dương kệ anh, Bạch Dương cứ thích bán manh.

Trận chiến phiên vị của "Tần Hoài mộng" cứ vậy mà trần ai lạc định. Trên đường về, Bạch Dương hỏi Thế An: "Kim Thế An, anh thấy em đúng thật hay chỉ vào hùa với em thôi vậy?"

Thế An nhìn cậu thật sâu, vươn tay phủ lên trán cậu: "Em nói không sai, vòng giải trí quá nặng danh lợi, giữ lại bản tâm, ắt sẽ có người tinh mắt nhận ra châu ngọc."

Tang Viện Triều, Trương Huệ Thông, những vị Bá Lạc đứng đầu ngành này sẽ không vì một danh sách diễn viên nhỏ xíu mà chôn vùi vàng thật. Theo đạo lý đối nhân xử thế, Bạch Dương không tranh giành những thứ ấy, trái lại sẽ khiến Trương Huệ Thông càng thêm kính trọng. Xét về thái độ làm người, Thế An lại cảm thấy mình đã không nhìn lầm Bạch Dương.

Cậu đúng là đơn thuần, làm việc gì cũng tràn ngập nhiệt tình, cậu có một tấm lòng son thuần túy nhất. Dù là bé con ngốc nghếch mang đầu tư vào

https://thuviensach.vn

đoàn lúc trước, hay là hắc mã lương câu vừa bộc lộ tài năng hiện giờ, cậu đều luôn giữ lại giấc mộng thuở ban sơ, nhiệt tình với biểu diễn.

Người có chí tại phương xa, sự nghiệp có thể phát triển ngàn dặm.

"Dương Dương, em trưởng thành rồi."

Thế An nhìn cậu, giọng điệu rất đỗi dịu dàng.

Bạch Dương đỏ mặt, liếc mắt nhìn Tiểu Mã trên ghế lái: "Em 26 tuổi rồi, trưởng thành cái gì chứ!"

Tiểu Mã không quay đầu lại, ngồi phía trước thuần thục góp vui: "Danh khí trưởng thành đấy anh! Anh Tiểu Bạch về sau nhất định sẽ trở thành siêu sao thiên vương!"

Thế An tiếp lời khen cậu ta: "Biết ăn nói đấy, tôi thấy về sau cậu có thể tiếp nối Lý tổng."

Ba người đều cười phá lên.

Xe chầm chậm chạy dưới bóng cây ngày hè nóng bức, từng gốc ngô đồng xanh tốt lướt qua ngoài cửa xe. Đây là những cây ngô đồng được trồng từ mấy năm đầu của thời kỳ Dân quốc, trải qua gần trăm năm mưa gió vẫn kiên định vững vàng, vươn thẳng lên không trung, giống như niềm hy vọng tha thiết mà khờ dại của con người, mạnh mẽ sinh sôi, vững gốc che trời.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 73: Giông Tố

Edit: Dờ

Đầu tháng Bảy, Chung Việt trở về từ Pháp để tiếp tục làm thủ tục đi Mỹ. Anatole đã đến Mỹ trước, Chung Việt về nước rồi lại xuất phát từ Thượng Hải.

Lý Niệm tranh thủ từng chút thời gian, sắp xếp cho cậu và Bạch Dương một buổi chụp hình đại ngôn thương hiệu. Đại ngôn lần này là của một nhãn hiệu trang sức cao cấp nhắm vào đối tượng khách hàng thuộc tầng lớp tri thức. Khách hàng trả rất nhiều phí đại ngôn, theo kế hoạch thì sẽ chụp tại studio trước rồi chờ đến khi phim chiếu rạp thì tiếp tục tuyên truyền.

Đã lâu Bạch Dương không gặp Chung Việt, chỉ thấy cậu đi Pháp một chuyến mà khí chất càng thêm tao nhã, cũng càng thêm lạnh lùng. Vừa gặp mặt, cảm giác giống như một khối băng trong suốt khiến người ta thanh lọc con mắt.

Chung Việt đứng đó, vẫn đẹp đẽ lạnh lùng như lần nhau bọn họ gặp nhau, Bạch Dương hơi giật mình, không dám đi lên chào hỏi. Cuối cùng vẫn là Chung Việt kéo Bạch Dương vào ngực, cho cậu một cái ôm vững chắc.

"Tiểu Chung, bây giờ cậu đẹp trai kinh thiên động địa luôn." Bạch Dương vùi mặt trong lòng Chung Việt cảm thán.

Chung Việt im lặng cười.

https://thuviensach.vn

Loại công việc như chụp hình trong studio này, với bọn họ mà nói thì chẳng tốn chút sức lực động một ngón tay, quả thực dễ dàng giống như được nghỉ ngơi vậy. Bọn họ vừa quay chụp vừa nhàn nhã nói chuyện phiếm.

Thợ chụp rất thích trạng thái thoải mái nhẹ nhàng như vậy cho nên không cấm hai người nói chuyện, chỉ chuyên chú nhìn hai thanh niên xinh đẹp đang trò chuyện vui vẻ trên màn hình.

Tùy ý làm ra một cử chỉ động tác cũng giống như một bức tranh.

"Cậu về đã gặp Lý tổng chưa?"

Chung Việt nhìn thợ chụp ảnh, khẽ lắc đầu, "Có điện thoại là tôi qua đây luôn."

Rõ ràng cậu chẳng hề phóng điện mà mái tóc đen dài giống như thác đổ kia lại như một tia chớp màu đen, thợ chụp ảnh thấy mình bùng nổ rồi.

Bạch Dương hơi ngạc nhiên: "Không đi gặp anh ta à?"

Chung Việt cười như không cười, nhếch môi nói: "Không cần."

".....Cậu không muốn gặp Lý tổng?"

"Không cần." Chung Việt nặng nề lặp lại.

Bạch Dương nhìn khuôn mặt nghiêng của Chung Việt, lòng thầm dâng lên cảm giác xa lạ. Chung Việt ở Pháp mấy tháng, khí chất thêm một chút lạnh lẽo không nói nên lời, như thể một thanh bảo kiếm bị che phủ bao lâu bỗng rút ra khỏi vỏ.

Chung Việt đã mất đi thứ gì đó, đó là thứ mà trước nay cậu chưa từng thay đổi: sự ỷ lại mãnh liệt vào Lý Niệm. Mà hiện tại, đối với cậu mà nói,

https://thuviensach.vn

Lý Niệm không hề quan trọng, cậu đã không còn khát cầu, không cần thiết, không quan tâm.

Bạch Dương không biết điều này rốt cuộc là tốt hay không tốt.

Cậu còn đang mải nghĩ, Chung Việt bỗng cầm lấy tay cậu đặt bên môi. Bạch Dương hoảng sợ, đảo mắt nhìn thợ chụp ảnh đấm ngực giậm chân giơ tay like, lại nhìn Chung Việt, hóa ra Chung Việt đeo vào tay cậu trang sức vòng tay của thương hiệu.

Bạch Dương đành nhịn, ngồi trên thảm mặc cho Chung Việt nắm tay.

Thầy giáo bên Pháp đáng sợ thật, Bạch Dương thầm nghĩ, mới bao lâu mà Chung Việt đã bị tẩy não rồi à?

Chụp hình hoàn tất, Chung Việt lại vội vã rời đi.

Suốt tháng Bảy, Bạch Dương rất nhàn rỗi, Lý Niệm sợ cậu mệt mỏi quá độ nên cho cậu nghỉ ngơi. Bạch Dương cần dự trữ sức lực để nghênh đón một mùa thu bận rộn.

Mùa thu sẽ có rất nhiều đợt tuyên truyền chờ cậu tham gia, đến lúc ấy còn phải tham gia tiết mục giải trí và phỏng vấn. Bạch Dương nhìn lịch trình làm việc tháng Bảy của mình, một đồng cỏ bao la bát ngát tự do hoang vắng. Lại ngó sang tháng Tám, như thể viết một dòng lớn: làm trâu làm ngựa.

Lúc nên vui chơi thì cứ vui chơi, dù sao tháng Tám còn chưa đến mà!

Cậu và Thế An lén chạy tới Hạ Quan ăn tôm hùm đất, họ không dám ngồi bên ngoài, ngồi trong phòng mà ăn.

Việc làm ăn của bà chủ ngày càng phát đạt, trước kia quán này còn chưa có phòng riêng mà bây giờ có thể kiêu ngạo được rồi, xây hai nhã gian

https://thuviensach.vn

ngay mặt tiền.

Cuộc sống là vậy, sẽ càng lúc càng tốt đẹp hơn.

Bà chủ nhận ra cậu, bà kích động nói: "Con gái tôi thích cậu lắm, tôi bảo với nó là cậu hay đến tiệm mình ăn tôm hùm, nó không chịu tin!"

Bạch Dương chu cái miệng đầy dầu mỡ: "Phải tin chứ! Tôm hùm của bác xứng bá Hạ Quan!"

Cậu ký tên cho bà chủ nhưng không thể chụp ảnh. Lý Niệm đã quy định từ lâu, không phải event thì không được chụp ảnh chung.

Bà chủ đã vô cùng hài lòng rồi, "Cảm ơn cảm ơn, con gái tôi chắc chắn sẽ vui lắm." Bà nhìn Thế An, tế nhị nở nụ cười: "Rảnh rỗi thì dẫn bạn đến ăn nhé."

Mà Bạch Dương và Thế An đều biết, có lẽ rất lâu nữa bọn họ sẽ không được tới đây. Thanh danh là gánh nặng, bầu trời của bọn họ là nơi chót vót những tầng mây, luôn phải bỏ lại những khói lửa nhân gian đã từng là quen thuộc.

Những ngày nghỉ không dài này, Bạch Dương sống rất vô kỷ luật, mỗi ngày hết ăn lại ngủ, sống như chó như lợn.

Thế An sờ hai bên xương quai xanh mảnh khảnh của Bạch Dương, "Sao ngày nào cũng ăn mà không thấy thịt, em muốn ăn gì?"

"Muốn ăn anh." Bạch Dương mặt dày đáp.

Thế An thấp giọng cười, thuận tay sờ xuống. Bạch Dương gầy thật, nhưng dưới eo bụng lại có hai khối cơ bụng rõ ràng xinh đẹp, cách lớp quần áo mà sờ vào, giống như sờ lên đóa hoa chạm trổ trên một món đồ gốm sứ.

https://thuviensach.vn

"Buổi tối đút em." Hắn nói.

Phòng ngủ của Bạch Dương rất trống trải. Cả bức tường đón nắng mặt trời được thiết kế một chiếc cửa sổ kéo thật lớn, Bạch Dương sửa lại phía dưới cửa sổ thành giường lười nhỏ, còn lót một lớp đệm lông mềm thật dày, phía trên để đầy đồ ăn vặt và thú bông Kotori, thêm hai chiếc đệm dựa, nơi này chính là chuồng lợn của Bạch Dương.

Dưới cửa sổ, Thế An đặt thêm một chiếc bàn, hắn đọc sách viết chữ, Bạch Dương ghé vào cửa sổ vừa ăn vặt vừa nhìn hắn. Tháng Bảy thường có mưa rào sấm chớp, bọn họ kéo rèm cửa vào, chỉ mở đèn bàn, giữa ban ngày lại có bầu không khí vũ dạ thiêm hương thật kiều diễm.

"Kim Thế An, làm thế nào mà anh quen Thẩm Bạch Lộ và An Thế Tĩnh vậy?" Bạch Dương nhai kẹo hỏi hắn, "Em thấy thật đáng tiếc cho bọn họ."

Thế An nghe vậy thì giật mình, đảo mắt nhìn chỗ khác, "Bạn bè quen qua yến tiệc, tôi quen với An tiên sinh hơn, còn Thẩm Bạch Lộ....chỉ là từng nhìn thấy."

"Cậu ấy đẹp không?"

"Sao lại hỏi vậy?"

"Anh nhất định là ấn tượng sâu sắc với cậu ấy, viết sinh động thế mà." Bạch Dương dựa đầu vào tấm rèm nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, "An Thế Tĩnh thường nói chuyện với anh về cậu ấy à?"

Thế An hơi ngỡ ngàng, cũng không biết nên trả lời thế nào.

"Người cũng đâu còn nữa, bọn họ không có duyên phận." Hồi lâu sau hắn mới buồn bã nói.

https://thuviensach.vn

"Em hy vọng cuối cùng bọn họ có thể gặp lại nhau rồi nói chuyện cho rõ ràng." Bạch Dương nói: "Anh cũng đâu biết sau đó bọn họ thế nào, có khi ở bên nhau thật thì sao?"

"Không đâu." Thế An quả quyết nói, "Điều đó là không thể."

Bạch Dương khó hiểu nhìn hắn, "Vì sao không, bọn họ rõ ràng thích nhau mà, chỉ là không nói ra thôi."

Nói xong, cậu năn nỉ Thế An, "Kim gia gia, Kim Thế An, cầu xin anh đó, viết phần hai đi, để cho bọn họ được ở bên nhau đi, em đóng phim mà sốt ruột muốn chết. Có một chuyện đơn giản thôi mà hai người đó cứ xoắn xuýt rối rắm cả một đời."

Thế An nghe giọng điệu làm nũng phạm quy của cậu, chỉ cảm thấy lòng đau như bị kim châm, sự sợ hãi chưa từng thấy như những con mãng xà đang trườn trong lòng hắn.

Bạch Dương thật sự rất đơn thuần, cậu chỉ cách chân tướng một lớp giấy mỏng manh, nhưng cậu sẽ không bao giờ nghĩ như vậy.

Không đâu, Bạch Dương vĩnh viễn sẽ không biết.

Không ai biết rằng, Thế An đã không thể khống chế lòng mình như thế nào, trong lúc viết kịch bản, hắn đã dần dần viết Thẩm Bạch Lộ thành Bạch Dương. Tơ tình vương vấn, sinh tử khó quên, một câu nói chỉ cả hai người, sinh tử khó quên chính là Lộ Sinh, tơ tình vương vấn lại là Bạch Dương.

Cả cõi lòng hắn tràn ngập bóng hình của Bạch Dương, mà rõ ràng như vậy là đã phụ lòng Lộ Sinh.

Thẩm Bạch Lộ trong Tần Hoài mộng, nửa hoạt bát hồn nhiên chính là Bạch Dương, phần ai oán u sầu mới là Lộ Sinh. Hắn không thể ngăn lòng

https://thuviensach.vn

mình yêu một nửa Bạch Dương đó, dục vọng chiếm hữu trong hắn đã khiến hắn đem chính mình viết vào An Thế Tĩnh.

Nhân vật đã phân liệt. Thế An không rõ rốt cuộc là bút lực của hắn không đủ, hay là Bạch Dương diễn quá tốt, hai nửa của một nhân vật lại dung hòa chặt chẽ, ngay cả Trương Huệ Thông và Thiện Khải Từ cũng không có ý kiến.

Rất nhiều thứ, hắn muốn giải thích với Bạch Dương, nói tất cả mọi chuyện ra ---- Nhưng phải giải thích thế nào đây? Hắn liệu có thể nói một cách không thẹn với lòng rằng từ đầu tới cuối chưa từng có một chút tình ý gì với Lộ Sinh sao?

Có thẹn trong lòng, cho nên hắn không dám. Hắn thực sự sợ đánh mất Bạch Dương, cho nên không muốn tổn thương cậu.

Hắn đã muốn quên đi quá khứ. Đúng vậy, quên đi.

Hắn của quá khứ đã chết rồi, Lộ Sinh cũng đã chết. Câu chuyện của bọn họ sẽ không có hồi kết, vĩnh viễn không có. Hắn đã sớm có tình yêu cả đời của mình, chỉ cầu mong câu chuyện của Bạch Lộ và Thế Tĩnh cùng với phong nguyệt dân quốc hãy vùi lấp với thời gian.

Thế An đành đem những mối sầu không thể nói ra ấy biến thành lời ghen tuông nửa thật nửa giả, "Em còn muốn phần hai? Muốn tiếp tục thân thiết với người ta?"

Bạch Dương không nghĩ Kim gia gia của cậu lại quanh co lòng vòng ăn giấm, cậu xấu hổ nói: "Em chỉ cảm thấy tiếc cho Thẩm Bạch Lộ thôi. Viết đi mà, sẽ nổi đó."

"Nếu viết hắn ra thì lại rập khuôn rồi. Đạo diễn Trương cũng đồng ý với tôi, không viết hắn ra mới hay."

https://thuviensach.vn

"Không phải đâu, đạo diễn Trương cũng muốn quay phần hai mà." Bạch Dương chu môi, "Anh không đồng ý, em đi xin đạo diễn Trương với Thiện lão."

Thế An rốt cuộc không thể chịu đựng được khi nghe cậu nói vậy, hắn không thể chịu được khi Bạch Dương năn nỉ hắn viết ra một kết cục mà mình và Lộ Sinh ở bên nhau. Hắn không nghe nổi nữa, bèn đứng lên ấn Bạch Dương xuống giường nhỏ.

".....Em đúng là không nghe lời."

Bạch Dương bị đè xuống nên không nhìn thấy mặt hắn, thuận thế lăn ra giường, "Nhưng mà anh vẫn thích em mà."

Thế An không có kiên nhẫn nghe cậu làm nũng, hắn thuận tay lấy chiếc cà vạt mà Bạch Dương để bên cạnh, bịt kín mắt cậu.

"....."

Bạch Dương choáng, sao Kim Thế An lại đột nhiên muốn chơi bịt mắt play vậy.

Ngoài cửa sổ là tiếng sấm chớp đì đùng, tiếng mưa xối xả, đan xen hòa lẫn vào nhau trong cơn mưa hè.

Thế An bịt mắt cậu lại, vội vã cởi quần áo Bạch Dương. Cậu bị sự thô bạo của hắn dọa sợ, lại cảm thấy kích thích khó nói thành lời.

Cậu bị cởi sạch, quỳ trên giường nhỏ như một con mèo đang run rẩy, hai tay không biết đặt đâu, đồ ăn vặt rơi vãi tán loạn. Thế An cắn vào cổ cậu, cắn lên tấm lưng như tuyết trắng, rất nhanh đã để lại những vết đỏ hồng lộn xộn.

Kim Thế An thật biết cách chơi, Bạch Dương thầm nghĩ, thích quá.

https://thuviensach.vn

Chẳng được bao lâu cậu đã phải xin tha.

Môi Thế An hôn lên lưng cậu, tay thì vuốt ve hạ thân cậu một cách không hề dịu dàng. Bạch Dương cố nhịn không kêu, vặn vẹo thân thể, cậu không biết vì sao Thế An không tiến vào, hắn chỉ sờ thôi cậu cũng sắp bắn luôn rồi.

Bạch Dương đành thút thít cầu xin: "Không bôi trơn cũng được, tiến vào đi..... em sắp bắn."

Thế An không nhượng bộ, tay vẫn duy trì động tác, "Dương Dương, có một số việc, không nghe, không nhìn, không biết, sẽ tốt hơn nhiều."

Giọng nói của hắn vừa trầm vừa khàn, giống như một sự mê hoặc lừa mình dối người nào đó.

Bạch Dương không hiểu ý hắn, trước mắt chỉ toàn một màu đen, thân thể cậu căng lên, ý thức trống rỗng, cậu chưa từng bắn trong tay Thế An như vậy, cảm giác vừa lo sợ nghi hoặc lại phấn khích run rẩy.

Thế An lấy dịch thể cậu vừa bắn ra bôi xuống hậu huyệt Bạch Dương, đột nhiên cắm vào.

Bạch Dương đột ngột bị đâm xuyên như vậy, cậu thấp giọng thét lên.

"Nhẹ một chút...."

"Rất đau?" Thế An giữ thắt lưng cậu, "Nhưng tôi không nhịn được nữa."

Hắn thật sự không nhịn được, hắn không kiềm chế được khi nhìn dáng vẻ trông mong của Bạch Dương khi nhắc về bất kỳ ai khác, cũng không nhịn được nghĩ đến khi Bạch Dương biết được chân tướng thì sẽ thế nào. Hắn không thể mất cậu, bất cứ lúc nào hắn cũng khát khao muốn giữ lấy Bạch Dương.

https://thuviensach.vn

Hắn biết hiện tại mình rất thô bạo, nhưng Bạch Dương sẽ không từ chối.

Bạch Dương đang rên rỉ dưới đũng quần hắn, việc đó càng làm hắn thấy hưng phấn. hắn thích nghe tất cả mọi âm thanh của cậu, bao gồm cả âm thanh khi cậu bị hắn đâm chọc. Mỗi lần hắn chuyển động, Bạch Dương đều muốn quay đầu lại đòi hôn, hắn cũng đã hạ xuống vô số nụ hôn bạo ngược trên khuôn mặt thuần khiết bị bịt mắt hai mắt của cậu.

Miệng Bạch Dương còn lưu lại vị kẹo ngọt, hắn hôn cậu đến mức không khép miệng lại được, phía dưới cũng không thể khép chân.

Âm thanh của Bạch Dương chuyển từ tiếng khóc thút thít nức nở dần biến thành tiếng rên rỉ đầy phóng đãng. Dù hắn có đối xử với cậu thế nào, cậu đều vui vẻ mà đón nhận, phía dưới cũng vui vẻ đón nhận. Bạch Dương run rẩy, cất tiếng rên rỉ đứt quãng cầu xin hắn: "Kim Thế An.....xin anh..... để em quay lại."

Thế An vẫn mạnh mẽ ấn cậu xuống, hạ thân không hề lưu tình đâm chọc, "Em phải nghe lời."

Dù cậu đã bị che mắt, hắn vẫn không dám đối mặt, hắn biết khuôn mặt mình đang mang những mối lo âu và khó xử thế nào.

"Em muốn ôm anh." Bạch Dương đã sắp bị đâm tới xụi lơ, nói một câu cũng tốn hết sức.

Cậu vậy mà vẫn còn sức lực đi trêu ghẹo chút lý trí còn sót lại của hắn.

Thế An cười khổ, hắn buông cái tay đang giam cầm Bạch Dương ra, vẫn duy trì trạng thái kết hợp dính nhớp, để Bạch Dương xoay người lại.

Thế An cúi đầu nhìn khuôn mặt cậu, giống như mang theo sự thỏa mãn và ỷ lại không thể hình dung, một khuôn mặt đơn thuần đến thế, cố tình lại nhuộm đỏ một màu tình dục.

https://thuviensach.vn

Hôm nay lý trí của Thế An đã hoàn toàn báo hỏng, hắn giữ chặt eo Bạch Dương, như ăn tươi nuốt sống mà hôn cắn cậu, chìm đắm say mê mà tiếp tục cắm rút.

- ----------

Kim tiên sinh, ngài sẽ ăn quả đắng vì không chịu nói rõ ràng cho Bạch Dương đếy 🐧

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 74: Chí Ái

Edit: Dờ

Tốc độ của phía thương hiệu vô cùng nhanh, Bạch Dương đi ngang qua Tân Nhai Khẩu đã thấy quảng cáo bao trùm khắp bên ngoài mấy tòa nhà trung tâm thương mại.

Lúc cậu nhìn thấy quảng cáo cũng là lúc các khu trung tâm thương mại ở khắp Bắc - Thượng - Quảng đồng loạt tuyên truyền.

Quảng cáo này rất trầm lặng và tao nhã, trên màn hình là hai thanh niên xinh đẹp ngồi giữa rất nhiều hoa tươi và trang sức, một nằm một ngồi, trên khóe môi đều là ý cười như có như không tỏa ra sức hấp dẫn.

Người ngồi dựa vào hoa là Chung Việt, giống như một con báo yên lặng, mà Bạch Dương nằm dựa vào đầu gối Chung Việt, tựa như môt con mèo đầy ngạo mạn. Đôi mắt của hai người đều lộ ra vẻ sắc bén sáng tỏ như ưng, là một vẻ quyến rũ thuộc loại phong cách khác.

Mọi người đi ra phố đều phải ngẩng đầu lên ngắm nhìn, lòng thầm cảm thấy run rẩy chấn động.

Bạch Dương nhìn mà cũng phải choáng, "Trời má, mình đẹp trai thế này á."

Cậu nhớ lúc trước cậu và Chung Việt chụp bìa tạp chí còn phải cần đến thợ chụp hướng dẫn, cậu chỉ thường ngây ngô cười với ống kính, rồi lại nhớ đến mấy tấm ảnh Lý Niệm chụp đăng weibo.

https://thuviensach.vn

Thời gian trôi qua thật nhanh, bọn họ không còn là những tân binh ngày nào còn hát vang "Ngày mai xuân đến", cả hai đều không nghĩ mình sẽ trở thành như bây giờ.

Đợt quảng cáo này như một quả bom giáng xuống đầu fan. Nhóm fan Chung Bạch đã nản lòng từ lâu, nay thấy tấm hình quảng cáo ấy mà không khỏi rơi lệ, ai nấy đều tỏ vẻ chết cũng không tiếc, có thể đem theo bát đường này vào quan tài an táng rồi.

Nhóm fan ngấn lệ viết rất nhiều bài đăng weibo, lại điên cuồng spam hashtag trên Lofter, chiếm cứ topic đầu ở Tieba. Ở một góc trời mộng tưởng của các cô mà Bạch Dương không biết, nhóm fan đã luôn ghi lại quá trình trưởng thành và thay đổi của hai cậu.

Các cô gái đặt tấm hình Bạch Dương tựa vào vai Chung Việt mà ngủ ở trang thứ nhất. Khi đó hai cậu vẫn chưa có tác phẩm của riêng mình, lúc ấy cả hai còn ngây ngô và hồn nhiên, Chung Việt còn ôm đàn guitar, vẻ mặt đầy sự do dự và cẩn trọng.

Ngựa trắng lướt qua tháng năm, cái thời đại ngây ngô ấy của bọn họ sẽ không quay về, nhưng vĩnh viễn vẫn còn in trong trí nhớ của rất nhiều người.

Fan Khương Bạch bỗng nhiên thấy ghen tị, nhưng các cô lười đi cãi nhau, trong mắt các cô thì Chung Bạch đã là chuyện của ngày hôm qua, không cần gây chiến. Các cô chìm đắm trong sáng tác, không hỏi thế sự, im lặng chờ điện ảnh ra rạp.

Các cô oán hận nghĩ, chờ phim điện ảnh được công chiếu, lúc đó Khương Bạch sẽ càn quét bát hoang, xem ai còn dám thả rắm ở giang sơn của trẫm!

Thế An xem báo, thấy chủ tịch ủy nhiệm mới của Hải Long vậy mà lại là Hứa Chi Liễu.

https://thuviensach.vn

Đời người đúng là biến đổi vô thường, lúc trước Hứa Chi Liễu muốn làm trợ thủ dưới trướng hắn, cùng hắn về nước, giữa lúc ấy đã làm ra rất nhiều chuyện khó xử, hắn cảm thấy cậu ta hết thuốc chữa rồi.

Nhưng không phải ai cũng giống Lý Kim, hoàn toàn mất đi lương tâm. Từ đáy lòng, Hứa Chi Liễu vẫn còn ý tốt, ghen tị và ảo tưởng của cậu, với Thế An mà nói thì hoàn toàn đáng được tha thứ. Hứa Chi Liễu trả giá một chút lương tâm ấy, cuối cùng đổi lại được hồi báo mà chính cậu ta cũng không ngờ được.

Thế An không biết Vương Tĩnh Lâm có biết mối quan hệ giữa Hứa Chi Liễu với Tô Lạc Phong không, nếu Vương Tĩnh Lâm biết, vậy thì chuyện này thực sự đáng suy ngẫm. Người đàn bà nhiều thủ đoạn này, dùng người cũng thật là xảo quyệt, không biết ở dưới trướng Kim Hải Long, Tô Lạc Phong có nỡ lòng đối chọi với Hứa Chi Liễu hay không.

Thế nào cũng được, đó đã là chuyện cũ, không liên quan gì đến Thế An và Bạch Dương.

Thế An mong rằng mối thiện duyên ấy có thể giữ lại thành hạt giống của Hứa Chi Liễu, khiến nó mọc rễ nảy mầm.

Hắn thầm nghĩ, mắt thì nhìn Bạch Dương nằm bên cạnh. Cậu đang đeo tai nghe để nghe nhạc, thấy Thế An nhìn mình thì một bên tháo tai nghe ra.

"Tiểu Chung phối nhạc cho Tần Hoài mộng, chưa có ca từ, nhưng mà nghe hay lắm."Bạch Dương hơi xuất thần, "Nghe thật đau lòng."

Trước khi đi, Chung Việt đưa đoạn nhạc gốc chưa công bố này cho cậu.

Bạch Dương từng nghĩ Chung Việt sẽ hết hy vọng với Lý Niệm, Tiểu Chung đã sớm bỏ cuộc, hết hy vọng mới là lựa chọn chính xác nhất.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm là một người đại diện vĩ đại, nhưng không phải là một người tình tốt. Chuyên môn của anh xuất sắc bao nhiêu thì chuyện tình cảm anh đáng giận bấy nhiêu. Bạch Dương đã không còn oán giận Lý Niệm nghiêm khắc, thậm chí cậu còn cảm kích vì anh đã cố gắng hết sức vì mình và Chung Việt, nhưng cậu không thể tha thứ cho anh vì đã lợi dụng Chung Việt.

Mà Chung Việt để lại đoạn nhạc này, khiến cậu nghe ra được một chút cảm giác gì đó như thể vẫn chưa buông xuống được.

Cậu không biết đoạn nhạc này là viết về Thẩm Bạch Lộ và An Thế Tĩnh hay viết về chính câu chuyện của Chung Việt. Lý Niệm lừa gạt Chung Việt, Thế Tĩnh cũng từng lừa dối Bạch Lộ, nhưng tình yêu mà, không phải bởi vì tổn thương mà có thể buông tay.

Bạch Dương kinh ngạc nhìn Thế An, bỗng nhiên cậu nghĩ, nếu có một ngày Kim Thế An lừa dối cậu, cậu sẽ thế nào?

Có lẽ cậu cũng không buông tay được.

Thế An cầm một bên tai nghe, thấy cậu đang thất thần thì kéo Bạch Dương vào lòng.

"Xuân đơm mầm, thu trĩu hạt, Chung Việt làm rất tốt."

Hắn nhận ra vẻ mặt khác thường của Bạch Dương, nhưng vẫn là không dám nói rõ ra.

Sắc thu như son phấn điểm trang, vô số nhưng ánh nắng trong veo chiếu vào lưng bọn họ như gấm vóc rực rỡ, giống như ánh nắng thu vào thuở ban đầu gặp mặt.

Đúng vậy, xuân đơm mầm, thu trĩu hạt. Mùa thu này, bọn họ đã chào đón vụ mùa thu hoạch.

https://thuviensach.vn

Tháng Chín, "Tần Hoài mộng" ra trận tại Liên hoan phim Venezia, thu hoạch được giải thưởng phim cống hiến xuất sắc nhất cho nền điện ảnh, Thẩm Bạch Lộ cũng được ban giám khảo đánh giá cao, Bạch Dương cũng nhờ vai diễn này mà được đề cử hạng mục nam diễn viên xuất sắc nhất.

Trương Huệ Thông cảm thấy thật ngoài dự đoán, Tần Hoài mộng đoạt giải phim điện ảnh xuất sắc nhất là điều trong dự kiến, bởi vì nó vừa đúng với khẩu vị của nước ngoài. Nhưng Bạch Dương có thể đi trước Khương Duệ Quân một bước, được đề cử ở một trong ba liên hoan phim lớn nhất châu Âu, ông thực sự kinh ngạc.

Cẩn thận ngẫm lại, nền điện ảnh châu Âu tôn sùng kỹ năng xuất thần, bọn họ muốn vai diễn và diễn viên như hòa quyện vào nhau, diễn viên từ đâu tới thì nên thể hiện ra đặc sắc ở quê hương mình ---- So với kỹ năng biểu diễn Tây hóa mà Khương Duệ Quân học trong học viện, diễn xuất của Bạch Dương càng phong phú cảm xúc và cái tình của phương Đông, đạt được đến tiêu chuẩn của giải Sư Tử Vàng, thậm chí vượt qua Khương Duệ Quân, điều đó không hoàn toàn là may mắn.

Giải ảnh đế thuộc về một diễn viên người Pháp, nhưng được đề cử cũng là một niềm vinh dự rất lớn. Tại thành phố của các kênh đào từng đem lại vinh quang cho vô số những diễn viên mới này, Bạch Dương được trải nghiệm tư thái khi người mới xưng vương, áo gấm về nhà.

"Tần Hoài mộng" lại ra trận một lần nữa. Tháng Mười một, giải Kim Mã đã mang lại vinh quang cao quý nhất cho bộ phim điện ảnh chế tác lớn nhất quốc nội này. Hai vị nam diễn viên chính đều cùng được đề cử ảnh đế. Trong danh sách giải thưởng của giải Kim Mã, nội dung xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, nhạc phim xuất sắc nhất, tạo hình đẹp nhất và vô số những hạng mục chói lóa khác đều viết ba chữ "Tần Hoài mộng".

Xứng đáng mà không thẹn với lòng, không thẹn với gần một năm hao tâm tổn sức bao nước mắt và tâm huyết, không thẹn với những gì bọn họ đã

https://thuviensach.vn

trả giá vì bộ phim này.

Trước khi Trương Huệ Thông xuất phát đi Đài Bắc, ông rơi lệ cảm thán: "Tôi làm nghề này đã rất nhiều cái mười năm, đã từng đề bạt vô số ảnh đế ảnh hậu, nhưng hai người mới cùng được đề cử ảnh đế là chuyện chưa từng xảy ra." Ông nắm tay Khương Duệ Quân và Bạch Dương, "Ba liên hoan phim lớn của châu Âu, họ có lẽ vẫn chưa có cái nhìn toàn diện về nền điện ảnh Trung Quốc, mà Tiểu Bạch lại được đề cử ở giải Sư Tử Vàng là điều tôi hoàn toàn không dám nghĩ đến ---- Nhưng với giải Kim Mã này, nếu nhất định phải chọn một trong hai, vậy thì ai trong hai cậu được giải, đều là vinh quang."

Tài năng và sự nỗ lực của họ, đạo diễn đều nhìn thấy.

Có vẻ như mấy liên hoan phim tư tưởng lớn gặp nhau, Bạch Dương lại được Kim Mã đội cho vòng nguyệt quế diễn viên mới xuất sắc nhất.

Trước khi nhận được giải này, Bạch Dương đã tốn hết nước mắt ở liên hoan phim Venezia nên bây giờ cậu đã có thể bình tĩnh đứng trên sân khấu Trung Sơn Đường của Đài Bắc mà phát biểu: "Cảm ơn cha mẹ tôi, người đại diện của tôi, cùng với đạo diễn Trương Huệ Thông, cảm ơn tất cả những người bạn đã ủng hộ tôi suốt chặng đường."

Sau đó, cậu hướng về phía Kim Thế An - trước đó đã nhận giải biên kịch xuất sắc nhất, cậu nói giống như hắn đã nói: "Cảm ơn người tôi yêu nhất, không có anh, sẽ chẳng có tất cả."

Dưới sân khấu là một biển ánh sáng như sao lóng lánh, Bạch Dương cố gắng tìm thấy ánh mắt Thế An giữa biển sao ấy.

Cậu tìm thấy rồi, bởi vì Thế An đã mỉm cười nhìn cậu.

Kim Thế An giống như đang phát sáng vậy, Bạch Dương thầm nghĩ, hắn ngồi ở đó, dường như có thể soi rọi hết thảy, giống như vầng trăng sáng xua

https://thuviensach.vn

tan đi tất cả bóng tối xung quanh. Bạch Dương thậm chí còn thấy được những người ngồi bên cạnh hắn, Trương Huệ Thông, Khương Duệ Quân, người Pháp kia, và cả Chung Việt.

Hóa ra thế gian thực sự có duyên phận, bọn họ đã hạnh phúc nhường nào khi có thể gặp nhau, tạo nên sự liên kết ngày hôm nay.

Bạch Dương xuống sân khấu, không hề cố kỵ mà nhào vào lòng vầng trăng của cậu, Trương Huệ Thông nhanh tay lẹ mắt, cũng bổ qua ôm cùng.

Tất cả mọi người đều nhào lên ôm nhau, giống như tất cả đều đoạt giải ảnh đế vậy.

Mà giải ảnh đế thì luôn là tiết mục đắc sắc sau cùng, rốt cuộc cũng được công bố ngay trước giải ảnh hậu.

Người dẫn chương trình đùa giỡn rất nhiều với khán giả, nhử mồi đủ kiểu rồi mới xé phong thư bí mật kia ra.

Bạch Dương thừa nhận, giây phút ấy cậu thật sự hy vọng giải Kim Mã sẽ có song ảnh đế, cậu hy vọng mình có thể đoạt giải, cũng hy vọng Khương Duệ Quân đoạt giải. Tuy cậu biết rằng ở giải thưởng được giới điện ảnh Trung Quốc tôn sùng nhất này, gần như chưa bao giờ xuất hiện song ảnh đế. Lần tổ chức lần thứ 46, giải Kim Mã từng có song ảnh đế nhưng sau đó tranh cãi rất nhiều, từ ấy về sau Kim Mã không còn song vương sánh vai, chỉ có quyết một trận thành bại.

Năm ấy Trương Quốc Vinh cũng từng được đề cử Kim Mã, nhưng lại chưa bao giờ đoạt giải, dù vậy cũng không thể che giấu được vinh quang của cuộc đời anh.

Bất kể là ai đoạt giải thì đều xứng đáng, đáng được chúc mừng.

https://thuviensach.vn

Mà người dẫn chương trình rốt cuộc cũng chịu công bố: "Giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Kim Mã năm nay --- người sắm vai An Thế Tĩnh trong Tần Hoài mộng, Khương Duệ Quân! Chúc mừng Duệ Quân! Chúc mừng!"

Bạch Dương thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện ra Khương Duệ Quân đang nắm chặt tay cậu, tay Bạch Dương đã tê rần.

Cậu chẳng hề thấy hụt hẫng, được đề cử nghĩa là được công nhận. Một ngày nào đó, cậu cũng sẽ bước lên sân khấu nhận giải ảnh đế.

Khương Duệ Quân quay đầu lại nhìn cậu thật sâu. Cậu ta vẫn cứ duy trì trạng thái vừa nhìn Bạch Dương vừa bước lên sân khấu, lễ phép lịch sự đọc xong lời cảm ơn, lễ phép lịch sự mà tỏ ra phấn khích.

Tất cả máy quay đều ghi được một khoảnh khắc chợt lóe của Khương Duệ Quân, là ra uy sao? Hay là bày tỏ? Các phóng viên hận ống kính của mình không thể vươn xa một vạn thước, mới có thể chụp lại được khoảnh khắc vi diệu ấy.

Trong tiếng vỗ tay như sấm, Khương Duệ Quân xuống sân khấu đi về phía Bạch Dương, tràng vỗ tay này không chỉ dành cho một ảnh đế trẻ tuổi vừa ra đời, mà còn dành cho "Tần Hoài mộng" vì đã dám vượt qua những lề thói xưa, dành cho dũng khí đập cũ xây mới.

Dám đánh giá người mới, theo đuổi nghệ thuật thuần túy, đây cũng là tiêu chí nhất quán của Kim Mã.

Bạch Dương nhìn cậu ta chầm chậm bước tới, cũng vui vẻ vỗ tay chúc mừng.

Mà Khương Duệ Quân đứng trước mặt cậu, rất nhiều micro vươn tới, Khương Duệ Quân trầm ngâm hồi lâu mới thả cúp Kim Mã sáng lóng lánh vào ngực Bạch Dương.

https://thuviensach.vn

"Tơ tình vương vấn, sinh tử khó quên. Dành cho người tôi yêu nhất." Cậu ta nói.

Sau đó mạnh mẽ kéo Bạch Dương vào ngực.

Ống kính máy ảnh chớp tắt như mưa lớn thác đổ, ghi lại khoảnh khắc khiến người ta phải suy ngẫm của hai người mới này, vòng giải trí rất hiếm có những cảm tình trân trọng lẫn nhau đến thế. Cho dù là đang giỡn chơi thì cũng chưa từng có ai lại đem cúp tặng cho người khác như vậy.

Bạch Dương ôm cúp Kim Mã, nhất thời hơi kinh ngạc. Trước mắt bao nhiêu người, cậu không tiện đẩy Khương Duệ Quân ra ngay, đành đằng đẵng chờ Khương Duệ Quân buông cậu ra.

Đối với cậu, Khương Duệ Quân vừa là thầy vừa là bạn, là một trong những người bạn thật lòng ít ỏi của cậu trong giới giải trí này. Bạch Dương thầm nghĩ, có lẽ cậu ta nhập diễn quá rồi, qua một thời gian sẽ thoát ra được thôi.

Tần Hoài mộng viết rất xuất sắc, ngay cả chính cậu cũng chẳng thể thoát vai nhanh chóng được, bọn họ đều giống nhau, tập trung tất cả cảm xúc thật của mình, cho nên mới được công nhận.

Khương Duệ Quân ôm cậu chừng một phút.

Trong nháy mắt, Bạch Dương thậm chí thấy hơi cảm động, nhịp tim của Khương Duệ Quân đập thật vội vàng, từng hồi từng hồi chấn động ngực Bạch Dương, bọn họ quả thực không dễ dàng. Cậu thảng thốt nghĩ, nếu giờ khắc này thuộc về Thế Tĩnh và Bạch Lộ thì tốt biết bao.

Cậu nghĩ vậy, thế là lệ nóng doanh tròng ôm lại Khương Duệ Quân.

Có lẽ Khương Duệ Quân không ngờ Bạch Dương sẽ đáp lại, thân thể cứng ngắc, cậu ta cúi đầu nhìn Bạch Dương. Bạch Dương lập tức sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Khương Duệ Quân điên rồi, cậu cảm thấy cậu ta như sắp cúi xuống hôn vậy. Cậu nhìn Khương Duệ Quân thật lâu, cuối cùng buông tay ra.

Bạch Dương thoát thân, nhanh trí thả cúp Kim Mã vào trong tay Kim Thế An, sau đó sung sướng ôm lấy hắn.

Lần này cậu ôm rất mỹ mãn, cậu cũng học theo như đúc, nói với phóng viên một câu: "Tơ tình vương vấn, sinh tử khó quên. Dành cho người tôi yêu nhất."

Vì thế những lời này liền trở nên đa nghĩa, cũng vô tình biến thành tuyên truyền trắng trợn.

Chơi meme cấp bậc thần thánh, tất cả mọi người đều cười phá lên. Người dẫn chương trình đứng trên sân khấu dí dỏm cười đùa: "Chúng ta cùng xem xem biên kịch xuất sắc nhất - Kim tiên sinh sẽ ôm ai tiếp theo đây? Quá đáng tiếc rồi, Tần Hoài mộng không có nữ chính!"

"Ây này, anh thấy vừa rồi Khương Duệ Quân đặt cúp vào ngực Bạch Dương không nè! Phải là một cô gái có size lớn như vậy mới tiếp được nha, cho nên không có nữ chính như vậy đâu!"

Chuyện cười cực mặn, mọi người đều cất tiếng cười to.

Thế An mỉm cười nhìn Khương Duệ Quân, thoải mái đem cúp Kim Mã đẩy cho cậu ta.

Khương Duệ Quân không đề phòng, bị Kim Thế An hùng hổ ôm lấy.

"Tơ tình vương vấn, sinh tử khó quên, dành cho người tôi yêu nhất." Thế An cười như không cười nhìn cậu ta.

Tiếng cười bao trùm toàn bộ hội trường.

https://thuviensach.vn

Khương Duệ Quân bị hắn ôm, cũng thấy hơi xấu hổ, thậm chí là hơi khâm phục.

Chỉ có Trương Huệ Thông ngồi một mình bên cạnh, đạo diễn Trương hơi tủi thân, vì sao mà ông không phải người bọn họ yêu nhất?

- ----------

Bạch Vân Thi: Một chút phổ cập kiến thức có lẽ không cần thiết cho lắm.

Ba liên hoan phim lớn của châu Âu là Berlin của Đức, Cannes của Pháp, Venezia (Venice) của Ý, đây là ba liên hoan phim hạng A có tầm ảnh hưởng quốc tế. Trong tất cả, ba liên hoan phim này có hàm lượng vàng cao nhất, có sức ảnh hưởng như Tam Kim, được đề cử đã là vô cùng khó có được. Ảnh đế Sư Tử Vàng của năm 2015 đúng là một diễn viên người Pháp.

Tam Kim tức là ba giải thưởng điện ảnh lớn của Trung Quốc, gồm Kim Mã, Kim Tượng, Kim Kê. Trong đó Kim Mã có sức ảnh hưởng lớn và sức thuyết phục mạnh nhất. Giải Kim Mã có một chuyện truyền miệng thú vị --- đó là giải ảnh đế Kim Mã cực kỳ ưu tiên những người cung Cự Giải. Qua nhiều lần tổ chức, số lượng ảnh đế cung Cự Giải quả thực đột phá đường chân trời. 52 lần tổ chức, 28 lần ảnh đế cung Cự Giải. Lương Triều Vỹ cũng thuộc cung con cua và cũng vô số lần giành ảnh đế. Đương nhiên, trong thế giới của chúng ta thì còn phải tính thêm cả bạn học Tiểu Khương cũng sinh ngày 29 tháng 6 (Cự Giải) nữa.

Tiện thể nhắc một chút, giải ảnh đế Kim Mã năm 2015 có lẽ sẽ khiến các bạn cười thành tiếng, bởi vì đó là Phùng Tiểu Cương.

- ----------

Dờ: Nhạc Tần Hoài mộng (khoảng phút 18:30, ep 3) trong bản kịch truyền thanh do CV lồng tiếng của Chung Việt viết. Tôi yêu cái tổ kịch có

https://thuviensach.vn

tâm này quá.

https://www.youtube.com/watch?v=_whupvOR_JI

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 75: Ăn Cua

Edit: Dờ

Bọn họ mang theo vinh dự trở về từ Đài Bắc, vừa hạ cánh đã bị một biển người vây quanh. Nhóm fan ra đón thì không cần phải nói, phóng viên truyền thông chờ chực mong ngóng có thể chụp được những hình ảnh đầu tiên khi đoàn phim "Tần Hoài mộng" trở về.

Bọn họ hơi thất vọng, bởi vì Bạch Dương và Khương Duệ Quân không có xuất hiện cùng nhau, Khương Duệ Quân đi ra cửa riêng từ trước, còn Bạch Dương và Thế An cùng Trương Huệ Thông thì đi ra sau.

Bọn họ cũng muốn chụp Chung Việt, cậu từng giành được giải nam phụ xuất sắc nhất của Thiên Long, lại cùng với Anatole lĩnh giải thưởng âm nhạc của Kim Mã, quả thực khiến cho truyền thông được mở rộng tầm mắt. Mới đầu họ còn tưởng trùng tên, cho tới khi khuôn mặt anh tuấn đẹp đẽ của Chung Việt xuất hiện cùng Anatole ở sân khấu Trung Sơn Đường, mọi người mới ngạc nhiên rớt cằm, điên cuồng chụp hình.

Nhưng truyền thông càng thất vọng hơn, vì Chung Việt không về Nam Kinh mà trực tiếp bay đến Bắc Kinh từ Đài Bắc. Anatole còn ở Bắc Kinh một tháng, Chung Việt không muốn bỏ lỡ cơ hội học tập này.

Điều duy nhất an ủi bọn họ là Bạch Dương và Thế An không hề che giấu sự thân mật giữa hai người, tuy rằng ở giữa có lòi ra một Trương Huệ Thông.

https://thuviensach.vn

Các phóng viên hận không thể kéo Trương Huệ Thông sang một bên, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy đạo diễn Trương chướng mắt như thế. Các phóng viên đành phải "vây Ngụy cứu Triệu", vừa không ngừng đặt câu hỏi cho Trương Huệ Thông, vừa mong ông có thể thức thời một chút mà đứng sang bên cạnh.

"Đạo diễn Trương, ngài có thể nhìn vào ống kính không ạ? Có thể chia sẻ một chút về dự tính doanh thu không ạ?"

Trương Huệ Thông là lão hồ ly trong cái giới này rồi, ông biết thừa những phóng viên kia đang nghĩ gì, nhưng ông không muốn Thế An và Bạch Dương quá mức lộ liễu, dù gì một người là đồ tôn tâm can bảo bối của Thiện Khải Từ, một người lại là tướng tài mà ông yêu quý.

Hai người kia không nén nổi tình cảm, ông đã nhìn ra. Còn về Khương Duệ Quân thì ông vẫn còn đang suy xét. Hiện trường của giải Kim Mã vừa khó xử vừa vi diệu, thật sự là hài hước quá đà. Trương Huệ Thông vui vẻ giả ngu, ông đứng vững vàng như núi giữa đôi tình nhân, mỉm cười gật đầu: "Sẽ tổ chức họp báo, không cần vội vàng, không cần vội vàng."

Vội chết chúng tôi rồi, các phóng viên đau đớn nghĩ. Lúc trước, câu nói "kịch bản của tôi sẽ đều viết vì cậu ấy" của Kim Thế An thật sự kinh thiên động địa, bọn họ hận không thể chụp được những bức ảnh cá nhân chỉ có hai người, bây giờ hiếm lắm mới có cơ hội, đạo diễn Trương à, làm việc tốt thì mới sống lâu được chứ!

"Hai cậu cẩn thận một chút, tôi nghe nói hai cậu đang ở bên nhau, bảo trợ lý hoặc là Lý tổng cùng các cậu về nhà đi, bây giờ đừng để người ta nắm được thóp."

Lúc tạm biệt, Trương Huệ Thông thật lòng dặn dò hai người.

Hai người đều không nói, chỉ gật đầu. Trương Huệ Thông có ý tốt, bọn họ hiểu.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cũng chẳng nóng ruột, tương lai còn dài, cậu chưa giành được ảnh đế nhưng chắc chắc sẽ có một ngày như vậy. Đây không phải là sự tự tin mù quáng, cậu rất hiểu bản thân có thể làm gì.

Từng bước đi hướng tới tương lai đều là những viên đá tảng vững chắc không thể đập vỡ đã xây dựng nên tình yêu của cậu. Bây giờ mọi người chỉ dám đoán mò về chuyện của cậu mà không hề nói hai người là quan hệ bao dưỡng đáng xấu hổ nữa.

Đây là một khởi đầu tốt.

Cách Trương Huệ Thông, Bạch Dương và Thế An cùng dịu dàng nhìn nhau. Người đời còn đó, có lẽ bọn họ vẫn chưa thể quang minh chính đại mà nắm tay hoặc ôm hôn, nhưng không có chuyện gì có thể chia tách được hai người.

Hiển nhiên, sự phán đoán của Bạch Dương có lẽ hơi sai lệch.

Cậu quá đánh giá thấp bản thân mình.

Bạch Dương cảm thấy cậu không giành được ảnh đế, vậy thì những giải thưởng kia của cậu cũng không đáng nhắc tới. Nhưng truyền thông sắc bén sẽ không bởi vì một cái giải Kim Mã mà bỏ lỡ châu ngọc ---- Được đề cử ở liên hoan phim châu Âu, hai giải diễn viên mới xuất sắc nhất, niềm vinh dự này có thể nói là ngang sức ngang tài với Khương Duệ Quân.

Tấm ảnh chụp Khương Duệ Quân và cậu ôm nhau ở Đài Bắc đã được truyền thông quyết đoán đặt trên trang nhất để nhiều người cùng chiêm ngưỡng khoảnh khắc chòm Song Tử tỏa sáng rực rỡ ấy.

Phía dưới còn ghi tin tức Kim Thế An đoạt giải biên kịch Kim Mã, rất có hàm ý.

https://thuviensach.vn

Khó biết đầu đuôi, nếu tam giác tình yêu này là thật thì Tần Hoài mộng quả là có độc. Tuy rằng truyền thông không dám chỉ đích danh bọn họ, nhưng dư luận thì đã nghển cổ chờ mong.

Có thể bẻ cong ba người đàn ông một lúc, bộ phim này rốt cuộc tà môn đến nhường nào? Hay là từ trước khi quay phim, cả ba đã bắt đầu dây dưa không rõ?

Ghép cặp ai với ai cũng vô cùng hợp lý. Dù gì Bạch Dương và Khương Duệ Quân đã hợp tác từ lâu, Kim Thế An lại vì Bạch Dương mà viết kịch bản ---- Mà vị tổng tài tiền nhiệm của Hải Long này còn từng đầu tư rất lớn cho bộ phim Khương Duệ Quân đóng nam chính "Kiếm Tung Tầm Tình".

Nhiệm màu, sung sướng, vừa nghe đã thấy hứng thú.

Trương Huệ Thông và Lý Niệm mặc kệ tất cả những bài thảo luận mờ ám đó, dù là thật hay giả thì qua một thời gian người ta cũng chẳng quan tâm nữa, bây giờ nhân tiện dịp này mà tuyên truyền cho Tần Hoài mộng cũng tốt.

Nhóm fan đã đợi ngày này từ lâu, các cô mặc kệ người khác nói gì, các cô đợi mấy tháng rồi, chính là vì khoảnh khắc càn quét bát hoang hiện tại. Thực ra đối với fandom thì chuyện đoạt giải thưởng sẽ bắt đầu một cuộc chiến, mà Bạch Dương và Khương Duệ Quân lại dịu dàng ôm nhau ở Đài Bắc như vậy, chiến tranh lập tức biến thành tơ lụa.

Còn có thể cãi nhau cái gì đây? Quá tốt rồi! Ở trong fanfic còn không dám viết như vậy biết không! Chính chủ thoải mái làm luôn rồi! Các đồng chí! Các chiến hữu! Ngủ cái lòn má gì nữa đứng lên high thôi! Quả thực là bát đường lớn nhất năm nay của chính chủ. Các cô gái lướt tin tức mà còn phải tự nhéo mặt mình để tin rằng đây không phải là mơ, mình đang sống chứ không phải đã chết vì não bổ.

https://thuviensach.vn

Về phần sau đó Bạch Dương còn nói một câu y hệt với Thế An, các cô vờ như không thấy. Trợ công, đây đều là trợ công.

Các cô hùng hồn viết lên khắp mọi nơi, "Năm đó từng là trúc mã thành đôi, hiện giờ sánh vai xưng bá."

Phía dưới là cả đống những bộ phim mà Bạch Dương và Khương Duệ Quân cùng hợp tác, Kiếm Tung Tầm Tình năm 2013, một chuỗi phim khách mời năm 2014, Tần Hoài mộng năm 2015.

Những lời ấy bị fandom khác chê cười, "Năm 2013 mới bắt đầu hợp tác, trúc mã cái quần, mặt dày hơn thớt."

Mấy acc blogger bắt đầu xào đi xào lại cái meme này, dù gì giới giải trí thì phải có cạnh tranh. Trừ scandal ra mọi người cũng thích xem tranh đấu, giống như người ta thích xem chọi dế chọi gà vậy.

Bạch Dương cũng thấy được mấy bài đăng ấy, hóa ra cậu và Khương Duệ Quân đã hợp tác nhiều lần đến vậy. Quan hệ của Lý Niệm và Tần Nùng không tốt, bọn họ vậy mà lại sánh vai suốt một đường. Bạch Dương thầm nghĩ, thực ra cậu và Khương Duệ Quân khá là có duyên.

Bạch Dương bắt đầu bước vào kỳ tuyên truyền bận rộn, điện ảnh cũng bắt đầu kế hoạch công chiếu. Tranh thủ thời gian ít ỏi còn lại, Thế An muốn dẫn cậu ra ngoài thư giãn, hỏi cậu muốn ăn gì.

"Ăn cua." Bạch Dương chảy dãi.

"Vậy đến Cao Thuần." Thế An cười đáp.

"Thôi." Bạch Dương khó xử, "Bây giờ em vừa bước ra khỏi cửa là có phóng viên, có lẽ bên ngoài tiểu khu còn có xe của đám săn ảnh. Bảo Tiểu Mã mua về chúng ta tự hấp cũng được."

https://thuviensach.vn

Thế An nhìn cậu hồi lâu rồi mỉm cười gật đầu.

Hấp cua và nêm gia vị đều là do Thế An làm. Hai người cùng ăn cua, Bạch Dương ngọt ngào khen hắn: "Vợ của em đúng là lên được phòng khách xuống được phòng bếp."

Thế An đặt con cua xuống, nâng cằm Bạch Dương lên, "Tôi còn vào được cả phòng ngủ, Bạch tiên sinh có muốn thử không?"

Bạch Dương vênh mặt lên cười, "Thật đấy Kim Thế An, anh lợi hại như vậy sao lại nấu cơm? Không phải có rất nhiều người hầu hạ anh à?"

"Lúc du học tôi không để người nào đi theo, món ăn ở Anh Quốc quá khó ăn." Thế An lột thịt cua cho cậu, "Ngày nào cũng ăn cá ăn khoai tây, ăn nhiều tới mức mất khẩu vị."

Lời này vô cùng không thật lòng, du học Anh là thật, nhưng hắn học nấu ăn cũng là vì Lộ Sinh. Có lần Lộ Sinh bị đau họng, tức giận đến nỗi không chịu ăn gì cả, cố tình muốn Thế An phải nấu canh ngọt cho cậu. Vậy là Thế An cũng chầm chậm học được cách làm một ít đồ ăn.

Kim Trung Minh biết chuyện này, còn nổi giận. Lộ Sinh khéo léo tặng một hộp bút lông Hồ Châu rồi ở nhà đóng cửa nửa tháng, lúc này Kim Trung Minh mới nguôi.

"Cũng đúng." Bạch Dương nói, "Người si tình như An Thế Tĩnh mới là hiếm có, vì Thẩm Bạch Lộ mà xắn tay nấu canh." Nói xong, cậu hơi ngưỡng mộ.

Thế An không nghĩ cậu lại dẫn câu chuyện tới đây, đành chuyển hướng đề tài, "Tôi thấy Khương Duệ Quân rất để ý đến em."

"Cậu ta tẩu hỏa nhập ma thì có." Bạch Dương xấu hổ, cúi đầu chọt con cua, "Đều tại anh viết kịch bản quá cảm động như vậy, làm em mãi không

https://thuviensach.vn

thoát vai được."

Bạch Dương và Khương Duệ Quân thường xuyên gặp nhau vì tuyên truyền phim, một đoạn thời gian nữa bọn họ sẽ phải trói buộc cùng nhau, điều này không thể tránh được. Khương Duệ Quân bình tĩnh nhìn cậu, cậu cũng bình thản nhìn lại, chỉ cảm thấy tên đại ma vương này đùa giỡn không biết lựa thời điểm gì hết, sao tác CP vì phim cậu có thể chịu được, nhưng sao phải nghiêm túc đến vậy?

Cậu không muốn Kim Thế An ghen nữa.

Cậu không nhận ra, nhưng Thế An thì lại thấy rất rõ ràng.

Lúc ở Đài Bắc, Khương Duệ Quân không hề che giấu nét mặt, Thế An rất hiểu. Cậu ta không tẩu hỏa nhập ma, hắn là đã động chân tình từ sớm rồi.

Trước ngàn vạn ánh mắt của khán giả trong giải Kim Mã, con báo con này đã quang minh chính đại tuyên chiến với hắn. Thế An rất thưởng thức cậu ta, Khương Duệ Quân có chút giống hắn của quá khứ, ngoài mặt thì hòa nhã, trong lòng thì chân chính là không sợ trời không sợ đất. Năm ấy Tần Diệp và Chu Tử Tự chèn ép hắn như vậy, gây khó dễ cho Kim Trung Minh bấy giờ đã tuổi già sức yếu, lại gây khó dễ cho một tiểu tử vừa bước vào đời như hắn --- Rốt cuộc vẫn gục dưới tay hắn.

Khương Duệ Quân sở hữu nội tâm mãnh liệt, cố tình cậu ta cũng thích Bạch Dương.

Những người giống nhau luôn có những lựa chọn tương đồng, có lẽ bởi vì bọn họ đều là loại người nhìn thấu thế sự, cho nên mới rất để tâm đến một sự tồn tại đơn thuần như Bạch Dương.

Chân trời nào không có cỏ thơm, cớ gì cứ phải yêu mãi một nhành hoa. Thế An có chút bồi hồi, có lẽ lúc trước hắn không nên để Khương Duệ

https://thuviensach.vn

Quân nhận vai diễn ấy, lại hoặc là, Khương Duệ Quân có thể rút lui thì sẽ càng tốt hơn.

Nhưnng suy bụng ta ra bụng người, Thế An lại nghĩ, nếu hắn là Khương Duệ Quân, e rằng cũng sẽ cảm thấy trên đời này không còn lựa chọn nào đáng giá để yêu hơn Bạch Dương.

Thật sự là khó cả đôi bề.

Bạch Dương thấy hắn im lặng không nói gì, bèn thả con cua xuống, mang theo hai bàn tay đầy mùi hải sản bò vào lòng Thế An, "Kim gia gia, Kim Thế An, anh xem, em hiếm lắm mới được nghỉ ngơi một ngày," Cậu hôn trái hôn phải lên mặt hắn, uốn éo vặn vẹo thân thể, "Có muốn làm một phát không?"

Thế An bật cười.

Hắn không nghi ngờ sự chung thủy của Bạch Dương, mà cái chung thủy của hắn thì thể hiện trong sự bạc tình với tất cả những người khác. Giờ đây, giữa hai người bọn họ không cần bất kỳ ai khác.

Hắn không suy nghĩ về chuyện của Khương Duệ Quân nữa, hắn đỡ lấy Bạch Dương rồi ôm vào lòng mình, cởi quần áo của cậu ra, giống như lột từng lớp thịt cua trắng bóc của mùa thu.

Bạch Dương không nói dối, tuyên truyền nhiều ngày, cậu sắp nhịn tới chết rồi. Cậu nhảy vào lòng Thế An, hắn đã sờ xuống chỗ cứng lên của cậu. Bọn họ đều còn trẻ, không chịu nổi nỗi giày vò của những ngày xa nhau trống vắng. Thế An lại cố tình muốn treo khẩu vị của Bạch Dương, hắn bắt lấy tay cậu, "Toàn mùi tanh, em thật giống một con cua lớn."

Bạch Dương hôn lên mặt hắn, trét mùi cua lên đó, "Có ăn không? Không ăn thì thôi."

https://thuviensach.vn

Thế An ôm chặt lấy cậu, "Vậy cũng phải rửa sạch mới ăn được."

Thế An bế Bạch Dương vào phòng tắm thủy tinh, giống như đem cua cho vào nồi hấp, cậu cũng không cần Thế An lột, tự cởi hết quần áo của mình.

Thế An ôm Bạch Dương lúc này đã trần trụi vào lòng, dùng lá ngải cứu rửa tay cho cậu. Dưới làn nước, Bạch Dương cầm tay của Thế An giơ lên cùng với tay cậu, áp sát đường chỉ tay lại với nhau.

"Kim Thế An, đường sinh mệnh của anh và em có thể liền thành một sợi này."

"Em chính là mệnh của tôi." Thế An hôn cậu.

Nước ấm từ vòi sen đổ xuống, bọn họ trao nhau nụ hôn nhau dài đầy say mê, đã không còn nhận ra thứ chảy vào miệng nhau là nước hay là ái dịch. Thế An cúi xuống liếm đầu v* của cậu, liếm xuống rốn Bạch Dương, bàn tay lướt trên từng tấc da thịt, mang theo chút sữa tắm đặc sệt tiến vào phía sau của cậu.

Bạch Dương chỉ được hắn vuốt ve và ôm hôn thôi cũng đã mềm nhũn rên rỉ thành tiếng. Thế An rất thích nghe tiếng kêu lẳng lơ như vậy của cậu, cậu càng kêu, hắn càng thấy ngọt ngào, hận không thể sớm đâm vào, lại luyến tiếc đâm vào, chỉ lưu lại từng vết cắn mút đỏ tím trên thân thể Bạch Dương.

Hắn tránh cổ và xương quai xanh, sợ ngày mai Bạch Dương tham gia hoạt động sẽ bị chụp hình. Bạch Dương lại ấn đầu hắn xuống, nhất quyết muốn hắn phải hôn chỗ đó, "Có thể dùng phấn che mà, em muốn anh hôn em."

Thế An cười, để lại một vết nhỏ màu hồng nhạt lên xương quai xanh của cậu. Người khác nhìn thấy thì sẽ nghĩ thế nào? Có lẽ cũng họ sẽ hiểu được,

https://thuviensach.vn

cậu là tất cả của cải của hắn, đã bị hắn chiếm giữ hoàn toàn, toàn thân cậu đều là dấu hiệu của hắn.

Bạch Dương tách chân ra treo trên thắt lưng hắn, cả người bám vào Thế An. Cậu vặn người cọ hung khí đã trướng đau của Thế An, ghé vào tai hắn mà cầu xin: "Đâm em."

Dường như vẫn chưa đủ, Bạch Dương nói xong lại vong tình không ngừng lặp lại, "Đâm em thật mạnh đi."

Sợ hắn không đủ điên cuồng.

Thế An rất thích khi Bạch Dương đơn thuần lại phóng đãng như vậy, dục vọng trần trụi cũng giống như thân thể trần truồng của cậu vậy, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, khiến cho người ta muốn thưởng thức ngay lập tức. Hắn buông Bạch Dương xuống, "Dương Dương, chống vào tường đi."

Bạch Dương bướng bỉnh ôm lấy cổ hắn, nhỏ giọng làm nũng: "Em muốn anh làm em phía trước."

Thật sự là chiều hư rồi.

Thế An mỉm cười, nâng chân cậu lên rồi đặt cậu dựa lưng vào tường, như Bạch Dương mong muốn, hắn mãnh liệt cắm rút. Bạch Dương rên rỉ sung sướng ở sau đầu hắn, tiếng thở dốc như mang theo âm vang trong phòng tắm, thoạt nghe có vẻ dục tình một cách lạ thường. Hai người thở hổn hển chuyển động rất nhiều lần, Bạch Dương quấn lấy hắn, "Chậm một chút, chậm một chút."

"Đau?"

"Không, em muốn anh cắm lâu hơn chút nữa."

https://thuviensach.vn

Thế An dịu dàng hôn lên môi cậu, "Làm lâu em sẽ mệt, mấy ngày nay tuyên truyền có mệt không?"

"Không mệt!" Bạch Dương nhí nhảnh, "Cũng vui lắm, bây giờ tất cả mọi người đều không gọi em là Bạch Dương nữa mà gọi là Thẩm Bạch Lộ."

Thế An không thích người khác gọi cậu như vậy, dưới thân lại được Bạch Dương thít chặt rất thoải mái, buột miệng nói: "Em là em, Lộ Sinh là Lộ Sinh."

Bạch Dương không để ý hắn nói gì, cũng thuận miệng đáp lại, "Thực ra phong cách của An Thế Tĩnh khá giống anh. Ở thời đại của các anh, công tử nhà giàu đều như vậy hả?"

Sắc mặt Thế An hơi thay đổi, bỗng nhiên mãnh liệt chuyển động.

Bạch Dương bị hắn đâm vào đột ngột thì đau đớn kêu lên, không nhịn được xin tha: "Đau quá.... Anh nhẹ chút!"

"Dương Dương, nghe lời."

Bạch Dương không biết nghe lời là nghe lời cái gì, vì vậy không kêu đau nữa. Thế An đưa ngón tay vào miệng cậu, cậu cắn tay hắn theo bản năng, mà Thế An giữ chặt cậu, bắn vào bên trong Bạch Dương, giống như bắn ra rất nhiều những bí mật vẩn đục không thể nói cùng ai khác.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 76: Rượu Đắng

Edit: Dờ

Tần Hoài mộng được công chiếu đồng loạt trên phạm vi toàn cầu, ngày đầu tiên công chiếu đã thu về một 150 triệu. Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung vui vẻ đến mức quên hết thù cũ, Thế An gọi điện thoại tìm hai người, không ai bắt máy, lại gọi cho Tiểu Mã, Tiểu Mã say khướt trả lời: "Kim tổng, bọn tôi đều say cả rồi, Lý tổng Trịnh tổng dẫn bọn tôi đi ăn mừng."

Hay thật, hai người kia đã uống cùng nhau rồi.

Gàn đây Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung rất thân thiết, Thế An không lo lắng bọn họ giở trò, chỉ thấy không đúng lắm.

Tiểu Tạ đỏ mặt nói cho hắn, "Để chúc mừng doanh thu ngày đầu tiên, Lý tổng còn tặng hoa cho Trịnh tổng."

Có muốn tặng hoa cũng là nên tặng Bạch Dương, nếu không thì còn có Kim Thế An hắn mà, Lý Niệm tặng hoa cho Trịnh Mỹ Dung là định lấy lòng gì đây.

Thế An hỏi Tiểu Tạ: "Chung Việt về chưa?"

Tiểu Tạ đại khái là trời sinh hay đỏ mặt, "Vâng, anh Tiểu Chung về rồi ạ."

Lúc không có người ngoài, Thế An hỏi Trịnh Mỹ Dung, "Cô với Lý Niệm là sao?"

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung đáp chẳng hiểu ra sao: "Chẳng có gì cả, tôi đến tuổi này rồi còn có thể có cái gì? Cậu nghĩ tôi với anh ta đang yêu đương à?"

Thế An nghe vậy thì bật cười, "Tuổi tác của cô đâu có lớn, nói như thể mình là góa phụ bạc đầu vậy."

Trịnh Mỹ Dung sảng khoái đáp: "Thôi được rồi, tâm tính của tôi thì khác gì mấy bà già, cũng không muốn tìm cha dượng cho Hân Hân."

Thế An không hỏi thì chị cũng chẳng nghĩ sang chiều hướng đó, hắn vừa hỏi, chị liền hiểu ra: "Công ty đang đồn là Lý Niệm theo đuổi tôi hả?"

"Tôi nghe nói anh ta gióng trống khua chiêng tặng hoa cho cô."

"A Thế, cậu nói thế quá đáng lắm biết không." Trịnh Mỹ Dung cười: "Năm ấy cậu còn theo đuổi tôi đấy, Lý Niệm tặng hoa cho tôi đâu phải chuyện to tát gì?"

Thế An cũng bật cười.

Tâm tư của Lý Niệm sâu như đáy nước, có điều cái khó lường ấy có lẽ chỉ là đối với Chung Việt.

Thế An không tiện quản chuyện của người khác, chỉ đành cười không nhắc nữa.

Hắn vào văn phòng, Lý Niệm đang ngồi trong đó hút thuốc đọc gì đó, tươi cười rực rỡ.

"Đọc cái gì mà cười tới tận mang tai thế kia."

"Đang xem lý lịch của đại bảo bối nhà anh." Lý Niệm ném kỷ yếu vào ngực Thế An, "Tôi đang chuẩn bị tuyên truyền hình tượng cho An Long, giành bao nhiêu giải như thế, tiền của Tang Viện Triều cũng đã về tay, chúng ta có thể quảng cáo lớn một đợt."

https://thuviensach.vn

"Tôi đang tính sang năm lên sàn giao dịch, chỉ cần doanh thu của Tần Hoài mộng khả quan." Thế An gật đầu.

Hắn mở cuốn kỷ yếu của Lý Niệm ra, cũng không nhịn được mà cười. Nói một cách trung thực thì đây là lý lịch của An Long bắt đầu từ năm 2012.

Năm 2012

Tháng 12, Bạch Dương và Chung Việt chính thức ký hợp đồng với An Long Giải Trí.

Năm 2013

Tháng 4, tham gia show tuyển chọn tài năng của đài Trung Thiên với tư cách nhóm nhạc, nhất vòng một.

Tháng 6, album digital "Ngày mai xuân đến" phát hành từ studio PT, ngày tiếp theo đạt top 1 bảng Kim khúc, trụ bảng 79 ngày.

Tháng 7, Bạch Dương tham gia phim truyền hình "Kiếm Tung Tầm Tình", đạo diễn Đinh Thông Nguyên, nam chính Khương Duệ Quân. Năm tiếp theo công chiếu, rating phá 2 chấm.

Tháng 11, An Long tự đầu tư quay phim truyền hình "Tổng tài lang thang yêu tôi", biên kịch Kiều Sa Sa, đạo diễn Âu Dương Khiêm, năm tiếp theo công chiếu, rating đạt 1.2, đứng thứ hai bảng rating của mùa.

Năm 2014

Tháng 4, album OST "Tổng tài lang thang yêu tôi" chính thức phát hành, đứng top 1 trong ngày và trong ba tuần liên tiếp, trụ lại trên bảng xếp hạng 262 ngày. Doanh thu đạt mức 19 vạn album.

https://thuviensach.vn

Tháng 5, tổ chức showcase ở Bắc Kinh, Thượng Hải và Nam Kinh, pre-order vé phá 1 vạn, không còn chỗ ngồi.

Tháng 6, Bạch Dương và Chung Việt tham gia casting phim điện ảnh "Tập hung Tây Bắc hoang", An Long Giải Trí và phía studio thỏa thuận thành công hợp đồng đầu tư.

Tháng 8, Chung Việt tham gia phim điện ảnh "Tập hung Tây Bắc hoang", đạo diễn Tang Viện Triều, nam chính Châu Ninh Sơn. Năm tiếp theo công chiếu, giành được giải phim điện ảnh xuất sắc nhất Thiên Long và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, doanh thu đạt 1 tỷ 500 triệu.

Cùng kỳ, Bạch Dương tham gia đóng phim truyền hình "Liễu Diệp Đao".

Tháng 9, Bạch Dương tham gia đóng phim truyền hình "Như Sương".

Tháng 10, Bạch Dương cùng đóng chính trong phim truyền hình "Người bạn học từ biệt bao năm", năm tiếp theo phát sóng, rating 1.63, giành quán quân rating của mùa.

Tháng 11, Bạch Dương tham gia đóng phim truyền hình "Thợ săn tình yêu".

Tháng 12, "Tần Hoài mộng" khởi động kế hoạch quay phim.

Năm 2015

Tháng 1, với vai diễn Trương Tiểu Băng của "Tập hung Tây Bắc hoang", Chung Việt giành được giải thưởng danh giá nhất đại lục là Thiên Long với hạng mục nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Tháng 3, An Long Giải Trí tự bỏ vốn đầu tư "Tần Hoài Mộng", đạo diễn Trương Huệ Thông, Bạch Dương và Khương Duệ Quân cùng diễn nam chính.

https://thuviensach.vn

Tháng 6, tập đoàn Hải Long cải tổ nội bộ, quyền cổ đông và quyền quản lý có sự thay đổi, An Long Giải Trí tuyên bố hoạt động độc lập.

Tháng 9, với vai diễn Thẩm Bạch Lộ của "Tần Hoài mộng", Bạch Dương được đề cử tại giải Sư Tử Vàng, lại giành được giải diễn viên mới xuất sắc. Ngoài ra, "Tần Hoài mộng" còn giành được giải phim điện ảnh xuất sắc nhất của giải Sư Tử Vàng, nam diễn viên xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất cùng với kịch bản xuất sắc nhất, giải âm nhạc điện ảnh, giải thiết kế tạo hình và sáu hạng mục giải thưởng khác.

Đây chỉ là thống kê sơ lược một phần, bên cạnh còn viết chi chít những đại ngôn quảng cáo, đếm không xuể.

Thế An nhìn mà cũng phải thổn thức, thời gian thấm thoát thoi đưa, trôi qua lúc nào không hay biết. Bọn họ đúng là trải qua rất nhiều chuyện, giới điện ảnh, thương trường, bao sóng gió, đi đến hôm nay quả thực không dễ dàng.

Tần Hoài mộng kết thúc công chiếu, doanh thu của nó không làm mọi người thất vọng, bộ phim mang giá trị phương Tây mà khoác tấm áo phương Đông này cũng được đón nhận nồng nhiệt trong nước, doanh thu quốc nội đạt 760 triệu, nước ngoài thì doanh thu đạt mức 137 triệu USD.

Tính cả trong nước, doanh thu của Tần Hoài mộng cuối cùng cán mốc 1 tỷ 600 triệu nhân dân tệ.

Một bộ phim nghệ thuật mà có thể đạt đến mức doanh thu này có thể nói là huy hoàng.

Đoàn phim và phía đầu tư An Long đều hẹn nhau tổ chức một buổi chúc mừng. Nên tham dự đều tham dự, Anatole và Chung Việt trở về từ Bắc Kinh, Khương Duệ Quân cũng đặc biệt từ Thượng Hải về Nam Kinh.

https://thuviensach.vn

Tiệc chúc mừng chia làm hai giai đoạn, giai đoạn một bắt đầu từ 8 giờ, chiêu đãi truyền thông và đại biểu các chuỗi rạp phim. Sau 10 giờ là tiệc liên hoan riêng của đoàn phim và phía đầu tư.

Bạch Dương cũng nghe nói Lý Niệm đang theo đuổi Trịnh Mỹ Dung, cậu lo lắng cho Chung Việt. Lý Niệm biểu hiện quá rõ ràng, Trịnh Mỹ Dung ở đâu anh ta ở đó, Trịnh Mỹ Dung còn chưa mở miệng, Lý Niệm đã tiếp lời thay. Trịnh tổng muốn ngồi cạnh Thế An và Bạch Dương, Lý Niệm đi qua kéo chị ra, ngồi ở giữa hai người bọn họ.

Trịnh tổng cũng chẳng thấy ngại ngùng gì, chỉ là hơi khó xử.

Chung Việt đi theo Anatole, từ đầu tới cuối cứ như người xa lạ. Ngồi chốc lát, Chung Việt nói không khỏe rồi về trước, không bao lâu sau Lý Niệm nghe điện thoại rồi cũng rời đi.

Trước khi đi còn ngoan cố, "Tôi đưa Trịnh tổng về trước."

Trịnh Mỹ Dung nhăn nhó như đau trứng, "Không cần anh đưa, tôi có lái xe."

Lý Niệm nhìn chị, "Tôi đưa cô về."

Trịnh Mỹ Dung sợ phá hỏng bầu không khí, bèn xách túi theo anh ta về.

Bạch Dương thấy không thoải mái, Thế An cũng nhận ra cậu mất tự nhiên, chỉ mỉm cười nắm tay cậu phía dưới bàn.

Bọn họ đều thành công, nhưng không phải ai cũng có được thứ mà mình muốn.

Bầu không khí không thoải mái kia dù gì cũng chỉ là nhạc đệm, đa số mọi người đều vui vẻ say sưa, Trương Huệ Thông kéo theo ekip sản xuất

https://thuviensach.vn

cùng ngồi xuống bàn, lại gọi Bạch Dương và Khương Duệ Quân mỗi người ngồi một bên, Thế An cũng ngồi xuống với cậu.

"Tôi ấy à, lúc trước doanh thu vẫn chưa được công bố, tôi ngại nói." Trương Huệ Thông say rượu đỏ bừng mặt, bảo trợ lý lấy một tập tư liệu thật dày qua, "Hôm nay ngây tại đây, tôi có một chuyện thỉnh cầu các vị. Hy vọng năm 2016, Tần Hoài mộng có thể có phần hai."

"Phần thứ nhất là tôi quay cho người nước ngoài xem, phần hai, tôi muốn cho tổ quốc của mình thưởng thức." Trương Huệ Thông hiển nhiên đã quá chén rồi, nói chuyện cũng mang theo giọng điệu ngông nghênh, ông lật tập giấy lên, "Mấy tháng quay phim mọi người đều vất vả, tôi cũng không nhàn rỗi. Tôi với Khải Từ mang theo một nhóm đi hỏi thăm chuyện xưa của Nam Kinh, các vị xem tôi tìm được gì đây."

Ông nói như vậy, Thế An mơ hồ thấy mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng.

Trương Huệ Thông năm lần bảy lượt bảo hắn viết phần hai của Tần Hoài mộng, Thế An đều khéo léo từ chối, chỉ nói: "Tư liệu không rõ, muốn động bút cũng không viết rõ ràng được, viết một bộ mới thì có thể."

Trương Huệ Thông thấy thái độ của hắn kiên quyết như vậy thì vẫn không chịu buông tha, ông già qua tuổi sáu mươi này vẫn còn bốc đồng như thiếu niên vậy. Ông không liên lạc với Thế An nữa, dẫn theo Thiện Khải Từ đi thăm viếng khắp đường lớn ngõ nhỏ giữa mùa đông giá rét.

"Tôi phải tra ra mấy chuyện này để cho đồ tôn của ông hết đường chối cãi."

Thiện Khải Từ không nói gì, chỉ vui vẻ cười với Trương Huệ Thông.

Trương Huệ Thông không để ý đến sắc mặt tái mét của Thế An, ông đẩy tư liệu vào tay Bạch Dương, lại lấy ra một tấm giấy hình vuông đưa cho cậu như thể hiến trân bảo.

https://thuviensach.vn

Khương Duệ Quân cũng nhìn qua.

Là một tấm ảnh chụp.

Trương Huệ Thông đắc ý, "Kỳ duyên! Đúng là kỳ duyên. Tiểu Bạch, nếu Thế An không phải còn trẻ tuổi thì tôi đã nghĩ là cậu ấy là người thật trong câu chuyện này rồi. Trong quá khứ, Nam Kinh đúng là có một danh linh tên là Bạch Lộ Sinh, trước kia đi diễn ở Đắc Nguyệt Đài, sau đó tham gia kháng Nhật mà hy sinh, giờ chôn ở Phố Khẩu. Mất rất nhiều công sức mới tìm được người quen của cậu ấy, chính là quản gia năm ấy hầu hạ Bạch Lộ Sinh ---- Cháu gái của quản gia liên hệ với bọn tôi, thật sự rất trùng hợp." Trương Huệ Thông vỗ đùi, "Các vị có đoán được không? Lúc trước Bạch Lộ Sinh được một vị thiếu gia nâng đỡ, cũng là tri âm của cậu ấy, quan hệ của hai người không bình thường, giống y như trong phim của chúng ta vậy. Tôi hỏi cô cháu gái đó, vị thiếu gia ấy danh tính ra sao?" Trương Huệ Thông cười lớn, "Hỏi ra thì tất cả đều sững người, vậy mà lại họ Kim!" Ông chỉ vào Thế An, "Trùng tên trùng họ, Kim Thế An!"

Ông say mèm giơ tấm ảnh chụp lên, "Nhìn thấy ảnh chụp tôi càng sốc hơn! Bạch Lộ Sinh này trông quá giống Tiểu Bạch rồi! Các vị nhìn xem!"

Hai người trên tấm ảnh chụp rất mơ hồ, bộ mặt của người đang ngồi đã không còn nhìn rõ nữa, nhưng người đang đứng kia thì như thể chính là Bạch Dương.

Toàn thân Thế An đổ mồ hôi lạnh, hắn muốn cản Trương Huệ Thông lại nhưng ông đâu thèm đếm xỉa đến lời hắn nói nữa.

Bạch Dương ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào tấm ảnh không nói một lời.

Trương Huệ Thông vui vẻ nói chuyện, "An Thế Tĩnh, Kim Thế An, Thẩm Bạch Lộ, Bạch Lộ Sinh." Ông nói đến mức phấn khởi, không nghe ai khuyên nữa, lại nâng một chén lên uống, "Lúc trước Thế An nói với tôi, không ai giống Thẩm Bạch Lộ hơn Bạch Dương, tôi còn cảm thấy thằng

https://thuviensach.vn

nhóc này mạnh miệng! Bái phục! Bái phục! Tìm khắp thiên hạ này cũng không còn ai giống hơn được nữa."

Trương Huệ Thông buông chén rượu xuống, bồi hồi xúc động: "Cái gì gọi là ý trời, trong kịch bản không thành đôi, nhưng ngoài kịch bản thì thành rồi! Ngoại hình hai cậu còn giống nữa, đúng là kỳ duyên giai thoại! Nào, cùng cạn chén!"

Tất cả đều là người một nhà, Trương Huệ Thông nói chuyện không kiêng nể, ai cũng hiểu ý mà cười, cùng nâng chén chúc mừng.

Trương Huệ Thông lại nhìn Khương Duệ Quân, "Có một số chuyện không thể cưỡng cầu được, nên tan thì tan, trời cao biển rộng, phải không nào?"

Ông say rồi, cũng có thể là hoàn toàn không say, câu chuyện của hôm nay, ông đặc biệt nói ra vì Khương Duệ Quân.

Khương Duệ Quân thích Bạch Dương, ông nhận ra rồi. Nhưng chuyện Bạch Dương và Kim Thế An đã định, ông cũng hiểu được. Hành động của Khương Duệ Quân ở Đài Bắc là điểm mấu chốt cuối cùng, bước thêm một bước nữa lại không nên.

Nếu Bạch Dương không vững lòng thì ông chẳng việc gì phải cản trở Khương Duệ Quân như vậy. Nhưng người ta đã lưỡng tình tương duyệt, Khương Duệ Quân hà cớ phải làm khó chính mình?

Ông hy vọng có thể dùng ý trời mà thuyết phục Khương Duệ Quân, không cần cưỡng cầu nữa, phim là Khương Duệ Quân và Bạch Dương diễn, nhưng người thành gia quyến ở bên ngoài sẽ là Bạch Dương và Kim Thế An --- Chẳng lẽ đây không phải ý trời? Kịch bản của Kim Thế An viết ra vô tình lại trùng hợp với chuyện thật. Có lẽ là trời cao thương xót,, kiếp trước không thành tình duyên, kiếp này được đền lại.

https://thuviensach.vn

Trương Huệ Thông nói vậy rồi thôi, ông tin rằng Khương Duệ Quân đủ thông minh để buông tay. hai người đều là ái tướng của ông, ông hy vọng bọn họ đừng nên có khúc mắc tình cảm, ảnh hưởng đến lần quay phim tiếp theo.

Khương Duệ Quân cũng không chấn động gì lắm, mặt cậu ta không đổi sắc, bình tĩnh kính rượu Trương Huệ Thông: "Cảm ơn đạo diễn Trương, tôi kính ngài một ly." Trong khoảnh khắc nhận lấy ly rượu, cậu ta lạnh nhạt mỉm cười: "Trước kia ngài đã từng nói với tôi, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên."

Bọn họ ở bên này nói năng hàm ý, mà Bạch Dương và Thế An đã không còn nghe thấy họ nói gì nữa.

Trương Huệ Thông có nhạy bén đến đâu cũng không ngờ được, ông đã nói thẳng ra tình hình thực tế.

Dù ông có thông minh gần như thành tinh thì cũng làm sao đoán được, hai Kim Thế An kia căn bản là cùng một người? Trương Huệ Thông có ý tốt, lại nói trắng ra sự thực đáng sợ nhất.

Không ai biết được sự thật này, trừ Thế An và Bạch Dương.

Bạch Dương thừ người nhìn tấm ảnh, bỗng nhiên cúi đầu rót rượu, rượu tràn ra cả bàn. Phục vụ cuống quýt chạy tới.

"Không cần, tôi tự làm được."

Bạch Dương cảm thấy những âm thanh lọt vào tai mình quá khó nghe, giống như lặp đi lặp lại rồi xé toạc ra, đè nén lại.

Đúng vậy, có những duyên phận không thể cưỡng cầu, đạo diễn Trương nói đúng, cậu hiểu rồi, nên buông tay thôi. Bạch Dương hoảng hốt cảm

https://thuviensach.vn

thấy như có kim đâm vào xương tủy, cậu thầm nghĩ dry white chảy qua yết hầu cậu, thật giống như thật nhiều con dao cứa vào lồng ngực.

- ----------

Trương đạo không hổ danh đạo diễn bóp team

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 77: Đèn Tàn

Edit: Dờ

Phải đến rạng sáng, tiệc chúc mừng mới kết thúc.

Suốt dọc đường, Bạch Dương không nói chuyện, chỉ có từng đợt sấm sét nổ vang trong lòng cậu.

Đúng vậy, sao cậu có thể ngu như thế chứ. Kim Thế An, An Thế Tĩnh, Thẩm Bạch Lộ, Bạch Lộ Sinh.

Hóa ra là như vậy.

Hóa ra vốn dĩ lại là như vậy.

Hóa ra tất cả những cảm động, những chờ đợi, những thương xót cho câu chuyện tình yêu đó, không phải phát sinh ở đâu khác mà chính là câu chuyện của Kim Thế An.

Bảo sao hắn viết sâu sắc nồng nàn đến thế, hắn rời khỏi Bạch Lộ Sinh, rốt cuộc không trở về được, hắn đương nhiên sẽ nhớ đến cậu ấy. Bạch Lộ Sinh chết rồi, hắn nhất định cũng rất đau lòng.

Bạch Dương có thể hiểu được sự đau lòng của Thế An, nhưng bây giờ cậu không khống chế được sự ghen tị và điên cuồng trong lòng mình.

"Bảo sao Thế An nói không ai giống Thẩm Bạch Lộ hơn Tiểu Bạch."

https://thuviensach.vn

Kim Thế An vậy mà lừa gạt cậu một vố đau đến thế. Hắn coi cậu là Bạch Lộ Sinh.

Dựa vào đâu chứ? Cậu yêu hắn, không liên quan gì đến quá khứ của hắn hết, vì sao mà cậu lại phải tiếp nhận tình yêu thất bại của họ, nhất định phải diễn tiếp?

Bạch Dương kính nể Thẩm Bạch Lộ, cũng mơ ước được như cậu ấy, nhưng Bạch Dương chưa từng có ý nghĩ biến chính mình thành bất kỳ ai.

Cậu bỗng nhớ tới khi Kim Thế An vừa tỉnh lại, hắn nắm lấy tay cậu, nói với cậu câu đầu tiên.

Cậu suýt chút nữa đã quên mất rồi.

"Lộ Sinh."

- ------ Hắn gọi cậu là "Lộ Sinh".

.....Đúng vậy, từ đầu tới cuối, chỉ vì cậu trông giống Lộ Sinh cho nên Kim gia gia của cậu mới phá lệ mà thiên vị. Cậu bốc đồng không hiểu chuyện, cho tới bây giờ vẫn không đủ tốt, vẫn tùy hứng gây họa, mà bất kể thế nào Kim Thế An vẫn bao dung cậu.

Còn có thể vì sao đây? Bởi vì khuôn mặt này mà thôi.

Kim Thế An chưa từng quên Bạch Lộ Sinh, Bạch Dương hiểu được. Cậu và hắn chia tay, hắn lại tiếp tục nhớ Lộ Sinh, kịch bản kia cũng là viết vì cậu ấy, chính bởi không ai giống Lộ Sinh hơn cậu cho nên Bạch Dương mới may mắn chiếm được cơ hội này.

Cho nên hắn mới bịt mắt cậu lại, không cho cậu nhắc đến Thẩm Bạch Lộ, bởi vì cậu vốn dĩ không xứng, cậu chỉ cần nghe lời thôi.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương xuống xe, Thế An thấy sắc mặt cậu rất tệ thì đã đoán ra được cậu đang nghĩ gì. Trương Huệ Thông quay phim, nổi tiếng là luôn tìm hiểu tư liệu rất kỹ càng, Bạch Dương bất chấp sự ngăn cản của hắn, đọc hết toàn bộ tập tư liệu kia.

Thế An biết rằng, thứ nên có, thứ không nên có, đều ở trên những trang giấy ấy rồi, có lẽ còn có rất nhiều chuyện thêm mắm dặm muối của hậu nhân nữa.

Bạch Dương không nói gì, buông tay hắn ra, mờ mịt hỏi: "Anh chính là An Thế Tĩnh, đúng không?"

Lòng Thế An ngập tràn lo lắng, lại không biết giải thích từ đâu, đành ôm Bạch Dương vào ngực, "Không phải, không phải như em nghĩ."

"Bạch Lộ Sinh chính là Thẩm Bạch Lộ, đúng không?" Bạch Dương tránh hắn.

"Không phải như vậy, Dương Dương, em phải nghe lời, em nghe tôi nói, nghe tôi giải thích."

Bạch Dương chưa từng chống lại những lời răn dạy đầy ngọt ngào của hắn, cậu lùi về sau hai bước, nhìn thẳng vào mắt Thế An.

"Được, anh giải thích đi." Bạch Dương nhìn hắn, "Giải thích vì sao anh giấu tôi lâu như vậy, nói cho tôi biết khó lắm sao?"

Thế An không thể đáp được. Đúng vậy, hắn vẫn luôn gạt cậu, hy vọng Bạch Dương sẽ không biết gì hết. Hắn chỉ muốn âm thầm giữ lấy cậu, cho dù phải nói dối.

"Anh nói với tôi rằng đó là bạn bè quen qua tiệc tùng, rằng anh không quen Thẩm Bạch Lộ."

https://thuviensach.vn

"Kim Thế An, người trong ảnh chụp là anh đúng không?"

"Dương Dương, tôi và Lộ Sinh không phải như em nghĩ. Đúng là tôi không nên dối gạt em, nhưng em hãy nghe tôi giải thích."

Hắn không nói thì thôi, vừa nói ra, Bạch Dương chỉ cần nghe hai chữ "Lộ Sinh" đã cảm thấy khó chịu, giống như hai viên đạn găm vào tim cậu vậy.

Kim Thế An không cần nói gì nữa, sắc mặt trắng xanh của hắn đã nói lên hết thảy rồi.

Thế An nhìn Bạch Dương dường như đã phát điên, lòng hắn đau như cắt. Hắn mạnh mẽ kéo cậu vào lòng, dùng sức hôn cậu, "Em hiểu lầm rồi, Dương Dương, em hiểu lầm rồi, không phải như lời đạo diễn Trương nói."

Bạch Dương lạnh băng tựa vào ngực hắn, tránh đi nụ hôn của hắn, "Anh vì cậu ấy mà viết Tần Hoài mộng --- Trông tôi rất giống cậu ấy, có phải không?"

"....."

"Anh chỉ cần trả lời tôi, đúng hay không."

".....Đúng, nhưng -----"

Hắn chưa dứt lời, Bạch Dương đã nện thẳng một đấm vào mặt hắn. Một đấm, lại một đấm.

Thế An không muốn lùi lại, mặc cho cậu đánh, cậu muốn đánh thế nào cũng được, chỉ cần cậu chịu nghe hắn giải thích.

Mà Bạch Dương đấm hơn mười cú, rốt cuộc cũng ngừng tay, ném chìa khóa nhà vào ngực hắn rồi quay đầu bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Thế An đuổi theo, Bạch Dương quay lại, không hề rơi một giọt lệ: "Đừng động vào tôi, cũng đừng đi theo tôi, trừ phi anh muốn nhìn tôi chết ngay bây giờ."

Câu "chết ngay bây giờ" quen thuộc một cách dữ dội.

Cuối cùng chuyện vẫn ra nông nỗi này, đây là kết cục mà Thế An không muốn nghĩ tới nhất.

Hắn sống lại một đời, đối với một chữ "tình" này vẫn là luống cuống chân tay. Thế An chợt nghĩ, vì sao hắn luôn vô thức khiến người ta bị tổn thương?

Bạch Dương chạy trốn thật nhanh, Thế An hồi thần lại đuổi theo thì đã không thấy bóng người.

Hắn khó nhọc thở dốc, gọi điện thoại cho Lý Niệm, Lý Niệm tắt máy, đành phải gọi cho Trịnh Mỹ Dung, cho Tiểu Mã, cho Tiểu Tạ: "Đi tìm Bạch Dương, nhất định phải tìm được, tôi sợ em ấy làm ra chuyện điên rồ."

Bọn họ tìm cả đêm, vẫn không tìm thấy.

Bạch Dương một mình lang thang trong gió, đường phố Nam Kinh về đêm với những ngọn đèn đường hiu hắt, giống như chút phấn son mục nát còn sót lại sau một đêm dài.

Cậu cũng không biết có thể đi đâu bây giờ, không muốn đi thuê phòng, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Tiểu Chung có thể an ủi cậu.

Sợ hãi và phẫn nộ cậu đã bộc phát hết ra rồi. Giờ chỉ còn nước mắt lặng im chảy không ngừng trên mặt, mà lòng cậu thì lại yên tĩnh lạ thường.

Nếu là người khác thì cậu còn có thể giậm chân tức giận.

https://thuviensach.vn

Thua bởi Bạch Lộ Sinh, cậu không còn gì để nói. Cậu dùng tất cả sức lực cũng không thể mô tả lại một phần vạn của Bạch Lộ Sinh, Kim Thế An với Lộ Sinh là sinh tử khó quên, cũng hợp tình hợp lý.

Đó mới là người xứng đôi với hắn.

Bạch Dương thừa nhận, cậu thương xót cho Thẩm Bạch Lộ nhưng vẫn bao gồm một chút đắc chí nho nhỏ. Thẩm Bạch Lộ tốt như vậy mà từ đầu tới cuối không thể có được An Thế Tĩnh --- Cậu thì sao? Cậu hỏng bét biết bao, vậy mà lại có được Kim Thế An.

Những cảm xúc đồng tình lúc trước giờ biến thành sự ghê tởm, là bạch nguyệt quang chiếu lên mặt những tia sáng xấu hổ và hèn mọn, giống như một phát tát thẳng vào mặt.

Thật sự là bạch nguyệt quang, còn sống thì vĩ đại, chết đi thì vinh quang, còn sống thì rực rỡ hai bờ sông Tần Hoài, chết đi rồi thì là vì tận trung báo quốc.

Cậu thật sự thua hoàn toàn.

Kim Thế An có hay không yêu cậu thật lòng, dù chỉ là đôi chút? Có lẽ là có, cậu tình nguyện tin tưởng như vậy, dù gì Lộ Sinh cũng không trở về nữa, mà trong thế giới này, hắn chỉ có cậu.

Vậy thì đã sao? Cậu yêu hắn toàn tâm toàn ý như một tờ giấy trắng, cũng tin rằng Kim Thế An lấy lòng thành đối đãi với mình. Bạch Dương đột nhiên phát hiện ra mình vẫn là một tên xui xẻo, trước kia cậu đã đủ ngốc rồi nên không nhìn ra Lý Kim nói dối, cậu nghĩ rằng cuối cùng mình cũng thông minh lên đôi chút, nhưng thế giới này luôn có những điều dối trá vĩnh viễn không thể nhìn thấu.

Bạch Dương chưa từng cảm thấy lạnh lẽo như vậy.

https://thuviensach.vn

Có một chiếc xe bóp còi phía sau cậu, Bạch Dương lười quay đầu lại, nhích người lại gần hàng cây xanh ven đường. Còi xe lại vang lên hai tiếng, cậu quay lại, đèn xe chói lóa làm cậu phải nhắm mắt.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Bạch Dương nheo mắt nhìn mới thấy rõ là Tuệ Tuệ đang lái xe, Khương Duệ Quân ló ra từ sau cửa kính.

Khương Duệ Quân mở cửa kéo cậu vào xe, Tuệ Tuệ khởi động rồi tăng tốc lái vụt đi.

".....Cậu dẫn tôi đi đâu, tôi muốn đến nhà Chung Việt. Tôi muốn đến phố Tam Sơn."

Khương Duệ Quân cười như không cười nhìn cậu, "Đần độn, vừa nãy cậu đi ngược hướng Tam Sơn."

Bạch Dương giờ mới nhận ra trên mặt mình toàn nước mắt, cậu vội vã lau đi, "Cảm ơn cậu, vườn hoa Hâm Hải phố Tam Sơn."

Tuệ Tuệ gõ gõ bảng điều khiển, "Anh Quân, GPS hỏng rồi."

"Dùng điện thoại." Khương Duệ Quân nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Tuệ Tuệ tủi thân dừng xe lại, cúi đầu lấy điện thoại ra xem chỉ đường.

Phố Tam Sơn không xa, ban đêm cũng ít xe, Bạch Dương không dám nhiều lời, cũng không muốn nhiều lời. Khương Duệ Quân có vẻ như nhận ra cậu đang gặp khó khăn, cũng không hỏi han gì Bạch Dương.

Cho đến khi lái đến trước tiểu khu, Khương Duệ Quân mới chợt giữ tay cậu lại.

"Tuệ Tuệ xuống xe đi em."

https://thuviensach.vn

Tuệ Tuệ lanh lợi xuống xe đi tuốt tận xa.

"Sao cậu lại khóc." Khương Duệ Quân hỏi cậu.

"Không khóc, cậu nhìn nhầm rồi."

"Bởi vì Kim Thế An?"

".....Chẳng liên quan gì đến cậu hết, tôi không khóc."

"Thế cái đống trên mặt cậu là gì?" Khương Duệ Quân xoay mặt cậu qua.

".....Doanh thu cao tôi kích động không được sao!? Bỏ ra!"

Bạch Dương muốn rút tay ra nhưng Khương Duệ Quân giữ quá chặt, cậu ta kéo cậu vào lòng, "Anh ta làm gì cậu?"

Bạch Dương không có tâm trạng đùa giỡn với cậu ta, cậu đẩy mạnh Khương Duệ Quân, "Không liên quan đến cậu đâu, cảm ơn đã cho tôi đi nhờ."

Nếu người khác không hỏi thì cậu còn nhịn được không khóc, vì sao Khương Duệ Quân cứ nhất quyết muốn hỏi, cậu cảm thấy tủi thân muốn chết.

Bạch Dương mở cửa xe, cũng không quay đầu lại. Lòng tốt của Khương Duệ Quân sau này cậu sẽ báo đáp, tối nay cậu không còn kiên nhẫn nữa.

Khương Duệ Quân xuống xe đuổi theo, bắt lấy tay Bạch Dương.

"Bạch Dương, cậu còn nhớ không ------"

"Xin cậu đấy." Bạch Dương quay đầu lại, cậu không chịu nổi rồi, không muốn che giấu bộ dạng khổ sở của mình nữa, nước mắt rơi như mưa trên mặt cậu, Bạch Dương chầm chậm lùi về sau: "Khương Duệ Quân, xin cậu

https://thuviensach.vn

đấy, có chuyện gì ngày mai nói sau, bây giờ tôi chỉ muốn chết, thật sự, rất muốn chết."

Cậu gạt tay Khương Duệ Quân ra, chạy như điên lên lầu, đến thang máy cũng quên.

Khương Duệ Quân đứng trong gió lạnh một lúc lâu. Tuệ Tuệ khoác áo cho cậu ta, "Anh Quân, về thôi."

Khương Duệ Quân đứng không nhúc nhích.

Tuệ Tuệ nhỏ giọng nói: "Sao phải dùng điện thoại, vốn GPS cũng đâu có hỏng, em có thể lái xe thẳng đến khách sạn mà."

Khương Duệ Quân chợt quay đầu lại, căm tức nhìn cô nàng.

Tuệ Tuệ không dám nói nữa, cúi đầu vặn vẹo hai tay.

Mình lại lỡ mất cậu ấy rồi. Khương Duệ Quân thầm nghĩ, mình còn phải lỡ mất bao nhiêu lần nữa.

Bạch Dương đã tới nhà Chung Việt, mệt cho cậu khóc đến nhức đầu mà vẫn còn nhớ cửa nhà Chung Việt ở đâu. Cậu im lặng nhấn chuông cửa năm phút đồng hồ mà không ai ra mở cửa.

Cũng đúng, có lẽ Tiểu Chung vốn dĩ không ở nhà, Bạch Dương hụt hẫng nghĩ. Điện thoại của cậu hết pin rồi, cậu ngồi thụp xuống trước cửa nhà Chung Việt.

Lớn đến nhường này, lần đầu tiên cậu cảm thấy mình không còn nhà để về.

Cửa mở, là Lý Niệm.

https://thuviensach.vn

Chung Việt ló ra phía sau anh, khóe miệng rướm máu. Quần áo hai người đều xộc xệch, Lý Niệm còn đang thắt dây lưng. Hiển nhiên không cần nói cũng biết vừa rồi bọn họ đang làm gì.

"Sao cậu lại chạy đến đây?"

Lý Niệm hơi bất ngờ, anh vậy mà chẳng thấy xấu hổ chút nào vì tình trạng quần áo xộc xệch hiện tại.

"Kim baba của cậu đâu?" Lý Niệm hỏi cậu.

Bạch Dương nhìn Chung Việt đang im lặng phía sau Lý Niệm, lại nhìn dáng vẻ cà lơ phất phơ của Lý Niệm, lửa giận vừa tắt lại bốc lên đầu.

Lý Niệm không biết hai chữ liêm sỉ viết như thế nào đúng không?

Tối hôm nay cậu đã xem đủ tra nam rồi. Bạch Dương không nói một lời, đứng lên đấm cho mặt Lý Niệm nở hoa bung bét.

Chung Việt giữ lại Bạch Dương từ phía sau, "Anh mau đi đi."

Mẹ nó đây thật là giống hiện trường ăn vụng, Bạch Dương giống như vợ cả đi bắt gian đôi gian phu dâm phụ, cậu cũng không biết mình đang làm gì nữa: "Bỏ ra! Tiểu Chung! Bỏ ra!"

Lý Niệm lười giải thích, chỉ nói với Chung Việt, "Trông chừng cậu ta, đừng để cậu ta chạy loạn."

Lý Niệm mặc áo khoác rồi đóng cửa rời đi.

Bạch Dương quay lại đẩy Chung Việt ra, Bạch Dương tức chết mất.

"Tiểu Chung, các cậu như vậy bao lâu rồi?"

Chung Việt nhìn cậu, mặt lúc đỏ lúc trắng, "Lâu rồi."

https://thuviensach.vn

"Cậu có biết Lý Niệm đang theo đuổi Trịnh Mỹ Dung không?"

Chung Việt không nói.

"Đã biết mà còn đập pháo với nhau!?"

Chung Việt vẫn không đáp.

Ngay cả sức lực giáo huấn Chung Việt, Bạch Dương cũng không còn. Bây giờ cậu đã biết cái gì gọi là rèn sắt không thành thép, nếu Chung Việt không đẹp trai, Bạch Dương đã sớm đánh cậu một trận. Dù sao hôm nay cậu cũng double kill Kim Thế An với Lý Niệm rồi, đánh thêm Chung Việt cũng không tính là gì.

Bạch Dương nhìn Chung Việt, lại cảm thấy không thể xuống tay được. Chung Việt rất bình thản, vẻ mặt thấy chết không sờn.

"Các cậu thế này tính là gì? Bạn giường? Gian dâm? Bạn bè bình thường nhưng có quan hệ xác thịt?"

Chung Việt ngẩng đầu lên, "Là do tôi trước...."

Lại không nói nữa.

Bạch Dương sợ ngây người: "Cậu trước?"

Chung Việt khó nhọc nói: "Anh ấy ở cùng tôi trước."

"....."

"Đã ở bên tôi từ lâu rồi."

"....."

Bạch Dương nhảy dựng lên: "Tôi phải giết chết tên vương bát đản vô liêm sỉ Lý Niệm kia!"

https://thuviensach.vn

Chung Việt giữ chặt cậu: "Đừng."

Bạch Dương đứng dậy đi ra ngoài, Chung Việt bổ nhào ra giữ lấy cậu, ôm chặt lấy thắt lưng Bạch Dương, "Là, là tôi để anh ấy..."

Bạch Dương đỏ mắt nhìn cậu.

Chung Việt ngồi dậy, nói từng chữ một: "Anh Niệm, là một người đại diện tốt. Là tôi đã xin anh ấy, chuyện của tôi và anh ấy.... cậu đừng quan tâm."

Bạch Dương tự dưng muốn khóc, mà nước mắt đã đi trước não cậu, nặng nề từng giọt rơi xuống sàn nhà.

Tra nam đều có tiện nhân tình nguyện yêu, bây giờ Bạch Dương sâu sắc hiểu được những lời này. Hôm nay cậu double kill hai tên tra nam, bây giờ là lúc ở cùng Chung Việt, một đôi tiện nhân ôm nhau khóc.

Bạch Dương nằm ra sàn lớn tiếng gào khóc.

Chung Việt khó nhọc kéo cậu dậy. Cậu không biết vì sao Bạch Dương khóc, nhưng hôm nay Bạch Dương không về nhà, cậu biết Bạch Dương có lẽ đã cãi cọ với Kim Thế An rồi.

Bạch Dương gạt tay cậu ra, khóc càng dữ hơn nữa.

Khóc tới nửa đêm, hai người nằm song song trên giường của Chung Việt.

Bạch Dương quay đầu nhìn Chung Việt, thoi thóp nói: "Tiểu Chung, nếu trước kia tôi thích cậu thì tốt rồi."

Chung Việt chém đinh chặt sắt ngắt lời: "Tôi chỉ thích anh Niệm."

"....."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương cảm thấy rất tởm, lúc này mà Chung Việt còn muốn thồn cám chó cho cậu ăn, hơn nữa lại là cám chó có độc.

Bạch Dương đau lòng chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 78: Bạc Hà

Edit: Dờ

Bạch Dương không ngủ ngon, buổi sáng năm giờ đã tỉnh. Cậu lén lút tỉnh dậy muốn chạy đi.

Chung Việt mở mắt ra, giữ cậu lại trên giường, "Đi đâu?"

Bạch Dương đã vô cùng hết hy vọng với Chung Việt, cậu mặc cho Chung Việt giữ mình lại, vươn tay sạc pin cho điện thoại. Bên trên là một đống cuộc gọi nhỡ của Kim Thế An, Bạch Dương kéo hắn vào sổ đen.

Trước mặt Chung Việt, cậu gọi điện cho Khương Duệ Quân, "Hôm nay cậu về Thượng Hải à?"

"Ừ." Khương Duệ Quân nói, "Làm sao vậy?"

"Đi cùng đi, tôi đi nhờ xe cậu." Bạch Dương nói, "Cậu giúp tôi đặt phòng khách sạn. Vừa lúc cuối tuần này chúng ta đi hội thảo ở Thượng Hý".

Khương Duệ Quân không hỏi vì sao, chỉ quyết đoán nói: "Tôi tới đón cậu."

Cậu tắt điện thoại nhìn Chung Việt: "Yên tâm chưa?"

Chung Việt buông tay ra, "Các cậu cãi nhau?"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương im lặng một lát rồi ngồi dậy, cậu và Kim Thế An hết rồi, nhưng cậu sẽ không nói ra bí mật của hắn. Tình yêu của họ đã hết rồi, nhưng cậu không muốn trả thù.

Bây giờ cậu bình tĩnh lạ thường, chết thì không đáng, cậu không phải chỉ có mỗi tình yêu, cậu mới 26 tuổi, sẽ không khăng khăng đòi chết chỉ vì một mối tình thất bại.

"Tôi đến Thượng Hải sẽ báo cho cậu với anh Niệm." Bạch Dương đứng lên, "Không cần đưa, tôi đi nhờ xe Khương Duệ Quân."

Chung Việt bỗng nhiên ôm chặt lấy cậu.

"..... Bạch Dương, vì sao, chúng ta luôn, yêu thật đau khổ."

Bạch Dương được ôm, cậu thầm lặng rơi lệ trong lòng Chung Việt. Chiếc ôm của Chung Việt vẫn vững chắc như thế, giống như miếng bông cồn sát trùng đặt lên miệng vết thương, cậu ấy muốn chữa khỏi cho cậu, mà Bạch Dương vẫn cảm thấy thật đau.

Đúng vậy, bọn họ rõ ràng có lựa chọn tốt hơn, vì sao lại yêu đau khổ đến thế, luôn yêu đến mức đau lòng, hận không thể quên đi, rồi một lần nữa lại tự mình tra tấn.

Là lời thoại trong phim nào đã nói, "Nếu tình yêu không làm người ta thống khổ thì đó chẳng phải là tình yêu".

Có lẽ con người luôn hèn mọn như vậy đi.

Thế An tìm Bạch Dương một đêm, vẫn là Trịnh Mỹ Dung báo cho hắn biết Bạch Dương đến nhà Chung Việt, Trịnh Mỹ Dung không biết bọn họ xảy ra chuyện gì, chỉ dựa vào giác quan phụ nữ mà khuyên hắn: "Tôi cho người theo dõi cậu ấy rồi, cậu đừng qua đó, xử lý vết thương trên mặt cậu đi đã."

https://thuviensach.vn

Hôm sau Lý Niệm tới gặp hắn, hai người gặp nhau đều thấy đối phương tím xanh mặt mày, không khỏi cười khổ.

Thế An cũng không chất vấn vì sao hôm qua anh tắt điện thoại, thủ pháp đánh người này đều cùng một bộ bí tịch, vừa nhìn đã biết được gây ra bởi cùng một nắm đấm.

"Hai người làm sao thế." Lý Niệm xoa vết bầm trên đầu, "Tôi nể mặt anh mới không đánh lại đấy, đại bảo bối nhà anh như muốn đánh chết tôi vậy."

Lý Niệm cùng hắn đến nhà Chung Việt. Chung Việt mở cửa, trực tiếp bỏ qua Lý Niệm, dứt khoát đấm Thế An một quyền trước.

Lý Niệm buồn cười, Kim tổng tài hai ngày nay bị sao Thái Tuế chiếu, từ hôm qua đến nay cứ bị đánh mãi không ngừng. Anh giữ Chung Việt lại, hỏi cậu: "Bạch Dương đâu?"

"Đi rồi." Chung Việt lạnh lùng đáp.

"Đi đâu?"

"Thượng Hải."

Lý Niệm lật xem lịch trình, thở phào một hơi: "May đấy, không phải đi tìm chết, cuối tuần hai người đó có hội thảo ở học viện hý kịch Thượng Hải." Anh gọi điện thoại cho Bạch Dương, Bạch Dương thế mà nghe thật.

Lý Niệm bịt miệng Thế An, "Tổ tông, cậu đi Thượng Hải đấy à?"

Bạch Dương lạnh nhạt khách khí đáp: "Lý tổng, tôi đi nhờ xe Khương Duệ Quân, anh yên tâm đi, tôi chỉ ở khách sạn thôi không đi lung tung."

"Được rồi được rồi, tôi bảo Tiểu Mã đi theo cậu, cậu ở đâu?"

"Không cần, tôi tự lo được."

https://thuviensach.vn

"Thân phận của cậu mà ra ngoài không mang trợ lý, cậu tự hạ giá chính mình đấy à? Ngoan, tôi không nói cho Kim Thế An đâu, cậu ở chỗ nào, gửi địa chỉ cho tôi, tôi bảo Tiểu Ngưu với Tiểu Mã qua đó ở cùng cậu."

Một lát sau, Bạch Dương nói: "Khách sạn Cẩm Giang."

"Mới hay cũ?"

".....Mới."

Lý Niệm mở loa ngoài, tất cả mọi người đều nghe được. Anh vừa cúp điện thoại, Thế An lập tức nói: "Chuẩn bị xe, tôi đi Thượng Hải."

"Anh từ từ đã." Lý Niệm cản hắn, "Bớt cái trò Quỳnh Dao của anh đi, bây giờ anh tìm cậu ta thì được gì? Lửa giận bốc lên đầu rồi, có thể không kích động thì đừng kích động cậu ta." Anh sờ cục sưng trên đầu mình, "Tôi nói anh nghe chủ tịch Kim, chính anh là người chiều cậu ta lên tận trời, anh bình tĩnh lại đi, để cho cậu ta không gian suy nghĩ."

Lý Niệm không nghĩ ra Bạch Dương đang nháo loạn cái gì, chia tay lần trước đã không hiểu ra sao rồi, lần này Kim Thế An lại làm gì không thuận ý Bạch Dương? Lại còn động thủ luôn chứ.

Chung Việt đứng bên cạnh nghe mà phát tức, lại túm lấy cổ áo Lý Niệm, Lý Niệm nhắm tịt mắt lại: "Các cậu ăn phải thuốc súng đấy à? Chẳng nói chẳng rằng cứ phải dùng nắm đấm mới được? Ông đây không quản lý nổi các cậu nữa đúng không? Chung Việt, nếu không thì cậu với Kim tổng cùng đến Thượng Hải, đừng theo lão người Pháp kia về Bắc Kinh nữa, mọi người cùng nhau đi xem hiện trường Bạch Dương nhảy xuống sống Hoàng Phố, ngày mai lên báo cả lũ làm trò cho toàn thể nhân dân."

Chung Việt á khẩu không trả lời được.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm nhìn Kim Thế An, "Anh về dưỡng thương trước đi --- Mang cái mặt này đến công ty để bị cười cho thối mũi à? Cứ để Bạch Dương bận nốt đợt này, truyền thông đang nhìn vào, cậu ta chạy được đi đâu."

Thế An im lặng một lúc lâu, "Buổi tối anh tới nhà tôi, tôi có chút chuyện muốn nói với anh."

Lý Niệm nhẫn nhịn, sắp xếp cho Bạch Dương một đống công việc. Truyền thông Thượng Hải sắp cười tới mức nở hoa rồi, bọn họ đang định mời Bạch Dương phỏng vấn mà cậu không có thời gian, Nhóm truyền thông nghĩ, tốt quá, An Long thật hiểu lòng nhau, rốt cuộc vẫn cho bọn họ một cơ hội.

Bọn họ muốn phỏng vấn Bạch Dương, lại quanh co lòng vòng mời cả Trương Huệ Thông và Khương Duệ Quân. Trương Huệ Thông không chịu hạ mình nhận phỏng vấn vì đây không phải hãng truyền thông lớn, ông chỉ nhận lời tham gia một tiết mục của đài truyền hình Hoàng Phố. Khương Duệ Quân lại rất nể nang, cứ mời là tới.

Trên tiết mục, Trương Huệ Thông lại nói về kế hoạch quay phần tiếp theo của Tần Hoài mộng. Bạch Dương ngồi một bên nghe mà cảm thấy đau xót, ngoài mặt thì chỉ có thể mỉm cười. Mà hãng truyền thông chó má này còn sắc bén không chịu được, Trương Huệ Thông vừa nhắc tới Bạch Lộ Sinh là cắn lấy không tha, xào xáo thành đủ loại tin tức.

Bạch Dương bận rộn ở Thượng Hải suốt một tuần, còn đi làm khách mời của một số tiết mục giải trí. Cuối tháng Một, Thượng Hải vẫn bị bao trùm bởi cái lạnh, sông Hoàng Phố đóng thành băng, tổ tiết mục muốn xào tin lớn, gạt Bạch Dương và Khương Duệ Quân trực tiếp kéo bọn họ ra Phố Khẩu, muốn hai diễn viên chính bày tỏ cảm nghĩ về bước đi tiếp theo.

Bạch Dương đã chết lặng, cậu lau nước mũi nhìn bia liệt sỹ của Bạch Lộ Sinh, cố gắng bình tĩnh nói: "Tôi sẽ cố gắng học tập người trước, cố gắng

https://thuviensach.vn

thể hiện tốt nhất ở tác phẩm tiếp theo."

Khương Duệ Quân nhìn cậu, phụ họa nói: "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Vừa kết thúc công việc, đạo diễn liền chạy tới giải thích: "Rất xin lỗi, rất xin lỗi, trước đó không nói cho hai vị biết là để hiệu quả ghi hình chất lượng hơn, hai vị bỏ quá cho."

Bạch Dương yếu ớt cười, "Không sao, tôi hiểu mà."

Tâm như tro tàn là cảm giác bây giờ của Bạch Dương. Cậu nghĩ, cậu phải sống tiếp, không thể chết dễ dàng được, phải cố gắng hết sức, dựa vào cái gì mà cả đời cậu lại không bằng Lộ Sinh.

Cậu chăm chú nhìn mộ của Lộ Sinh, lại cảm thấy vô cùng thương tiếc. Bạch Lộ Sinh không sai, tình yêu của cậu ấy cũng là yêu, người sai là Kim Thế An. Mà Bạch Lộ Sinh chết rồi, chết một cách tiêu sái lẫy lừng, vì nước nhà mà hy sinh, khiến cho những tư tình nhỏ nhặt của Bạch Dương thật không đáng nhắc tới.

Đáng tiếc rằng mình không sinh vào thời chiến tranh, Bạch Dương thầm nghĩ, nếu không thì cậu cũng sẽ tham gia quân ngũ đánh giặc đền đáp nước nhà, lên chiến trường chẳng cần suy nghĩ gì nữa, tổ quốc chính là người tình vĩ đại nhất, vì tổ quốc mà máu chảy đầu rơi cũng xứng đáng.

Khương Duệ Quân ngồi bên cạnh cậu, đột nhiên hỏi: "Bạch Dương, nếu tôi cũng giống như những người kia, thoáng cái chết rồi, cậu có đau lòng cho tôi không?"

Bạch Dương nghe vậy thì ngẩn người: "Có chứ."

Bình thường nếu Khương Duệ Quân hỏi vậy thì Bạch Dương đều cho rằng cậu ta đang đùa, nhưng hiện tại chính cậu cũng đang nghĩ đến cái chết,

https://thuviensach.vn

Khương Duệ Quân hỏi vậy, cậu lập tức cảnh giác: "Cậu định làm gì?"

Khương Duệ Quân cúi đầu cười, "Đần độn, tôi sẽ không chết thật đâu."

Bạch Dương thấy lòng khẽ động, cậu chưa kịp nghĩ nhiều thì đã hắt xì năm sáu cái liên tục.

".....Đồ đần, mặc nhiều một chút thì chết à?"

"Tôi không đem áo lông."

Khương Duệ Quân lạnh lùng nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã lập tức rụt đầu, cậu với Tiểu Ngưu tới đây rất vội, chỉ sợ anh Tiểu Bạch của họ nhảy sông tự vẫn, kết quả là chẳng mang quần áo gì cho Bạch Dương.

Khương Duệ Quân cởi áo bành tô ra khoác lên đầu Bạch Dương.

Ngày mai còn đi hội thảo ở Thượng Hý, bọn họ phải chạy xe cả đêm về Thượng Hải. Khương Duệ Quân nhìn cậu bệnh tật dặt dẹo, bèn bảo Tiểu Ngưu và Ninh Ninh ngồi một xe, chính mình và Bạch Dương thì ngồi xe van đi phía trước.

Tiểu Mã lo lắng nhìn khuôn mặt nóng bừng của Bạch Dương, "Anh Tiểu Bạch, anh sốt rồi."

Bạch Dương không nói gì, cậu nằm trên ghế, hạ lưng ghế xuống thấp. Cậu cảm thấy mình sắp sốt đến ngất đi, đành phải mơ hồ nói với Tuệ Tuệ và Tiểu Mã, "Mua thuốc giúp tôi."

Khương Duệ Quân ngồi cạnh im lặng nhìn cậu, bỗng nhiên nói: "Không được, cậu phải đi viện, cậu cũng đâu phải ảnh đế, liều mạng làm gì."

Tên đại ma vương này có thể ngừng thối mồm được không, Bạch Dương chịu thua rồi.

https://thuviensach.vn

Bây giờ cậu không còn hơi đâu đi cảm tạ ý tốt của Khương Duệ Quân, cậu mệt rồi.

Người bị bệnh thường nhớ về chuyện buồn khổ, bây giờ cậu bị bệnh, chuyện khổ sở nhất chính là Kim Thế An.

Thời tiết rất lạnh, Kim Thế An liệu có bị cảm hay không.

Vì sao cậu còn quan tâm đến hắn cơ chứ? Rõ ràng hắn không yêu cậu, hắn lừa cậu. Bạch Dương rất muốn biết rốt cuộc Kim Thế An nghĩ thế nào về cậu, nhưng cậu không có dũng khí đối mặt.

Luôn cảm thấy, có rất nhiều chuyện càng nói rõ ra thì càng hỏng bét.

Cậu còn yêu hắn, đúng vậy, dù cho hắn đã làm gì. Cậu không quên được hắn, đúng vậy, cho dù hắn đã tổn thương cậu.

Cậu thậm chí đã nghĩ, sau này bọn họ còn cơ hội ở bên nhau không? Cậu liệu sẽ cúi đầu nhận sai với Kim Thế An, cậu sẽ dễ dàng tha thứ cho hết thảy quá khứ mà hắn đã coi cậu thành Bạch Lộ Sinh?

Cậu nhớ tới lời Khương Duệ Quân nói, nếu cậu ta chết, liệu cậu có cảm thấy đau lòng không?

Đương nhiên là có, nhưng cậu không yêu Khương Duệ Quân.

Kim Thế An với Bạch Lộ Sinh, liệu có phải cũng như vậy?

Mơ mơ hồ hồ, lại giống như có một tia hy vọng thắp lên trong lòng cậu. Dù chỉ là một chút hy vọng nhỏ nhoi, cậu lại bắt đầu điên cuồng nhớ hắn, nhớ toàn bộ thân thể của hắn, nhớ những lần làm tình vừa dịu dàng lại vừa thô bạo của hắn, nhớ những lời tán tỉnh vừa tao nhã lại vừa cổ hủ của hắn.

Cậu dường như thấy Kim Thế An đang ở trước mặt mình, im lặng nhìn cậu, dịu dàng hôn cậu.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương vừa được hắn chạm môi thì không nhịn được bắt đầu khóc, hai hàng lệ lặng lẽ rơi xuống hai bên gò má cậu. Hắn rất đáng giận, hắn lừa cậu lâu như vậy mà còn có thể hôn cậu bộc trực và thật dịu dàng đến thế. Thế An có phải cũng thấy áy náy không? Mới đầu là cẩn thận chạm vào môi cậu, Bạch Dương không nỡ tránh đi, chỉ không ngừng rơi nước mắt, vì thế Kim Thế An lại giống như trước kia, ngậm lấy đầu lưỡi cậu, giống như muốn nuốt lấy Bạch Dương.

Bạch Dương tức giận đẩy hắn ra, "Đừng động vào tôi."

Thế An không nói gì, chỉ nhẹ nhàng mà mạnh mẽ xoay mặt cậu lại, tiếp tục hôn xuống.

Bạch Dương cảm thấy cái hôn của hắn thật xa lạ, cả người hắn đều thật xa lạ. Bọn họ giống như chưa từng quen nhau vậy. Trước kia khi Thế An hôn cậu sẽ luôn mang theo chút gì đó như dục vọng chiếm hữu, mà hiện tại hắn hôn cậu, giống như có áp lực và sự thăm dò.

Cậu bị hắn hôn hồi lâu, giống như không cần nói gì cả, vấn đề gì cũng có thể giải quyết bằng một nụ hôn.

Bạch Dương rốt cuộc không nhịn được nữa mà đẩy hắn ra, "Kim Thế An, tên khốn nạn này!"

Thế An dần tan vào hư không, bị cậu đẩy một cái liền biến mất.

Bạch Dương mở mắt ra, bỗng nhiên thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cậu xấu hổ nhìn Khương Duệ Quân, Khương Duệ Quân đang bình thản ngồi nghịch điện thoại.

Tiểu Mã và Tuệ Tuệ dường như cũng chẳng phát hiện ra điều gì, có lẽ không ai nghe thấy Bạch Dương nói mớ cả.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương yên lòng, bây giờ mới thấy đầu đau như muốn nứt ra, miệng cũng tràn ngập vị bạc hà kỳ quái. Cậu đổ một thân mồ hôi lạnh ướt sũng, ngồi dậy rồi lại ngã ra ghế.

"Cậu chắc là không cần đi viện?" Khương Duệ Quân nhàn nhạt hỏi.

".....Không cần, bảo Tiểu Mã mua chút thuốc là được, ngày mai còn hoạt động."

Bọn họ tới khách sạn, nhóm trợ lý ba chân bốn cẳng dìu Bạch Dương vào phòng. Khương Duệ Quân đứng ngoài nhìn chằm chằm Tiểu Mã và Tuệ Tuệ.

Tiểu Mã căng thẳng, vừa rồi ở trên xe cậu ta xấu hổ tới mức không dám quay đầu lại nhìn.

Tuệ Tuệ lập tức nói: "Anh Quân yên tâm, bọn em chưa thấy gì cả."

Khương Duệ Quân liếc nhìn bọn họ rồi đi về phòng.

Cậu ta ngã ra giường.

Cậu ta vậy mà lại làm ra một chuyện ghê tởm đến thế, là chuyện mà chính cậu ta chưa bao giờ nghĩ tới.

Viên kẹo bạc hà trong miệng Khương Duệ Quân đã tan thành hình một lát cắt sắc nhọn, cậu ta buồn phiền lôi lọ kẹo ra, lấy một viên kẹo bạc hà nguyên vẹn bỏ tiếp vào miệng mình.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 79: Trẫm Ban Cho Ngươi

Edit: Dờ

Lý Niệm nghe theo lời Thế An, buổi tối đến nhà hắn. Trước đó anh đã nghe Tiểu Mã Tiểu Ngưu báo cáo lại chuyện ở tiệc chúc mừng, Lý Niệm cân nhắc cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra Kim Thế An gọi anh đến làm gì, đành ôm một bụng buồn bực mà đến.

Thế An đang ngồi trước bàn viết chữ. Lý Niệm duỗi đầu nhìn: "Anh còn biết viết lối chữ Thảo à? Tôi cứ nghĩ anh chỉ biết viết chữ Khải."

Thế An buông bút, pha cho Lý Niệm một bình Đại Hồng Bào, người hút thuốc miệng đắng, uống hồng trà cho nhuận họng.

Lý Niệm thấy hắn khách khí như vậy thì bắt đầu sợ hãi: "Anh muốn nói gì cứ nói, đừng phô trương như thế, mẹ kiếp tôi không nhận nổi đâu."

Thế An kéo rèm vào, ngăn cách bóng đêm ngoài cửa sổ: "Có một số chuyện, tôi sợ nói ra anh sẽ không tin."

"Có gì mà không tin, anh muốn nói anh xuyên việt qua đây chắc?" Lý Niệm ngậm thuốc lá cười.

Thế An liếc mắt nhìn anh, chậm rãi gật đầu: "Như lời anh nói, đúng là vậy. Tôi đến từ năm Dân quốc thứ 19."

Hắn đã quyết định rồi, sẽ không che giấu tất cả cuộc đời quá khứ của hắn nữa, mặc cho Lý Niệm có chấp nhận hay không, hắn cũng phải nói ra.

https://thuviensach.vn

Hắn đã không còn là vị khách ngoại lai mới đến lúc đầu, nếu Lý Niệm thật sự không hiểu chuyện thì hắn cũng có biện pháp khiến anh phải cúi đầu.

Lý Niệm im lặng nhìn hắn nửa ngày, phì cười một tiếng: "Chuyện này thì tôi hiểu được, bảo sao anh mất trí nhớ xong cứ như bị quỷ quấn thân, hóa ra là một con quỷ già thật."

Lý Niệm không bất ngờ, lại càng không kinh ngạc, Thế An thực sự cảm thấy Lý Niệm không làm hắn thất vọng --- Hắn rất thích điểm này ở anh, tuy rằng tính tình táo bạo nhưng gặp chuyện là có thể tùy cơ ứng biến, cho nên hắn mới dám nói ra sự thật với anh.

Lý Niệm suy nghĩ một lát, "Vậy anh chính là An Thế Tĩnh phải không?"

"Phải."

Lý Niệm bừng tỉnh đại ngộ, "Thẩm Bạch Lộ chính là Bạch Lộ Sinh, hóa ra kịch bản của anh là thật." Dứt lời, anh lại nói: "Nhãn lực của bố anh kinh thật, không ngờ ông ta đoán đúng rồi, thật sự là li miêu tráo thái tử."

Thế An càng thấy Lý Niệm thật thông minh, cười khổ gật đầu.

"Tôi đã nghi từ lâu rồi, trước kia Kim Thế An hoàn toàn không giống anh. Có một lần anh nói là tốt nghiệp Cambridge, tôi còn thấy khó hiểu, Kim Thế An rõ ràng học khoa chính quy ở Australia." Lý Niệm bỏ điếu thuốc ra nhấp trà, "Vậy thì dễ hiểu rồi, bảo sao anh biết nhiều thông tin nhỏ nhặt thời dân quốc như vậy."

Thế An rũ mắt, Lý Niệm nhìn hắn một lát rồi nói: "Ngay từ đầu Bạch Dương đã biết thân phận của anh?"

Thế An lại gật đầu.

https://thuviensach.vn

Nháy mắt, Lý Niệm đánh thông tất cả mọi khúc mắc: "Bởi vì chuyện này nên Bạch Dương mới giận anh." Anh đã ngộ ra, sung sướng nở nụ cười: "Cái này là ăn giấm chua kiểu gì thế? Ăn giấm của ma à? Tôi nói rồi mà chủ tịch Kim, anh chiều hư cậu ta rồi."

Lý Niệm thật sự rất thông minh, Thế An bất đắc dĩ nói: "Là lỗi của tôi, không nên lừa gạt em ấy."

"Là do chính cậu ta ngu ngốc đấy chứ?" Lý Niệm chậc lưỡi, "Một phút đồng hồ là tôi đã hiểu toàn bộ câu chuyện, cậu ta theo anh lâu như vậy, mẹ nó cũng nên nhận ra rồi."

Thế An không nói, Lý Niệm vốn dĩ đã bạc tình, sao có thể hiểu được đạo lý "hiểu được mà không nói".

Thế An vuốt ve chiếc chén tiểu tử sa: "Vốn dĩ tôi định từ từ giải thích với em ấy, ai ngờ đạo diễn Trương đi trước một bước, lại nói một cách vô cùng gây hiểu lầm như vậy, thật sự khiến cho tôi không còn cách nào mở miệng được nữa."

Lý Niệm mường tượng phát ngôn ngày hôm đó của Trương Huệ Thông, quả thực khó xử. Người không biết thì không sao, một khi đã biết chuyện tình, nghe vào giống như Kim Thế An coi Bạch Dương là thế thân vậy.

Cũng khó trách Bạch Dương ghen dữ dội, đánh Kim Thế An thành ra thế này.

Có phải thế thân hay không, kẻ trong cuộc mê mang, người ngoài thì sáng rõ. Nói một câu khó nghe, cho dù có là thế thân thì cũng không ai dùng hết vốn gốc như Kim Thế An, vứt bỏ Hải Long tự chạy ra lập môn hộ. Đối với Lý Niệm mà nói, không có thứ gì chứng minh được tình yêu hơn tiền bạc, có thể tiêu tiền cho người yêu chưa chắc đã là yêu, nhưng không nỡ tiêu tiền cho người yêu thì đó không phải là chân ái, có thể tiêu hết toàn bộ tiền cho người yêu thì đích thị là chân ái rồi.

https://thuviensach.vn

Kim Thế An đối với Bạch Dương chính là chân ái, cái này thì Lý Niệm tin, quan trọng là bây giờ Bạch Dương đang ăn giấm, lại làm mình làm mẩy, cái khúc mắc này cần được gỡ bỏ.

Lý Niệm bỗng nhiên cười gian, "Tôi nói này, anh có nhận ra mục đích của Trương Huệ Thông khi nói những lời ấy ở buổi tiệc không?"

Ngày ấy Thế An thực sự không có tâm trạng nghe Trương Huệ Thông nói chuyện, "Không để ý."

"Chắc là nhắc nhở Khương Duệ Quân." Lý Niệm châm thuốc, "Ông già ấy cũng là có ý tốt, tôi đoán ông ấy nhìn ra Khương Duệ Quân thích Bạch Dương, ông ấy muốn Khương Duệ Quân bỏ cuộc."

Thế An nhớ lại sơ qua, liền hiểu được những mắt xích trong đó, "Ông ấy vốn dĩ có lòng tốt."

"Chủ tịch Kim, anh ở đây thư thả nhỉ, Khương Duệ Quân và Bạch Dương bây giờ đang sánh vai ra vào khách sạn Cẩm Giang, anh không sợ Bạch Dương không vững lòng rồi chạy mất à?"

Thế An nghe vậy thì thầm khổ sở, "Dương Dương không phải người như vậy."

"Không phải người thế nào?" Lý Niệm nhăn nhó, "Trước kia tôi không dám nói, ông nội dân quốc này, anh vẫn nghĩ đây là Trung Quốc thời kỳ cũ đấy à? Nói chuyện yêu đương thôi mà phải giữ gìn trinh trắng thủ thân như ngọc? Bây giờ hai người coi như chia tay, Bạch Dương coi như độc thân. Nếu tôi là Khương Duệ Quân, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, lúc nào nên ra tay thì sẽ ra tay ngay, ở cùng một khách sạn mà không đập một pháo thì quá xin lỗi bản thân."

Thế An liếc nhìn anh: "Tôi thấy Chung Việt mắt mù mới vập phải người như anh, chưa từng thấy ai mặt dày thế này."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm cười, "Đừng nóng, tôi nhắc nhở anh thôi. Khương Duệ Quân thích Bạch Dương không phải ngày một ngày hai, tôi từng dùng Bạch Dương để dụ cậu ta, hỏi cậu ta có chịu đến An Long không, cậu ta không đồng ý --- Nếu cậu ta đồng ý thì tôi còn không biết là cậu ta động chân tình, nhưng Khương Duệ Quân từ chối, thế là tôi biết ngay rằng cậu ta đang cố sức so bì với anh. Cậu ta không muốn làm việc dưới tay anh."

Thế An chưa từng ngờ Lý Niệm lại đê tiện như thế, không biết nên mắng hay nên cười, chỉ nói: "Bây giờ tạm thời không nhắc tới chuyện này, Dương Dương không chịu gặp tôi, e rằng tôi chỉ có thể nhờ anh làm trung gian."

Hắn không thể đến ngăn cản Bạch Dương làm việc được, đó không phải thái độ làm người của hắn. Hắn cũng sẽ không làm ra hành động khó coi đến vậy.

Lý Niệm không nói gì, chỉ hút thuốc.

"Không còn cách nào đâu, chỉ có thể thế này thôi, anh nghe tôi nói này."

Thế An kiên nhẫn đưa tai lắng nghe.

Hoạt động ở Thượng Hải kết thúc, Bạch Dương và Khương Duệ Quân thay nhau bị cảm, làm cho Tiểu Ngưu cũng bị lây. Tuệ Tuệ mỗi ngày đều nấu canh khác nhau, Bạch Dương rất hâm mộ Khương Duệ Quân có diễm phúc lại có lộc ăn. Mấy ngày ở Thượng Hải, cậu cũng được uống các loại canh không trùng lặp, có ngọt có mặn đủ vị.

Có điều diễm phúc của Tuệ Tuệ xem ra không rơi xuống đầu Khương Duệ Quân. Tiểu Mã suốt ngày đi theo Tuệ Tuệ, Bạch Dương hơi buồn cười, bọn họ hợp tác rất nhiều lần, nhóm trợ lý cũng hay gặp nhau, thế mà lại yêu đương thật.

Hoạt động cuối cùng của hành trình là chụp bìa tháng Hai cho tạp chí. Thợ chụp ảnh cố ý chọn chủ đề dân quốc, chụp ngoại cảnh ở Pháp Tô Giới,

https://thuviensach.vn

lại về studio chụp thêm nửa ngày nữa.

Thời đại mập mờ ám muội ấy chung quy cũng để lại nhiều dấu vết, ở Đài Bắc, ở Thượng Hải, đương nhiên cũng ở Nam Kinh.

Bạch Dương chụp xong trở về, mệt mỏi ngồi trong phòng trang điểm. Khương Duệ Quân mang cặp lồng canh đi vào, "Đần độn, uống canh."

Bạch Dương mở ra xem, là canh gà, màu hơi đen đen đỏ đỏ, "Sao toàn mùi thuốc Đông y vậy?"

"Gà hầm thạch hộc, đần."

"....."

Thôi vậy, bắt nạt người hiền lành, Bạch Dương không chấp, chỉ cúi đầu ăn. Tên Khương Duệ Quân này tuy rằng miệng tiện nhưng xét cho cùng vẫn là tốt bụng.

Bạch Dương thụi khuỷu tay vào Khương Duệ Quân, "Cảm ơn nhé."

Khương Duệ Quân không nhìn cậu, cúi đầu nghịch điện thoại, "Có phải cậu chia tay với tổng tài Hải Long rồi không?"

Bạch Dương sặc canh một chút, không nói gì. Tổng tài Hải Long bây giờ là Hứa Chi Liễu, cậu với Hứa Chi Liễu có cái gì mà chia tay.

Khương Duệ Quân liếc mắt nhìn, "Chia tay rồi?"

"Liên quan gì đến cậu."

Bạch Dương hơi mất hứng.

Khương Duệ Quân lại thừ người nhìn điện thoại, "Thực sự chẳng hiểu sao cậu lại yêu đương với loại người ấy, nghề như chúng ta không yêu lâu

https://thuviensach.vn

dài với người ngoài ngành được đâu. Trừ phi là nữ thì kết hôn xong về ở ẩn làm nội trợ."

Đây là đang khuyên bảo cậu sao? Có ai khuyên bảo mà thối mồm như cậu không? Nữ minh tinh cũng có người đạt được cả tình yêu lẫn sự nghiệp nhé, thực sự nhìn không ra nhé, Khương Duệ Quân, cậu hóa ra lại là một tên mắc bệnh ung thư thẳng nam*nhé.

*直男癌: Những người đàn ông theo chủ nghĩa gia trưởng, bảo thủ, áp đặt suy nghĩ của mình lên người xung quanh.

Bạch Dương nghe vậy cũng thấy mất tự nhiên, lại nghĩ cần gì phải tức giận với Khương Duệ Quân. Cậu vùi mặt ăn canh.

"Sao không tìm người trong giới, làm công việc giống nhau thì mới hiểu nhau được."

Khương Duệ Quân bỗng nhiên nói.

Bạch Dương mờ mịt ngẩng đầu: "Người trong giới?"

"Đúng vậy."

Khương Duệ Quân chậm rãi ghé sát vào mặt cậu, "Ví dụ như tôi."

"....."

.....

Quá kinh dị, Bạch Dương không đỡ được, Bạch Dương quẳng cặp lồng canh vào lòng Khương Duệ Quân, chạy ra xa hơn ba thước.

Sắc mặt Khương Duệ Quân hơi tối lại.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương phát hiện ra mình chạy sai hướng rồi, sau lưng là tường, phía trước là Khương Duệ Quân đang đen sì mặt. Khương ảnh đế sao có thể bỏ qua cơ hội áp tường này được, Khương ảnh đế buông cặp lồng, áp Bạch Dương vào tường.

Bạch Dương hận không thể chui vào trong khe nứt của bức tường.

Cậu cũng không biết nên nói gì bây giờ, mắt Khương Duệ Quân như đang rực lửa mà nhìn cậu, dáng vẻ sắp ăn sống nuốt tươi, diễn xuất cực kỳ phô trương. Trong lúc nguy cấp, đột nhiên Bạch Dương lại thấy buồn cười.

Khương Duệ Quân lẳng lặng nhìn cậu trong chốc lát, lại buông tay ra.

"Đần độn."

Cậu ta cầm chiếc cặp lồng trên bàn trang điểm, nhổ nước bọt vào đó.

Bạch Dương thấy cực kỳ kinh tởm, "Cậu làm trò gì vậy!?"

"Cho cậu ít nước miếng để tiện hai người hôn môi."

Khương Duệ Quân bỏ lại chiếc cặp lồng rồi đá cửa đi ra ngoài.

Khương Duệ Quân đi rồi, Bạch Dương còn mờ mịt đứng sững tại chỗ những mười phút, không biết nên tức hay nên cười --- Khương Duệ Quân có phải bị chập cheng rồi không, thích cậu ta? Người trong giới?

Diễn xuất của Khương Duệ Quân quá tốt, tốt đến mức rất nhiều lần cậu ta nhìn cậu, Bạch Dương đều gần như tin rằng Khương Duệ Quân thực sự thích mình.

Vậy thì thế nào? Diễn chỉ là diễn thôi.

Bọn họ không có khả năng.

https://thuviensach.vn

Trừ Kim Thế An, có lẽ cậu sẽ không bao giờ thích bất kỳ ai nữa.

Kim Thế An đã đào rỗng tất cả tình yêu của cậu rồi.

Bạch Dương nhìn chiếc cặp lồng, trên bề mặt màu đỏ của canh là một bãi nước miếng nổi bọt trắng nhởn, tởm không chịu được. Khương Duệ Quân ba tuổi hay là năm tuổi? Học sinh tiểu học cũng chẳng đứa nào làm trò này nữa biết không?

Cậu xách chiếc cặp lồng đi ra ngoài, phải đổ ngay mới được, nhìn thấy là buồn cười.

Cửa vừa mở, cậu ngây người. Khương Duệ Quân đứng ngoài đó, vẻ mặt vô cùng cô quạnh.

Bạch Dương không biết nên đóng cửa lại hay tiếp tục mở ra nữa.

"Thứ tôi từng uống, cậu muốn đổ đi, có phải không?" Khương Duệ Quân nhẹ giọng hỏi cậu.

Bạch Dương nhất thời không biết nên nói gì.

Khương Duệ Quân nhìn cậu, "Nếu cả đêm nay cậu không đi ra, tôi sẽ bỏ cuộc."

"Nhưng cậu đi ra rồi." Khương Duệ Quân nói, "Tôi nên làm gì đây?"

Bạch Dương đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bọn họ đều tránh né ánh mắt nhau, không nhìn đối phương, chỉ nhìn chiếc cặp lồng giữ ấm màu xanh lam. Kim Thế An, anh đúng là có độc, anh viết kịch bản khiến Khương Duệ Quân diễn tới điên rồi đây này. Bạch Dương thầm nghĩ, Khương Duệ Quân quá nhập diễn, đây không phải là yêu thật.

https://thuviensach.vn

Đó chỉ là chuyện giữa Bạch Lộ Sinh và Kim Thế An.

Không hề liên quan gì đến bọn họ.

Cậu đột nhiên hồi tưởng lại rất nhiều chuyện trong quá khứ, Khương Duệ Quân đã hào quang tứ phía xuất hiện trước mặt cậu thế nào, đã tay nắm tay dạy dỗ cậu thế nào, lại ở lúc cậu nổi hứng bán hủ với Chung Việt, Khương Duệ Quân đã đánh mất nguyên tắc mà hùa theo cậu ra sao.

Sau đó bọn họ lại cùng đóng "Tần Hoài mộng".

Nói ra cũng thật là có duyên.

Trước mắt bao người ở lễ trao giải, Khương Duệ Quân mang theo vinh quang của ảnh đế đi xuống ôm cậu. Lúc đó cậu thật sự nghĩ cậu ta đang nhập diễn.

Là một thiên tài, cả đời cậu không với tới được, cũng là một người tốt, tốt đến mức Bạch Dương có thể phát cho cậu ta một vạn tấm thẻ người tốt.

Cậu thà rằng Khương Duệ Quân đang đùa giỡn cậu.

Khương Duệ Quân cúi đầu nhìn cậu, bỗng nhiên thấy tràn ngập cõi lòng là tâm tình khó nói thành lời.

Cậu ta biết Bạch Dương sẽ từ chối, nhưng vẫn nói ra rồi. Về phần trước kia bọn họ đã bỏ lỡ cái gì, lãng quên cái gì, Khương Duệ Quân sẽ không nhắc lại nữa.

Nếu Bạch Dương yêu cậu ta thì sẽ không cần phải biết quá khứ đã có chuyện gì, còn nếu Bạch Dương không yêu cậu ta, vậy thì quá khứ có nhiều kỷ niệm thế nào cũng vẫn là uổng công.

Khương Duệ Quân rất muốn nâng cằm Bạch Dương lên một lần nữa, hôn cậu một lần nữa trong lúc cậu tỉnh táo. Cậu ta đã đợi lâu như vậy, chờ cho

https://thuviensach.vn

Bạch Dương độc thân, chờ cho cậu rốt cuộc có thể nghe cậu ta thẳng thắn một lần.

Vì sao mình lại yêu phải một tên đần chứ?

Cuối cùng, Khương Duệ Quân không làm gì cả.

Ánh nắng phía sau bắt đầu chiếu vào, dừng trên khuôn mặt Bạch Dương, có thể nhìn thấy những hạt bụi nhỏ li ti đang bay lượn chầm chậm quanh bọn họ, giống như ngàn vạn tơ sợi của thời gian đã trôi qua trong vô thức.

Đây có lẽ là lần cuối cùng bọn họ ở gần nhau, Khương Duệ Quân nghĩ. Lần sau, có lẽ chỉ có thể ở trong phim.

Bạch Dương ngẩng đầu lên, "Khương Duệ Quân, tôi không biết cậu có hiểu hay không ---- Có những người, trong lòng luôn có một sự tồn tại không thể thay thế, cho dù không thể ở bên nhau, cũng sẽ không đổi thành bất kỳ ai khác."

Khương Duệ Quân nhìn cậu thật lâu.

Không một tiếng động, lại dường như có ngàn vạn ngôn ngữ.

Ánh mắt của ảnh đế này quả thật chứa sự thâm tình không thể nói rõ, có thể khiến khán giả đứt từng khúc ruột gan.

"Tôi hiểu chứ." Khương Duệ Quân nói.

- ----- Vì tôi cũng vậy.

Khương Duệ Quân chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

"Cặp lồng của cậu!" Bạch Dương gọi với theo cậu ta.

"Trẫm ban cho ngươi đấy!" Khương Duệ Quân không quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

"....."

Một giây hủy luôn bầu không khí. Một người đi ra ngoài, một người ở lại tại chỗ.

Lại đều tự cười trong nước mắt.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 80: Thân Khoác Sao Trời

Edit: Dờ

Trên đường quay về Nam Kinh, Bạch Dương nhận được điện thoại của Lý Niệm, một cuộc gọi đường dài quốc tế, "Tiểu tổ tông, bận xong việc chưa? Kim Thế An xảy ra chuyện rồi."

".....Làm sao vậy?"

"Kim baba của cậu sắp chết vì cậu rồi. Mau tới đây đi."

Bạch Dương lạnh lùng cúp điện thoại.

Lý Niệm gọi lại, Bạch Dương kéo anh vào sổ đen.

Một lát sau, Tiểu Mã khẩn cấp gọi cho cậu: "Anh Tiểu Bạch, Kim tổng hình như xảy ra chuyện thật rồi, Lý tổng đang sốt ruột lắm."

Bạch Dương nửa tin nửa ngờ nghe điện thoại, Lý Niệm chửi ầm lên: "Cậu đừng nháo loạn nữa được không tiểu tổ tông? Rốt cuộc là cậu đánh Kim baba của cậu vào chỗ nào vậy, có đánh vào nội tạng không? Bây giờ anh ta vỡ gan nôn ra máu, chỉ còn chờ chết thôi."

"....." Bạch Dương chấn động, hôm ấy đúng là cậu xuống tay hơi nặng thật, cậu có uống rượu, tỉnh lại chỉ nhớ đã đánh Kim Thế An và Lý Niệm, về phần đánh vào đâu, đánh nghiêm trọng không, cậu thực sự không nhớ.

Bạch Dương cố gắng bình tĩnh, ngẫm lại vẫn cảm thấy Lý Niệm đang lừa cậu: "Tôi chẳng phải cao thủ võ lâm, nếu bị thương thì hôm ấy sao anh

https://thuviensach.vn

ta không vào viện đi, anh đừng có lừa tôi."

Lý Niệm nín cười: "Thật đấy, ban đầu tôi cũng nghĩ là không sao, tôi cùng anh ta đi Pháp giải sầu, ai ngờ máy bay xóc một phát, lúc hạ cánh anh ta bắt đầu hộc máu, chỉ nói bây giờ muốn gặp cậu, không gặp được cậu, anh ta sẽ cứ nằm chờ chết."

Bạch Dương vẫn không tin, "Vậy anh đưa anh ta đi viện đi."

Lý Niệm hết cách, đành nói: "Cậu với Trịnh tổng qua bên này đi, tôi không khuyên nổi nữa rồi. Anh ta còn giỏi tiếng Pháp hơn tôi, gọi được xe cứu thương đến thì lại bị anh ta đuổi đi."

Bạch Dương nghe anh nói nghiêm túc như vậy thì vừa tức giận lại vừa xót lòng, Kim Thế An thực sự khiến cậu thất vọng, không yêu nữa thì liền tìm chết? Có bản lĩnh tự gây sức ép như vậy thì lúc trước sao lại không nói rõ ràng với cậu?

Thôi vậy, dù sao cũng là do cậu đánh, cho dù Lý Niệm lừa cậu, Bạch Dương vẫn dặn dò Tiểu Mã Tiểu Ngưu: "Đặt vé máy bay, lái thẳng đến sân bay Lộc Khẩu, Tiểu Ngưu liên hệ với Trịnh tổng đi."

Bên này Lý Niệm vừa cúp điện thoại, Thế An bất đắc dĩ nói: "Thanh danh hai kiếp của tôi bị anh hủy hoại hoàn toàn rồi, chưa từng nghĩ sẽ có ngày giở trò lừa bịp thế này."

Lý Niệm cười lớn, "Lừa cũng là lừa đại bảo bối nhà anh, anh ngốc chung với cậu ta một lần đi."

Chủ ý của Lý Niệm vẫn đê tiện như cũ, năn nỉ lôi kéo Thế An đi Paris, chỉ nói: "Trước kia anh tính dẫn cậu ta đi Pháp chơi đấy còn gì? Chạy vạy mấy ngày làm cho hai người cái visa nhập cảnh nhiều lần, hai người cũng chưa dùng tới, giờ tranh thủ luôn mà dùng. Anh biết cách gây buồn nôn nhất, viết cho cậu ta phong thư giải thích tình huống đi."

https://thuviensach.vn

Thế An tức đến bật cười: "Anh nghĩ là trong nước thì em ấy còn đến ngay được, ra nước ngoài thì nhất thời không bay được đến đây ngay, phải không?"

"Nói chuyện với anh rất là thoải mái." Lý Niệm vỗ tay, "Lừa cậu ta đến Paris, tranh thủ chút thời gian, đến lúc đó anh nằm trên giường giả chết, tôi khóa trái cửa, anh phát huy sở trường đẹp trai khoai to, chịch đến khi nào cậu ta chịu thua mới thôi."

Nói đến là hạ lưu, Thế An mặc kệ anh. Lý Niệm càng muốn chọc Thế An, xoa cằm nhìn hắn viết thư: "Chủ tịch Kim, Bạch Dương ở trên giường có phải cực kỳ lẳng lơ không? Loại đóa hoa trong trắng này đều là gap-moe, trên giường dâm vô cùng, mấy ngày nay chắc chắn cậu ta đang nhớ nhung thằng em lớn của anh đó."

Thế An vẩy mực bút máy lên mặt Lý Niệm, "Nói chuyện tích đức một chút, tôi thật sự rất muốn rút lưỡi anh đấy."

Lý Niệm cũng chẳng buồn lau mặt, đắc ý ngồi bên cạnh bàn, "Giảm bớt tâm trạng lo âu của anh thôi mà, anh có biết mặt anh khó coi thế nào không? Mặt vàng như đất, chính là anh đấy."

"Anh cũng chẳng tốt hơn tôi là bao, nhìn cái bộ dạng xanh xao vàng vọt của anh đi." Thế An chẳng buồn nhìn, "Đi ra ngoài, không được hút thuốc."

Bạch Dương không nghỉ ngơi, trực tiếp đến sân bay Lộc Khẩu. Trịnh Mỹ Dung đã ở đó chờ cậu.

Trịnh Mỹ Dung trái lại chưa nói gì, chị bận rộn sắp chết đến nơi rồi. Tài chính của An Long cần phải quy hoạch lại, nếu đã dự định đưa lên sàn giao dịch thì cần phải tính toán thật kỹ càng. Mặc dù sang năm lên sàn chứng khoán sẽ không ổn định, nhưng dù gì An Long cũng phải mở rộng. Lý Niệm chuyên tâm vào nghiệp vụ, tài chính và nhân sự anh ta vui vẻ đẩy hết cho Trịnh Mỹ Dung.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung thầm nghiến răng, con chó lưu manh này, rõ ràng là chị đã có điểm yếu của anh ta mà anh ta vẫn có thể phô trương thanh thế quay lại cắn chị một phát. Chị đến An Long lại làm trâu làm ngựa, quả thực là nữ hiệp gánh nồi.

Bạch Dương nói Kim Thế An bị bệnh, Trịnh Mỹ Dung căn bản không tin, còn có thể vì sao? Để Bạch Dương và Kim Thế An sớm hòa hảo cũng là chuyện tốt, miễn cho Kim tổng tài cứ dăm hôm ba bữa lại hồn phi phách tán, gây cản trở chị làm việc.

Trịnh Mỹ Dung chỉ chào hỏi đơn giản với Bạch Dương rồi không nói gì nữa, mắt vẫn chăm chú nhìn màn hình laptop, gõ chữ như bay. Chị còn đang chuẩn bị tài liệu cho hội nghị thường kỳ tháng sau, các ban ngành quản lý còn đang không ngừng thúc giục chị, Trịnh tổng Trịnh tổng Trịnh tổng, phê duyệt đi ạ phê duyệt đi ạ phê duyệt đi ạ.

Cuộc đời mỗi người đều không giống nhau, có những người trời sinh đã sống tiêu sái, có vô hạn thời gian để mà yêu đương chết đi sống lại, còn chị trời sinh mệnh khổ, chỉ có thể chết đi sống lại vì tiền.

Chuyến bay của bọn họ cất cánh lúc 8 giờ tối, Bạch Dương nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, đêm đen không trăng, chỉ có những vì sao lạnh lẽo rực rỡ điểm tô bầu trời. Bọn họ phải bay trên bầu trời này cả một đêm để đến Paris.

Thân khoác sao trời, đầu đội ánh trăng, một nắng hai sương, dầm mưa dãi gió, có phải chăng chính là lúc này. Bạch Dương thầm nghĩ, cậu sẽ bay qua rất nhiều đại lục và núi cao, bay qua rất nhiều kinh độ và vĩ độ, bay qua thời không chênh lệch, chẳng biết có thể bắt được tình yêu đã vỡ vụn của cậu hay không.

Bên này, Lý Niệm đang tính toán thời gian hạ cánh của bọn họ, vạn sự đều nhờ Trịnh Mỹ Dung, may mà Bạch Dương chưa tới Paris bao giờ, hết

https://thuviensach.vn

thảy phải trông chờ vào thủ đoạn của Trịnh tổng.

Anh đã được chứng kiến sự lợi hại của Trịnh Mỹ Dung, ả đàn bà góa đó chỉ dựng lông mày lên thôi thì cam đoan Bạch Dương sợ tè ra quần, mà một khi dịu dàng xuống một chút thì có thể phát huy sở trường nữ tính. Chính vì thế nên anh mới bảo Bạch Dương dẫn theo Trịnh Mỹ Dung.

Vừa hạ cánh, Trịnh Mỹ Dung gửi tin nhắn cho Lý Niệm, "Tới rồi, đừng tới đón, tôi đi xe qua đó."

Trước kia, khi Kim Thế An theo đuổi Trịnh Mỹ Dung đã dẫn chị tới Paris, chị biết địa chỉ.

Lý Niệm đẩy Thế An nằm lên giường, Thế An nhức đầu, "Gặp mặt là để nói chuyện tử tế, cần gì phải giả bộ thế này?"

Lý Niệm kẹp điếu thuốc nói: "Chủ tịch Kim, trước nay anh luôn sai bảo tôi, lần này anh nghe tôi đi, anh xem, tôi đào tạo Chung Việt dễ bảo biết bao, bảo nói một thì cậu ấy không dám nói hai."

Thế An tựa vào đầu giường, chậm rãi nói: "Lý Niệm, bình thường tôi sẽ không nói chuyện này, rốt cuộc anh với Chung Việt là sao? Hai người đàn ông vốn là có điều trái luân thường, nếu anh không yêu cậu ấy thì để cậu ấy đi tìm người khác, kết hôn sinh con cũng là nhân sinh đại sự. Cần gì phải giữ chân cậu ấy như vậy."

"Cậu ấy muốn đi, tôi chắp hai tay đưa tiễn." Lý Niệm nghịch đầu lọc, "Chuyện tình cảm mà, đôi khi không nói rõ được."

Lý Niệm thế mà cũng có lúc lộ ra vẻ mặt này, Thế An hơi xúc động. Vốn dĩ hắn nghĩ Lý Niệm bất cần đời, xem ra đối với Chung Việt vẫn là thật tình.

https://thuviensach.vn

"Anh thích cậu ấy, vì sao không cùng cậu ấy sống cho tốt, anh tra tấn Chung Việt đến nỗi khiến cậu ấy thay đổi luôn rồi." Thế An thở dài, "Trước kia Chung Việt không phải như vậy, bây giờ cậu ấy thật sự rất lạnh lùng cứng rắn."

Lý Niệm lấy một chiếc hộp nhỏ trong túi áo ra, "Anh đoán xem đây là gì?"

Thế An cười, "Không phải là nhẫn anh mua tặng cậu ấy chứ?"

Lý Niệm cũng cười, mở hộp ra cho hắn xem, là một viên kim cương lấp lánh cực lớn, trong suốt sáng rực. Thế An không phải chưa từng thấy trân bảo, nhưng thấy Lý Niệm lấy ra thì cũng không khỏi tán thưởng một tiếng, "Màu rất đẹp, anh định tặng cậu ấy?"

Cái này có thành ý hơn nhẫn rất nhiều. Thế An bỗng nhiên thấy hổ thẹn, ngay cả Lý Niệm còn có tâm, trái lại hắn dường như chưa bao giờ tặng Bạch Dương thứ gì như vậy.

Lý Niệm giơ viên kim cương lên trước ánh sáng, "Kim Thế An, anh nghĩ...ngọc trai với kim cương, cái nào đẹp hơn?"

Thế An không biết vì sao Lý Niệm hỏi vậy, suy tư một lát rồi đáp: "Có nét đẹp riêng. Nếu luận giá trị thì đương nhiên là kim cương, nhưng ngọc trai cũng có nét đáng yêu ngọt ngào của riêng nó. Theo tôi thấy, ngọc trai nhu hòa thanh thoát, so với kim cương thì càng giành phần hơn."

Lý Niệm nghịch viên kim cương giữa những ngón tay, "Chỉ có người nhàn rỗi phú quý như anh mới cảm thấy ngọc trai đáng yêu. Mỗi viên ngọc trai đều có một trái tim bằng cát, cho nên không giữ được lâu, rất nhanh sẽ bị xỉn màu." Anh nhìn vào mắt Thế An, "Tôi hy vọng cậu ấy có thể trở thành kim cương, không cần trái tim, cứng cỏi rực rỡ, khiến cho người ta đều biết đến sự sang quý đắt đỏ của cậu ấy."

https://thuviensach.vn

Thế An không ngờ anh lại nói như vậy, cứ cảm thấy luận điệu của Lý Niệm hơi vặn vẹo bóp méo, lại cảm thấy anh sẽ không nghe người khác khuyên bảo.

"Dương Dương chưa từng mất đi chân tâm, em ấy cũng chưa từng tụt lại phía sau Chung Việt." Thế An nói, "Không lẽ vòng giải trí này cứ phải vô tình thì mới đứng vững được?"

"Anh nghĩ ai cũng được như Bạch Dương sao, có vận khí trời cho, được anh cưng chiều." Lý Niệm cười lạnh, "Cậu ta là ngọc trai trên đầu lão hoàng đế, ai mà sánh được."

Ngọc trai trên đời này, phần lớn sẽ đều tiêu mòn ảm đạm cùng năm tháng, lúc trước còn là ngọc quý, sau lại biến thành những mục nát tro bụi. Chỉ có kim cương, bất kể bao nhiêu năm trôi qua thì vẫn vĩnh viễn tỏa sáng.

Bảo thạch nào cũng phải trải qua đau khổ mới được sinh ra đời, ngọc trai là sự đau đớn của trai ngọc, kim cương là sự nấu chảy bởi lửa nóng.

Lý Niệm thu lại viên kim cương, không đàm luận chuyện văn vở với hắn nữa, "Có lẽ Bạch Dương sắp đến rồi, anh nằm xuống đi, đừng để bị lộ."

Thế An cười nhạo, "Cái kế hoạch này của anh mà làm với Chung Việt, cậu ấy có thể vui vẻ mấy tháng liền."

Lý Niệm che mắt hắn lại, "Đừng nói nữa, tới bây giờ đây này."

"Nhớ đưa thư cho em ấy đọc."

"Biết rồi, anh rách việc thế nhỉ."

Thế An nằm xuống, bỗng nhiên mở mắt nói: "Anh có nghe thấy tiếng gì không?"

https://thuviensach.vn

"Tiếng đại bảo bối nhà anh rên giường." Lý Niệm phỉ nhổ, "Được rồi, đừng giả bệnh tương tư nữa, cứ thành thật nhắm mắt vào, anh muốn đi vệ sinh trước không?"

Thế An mặc kệ anh, cười nhắm mắt lại. Hắn quả thực thấy hơi mệt, nhắm mắt một hồi mà cũng thấy uể oải dần dâng lên.

Bạch Dương đi ra từ sân bay, trời đã về khuya. Trịnh Mỹ Dung kéo cậu suốt dọc đường, căn bản không cho cậu kháng nghị: "Cậu chưa tới Paris bao giờ, nghe lời tôi. Chậm trễ việc cứu người, bà đây không tha cho cậu."

Bạch Dương lại nhớ tới chuyện Trịnh Mỹ Dung muốn chặt chân cậu, Bạch Dương ngậm miệng.

Trịnh Mỹ Dung gắng sức kéo Bạch Dương nhét cậu vào nhà, hoàn thành nhiệm vụ. Hai người Lý Trịnh ném Bạch Dương vào phòng ngủ rồi khóa trái cửa lại.

Bạch Dương đập cửa cả nửa ngày, vừa tức vừa buồn cười mà ngồi xuống.

"Kim Thế An, anh biết anh mặt dày lắm không?"

Thế An nằm bất động, không lên tiếng, dường như đang ngủ.

Bạch Dương nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, tức giận lại dâng tràn, nhưng lần này lại giống như được bao phủ trong sự dịu dàng vô hạn.

Cậu vẫn yêu hắn, đã tha thứ cho hắn rồi. Bạch Dương nghĩ, trước kia chính cậu đã nói đấy thôi? Hắn tốt như vậy, xứng đáng được nhiều người đem lòng yêu mến, người khác thích hắn, vậy thì có gì mà phải tức giận?

Có lẽ Kim Thế An cũng không phải cố ý muốn gạt cậu, chỉ là không tìm được thời điểm thích hợp để thẳng thắn.

https://thuviensach.vn

Bạch Lộ Sinh và hắn từng có chuyện gì, đều là quá khứ rồi. Hắn yêu cậu, cậu biết chứ, hắn hoang phí nhiều tiền bạc và thời gian vì cậu, hoang phí rất nhiều tình cảm và sinh mệnh, hắn vì cậu mà rời khỏi Hải Long, cũng không sợ phản bội lại cha mẹ.

Thế An phụ lòng Bạch Lộ Sinh cả đời, Bạch Lộ Sinh lại hy sinh rất thảm thiết, hắn vì cậu ấy mà viết một bộ phim, chẳng lẽ như vậy là không nên?

Không có bộ phim ấy, mình cũng không đạt được vị trí ngày hôm nay.

Ghen tị là khó tránh khỏi, phẫn hận là khó tránh khỏi, đều bởi vì yêu quá điên cuồng. Bạch Dương thầm nghĩ, hóa ra chính cậu cũng có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt như vậy, chỉ muốn giữ lấy tất cả của Kim Thế An, một chút cũng không muốn chia sẻ cho người khác.

Kim Thế An thật sự đang ngủ, khuôn mặt say ngủ của hắn vẫn đẹp như thế, dung mạo anh tuấn, Bạch Dương nhớ tới thái độ lạnh lùng và quyết tuyệt với Vương Tĩnh Lâm của Kim Thế An, cậu tự dưng muốn khóc, Kim gia gia của cậu đối xử với ai cũng rất cương quyết, duy chỉ có với cậu là vô hạn dịu dàng, cưng chiều giống như một bạn nhỏ duy nhất trên đời, một viên kẹo không muốn chia cùng ai khác.

Rõ ràng Bạch Lộ Sinh và Kim Thế An quen nhau trước.

Vì sao cậu không thể sinh ra sớm tám mươi năm, như vậy thì người khác sẽ chẳng còn cơ hội chia sẻ một chút nhân sinh nào với Kim Thế An.

Bạch Dương nuốt nước mắt, nhẹ tay đắp chăn cho Kim Thế An, phong thư hắn viết cho cậu đột nhiên rơi ra.

Lần này không dùng bút lông, cũng có rất nhiều chữ đổi thành Giản thể, khác với chữ Chung Vương tiểu Khải mà Thế An thường viết, giấy thư màu vàng nhạt, con chữ xinh đẹp trải dài như thư pháp của Hoàng Sơn Cốc. Bạch Dương được Thế An dạy dỗ mưa dầm thấm đất, cũng hiểu được một

https://thuviensach.vn

chút thư pháp, tuy không nhìn ra đây là phong cách gì, nhưng cậu cũng biết rằng thực sự rất đẹp.

Dương Dương:

Lần này không "kiến tự như ngộ" nữa, bởi vì tôi ở ngay trước mặt em.

Tôi thật sự không còn mặt mũi gặp em, khiến em đau lòng như vậy, đều là do lúc trước tôi thiếu quyết đoán. Chỉ mong em niệm tình cũ, đọc hết lá thư này.

Lộ Sinh quen tôi từ năm cậu ấy mười ba tuổi, lúc quen tôi thì cậu ấy còn là một đứa trẻ, xót thương cậu ấy chịu khổ cực ở gánh hát Xuân Hoa, lại ái mộ tài nghệ lỗi lạc của cậu ấy, cho nên tôi đón ra ngoài ở riêng. Trong mười năm, đúng là tri âm, cũng là bạn tốt, đặt tay lên ngực tự hỏi, lòng yêu mến cũng là có. Tôi nhìn cậu ấy từ nhỏ đến lớn, thật sự không có tà niệm, những chuyện tôi làm cùng em trong ba năm qua, chưa từng làm cùng cậu ấy trong mười năm đó ---- Bởi vậy Lộ Sinh mang oán hận, dưới tình thế cấp bách đã đâm chết tôi, vì thế mà tôi mới đến bên em.

Có lẽ em sẽ rất giận, giận cũng phải thôi. Nếu tôi không đến với thế giới này, có lẽ tôi vẫn sẽ nghĩ rằng Lộ Sinh là tình yêu cả đời của mình, cậu ấy hận tôi oán tôi, trước kia tôi luôn không hiểu nguyên cớ. Cho đến khi hồn tôi nhập vào thân thể này, gặp được em, mới biết hóa ra thế gian có những ái dục như vậy, là do trước kia tôi đã nhầm tưởng tri âm thành thâm tình, thật sự làm lỡ cả đời Lộ Sinh.

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu Lộ Sinh nguyện ý trời cao biển rộng, tôi sẽ không bao giờ ngăn cản cậu ấy, nhưng mấy hôm trước em bỏ tôi mà đi, tôi thực sự thấy cuộc đời này chẳng còn hứng thú gì nữa. Lừa em gạt em, là tôi có lỗi, mà tôi thật sự không thể nói ra tất cả, chỉ mong em không biết chuyện. Hai kiếp làm người, làm sao có thể ngờ rằng loại tình cảm đầy dục ái này có thể khiến con người ta hoang đường đến thế. Tôi không dám xin em tha thứ, lại

https://thuviensach.vn

vẫn cứ ngóng trông em sẽ tha thứ cho tôi, tôi nhớ em, nhớ đến mức tim gan vỡ nát.

"Tần Hoài mộng", là sau khi biết tin Lộ Sinh mất, tôi mới có ý tưởng. Mà từ trước khi quyết định viết Tần Hoài mộng, tôi vẫn luôn muốn làm chút gì đó cho em, nhưng trời cao lại cố ý trêu ngươi, tôi muốn viết kịch bản cho em, Lộ Sinh mất, tôi không tự chủ được mà viết về câu chuyện của cậu ấy. Nói ra có lẽ em sẽ không tin, những sầu bi trằn trọc của Thẩm Bạch Lộ, đúng là Lộ Sinh, nhưng hoạt bát hồn nhiên, là đang viết em. Tôi với Lộ Sinh vốn dĩ không tình cảm như trong kịch bản --- Trời biết tôi ma xui quỷ khiến ra sao, viết đến em, tôi cũng khó kìm lòng, đem một mảnh tình yêu em viết lên người An Thế Tĩnh. Mấy lần muốn nói cho em, lại biết mở miệng thế nào? Chỉ sợ nói ra rồi em sẽ không để ý đến tôi nữa. Tôi thật sự, thiếu em một ngày cũng không sống nổi.

Nhiều ngày tôi lặng ngồi một chỗ, cẩn thận suy ngẫm, Dương Dương của tôi, đơn thuần thiện lương, sẽ có một ngày hiểu được nỗi lòng tôi. Tôi không chịu tin em, một mực che giấu, là tôi đã phụ lòng em. Hôm nay Lý tổng nảy ra chủ ý đê tiện này, nếu là trước kia, tôi sẽ không chịu phối hợp, nhưng để có thể gặp em, muốn tôi chết một lần nữa cũng đâu xá gì? Hôm nay tuy tôi chưa chịu tội, chỉ nằm đây thỉnh tội, nếu em bằng lòng tha thứ, liệu có thể nào cho tôi một chiếc hôn?

"....."

Thư viết đến là buồn nôn. Bạch Dương nhìn, vừa khóc vừa cười. Quá ghê tởm, răng sắp rụng ra rồi. Còn hỏi có thể hôn hắn hay không, Bạch Dương thở phì phì, da mặt Kim Thế An dày bao nhiêu vậy? Hắn khiến cậu tức giận muốn chết, còn có mặt mũi bảo cậu chủ động hôn hắn!

Ngón tay của Thế An khẽ động, Bạch Dương quắc mắt, lạnh nhạt nói: "Còn giả bộ ngủ nữa hả?"

https://thuviensach.vn

Cậu gấp phong thư lại để lên mặt Thế An.

"Tôi đọc xong rồi, anh dậy đi."

Thế An không nhúc nhích, hơi thở của hắn khiến phong thư động đậy.

"Không dậy tôi đấm anh bây giờ!"

Thế An vẫn bất động.

Bạch Dương thực sự thụi một cú vào ngực hắn, "Anh cho rằng tôi muốn hôn anh thật sao? Có mà nằm mơ!"

Cú đấm không hề nhẹ, tới mức Thế An lập tức bật người ngồi dậy. Bạch Dương nước mắt lưng tròng nhìn hắn, "Đồ khốn nạn."

Thế An hiển nhiên nằm hơi lâu, vẻ mặt thất thần, hắn mãnh liệt chớp mắt nhìn về phía Bạch Dương.

Bạch Dương đẩy hắn một phát, "Viết thư buồn nôn có ích gì, tôi muốn nghe chính anh nói."

Thế An cũng không nói chuyện, chỉ quái dị nhìn cậu cả nửa ngày: "..... Bạch Dương?"

Bạch Dương nghe vậy thì sửng sốt.

Thế An xoay người đứng lên, "Cái ** má.... Cậu xuống tay ác thế, đây là đâu vậy?"

Hắn bỏ lại Bạch Dương ngồi đó, vội vã đi loanh quanh, "Điện thoại của tôi đâu? Có máy tính không? Đây là chỗ nào thế?" Hắn định mở cửa ra ngoài, cửa đã bị Lý Niệm khóa trái. Kim Thế An đứng ở cửa chửi ầm lên, "Mẹ kiếp vãi cả loz ai khóa cửa vậy? Mở ra cho bố mày ngay!"

https://thuviensach.vn

Bạch Dương mờ mịt nhìn hắn, Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung cũng thấy âm thanh bên trong không đúng lắm, vội vàng mở cửa ra. Kim Thế An đứng đối diện hai người, đánh giá một chút: "Lý Niệm?" Lại nhìn sang Trịnh Mỹ Dung: "Chị Dung?"

Hắn vươn đầu thoáng nhìn ra ngoài, "Đây là căn hộ ở Paris của mẹ tôi mà? Bao nhiêu năm không tới, anh chị mang tôi tới đây làm gì? Aish, ai có máy tính không, nhà này có mạng chứ?"

Ba người kia đều toát mồ hôi lạnh toàn thân, Bạch Dương vừa đứng lên lại khuỵu xuống. Đúng vậy, đây mới là Kim Thế An, Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung thầm nghĩ, đây mới là Kim Thế An mà bọn họ từng biết.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 81: Đêm Trắng

Edit: Dờ

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều cứng họng, Kim Thế An thì đã mất kiên nhẫn: "Đúng đấy đúng đấy ông đây xuyên việt xong giờ xuyên lại đấy, bây giờ đừng có ôn chuyện được không? Có máy tính chứ? Tôi đang vội, di động cũng được ai cho tôi mượn đi!"

Bạch Dương túm lấy hắn từ phía sau, ".....Sao lại là anh?"

Thế An bị cậu túm thì lảo đảo, tức giận quay đầu lại: "Sao không thể là tôi?!"

Bạch Dương vừa tức vừa sốt ruột, rơi nước mắt hỏi hắn: "Kim Thế An đi đâu rồi?"

Kim Thế An không hề chột dạ, nhìn cậu: "Đây vốn là thân thể của tôi, cậu nói chuyện đàng hoàng chút." Hắn nhìn ba người, hít sâu một hơi: "Bây giờ tôi có một chuyện rất quan trọng cần làm, không có hơi đâu nói xàm với mấy người."

Hắn đẩy Bạch Dương ra, thúc giục Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm: "Có máy tính không?"

Trịnh Mỹ Dung vẫn còn đang hoảng hốt, tình tiết này quá choáng váng, đã vượt ngoài phạm vi lý giải của của chị, mà đối với sự điều khiển của Kim Thế An trong suốt ba năm qua, chị đã vô thức sinh ra cảm giác kính trọng hắn, dù bây giờ trước mặt chị không phải là vị Kim tổng tài mà chị

https://thuviensach.vn

tình nguyện đi theo kia nữa, Trịnh Mỹ Dung vẫn lấy máy tính ra theo phản xạ: "Tôi có đem theo."

"Vẫn là chị Dung của em đáng tin nhất." Kim Thế An vui vẻ nhận lấy laptop. Bạch Dương đỏ mắt nhào lên: "Anh nói rõ ràng đi, Kim Thế An đi đâu rồi?"

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều nhìn hắn: "Đúng vậy, cậu có vội vàng đến mấy thì cũng phải nói rõ ra, xuyên việt cái gì cơ, đây rốt cuộc là tình huống gì?"

Không khí căng thẳng, ba người đều vây chặt lấy Kim Thế An.

Thế An nhìn bọn họ, cúi xuống rồi lại ngẩng đầu lên: "Tôi biết, mấy người không chào đón tôi trở về."

Ba người nghe vậy thì không thể cãi lại. Bạch Dương chỉ giữ lấy hắn, hỏi đi hỏi lại một câu như mất hồn: "Kim Thế An đi đâu rồi?"

"Anh ta tốt hơn tôi, đúng không? Thu phục hết mấy người rồi." Thế An nhìn ba người, bình tĩnh nói: "Anh ta là Kim tổng tài lý tưởng của mấy người."

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều thấy lúng túng.

Thế An không nói tiếp, chỉ thành khẩn nhìn bọn họ: "Không sao cả, tôi đúng là không có bản lĩnh, nhưng tôi trở về là có chuyện muốn làm. Tôi xin anh chị hãy giúp tôi, giúp tôi tra tất cả tư liệu về năm 1938 khi quân Nhật xâm lược Trung Hoa, đặc biệt là tra xem bọn chúng đã đánh từ Vu Hồ đến Vũ Hán như thế nào, tôi quỳ xuống cầu xin anh chị."

Nói xong, hắn thật sự quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều vội vã đỡ hắn dậy, bọn họ không ngốc, không cần Kim Thế An nói tường tận, họ đã có thể hiểu được hắn không còn là người kia, mà Kim tổng tài của ba năm nay thì giờ đã biến thành linh hồn, chẳng biết đang ở nơi nào.

Kim Thế An không có kiên nhẫn, bọn họ dìu hắn dậy, hắn liền mở laptop ra.

"Cậu đã đến đâu vậy?" Trịnh Mỹ Dung nhìn hắn bối rối khởi động máy, rốt cuộc mở miệng hỏi.

"Dân quốc, năm 1931." Thế An không ngẩng đầu lên, "Tôi tòng quân kháng Nhật. Bây giờ quân Nhật đã vào gần Trường Giang, chuẩn bị đánh đến Vũ Hán, nếu không ngăn được bọn chúng thì Trung Quốc xong đời rồi."

Hắn quay lại nhìn Bạch Dương, "Tôi chỉ có thời gian một ngày, sau ngày mai tôi sẽ biến, cậu yên tâm chưa?"

Bạch Dương không ngờ sự tình sẽ thành ra thế này --- Sao lại biến thành thế này? Cậu trắng đêm bay tới đây là để cãi cọ một chút với Kim gia gia của cậu, rồi làm mình làm mẩy một chút, cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý tha thứ cho hắn, cùng hắn hôn môi cùng hắn làm tình. Mà Kim Thế An vì cậu mà giở trò giả bộ ngủ, tỉnh lại, liền không còn là người mà cậu trông mong nữa rồi.

Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, lâu đến mức cậu gần như quên là hắn xuyên việt, cũng chưa từng nghĩ đến một ngày thân thể này sẽ bị nguyên chủ lấy lại. Đúng vậy, chính là cái người đã tụt quần cậu, tên Kim Thế An định cưỡng gian cậu.

Hắn mới là chủ nhân của thân thể này, chủ nhân vốn có.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương kinh ngạc nhìn hắn, nếu Kim Thế An chỉ đơn giản là trở về thôi thì cậu nhất định sẽ xông lên đánh hắn, nhưng hắn đã nói gì? Kháng Nhật. Đúng vậy, kháng Nhật. Hắn trở về, giống như Bạch Lộ Sinh, vì cứu quốc.

Không phải đã rất nhiều năm trôi qua rồi sao? Trung Quốc đã sớm giải phóng rồi mà?

Thế An như đọc được tâm tư của cậu, hắn ngẩng đầu lên nhìn Bạch Dương: "Bạch Dương, tình huống bên kia của tôi rất tồi tệ, đánh giặc chết rất nhiều người, Nam Kinh bị giặc chiếm đóng. Tôi thật sự hết cách mới đành phải trở về, Vũ Hán hỗn loạn cả rồi, ông nội cũng bị giặc Nhật hãm hại."

Kim Trung Minh đã mất lúc quân Nhật xả súng, Thế An nhớ lại lúc ông nội chết thảm, ánh mắt hắn đỏ lên.

Bạch Dương tin lời hắn nói đều là thật, nhưng cậu vẫn không thể khống chế dòng nước mắt đang chảy xuống, hốt hoảng nói: "Vậy anh ấy còn có thể trở về, đúng không?"

Thế An im lặng thật lâu, nhìn cậu: "Không biết, tôi không đảm bảo được. Nhưng tôi muốn giết giặc, tôi phải trở về tìm tình báo. Hy vọng cậu hãy tha thứ cho tôi."

"....."

Bạch Dương đẫm lệ nhìn hắn ---- Tha thứ cho hắn? Cậu có tư cách gì mà tha thứ cho Kim Thế An? Kim Thế An nói đúng, hắn trở về tìm tình báo kháng Nhật, xuyên qua thời gian mà trở về đây ---- So với đại nghĩa của hắn, tình yêu của cậu thật nhỏ bé. Cậu chẳng có tư cách gì ngăn cản hắn hết.

https://thuviensach.vn

"Mấy người giúp tôi đi, gần chỗ này có thư viện không." Thế An nói xong lại nhìn Bạch Dương, "Cậu cũng giúp tôi đi, dùng điện thoại Google cũng được, tôi lấy được tình báo lập tức đi ngay, có lẽ Đại thiếu gia kia còn có thể trở về."

Lời này cho Bạch Dương một chút hy vọng, cậu không nói gì nữa, lau nước mắt lấy điện thoại ra, "Anh muốn tìm tình báo gì?"

"Năm 1938 đến năm 1939, tất cả tin tức liên quan đến quân Nhật tràn vào Trung Hoa, tôi muốn tất cả. Quan trọng là tìm hiểu xem chúng đã đánh tới Vũ Hán như thế nào." Hắn nhìn Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm, "Giặc phá hủy Nam Kinh rồi, nếu Vũ Hán không chống đỡ được, vậy thì thật sự xong đời."

Trịnh Mỹ Dung mờ mịt nói: "A Thế, có phải cậu điên rồi không."

"Anh ấy không điên đâu." Bạch Dương nói, "Anh ấy nói thật hết đấy."

Lý Niệm đứng bên cạnh vò đầu, "Chuyện xuyên việt thì tôi biết, Trịnh tổng, hai ta đi ra phòng ngoài, cứ để bọn họ ở trong này đi, tôi giải thích cho cô nghe."

Trịnh Mỹ Dung hốt hoảng hồi lâu mới nói: "Tư liệu mà cậu muốn hắn là trận Giao chiến Vũ Hán, Lý Niệm ở đây hỗ trợ, chờ trời sáng tôi sẽ đến thư viện ở nội thành."

Lý Niệm kéo chị ra ngoài: "Chen chúc ở đây làm gì, thời gian cấp bách, có việc gì cứ gọi chúng tôi."

Bọn họ đã không còn tâm tư hỏi Kim Thế An đã trải qua chuyện gì, vẻ vội vã của hắn đã chứng minh tất cả. Sự biến hóa đột ngột của hắn khiến họ không thể không tin vào những lời hắn nói.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đều trải qua rất nhiều những chuyện khó tin, bây giờ đối mặt với chuyện gì cũng chỉ có chết lặng.

Trịnh Mỹ Dung đi ra phòng khách ngồi xuống, chị lấy điện thoại ra, ảm đạm nghĩ, chị và Lý Niệm quả thật rất vô tình, bọn họ quen Kim Thế An bao nhiêu năm vậy mà giờ lại hỏi vì sao hắn quay về. Thậm chí trong ba năm hắn xuyên việt, bọn họ chưa từng nghĩ tới có khi nào Kim Thế An đã bị người khác thay xà đổi cột.

Bọn họ như vậy, sao có thể gọi là bạn bè.

Nhưng chị không còn lựa chọn nào khác, chị chỉ là một tùy tùng. Trịnh Mỹ Dung vừa tự trách vừa nảy lên một hy vọng rất tàn khốc, đó là cái linh hồn đang ở nơi xa đã khiến chị cam tâm tình nguyện phục tùng kia có thể quay trở về, dẫn theo chị và Lý Niệm cùng tranh giành thiên hạ, chấn hưng An Long.

Về phần A Thế - người chị đã quen biết nhiều năm, từ lúc 23 tuổi chị quen hắn, Trịnh Mỹ Dung chưa bao giờ nghĩ có ngày hắn sẽ tòng quân kháng Nhật. Quá khứ của hắn mờ mịt như vậy, ăn chơi trác táng, trừ đàn bà thì vẫn chỉ có đàn bà, há miệng ngậm miệng đều là hẹn chịch, gây họa chỉ biết kêu "chị Dung cứu em" ---- Ở một thế giới mà chị không biết, hắn đã trải qua điều gì? Hắn trưởng thành rồi, chị nhìn một chút là nhận ra, ánh mắt hắn tràn đầy sự gập ghềnh, cũng thật nhiều kiên nghị.

Có lẽ A Thế cũng có thứ hắn muốn theo đuổi, đó là sự theo đuổi chị chưa bao giờ với tới, là sự theo đuổi mà trước kia chị có lẽ không quan tâm. Bởi vì chuyện này đã là một quá khứ rất xa, bọn họ sinh ra trong làn gió xuân, lớn lên dưới lá cờ đỏ, họ đã sớm quên Trung Quốc từng trải qua chuyện gì.

- --- Đều là chuyện của quá khứ, nhưng A Thế quyết tâm như vậy, còn muốn trở về. Bọn họ luôn nghĩ lịch sử đã qua rồi, nhưng lịch sử vĩnh viễn sẽ không bởi vì nó là quá khứ mà bị lãng quên.

https://thuviensach.vn

Chị có thể làm gì cho hắn? Chị chỉ có thể ngồi đây, liều mạng lướt nhưng trang web, tìm lại quá khứ chiến tranh mà chị thấy vô cùng xa lạ.

Hắn cũng là bạn bè của chị, hắn phải đi, chị không thể giữ lại, nhưng không thể để hắn đi tay không được.

"Trịnh tổng, chuyện là thế này---" Lý Niệm mở miệng nói.

"Không cần nói." Trịnh Mỹ Dung ngắt lời anh, "Mau làm việc đi, A Thế chỉ có một ngày, chúng ta phải tranh thủ thời gian."

Chị nói xong, không hề biết nước mắt đã lăn xuống không ngừng trên mặt.

Tất cả mọi chuyện ngày hôm nay mà được nhắc lại thì có lẽ sẽ khiến người ta cười rớt hàm. Quá hoang đường, người bạn của bọn họ xuyên việt chạy đi kháng Nhật, rồi xuyên trở về, vẫn vì kháng Nhật. Mà bọn họ chỉ từng gặp hai chữ này ở trên TV.

Để cho Kim Thế An yên lòng quay về cũng tốt, vì mối tình của Bạch Dương cũng được, hoặc là, vì A Thế đã quỳ xuống cầu xin bọn họ cứu lấy một Trung Quốc đã bị tàn phá tan hoang --- Vì một chuyện mà bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, vì quá khứ đầy khói lửa và máu thịt của quốc gia này, vì một dân tộc đã từng trải qua gian nan khốn khổ. Bọn họ ở đây, tại thời đại phồn vinh sau cơn phong ba ấy, dưới bầu trời đêm Paris cách xa Trung Quốc cả vạn dặm, tra xét tư liệu lịch sử chiến tranh của vài thập niên về trước, bọn họ cần phải tranh thủ thời gian, thời gian, thời gian.

Bên này, Thế An và Bạch Dương im lặng gõ máy tính, Thế An chọt vài cái liền nóng ruột: "Đệch..... Mấy năm không gõ chữ, ông đây không biết dùng bàn phím nữa rồi. Cậu tới đây dùng máy tính, tôi dùng điện thoại."

Bạch Dương lập tức đưa điện thoại cho hắn, còn cậu thì ngồi xuống trước máy tính.

https://thuviensach.vn

Đêm khuya trầm lặng, chỉ có tiếng vang nhỏ phát ra từ bàn phím và tiếng sột soạt của bút ghi trên giấy, như đang đếm từng giây từng phút thời gian.

"Cậu thích tên Đại thiếu gia kia?"

Thế An cúi đầu nhìn điện thoại, bỗng nhiên cất tiếng hỏi.

"Tôi yêu anh ấy." Bạch Dương cũng không ngẩng đầu lên, không ngừng cầm bút chép xuống từ máy tính.

Kim Thế An cười, "Cậu buồn cười nhỉ, trước kia ông đây muốn làm cậu thì sống chết không chịu, đổi một cái bộ nhớ trong thì đồng ý ngay."

Bạch Dương không nhìn hắn, chỉ chuyên chú nhìn màn hình máy tính: "Anh ấy mà không còn thì tôi sẽ chết, trước khi chết, tôi sẽ giúp anh cứu vớt tương lai." Nói xong, cậu bỗng nhớ ra một chuyện, không tự chủ được ngừng gõ phím.

"Kim Thế An, anh xuyên về quá khứ có gặp một người.... tên là Bạch Lộ Sinh không?"

Kim Thế An nghe vậy thì ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau. Thế An liếm môi, cười nói: "Tôi yêu em ấy."

Bạch Dương không ngờ hắn sẽ trả lời như vậy, sững người một lát.

Thế An lại cúi đầu chọt điện thoại, "Tuy tôi không biết cậu với tên Đại thiếu gia kia làm mấy lần rồi, nhưng nếu đoán không lầm thì tôi với Lộ Sinh cũng giống như cậu và anh ta vậy, Không có em ấy, tôi cũng chẳng thiết sống nữa."

Bạch Dương nhìn hắn hồi lâu, buồn bã nở nụ cười, cậu lập tức gạt nước mắt tiếp tục xem máy tính.

"Anh ở bên đó khỏe không?"

https://thuviensach.vn

"Tốt lắm." Thế An nói, "Nhưng Nam Kinh không tốt, bị đánh thê thảm, người trong nhà chết rất nhiều."

Hắn nói "người trong nhà", Bạch Dương ngẩn ra, Thế An cũng ngẩn người. Hắn lúc này mới nhận ra, hắn đã sớm coi Kim Trung Minh là ông nội ruột thịt, cũng coi chú Chu thím Liễu là người một nhà.

".....Bố mẹ tôi, có khỏe không?"

Bạch Dương không dám nhìn vào mắt hắn, cậu ngập ngừng một lát rồi nghẹn ngào nói: "Khỏe, bác trai bác gái rất thương anh, còn đặc biết đến thăm anh nữa."

Thế An cười xấu xa, "Bọn họ chỉ có một đứa con trai này, không thương tôi thì thương ai, nhóc con, ôm được đùi lớn rồi đấy."

Bạch Dương rũ mắt, miễn cưỡng mỉm cười.

Thế An nhìn cậu, lòng ngũ vị tạp trần. Bố mẹ hắn căn bản sẽ không tốt như lời Bạch Dương nói, có lẽ Bạch Dương chỉ gạt hắn mà thôi.

Hắn biết Bạch Dương sợ hắn đau lòng khổ sở, nhưng cũng không sao. Hắn đã có ông nội, có chú Chu, có thím Liễu, có Lộ Sinh. Bạch Dương đã nói một lời nói dối có thiện ý, hắn chẳng phải cũng đã lừa cậu hay sao?

Hắn không dám nói cho Bạch Dương, thực ra hắn đã gặp vị Đại thiếu gia kia.

Linh hồn gặp linh hồn, không thể thấy rõ khuôn mặt, nhưng tự nhiên sẽ biết được đối phương có dáng vẻ thế nào. Anh ta đứng trong bóng tối đối diện với hắn, hắn thầm nghĩ, hóa ra đây là Kim thiếu gia mà Lộ Sinh vẫn nhớ thương, quả thật phong độ hơn hắn nhiều, chẳng cam lòng chút nào.

https://thuviensach.vn

Hắn hỏi anh ta, có thể trả thân xác lại cho hắn không, một ngày là đủ rồi. Giặc Nhật đã đánh vào, hắn muốn đi tìm tình báo, cứu Vũ Hán, cứu Nam Kinh, cứu Thượng Hải, cứu tương lai của Trung Quốc, cũng cứu cả Lộ Sinh.

Kim thiếu gia đứng trong màn đêm tối nhìn hắn, thật lâu không nói gì, chỉ nhìn hắn.

"..... Lộ Sinh còn khỏe không?"

"Khỏe lắm, anh đừng nhớ nhung nữa, em ấy là vợ tôi rồi." Thế An quả quyết cãi lại.

Kim thiếu gia dường như đang mỉm cười.

"Tôi trả thân xác lại cho cậu, tôi còn có thể trở về không?" Anh ta hỏi hắn.

Thế An do dự một lát, thẳng thắn nói: "Có lẽ là không, tôi mang theo bùa hộ mệnh tới đây, anh trả lại cho tôi, chắc là sẽ chết."

- --- Đúng vậy, cướp đi thân thể cũng là cướp đi mạng sống. Tá thi hoàn hồn, vốn dĩ là chuyện hai bên đều không tự biết, nếu có một bên mãnh liệt cưỡng cầu, luôn sẽ có một bên mất đi tính mạng.

Kim thiếu gia im lặng.

Mà hắn vẫn không chịu hết hy vọng, vẫn hỏi anh ta: "Anh có thể trả lại cho tôi không, cứ xem như tôi có lỗi với anh, tôi đánh giặc xong, sẽ đền mạng cho anh." Hắn sờ soạng trong bóng tối, quỳ rạp xuống, "Kim thiếu gia, anh cũng là người Trung Quốc, Lộ Sinh nói anh rất yêu nước, tôi cầu xin anh."

https://thuviensach.vn

Kim thiếu gia im lặng rất lâu, vươn tay đỡ hắn đứng dậy. Thế An không nhìn rõ tay anh ta, chỉ cảm thấy ấm áp và mạnh mẽ.

Hóa ra tay của hồn ma cũng sẽ ấm áp như vậy.

"Quốc sự vi trọng, tư tình vi khinh." Giọng nói của Kim thiếu gia trầm ổn mà dịu dàng, "Đừng nói cho Dương Dương biết, tôi sợ em ấy đau lòng."

Bỗng nhiên Thế An thấy rất buồn, lệ nóng dâng tràn như cuồn cuộn trong lồng ngực, hắn cảm thấy mình quá ngu ngốc, khóc như mưa trước mặt tình địch.

"Mạng, không cần trả nữa. Cậu hãy sống cho tốt, đối xử tử tế với Lộ Sinh."

Thế An lau nước mắt, khàn giọng đồng ý với Kim thiếu gia, "Tôi biết, không cần anh nhắc đâu."

Hai người đều im lặng, bóng tối vô hạn đang bao trùm bọn họ, như là những hắc ám đã bao phủ lấy quốc gia này, dù có khổ cực gian nan đến mấy cũng sẽ luôn hỗ trợ lẫn nhau, bất chấp gian nguy, hy sinh vì nghĩa, nguyện vì tương lai.

"Vận mệnh quốc gia gặp gian khó, cần chung sức hợp lực để cứu chuộc." Giọng nói của Kim thiếu gia như cuốn đi trong gió, "Hôm nay là thịnh thế đáng trông chờ, nhưng hôm qua kẻ thù vẫn chưa diệt, nhân danh một linh hồn cô quạnh, chỉ có thể chúc cậu thêm bảo trọng, khôi phục Trung Hoa."

Thế An ngẩng đầu, gió lớn cuốn qua, bóng đêm như nước mực, mà trước mắt hắn là một tia sáng chập chờn, giống như ngọn lửa đang cháy, là tia sáng của hy vọng.

Hắn nhìn Bạch Dương, bọn họ đều nói cho nhau nghe những lời nói dối thiện ý, không vì gì cả, chỉ vì một chút hy vọng. Giống như dân chúng

https://thuviensach.vn

Trung Quốc lầm than, đêm trắng hành quân, hiến máu vì sự sống. Niềm hy vọng này thắp lên ở Thượng Hải, ở Trùng Khánh, ở Diên An, ở Vũ Hán, ở Bắc Bình --- ở trong tim mỗi người, cháy rực, cuộn trào, từng lần chứng kiến nó tan đi theo mây gió, lại nhặt nó lên từ trong máu lửa đau thương.

Thế An nhìn Bạch Dương đang chuyên chú xem màn hình, muốn nói lại thôi. Có lẽ Bạch Dương thích vị Kim thiếu gia kia thật, thích vô cùng, mà bọn họ sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa. Không giống hắn, hắn còn có thể trở về gặp Lộ Sinh.

Nhưng nếu người ta không còn hy vọng, sẽ không thể tiếp tục sống được nữa.

"..... Kim Thế An, trận giao chiến Vũ Hán sẽ thua."

Bạch Dương rất khổ sở, cậu không nghĩ trận chiến đó sẽ thua. Dù Baike có miêu tả lại nó bi tráng thảm thiết thế nào đi nữa, thua vẫn là thua.

Từ hiện tại nhìn về quá khứ, vậy mà lại cảm thấy tuyệt vọng.

Thế An lại thẳng thắn cười: "Nhất định là thua rồi, đm Quốc dân đảng quá hủ bại, người tốt thì không đề bạt, mẹ kiếp đều toàn bọn quan chức chó má, lão Tưởng cũng không còn cách nào cả." Nói xong, hắn lại cúi đầu: "Bằng không tôi cũng không vội vã quay về đây."

Bạch Dương thấy ngoài dự đoán, nhìn hắn: "Vậy phải làm sao đây?"

"Làm sao cái gì, tôi muốn biết giặc làm cách nào đánh vào được, có thể trì hoãn ngày nào hay ngày đó, lấy mạng ra trì hoãn, bám lấy chúng thì phía sau mới có thời gian chuẩn bị mà trợ giúp. Lão Tưởng cũng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc."

Lúc này Bạch Dương mới kịp phản ứng: "Sao anh lại đi theo quân đội Quốc dân đảng?"

https://thuviensach.vn

"Đảng Cộng sản xa quá với không tới, được chưa? Tôi nóng ruột muốn tòng quân, có người chiêu binh liền đi theo. Mặc kệ nó, nếu còn mạng mà sống sót, gặp được Cộng sản tôi sẽ đầu hàng." Thế An vươn đầu qua, "Diên An xa vãi loz, cậu giúp tôi tra xem, làm thế nào gia nhập Đảng Cộng sản, muốn đem tool hack thì đem nhiều nhiều chút."

Bạch Dương chỉ biết hắn trở về kiếm tình báo, không ngờ hắn đã sớm nghĩ tới chuyện quyết tử đền nợ nước, lại còn nói một cách nhẹ nhàng đến thế. Bạch Dương nhất thời đỏ mắt lên, cậu ngẫm nghĩ, lại cố gắng bình tĩnh: "Kim Thế An, có một chuyện tôi muốn nói cho anh biết. Bạch Lộ Sinh.... có thể sẽ hy sinh."

Thế An giương mắt nhìn cậu.

"Tôi thấy bia liệt sỹ của cậu ấy, ngay ở Phố Khẩu."

Thế An ngây người một lát, sảng khoái chụp vai cậu: "Sợ cái bòi gì, đó là chuyện của quá khứ, bây giờ Lộ Sinh có tôi rồi, cam đoan sẽ không chết --- Anh đây là người đàn ông mang tool hack biết không? Nam chính trên Khởi Điểm ok?"

Bạch Dương bị hắn chọc cho nín khóc mà mỉm cười, Thế An ôm lấy vai cậu: "Thế nào, hối hận không? Anh cậu rất có sức hút nhỉ?"

Bạch Dương đẩy hắn ra: "Bớt mặt dày, tôi với Kim Thế An còn muốn đi Hà Lan kết hôn, đm ai hối hận vì anh chứ."

Thế An trơ mặt cười: "Cậu muốn làm minh tinh, giờ làm được chưa?"

Bạch Dương gật gật đầu, "Rồi, đại minh tinh, Kim Mã Kim Sư gì đó lấy hết cả, doanh thu phòng vé 1 tỷ 6."

Thế An sợ hãi than: "6666666, không nhìn ra nhé, đm cậu mà cũng thành siêu sao."

https://thuviensach.vn

Hai người đều bật cười, lại cùng cúi đầu. Hóa ra thế gian này thật sự có kỳ duyên, bọn họ cách nhau tám mươi năm, lại đều yêu thật oanh liệt, cả hai đều vì một đoạn duyên phận lãng mạn này mà một người thăng cấp trong giới văn nghệ, một người liều chết vì nước nhà.

Tình không biết bắt nguồn từ đâu, người sống có thể chết, chết rồi lại có thể hồi sinh. Bạch Dương nhớ tới đoạn Mẫu Đơn Đình mà cậu từng học, thế gian có duyên, ngàn dặm vạn dặm cũng sẽ gặp mặt, sinh sinh tử tử không thể ngăn cách, có lẽ chính là như bây giờ.

- ----------

Bạch Vân Thi: Năm 1938, từ hạ đến thu, quân đội Trung Quốc và quân xâm lược Nhật Bản giao chiến tại Vũ Hán, chiến hỏa lan đến An Huy, Hà Nam, Giang Tây, Hồ Bắc. Quân và dân Trung Quốc chiến đấu anh dũng, thương vong hơn 40 vạn, đánh bại 25,7 vạn quân địch, lấy máu thịt để đập tan vọng tưởng tốc chiến tốc thắng của quân Nhật, khiến cho chiến lược kháng Nhật của Trung Quốc chuyển từ chiến đấu phòng ngự sang chiến đấu không nhân nhượng.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 82: Tơ Hồng

Edit: Dờ

Một ngày trôi qua rất nhanh, Kim Thế An liều mạng học thuộc lòng tờ giấy lớn ba người chép cho hắn. Bạch Dương hỏi đi hỏi lại:

"Nhớ kỹ hết chưa?"

"Nhớ rồi, không quên được đâu."

"Điều kiện lúc đánh giặc rất kém, đừng tiếc tiêu tiền, cứ chăm sóc bản thân cho tử tế." Trịnh Mỹ Dung đứng cạnh nói.

"Đương nhiên, em lên sĩ quan rồi chị, sẽ có người hiếu kính."

Lý Niệm không nói gì, chỉ hút thuốc.

Anh nhìn Kim Thế An, cứ cảm thấy hắn đang giấu giếm điều gì. Anh thoáng cảm nhận được, có lẽ Kim Thế An sẽ không trở về. Lý Niệm không muốn đối mặt, chỉ đi ra ban công hút từng điếu thuốc.

"Chăm thay quần áo trong, tôi xem tư liệu thấy lính tráng hay bị bệnh ngoài da." Trịnh Mỹ Dung còn chưa chịu ngừng.

"Em biết rồi chị Dung, chị sắp thành mẹ em rồi đấy." Thế An toét miệng cười.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng nữa, cùng nhìn nhau. Thế An gãi đầu nằm lại về giường.

https://thuviensach.vn

Đồng hồ đã điểm mười hai giờ.

Trịnh Mỹ Dung cảm thấy vô cùng chua xót, chị bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, chỉ nghe thấy tiếng chị xin thuốc Lý Niệm.

Trong phòng, Bạch Dương ngồi xuống, Thế An nhìn cậu một cái, mất tự nhiên nói: "Cậu đừng có dính vào tôi, đm buồn nôn."

Bạch Dương kiên trì: "Tôi muốn anh ấy tỉnh lại liền nhìn thấy tôi."

Kim Thế An chột dạ, nhắm mắt không nói nữa, im lặng chờ thời gian mang hắn đi. Bạch Dương lại khẽ hỏi: "Kim Thế An, chúng ta còn có thể gặp lại không?"

Thế An không hiểu ý cậu, chỉ gật bừa: "Đương nhiên, tôi đi rồi anh ta sẽ về."

Bạch Dương còn thật sự nghiêm túc: "Tôi nói tôi và anh kìa, liệu còn có thể gặp lại không?"

Bóng đêm tĩnh lặng, bầu trời đầy sao, giống như hàng ngàn vạn những viên ngọc đang tỏa ánh sáng thắp bầu trời đêm, càng khiến cho vô hạn ánh sao lọt vào căn phòng.

Thế An mở mắt, cong khóe miệng, "Nếu có duyên, tám mươi năm sau sẽ gặp lại."

Lời còn chưa dứt, con ngươi của hắn đột nhiên mở lớn, dần dần trở nên tan rã. Bạch Dương đẫm nước mắt nhìn hắn chầm chậm khép hai mắt lại. Cậu cúi xuống nghe tiếng tim đập của Kim Thế An, đã ngừng lại rồi.

Tiếng chuông nặng nề vang lên, từng hồi từng hồi, đủ mười hai tiếng. Lý Niệm nghe giống như chuông báo tang, còn Bạch Dương cảm thấy đó là tiếng chuông chất chứa niềm hy vọng vô hạn.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, cậu yêu Kim Thế An, nhưng cậu cũng yêu tổ quốc của chính mình, đó là tình yêu chung của tất cả. Cho dù là quá khứ hay tương lai, bọn họ hy vọng mẹ tổ quốc luôn tự do mà kiên cường, trọn đời phồn vinh.

Hãy giành thắng lợi nhé, Bạch Dương nghĩ, đánh cho giặc chạy, cậu và Kim Thế An sẽ ở đây chờ đợi, đoạn lịch sử này vĩnh viễn không bao giờ bị lãng quên.

Cậu ngồi bên giường suốt ba ngày. Ban đầu còn ôm hy vọng chờ Thế An tỉnh dậy, một ngày, hai ngày qua đi, Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm đều cảm thấy không ổn, tới khuyên Bạch Dương. Bạch Dương không chịu nhúc nhích: "Anh ấy sẽ tỉnh lại." Cậu rất kiên quyết, "Nhất định là vậy."

Thế An không tỉnh lại, cậu cũng không chịu ăn uống. Trịnh Mỹ Dung lại ra sức khuyên: "Nếu cậu muốn chờ thì cũng không thể chờ như vậy được, cơm không ăn, ít nhất phải uống nước đi."

Lý Niệm nhìn Kim Thế An, đã lạnh ngắt rồi, các đốt ngón tay căng cứng, cổ tay xuất hiện vài đường xanh tím quái dị.

Có lẽ là vết bầm xác chết, Lý Niệm ảo não nghĩ. Hắn rốt cuộc là chết rồi, cứ như vậy mà chết. Bọn họ sao có thể hồ đồ đến thế, cứ ngồi chờ thời gian vàng bạc trôi qua, lúc ấy có lẽ nên đưa đi viện mới phải.

Bây giờ nói gì thì cũng đã muộn. Thành thi thể rồi, còn trở về thế nào? Lại biết ăn nói với cảnh sát ra sao?

Trịnh Mỹ Dung còn con nhỏ, Bạch Dương phải tiếp tục quay phim, cái nồi này chỉ có thể là anh gánh.

Lý Niệm đi vào phòng ngủ kéo Bạch Dương, "Đừng đợi nữa, anh ta chết thực sự rồi, nếu muốn tỉnh thì không đợi tới giờ đâu. Đắp chăn lên cho anh ta đi."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương đẩy mạnh anh ra, "Đừng ai động vào!"

Trịnh Mỹ Dung đi đến cửa, sắc mặt suy sụp, "Bạch Dương, cậu nén bi thương. Không ai muốn chuyện này xảy ra cả, cậu đứng lên trước đi."

Bạch Dương điên cuồng đẩy bọn họ, "Tôi nói đừng ai chạm vào! Đi ra ngoài hết cho tôi!"

Lý Niệm bất đắc dĩ nhìn cậu: "Tôi sẽ báo cảnh sát, chuyện này dù gì vẫn phải có lời giải thích với cảnh sát. Cậu đi ra trước, đến lúc đó tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Bạch Dương kìm nén nước mắt, bình thản nói: "Anh báo cảnh sát đi, nói là tôi giết anh ấy. Anh ấy không tỉnh lại, tôi cũng muốn chết."

Lý Niệm không còn cách nào, "Kim Thế An mất đi chỉ để được thấy cậu phí hoài bản thân? Cậu bảo hắn ở dưới đó có an tâm nhắm mắt được không? Tiểu tổ tông, phấn đấu một chút, được không? Dù gì cậu cũng phải lấy được cái ảnh đế, để Kim baba dưới suối vàng cũng được nở mày nở mặt chứ."

Bạch Dương nghe mà đau đớn thấu tim, cậu liều mạng lau nước mắt, đẩy Lý Niệm ra khỏi phòng rồi khóa cửa lại, mặc cho Lý Niệm đập cửa rầm rầm ở bên ngoài.

Kim Thế An chết thật rồi sao, cậu ngã thụp xuống đầu giường.

Hắn rõ ràng muốn chờ cậu tới, không phải trong thư đã viết rằng muốn cậu hôn hắn hay sao? Dựa vào đâu mà hắn có thể chết? Hắn không phải đã tặng cậu hoa mơ, nói rằng không có cậu thì một ngày cũng không sống nổi sao?

Hắn lại lừa cậu một lần nữa, hắn còn muốn cậu tha thứ? Tha thứ cũng được, tha thứ không thành vấn đề, có thể tha thứ, bây giờ liền tha thứ, Kim

https://thuviensach.vn

Thế An làm gì cậu cũng sẽ tha thứ cho hắn.

Bạch Dương đánh vào ngực Thế An, "Em ở đây rồi, tỉnh lại đi! Đồ vô liêm sỉ, tỉnh lại đi!"

Lý Niệm không ở đây, Trịnh Mỹ Dung cũng vậy, cậu không che giấu nước mắt của mình nữa, nằm xuống ngực Thế An mà gào khóc. Khóc rồi, lại nắm lấy tay Thế An, cậu hy vọng bàn tay này có thể nâng lên một lần nữa để xoa đầu cậu, nâng cằm cậu, sau đó nói những câu quen thuộc, khóc cái gì, nghe lời, đừng khóc, em khóc khiến lòng tôi đau như vỡ nát.

Mà Thế An nằm đó, nhắm mắt như thể đã chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Bạch Dương nuốt nước mắt, dưới tầm mắt mơ hồ, cậu muốn áp hai đường chỉ tay sinh mệnh của cậu và hắn lại với nhau, nhưng chỉ tay như bị nhòe dần đi, giống như sắp biến mất. Bạch Dương nắm chặt tay hắn mà khóc nức nở, cậu không chịu buông ra. Giống như nếu khóc lớn tiếng hơn chút nữa thì Kim Thế An sẽ không chịu nổi cậu làm nũng nữa, hồi tâm chuyển ý quay về với cậu.

Không phải sao? Không phải như vậy sao? Mỗi lần cậu bị người ta ức hiếp, mỗi lần cậu gặp rắc rối ở bên ngoài, Bạch Dương chỉ cần khóc một chút, nháo loạn một chút, Kim Thế An sẽ mềm lòng. Kim Thế An sẽ viết thư xin lỗi cậu, sẽ ôm hôn cậu, sẽ cùng cậu đến Duyệt Giang Lâu ăn tôm hùm đất. Cậu sẽ bắt hắn ăn cay đến không nói thành lời, sau đó xấu xa nhìn hắn cố gắng tỏ ra bình tĩnh mà uống nước.

Không phải đều như vậy sao?

Sẽ không bao giờ có người nào yêu cậu như vậy nữa.

Cậu thực sự mất hắn rồi.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương dụi vào ngực Thế An, dòng nước mắt chảy xuống như vô tận. Cậu nhớ tới rất nhiều đêm bọn họ giao triền, lồng ngực này đã từng nóng hừng hực, hắn khuấy động thân thể cậu, tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực này, hai người như thể liền nhau một trái tim, từng nhịp đập vang vọng. Mà lồng ngực ấy nay chẳng còn hơi ấm, cũng không có nhịp đập.

Lý Niệm ở ngoài khàn giọng gọi: "Bạch Dương, đừng khóc. Ra đây đi."

Mà Bạch Dương không nghe.

Tôi không thể buông tay anh ấy được, Bạch Dương nghĩ, cho dù anh ấy đã chết, tôi cứ như vậy mà nắm tay anh ấy đi đến cái chết, nói không chừng tôi cũng có thể xuyên.

Nghĩ như vậy, cậu lấy lại tinh thần, chỉ số thông minh của Bạch Dương chưa bao giờ cao, bây giờ tụt dốc kịch đáy. Cậu chết rồi, người khác sẽ cười nhạo cậu ra sao? Có lẽ khắp đường lớn ngõ nhỏ sẽ tràn ngập tin tức về vụ tự tử của cậu.

Vậy cũng tốt, Bạch Dương thầm nghĩ, đối với fan của cậu thì quá tàn nhẫn, nhưng cậu chết đi rồi, rốt cuộc cũng có thể nói cho người khác biết rằng trong lòng cậu chỉ có một người yêu, không phải Chung Việt, cũng không phải Khương Duệ Quân, mà là một tiên sinh đến từ năm 1930.

Bên ngoài, Lý Niệm đập cửa đến bầm cả tay, Trịnh Mỹ Dung giữ anh lại: "Bỏ đi, chuẩn bị báo cảnh sát. Gọi xe cứu thương tới luôn, cho Bạch Dương một viên thuốc an thần."

Lý Niệm buồn phiền ngồi thụp xuống, "Cô để tôi chuẩn bị một chút, chuyện này sẽ ảnh hưởng rất xấu đến cậu ta."

"Lúc này rồi mà còn ảnh hưởng cái gì." Trịnh Mỹ Dung vừa phiền lòng vừa đau xót, "Nhìn bộ dạng này của cậu ta là biết sắp điên mất rồi."

https://thuviensach.vn

Có lẽ mấy năm nữa không thể đóng phim.

Bầu trời An Long sắp sụp đổ.

Hai người hoảng hốt ngồi đối diện nhau, từ tận đáy lòng, họ vẫn giữ một niềm ảo tưởng, tuy rằng biết rõ điều ấy không thể xảy ra.

"Trở về tôi sẽ trợ cấp một chút cho Bạch Dương, công ty không thể sụp đổ được." Trịnh Mỹ Dung sờ soạng tìm thuốc lá, "Anh chuyên tâm vào Chung Việt đi, chuyện về Bạch Dương tạm thời ém lại, ký hợp đồng với người mới, tiếp theo phải xem bản lĩnh của anh."

Lý Niệm ngẩn người, giật lấy điếu thuốc, "Đừng hút nữa, đây là anh ta cho tôi đấy."

Cho tới giờ hai người chưa từng thấy bất lực như vậy, bọn họ đều nhìn quen những sóng gió bão táp, cố tình lúc này lại không kìm được nước mắt.

Con đường vẫn phải tiếp tục đi, sản nghiệp mà Kim Thế An để lại, bọn họ sẽ tiếp tục làm.

Bạch Dương không hề biết chuyện bên ngoài, cậu nằm trên ngực Thế An, chính cậu cũng kiệt sức rồi, chỉ nhìn chăm chú hai bàn tay mười ngón đan xen của hai người.

Người đã chết, vì sao chỉ tay cũng biến mất? Bạch Dương càng nghĩ càng không cam lòng, cậu đứng dậy lấy bút, vẽ một đường thật dài lên tay Thế An, kéo dài sang chính tay cậu.

Vẽ xong cậu cũng thấy mình quá ngốc, cậu cười rộ lên, cười đủ rồi lại thấy đau xót, ghé vào ngực Thế An mà khóc. Khóc khóc cười cười, người khác nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ cậu phát điên.

Trời tối mịt.

https://thuviensach.vn

Cậu nằm trên ngực hắn nói rất nhiều, cũng không biết đã nói gì, dù sao bọn họ có rất nhiều chuyện để nói. Cậu nói, vốn dĩ định đi Hà Lan đăng ký kết hôn, hôm tổ chức tiệc chúc mừng cậu đã định nói, bị hắn chọc giận thế là không nhắc tới nữa. Cậu lại nói, cậu cũng hy vọng "Tần Hoài mộng" có thể quay phần hai, cứ yên tâm mà viết đi, chuyện của Bạch Lộ Sinh, cậu đã thông suốt rồi. Cậu nói, cậu cũng len lén học viết chữ, tuy rằng viết không đẹp nhưng mà đẹp hơn Khương Duệ Quân. Cậu nói, Khương Duệ Quân tỏ tình với cậu, nhưng cậu không đồng ý. Khoảnh khắc Khương Duệ Quân tỏ tình với cậu, cậu mới nhận ra mình căn bản sẽ không thể đem lòng yêu một ai khác nữa.

"Anh không ghen à?" Bạch Dương từ từ nhắm mắt lại, nhỏ giọng trách hắn: "Người ta theo đuổi em đó, anh không sốt ruột sao?"

Dường như có người đang khẽ xoa đầu cậu, "Có gì mà phải sốt ruột."

Bạch Dương chưa nhận ra, vừa khóc vừa thao thao bất tuyệt mắng hắn, "Rút trym vô tình, chịt xong liền chạy, anh chạy đi đâu rồi?"

Người kia khó xử nói: "Thật sự không phải, tôi ở đây."

Bạch Dương lập tức bật dậy.

Thế An thở hổn hển, hắn đang khó nhọc vịn đầu giường ngồi dậy, lẳng lặng nhìn cậu.

Thế An nhìn Bạch Dương, Bạch Dương cũng nhìn Thế An, hai người nhìn nhau thật lâu. Bạch Dương kinh ngạc hỏi hắn, anh là ai?

Nước mắt Thế An tức thì chảy xuống, một tay ôm lấy Bạch Dương vào lòng.

Bạch Dương khẽ vùng vẫy, rồi cũng ôm chặt lấy Thế An.

https://thuviensach.vn

"Kim Thế An, tên khốn nạn nhà anh!"

"Khốn nạn, tôi là đồ khốn nạn."

Bạch Dương vỗ mạnh vào người hắn, "Anh đi đâu vậy? Đồ chó má!"

Thế An gắt gao ôm chặt lấy cậu, hồi lâu không nói nên lời, chỉ nhẹ giọng gọi cậu: "Dương Dương, Dương Dương của tôi."

Bạch Dương nghe hắn gọi, rốt cuộc không nhịn được mà nhào vào ngực hắn, lớn tiếng gào khóc.

Thế An hôn lên tóc cậu: "Đừng khóc, nghe lời, tôi ở đây, sẽ không bao giờ đi nữa."

Bạch Dương ngấn lệ, mông lung ngẩng đầu nhìn hắn, "Em thật sự đã nghĩ anh không còn mạng trở về."

Thế An hôn lên hai mắt đẫm lệ của cậu, nắm tay cậu đặt lên ngực hắn, "Không phải đã nói rồi sao, em chính là mạng của tôi."

- --- Cậu thật sự là mạng của hắn.

Hắn đã đi trong màn đêm kia bằng cách nào? Hắn trả lại thân xác cho người thanh niên, chỉ cảm thấy cuồng phong đã cuốn mình đi, trôi dạt xung quanh, vô số những hồi ức xoay vòng bên người hắn như một chiếc đèn kéo quân, xoay tới cuối cùng, tất cả đều là một khuôn mặt rất quen thuộc.

Thế An muốn vươn tay bắt lấy, xung quanh lại là một mảng tăm tối.

Trong bóng tối lạnh như băng, giống như trôi dạt trong nước, lại như ngâm mình trong lửa thiêu. Chỉ có một sợi ánh sáng chập chờn chớp tắt xoay quanh trước mắt hắn, dắt tay hắn từng bước tiến lên phía trước.

https://thuviensach.vn

"Kim Thế An, đường sinh mệnh của em và anh có thể liền thành một sợi này."

Trong cơn thảng thốt, hắn không ngừng nhớ tới những lời này. Là ai đã nói? Không nhớ ra, hắn muốn đi gặp ai? Không biết.

Dường như hắn đã ở trong bóng tối rất nhiều năm, đuổi theo sợi sáng kia, bất kể làm thế nào cũng không thể khiến nó tuột khỏi lòng bàn tay.

Hắn đuổi theo trong cơn hỗn độn, lại nghe thấy có người đang khóc bên tai hắn, lớn tiếng gào lên.

.....Đây là Dương Dương của tôi, hắn thầm nghĩ, tôi muốn đi gặp em ấy, em ấy là mạng của tôi.

- ----------

Bạch Vân Thi: Tanker mở khóa kỹ năng mới: Hồi sinh đồng đội.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 83: Vãn Tình

Edit: Dờ

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung dựa vào cửa hút thuốc, dường như nghe thấy tiếng Kim Thế An ở bên trong, hai người mừng rỡ như điên nhìn nhau, gõ cửa: "Bạch Dương, làm sao vậy? Tỉnh lại rồi? Cậu ở trong đấy làm gì thế?"

Thế An buông Bạch Dương ra, nâng khuôn mặt ngập nước mắt của cậu lên. Bạch Dương không chịu buông, cậu cẩn thận ngắm nhìn hắn, cười rộ lên.

"Em vẫn luôn ngồi bên giường sao, cằm mọc râu rồi này."

Bạch Dương lấy râu cọ hắn: "Không cạo, mau hôn em."

Bọn họ ôm hôn nhau như không muốn ngừng.

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung ở ngoài đập cửa ầm ầm, hai người chẳng để ý, Thế An hôn Bạch Dương đến không thở nổi mới chịu buông cậu ra, hắn thong thả nói vọng ra ngoài, "Tôi không sao."

Bên ngoài sột soạt một lúc rồi yên tĩnh.

Bạch Dương muốn đứng dậy đi ra mở cửa, Thế An lại kéo cậu vào lòng. Cậu ngồi trên đầu gối Thế An, hắn đang nhẹ nhàng hôn lên sau tai cậu.

"Dương Dương, đừng nhúc nhích, để tôi ôm em một lát."

https://thuviensach.vn

Giống như có mật đường được tưới xuống, dính bọn họ lại với nhau rồi hòa quyện thành một vũng.

Bạch Dương được hắn ôm, chỉ là ôm thôi mà mắt cậu đã dâng lên lệ nóng. Cậu biết Kim Thế An muốn làm gì nhưng vẫn thấy ngượng ngùng, ""Trịnh tổng Lý tổng còn ở bên ngoài...."

"Sợ cái gì." Thế An chạm vào chóp mũi cậu, "Bọn họ biết tôi tỉnh rồi, đều là người thông minh."

Người thông minh đương nhiên sẽ không làm chuyện điên rồ, hai người đó đã giữ im lặng rồi đấy thôi!

Bạch Dương đỏ mặt lên, phấn khích như đang yêu đương vụng trộm, Thế An không cho cậu động đậy, chỉ ôm chặt lấy cậu, lột từng lớp quần áo của cậu như tước vỏ măng, hai người lại quấn lấy hôn nhau. Khó khăn thở ra một chốc, Bạch Dương đột nhiên hỏi: "Kim Thế An.... Anh mới tỉnh lại, có phải rất yếu không?"

Lời này đã giẫm vào cái đuôi tự tôn của đàn ông. Thế An cười, xoay người đè ngang cậu xuống giường, "Yếu hay không, Bạch tiên sinh cứ thử sẽ biết."

Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đều đang nghe lén, bên ngoài, cảnh sát và xe cứu thương đồng thời đến.

Hai người hết cách, đành phải cố gắng đối phó.

Hai người bên trong đâu quan tâm ngoài cửa đã long trời lở đất, ngã ra giường quấn lấy nhau. Bạch Dương bị Thế An đè xuống giường, lại cởi sạch quần áo của cậu, hắn lưu lại vô số nụ hôn trên thân thể cậu.

Thế An dần hôn xuống dưới, ngậm lấy vật kia của Bạch Dương, Bạch Dương thẹn thùng dùng gối che mặt, đẩy đầu hắn ra. Thế An nắm chặt tay

https://thuviensach.vn

cậu, vẫn ngậm lấy như cũ, ung dung chuyển động.

"Bẩn lắm." Bạch Dương nhỏ giọng nói.

Thế An ngừng lại, lấy gối đầu trên mặt cậu ra, "Vậy em giúp tôi làm một lần."

Bạch Dương lập tức ngoan ngoãn gật đầu. Thế An cười lớn, hai tay nựng mặt cậu: "Sao em sớm nắng chiều mưa vậy, của mình thì chê bẩn, của người khác thì không chê?"

Bạch Dương tức giận đẩy hắn, "Anh cũng đâu phải người khác."

Thế An hôn cậu, tay trườn vào bên trong, bọn họ đã quen thuộc rồi, lúc làm không cảm thấy đau đớn gì nhiều. Thế An phiền não nói, "Nơi này không có thứ gì sẵn dùng," Hắn mỉm cười nhìn Bạch Dương, "Đành phải mượn phía trước của em."

Bạch Dương vùi đầu trong ngực hắn, mặc cho Thế An làm cho thứ kia bắn ra đầy lòng bàn tay hắn. Cậu thở hổn hển thúc giục, "Tiến vào đi."

Thế An cũng không nhẫn nhịn nổi nữa, tách hai chân cậu ra rồi chầm chậm cắm vào. Bạch Dương rên rỉ không ngớt phía sau gáy Thế An, lại hôn môi hắn, gọi tên hắn.

Cậu bao chặt lấy hắn, quấn quýt như thể sợ Thế An sẽ đi mất, hai người đều cảm thấy dục hỏa đốt người chưa từng thấy, chuyển động lên lên xuống xuống trên chiếc gối đầu. Bạch Dương đã sớm quên bên ngoài có người, cậu vong tình mà kêu rên, âm thanh ấy ngọt ngào và trêu ghẹo hơn bình thường rất nhiều. Không biết đã đâm rút mấy trăm mấy ngàn lần, Bạch Dương bị cắm tới mức chỉ còn có thể rầm rì kêu, mềm nhũn nằm trong lòng Thế An như một cục bông.

"..... Kim Thế An, hôm nay anh hăng quá."

https://thuviensach.vn

Thế An cũng không biết nên đáp lại thế nào, chỉ mỉm cười, hôn xuống khuôn mặt đỏ hồng như say rượu của Bạch Dương.

Thật sự, Bạch Dương nghĩ hắn vừa chết đi sống lại thì không thể mãnh liệt như vậy được, không ngờ lại bị chịch cho ná thở. Cậu ngồi không nổi quỳ không xong, hai bàn tay cào ra hai vết xước đỏ trên vai Thế An.

Thế An ôm lấy cậu, "Không chịu nổi sao?"

"Đừng..... Ôm chặt lấy em đi." Bạch Dương bắt đầu làm nũng, "Em muốn anh bắn ở bên trong."

Thế An chỉ trông chờ cậu nói như vậy, cậu nói thế, hắn sao có thể dừng, tiếp tục đâm cho Bạch Dương khóc nức nở.

Thế An cũng tự thấy giật mình, hiện tại hắn đã chân chính cảm nhận được thân thể này thuộc về hắn, cảm nhận được sự sung sướng và khoái cảm đến từ da thịt mà trước nay chưa từng có, là sự vui sướng và cuồng nhiệt gấp trăm gấp vạn lần, "Tôi cũng không biết nữa, dường như ôm lấy em thì sẽ mãi không biết mệt vậy."

Bạch Dương rầm rì cười, "Bảo sao anh hăng như vậy, đại ma pháp sư nghẹn mấy chục năm."

Thế An không hiểu "đại ma pháp sư" là gì, chỉ thấy cậu cười tinh nghịch, vừa tức vừa buồn cười, liền vươn tay vỗ một phát lên cái mông đang nhún của Bạch Dương.

"Bé con hư hỏng."

Bạch Dương bị hắn tét mông thì đột nhiên thít chặt lại, hai người đều cảm nhận được sự sung sướng đến xiêu hồn lạc phách. Thế An không nói nữa, chỉ chuyên tâm giữ lấy Bạch Dương mà mãnh mẽ đâm vào rút ra. Hắn khiến Bạch Dương phấn khích, không kìm chế giọng rên rỉ. Thế An cắn làn

https://thuviensach.vn

da mềm mại trên cổ cậu, giữ chặt thắt lưng dẻo dai mà nhỏ nhắn của cậu, hai người lăn qua lăn lại triền miên, không hẹn mà cùng bắn ra, ngã xuống giường thở hổn hển hồi lâu, lại dịu dàng trao nhau những nụ hôn khẽ.

Bạch Dương vẫn cầm tay Thế An không chịu buông.

Thế An đưa đôi tay đang nắm lấy nhau đặt lên môi, "Tôi giúp em tắm nhé."

Bạch Dương ôm cổ hắn, "Bế em đi."

Thế An lấy chăn cuộn Bạch Dương lại, đứng dậy mặc xong quần áo rồi bế ngang cậu đi ra cửa.

Mở cửa cực kỳ khó xử, Lý Niệm và Trịnh Mỹ Dung đứng song song bên ngoài, mịt mù mà nhìn.

Lý Niệm ngậm thuốc lá, trợn mắt nhìn hắn: "Chủ tịch Kim, chúng tôi ở ngoài này lo lắng đến khóc lóc kêu trời kêu đất, mẹ kiếp anh ở trong đó chịch chán chịch chê, chỉ biết sướng thân mình."

Trịnh Mỹ Dung không hề dao động, tâm lặng như nước lấy điện thoại ra: "Ăn cái gì, tôi gọi nhà hàng mang tới."

Thế An ái ngại nói: "Tôi đưa em ấy đi tắm rửa chút đã."

Trịnh Mỹ Dung phẫn nộ gọi một đống đồ ăn. Kim Thế An thật sự biết cách bóp team, cảnh sát tới mà hắn và Bạch Dương còn ở trong đó dâm loạn với nhau, chị và Lý Niệm phải xổ một tràng tiếng Anh để nói dối. Lý Niệm nói, đây là vợ tôi, vừa rồi cô ấy cãi nhau với tôi, nháo loạn muốn nhảy lầu lên tôi đành báo cảnh sát.

Trịnh Mỹ Dung tức đến nỗi tam hồn xuất khiếu, trước mặt cảnh sát và nhân viên cứu hộ không tiện nổi nóng, chỉ có thể gật đầu, "Xin lỗi, là lỗi

https://thuviensach.vn

của tôi."

Hai người vội vàng giải thích, Bạch Dương còn ở trong đó gọi giường, mọi người mặt đỏ tai hồng. Lý Niệm lắp bắp nói: "Là khách thuê nhà của chúng tôi."

Cảnh sát giáo huấn bọn họ hồi lâu rồi yêu cầu đừng có lần sau nữa, lại nhìn cửa phòng đang khóa, nhếch miệng cười lớn.

Trịnh Mỹ Dung nhớ tới là thấy tức, chị hung hãn dặn dò nhà hàng, "Ốc sên không được nướng chín, phải sống. Mang cả wasabi, loại cay nhất."

Thế An nào biết Trịnh Mỹ Dung gọi ốc sên cho hắn ăn, chỉ áy náy gật đầu mỉm cười với hai người. Bạch Dương cũng đỏ mặt ló ra từ trong ngực hắn, Lý Niệm nhìn thấy, thế là bóp cổ bắt chước giọng cậu: "Em muốn anh bắn ở bên trong! Em muốn anh ôm chặt lấy em!"

Xấu hổ play, lần này Bạch Dương không có giày để ném anh, đành phải đỏ bừng mặt dụi vào chăn.

Hai người cười đi vào phòng tắm, tắm rửa cho nhau, lại không nhịn được bắt đầu hôn. Thế An nhìn tay mình, buồn cười nói: "Em vẽ loạn cái gì lên tay tôi vậy?"

Bạch Dương khó xử, cậu lấy sữa tắm đổ lên tính chà cho sạch, lại phát hiện ra tay mình cũng có một đường vẽ ngu ngốc như vậy, cậu muốn chà nó đi, nhưng làm thế nào cũng không biến mất được.

Thế An cũng thấy kỳ quái, "Lấy bút gì để viết, sao lại không rửa sạch được."

Bọn họ đều thấy kỳ lạ, chụm đầu rửa tay cho đối phương, đoạn tơ hồng khúc khuỷu ngoằn ngoèo kia đã khắc vào trong da, giống như sinh ra từ máu thịt vậy, càng rửa càng đỏ tươi.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương chà xát, có lẽ là xà phòng rơi vào mắt, cậu thẹn thùng bật khóc, dụi đầu vào ngực Thế An.

"Không khóc." Thế An nhẹ nhàng vén lọn tóc ướt của cậu lên, "Rửa không sạch thì cứ để đó đi, vĩnh viễn giữ lại nó. Biết đâu đó lại là tơ hồng ông trời để lại cho em và tôi."

Là đường sinh mệnh nối liền với nhau của hai người.

Bọn họ nắm tay nhau dưới làn nước ấm, lòng đều thấy ngọt ngào.

Nghỉ ngơi một đêm, Trịnh Mỹ Dung đặt vé ngày hôm sau bay về nước. Bọn họ đã lãng phí nhiều ngày ở Pháp, phải mau chóng quay về.

Trịnh Mỹ Dung yên tâm, trên đường đến sân bay không ngừng trút giận ---- Phụ nữ luôn dùng oán giận để giải tỏa tâm trạng, thực ra cũng là biểu đạt niềm vui vẻ. Thế An bị chị mắng, lại phải xin lỗi chị.

"Công ty còn bao việc, cậu cũng chẳng chịu đến họp, tôi có phải bảo mẫu của cậu đâu." Trịnh Mỹ Dung dài mặt.

"Là lỗi của tôi, ngày mai nhất định sẽ đến họp." Bây giờ chị nói gì Thế An cũng được được được.

Lý Niệm ngồi cạnh không nói gì, nhếch miệng cười.

Phong độ của Kim Thế An thực sự đủ tốt, hôm qua Trịnh Mỹ Dung gọi cho hắn một mâm ốc sên sống, lúc bưng tới còn sũng nước, Kim Thế An chăm chú nhìn nửa ngày, rót một ly brandy rồi nhắm mắt chậm rãi ăn.

Tất cả mọi người đều cười bò ra.

Anh rốt cuộc cũng mở miệng nói với Kim Thế An, "Điện ảnh xem như hoàn thành rồi, bận bịu cả năm, tôi muốn xin nghỉ một thời gian."

https://thuviensach.vn

Kim Thế An hơi bất ngờ, chỉ hỏi: "Bao lâu?"

"Ba tháng, hoặc là nửa năm đi."

"Thời gian hơi dài, ai sẽ thay anh?"

Lý Niệm nhìn Trịnh Mỹ Dung, "Chuyện lớn anh cứ bàn với Trịnh tổng, chuyện nhỏ để Tiểu Mã đi làm, cậu ta thông minh, cũng sắp bàn giao công việc được rồi. Bạch Dương thì đổi thành Tiểu Tạ Tiểu Ngưu đi theo."

Trịnh Mỹ Dung ngồi cạnh ăn, không nói gì.

Tiểu Mã quả thực thông minh, lúc trước ở Hoành Điếm, Thế An đã nghĩ vậy. Tiểu Tạ thì thường đi theo Thế An, để cậu ta làm cho Bạch Dương, hắn cũng không phải lo lắng.

"Anh muốn đi đâu nghỉ ngơi?" Thế An hỏi hắn.

Lý Niệm cười, "Chắc là đi Mỹ, xem tình hình đã. Dù gì tôi cũng chỉ là đàn em của anh thôi, anh làm anh đại thì tự mình thu xếp trong nửa năm này đi."

Paris là một nơi rất tốt, Lý Niệm nghĩ, bình thường anh không biết thời tiết Paris lại đẹp như vậy, ngàn dặm không mây, là một nơi lý tưởng để quay về.

Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm đều mệt mỏi, đêm qua quá kích động nên cả hai đều không ngủ ngon, không thể so với Thế An và Bạch Dương, đầu gác đầu ngủ say sưa. Hai người Lý Trịnh ngồi máy bay vừa buồn ngủ vừa nhức đầu, Thế An và Bạch Dương còn đang vui vẻ nói chuyện phiếm.

"Lúc trước muốn dẫn em đến Pháp, lần nay coi như thỏa nguyện." Thế An nói.

"Em chẳng muốn đi du lịch thế này nữa đâu." Bạch Dương bĩu môi.

https://thuviensach.vn

Thế An cọ cọ mũi cậu, nắm lấy tay Bạch Dương.

"Kim Thế An..... Lúc anh không ở đây, anh của trước kia quay trở lại." Bạch Dương bỗng nhiên nhớ ra, "Anh ấy nói là đã gặp Lộ Sinh."

Thế An gật đầu, "Tôi biết."

"Sao anh lại biết được!?"

Thế An vốn dĩ muốn giấu cậu, không ngờ lại thuận miệng nói ra, cúi đầu cười, "Tôi nói ra em đừng giận, cậu ấy đến đòi lại thân xác, tôi thấy cậu ấy một lòng tận trung báo quốc, liền trả lại cho cậu ấy."

Hắn sợ Bạch Dương lại nháo loạn, nắm chặt tay cậu: "Không phải là tôi không nhớ em, nhưng việc gì cũng có nặng nhẹ."

Bạch Dương nhìn hắn một chốc, trợn trăng mắt nói: "Nói như thể chỉ có một mình anh yêu nước vậy, em cũng ủng hộ mà?" Cậu gãi vào lòng bàn tay hắn, "Em biết anh nhất định sẽ trở về."

"Em biết tôi không nỡ đánh mất em mà." Thế An nói xong, cũng chẳng để ý tiếp viên còn đang đi đi lại lại, cúi đầu chạm vào môi cậu.

Bạch Dương cứng người, không dán trốn cũng không thể trốn, ngoan ngoãn để hắn hôn khẽ từng cái một.

Tiếp viên hàng không nhìn không chớp mắt, chỉ che miệng cười. Hai người cũng im lặng cười, cười một lát lại nhớ đến Lộ Sinh và Thế An kia, lại thấy thẫn thờ.

"Hy vọng bọn họ có thể bảo vệ Vũ Hán, đánh lui giặc Nhật."

Bạch Dương không nói gì, chỉ gật đầu, "Trở về chúng ta đến chùa Kê Minh thắp hương cho họ." Cậu nhìn Thế An, im lặng một lát, "Kim Thế An, chờ xong đợt này, chúng ta kết hôn được không?"

https://thuviensach.vn

Thế An dịu dàng gật đầu, hắn không kích động --- Lòng họ có nhau, đã có ý niệm này trong đầu từ lâu, lúc nói ra cả hai đều không kinh ngạc. Thế An ngẫm nghĩ, buồn bực nói: "Đàn ông với đàn ông kết hôn thế nào?"

"Đi Hà Lan nha, chỗ đó cho phép đăng ký, đi Anh cũng được, à đúng rồi, Pháp cũng có thể!"

Thế An hơi ảo não, "Sao không nói sớm, biết vậy tổ chức ở Pháp rồi về."

Bạch Dương tựa vào ghế, "Anh nghĩ đẹp quá nhỉ, em muốn cưới anh à? Con dâu chẳng nói chẳng rằng chạy loạn chết đi sống lại như anh, bố em còn lâu mới đồng ý!"

Thế An rất muốn tét mông cậu. Hắn cũng chẳng vội vàng, lấy cái vòng vàng ở trong túi áo ngực ra, "Có đồng ý hay không em không có quyền lên tiếng, Thái Sơn đại nhân đã cho tôi rồi."

Hai người tựa vào nhau mà hi hi ha ha, đây có lẽ là thời điểm hạnh phúc nhất trong đời họ.

Về sau sẽ còn vô số những thời điểm như vậy.

Sinh mệnh thật khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Đường bay còn dài, Bạch Dương hưng phấn không ngủ được, chơi đủ trò với Thế An, lén hôn môi lén thầm thì nói chuyện gì đó, một bộ trò chơi mang chỉ số thông minh của các cháu tiểu học. Cũng sắp đến Thượng Hải, cậu tựa vào vai Thế An, lại bắt đầu lo chuyện bao đồng.

"Lý tổng hơi quá đáng, anh ta theo đuổi Trịnh tổng mà còn bắt nạt Tiểu Chung."

Thế An khó xử, "Chuyện chưa chắc đã như em nghĩ, chúng ta không tiện lo chuyện của người khác."

https://thuviensach.vn

"Sao lại là người khác?" Bạch Dương mất hứng, "Tiểu Chung là bạn thân của em, Lý tổng là trợ thủ của anh, anh khuyên bảo anh ta chút đi, bảo anh ta quản thằng em của mình cho tốt."

Nói rất tục, Thế An lắc đầu cười: "Em quản lý phẩm hạnh nói chuyện của mình trước đi, cũng là đại minh tinh rồi, sao phát ngôn vẫn không biết chừng mực như vậy."

Bạch Dương vênh mặt cười: "Nhưng anh vẫn thích em đó thôi."

"Người ta sẽ nói em."

"Sợ cái gì chứ, anh thích em là đủ rồi."

Cậu ở bên này nũng nịu không ngớt lời, đám tiếp viên hàng không đi đắp chăn cho những hành khách đã ngủ bỗng nhiên thét lên sợ hãi ở chỗ cách bọn họ hai ba bước chân.

Ai cũng tưởng có khủng bố tấn công, tất cả mọi người đều căng thẳng.

Thế An che chắn cho Bạch Dương, đứng dậy nhìn, không nhìn thì không lo, thấy rồi hắn lập tức thấy nặng nề, đó là chỗ ngồi của Lý Niệm. Trịnh Mỹ Dung đã đi lên xốc cái chăn đang đắp lên mặt của Lý Niệm ra.

"Lý Niệm! Tỉnh lại đi!"

Tất cả mọi người đều xúm lại. Lý Niệm ngồi trên vũng máu, từng ngụm máu đỏ sậm đang chảy ồng ộc xuống từ miệng anh.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 84: Kim Cương

Edit: Dờ

Máy bay hạ cánh, Lý Niệm được đưa đến bệnh viện Hoa Sơn, không kịp chuyển đến Nam Kinh. Trên đường đến viện, Lý Niệm không tỉnh táo lắm, vẫn luôn hỏi "Chung Việt đâu?"

Bạch Dương chưa bao giờ thấy anh gọi Chung Việt thân mật đến vậy, vừa sợ hãi vừa sốt ruột, khóc thút thít nói: "Tiểu Chung đến ngay bây giờ đây".

Lý Niệm ngất giữa đường, sau đó cũng không tỉnh lại, một chiếc hộp dính máu rơi ra từ trong tay anh, Thế An nhận ra đó là viên kim cương Lý Niệm muốn tặng cho Chung Việt.

- --- Bạch Dương cũng vậy, Thế An và Trịnh Mỹ Dung cũng thế, bọn họ luôn cảm thấy Lý Niệm một ngày hút ba bao thuốc, nếu một ngày nào đó chết thì cũng chết vì ung thư phổi.

Một câu "ung thư gan" của bác sĩ khiến ba người đều sửng sốt tại chỗ. Ai cũng nghĩ bác sĩ chẩn sai bệnh rồi, bác sĩ buồn bực nói: "Sao mà sai được, các cô cậu tự xem kết quả chụp đi, ung thư gan giai đoạn cuối rất đau đớn, có lẽ là cậu ấy muốn hút thuốc giảm đau."

Nói xong, bác sĩ lại nhìn bọn họ: "Không có người nhà sao?"

"Chúng tôi đều là bạn của cậu ấy."

https://thuviensach.vn

"Không có ai là người nhà?"

Mọi người đều không thể đáp. Thế An nói: "Chúng tôi chính là người nhà của cậu ấy, tổn phí gì cứ tính cho chúng tôi là được."

Bạch Dương đi đón Chung Việt, Trịnh Mỹ Dung đứng trên hành lang khổ sở cúi đầu, Thế An đến bên cạnh chị, khẽ vỗ bả vai Trịnh Mỹ Dung.

"Đều do tôi, tôi phải sớm nói cho cậu biết mới phải." Trịnh Mỹ Dung nói xong lại chảy nước mắt. An Long rốt cuộc là vấp phải vận xui gì, hết người này tới người kia ngã xuống.

"Cô biết từ sớm?"

".....Cũng không có sớm, mới tháng trước."

Tháng trước, Trịnh Mỹ Dung mang Hân Hân đến bệnh viện Nhân dân khám sức khỏe. Hân Hân mười tuổi, rất tự lập, bình thường đến trường đều tự đi, cũng không biết trong trường đã bị bạn học nào nói xấu, Hân Hân về nhà với khuôn mặt xanh xanh tím tím. Trịnh Mỹ Dung không hỏi bé phải trái đúng sai thế nào, chỉ giáo huấn một chút. Hân Hân tủi thân bật khóc, vừa mếu máo vừa nói, mẹ, mẹ không ở bên con, họp phụ huynh cũng không tới, bạn bè đều bảo con là con hoang.

Trịnh Mỹ Dung đau lòng, "Mẹ sai rồi, ngày mai mẹ dẫn con ra ngoài chơi nhé."

Hân Hân nhìn chị, lau nước mắt mà cười: "Con còn lâu mới chịu thua, con cũng đánh lại nó."

Trịnh Mỹ Dung càng thấy khó chịu, ngày hôm sau chị đến trường và công ty xin nghỉ nửa ngày, đầu tiên đưa Hân Hân đi khám rồi dẫn bé đi chơi. Ai ngờ tới bệnh viện thì gặp Lý Niệm, anh không nhìn thấy chị, cúi đầu lướt qua.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung thấy anh đi vào khoa ung bướu.

Chị thấy không đúng lắm, gọi viện trưởng Tôn tới hỏi, viện trưởng ấp úng, Lý Niệm đi từ phía sau lên nói: "Không sao, không có gì đâu, tôi hỏi hộ khách hàng."

Trịnh Mỹ Dung cười lạnh: "Lý Niệm, ai cũng là người lớn cả rồi, mẹ nó đừng có nói năng như trẻ con. Bị bệnh thì cứ nhận là bị bệnh, tôi đá anh ra khỏi An Long được à?"

Viện trưởng Tôn thấy hai người cãi cọ thì bắt đầu vã mồ hôi. Lý Niệm dắt tay Hân Hân: "Trước mắt con gái, chú ý lời nói tý đi." Anh lại đổi vẻ mặt lấy lòng, "Thực sự không phải bệnh nặng gì đâu, chỉ là mọc một khối u nhỏ. Chị Trịnh, chị gái Trịnh Mỹ Dung, Trịnh tổng tài, coi như làm việc tốt đi, đừng nói ra ngoài."

Trịnh Mỹ Dung kéo Hân Hân về, liếc mắt nhìn anh một hồi lâu, chị biết trong mắt Lý Niệm chỉ có tiền, bây giờ là khởi đầu của An Long, có lẽ là anh ta sợ chị cướp quyền. Trịnh Mỹ Dung càng cảm thấy khinh thường, "Nói hay không là chuyện của bà đây, anh quản cho tốt chuyện của anh trước đi, đừng để đến lúc ngã bệnh ra đấy không ai cứu được."

Nói xong, chị lười dông dài với anh, chị chỉ có nửa ngày nghỉ, phải dẫn Hân Hân đi công viên nữa.

Lý Niệm lại không chịu thả chị đi, chỉ nhìn chằm chằm Trịnh Mỹ Dung. Có một lần Lý Niệm và chị thương lượng chuyện vụ án rồi khắc khẩu, chị thuận miệng lấy ra đe dọa: "Tôi đã nói rồi, mẹ nó anh thích phân thắng bại với tôi chứ gì, tôi nói hết ra chuyện anh bị bệnh bây giờ."

Cái này đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ, Lý Niệm vênh mặt cười với chị: "Trịnh tổng tài, đừng có rượu mừng không uống muốn uống rượu phạt, nếu cô dám nói ra, tôi sẽ khiến cô không xuống đài nổi."

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung rất ghét người khác chơi trò này với chị, chị thổi móng tay: "Chơi luôn, để nhìn xem cả đất Nam Kinh này, là anh hay tôi có tiếng nói."

Lý Niệm thật sự giỏi, ngay lập tức khiến chị không xuống đài nổi. Ngày hôm sau, Lý Niệm tặng cho Trịnh Mỹ Dung một bó hoa hồng ba nghìn bông, toàn bộ công ty đều cười đùa bàn tán xôn xao chuyện Lý tổng muốn theo đuổi Trịnh tổng.

Lý Niệm cười hì hì gọi điện thoại cho chị: "Thích hoa không? Chị gái Trịnh, tôi có thể khiến cả cái đất Nam Kinh này biết tôi đang theo đuổi chị đấy."

Trịnh Mỹ Dung ghê tởm tới mức không ăn nổi cơm trưa.

Không thể thua được, có chuyện gì mà Trịnh Mỹ Dung chưa từng thấy? Bị tặng hoa liền chịu thua? Trịnh Mỹ Dung không nói ra chuyện bệnh tật của Lý Niệm, nhưng chị vẫn còn ghi thù.

Rốt cuộc có một hôm chị về nhà, Hân Hân rụt rè hỏi chị, mẹ ơi, mẹ đang tìm một baba mới cho con sao?

Trịnh Mỹ Dung choáng.

Hân Hân khóc thút thít nhìn chị: "Có phải chú Lý đó không ạ?"

Thậm chí Trịnh Mỹ Dung đã có ý định muốn làm thịt Lý Niệm. Hôm sau đi làm, chị chạy vào văn phòng của Lý Niệm, Lý Niệm vắt chéo chân nhìn chị: "Baba mới."

Trịnh Mỹ Dung lườm anh: "Coi như anh giỏi, bà đây hứa với anh, không nói ra ngoài. Nếu anh còn dám lén nói bậy với Hân Hân nữa, tôi sống mái với anh."

https://thuviensach.vn

Lúc ấy chị nghĩ, Lý Niệm đm đúng là không có tiền đồ, đều là người cùng hội cùng thuyền, Thế An đối xử với họ rất tốt, sóng to gió lớn cỡ nào cũng từng gặp, cần gì phải tranh đấu nội bộ.

Chị sao có thể ngờ được Lý Niệm bị ung thư gan --- Anh ta không nỡ vứt bỏ chuyện của An Long, hèn gì anh ta cứ dăm hôm ba bữa lại nhắc chị đề bạt người mới, rồi còn tay nắm tay dẫn dắt Tiểu Mã.

Trịnh Mỹ Dung nghĩ, đau lòng bật khóc, nghẹn ngào nói: "Đều do tôi."

Thế An động viên, vỗ vai chị: "Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, trước mắt phải nghĩ cách cứu anh ta về đã."

Bệnh viện Hoa Sơn không dám trì hoãn, lập tức triệu tập chuyên gia đến hội chẩn. Chủ nhiệm Lâu đi tới, Thế An và Trịnh Mỹ Dung đều bước ra hỏi: "Thế nào rồi?"

"Muộn quá." Chủ nhiệm Lâu lắc đầu, "Kéo dài đến bây giờ thì chúng tôi cũng bất lực. Các vị đều là người có tiền, lại không thiếu chút viện phí ấy, sao mà đến bây giờ mới đưa đi viện?"

Thế An hỏi bác sĩ: "Chẳng lẽ hết cách rồi sao?"

Chủ nhiệm Lâu thở dài, "Cái khác thì không nói, nhưng ung thư gan sao có thể kéo dài được. Có phải chính cậu ta đã phát hiện ra từ lâu rồi không? Tôi vừa gọi cho bên Nam Kinh, nói rằng cậu ta vẫn luôn dùng thuốc. Biết uống thuốc thì ít nhất cũng biết xin phép mà tĩnh dưỡng, không có mong muốn sống lại còn đưa chính mình vào chỗ chết?"

Lương y như từ mẫu, không đến mức khẩn cấp thì bác sĩ cũng không nói vậy, nhưng bác sĩ sao có thể hiểu được những chuyện bọn họ đã trải qua trong mấy tháng vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Trịnh Mỹ Dung không chịu bỏ cuộc, "Tiền không thành vấn đề, có thể cứu người là được, muốn mời chuyên gia nào cũng được. Chủ nhiệm Lâu, xin ngài nghĩ cách khác được không ạ?"

Chủ nhiệm Lâu nhìn họ thật lâu, lại thở dài: "Ung thư gan là vua ung thư, ba tháng là tận mạng. Cậu ta có thể kéo dài tới giờ đều là do thuốc tốt. Không phải tôi mạnh miệng đâu nhưng Hoa Sơn cũng coi như bệnh viện tuyến đầu toàn quốc, không phải là vấn đề có chuyên gia hay không."

Có một bác sĩ đi ra gọi chủ nhiệm Lâu, chủ nhiệm nhìn Thế An, lại nhìn Trịnh Mỹ Dung, tiếc nuối nói: "Không có người nhà thì các cô cậu chuẩn bị hậu sự đi. Thực sự không phải do chúng tôi không muốn cứu người."

Thế An nhìn chủ nhiệm rảo bước đi vào, chỉ cảm thấy mắt cay xè. Trịnh Mỹ Dung đi đi lại lại trên hành lang, Thế An nghe thấy chị lấy điện thoại ra mắng chửi: "Tôn Bồi Nhân tôi phải giết tên khốn nạn nhà ông! Ông chờ người ta vào quan tài rồi ông mới chịu nói đúng không? Bà đây hỏi mà đệch mẹ ông che che giấu giấu, ngày mai bà cho người đi dỡ bệnh viện Nhân dân!"

Tôn Bồi Nhân run rẩy trong điện thoại, "Tôi, tôi, tôi muốn giúp Lý tổng liên hệ đến bệnh viện lớn, cậu ấy nói tháng này xin nghỉ sẽ đi viện ngay..."

Thế An đi qua khuyên chị: "Thôi thôi, tôi thấy bên trong còn đang hội chẩn, có lẽ còn hy vọng."

Lời này hoàn toàn vô nghĩa. Còn có hy vọng gì đây? Trịnh Mỹ Dung hận nhất là thiếu nợ người khác, cố tình chị lại nợ Lý Niệm một cái mạng, chị càng nghĩ càng khó chịu, đứng tựa vào tường mà rơi lệ.

Chung Việt đi ra khỏi sân bay Hồng Kiều thì thấy Bạch Dương, lập tức ôm lấy cậu. Bạch Dương không dám nhiều lời, kéo Chung Việt lên xe.

https://thuviensach.vn

Hiện tại Chung Việt là người nổi tiếng đến bỏng tay ở đất kinh thành. Giới thời thượng rất ưu ái thanh niên nghệ thuật gia trẻ tuổi xinh đẹp này. Ở Bắc Kinh, cậu gần như bận đến mức không có thời gian nghỉ ngơi. Tháng sau Chung Việt còn phải đến Áo tham gia buổi hòa nhạc với Anatole, mấy tuần gần đây thì bận tham gia hoạt động, các hãng tạp chí xếp hàng cầu xin cậu tới chụp bìa.

Bạch Dương không dám nói thật trong điện thoại, chỉ báo cho Chung Việt là có việc gấp nên bảo cậu lập tức về Thượng Hải.

Bạch Dương mong khi cậu và Chung Việt về bệnh viện thì có thể nhận được một câu trả lời rằng chữa được.

Suốt dọc đường, không khí rất nặng nề, Chung Việt mở miệng hỏi: "Chuyện gì."

Tiểu Mao cũng lén hỏi Tiểu Mã: "Làm sao vậy?"

Bạch Dương miễn cưỡng nói: "Không có gì...."

Chung Việt lại hỏi: "Chuyện gì?"

Bạch Dương nhìn cậu thật lâu, không dám vội vã, lại càng không dám khóc, cúi đầu nói: "Trên đường bay về thì Lý tổng hộc máu, đưa đến bệnh viện, nói là ung thư gan..."

Chung Việt không phản ứng, hồi lâu sau mới phát ra một tiếng "ừ" thật khẽ trong cổ họng.

Bạch Dương nắm lấy tay cậu: "Tiểu Chung, bệnh viện Hoa Sơn giỏi lắm, nhất định có thể chữa khỏi, cậu đừng lo."

Chung Việt vẫn lạnh lùng như cũ, thân thể như bị đông cứng trong tuyết, khẽ đáp lại, "Ừ."

https://thuviensach.vn

Lúc bọn họ tới bệnh viện thì trời đã về khuya.

Thế An và Trịnh Mỹ Dung ngồi chờ trong phòng khách, thấy Chung Việt đi vào thì đứng dậy.

Chung Việt không nói một câu, chỉ nhìn chằm chằm Kim Thế An.

Thế An chậm rãi nói: "Còn đang hội chẩn, tạm thời có thể hơi khó khăn. Chúng tôi đang nghĩ cách."

Con ngươi trong mắt Chung Việt tối lại, cậu nhìn Trịnh Mỹ Dung, chị cuống quýt lau nước mắt trên mặt, đã muộn rồi.

"Anh ấy đâu?" Chung Việt hỏi.

"Trong phòng bệnh."

"Tôi muốn gặp anh ấy."

Bọn họ đều sợ Chung Việt làm ra chuyện điên rồ, sờ soạng toàn thân Chung Việt xem có đem theo cái gì không, Chung Việt không nhúc nhích mặc cho bọn họ khám người. Y tá và bác sĩ dẫn Chung Việt đi thay quần áo rồi cùng vào phòng ICU.

Thế An đứng ở cửa, đưa cho Chung Việt một chiếc hộp nhỏ, "Lý tổng muốn tặng cho cậu, cậu cầm lấy đi." Lại nói tiếp: "Vốn dĩ anh ta muốn xin nghỉ tĩnh dưỡng, là do chúng tôi sơ suất, khiến anh ta bị chậm trễ."

Chung Việt chẳng nhìn kỹ, chỉ lạnh lùng nhận lấy chiếc hộp rồi cúi đầu đi vào phòng bệnh.

Cậu ngồi xuống bên cạnh Lý Niệm, không nói một lời, suốt cả đêm không khóc không nháo loạn, giống như một con búp bé xinh đẹp đặt ở đó, khuôn mặt không có sắc máu, cũng không có biểu cảm.

https://thuviensach.vn

Ba người bên ngoài không dám đi, thay phiên đứng trước cửa. Bọn họ đều nghĩ, Lý Niệm bình thường thích ầm ĩ, miệng lưỡi độc địa, làm việc vô cùng hạ lưu, đê tiện đến chảy nước ---- người ta đều nói tai họa sống ngàn năm, sao lại có thể chết được. Ít nhất cũng nể tình phần đức hạnh khuyết thiếu của anh ta mà cho sống vài năm đi chứ?

Hoặc là nể mặt tình cảm của Chung Việt cũng được! Lý Niệm nợ Chung Việt một tình yêu cả đời, sao lại có thể chết được, thực sự khiến người ta hận đến rơi lệ.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 85: U Quang

Edit: Dờ

Trời tờ mờ sáng, ba người đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lại không yên tâm nhờ trợ lý đứng thay, vẫn mang đôi mắt đỏ quạch mà đứng trước cửa phòng ICU.

Chung Việt vẫn bất động, không nói năng, thoạt nhìn chẳng khác gì với Lý Niệm đang nằm trên giường.

Tất cả đều nghĩ đây có thể là lần cuối cùng nhìn thấy Lý Niệm, càng nghĩ càng chua xót, bọn họ kiếm được rất nhiều tiền, nhưng tiền thì có ích gì?

Thế An sợ Trịnh Mỹ Dung tự trách, đành nói: "Cô về Nam Kinh trước đi, không thể bỏ bê việc công ty được. Mang cả Tiểu Mã về, tôi ở đây là được rồi."

Trịnh Mỹ Dung đã quá kiệt sức, im lặng gật đầu.

Hai người nói chuyện, lại thấp giọng thương lượng việc làm hậu sự cho Lý Niệm, có cần báo cho cha mẹ anh ta không? Trịnh Mỹ Dung biết cha mẹ Lý Niệm ở Thượng Hải, cũng biết quan hệ của Lý Niệm với người nhà rất xấu, chị hơi do dự. Nếu cha mẹ của Lý Niệm thấu tình đạt lý thì tốt, nếu không thì lại cãi lộn nữa, đến lúc ấy càng khó coi.

Nhưng không thể chết rồi cũng không thông báo cho cha mẹ được.

https://thuviensach.vn

Bên này thương lượng xong, chủ nhiệm Lâu xoa mắt đi ra: "Tôi cứ nghĩ cô cậu ở phòng khách. Cả đêm không nghỉ ngơi sao?"

Thế An thở dài: "Chuyện đã thế này sao còn ngủ được, có thể nhìn được bao nhiêu tốt bấy nhiêu."

Chủ nhiệm Lâu cũng khổ sở: "Thực ra tình trạng vẫn khả quan, tế bào ung thư tập trung hết về một bên, không lan rộng lắm, nôn ra máu vì lượng Heparin thấp --- Nếu đưa tới sớm hơn thì có thể cân nhắc cấy gan. Nhưng bây giờ muộn quá rồi, không chờ được nữa. Hôm qua chúng tôi đã liên hệ với tất cả ngân hàng nội tạng, chỉ số không khớp, nếu cậu ta có người thân thì còn có thể suy xét đến việc hiến tạng, nhưng mấu chốt là không có người nhà nào ở đây cả..."

Chủ nhiệm Lâu nhíu mày: "Thật sự không có ai là người nhà? Bên cha hay bên mẹ đều được, ít nhất có thể xét nghiệm xem chỉ số có trùng khớp không."

Chủ nhiệm chưa dứt lời, cả ba người đều sáng bừng mắt, Chung Việt lao ra từ phòng bệnh: "Tôi không được sao? Đưa gan của tôi cho anh ấy!"

Thế An và Bạch Dương đều cảm thấy không đúng chỗ nào đó nhưng không nói rõ ra được, chỉ cảm thấy Chung Việt thay đổi rồi, nhất thời không kịp ngẫm nghĩ, chỉ nói: "Chúng tôi cũng được, có thể cân nhắc tới chúng tôi không?"

Chủ nhiệm Lâu bị Chung Việt kéo lảo đảo, ông không nghĩ mấy người có tiền này lại tình nguyện hiến gan ngay tại hiện trường, cũng thật là cảm động. Nhưng mà chủ nhiệm vẫn lắc đầu: "Có quy định rồi, cấy ghép nội tạng chỉ có thể là người thân hoặc vợ chồng."

Tất cả đều giật mình, chủ nhiệm Lâu do dự một lát rồi tế nhị nói: "Cho nên tôi mới bảo là sớm đưa đi viện, vậy mới có thể đưa ra nước ngoài, tới nơi nào lỏng lẻo một chút. Với lại cô cậu không thiếu tiền, mấy thứ nội

https://thuviensach.vn

tạng này có thể nghĩ cách để.... Tóm lại là kiểu gì cũng lấy được." Ông ấp úng, rồi lại tự ngắt lời mình: "Tóm lại là chúng tôi không cung cấp mấy cái đường ngang ngõ tắt này đâu, cô cậu tự nghĩ cách đi, nhanh lên một chút."

Chung Việt lập tức đuổi theo hỏi: "Ý ông là mua bán nội tạng ở chợ đen?"

Chủ nhiệm Lâu liều mạng xua tay: "Tôi không nói vậy đâu nhé. Cô cậu đừng có nghĩ như vậy --- Trách nhiệm quá lớn chúng tôi không gánh nổi."

Trịnh Mỹ Dung biết ông ta sợ gánh trách nhiệm, quả thật đây là chuyện phạm pháp. Quan trọng là gan mua từ chợ đen có thể cứu Lý Niệm sao?

Chị cũng bắt lấy tay chủ nhiệm Lâu: "Không phải là người thân thì nhất định không được? Chủ nhiệm Lâu ông yên tâm, chỉ cần chúng tôi trùng khớp, chúng tôi sẽ tự nghĩ cách làm thủ tục, cam đoan giữ bí mật, tuyệt đối không nói ra."

Chủ nhiệm Lâu rất khó xử, nhìn bốn người bọn họ: "Nếu cô cậu đã quyết tâm thì đi kiểm tra độ trùng khớp đi, nhưng mà đừng có nói ra ngoài, tôi nể tình cô cậu muốn cứu người, cũng là vì chúng tôi muốn cứu sống Lý tổng, đây là một canh bạc mạo hiểm."

Lời chủ nhiệm Lâu nói đều là thật, mạo hiểm nhân đôi, gần đây pháp luật đúng là quy định như vậy, thứ hai là, không có quan hệ thân thích thì tỷ lệ trùng khớp vô cùng thấp. Ông cũng là xót lòng vì Chung Việt quá đau khổ, lòng thầm cảm thấy đồng tình.

Vì chữa bệnh nên dẹp bỏ mọi khuôn sáo cứng nhắc, cứu sống người bệnh mới là nhiệm vụ quan trọng. Chủ nhiệm Lâu hạ quyết tâm, cũng chẳng quan tâm đến hậu quả về sau nữa, cùng lắm thì

ông rời khỏi bệnh viện Hoa Sơn.

https://thuviensach.vn

Ông sợ Chung Việt hỏi tiếp, để y tá nghe thấy thì hỏng chuyện, đành gật đầu rồi đi. Bên này, Chung Việt vịn lấy Kim Thế An, "Tôi muốn đi, tôi nhất định trùng khớp."

Thế An nhìn ba người, "Mỹ Dung đừng đi, cô còn con nhỏ đừng chịu tội nợ như thế, tôi với Chung Việt đi thử."

Bạch Dương chen lời, "Em cũng muốn đi."

Thế An không nỡ để cậu làm việc này, nhưng hắn cũng rất muốn cứu Lý Niệm, cuối cùng vẫn gật đầu, "Vậy Dương Dương cũng đi theo tôi."

Trịnh Mỹ Dung không đáp, chỉ im lặng suy nghĩ, một lát sau mới nói: "Lý Niệm còn một em trai đúng không?"

Sắc mặt Bạch Dương và Chung Việt đều trở nên khó chịu, Thế An cũng không rõ Lý Niệm và Lý Kim có phải anh em ruột hay không, vừa nghe Trịnh Mỹ Dung nói, hắn dò hỏi: "Ý cô là Lý Kim?"

Bạch Dương lập tức gạt bỏ: "Tên cặn bã đó, ngàn vạn lần đừng để gã biết. Gã không vui sướng khi người ta gặp họa là tốt lắm rồi, gã mà tình nguyện cứu Lý Niệm, tôi cắt đầu xuống cho chị xem."

Chung Việt không nói gì, chỉ sốt ruột nhìn Thế An, "Đi thôi."

Trịnh Mỹ Dung nói: "Các cậu đi kiểm tra đi, tôi quay về Nam Kinh nghĩ cách, xem đám đàn em của tôi có ai nhóm AB tình nguyện hiến tạng hay không."

Xét nghiệm quả thật là nửa mừng nửa lo, lúc Bạch Dương rút máu, cậu mới nhớ ra: "Chết, em nhóm máu B."

Bạch Dương nhóm máu B, Thế An nhóm máu A, chỉ có một mình Chung Việt là AB.

https://thuviensach.vn

Các kết quả khác cũng trùng khớp một cách kỳ tích.

Chung Việt đang ở thời kỳ thăng tiến, Thế An hỏi Tiểu Mao mới biết tháng sau cậu còn tham gia tour lưu diễn hòa nhạc của Anatole. Nhưng mạng người lớn hơn trời, Thế An không ngăn cản cậu, chỉ cảm thấy đáng tiếc. Vốn dĩ hắn nghĩ, nếu mình có thể trùng khớp với Lý Niệm thì tốt rồi, miễn cho hai người trẻ tuổi phải chịu giày vò.

Nghĩ đến Lý Niệm và Chung Việt, có lẽ thật sự là có nghiệt duyên từ kiếp trước, cố tình chỉ có Chung Việt mới trùng khớp với anh.

Chung Việt vui mừng quá đỗi, rốt cuộc cũng tươi cười, cậu vừa cười, toàn bộ y bác sĩ bên cạnh đều đỏ lựng mặt --- Từ lúc vào cửa Chung Việt cứ luôn lạnh lùng, tuy không nói gì nhưng vẫn khiến người ta nơm nớp sợ hãi. Giờ phút này nhìn thấy cậu nhoẻn miệng cười, thật sự là hoa xuân nở bung khắp ngàn dặm.

Minh tinh chính là minh tinh, nhóm y tá nghĩ, bọn họ làm ở Hoa Sơn từng gặp vô số minh tinh, nhưng đẹp thành thế này thì rất ít. Có nên nhân cơ hội xin ký tên không nhỉ?

May sao bọn họ còn giữ vững đạo đức nghề nghiệp, chỉ mơ màng trong nháy mắt rồi lại cúi đầu làm việc.

Vì nụ cười như ngàn dặm hoa xuân này, ông trời cũng nên thương xót cho bệnh nhân ung thư gan kia đi. Mọi người thầm nghĩ, thầm cầu nguyện trong lòng, có thể cứu sống thì tốt rồi.

Hãy sống đi.

Chung Việt làm công tác chuẩn bị trong hai ngày. Hai ngày, cậu cố gắng làm việc nghỉ ngơi đúng giờ và khống chế khẩu phần ăn.

https://thuviensach.vn

Ban ngày cậu ngồi im lặng trong phòng với Lý Niệm không nói một lời, như một con chó khổng lồ im lặng vậy.

Trịnh Mỹ Dung về Nam Kinh sắp xếp công việc rồi lại đi Thượng Hải. Rốt cuộc chị vẫn liên hệ với Lý Kim thông qua Tần Nùng.

Lý Kim không trả lời.

Thất vọng, nhưng không ngoài dự đoán. Lý Kim hận anh trai đến tận xương, anh trai sắp chết, Lý Kim vui mừng còn không kịp, sao có thể đến cứu Lý Niệm?

Trịnh Mỹ Dung lại nghĩ cách liên lạc với người nhà Lý Niệm, người nghe điện thoại chính là mẹ kế của anh.

"Lúc nó giàu nó có nghĩ tới người nhà không? Bị bệnh mới biết gọi người." Tô Đình Đình cười như không cười.

Trịnh Mỹ Dung dứt khoát cúp điện thoại.

Trái lại, Tần Nùng nhận được điện thoại thì tới bệnh viện ngay, cô ở Thượng Hải nên tới rất nhanh. Trịnh Mỹ Dung vừa thấy cô thì tưởng Lý Kim cũng tới, Tần Nùng lắc đầu, "Gã đang phát điên ở nhà."

Cô nhìn Trịnh Mỹ Dung, nhìn hồi lâu. Trịnh Mỹ Dung bị nhìn đến nổi da gà.

"Tôi có thể gặp anh ấy không?" Tần Nùng hỏi.

Trịnh Mỹ Dung bị nhìn bởi cặp mắt như hồ nước xuân kia, cứ cảm thấy quái dị chỗ nào. Chị gặp Tần Nùng rất nhiều lần, chưa từng thấy cô tiều tụy như hôm nay. Không trang điểm, mặt mộc ra ngoài.

Vốn dĩ Trịnh Mỹ Dung không muốn cho cô đi vào, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của Tần Nùng thì mềm lòng: "Không được ở lâu,

https://thuviensach.vn

cô báo y tá chuẩn bị giúp đi."

Tần Nùng gật đầu rồi đi.

Cuối cùng Tần Nùng vẫn còn lương tâm. Trịnh Mỹ Dung nhìn bóng lưng như nhành liễu trong gió Tây của cô, cô hại Lý Niệm thảm như vậy, lại đấu đá với anh suốt bao năm, nhưng đó đều là chuyện của vòng giải trí. Thù lớn bao nhiêu cũng không thắng được sinh tử. Dù gì Lý Niệm cũng đã một tay nâng đỡ Tần Nùng thành ảnh hậu, cô chịu ơn anh.

Nực cười thay, ân huệ hay hận thù giờ cũng chẳng là gì, Tần Nùng có hối hận cũng đã muộn. Cô có thể đến nhìn anh đã là tốt lắm rồi.

Lý Kim không chịu tới, phía bệnh viện cũng không còn lựa chọn khác. Đêm trước ngày phẫu thuật, chủ nhiệm Lâu đến thăm phòng bệnh của Chung Việt. Thông thường việc cấy ghép nội tạng này cũng gây ra nguy hiểm khôn lường cho người hiến tạng.

"Gan tạo máu đấy, Chung tiên sinh, tuy cậu còn trẻ nhưng hiến nửa gan thì sau này không hoàn chỉnh nữa, năng lực miễn dịch vào tạo máu đều chịu ảnh hưởng. Huống chi cậu lại là người nổi tiếng, vốn dĩ lượng công việc đã khổng lồ." Chủ nhiệm Lâu thành khẩn nói: "Bệnh viện Hoa Sơn tiếp nhận không ít người nổi tiếng, Diêu Minh Lưu Tường đều làm phẫu thuật ở bệnh viện chúng tôi, thực sự không phải vì cậu là minh tinh nên tôi mới khuyên. Chuyện hiến gan này rất tổn hại sức khỏe, thật sự không có người nhà nào sao? Máu mủ tình thâm, tỉ lệ sống sót cũng cao."

Lý Kim sẽ không tới, Thế An và Bạch Dương nghĩ, bọn họ đứng cạnh nghe mà lo lắng không thôi, còn Chung Việt thì không còn kiên nhẫn nữa.

"Nhanh lên." Cậu nói.

"Thủ tục phải làm sao?" Chủ nhiệm Lâu thấy cậu kiên quyết thì đành phải hỏi ra vấn đề cuối cùng, cũng là vấn đề khó nhất.

https://thuviensach.vn

"Tôi là người yêu của anh ấy." Chung Việt nói, "Tôi là bạn trai của anh ấy, chúng tôi ở chung bốn năm rồi. Thế này đã phù hợp điều kiện chưa?"

Bạch Dương và Thế An đều giật mình, không ngờ Chung Việt lại nói thẳng ra như vậy, chủ nhiệm Lâu đứng sững tại chỗ.

Chủ nhiệm Lâu suy nghĩ một chút về giới tính của Lý tổng, mờ mịt nhìn Chung Việt.

Chung Việt thấy ông chần chừ, tưởng chưa thỏa mãn điều kiện, lập tức nói thêm: "Chúng tôi sẽ ra nước ngoài kết hôn, tôi sẽ tuyên bố công khai. Quan hệ hôn nhân, cái này chắc được rồi chứ."

Bạch Dương bỗng nhiên nhận ra, "Tiểu Chung.....cậu không nói lắp nữa!?"

Chung Việt cũng tự thấy sửng sốt, cậu cười với Bạch Dương: "Bệnh gì cũng sẽ khỏi thôi."

Chủ nhiệm Lâu nghĩ, sao hai người các cậu chẳng nắm được trọng điểm vậy? Ông đang cố gắng tiêu hóa một tin tức khá phức tạp: đại minh tinh Chung Việt là đồng tính luyến ái đã ở chung bốn năm với người đại diện của cậu ấy, hai người chuẩn bị kết hôn, phẫu thuật xong có lẽ phóng viên sẽ chen chúc nổ tung cổng bệnh viện Hoa Sơn".

Chủ nhiệm Lâu toát mồ hôi đầy đầu.

Mồ hôi chảy xuống, nước mắt cũng trào ra. Bệnh viện Hoa Sơn đúng là đứng đầu toàn quốc, ông đã thấy đủ những cái vô tình ở nơi đây, đứa con bất hiếu với cha mẹ nằm bệnh lâu ngày, vợ chồng ly tán đường ai nấy đi, mà cậu thanh niên như mặt trời ban trưa trước mắt này lại vì tình yêu của cậu mà bình thản nói với ông rằng, cậu sẽ công khai tuyên bố mối tình không thể đưa ra ánh sáng ấy.

https://thuviensach.vn

Chung Việt đánh cược toàn bộ mạng sống để cứu Lý Niệm. Chủ nhiệm Lâu nghĩ, còn có thể nói gì đây? Thế gian thực sự có chân tình, họ là bác sĩ, chỉ ngóng trông chiếc lưỡi liềm của tử thần đừng vội vã hạ xuống.

"Cho dù cậu cứu sống được cậu ấy thì vẫn có thể tái phát, Chung tiên sinh, cậu thật sự nghĩ kỹ chưa?"

Chung Việt không lặp lại nữa, chỉ im lặng chờ ông.

Có sinh ra thì phải có chết đi, nhưng bọn họ vẫn chờ mong tử thần có thể đến chậm một chút, lưu lại cho con người một chút thời gian để được an ủi.

"Cứ vậy đi." Chủ nhiệm Lâu đứng lên lau nước mắt, "Ngày mai phẫu thuật, tôi đích thân làm."

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 86: Mầm Xuân

Edit: Dờ

Đêm trước ngày phẫu thuật, Chung Việt lấy viên kim cương của Lý Niệm ra nhìn một lần nữa.

Thật nực cười, tình yêu của con người lại cần một viên kim cương để chứng minh. Anh bị bệnh lâu như vậy mà không nói một câu với cậu, anh giấu giếm tất cả mọi việc liên quan đến anh, bây giờ để lại một viên kim cương có ích gì?

Chung Việt nhớ tới cái đêm sau khi diễn ra buổi tiệc đóng máy Tần Hoài mộng, cậu gọi Lý Niệm về nhà.

"Em phải tham gia, buổi hòa nhạc."

"Tốt lắm." Lý Niệm cười, "Muốn thưởng cái gì?"

Thật hỏng bét, Chung Việt nghĩ, vì sao bọn họ lại rơi vào vòng luẩn quẩn thế này, luôn dùng điều kiện để nói chuyện, dường như cậu phải làm thật tốt thì mới có tư cách yêu cầu anh vậy.

"Em muốn anh ở lại đây." Chung Việt nói.

"Cái này không được." Lý Niệm quyết đoán từ chối, nghĩ một lát rồi nói: "Bị người khác chụp được thì không hay."

Có lẽ trong nhà Lý Niệm toàn là thuốc, Chung Việt nghĩ, mà khi ấy cậu lại cãi lời anh: "Bạch Dương, và Kim tổng, ở cùng nhau."

https://thuviensach.vn

"Họ là họ, em là em, không thể chuyện gì em cũng học theo người khác được." Lý Niệm dường như cảm thấy rất phiền não, anh xoay người trên ghế, "Tiểu Chung, chúng ta làm tình hay tâm sự gì đó, cũng chưa là gì cả. Nhưng em đừng làm ra những chuyện không phù hợp với thân phận nghệ sĩ, không tốt cho chính em."

Bây giờ cậu đã hiểu, lúc ấy Lý Niệm đang vô cùng đau đớn.

"Em không phải là nghệ sĩ." Chung Việt nói.

Đúng vậy, cậu đã chuyển hình thành công, giới giải trí đã không còn nhìn nhận cậu như một tiểu minh tinh nữa, cậu là ngôi sao được Anatole nâng niu trong lòng bàn tay, là con cưng của giới thời trang. Đối với giới âm nhạc và thời trang, họ chẳng lạ lẫm gì đồng tính luyến ái, cậu hiểu, Lý Niệm chỉ là đang trả lời cho qua chuyện thôi.

Cậu không có tâm trạng nghe anh nói xạo, Lý Niệm không yêu cậu thì thôi, vì sao lại còn đi trêu ghẹo người phụ nữ khác. Vì sao Lý Niệm vui, cậu lại thấy thật tuyệt vọng?

Cậu thuần thục kéo khóa quần ra rồi đè anh xuống. Lý Niệm yếu ớt hơn trong tưởng tượng của cậu rất nhiều, vừa đẩy đã ngã. Cậu vui sướng, vì thế liền đi tìm bờ môi anh.

Lý Niệm vừa nôn khan vừa lùi về phía sau. Phía sau là lưng tựa của sofa, không còn đường lui nữa.

Bệnh gì cũng sẽ khỏi thôi, cậu nghĩ rồi cắn lên đầu lưỡi anh, máu rướm ra, chảy xuống khóe miệng chính cậu.

Lý Niệm không giãy giụa nữa, mặc cho cậu cắn xé.

Lúc ấy nếu như cậu có thể tinh ý một chút, lại hoặc là, nếu Lý Niệm nói ra, có thể cậu sẽ không làm vậy nữa.

https://thuviensach.vn

"Thật sự không phải anh không yêu em." Lý Niệm khẽ nói, "Có một số chuyện khiến anh luôn nghĩ bản thân thật đáng hổ thẹn, không có lý do gì mà giày vò em."

"Bởi vì Lý Kim?"

Lý Niệm không đáp. Chung Việt cảm thấy như cậu nhìn lầm, biểu cảm của anh lúc ấy thật đau đớn.

"Nếu có kiếp sau, Tiểu Chung, anh nhất định sẽ đối tốt với em." Anh nói, "Chờ anh nhé?"

Sau đó Bạch Dương gõ cửa. Hai người không nói tiếp nữa.

Rốt cuộc Lý Niệm muốn theo đuổi điều gì? Nếu nói rằng anh luôn sống vì hận thù, Chung Việt không tin.

Cậu nhớ tới những giây phút khi hai người nói chuyện vui vẻ với nhau. Thỉnh thoảng anh sẽ vui vẻ gọi điện cho cậu, báo cho cậu biết đoàn phim vẫn thuận lợi, lúc ấy Chung Việt còn đang chuẩn bị làm nhạc phim.

"Tiểu Chung, chờ em lưu diễn trở về, anh sẽ sắp xếp cho em một concert riêng ở trong nước."

Giọng Lý Niệm mang theo ý cười, "Vui không?"

Chung Việt vô cùng thích anh nói chuyện mang ý cười như vậy, không giống như ánh mắt phức tạp hay thái độ chua ngoa của anh, giọng cười ấy rất thẳng thắn, dù cho đã khàn đi bởi cồn rượu và khói thuốc --- Giống như một viên bảo thạch đã chịu nhiều va đập, sớm không còn toàn vẹn, nhưng thỉnh thoảng ánh nắng chiếu vào, nó vẫn có thể phản chiếu lại những tia sáng nhẹ nhàng mà đẹp đẽ.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm lại hỏi cậu: "Còn muốn hát không? Lâm tổng ở PT lại nói chuyện ra album, anh nghĩ em có thể phát triển ra quốc tế. Năng lực sáng tác của em rất cao, âm nhạc điện ảnh thì theo người Pháp học, nhưng cũng đừng quên âm nhạc thị trường."

Anh hiểu cậu, hiểu tình yêu nồng nhiệt của cậu với âm nhạc, là chính anh đã một tay nâng cậu lên trời, biến cậu thành một vì sao. Dù Chung Việt đối với anh vẫn còn nhiều rối rắm, nhưng nghe được mấy câu này thì cả hai đều không kìm lòng được mà nở nụ cười.

Chung Việt lăn viên kim cương trong lòng bàn tay, ngón tay lướt qua từng mặt cắt, ánh sáng chiếu vào rồi hắt ra một màu sắc méo mó.

Khuynh đảo chúng sinh, sau đó lại vì một người khác mà khuynh đảo, thế giới này vốn dĩ chính là nghiêng lệch, giống như lời dối trá phản xạ ra từ mặt cắt của viên kim cương.

Lý Niệm vĩnh viễn nói dối cậu, nói đến cùng cũng chỉ còn lại hai chữ.

Chờ anh.

Cậu nhớ lần đầu gặp anh ở 1912, cũng là một đêm tuyết rơi. Lý Niệm cười, ngồi xuống đối diện cậu: "Thích hát sao?"

Cậu gật gật đầu, không dám mở miệng nói chuyện.

Lý Niệm nâng cằm nhìn cậu hồi lâu, nói với cậu: "Chờ tôi, chờ tôi một chút."

Cậu thấy Lý Niệm chạy tới bên cạnh sân khấu nói gì đó với ông chủ quán bar. Rất nhanh lại chạy về, ngậm thuốc lá cười hỏi cậu: "Saving all my love for you, biết hát không?"

"Thử xem." Lý Niệm nói, "Chờ tôi, mai tôi tới tìm cậu."

https://thuviensach.vn

Lý Niệm vĩnh viễn nói, chờ anh.

Rất nhiều đêm tuyết rơi, cậu ngồi một mình ở quán bar, hát ca khúc ấy hết lần này đến lần khác, chờ anh, chờ anh đạp tuyết mà đến, chờ anh mỉm cười gọi cậu, chờ anh ngoắc tay với cậu.

Saving all my love for you.

Ca phẫu thuật được sắp xếp vào 8 giờ sáng.

Đã có phóng viên nghe được tin tức mà tới chờ chực, bị bảo vệ và người của công ty ngăn ở bên ngoài. Nơi này, tất cả đều nhìn theo y bác sĩ đưa Lý Niệm và Chung Việt một trước một sau vào phòng phẫu thuật.

Bạch Dương chạy qua, dùng bút đỏ vẽ hai đường trên tay cả hai người.

"Tôi dùng cách này kéo Thế An về đấy." Bạch Dương cam đoan với Chung Việt, "Tuyệt đối linh nghiệm. Tiểu Chung, cố lên."

Chung Việt bật cười, hai tay bưng mặt Bạch Dương, hôn chụt một cái.

"Cậu đáng yêu nhất."

Thế An đứng phía sau, mặt hơi tái.

Bạch Dương nhìn chăm chăm theo bọn họ, tất cả mọi người đều đang ngóng trông. Đường hành lang rộng rãi, gió mát từ đâu thổi tới, mang theo ý lạnh, nhưng cũng mang theo ý xuân. Bạch Dương và Chung Việt đùa giỡn như vậy, giống như đã thổi tan đi nỗi niềm tâm sự của mọi người, ai nấy đều thoáng cảm nhận được hương hoa cỏ trong gió, không biết là tới từ ngọn gió Đông Nam xa xăm chốn nào.

Tuy rằng rét lạnh, nhưng lại nói cho người ta biết rằng, mùa xuân sắp tới rồi.

https://thuviensach.vn

Bạch Dương nắm chặt tay Thế An, hắn cũng nắm lại tay cậu, an ủi nói: "Nhất định sẽ thành công."

Tất cả đều không đi, lẳng lặng đứng chờ trước phòng phẫu thuật.

Bống nhiên có tiếng bước chân dồn dập tiến vào, tất cả đều đưa mắt nhìn, ai cũng không thể ngờ được --- Lý Kim đến.

Dáng vẻ của Lý Kim thoạt nhìn thật khó coi, tóc rối tung, hai mắt đỏ quạch. Mọi người đã nhìn quen sắc mặt ốm bệnh của Lý Niệm, vừa nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của Lý Kim, ai nấy đều giật mình. Hai người đó thực sự là anh em ruột, đúc ra từ cùng một khuôn.

Trong số những người đứng đây, Lý Kim chỉ quen một mình Bạch Dương. Gã giống như phát điên, chạy lại kéo lấy tay Bạch Dương. "Anh tôi ở đâu?"

Bạch Dương lạnh nhạt nhìn gã, "Phòng phẫu thuật, anh tới đây làm gì?"

Tần Nùng đuổi theo từ phía sau, "Anh theo tôi về ngay." Lý Kim gạt tay cô ra, lại nhìn Bạch Dương: "Tôi có thể cứu anh ấy, cho tôi nhìn thấy anh ấy!!"

Gã cao lớn, chân tay lại dài, Tần Nùng bị gạt một tay thì ngã ra đất. Trịnh Mỹ Dung vội vàng đỡ cô dậy.

Thế An giữ lấy tay gã, "Nói chuyện là được rồi, sao lại đánh phụ nữ?"

Y tá đều chạy lại khuyên can, "Bên trong còn đang phẫu thuật, cảm phiền đừng gây ồn ào."

Lý Kim đẩy hai y tá ngã ra đất, điên cuồng muốn xô cửa phòng phẫu thuật, tất cả đều giữ chặt gã lại, chỉ nghe gã khản cổ gào lên: "Các người

https://thuviensach.vn

muốn hại chết anh tôi! Các người muốn hại chết anh ấy! Chỉ có tôi mới có thể cứu anh ấy! Cho tôi gặp anh ấy!"

Vì sợ phóng viên chen chúc đi vào, đàn em của Trịnh Mỹ Dung cùng chạy tới, năm tên đàn ông to cao giữ Lý Kim lại. Mặt Lý Kim liền ăn một phát tát mạnh của Tần Nùng, cô vẫn chưa hết giận, tát hết bên này tới bên kia, từng tiếng vang lên chát chúa.

"Anh mà cũng xứng được gặp anh ấy? Anh có mặt mũi gì mà gặp anh ấy?" Tần Nùng cười lạnh hỏi gã. Mọi người chưa bao giờ thấy hai người như thế này, càng không ngờ Tần Nùng lại rơi nước mắt, "Anh hại anh ấy chưa đủ hay sao? Dù anh ấy có chết cũng không tới lượt anh được khóc tang. Cút về đi!"

Lý Kim trợn mắt lên nhìn cô. Trịnh Mỹ Dung cởi găng tay, nhồi vào miệng Lý Kim một cách không hề khách khí, sau đó dặn dò hai bên, "Mang ra ngoài."

Lý Kim bị người kéo đi, gã vẫn phát ra những tiếng nức nở giận dữ, giống như một con thú đã phát điên. Gã quay đầu lại, tất cả mọi người đều nhìn ra những bi thương và tuyệt vọng trong đôi mắt ấy.

Không ai có thể hiểu được nỗi bi thương ấy, tất cả chỉ thấy khinh thường gã.

Tần Nùng đứng tại chỗ, im lặng rơi lệ. Trịnh Mỹ Dung đỡ cô ngồi xuống, rất bất ngờ khi thấy cô đau lòng đến nhường này, lại không biết phải động viên thế nào.

Tần Nùng ngẩng đầu lên nói với Thế An, "Kim tổng, tôi muốn nói chuyện riêng với anh một chút."

.....Tình huống khó xử. Mọi người đều biết Thế An và Tần Nùng từng có một đoạn tình cảm, tuy rằng đã đường ai nấy đi. Bạch Dương cũng

https://thuviensach.vn

không hẹp hòi chút chuyện nhỏ ấy, cậu tinh ý đi qua kéo Trịnh Mỹ Dung, "Trịnh tổng, chúng ta ra ngoài đi."

Trịnh Mỹ Dung theo Bạch Dương ra ngoài, chị đi lướt qua Tần Nùng, Tần Nùng vẫn còn đang nhìn chị. Hai người đi ra ngoài rồi, Thế An im lặng một lát rồi lấy khăn tay đưa cho cô, "Lau nước mắt đi, sẽ ổn thôi."

Tần Nùng nhận lấy khăn tay của hắn, đẫm lệ mà nở nụ cười, "Anh biết chăm sóc người khác hơn lúc trước."

Thế An chỉ cười, "Con người luôn thay đổi mà."

Tần Nùng đứng dậy đi đến bên cạnh hắn, chân thành nói: "Thực ra, nếu khi đó anh không ngăn cản tôi quay phim, có lẽ bây giờ chúng ta vẫn còn bên nhau."

Thế An không thích nghe những lời này, hắn trầm ngâm rồi bình thản nói: "Tôi với Dương Dương sắp kết hôn rồi."

Tần Nùng bất ngờ nhìn hắn, tế nhị cười, "Yên tâm đi Thế An, tôi không muốn ôn chuyện cũ với anh đâu, tôi chỉ muốn thẳng thắn nói một việc thôi."

Cô thay đổi xưng hô, không gọi hắn là Kim tổng nữa. Thế An nghĩ, Kim Thế An của quá khứ có lẽ không hàng phục được người phụ nữ này, cô rất thông minh.

Tần Nùng dịu dàng nói: "Đúng là tôi đã lừa anh rất nhiều năm, tôi không nên ham tiền của anh ---- Lúc tôi ở bên anh, lòng vẫn còn yêu Lý Niệm."

Thế An giật mình, hắn hơi buồn cười. Tên nghiệp chướng Lý Niệm thế mà lại nợ tình khắp mọi nơi, đến cả người phụ nữ của kim chủ cũng không tha. Nhìn vào cái phần thất đức này, Lý Niệm còn phải sống tiếp, sống thêm hai ba kiếp nữa cũng không chuộc hết tội.

https://thuviensach.vn

Bảo sao Tần Nùng lại tìm Lý Kim làm tình nhân, hóa ra gã chỉ là thế thân.

Tần Nùng cũng thực sự là có gan, cô biết hắn không chấp nhặt nên mới sảng khoái nói ra. Thế An nghĩ, Tần Nùng giảo hoạt như vậy, không biết ai mới là người có thể hàng phục cô nàng?

Là ai cũng không quan trọng, tóm lại không phải là hắn.

Hắn nghĩ tới đây, không tiện lộ ra ngoài, chỉ dịu dàng cười: "Đều là chuyện quá khứ."

Tần Nùng cũng cười, cúi đầu nhìn ngón tay chính mình, lại nhìn ngoài cửa sổ, "Cho dù Lý Niệm được cứu thì cũng cần thời gian rất lâu để tĩnh dưỡng, anh định để ai tiếp quản?"

Cô vẫn cứ là lớn gan như vậy.

Thế An cũng không né tránh: "Tạm thời chưa nghĩ tới, lúc trước Lý Niệm luôn đề bạt Tiểu Mã --- Nhưng dù gì cậu ấy cũng còn quá trẻ, có lẽ trước mắt chỉ có Mỹ Dung tiếp quản thay."

Tần Nùng nói: "Nếu anh tin tưởng tôi thì tôi có thể hỗ trợ An Long. Trong vòng một năm, tôi sẽ kéo tài nguyên cho bên anh. Còn cho Chung Việt hay là cho Bạch Dương, các anh tự quyết."

Thế An không muốn nói quá sâu, chỉ gật đầu cảm ơn cô: "Phiền cô lo lắng rồi."

Tần Nùng nhìn hắn, chỉ nói: "Chuyện của Chung Việt không giấu được đâu, phóng viên ngày càng nhiều, anh phải chuẩn bị trước. Về chuyện của anh và Bạch Dương, đừng vội công khai thì tốt hơn, cả công ty mà ai cũng là đồng tính, ai còn dám ký hợp đồng với An Long nữa."

https://thuviensach.vn

Thế An nghe vậy thì cười, "Rồi sẽ đến lúc phải công khai thôi --- Kết hôn, tôi nhất định phải làm. Về phần có nói ra hay không, không phải là thời điểm bây giờ."

Tần Nùng nhìn hắn hồi lâu, không che giấu niềm ngưỡng mộ trong đáy mắt, "Bạch Dương thật hạnh phúc."

Thế An cũng thấy cảm thông, "Cô cũng có thể tìm được hạnh phúc. Tính tình Lý Kim hung hăng, tôi khuyên cô nên đi tìm người tốt hơn, đừng vì một khuôn mặt mà hủy hoại cả đời mình."

Tần Nùng nở một nụ cười vừa thê lương vừa xinh đẹp, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

"Rất hiếm có người nào như anh, đối xử với cậu ấy tốt đến mức ấy."

Hai người không nói nữa, chỉ nhìn ra bầu trời quang đãng ngoài cửa sổ. Ở nơi mà mắt bọn họ không nhìn thấy, đã có rất nhiều những chồi non đang tắm trong ý xuân, sinh sôi nảy nở đầy mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 87: Nước Mắt

Edit: Dờ

Ca phẫu thuật của Lý Niệm coi như thành công nhưng vẫn trong giai đoạn nhiều nguy hiểm, vẫn có khả năng xảy ra phản ứng thải trừ, về sau có biến chứng gì không thì cần phải quan sát thêm.

Anh vẫn không tỉnh.

Đây không phải là việc có thể cưỡng cầu, chỉ đành nhìn xem Lý Niệm còn có ý chí muốn sống tiếp hay không.

Sau ngày phẫu thuật, Chung Việt nhận phỏng vấn, cậu nằm trên giường bệnh. Bệnh viện vốn muốn ngăn phóng viên lại nhưng cậu nói: "Để bọn họ vào đi, tôi có lời muốn nói."

Trước mắt là phóng viên chật kín phòng bệnh, ống kính to nhỏ xúm lại chụp cậu liên tục, Chung Việt bình thản nghe phóng viên đặt câu hỏi, bình thản nói ra một cách thẳng thắn: "Tôi và người đại diện của tôi - Lý Niệm tiên sinh, đã yêu nhau bốn năm. Chờ anh ấy tỉnh lại, chúng tôi sẽ ra nước ngoài đăng ký kết hôn, hy vọng đây là buổi phỏng vấn cuối cùng hỏi về vấn đề này. Xin các vị hãy cho người yêu của tôi không gian nghỉ ngơi, đừng quấy rầy anh ấy hồi phục."

Các phóng viên đều im lặng chụp ảnh, bọn họ không cần phải hỏi gì nữa, tất cả những câu hỏi bóng gió đều trở nên vô nghĩa trước những lời trần thuật đầy thẳng thắn như vậy.

https://thuviensach.vn

Gióng nói của Chung Việt phát đi khắp mọi nơi thông qua phát sóng trực tiếp, cậu nghĩ, tốt nhất là để nhiều người nghe thấy, để cho âm thanh này được truyền đi thật xa, có lẽ Lý Niệm cũng sẽ nghe thấy.

Lúc không có người ngoài, Bạch Dương vừa xót lòng vừa ngưỡng mộ, "Em mong mình cũng có thể nói ra giống như Tiểu Chung."

Thế An vốn đang ôm cậu trong lòng, nghe Bạch Dương nói vậy thì cúi xuống nhìn vào mắt cậu.

"Dương Dương, ở bên tôi khiến em chịu rất nhiều uất ức."

Bạch Dương nhìn mặt hắn mà thấy ngượng, cậu vừa cười vừa lau nước mắt, "Không uất ức."

Trừ Thế An ra, cậu sẽ không yêu một người nào khác. Phóng lao thì đành theo lao, con đường này do chính cậu chọn, trên đời có tình yêu nào mà không phải trả giá đắt?

So với rất nhiều người, Bạch Dương cảm thấy cậu đã đủ may mắn. Cậu lại dựa vào vai Thế An.

"Kim Thế An, đời người ngắn lắm, sau này em sẽ không cãi cọ với anh nữa."

"Nhưng em dù ra sao thì tôi vẫn thích, dáng vẻ tức giận của em, tôi cũng thích. Chỉ xin em đừng vì tức giận mà không để ý đến tôi."

Thế An dịu dàng nói xong tình thoại, ngón tay chầm chậm quét qua chóp mũi và môi của Bạch Dương.

Dương Dương thật sự rất dũng cảm, Thế An nghĩ, nếu không phải vì lúc trước cậu đã lớn mật kéo gần khoảng cách giữa hai người họ, có lẽ hiện tại hắn vẫn còn đang lưỡng lự.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc là bọn họ đã yêu nhau như thế nào? Bắt đầu từ khoảnh khắc nào mà phát hiện ra không thể mất đi nhau? Là đêm Giáng sinh say chếnh choáng cùng nhau ngắm tuyết bay, là lần sóng vai nắm tay nhau ngắm sông xuân từ trên đỉnh Duyệt Giang Lâu, là giây phút khó kìm lòng hai mắt đẫm lệ mông lung giữa buổi đêm Hoành Điếm, hay là hai cánh hoa mơ cùng với phong thư tình của hắn?

Nỗi lòng quyến luyến khó tỏ, quay đầu lại nhìn, thời gian như từng đợt dịu dàng và lộn xộn chợt ùa về.

Bạch Dương vẫn luôn nắm tay hắn tiến lên phía trước, giống như giữa màn đêm tối ấy, cậu nắm lấy tay hắn, nói với hắn rằng, đường sinh mệnh của hai người có thể gắn kết với nhau.

Yêu là dũng khí, cũng là may mắn. Hai người có thể đứng cùng nhau, suy cho cũng cũng đơn giản chỉ là bốn chữ "hạnh hà như chi".

Bạch Dương chợt thấy Thế An ôm cậu chặt hơn.

"Dương Dương, về sau chúng ta không trốn tránh nữa, em muốn đi đâu thì cứ thoải mái mà đi." Nói xong, hắn lại cúi đầu nhìn cậu: "Sợ không?"

Bạch Dương hôn mạnh lên mặt hắn, "Sợ cái gì chứ, anh thích em là đủ rồi."

Lời đồn đại là khó tránh khỏi, đời người ngắn ngủi, vì sao phải khiến mình uất ức vì những người xa lạ? Không thẹn với lương tâm, vậy là đủ rồi.

Người với người có thể gặp gỡ nhau, có dằn vặt, cũng có vui mừng. Một đường đi tới, hiểu ra rằng phải quý trọng lẫn nhau.

Đó có lẽ chính là ý nghĩa của tình yêu.

https://thuviensach.vn

Chung Việt tạm dừng tất cả công việc, chỉ ở phòng bệnh đợi Lý Niệm tỉnh lại.

Cũng không có đau khổ, cậu mang theo đàn guitar, y tá đi ngang qua cũng không nhịn được đứng lại nghe một chút. Bởi vì căn phòng bệnh ấy vang lên tiếng đàn rất êm tai.

Không giống với khuôn mặt lạnh lẽo của Chung Việt, tiếng đàn của cậu vừa dịu dàng vừa uyển chuyển. Đôi khi chẳng phải giai điệu gì, chỉ tùy ý gảy, vậy cũng đủ để làm lòng người rung động.

Trong tiếng đàn du dương không dứt của cậu, Lý Niệm tỉnh lại, như là một chuyện đương nhiên.

Anh tỉnh lại, mang cho mọi người một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là anh có thể sống sót, tin xấu là, anh không nhớ rõ bất kỳ ai nữa.

Anh vẫn còn nhớ công việc của mình, nhưng nhân mạch thì quên hết, cũng nhớ rõ cuộc sống hằng ngày, nhưng yêu và hận đã hóa thành hư không.

Bệnh viện giải thích rằng việc mất máu quá nhiều trước khi đưa tới viện đã khiến tổn thương não bộ, với mọi người thì đây cũng không tính là tin xấu, chỉ trừ Chung Việt.

Lý Niệm mất trí nhớ rồi nhưng không khác gì trong quá khứ, thỉnh thoảng muốn sờ soạng tìm gì đó, nhưng không nhớ ra đó là thuốc lá. Anh cứ luôn ngồi thẫn thờ trong phòng bệnh, tựa như đang tìm một thứ gì đó.

Mọi người an ủi Chung Việt, mà cậu thì không tuyệt vọng như mọi người nghĩ.

Rốt cuộc cậu cũng đợi được kiếp sau của anh rồi, Chung Việt thầm nhủ.

https://thuviensach.vn

Cậu đến phòng bệnh thăm Lý Niệm, anh đang thừ người trên giường, thấy cậu đi vào thì khẽ kinh ngạc bởi ngoại hình của cậu, anh hỏi cậu: ".....Cậu là bạn của tôi?"

Chung Việt yên lặng nhìn anh, Lý Niệm cũng biết mình hỏi quá không đầu không đuôi, anh sảng khoái cười: "Ngại quá, mất trí nhớ thật là phiền phức, hình như tôi đang muốn tìm ai đó, vừa bệnh một cái thì mãi không nhớ ra được."

Cậu thanh niên lạnh lùng này khiến anh thấy rất quen thuộc. Có lẽ là bởi vì cậu đẹp, giống như Lý Niệm đã khắc sâu ánh mắt này vào tận đáy lòng.

"Anh muốn tìm ai?" Chung Việt hỏi anh.

"Không khác gì cậu lắm, rất xinh đẹp." Lý Niệm đánh giá cậu, "Đừng nghĩ là tôi đang đùa giỡn cậu, tôi thật sự cảm thấy như vậy đấy."

Anh vẫn còn cười hềnh hệch, Chung Việt tin rằng anh thật sự đang đợi cậu, chỉ là đã quên mà thôi.

Cũng tốt, cuối cùng anh đã buông bỏ tất cả mọi thứ.

"Em là Chung Việt, anh có nhớ em không?"

Lý Niệm giật mình nhìn cậu, "Tôi có diễm phúc được quen một đại mỹ nhân như cậu hả? Có thích vào giới giải trí không?"

Chung Việt cầm tay anh, "Em là bạn trai anh, trước kia chúng ta rất yêu nhau."

Lý Niệm nhìn cậu thật lâu, kinh ngạc cười.

"Nhất định là tôi đã yêu cậu đến mức không thể kiềm chế, tôi may mắn như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Chung Việt không kiên nhẫn nổi nữa, cậu ôm lấy anh, "Đúng vậy, anh vô cùng yêu em."

Nước mắt hai người đều chảy xuống, đọng lại trên bờ vai nhau. Thật kỳ lạ, Lý Niệm thầm nghĩ, đây là lần đầu anh gặp cậu, vì sao anh lại khóc. Giọt lệ dường như không thể ngừng lại, được bao phủ trong ánh nắng xuân, như một viên kim cương vừa cứng cỏi lại vừa yếu ớt.

Trương Huệ Thông tới thăm Lý Niệm, Thế An và Bạch Dương ở dưới lầu tiếp đón ông. Trên xe còn một người nữa, là Kiều Sa Sa.

"Đồ đệ! Con rất có tiền đồ! Mặt mũi của vi sư nở ra mười tám vòng vì con!"

Kiều Sa Sa kích động đỏ mặt lao ra khỏi xe, Thế An bật cười vươn tay đỡ lấy cô nàng nhưng chỉ đỡ được không khí, bởi vì Kiều Sa Sa hùng hổ ôm chầm lấy Bạch Dương.

"Xin lỗi nhé đồ đệ, tuy rằng con rất có tiền đồ nhưng vi sư xin phép ôm nam thần cái đã."

Bạch Dương thầm cười như thằng ngốc ở trong lòng, nhưng để giữ hình tượng nam thần, cậu vẫn phải nở một nụ cười mang tính chất thương mại với biên kịch Kiều.

Nam thần cười lên đẹp như tranh, Kiều Sa Sa xúc động nghĩ. Bàn về đỉnh cao của cuộc đời làm fan, đó chính là từng viết kịch bản cho nam thần, hơn nữa còn chính mắt chứng kiến cậu ấy chơi gei.

Đúng, bạn trai của nam thần còn là đồ đệ của cô! Đỉnh.

Trương Huệ Thông cũng chậm rãi xuống xe, hỏi tình hình của Lý Niệm.

"Đã tỉnh rồi, chỉ là không nhớ rõ chuyện trước kia."

https://thuviensach.vn

Trương Huệ Thông yên lòng, lại không khỏi thở dài. Đoàn người cùng tới phòng bệnh của Lý Niệm, tặng anh chút thuốc bổ. Thế An đi cùng ông ra phòng khách, hắn cười nói: "Tôi nghĩ ngài và Thiện lão sẽ cùng tới, không ngờ lại là Sa Sa."

Trương Huệ Thông đáp: "Thiên kim chuẩn bị xuất giá, Khải Từ phải ở nhà với vợ sắp xếp việc vui, đến lúc đó cậu cũng tới uống rượu mừng đi." Ông lại hỏi: "Cậu thực sự sẽ không viết Tần Hoài mộng phần hai?"

Thế An nhìn Bạch Dương ngồi bên cạnh, hai người nhìn nhau cười: "Đạo diễn Trương đã tìm đầy đủ tư liệu, tôi đương nhiên phải tuân lệnh rồi, chỉ sợ viết không tốt thôi."

Trương Huệ Thông vốn không hy vọng gì, nghe hắn nói vậy thì rất bất ngờ, "Cậu chịu viết thì tốt quá. Bây giờ tài chính đủ đầy, chúng ta mang nguyên ekip hiện tại mà tiếp tục làm, nhất định xuất sắc hơn cả phần trước." Nói xong, ông uống hớp trà, "Tôi nghe nói rất nhiều đạo diễn muốn ký hợp đồng phim với hai cậu, cậu phải giữ Tiểu Bạch cho tôi, năm nay kiểu gì cũng phải để tôi dùng."

Người già mà vẫn còn hóng bát quái, Bạch Dương và Thế An đều cười, "Đương nhiên là đi theo đạo diễn Trương ạ, đã từ chối hết rồi."

Trương Huệ Thông mỹ mãn, "Nên thế, diễn viên yêu cầu chất lượng, chỉ diễn nhiều thì không ổn. Một năm cậu chỉ ra một tác phẩm chất lượng còn hơn người khác diễn mười bộ phim." Ông lại nói: "Bên tôi có tin tức mới, tôi đã từng nói với các cậu rồi đấy, Bạch Lộ Sinh có quan hệ thân mật với một đại thiếu gia, đúng không?"

Đề tài chợt trở nên xấu hổ, Thế An nhìn Bạch Dương, cậu lè lưỡi, sau đó quay ra nhìn Trương Huệ Thông.

Kiều Sa Sa ngắt lời, "Người đó hình như vẫn còn sống, ít nhất là còn sống đến sau Giải phóng."

https://thuviensach.vn

Bạch Dương và Thế An nghe vậy thì đều giật mình. Kim Thế An ở ngay đây, đúng vậy, nhưng Trương Huệ Thông và Kiều Sa Sa làm sao biết được?

Trong lòng hai người có điều giấu giếm nên hơi căng thẳng, nhưng chỉ nháy mắt sau, bọn họ cùng nghĩ tới một người khác.

Trương Huệ Thông nói: "Sa Sa lanh lợi lắm, con bé giúp tôi đi một chuyến đến cục quản lý văn vật. Bên đó nói là bia mộ của Bạch Lộ Sinh do một Hoa kiều quyên tặng và tu sửa từ thời kỳ chuyển giao Hồng Kông*. Lúc đó ông ấy đã qua chín mươi nhưng thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh, có thể ngồi máy bay, đi đường cũng không cần ai dìu. Tôi tính thử tuổi tác, nếu cục quản lý không nói nhầm thì rất có thể chính là vị Kim Thế An kia."

*Chuyển giao chủ quyền Hồng Kông xảy ra vào nửa đêm ngày 1 tháng 7 năm 1997, khi Vương quốc Anh chấm dứt chính quyền thuộc địa Hồng Kông và chuyển quyền kiểm soát lãnh thổ cho Trung Quốc.

Bạch Dương và Thế An nhìn nhau, Kim Thế An vậy mà còn sống được đến lúc chuyển giao Hồng Kông.

Càng khiến cho họ kinh ngạc hơn là nội dung tiếp theo: "Tôi với Sa Sa đi khắp nơi mong có thể tìm được con cháu của Kim lão tiên sinh, nhưng không có tin tức. Cục quản lý văn vật nói, năm trước có một cuộc điện thoại từ Mỹ gọi tới, hỏi mộ liệt sỹ có cần tu sửa gì không."

Lúc ấy cục quản lý cho một câu trả lời thuyết phục, đã có doanh nghiệp quyên tiền, đang trùng tu lại.

Bạch Dương ngắt lời, "Là ai gọi tới?"

Như bọn họ nghĩ, Trương Huệ Thông vô cùng xúc động, "Nói là luật sư của một lão tiên sinh, người ủy thác họ Kim."

"Có lưu lại địa chỉ không ạ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi cũng hỏi vậy, không có. Người kia chỉ hỏi có cần quyên tiền không, nhận được câu trả lời rồi thì mất liên lạc." Trương Huệ Thông tiếc nuối, "Nếu có thể tìm được người thật thì không còn gì tốt hơn, lời đồn đại nào cũng không thể bằng chính người xưa kể lại."

Thế An và Bạch Dương đều vô cùng kích động, hai người bỗng chốc nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, trí nhớ mơ hồ xoay chuyển, nháy mắt đều biến thành một gương mặt quen thuộc như hiển hiện trước mắt.

Hai người không hẹn mà cùng thốt lên: "Ở Los Angeles!"

- ----------

Phục bút chương 27 được đào lên rồi.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 88: Truyền Kỳ (Hoàn Chính Văn)

Edit: Dờ

Thời gian không đợi người, Kim Thế An kia đang bị thời gian kìm kẹp, e rằng cũng sẽ không chờ bọn họ.

Thế An và Bạch Dương lập tức bay đến Los Angeles. Đêm trước khi đi, bọn họ cẩn thận hỏi bệnh viện đại học California rằng có ai là Kim Thế An lão tiên sinh không.

Bệnh viện trả lời rất quả quyết: "Chúng tôi không thể cung cấp thông tin riêng tư của người bệnh, xin hãy nói thân phận của các vị trước ạ."

Bọn họ nào có thân phận gì, Thế An đành phải nhận bối phận con cháu, "Tôi là cháu trai của ông ấy."

Bệnh viện đương nhiên không tin, từ chối cho câu trả lời.

Rốt cuộc tiền giải quyết mọi chuyện, bọn họ tìm đến chủ nhiệm Hoàng lúc trước, đồng ý hậu tạ số tiền lớn, chủ nhiệm Hoàng gọi điện lại: "Tôi tra rồi, mấy năm gần đây không có ai tên tuổi như vậy trong bệnh viện cả."

Tất cả đều thấy ngoài dự kiến, Thế An hỏi: "Có người Hoa không? Tuổi rất lớn, có thể đã quá trăm tuổi."

Lần này chủ nhiệm Hoàng sảng khoái đáp: "Này thì có, tên là Kim Cầu Nhạc. Các cậu muốn gặp thì nhanh lên, ông cụ vừa ngừng dịch vụ chăm sóc cuối đời."

https://thuviensach.vn

Đúng cũng tốt, không đúng cũng được, bọn họ nhất định phải gặp một lần.

Ở Beverly Hills, bọn họ gặp được Kim Cầu Nhạc.

Vừa vào cửa, Thế An đã giật mình, từ bên ngoài nhìn vào thì khu nhà cao cấp này không khác gì những kiến trúc khác của Beverly Hills, nhưng nội thất bài trí bên trong thì giống y như đúc Kim công quán trong quá khứ.

Hắn đi theo quản gia vào nhà, càng đi càng hiểu ra, gian ngoài sắp xếp dựa theo Kim công quán, lầu hai lại sắp đặt trên cơ sở căn tiểu trạch phố Dung Trang.

Thế An dừng chân cạnh một bức vẽ than chì bên cửa sổ, năm ấy trong nhà hắn cũng treo một bức tranh y hệt như vậy, tranh của Lý Thiết Phu, bên cạnh cũng là một bài thơ viết bằng tiếng Anh: "Stopping by Woods on a Snowy Evening".

Dừng Chân ven Rừng một Chiều Tuyết Xuống.

Lúc ấy hắn mời Lý Thiết Phu về nhà, nói tới đoạn hứng thú, Lý Thiết Phu tức cảnh họa tranh, vẽ ra bức tranh này.

Lộ Sinh rất thích, vẫn luôn treo trên tường.

Không cần hỏi, hắn đã có câu trả lời. Chủ nhân của căn nhà này chính là Kim Thế An, nhưng không rõ vì sao cậu ấy lại sửa tên.

Kim Cầu Nhạc đã hơn trăm tuổi, mặt đầy những nếp nhăn và vết nám, răng rơi rụng hết, ánh mắt lại rất sáng rõ. Hắn thấy Thế An và Bạch Dương tới thì khó nhọc nở một nụ cười.

Thế An im lặng nhìn gương mặt già nua này, đây là mình của quá khứ, chỉ không biết cậu ấy đã từng trải qua những sương gió gì.

https://thuviensach.vn

Kim Cầu Nhạc nhìn thấy họ thì run rẩy vươn tay, Bạch Dương và Thế An vội vàng bước lên đỡ lấy.

Kim Cầu Nhạc nhìn chăm chú Thế An, nhìn hồi lâu rồi nước mắt dần trào ra, miệng thì thào không ngừng.

Thế An lại gần nghe, mới nghe thấy hắn nói:

"Lộ Sinh chết rồi."

Thế An cũng rơi lệ.

"Ông nội chết rồi."

"Chú Chu chết rồi."

"Thím Liễu cũng chết rồi."

"Chú Trần, vú Trương, cô Tần, em Chu, đều chết hết rồi..."

Thế An đã rất lâu không nghe ai đó nhắc về những cái tên này, đột nhiên nghe thấy, lòng hắn vô hạn niềm chua xót. Bọn họ đều là người thường, dù có dã tâm có tham vọng, nhưng cũng chỉ là những thương nhân không mang chí lớn; là những người hầu luôn giữ khuôn phép đầu tắt mặt tối; là thiên kim tiểu thư như hoa như ngọc của thành Kim Lăng; là hồng linh nức tiếng hai bờ sông Tần Hoài.

Những người này đều chết trong thảm sát, hoặc là hy sinh trên chiến trường. Một vốc đất vàng, xương trắng chồng chất.

Hai người nắm tay nhau, nước mắt chảy không ngừng.

"Nhưng tôi.... đã báo thù cho họ rồi, đã báo thù rồi."

Thế An và Bạch Dương đều cảm thấy đau lòng, im lặng mà rơi lệ.

https://thuviensach.vn

Cầu Nhạc thấy hai người khóc quá thảm thiết, hắn thu lại nước mắt, chậm rãi nhếch môi: "Tôi đã chờ hai người, chờ rất lâu rồi."

Hai người đều nắm chặt lấy tay hắn.

Bạch Dương nhìn Cầu Nhạc hồi lâu, rốt cuộc hỏi hắn: "Kim... Kim Thế An, anh còn nhớ chuyện ở Paris không?"

Cậu vẫn quen gọi là Kim Thế An, cậu hy vọng Kim Cầu Nhạc sẽ trả lời rằng, không nhớ rõ --- Như vậy thì chứng tỏ ở thế giới kia, Lộ Sinh không chết.

Mà Cầu Nhạc nhìn cậu, thẳng thắn mỉm cười, nụ cười này giống như cái đêm ở Paris, hai người cũng nhìn nhau cười như vậy, không có gì khác biệt.

"Tôi quay về một chuyến, rốt cuộc vẫn không giữ lại được...Vũ Hán. Lộ Sinh... cứu được rồi, nhưng, vẫn đi rồi. Đáng tiếc, mà cũng không đáng tiếc."

Hơi thở của Kim Cầu Nhạc dần trở nên gấp gáp.

Hắn nhìn gối đầu, Bạch Dương hiểu ý nhấc lên, bên dưới là một chiếc hộp đen khảm trai, bốn góc đều sờn cũ, hiển nhiên là đã mang theo bên người rất lâu, thường thường lấy ra vuốt ve.

Cầu Nhạc vươn tay, Bạch Dương đặt chiếc hộp vào lòng hắn.

"Lộ Sinh... ở trong này."

Là Lộ Sinh đã từng nói, chân trời góc biển, cậu ấy cũng đi theo. Dù sống hay chết, luôn ở cùng một chỗ.

Lộ Sinh muốn hắn sống thật tốt, thay cậu chứng kiến những thịnh thế phồn hoa mà hắn đã từng kể cho cậu nghe.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, hắn tiếp tục sống.

Hắn đi cùng dòng thời gian, kháng chiến kết thúc, hắn rời khỏi Trung Quốc, bởi vì hắn không muốn nhìn một hồi loạn thế kia nữa. Sau Cải cách, hắn không nhịn được mà nhớ về tổ quốc, rốt cuộc cũng trở về cố hương.

Rất tình cờ, hắn gặp được Kim Hải Long. Khi đó Kim Hải Long vẫn là kinh doanh đơn lẻ, bán than trên phố Mã Đài --- Dù gì cũng là cha hắn, hắn chỉ cần liếc một cái là nhận ra.

Hắn cho Kim Hải Long một số tiền, nói rằng anh hãy đến Sơn Tây và Hoài Nam mà khai thác than, đến Thâm Quyến Phố Đông mà đầu cơ đất, sau đó thì chơi cổ phiếu.

Trong vòng một hai năm, Kim Hải Long bỗng nhiên phất lên, tôn sùng hắn như thần thánh. Kim Hải Long vẫn luôn không biết danh tính của hắn, chỉ kính cẩn gọi một tiếng "đại sư".

Kim Hải Long phấn khích nói với hắn rằng, song hỷ lâm môn, cổ phiếu thực sự kiếm rất nhiều tiền, mà Vương Tĩnh Lâm cũng mang thai.

Hắn hy vọng cha có thể đối xử tốt với mẹ, cho nên hắn nói với Kim Hải Long: "Tiền về sau vẫn còn, anh sẽ có rất nhiều tiền, lại có một đứa con trai. Một nhà các anh đừng rời khỏi Nam Kinh, con của anh, nhất định phải ở lại đó."

Dòng thời gian liệu đã bị uốn khúc bởi chính hắn? Liệu một thế giới khác sẽ được sinh ra? Kim Cầu Nhạc cũng không rõ.

Mà Kim Hải Long đắm chìm trong lời tiên đoán về tài phú và sinh con trai, mừng rỡ như điên bắt lấy tay hắn: "Đại sư có thể đặt tên cho con trai tôi không?"

Hắn trầm ngâm hồi lâu, "Gọi là Kim Thế An đi."

https://thuviensach.vn

Hắn biết, dù có lặp lại lần nữa thì hắn cũng sẽ không thay đổi, Kim Hải Long cũng sẽ giống như lúc trước, không có ngày tỉnh ngộ.

Thời gian vô tình như thế, có một số việc chính là định mệnh không thể thay đổi. Hắn gặp Lộ Sinh, đã là tam sinh hữu hạnh.

Năm 97, hắn quyên tiền xây dựng mộ liệt sỹ thôn Thạch Kiều ở Phố Khẩu, rời khỏi Trung Quốc.

Hắn cứ vậy mà mang theo Lộ Sinh, chờ, chờ, chờ thêm rất nhiều năm. Đôi khi hắn nghĩ, đêm ở Paris khi ấy, có lẽ nào chỉ là nằm mơ?

Thời gian khúc chiết một đời một kiếp, phải chăng chỉ là một giấc mộng Tần Hoài?

Lộ Sinh dường như vẫn còn bên người hắn, cậu tươi cười rạng rỡ nói: "Hát cho em nghe bài kia một lần nữa đi."

Bọn họ đi khắp nơi trên thế giới, cho đến khi không đi nổi nữa mới dừng chân ở lại Los Angeles nhiều năm --- Dưới lầu bệnh viện, hắn từng nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc đang nhiệt tình ôm hôn.

Hắn rất muốn gọi họ, nhưng rốt cuộc lại không hề nhúc nhích. Cầu Nhạc nghĩ, thời gian của bọn họ giao thoa cùng nhau, cuối cùng trùng khớp tại nơi này.

Hắn bảo luật sư gọi tới Nam Kinh, luật sư nói với hắn, tập đoàn Hải Long đã quyên góp tu sửa mộ Thạch Kiều.

Mà Thế An và Bạch Dương, cuối cùng cũng tới gặp hắn.

Đời này có rất nhiều tiếc nuối, nhưng chung quy coi như là viên mãn.

Kim Cầu Nhạc nhìn Bạch Dương, lại nhìn Thế An, khuôn mặt hắn dần ánh lên sắc đỏ, đôi mắt như thể phát ra tia sáng.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều hiểu, lão tiên sinh này thật sự sắp đi rồi.

"Mang chúng tôi về Nam Kinh." Cầu Nhạc nói, "Rải vào Trường Giang."

Sau đó, Bạch Dương và Thế An đều không nghe rõ hắn nói gì nữa. Hắn cũng không phải đang nói cho họ nghe, Kim Cầu Nhạc nhìn vào khoảng không, Bạch Dương nghe thấy hắn đang đứt quãng ngâm nga một ca khúc.

Giai điệu ấy vô cùng quen thuộc.

Hình như là "Yêu anh đừng đi" của Trương Chấn Nhạc.

Bạch Dương không biết vì sao hắn ngâm nga bài này, lại cảm thấy thảng thốt, đau xót, không kìm lòng được mà rơi lệ.

Kim Cầu Nhạc ngâm nga hát, hơi thở cũng theo giai điệu mà dần dần tan biến.

Sống hay chết đều là chuyện mà con người không thể tránh được, đối với bọn họ, gặp lại là chuyện vui, ly biệt không cần phải bi thương. Lại hoặc là, có lẽ thứ mà Cầu Nhạc chờ đợi cả đời chính là khoảnh khắc ra đi này.

Cầu Nhạc đi rồi, để lại di chúc bán hết tất cả tài sản nhà cửa cao cấp ở Beverly Hills, một nửa để lại cho Thế An và Bạch Dương, một nửa thì ủy thác cho họ thành lập quỹ trợ cấp những thương binh liệt sỹ từng tham gia kháng chiến.

Thể theo ý nguyện của Kim Cầu Nhạc, họ đem tro cốt về Nam Kinh. Người biết chuyện hay không biết chuyện thì đều tham gia buổi an táng trên sông, không chỉ đoàn phim Tần Hoài mộng, chính quyền thành phố cũng phái người đến tham gia lễ đưa tang.

Thế An nhìn theo từng hạt tro bụi dần rơi theo dòng nước, hắn khẽ nói: "Ngọc giai sinh bạch lộ, linh lung vọng thu nguyệt. Tên của cậu ấy vì Lộ

https://thuviensach.vn

Sinh mà đặt như vậy."

*Thu nguyệt (秋月 /qiū yuè/)

Cầu Nhạc (求岳 /qiú yuè/)

Tơ tình vương vấn, sinh tử có xá chi.

Bạch Dương về đến nhà liền tháo bức tranh Kotori xuống.

Thế An hơi buồn cười: "Tranh vẽ có tội tình gì, muốn treo thì em cứ treo thôi."

"Không cần." Bạch Dương nói, "Em thích Kotori, nhưng Kim Cầu Nhạc cũng là bạn em."

Cậu cuộn tấm poster Kotori cho vào ngăn tủ, lại nhìn Thế An: "Kim Thế An, anh viết cái chữ treo lên chỗ này đi."

Thế An trêu cậu: "Viết cái gì, chữ song hỷ đỏ sao?"

"Cái gì cũng được." Bạch Dương đỏ mặt.

Thế An nắm tay cậu đi đến bên bàn đọc sách, trầm ngâm một lát rồi mài mực hạ bút.

Bạch Dương nhìn thấy hắn viết bốn chữ: Sanh khánh đồng âm.

"Nghĩa là gì?"

"Cổ chung tương tương, Hoài thủy thang thang, thục nhân quân tử, Hoài duẫn bất vong. Cổ sắt cổ cầm, sanh khánh đồng âm." Thế An viết chữ lối Tiểu Khải lên góc, "Đây là những câu từ trong Tiểu Nhã - Kinh Thi. Ân huệ tổ tiên, khắc ghi suốt đời, chỉ mong chúng ta sống thật tốt, đừng phụ lòng một bầu nhiệt huyết chí khí của họ."

https://thuviensach.vn

- ---- Cổ chung tương tương, Hoài thủy thang thang, thục nhân quân tử, Hoài duẫn bất vong.

Mùa xuân lại đến rồi.

Thế An và Bạch Dương cùng thả bước trên Sư Tử Sơn, lại lên Duyệt Giang Lâu, tình cũ như xưa, cảnh xuân như mới. Hai người nắm tay nhau nhớ đến lần đầu tới đây, tựa vào lan can ngắm sông, trong lòng cả hai đều tràn ngập nhu tình, cũng là vô vàn xúc động.

Hùng cứ Chung Sơn, rồng cuộn thành đá, mười triều cố đô, phong tư lưu luyến. Phóng mắt nhìn về nơi xa, núi xanh ngút ngàn dệt thành vải gấm, sông trôi ngàn dặm, người xe như nước.

Ở nơi mà họ biết, ở nơi mà họ không biết, ở thời điểm họ hay, ở thời điểm họ không hay, thành phố này đã từng trải qua trăng của Giang Nam, gió của Tần Hoài, môi son đẫm rượu, điểm trang thấm lệ, máu thịt bách tính, khói lửa súng đạn.

Mà Thế An và Bạch Dương đều biết rằng, giữa nơi non xanh nước biếc này là những tấm lòng trung thành đang say ngủ, có những hồn thiêng đang ẩn giấu. Là bao nhiêu người đã tự cắt đứt mọi tương tư, bỏ lại gia đình, sinh ly tử biệt, mới có được ngày hôm nay, mới có được bao truyền kỳ lãng mạn mới tiếp tục sinh ra ở thành phố này.

Kim Lăng thi ý lả lướt yêu kiều, cũng thật vang dội, từ sáu triều đại về trước mà kéo dài đến vĩnh hằng.

Sẽ mãi có những người ở trong thành phố này mà hận, mà yêu, mà sống, mà chết, mà biệt ly, mà trùng phùng.

Nam Kinh vẫn tĩnh lặng ở nơi đây, như núi như sông, như ngâm nga lại như trút bầu tâm sự. Thời gian không bao giờ dừng lại vì bất kỳ ai, nhưng trí nhớ của con người thì sẽ không bị chôn vùi khi xuân đi thu đến.

https://thuviensach.vn

Thời gian đã khắc lên tay họ một sợi tơ hồng mà người ta không nhìn thấy.

Nước sông xuân ấm áp, hồng nhạn xa xa trải thành hàng, đó là những cánh nhạn sớm nhận ra xuân tới, tung cánh trời cao, bay lên những tầng mây.

"Kim Thế An, có chim nhạn kìa."

Đúng vậy, nhạn bay đi sẽ lại bay về. Xuân đi rồi, còn vô số những mùa xuân. Bọn họ ở nơi đây nắm tay nhau, lòng bàn tay là tơ hồng vương vấn cả một đời, sợi tơ này đã gắn kết kỳ tích tám mươi năm, giống như tơ nhện chăng dưới ánh nắng trong veo, giống như vạn dặm tơ tình trên cõi đời này, được thời gian dệt thành những câu chuyện kéo dài đến không ngừng.

Là những câu chuyện tình yêu vĩnh viễn không kết thúc được khắc ghi vào thành phố này.

---- Hoàn chính văn ----

Dờ: Vật xong bộ này rồi huhu, lượng câu từ và ý nghĩa của nó có lẽ là hơn con số 88 chương nhiều lắm, đôi lúc nản ghê nơi muốn drop cho xong vì khó edit quá, toàn chữ nghĩa văn chương, tôi lại mang tiếng là editor dốt văn nữa lol. Cuối cùng lại kiên trì vì một niềm u mê quá khổng lồ.

Người khác thì tôi không biết, nhưng tôi vì bộ truyện này mà yêu một thành phố rồi, muốn viết 10 nghìn chữ để review + PR truyện mà thui chột ngôn ngữ quá, đành thôi ;^;

Tiếp theo sẽ là phần phiên ngoại ngọt chảy nước của các cặp đôi cẩu nam nam cẩu nữ nữ =))))

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi
dtv-ebook.com

Chương 89: Một Tý Nghìn Năm Văn Vở

1.

Tôi từng đến Nam Kinh vài lần, nhưng vội quay về nên chưa đi chơi được nhiều nơi. Một tòa phủ tổng thống, cũng là phủ Thiên Vương, khúc khuỷu quanh co nói hết lên sự thay triều đổi đại, bãi bể nương dâu; một ngọn Tử Kim Sơn, vậy mà vừa là lăng tẩm của quốc phụ (Tôn Trung Sơn), vừa là lăng mộ của Minh Thái Tổ, khiến cho người ta có ảo giác vĩnh viễn lạc đường. Tôi đi qua sông Tần Hoài trong ánh hoàng hôn, Ô Y không biết là con ngõ nào, vậy mà chim én luôn tìm ra.

Hèn gì đây là đại bản doanh của Côn khúc và côn trùng. Khí chất vương quyền của Kim Lăng, sắc phấn son của Tần Hoài đều phiêu diêu trong điệu Côn khúc.

Cho nên lúc tôi đọc được Kim gia gia và Bạch Lộ Sinh, tôi thích rồi.

Nuôi từ nhỏ tới lớn, cố khúc tri âm, Lộ Sinh phải lòng Thế An là đương nhiên. Nhưng Thế An là kiểu điển hình trực nam cho nên không nhận ra, không đáp lại. Hắn thích tài hoa và tướng mạo của Lộ Sinh, coi cậu như bạn bè thân thiết. Nhưng hơn thế nữa là gì thì hắn không nghĩ tới. Cho nên hắn vừa cưng chiều Lộ Sinh, vừa quang minh chính đại đi hò hẹn với người phụ nữ khác, tung hoành khắp thương trường chiến trường tình trường, sống cuộc sống hào môn thiếu gia của hắn.

Nếu như ở thời kỳ bây giờ thì hoặc là buông tay, hoặc là bẻ cong. Nhưng tại thời đại ấy, mọi người xem quan hệ của Thế An và Lộ Sinh chỉ như là mối nhân duyên tiền tài bao dưỡng. Bao dưỡng đào kép đã là một việc hổ

https://thuviensach.vn

thẹn, nếu vì vậy mà chậm trễ việc cưới vợ sinh con thì càng là trời đất khó dung. Nếu buông tay, Lộ Sinh tiếc, nói ra rồi biết làm sao đây, lại không thể bẻ cong.

Hóa ra trăm lần muôn hồng nghìn tía đều đi đến kết cục bế tắc. Đây là ngõ cụt. Cho dù tới "Bá Vương Biệt Cơ", vẫn là ngõ cụt.

Nếu không có kiếp sau, không có Bạch Dương, Thế An và Lộ Sinh cứ như vậy mà rơi vào kết cục bi thảm.

2.

Bởi vì thiết lập nhân vật là ngốc bạch ngọt, cũng bởi ý định của tác giả là "trước hạ sau nâng", Bạch Dương luôn bị người đọc xem thường. Nhưng đứa trẻ này thực ra không đơn giản.

Không đơn giản nhất là ở chỗ: Cậu là con gián đánh mãi không chết, cậu không vỡ.

Rất nhiều người trong số chúng ta từng là Tiểu Bạch Dương đúng không? Một đứa nhóc ngốc bạch ngọt, muốn thành danh lại không có cửa, cố gắng bao nhiêu cũng chỉ là công dã tràng, làm đá kê chân cho người khác mà không tự biết, bị cặn bã ức hiếp chỉ biết ngồi khóc, gặp được người có thể bảo vệ mình thì ra oai cậy mạnh...

Thời gian vô tình, ngọc trai biến thành mắt cá, ngọc thô đều bị phong hóa thành đá mòn, tan thành cát bụi cuốn bay theo gió.

Trưởng thành đúng thì mới được công nhận là trưởng thành, nếu mọc lệch, sẽ là sai trái; càng nhiều hơn chính là sự hao mòn.

Bạch Dương thì sao, thời điểm cậu chưa trưởng thành, cậu vẫn luôn lớn lên, vẫn trước sau như một giữ được bản chất tự nhiên đơn thuần, không sai không lệch, cũng không hao mòn.

https://thuviensach.vn

Con người trở nên xấu xa, có khi chỉ trong một giây đồng hồ: Nói xấu một câu sau lưng người khác, nói dối một hồi trước mặt người khác, trơ mắt đứng nhìn khi có thể ra tay hỗ trợ....

Anh nói Bạch Dương sống dễ dàng, vậy anh thử xem.

Cậu tốt như thế nào, Thế An biết, Chung Việt biết, Tiểu Khương biết, tất cả những người thân quen của cậu tự nhiên sẽ biết. Cậu giống như một tấm gương phản chiếu tính cách của tất cả những người xung quanh mình: Kim Thế An dịu dàng sâu cay, Lý Niệm chanh chua bạc tình, Chung Việt si tình khắc cốt, Tiểu Khương ngạo kiều khó chịu...

Cậu bạn nhỏ này là biểu tượng cho một mặt chân thật và đáng yêu nhất của thanh niên thời hiện đại: Không có gánh nặng lịch sử, không biết đến quá khứ đau thương, sống một cách đơn thuần, có lòng hướng thiện, tình nguyện học tập, tin tưởng rằng cố gắng sẽ đạt được tương lai tốt đẹp.

Tất cả những thế hệ trước đã hy sinh xương máu, tranh đấu vùng vẫy, cũng chỉ vì một tương lai rộng mở, giàu có, tự do, thái bình phồn vinh, để cho những cậu bạn nhỏ như Bạch Dương có thể sống một cách thỏa thích.

Cho nên Kim gia gia vừa gặp được Bạch Dương, hắn đã yêu đến mức thân bất do kỷ.

Duy kẻ khờ dại, có được thiên hạ, có được chân tình.

3.

Mọi người đã đọc rất nhiều câu chuyện xuyên việt. Mark Twain cho nhân vật xuyên đến thời đại của vua Arthur, vẽ một bức quảng cáo kem đánh răng lên tấm khiên của kỵ sĩ; lại có người xuyên về thời Tống phát minh máy hơi nước; còn có người muốn xuyên về mười năm trước để mua nhà giá rẻ; hoặc là thừa dịp thị trường chứng khoán đang chạm đáy mà tranh thủ đầu cơ....

https://thuviensach.vn

Mà vị Kim tiên sinh đến từ 1930 này, hắn xuyên qua đây để làm gì?

Theo như cách nói của Italo Calvino, xuyên việt cũng được, trùng sinh cũng thế, tất cả là để tạo ra một "đường ống liên thông", khiến cho hai thời đại cách nhau 80 năm được đối chiếu, được va chạm, cùng trào phúng nhau, cùng yêu cùng hận.

Cho nên, đây chính là một phép thử của "Trời thu thắm sắc không biết liệu có thể bớt chút thời giờ nhàn hạ ghé thăm tệ xá đàm đạo đôi câu" và "Có phải trym anh rất lớn không"; là sự sai lệch giữa "Phú quý phúc trạch, hậu ngô chi sinh, bần tiện ưu thích, ngọc nhữ vu thành" và "Không diễn thành danh, tôi sẽ không gặp anh ấy"; cũng là một linh hồn tới từ quá khứ không ngừng tự giễu về thời đại cũ; cũng là sự tự cao trào của "Tơ tình vương vấn, sinh tử khó quên" và "Ngủ cái lòn má đứng dậy mà high".

Tất cả đều được nung nấu trong bộ "Tần Hoài mộng", chìm nổi, lắng đọng, trở thành một khúc trường ca sinh ra vì mảnh đất cố đô Nam Kinh.

Nếu không có Bạch Dương, e rằng Kim Thế An sẽ có rất nhiều oán giận và khinh thường với thế giới này. Nhưng vì đứa trẻ đơn thuần như nước rạng rỡ như hoa ấy, hắn đã giảng hòa với thời đại này. Tháng năm trôi qua, rất nhiều thứ không hề thay đổi. Thế đạo tuy là vừa mãnh liệt vừa bạc bẽo, nhưng nếu gặp đúng người, cũng có thể đạt được hạnh phúc.

4.

Tình tiết Tiểu Kim tổng đột nhiên xuyên ngược trở về khiến tất cả mọi người đều xáo trộn. Tôi luôn không thích chi tiết ca ngợi lòng yêu nước trong tiểu thuyết tình yêu, nhưng đây là một câu chuyện có liên quan đến Nam Kinh của thập niên 30. Năm 1937 là một năm không thể tránh được chữ máu.

Nam Kinh bị chiếm đóng, Vũ Hán thất thủ, Thái Nguyên thất thủ, Trường Sa mấy lần tiến lui... So với cuộc di tản Dunkerque, trận chiến này

https://thuviensach.vn

càng gian nan hơn, bầu trời đầy máy bay oanh tạc, bên người là phụ nữ và trẻ em gào khóc...

Tám năm kháng chiến, máu giội Trung Hoa, từng tấc từng tấc đúc ra sự nhận thức của nhân dân về quốc gia dân tộc mình. Đối với người hiện đại, đoạn trí nhớ này phần lớn chỉ còn là những tri thức khô khan trên mặt sách giáo khoa, hoặc là những soái ca mỹ nữ trên phim truyền hình.

Cho nên Tiểu Kim tổng buộc phải đi chuyến này.

Trong thời điểm non sông chao đảo, dân chúng ly tán, vị phú nhị đại phá gia chi tử sinh ra trong nhung lụa này đã cố gắng xoay chuyển tình thế, cứu lấy tổ quốc của hắn, cứu lấy người yêu của hắn. Điên cuồng như thế, hoang đường là thế, rồi lại dường như chẳng thể thay đổi điều gì.

Tình tiết xuyên ngược này đã chỉ ra nhận thức chung về nước nhà, đem hai điều dường như không thể hiểu nhau kết hợp lại mà không tuân theo bất kỳ luật lệ của thời đại nào. Quá khứ hiểu được hiện tại, hiện tại thấu hiểu quá khứ, trở thành một ký ức hoàn chỉnh về một thành phố.

5.

Có người không thích hai nhân vật chính trong câu chuyện này, có lẽ bởi vì bọn họ không phải là những người có cá tính cực đoan. Trong một câu chuyện, những người sở hữu cá tính cực đoan thường được ưu ái hơn. Cho nên Tiểu Kim tổng ngốc nghếch có phần chiếm đất diễn của Kim tiên sinh nho nhã lịch sự, Lý Niệm chanh chua so với Bạch Dương đơn thuần khờ dại thì càng thu hút sự chú ý.

Nhưng Nam Kinh là một thành phố ôn hòa. Người dân sinh sống nơi đây phần lớn cũng ôn hòa và bình dị như Kim tiên sinh và Tiểu Bạch Dương, không hiện núi, không lộ sông. Chỉ có sinh sống gần bên bọn họ thì mới cảm nhận được cái hồn hậu tốt đẹp.

https://thuviensach.vn

Thật giống như ở trong câu chuyện này, chỉ cần tiếp xúc với hai người bọn họ thì vận mệnh cùng diện mạo của những người xung quanh cũng xuất hiện sự thay đổi theo chiều hướng tích cực: Lý Niệm, Chung Việt, Trịnh Mỹ Dung, Tiểu Khương ca,...

Như hoa tươi rực rỡ, trôi theo dòng chảy tháng năm, sớm sớm chiều chiều, gặp được đúng người, kết một mối tình duyên sinh tử. Ngay cả khi chỉ là trong một vở kịch, cũng không uổng.

Hôm nay nhận được tuyển tập thơ mới xuất bản của Yeats: "Sự cuồng hoan vắng lặng", tôi phát hiện ra một đoạn thơ dưới đây, dường như là viết riêng cho câu chuyện tình yêu vương vấn hai kiếp người này---

Many times man lives and dies

Between his two eternities,

That of race and that of soul,

And ancient Ireland knew it all.

Whether man dies in his bed

Or the rifle knocks him dead,

A brief parting from those dear

Is the worst man has to fear.

(Under Ben Bulben - W.B Yeats)

- Stopping by Woods on a Snowy Evening-

- ----------

https://thuviensach.vn

Dờ: Tất nhiên không phải là editor dốt văn như tôi viết rồi, đây là một bình luận dài trên Tấn Giang. Tôi cảm thấy nó rất đúng với cách nhìn nhận của tôi nên quyết định dịch lại, coi như cảm nhận sau khi đọc 1930.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 90: Phiên Ngoại: Bị Đánh

Edit: Dờ

Dờ: Đây không phải là một phiên ngoại đăng trên Tấn Giang mà là một đoạn văn nhỏ cô giáo Bạch post trên weibo, nhưng tôi cứ tính là phiên ngoại đi. Phiên ngoại sẽ được đăng random chứ không theo thứ tự trên Tấn Giang nữa.

- ----------

Bạch Vân Thi:

Nếu tất cả nhân vật trong truyện là con của tôi, người bị đánh nhiều nhất có lẽ là Kim Thế An đi.

Bởi vì tính tình hắn không dễ nổi nóng.

Sau khi bạo lực gia đình, chẳng những không tức giận mà còn có thể nói với tôi: Nếu lòng mẹ thấy phiền muộn, đánh con vài cái cũng không sao, nhưng mẹ cẩn thận kẻo bị thương hai tay, nếu không thể cập nhật chương mới đúng giờ sẽ khiến cho rất nhiều cô gái phải ưu sầu, vậy há chẳng phải là lỗi của con?

Bạch Vân Thi: Thôi được, mẹ đi gõ chữ.

Kim Thế An: Mẹ không phải là người thích chơi bời lêu lổng, cả buổi chiều xem xong tư liệu rồi lên weibo hò hét cười đùa, vì sao lại không tôn trọng chính mình như vậy?

https://thuviensach.vn

Bạch Vân Thi: (Thôi mày đừng nói nữa).

[Độc giả hahahahaha bên dưới phần bình luận]

Bạch Vân Thi: Thấy các cô hahahahaha, vừa nhìn đã biết là không hiểu con người của Kim Thế An.

Hắn ở bên này khuyên nhủ tôi xong, quay đầu chắc chắn sẽ đi nói với Lý Niệm thế này:

Một người phụ nữ, tính tình lại táo bạo đến thế, việc gì không như ý là bắt đầu nói năng bậy bạ, chẳng phải là đang khiến cho người ta cười nhạo mình? Thỉnh thoảng mới nghỉ ngơi một ngày mà từ sáng đến tối đều gãi đầu vung gàu, còn ra thể thống gì?

Lý tổng: Anh không biết đấy thôi, hôm nay bả nghiên cứu tư liệu đến đau trứng, thấy sắp 8 giờ rồi, mẹ nó lại hoãn update, làm sao bây giờ? Lại lên weibo bán cmn manh thôi. Tôi nhìn chán trò này của bả rồi, chỉ có anh ngốc, còn ở đó mà khuyên với bảo.

Kim tổng: Phụ nữ lấy đâu ra trứng?

Lý tổng: Mặt tròn như trứng.

Lý tổng: Vì sao mỗi lần anh hỏi tôi đều không hỏi đúng trọng điểm của tôi vậy?

Kim tổng: Trọng điểm của anh có gì quan trọng đâu...

****

Tiểu Kim tổng: Vì sao lại đánh con.... Đúng là giống phụ nữ thời kỳ mãn kinh, lúc nào cũng có thể tùy tiện đánh người.

https://thuviensach.vn

Lộ Sinh: Mẹ đánh anh cũng chỉ là vì giận thôi.... Nhưng sao lại xuống tay nặng thế này, đầu cũng vỡ mất....

Tiểu Kim tổng: Mẹ kiếp đau vãi ----- Ôi đệch em đừng có khóc!

Lộ Sinh: Hổ dữ không ăn thịt con, có người mẹ ruột nào tàn nhẫn như vậy không, đánh thành thế này sao còn gặp người khác được nữa QAQ

Tiểu Kim tổng sợ hãi: Không đau! Cực sảng khoái! Thật đấy! Giống như mưa xuân hắt lên mặt anh thôi!

Lộ Sinh: Em phải đi nói lý với bà ấy! Sao lại có thể như vậy được!

Tiểu Kim tổng: Không phải, á! Anh đau quá! Á! Em đừng đi!

Lộ Sinh: Đánh hỏng chỗ nào rồi sao? Được được em không đi, anh nằm xuống! Anh để em nhìn xem nào.

Tiểu Kim tổng: Em mau ôm lấy anh, mau.

Lộ Sinh: Em ôm anh, ca ca anh đừng làm em sợ, chú Chu! Thím Liễu! Kêu bác sĩ tới!..... Anh cởi quần áo của em làm gì?

Tiểu Kim tổng: Đừng nói gì cả, anh đau lắm đau lắm.

Tiểu Kim tổng:....Hèn gì ả đàn bà chết tiệt kia nói đánh xong sẽ có kẹo ăn.

Tiểu Kim tổng: Mẹ thật tốt.😂

Tiểu Kim tổng: Mẹ, mẹ còn muốn đánh con nữa không.....

****

Bạch Vân Thi: Aish được rồi được rồi, đánh Chung Việt.

https://thuviensach.vn

Lý tổng: Em làm sao thế này? Nói gì đi, ai đánh vậy?

Chung Việt: Đừng lo.

Lý tổng: Anh hỏi em, ai đánh.

Chung Việt:.....Mẹ.

Lý tổng:.....Bà ấy lại phát điên rồi sao? Em đi đâu đấy? Đi theo anh, anh bảo em đi theo anh. Tiểu Mã gọi điện thoại kêu người của bệnh viện Nhân dân tới đây, lịch trình tháng này hoãn lại một chút, bảo là Chung Việt bị bệnh, không thể tham gia tất cả các hoạt động.

Tiểu Mã: Có cần phát thông cáo không anh?

Lý tổng hài lòng: Dẫn dắt cậu là bởi cậu rất thông minh, đi phát thông cáo, phải @Tấn Giang vào, đừng hỏi trực tiếp, để cho fan vào cắn xé. Anh mày thấy ả đàn bà kia lại bắt đầu ăn no rửng mỡ rồi, không có gì làm bắt đầu gây sự!

Chung Việt: Anh Niệm, anh đừng như vậy.

Lý tổng: ----------Em đang nói chuyện với anh?

Chung Việt: Không phải.

Lý tổng: Chung Việt! Đủ lông đủ cánh rồi đúng không! Con trai cưng của mẹ đúng không? Lời của anh đều bỏ ngoài tai hết chứ gì!?

Chung Việt:.....

Lý tổng: Đánh em mà em không biết đau à? Bà ấy là mẹ thì có thể tùy tiện đánh em? Ông đây còn chưa động đến em thì bà ấy là cái cọng hành khô gì! Mã Ngọc Siêu, gọi điện thoại cho bà ấy giúp tôi!

https://thuviensach.vn

Lý tổng: Ở nhà kẹt văn đúng không? Một tiếng gõ được bao nhiêu chữ rồi? Lướt weibo cho rằng tôi không biết? Tôi nói cho bà nghe, khách khí với bà là vì tôi nói đạo lý, gọi điện thoại cho bà là vì tôi tôn trọng bà, tôi không nói gì là bởi tôi có giáo dưỡng, không phải tôi chột dạ. Bà phát điên là do trình độ của bà kém cỏi, không phải do bà có lý. Hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, về sau nếu tôi thấy bà động tay động chân với Chung Việt thì không đơn giản là một cú điện thoại thôi đâu.

Bạch Vân Thi:.....

Lý tổng: Không còn gì để nói? Không nói thì tốt, thành thật đi gõ chữ đi, may cho bà là Chung Việt không làm sao, nếu em ấy bị làm sao, tôi cho bà biết mặt.

Chung Việt: Cho nên, vì sao mẹ lại đánh con.

Mẹ: Fan muốn xem nha.....😢

Chung Việt:..... Xem cái gì?

Mẹ:.....Thì đấy.

Chung Việt: Mẹ có thể trực tiếp nói với con.

Chung Việt: Anh ấy không từ chối con đâu.

Chung Việt: Anh Niệm, muốn ôm anh.

Lý tổng:.....Hả?

Lý tổng:.....Em kiềm chế một chút, mẹ kiếp cái lưng già của anh.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 91: Phiên Ngoại: Bạn Trai Mất Trí Nhớ Nghĩ Tôi Là Hàng Giả Làm Sao Đây

Edit: Dờ

Bạn trai mất trí nhớ nghĩ tôi là hàng giả làm sao đây.

- --- 1L Chủ topic

Như tiêu đề. Sau khi tỉnh lại, anh ấy không nhận ra tôi, tôi nói thế nào anh ấy cũng không tin, rồi bây giờ anh ấy cũng không nguyện ý làm tình với tôi nữa, anh ấy nói là không muốn làm chuyện có lỗi với tôi.

Tôi nên làm gì để anh ấy tin tưởng mình đây?

- --- 2L Nặc danh

Trym không dùng được thì giữ lại làm gì nữa? Không chia tay còn giữ lại mừng năm mới à?

- --- 3L Nặc danh

Từ xưa các anh thường bị héo quất.

- --- 4L Nặc danh

Không nguyện ý làm với bạn nhưng vẫn đối xử tốt với bạn, đây là tâm lý tự trách của bệnh liệt dương, chủ thớt đừng nghĩ quẩn.

- --- 5L Nặc danh

https://thuviensach.vn

Trước tiên phải nói cho rõ, có phải sau khi anh ta mất trí thì cô bị hủy dung không?

- --- 6L Nặc danh

Chủ đề hôm nay là mất trí nhớ sao?

- --- 7L Chủ topic

Không hủy dung, cũng không muốn chia tay, tình cảm của bọn tôi rất tốt, chỉ là anh ấy không nhớ ra chuyện quá khứ nên không dám làm gì quá đáng với tôi, hôn cũng từ chối.

- --- 8L Nặc danh

Một miếng cám chó bất ngờ tươm vào mặt.

- --- 9L Nặc danh

Show ân ái biến.

- --- 10L Inbox QQ

Con gái bây giờ đều chủ động như vậy sao, em gái ơi anh cũng mất trí nhớ này, hẹn hò không?

- --- 11L Nặc danh

Năng lực biểu đạt của chủ thớt có vấn đề à? Các cậu quen nhau bao lâu rồi?

- --- 12L Nặc danh

Show ân ái biến.

- ---- 13 Chủ topic

https://thuviensach.vn

Hơn bốn năm....

- --- 14L Nặc danh

Bốn năm mà còn không kết hôn, bên nam rõ ràng đang muốn kéo dài, có phải giả bộ mất trí nhớ không? Vote chia tay.

- --- 15L Nặc danh

Tôi là lầu 11, nếu đã bốn năm thì hẳn là có rất nhiều kỷ niệm chứ, chứng minh đâu có khó? Nói đại một chuyện cũng có thể thuyết phục anh ta mà.

- --- 16L Nặc danh

Con chủ thớt bị thánh mẫu cmnr, cứ khăng khăng muốn dùng tình yêu cảm hóa.

- --- 17L Chủ topic

Cảm ơn lầu 11. Trước kia anh ấy không đối xử tốt với tôi lắm, tôi không muốn cho anh ấy biết chuyện này nên không nói ra. Chỉ đành lừa anh ấy rằng trước kia chúng tôi rất hạnh phúc.

Nhưng bây giờ thì anh ấy đối tốt với tôi lắm, thực sự.

- --- 18L Nặc danh

.....Nhiều thứ để khẩu nghiệp ghê, lầu dưới mày lên đê.

- --- 19L Nặc danh

Sau lưng mỗi một thằng tra nam đều có một thánh mẫu vĩ đại, xích bạn trai cô chặt vào, đừng để nó xổng ra.

- --- 20L Nặc danh

https://thuviensach.vn

Mất trí nhớ, thánh mẫu, bạch liên, còn có thể nhiều sừng hơn nữa không?

- --- 21L Nặc danh

Bài post nào cũng kêu cắm sừng, chúng mày sợ cắm sừng thì sao không nhấn X thoát cmn ra đi? Mà tôi nói chủ thớt này, cậu cheap thật đấy, không đối tốt với cậu mà còn không chịu chia tay, bị M hả má?

- --- 22L Nặc danh

Các người nghiêm khắc thế....

- --- 23L Nặc danh

Đúng vậy, nói hơi quá đáng rồi, bạn trai mất trí nhớ mà chủ thớt vẫn chung thủy không xa không rời, sao phải nói khó nghe đến vậy. Bạn trai cậu không nhớ ra một chuyện nào sao chủ thớt?

- --- 24L Nặc danh

Mỗi lần có thánh mẫu khóc lóc thì đều có mấy con mẹ đạo đức giả lao vào bợ đít đồng tình.

- -- 25L Nặc danh

Chủ thớt đâu có khóc lóc gì, đang xin trợ giúp rất bình thường ok? Không xem thì cút, tay tàn tật à, đến nhấn X cũng không nhấn được?

- --- 26L Nặc danh

Các mẹ im cho chủ thớt lên tiếng đã nào.

- --- 27L Nặc danh

Chủ thớt bị chúng mày dọa chạy rồi.

https://thuviensach.vn

- --- 28L Nặc danh

Chủ thớt đâu rồi.

- --- 29L Chủ topic

Anh ấy hầu như không nhớ được chuyện gì cả, nhưng chuyện nhỏ nhặt thì vẫn nhớ. Buổi sáng làm bữa sáng cho tôi, anh ấy nói: "Anh không biết cậu thích ăn gì, đành làm mấy món này, người mà trước kia anh thích rất thích ăn trứng ốp la với cháo đậu đỏ, mong cậu đừng chê."

.....Đương nhiên là tôi không chê, bởi vì những thứ ấy chính là món tôi thích ăn.

Trước kia anh ấy cũng hay giúp tôi làm bữa sáng.

- --- 30L Nặc danh

Nói chuyện cho tử tế được không, đừng có thình lình tạt cám chó.

- --- 31L Nặc danh

Nhưng thấy hơi ngưỡng mộ....

- --- 32L Nặc danh

Đứa nào vừa rồi bảo tra nam đâu? Vả mặt đau không?

- --- 33L Nặc danh

Vả mặt thật sướng, chủ thớt đền em hai con mắt chó với.

- --- 34L Nặc danh

Tao vẫn nghĩ đấy là tra nam, chiêu trò rất thâm! Vừa dỗ dành lại vừa không thừa nhận mày, với lại anh ta mất trí rồi còn làm công việc gì không?

https://thuviensach.vn

- --- 35L Nặc danh

Mất trí nhớ chắc chắn là thất nghiệp rồi, trừ phi tai nạn lao động, không thì lãnh đạo bị úng não à?

- --- 36L Chủ topic

Anh ấy có việc làm, nhưng tôi không nỡ để anh ấy vất vả, tôi có thể nuôi anh ấy mà.

- --- 37L Nặc danh

Nghe rất hư trúc nhưng lại mộ dung phục.

- --- 38L Nặc danh

.....Tự dưng buồn cười.

- --- 39L Nặc danh

Chủ thớt, mị cũng mất trí nhớ, hứa sẽ đối tối với cậu, nuôi mị đi?

- --- 40L Nặc danh

Chủ thớt, có phải cậu xấu tới mức không tìm được thằng đàn ông nào khác không? Một tên đàn ông vừa không thể nuôi cậu, vừa không yêu cậu, hôn một cái thôi mà cậu còn phải chủ động, đến cả cưu cũng dùng để trưng bày, rốt cuộc cậu vã đến thế nào mới có thể bán rẻ bản thân đến vậy...

- --- 41L Nặc danh

Nói chủ thớt thì nói, sao phải lôi cả nhan sắc của người ta vào? Xấu là tội sao?

- --- 42L Nặc danh

https://thuviensach.vn

Thằng nào chê nhan sắc xin hãy tự phát nổ tại chỗ.

- --- 43L Nặc danh

Tôi thấy lầu 40 nói thô mà thật. Nói thẳng nhé chủ thớt, có lẽ bạn trai cô chê cô xấu nên mới giả bộ mất trí nhớ để chia tay, không ngờ cô lại không chịu. Anh ta không nỡ chia tay thẳng với cô, có thể bởi vì ham tiền của cô, tỉnh lại đi.

- --- 44L Nặc danh

Ngày mai cô đừng cho hắn tiêu tiêu vặt, đảm bảo hắn ta hết mất trí nhớ ngay.

- --- 45L Nặc danh

Chì quan điểm, một tháng đừng cho tiền, lập tức lòi đuôi ngay.

- --- 46L Nặc danh

Khá ác đấy, nhưng tôi cũng nghĩ là anh ta chỉ thèm tiền của cô thôi, khăn tay cho chủ thớt nè.

Ps: Thằng nào body-shaming cút.

- --- 47L Chủ topic

Ngoại hình tôi rất đẹp, anh ấy cũng không chê tôi xấu.

- --- 48L Nặc danh

Chủ thớt luôn phát ngôn kinh thiên động địa, năng lực bịa chuyện này tôi phục sát đất.

- --- 49L Nặc danh

https://thuviensach.vn

Tự tin vl.

- ---- 50L Nặc danh

Không có hình chụp, đéo tin.

- ---- 51L Nặc danh

Tra nam, bạch liên, vừa xinh đẹp vừa tội nghiệp, tao rất thích bát máu chó này của chủ thớt, có suy xét đến việc lên Tấn Giang viết văn không?

- --- 52L Nặc danh

Ngoại hình cô đẹp là đẹp đến mức nào? Đa số những người tự nhận mình đẹp thì cũng chỉ thường thường thôi.

- --- 53L Chủ topic

Không thể post ảnh chụp.

- --- 54L Nặc danh

Ai cũng biết là cô không dám post ảnh rồi, cô không cần nói nữa đâu.

- --- 55L Nặc danh

Nếu không thì chủ thớt miêu tả ngoại hình của cô thử xem? Dương Mịch Lưu Thi Thi Triệu Lệ Dĩnh, cô giống ai nhất?

- --- 56L Nặc danh

Lầu trên sao mày không kể Lưu Tử Thần* luôn ra?

* Search GG nhé các bạn:))

- --- 57L Nặc danh

https://thuviensach.vn

Cười ẻ.

- --- 58L Chủ topic

.....Gần giống Chung Việt đi.

- --- 59L Nặc danh

???

- --- 60L Nặc danh

Nghe cũng hợp lý đấy nhưng tao cứ thấy sai sai thế nào ấy chúng mày ơi?

- --- 61L Nặc danh

..... Chung Việt đẹp thật, nhưng sao cô lại so sánh với nam?

- --- 62L Nặc danh

Chủ thớt đổi thành phép so sánh cùng giới được không? Nếu cô đẹp đến mức ấy thật thì nên nói là "Tôi xinh đẹp ngang ngửa Tần Nùng".

- --- 63L Nặc danh

Có cái lìn, fan Tần Nùng lại bắt đầu nhắm mắt khen bậy rồi đấy, ngoại hình giống Tiểu Chung thì vượt xa cô Nùng nhà mấy người tám ngàn dặm rồi biết không? Bông hoa già gần 40 rồi mà còn khen sắc đẹp không biết nhục.

- --- 64L Nặc danh

Hahahaha ngoại hình giống Chung Việt thì vượt xa Tần Nùng, fan Chung Việt mặt dày hơn thớt.

https://thuviensach.vn

- --- 65L Nặc danh

Người qua đường, tôi thấy Chung Việt khá đẹp. Nhưng tôi rất nghi ngờ giá trị nhan sắc của chủ thớt, nếu đẹp như thế thì có cả đống người theo đuổi cô, cần gì phải yêu một thằng tra nam?

- --- 66L Nặc danh

Fan Chung Việt thì sao? Chúng tôi thích không được à? Tiểu Chung có giá trị nhan sắc cao đấy, không phục thì cút. Chủ thớt chưa hề nhắc một chữ nào tới Tần Nùng, không biết là đứa nào vô duyên trước.

- --- 67L Nặc danh

Vâng vâng vâng, Tiểu Chung của các cô đè bẹp Tần Nùng, Tiểu Chung của các cô tay đánh song Băng, chân đạp tứ đán, Tiểu Chung của các cô không thuộc về giới tiểu sinh, Tiểu Chung của các cô nên được tính vào hàng đại hoa, vừa lòng chưa?

- --- 68L Nặc danh

Không phải fan Chung Việt, chỉ là người qua đường thôi. Tôi chỉ muốn nói một câu fan cô Nùng tỉnh lại đi, thông cáo ngày nào cũng chạy, lại còn không tha cho cả đám tiểu sinh, cô Nùng của mấy người xinh đẹp lộng lẫy nhất vũ trụ đủ chưa?

- --- 69L Nặc danh

Tiểu Chung của chúng tôi không phải tiểu sinh, cảm ơn. Cậu ấy chỉ là người sáng tác nhạc, đừng nhắc nữa. Lầu trên nồng nặc mùi bait, fan Chung Việt không có loại người như thế.

- --- 70L Nặc danh

https://thuviensach.vn

Topic này nhiều người qua đường nhỉ, vừa debut thì giẫm Bạch Dương, giờ chèn ép Tần Nùng, Tiểu Chung của các cô trừ mặt ra thì có thành tích gì?

- --- 71L Nặc danh

Nhận mình là fan Chung Việt thì trưng cuống vé hòa nhạc tháng Năm ra đây, nhận mình là fan Tần Nùng thì trưng cuống vé phim điện ảnh vừa chiếu ra đây. Không có thì fandom chúng tôi không công nhận, fan cả hai thật mệt mỏi. Tôi tự mình chứng minh trước [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh]

- --- 72L Nặc danh

** má vé hòa nhạc ở Áo, tất cả ra đây mà xem rich kid này.

- --- 73L Nặc danh

Còn có cả fangoods hồi fanmeeting, fan lâu năm đây rồi! Hãy nhận lấy hai chiếc đầu gối của em.

- --- 74L Nặc danh

Kỳ lạ nhể, có người là fan của cả Chung Việt với Tần Nùng à, trò gì vậy? Lầu 71 đúng là rich thật sự, bên cạnh có phải là chìa khóa hãng xe Tần Nùng đại ngôn không?

- --- 75L Nặc danh

**, bây giờ mới để ý, thật luôn này.

- --- 76L Nặc danh

Có gì kỳ lạ đâu nhỉ. Lầu 71 chỉ là một nhan khống thôi mà. Thổ hào có thiếu bạn bè không? Cái loại từng học đại học ấy.

https://thuviensach.vn

- --- 77L Nặc danh

Xếp hàng xem thổ hào.

- --- 78L Nặc danh

Đúng vậy, BMW. Thực ra dòng này không tốt lắm, nhưng tại chị ấy là đại ngôn nên mới mua, bình thường tôi không hay lái con này.

- --- 79L Nặc danh

Phục vl, chìa khóa dòng này đẹp thế nhỉ.

- --- 80L Nặc danh

Đám trên đi chỗ khác mà xé nhau được không? Biến sang topic về idol ấy, đây là khu Tư! Vấn! Tình! Cảm! Khoe khoang cút ra chỗ khác.

- --- 81L Nặc danh

Không ngờ lại nhìn thấy thổ hào trong khu tư vấn tình cảm.

- --- 82L Nặc danh

Tao không muốn xem fan khoe tiền, tao chỉ muốn nghe chủ thớt tiếp tục 818.

- --- 83L Nặc danh

Chủ thớt đâu rồi?

- --- 84L Nặc danh

Lầu 71 có thu hình buổi hòa nhạc ở Áo không? Bây giờ còn chưa tung Blu-ray ra nữa, sốt ruột chết mất, có đẹp không vậy?

https://thuviensach.vn

- --- 85L Nặc danh

Fan Chung Việt ngu vc, hòa nhạc thì phải hỏi là có hay không chứ sao lại có đẹp không?

- --- 86L Nặc danh

Đẹp, đại sảnh dát vàng cực kỳ lộng lẫy huy hoàng, tôi lần đầu tiên tới đó. Tiểu Chung đẹp trai cực, đàn cũng hay nữa, rất biết ơn đại sư người Pháp đã lùi lại buổi hòa nhạc. Bản Blu-ray chắc tháng sau mới tung ra.

- --- 87L Nặc danh

Vẫn chưa chịu thôi? Cút về khu giải trí đi chứ? Xóa topic cho rồi.

- --- 88L Nặc danh

Mà Tần Nùng với Lý Kim chia tay thật hả, nhanh vãi~

- --- 89L Nặc danh

Chắc là có tân hoan thôi, tao cược nửa năm nữa sẽ bóc phốt Tần Nùng với Khương Duệ Quân yêu nhau, tin không.

- --- 90L Nặc danh

Hả? Chia tay gì cơ? Hai người đó đã công khai thừa nhận đâu?

- --- 91L KY mả mẹ mày

Chỗ nào bọn fan showbiz não tàn chúng mày cũng vào KY, chúng mày đói khát lắm à? Khu giải trí không đủ cho chúng mày nháo loạn sao?

- --- 92L Tim ngỗng

https://thuviensach.vn

Về chuyện của Khương Duệ Quân, Tần Nùng trói buộc thì trói buộc nhưng thỏ không ăn cỏ gần hang à nha, ôm Khương ma vương của toi đi về.

- --- 93L Nặc danh

Một cái topic bịa thì sao lại không được nói chuyện khác? Bịa đến thế này vẫn có người tin sao.

- --- 94L Nặc danh

Có bịa thì đây vẫn là khu tình cảm, thà rằng nhìn cắm sừng nhau còn hơn nhìn fan mấy người cắn xé.

- --- 95L Nặc danh

Tao thích CP Tần Khương này, ảnh đế ảnh hậu mà. Tần Nùng cũng coi như ân sư của Khương Duệ Quân đi, giống Tiểu Long Nữ với Dương Quá hahaha.

- --- 96L Nặc danh

Không liên quan đến Khương Duệ Quân, đừng có KY! Lại còn tự phong là Tiểu Long Nữ, ba mươi mấy tuổi đầu rồi đừng có tự thiết lập nhân vật nữa ok? Nhìn cũng xấu hổ thay.

- --- 97L Nặc danh

Thằng nào con nào còn muốn cắn xé nhau ở khu tình cảm thì xôi xéo.

.....

Bài post đã phát triển theo chiều hướng không khống chế được.

Chung Việt buồn bực nhìn chằm chằm máy tính, đóng giao diện.

https://thuviensach.vn

Bây giờ cậu gặp phải tình huống khó xử nhất trong đời. Đúng vậy, Lý Niệm cuối cùng cũng bình phục, như cậu mong muốn, bọn họ ở cùng nhau, như cậu mong muốn, bọn cậu hiện tại là người yêu, cũng như cậu mong muốn.

Đáng tiếc chuyện này không phải là em tình anh nguyện, chỉ có một bên tình nguyện.

Lý Niệm không mất trí nhớ hoàn toàn mà dường như vẫn giữ lại một bộ phận nào đó, thường xuyên hỏi Chung Việt: "Không có ai khác tới tìm tôi sao?"

Chung Việt rất không vui, lạnh lùng nói: "Không có."

Lý Niệm đã mất trí nhớ, tính cà lơ phất phơ thì chưa mất, anh nằm trên sofa ngậm kẹo que, cười như không cười nhìn cậu: "Chung tiên sinh xinh đẹp, cậu đừng có lừa tôi, cậu nhất định đang giấu giếm điều gì đó."

Chung Việt lại càng không vui, đột nhiên nói lắp: "Anh, anh, phiền phức quá."

Cậu xoay người đi, không kịp nhìn một chút kinh ngạc hiện lên trong mắt Lý Niệm.

Dù gì cậu cũng là ân nhân cứu mạng của Lý Niệm, đây là chuyện thật. Ai cũng nói với Lý Niệm rằng, anh hãy đối xử với Chung Việt tốt một chút, đừng giày vò cậu ấy nữa, Lý Niệm không nói gì. Chung Việt đón anh về nhà, Lý Niệm cũng theo cậu về.

Ở chung một tháng, ngày qua ngày vừa ngọt vừa chua.

Chung Việt bận công việc, lại đang chuẩn bị ra single, ngày nào cũng dính lấy đàn dương cầm và máy tính. Trước kia cậu bị Lý Niệm nuôi phế, không chịu kêu giúp việc, ngại giúp việc quấy rầy việc sáng tác, cố tình cậu

https://thuviensach.vn

lại có bệnh sạch sẽ, cuộc sống khiến người khác phải cạn lời ---- Không có thời gian nấu cơm, toàn bộ đều kêu khách sạn đưa tới; không có thời gian giặt quần áo, mặc một lần rồi vứt; ngăn tủ bị bẩn, quăng hết mua mới; chăn đệm drap giường mỗi tuần đổi một bộ, cửa hàng cứ đúng hạn là giao tới tận nhà.

Ngay cả thời gian đóng gói quần áo đưa tới tiệm giặt cậu cũng không có. Dù gì cậu có thể mua được mà.

Thùng rác trước cửa tiểu khu của Chung Việt lúc nào cũng đầy ụ. Vật nghiệp đến khuyên cậu: "Nếu không thì chúng tôi lập cho Chung tiên sinh một cái quỹ từ thiện riêng, cậu cứ chất đồ ở đó đi, chúng tôi quyên góp cho nơi cần được cứu trợ, mấy thứ này đều còn mới mà."

Chung Việt gật đầu, không dị nghị.

Thực ra cậu rất ỷ lại vào Lý Niệm, từ khi quen anh, anh chiều cậu tới mức không thể tự gánh vác cuộc sống được nữa. Lý Niệm không ở đây cậu lại cảm thấy thiếu --- Chuyện này vốn do anh làm hết, sao phải bảo Tiểu Mao làm, những chuyện kia đều do anh Niệm giúp cậu làm, sao phải kêu giúp việc. Giúp việc và Tiểu Mao làm không hoàn hảo, Chung Việt không hài lòng.

Trời biết, lúc cậu đi Pháp đã phải hạ quyết tâm lớn đến thế nào.

Người bình thường sẽ không nhận ra Lý Niệm là loại hình nội trợ. Giống như từ nhỏ đã quen chịu khổ vậy, chuyện gì cũng có thể tự tay xử lý, giặt quần áo nấu cơm nấu nước đâu ra đấy. Bây giờ Lý Niệm chuyển vào đây, Chung Việt lại khôi phục cuộc sống bình thường, không cần mua đồ mới mỗi tuần nữa.

Lý Niệm cũng không phải không yêu cậu, Chung Việt hiểu. Bọn họ thường đi mua vật dụng hàng ngày với nhau, Lý Niệm dừng chân bên giá

https://thuviensach.vn

bày nước giặt quần áo tìm tìm kiếm kiếm hồi lâu, nửa ngày sau mới cầm một chai lên.

Là mùi hoa hoàng lan* mà Chung Việt thích.

Chung Việt hỏi anh: "Sao lại chọn mùi này?"

"Không biết." Lý Niệm cười, "Như trúng tà ấy, tự dưng muốn lấy cái này."

Chung Việt nhớ lại lúc cậu còn đi hát ở 1912, Lý Niệm dẫn cậu đi mua đồ linh tinh, cậu tiện tay cầm một chai nước giặt lên rồi lại thả về giá hàng, là hương hoa hoàng lan, "Em thích mùi này."

Sau đó Lý Niệm mua rất nhiều đồ nước giặt nước xả nước tẩy rửa, đều là mùi hoàng lan.

Khoảnh khắc ấy cậu đã hiểu được, tình yêu đã không ngừng lưu lại vết tích trong lòng anh, cũng sớm khắc vào thân thể của Lý Niệm. Dù anh đã quên, nhưng chuyện anh yêu cậu dường như đã biến thành thói quen.

Cậu bỏ xe hàng lại, ôm chầm lấy Lý Niệm.

Lý Niệm được ôm thì ngớ người, lại không tiện đẩy cậu ra, chỉ cười khách khí.

"Chung tiên sinh xinh đẹp này, tôi nói cậu nghe, đây là siêu thị người ra người vào, cậu là minh tinh, phải chú ý hình tượng."

Chung Việt mặc kệ anh, chuẩn bị cúi xuống hôn.

Lý Niệm thấy trạng thái của cậu không bình thường, lập tức đẩy cậu ra.

https://thuviensach.vn

"Tôi đã nói rất rõ rồi." Lý Niệm nói: "Tôi mua hương hoàng lan là bởi người yêu tôi thích dùng nó, cho dù nó hợp ý cậu, nhưng cậu cũng đừng hiểu sai." Lý Niệm nhìn cậu, trong mắt vẫn là sự bạc tình vô cùng thẳng thắn, "Cậu không muốn nói cho tôi biết người ấy là ai cũng không sao cả. Cậu đã cứu tôi, tôi rất cảm kích, cho nên bây giờ tôi chăm sóc cậu ---- Nhưng nếu một ngày nào đó tôi nhớ ra, tôi vẫn sẽ đi tìm người ấy."

"....."

Đây không phải là lần đầu tiên Lý Niệm nói với cậu những lời này.

Anh vẫn giống như trong quá khứ vậy, giống một con hồ ly lẳng lặng quan sát, lá mặt lá trái thật chu toàn, rồi lại hỏi cậu về người yêu mà anh đã quên. Cậu chỉ tới gần một chút thôi, anh sẽ để lộ răng nanh.

Lòng Chung Việt sóng cuộn biển gầm, ăn giấm của chính mình.

Lý Niệm đẩy xe đồ đi rồi, chỉ còn một mình Chung Việt đứng đó, cậu chua lòm nhìn xuống đất, có một con chó ngốc đang đuổi theo đuôi của chính nó.

Ai lại mang thú cưng vào siêu thị thế này. Chung tiên sinh xinh đẹp rất buồn bực, một đống fan nữ xông lên, ngăn cách tầm mắt của cậu nhìn Lý Niệm.

Chung tiên sinh xinh đẹp càng thêm mất hứng.

Lý Niệm rốt cuộc cũng bớt chút thời gian để đến công ty. Bây giờ anh vẫn chưa nhớ ra được nhiều, mấu chốt của vị trí người đại diện là cần mối quan hệ rộng, mà anh thì chẳng nhớ được ai cả. Chung Việt đi thu âm, Lý Niệm tới văn phòng một chuyến thu dọn tất cả tài liệu lúc trước vào trong rương, định mang về nhà xem dần.

Thế An cũng đang ở đây.

https://thuviensach.vn

Cảm giác khi mất trí nhớ rất khổ sở, giống như bị nhốt trong một căn phòng thủy tinh kính mờ. Ai cũng khiến anh cảm thấy quen thuộc, mà anh thì không có tâm tư quan tâm tới những người đó, anh chỉ luôn suy nghĩ về một bóng dáng mơ hồ, bóng dáng ấy đôi khi sẽ trùng khớp với Chung tiên sinh xinh đẹp, nhưng lại có rất nhiều chi tiết vụn vỡ không hề trùng khớp.

Lý Niệm không biết anh muốn đi tìm ai, chỉ có một dục vọng mãnh liệt đang thôi thúc. Anh muốn đi tìm cậu, còn muốn tặng một thứ gì đó cho cậu.

Anh cũng quên luôn thứ đó là gì.

Thế An thấy anh thất thần, nghĩ rằng anh cảm thấy khó chịu chỗ nào, hắn đứng dậy hỏi: "Muốn tôi gọi người tới giúp anh không?"

"Không cần." Lý Niệm hồi thần, nhìn Kim Thế An, "Kim tổng, cậu ấy thực sự là bạn trai tôi?"

Thế An không hiểu ra sao, "Đương nhiên rồi, cậu ấy đã liều mình cứu mạng anh đấy ---- Sao lại hỏi như vậy?"

"Không nghĩ ra." Lý Niệm cười, "Người hoàn mỹ không sứt mẻ như cậu ấy, rốt cuộc mù mắt hay sao mà phải lòng một con chó bệnh như tôi."

Thế An nghe anh nói vậy, cũng cảm thấy buồn bã: "Không có anh thì cậu ấy cũng không đi được tới ngày hôm nay. Là chính anh đã dẫn dắt cậu ấy."

"Tôi không thích nghe những lời này. Vì tiền đồ mà bán đứng tình yêu, không giống chuyện mà cậu ấy sẽ làm ra." Lý Niệm thổi bụi trên giá để tài liệu: "Kim tổng, anh nói vậy, tôi không thích nghe."

Thế An không nhịn được trêu Lý Niệm, "Không thể nói như vậy sao? Anh thấy đau lòng?"

https://thuviensach.vn

Lý Niệm nhai kẹo cao su, "Không tới mức đau lòng, chỉ là xin Kim tổng lần sau đừng nói những lời nhảm nhí như vậy, tổn hại đến hình tượng của anh."

Thế An nghiêng đầu nhìn anh, không khỏi bật cười.

Thực ra Lý Niệm vốn là người thoải mái, nhưng vì quá khứ có quá nhiều tâm sự nên đã khiến anh trở nên méo mó. Có lẽ đây mới chính là dáng vẻ thực sự của anh, với Lý Niệm mà nói, mất trí nhớ không hẳn là chuyện xấu.

Lý Niệm xoay bìa hồ sơ trên đầu ngón tay: "Nói thật với anh một chuyện, tôi cũng không sợ Chung Việt biết. Tuy là có nhiều chuyện tôi không nhớ ra được, nhưng tôi tin rằng cậu ấy không phải là người tôi muốn tìm."

"Có chỗ nào không đúng sao?"

"Cậu ấy đang nói dối." Lý Niệm không khách khí, "Quan hệ của cậu ấy và người yêu trước kia không tốt, có rất nhiều chi tiết để nhận ra được. Cậu ấy nói chúng tôi vẫn luôn ở chung, nhưng tôi không hề cảm thấy đã từng ở đó, tuy rằng nơi ấy rất là quen thuộc."

Thế An hứng thú nhìn anh.

"Sau khi tôi tỉnh lại, mấy người đều nói với tôi là, đừng giày vò cậu ấy nữa. Mà Chung Việt thì luôn nói tôi đối xử với cậu ấy rất tốt." Lý Niệm quay sang, "Lời các anh nói chênh lệnh nhiều quá đấy --- Không bao giờ có chuyện tôi đối xử không tốt với người tôi yêu, cho nên tôi vẫn nghĩ là cậu ấy không phải người tôi muốn tìm."

Thế An nín cười, "Người lúc trước quả thực không bằng Chung Việt đâu, anh nên cân nhắc thật kỹ."

https://thuviensach.vn

"Đấy là chuyện của tôi, tôi quên hết rồi, chỉ muốn tìm người đó thôi. Dù gì Chung Việt cũng không thuộc về tôi."

Anh nói ra những lời này, đáy mắt chợt dâng lên sự mờ mịt, giống như vừa nói sai điều gì vậy.

Thế An sờ mũi, "Không cảm thấy tiếc sao? Hiếm có người nào dung mạo tựa thiên tiên như Chung Việt lắm, lại một lòng một dạ với anh, người tốt như vậy mà anh còn muốn đi nơi nào để tìm?"

Lời này đã đánh động Lý Niệm, đúng vậy, hình như người yêu trước kia của anh không hề hoàn mỹ. Anh mơ hồ nhớ về lần đầu gặp mặt người kia, một đêm trời giá rét, dường như còn có tuyết, người kia ngồi bên khung cửa sổ im lặng ngắm tuyết rơi. Lý Niệm nghĩ, thật là xinh đẹp, sao lại có cậu thanh niên xinh đẹp đến nhường ấy, giống như một con báo tuyết khỏe khoắn bóng mượt vậy.

Anh đi về phía cậu, cậu thanh niên lạnh như tuyết ấy ngẩng mặt lên, thế mà lại đang đỏ mặt, hơn nữa một câu cũng chẳng thốt nên lời.

Anh nhớ mang máng về ánh mắt sâu thẳm ấy, giống một màn đêm không trăng không sao, tối đen tới mức khiến lòng người dao động --- Quá sâu, giống như bầu trời đêm đen kịt của tháng Mười hai, khiến cho những vì sao và ánh trăng đều không dám hé ra tia sáng.

Lý Niệm lại thấy đau đầu, anh cúi đầu lắc mạnh, Thế An vội đỡ lấy anh. Lý Niệm ngồi xuống, nửa ngày sau mới nói: "Tôi nhớ cậu ấy bị nói lắp."

Thế An giật mình, rốt cuộc phá ra cười lớn: "Chung Việt không nói cho anh biết sao?"

".....Nói cho tôi biết gì cơ?"

https://thuviensach.vn

"Cậu ấy vốn dĩ bị nói lắp. Anh bị bệnh, cậu ấy khỏi bệnh ngay trong đêm đó."

Lý Niệm ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

"Không tin anh tự xem lại sổ tay đi." Thế An lắc đầu cười, "Có lẽ cậu ấy sợ anh thấy buồn, quá khứ của hai người không vui, suy cho cùng là lỗi của anh."

Mà Lý Niệm đã đứng bật dậy, tài liệu cũng vứt đi không quan tâm nữa.

"Cảm ơn anh, Kim tổng." Anh không quay đầu lại, "Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết."

Chung Việt nghĩ Lý Niệm sẽ về nhà nhanh thôi, nhưng tới 7 giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Lý Niệm đâu.

Chung Việt đành phải xuống lầu chờ, chờ mãi chờ mãi, gọi điện thoại cũng không nghe máy. Chung Việt sốt ruột, gọi cho Thế An, hắn không hiểu ra làm sao: "Đã về lâu rồi mà. À, điện thoại của Lý tổng để quên bên này."

Chung Việt rất nóng ruột.

Cậu muốn lái xe, lại thấy không ổn, đành đi bộ ra ngoài. Cả Nam Kinh đã chìm vào bóng đêm, biển người mờ mịt, biết tìm nơi đâu?

Chung Việt chạy một mình trên đường, Thế An và Trịnh Mỹ Dung đều gọi tới: "Cậu đừng nóng ruột, bọn tôi liên hệ với cảnh sát rồi. Cậu về nhà trước đi, lỡ như Lý Niệm về rồi thì sao?"

Cậu lại mờ mịt quay về nhà.

Đèn trong nhà còn sáng, cửa cũng đã mở ra.

https://thuviensach.vn

Lý Niệm thực sự ở nhà.

Chung Việt muốn xông lên tẩn anh một trận, hoặc là đè anh xuống, nhưng cuối cùng cậu chẳng làm gì cả.

Lý Niệm đứng ở cửa nhìn cậu, hai người nhìn nhau không nói chuyện. Giống như thời gian đã trôi qua nửa đời người, Lý Niệm ngập ngừng mở miệng nói: "Tiểu Chung?"

Chung Việt chợt cảm thấy nước mắt lăn dài trên khuôn mặt cậu, không vì gì khác, chỉ vì hai chữ này.

Lý Niệm do dự, mở lòng bàn tay cậu ra, "Anh muốn tặng em, nhưng vì đánh mất rồi nên đi mua mới."

Là một viên kim cương. Hộp đựng cũng chẳng có.

"Anh đã tặng em một lần rồi." Chung Việt nói, "Ở đầu giường em."

Lý Niệm nhìn cậu, giờ phút này trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng. Anh sờ mái tóc dài của cậu theo bản năng.

"Đừng khóc." Anh nhìn thẳng vào mắt Chung Việt, "Chung tiên sinh xinh đẹp, vì sao em lại lừa anh?"

Chung Việt rất nóng ruột, nghe anh hỏi vậy thì á khẩu không thể trả lời, chỉ cảm thấy tủi thân, lại cảm thấy rất ngọt ngào.

"Em giấu mất Tiểu Chung của anh, nên trả lại cho anh rồi chứ." Lý Niệm nói, "Anh muốn ôm em ấy một cái, được không?"

"Không được." Chung Việt dỗi, "Cho phép anh hôn em."

Lý Niệm không nói hai lời, kéo đầu Chung Việt xuống. Khoảnh khắc đôi môi chạm vào nhau, hai người đều khựng lại trong chốc lát, Chung tiên

https://thuviensach.vn

sinh xinh đẹp ngập ngừng hỏi: "Bây giờ anh không thấy ghê tởm nữa sao?"

Lý Niệm cảm thấy cậu rất phá không khí: "Vì sao?"

Không vì gì cả, bọn họ không nói tiếp chuyện này. Chung Việt ngoan ngoãn cúi đầu, nụ hôn này ngọt ngào như nụ hôn đầu vậy. Lọn tóc dài rớt xuống phớt qua khuôn mặt cậu, thoáng mang theo hương hoa hoàng lan.

- ----------

Bạch Vân Thi: Ngôn ngữ của hoa hoàng lan là sự thuần khiết ó.

https://thuviensach.vn

TIÊN SINH ĐẾN TỪ 1930

Bạch Vân Thi

dtv-ebook.com

Chương 92: Phiên Ngoại: Xuân Nhật Yến

Edit: Dờ

Có đôi khi Bạch Dương nghĩ, cậu không nên làm ngành giải trí này, bởi vì ở gần người yêu thì ít xa nhau thì nhiều, mỗi lần gặp lại cứ như cuồng hoan lúc yêu đương vụng trộm. Cậu đi ra từ phim trường, Tiểu Mã hớn hở chào đón, nháy mắt với cậu: "Tới rồi tới rồi, đang chờ bên ngoài."

Bạch Dương đỏ bừng mặt theo sau Tiểu Mã ngồi xe chuồn ra ngoài, năm sáu trợ lý mới tới đều cảm thấy khó hiểu.

Cả đám ngơ ngác đi theo nhất ca An Long của bọn họ. Nhất ca bận quay phim, điều này rất hợp lý, quay phim mệt mỏi phải nghỉ ngơi, cũng rất dễ hiểu, nghỉ ngơi đương nhiên phải vào xe RV ngủ một lúc, càng thêm hợp lý. Nhưng không hợp lý ở chỗ: Vì sao phải đỗ xe RV ở nơi xa xôi hẻo lánh như vậy?

Nhóm trợ lý nhỏ nghĩ, có thể là do anh Tiểu Bạch thích yên lặng. Cho nên vẫn rất hợp lý.

Nhất ca của An Long cứ hợp tình hợp lý như vậy mà lao vào chiếc RV của cậu, cách xe mấy bước, Tiểu Mã gọi đám trợ lý lại, nhìn đồng hồ trên tay: "Hai tiếng, anh Tiểu Bạch, anh chừa lại chút thời gian mà ăn cơm."

Bạch Dương gật bừa: "Các cậu cứ đi ăn đi! Tôi không đói, ngủ một lúc là được rồi."

https://thuviensach.vn

Cậu thấy Tiểu Mã mang theo nhóm trợ lý lên một chiếc xe khác, lúc này mới đẩy cửa xe, trườn vào như một con mèo.

Trong xe không bật đèn, tối mù tối mịt. Có người kéo cậu ôm vào lòng, đầu tiên là những nụ hôn nhỏ vụn dồn dập hạ xuống tóc cậu, một đường hôn đi xuống, dừng ở trên môi thật lâu.

Bạch Dương để hắn hôn một lúc lâu, cuối cùng cũng có cơ hội để thở, cậu vươn tay cởi nút, khẽ nói: "Kim Thế An, em nhớ anh rồi."

Trong bóng tối, Thế An cười: "Không phải tôi đã đến đây rồi sao?"

Bạch Dương ôm lấy hắn như một con koala: "Mau nói anh cũng nhớ em đi!"

Thế An cười, nhấc cả người cậu đặt lên sofa, "Tôi nhớ... bây giờ là lúc em hay đói, ăn cơm trước đi, tôi nghe Tiểu Mã nói quay phim lần này rất căng thẳng, thường xuyên quay tới nửa đêm."

Bạch Dương đắc ý: "Đúng vậy! Cả buổi sáng em toàn quay một lần là qua nên mới tranh thủ được một chút thời gian này đó, Kim Thế An, em đỉnh vl đúng không?"

Thế An lắc đầu: "Tiếng tăm ngày một lên cao, chừng nào em mới sửa được cái tật nói năng bậy bạ này hả?" Nói xong, hắn bật đèn lên, "Vốn dĩ muốn hù dọa em một chút, ai ngờ em không sợ ma, cũng không sợ người khác giả mạo tôi."

Đèn vừa sáng lên hắn đã sững người. Bạch Dương đúng thật là nhiệt tình tràn trề, nháy mắt đã cởi quần rồi.

Mặt Thế An hơi đỏ, quả thực không biết nên cười hay nên động dục trước. Hắn còn nhớ Bạch Dương chưa ăn cơm trưa, đành phải kiềm chế, mở hộp đồ ăn ra: "Mặc quần áo vào, ăn cơm trước." Nói xong, lại không

https://thuviensach.vn

nhịn được nâng mắt lên nhìn Bạch Dương: "Quay phim đúng là vất vả thật, em gầy đi rồi."

Gầy thì gầy, chỗ lõm vẫn lõm chỗ lồi vẫn lồi, cân xứng thon dài không thiếu cái gì, xương Bạch Dương nhỏ, mặc quần áo thì không nhận ra cậu có thịt, cởi ra rồi mới thấy một hình thể xinh đẹp da thịt đầy đủ, nuột nà ướt át.

Trước mặt Kim gia gia của cậu, Bạch Dương chưa bao giờ biết xấu hổ, cậu nhào vào ngực hắn: "Quần cũng cởi rồi mà anh bảo em ăn cơm? Em muốn ăn anh!"

Thấy cậu ồn ào không thôi, Thế An nắm tay cậu ngồi xuống, "Em cứ thế này thì tôi phải làm sao đây? Theo ý em thì tôi chẳng bằng cầm thú, trái ý em thì lại bảo không yêu em."

Bạch Dương tựa lại gần khiến Kim tổng rất khó giữ được nguyên tắc Liễu Hạ Huệ, miệng vừa dứt lời, hắn xoay mặt Bạch Dương lại, hôn một lần nữa: "Mau ăn đi, mở ra rồi nguội mất."

Bạch Dương nghiêng người, cúi đầu nhìn hộp đồ ăn, không khỏi tấm tắc khen: "Kim gia gia, anh thực sự siêu tình thú luôn ấy, tìm được thứ này ở đâu vậy?"

- -- Một chiếc hộp đồ ăn hình hoa hải đường được chạm trổ sơn màu, mở hộp ra, bên trong là một bộ khay chén đĩa nhỏ rất tinh xảo được khảm vào từng ô cánh hoa, ba món ăn một món canh và một món tráng miệng, ngải sậy xào, canh măng chần, cá đù hương xuân, mầm đậu ướp tiêu, tất cả đều là màu xanh, ở cánh hoa còn lại là một món tráng miệng rau hẹ mang hơi hướng Bắc phái tên là "Cửu thái lâu".

Hải đường cũng là năm cánh, ngũ trung hữu ngũ.

Chỗ nhụy hoa thì không có màu xanh của rau mà thả một nhành kiều ngọc lan* có hai bông liền gốc. Màu xanh ngọc bích gần như ngả màu lục

https://thuviensach.vn

của món ăn xung quanh bao lấy nhành mộc lan hồng nhạt kiều diễm, cảnh đẹp ý vui.

Thế An lại cười nói: "Trịnh tổng thương lượng với tôi về việc đầu tư vào một dự án ở Thang Sơn, mấy hôm trước vừa mời đầu bếp tới bàn chuyện. Vị sư phụ họ Khuất ấy nghe nói có tổ tiên làm chưởng quản phòng bếp ở Đông Hưng Lâu, nghề gia truyền. Tôi luôn cảm thấy đồ ăn phương Bắc quá nặng, hơn nữa đồ ăn Sơn Đông thường dùng nhiều gia vị, ai ngờ gặp mặt nói chuyện mới biết ông ấy có chỗ độc đáo riêng." Hắn chỉ vào món Cửu thái lâu trong hộp: "Buổi sáng trước khi tới đây, tôi đặc biệt mời ông ấy về nhà bếp khách sạn làm hộp tiểu yến này, đều là món của mùa xuân, món điểm tâm kia là tuyệt kỹ của ông ấy. Vốn dĩ không nhỏ như vậy, tôi cố ý bảo ông ấy làm nhỏ lại một chút, em nhất định sẽ thích ăn."

Bạch Dương chăm chú nghe hắn kể chuyện, mắt vẫn nhìn nhành ngọc lan: "Hoa chắc chắn là do anh bỏ vào."

Thế An hôn nhẹ lên mặt cậu: "Chỉ có em hiểu tôi nhất. Tôi đến thăm em, không có gì để tặng, thấy trước cửa khách sạn có hai cây hoa lớn đang nở rộ, tôi nhờ quản lý cắt xuống một cành mang tới đây."

Bạch Dương cười: "Anh là người đàn ông thích tặng hoa nhất mà em từng gặp."

Thế An trêu cậu: "Tôi không ở bên em mỗi ngày, xem ra còn có người khác tặng hoa cho em."

Bạch Dương tức giận lườm hắn.

Thế An cười, "Tặng cái gì cũng chỉ là phụ, trước tiên cứ tặng tôi cho em đã, đây mới là quan trọng nhất."

https://thuviensach.vn

Hai người dính lấy nhau thật lâu rồi mới dùng cơm, sư phụ Khuất tay nghề cao, một hộp tiểu yến toàn món chay nhưng kết hợp với nước dùng và gia vị, khiến người ta không hề cảm thấy là đang ăn rau ---- Có lẽ vì biết là Kim tổng và Bạch tiên sinh không phải người phương Bắc, đồ ăn thiên về thanh đạm, không giống như món Sơn Đông mà giống ẩm thực Hoài Dương hơn. Bạch Dương thích nhất là món tráng miệng, mềm mại vừa phải, có vị muối rất nhẹ, còn lại đều là vị ngọt thanh xuất phát từ chính rau hẹ non, bởi vì có thêm mỡ nên ăn vào cảm thấy vừa miệng.

Thế An hỏi cậu: "Nếu em thích, tôi sẽ để ông ấy làm bếp trưởng luôn."

Hắn vẫn luôn thi hành chính sách hôn quân, Dương Dương thích thì đó là đồ tốt, Dương Dương không thích thì chỉ là đồ bỏ đi. Có điều hôn quân cũng có nguyên tắc của hôn quân, dưới sự dẫn dắt của Kim gia gia, Bạch Dương bị đút thức ăn một cách vô cùng xảo quyệt. Ở nhà hàng Tử Phong Lăng Tiêu thì tự nguyện lột sạch không còn quần lót, ở quán tôm hùm đất ven đường thì cho max 5 sao. Có thể chinh phục được miệng của Bạch nhất ca, nhất định không phải là người tầm thường.

Bạch Dương ăn rồn rột không ngừng như một chú hamster, vừa ăn vừa gật đầu, "Chính là người này, tay nghề tuyệt thật."

Thế An cũng cười, "Xuân cửu thu tùng*, không hổ là người xuất thân từ quê hương của thánh nhân, chỉ từ những đồ chay này cũng có thể biết được ông ấy rất hiểu lời thánh hiền dạy."

*Mùa xuân rau hẹ, mùa thu rau cải.

Sư phụ Khuất đã dùng cách làm ẩm thực Hoài Dương để làm ra món Sơn Đông, mang tinh thần của bậc thánh nhân, chính xác không phải người tầm thường. Ăn cơm cùng Kim Thế An, Bạch Dương luôn thu hoạch được cả về tinh thần và vật chất, Bạch Dương thụ giáo.

https://thuviensach.vn

Thế An lại chậm rãi nói: "Ông ấy hiểu được tâm ý của tôi đối với em, nguyện cho chúng ta cũng như xuân cửu thu tùng, năm năm tháng tháng cùng bên nhau, đây chính là phúc phần lớn nhất."

- -- Đột nhiên nói tình thoại, bất ngờ không kịp đề phòng, Bạch Dương sắp sặc chết.

"Kim Thế An, anh không buồn nôn thì sẽ chết à?"

Thế An lau mỡ bên mép cậu, "Mỡ lợn mà em còn không chê ngấy, tôi nói mấy câu em đã chê tôi ngấy rồi?"

Ok ok, anh lợi hại, Bạch Dương chịu phục. Người ta đã nói tình thoại rồi thì cớ gì mà còn không hiểu, Bạch Dương lau miệng, chuẩn bị thưởng thức món tráng miệng ngọt là chính Kim tổng.

Hai người củi khô lửa bốc, đang chuẩn bị tiến vào giai đoạn mấu chốt thì Bạch Dương bỗng nhiên "Argh!" một tiếng.

Thế An sợ thòng tim: "Làm sao vậy?"

"Trời **! Em quên không lấy bao! Vừa rồi Tiểu Mã đưa mà quên cầm!"

Thế An kinh ngạc một chút rồi hổ thẹn nói: "Cái này, tôi cũng luôn quên mất."

- -- Kim tổng và Dương Dương của hắn thường xuyên đánh dã chiến trong xe, các đồng chí An Long đã nhìn quen rồi. Có một lần Lý Niệm nói chuyện với Kim tổng, bỗng nhiên nổi hứng hỏi: "Chủ tịch Kim, anh dùng cỡ gì vậy?"

Mỗi lần Chung Việt muốn mua thứ này thì rất khó khăn, lần nào cũng chê nhỏ, cậu lại không nhờ trợ lý mua hộ, Lý Niệm cấm cậu không được

https://thuviensach.vn

đặt hàng trên Taobao: "Em là một nghệ sĩ, muốn mua thì để ông đây mua, em muốn để antifan biết mình điên cuồng mua bao cao su đấy à?"

Kết quả là mỗi lần ra nước ngoài, Chung Việt đều gánh về cả túi to.

Vì chuyện rách việc này mà Lý tổng rất mệt mỏi. Hôm nay gặp Kim Thế An, anh bỗng nhiên nghĩ, không biết Kim Thế An với Chung Việt ai nhỏ ai lớn?

Không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, nhìn Bạch Dương luôn tung tăng nhảy nhót, nói không chừng Kim Thế An là một cục cưng mini!

Lý tổng hơi buồn cười, anh muốn biết, thế là hỏi thẳng luôn. Anh đã mất trí nhớ nên không nhớ nổi Kim Thế An là ông nội xuyên việt nữa, bởi vậy nên hỏi rất mập mờ.

Kim Thế An căn bản không hiểu được hàm ý của Lý tổng, hắn hơi ngẩn người, vì quan tâm tới cảm xúc của Lý tổng nay đã mất trí nhớ, hắn đành phải giả bộ trầm tư: "Cỡ gì... cỡ gì..."

Trịnh Mỹ Dung ngồi cạnh, mặt không cảm xúc: "Cỡ lớn."

Nói xong, chị nhìn Kim Thế An, "Bình thường cậu ấy đeo vừa hàng Âu Mỹ."

Lý tổng kinh hãi.

Trịnh tổng bình tĩnh nói: "Trước kia từng mua giùm."

Lý Niệm miễn cưỡng hiểu.

Mọi người im lặng chừng một phút đồng hồ, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó hình như không đúng lắm?

"Từ từ đã, A Thế, cậu với Bạch Dương không dùng bao???"

https://thuviensach.vn

Kim tổng hơi ngớ người, cái "bao" này rốt cuộc là đồ dùng gì vậy? Hắn nhìn sắc mặt của Trịnh Mỹ Dung và Lý Niệm, thật sự rất khó tả, nhưng nhìn bọn họ, hắn đã ý thức được đây là một việc rất quan trọng.

"Tôi... không hay dùng."

Lý Niệm mất trí nhớ, nhưng Trịnh Mỹ Dung thì không. Chị đột nhiên nhớ ra Kim Thế An này là hàng giả, hắn có lẽ căn bản không biết bao là thứ quái quỷ gì!

Vì thế nguyên buổi chiều ngày hôm đó, Lý tổng cười tới mức bò lăn bò toài và Trịnh tổng 囧 đến mức không thể chịu được nữa, nhốt chủ tịch Kim trong văn phòng, dạy một khóa an toàn quan hệ tình dục cho hắn.

"Anh giỏi thật, cả năm bắn bên trong mà Bạch Dương vẫn chịu được, đổi thành ông đây thì đã chặt anh ra thành tám khúc từ lâu rồi!"

Trịnh Mỹ Dung tế nhị nhìn Lý Niệm, đột nhiên cảm thấy hình như chị đã biết được một chuyện gì đó rất kinh dị.

Không thể đánh giá một người qua tướng mạo, không ngờ một người xinh đẹp mềm mại như Chung Việt lại là... Không ngờ Lý Niệm chịch thiên chịch địa mà lại là...

Không, đây không phải là lúc bà tám, Trịnh tổng hơi mệt mỏi. Chị vừa giáo dục Kim Thế An xong thì gọi điện thoại cho Bạch Dương: "Bình thường tôi mặc kệ chuyện của hai người, nhưng lần này tôi phải nói. Bạch Dương, Kim Thế An không hiểu chuyện, cậu cũng không hiểu sao? Cậu phải dạy cậu ấy chứ!!!"

Bạch Dương rất là tủi thân: "Nhưng mà ảnh cứ muốn ấy vào trong..."

Trịnh Mỹ Dung hận rèn sắt không thành thép: "Cậu ấy muốn gì cậu cũng chiều? Cậu ấy là gì của cậu?"

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, Trịnh Mỹ Dung đã thấy lời mình chẳng có sức thuyết phục, Kim Thế An là người đàn ông của Bạch Dương, lại còn là cái loại đã đi lĩnh giấy chứng nhận.

Bạch Dương càng thêm tủi: "Anh ấy bảo như thế thích hơn."

Cậu quả thực đã từng nhắc tới chuyện dùng bao, nhưng Kim tổng lại hiểu thành tình thú hạ lưu của phường công tử phóng đãng gì đó, Kim tổng nhất quyết từ chối.

"Em là ai chứ, tôi yêu em còn không hết, sao nỡ lòng coi khinh em?"

Lúc ấy Bạch Dương không hiểu "coi khinh" là sao, nhưng cậu nghĩ không đeo thì càng thích, vì vậy liền đồng ý sau đó không nhắc lại nữa.

"Để tôi bảo Tiểu Mã đi mua, lần sau mà còn xằng bậy, tôi ----"

"Chị làm gì nha?" Bạch Dương đột nhiên bán manh: "Chặt chân em với Kim Thế An hả?"

Trịnh Mỹ Dung bùng nổ: "Bà đây chặt cái chỗ đó của cậu ta, tin không?"

Tin tin tin, Trịnh tổng lợi hại, Bạch Dương sợ rồi.

Hiện tại bọn họ đang hai mặt nhìn nhau, thời gian gấp rút, lại còn dục hỏa đốt người, phải làm sao đây?

Thế An trầm ngâm nói: "Hay là em gọi Tiểu Mã đưa qua đây."

Bạch Dương uốn éo trên người hắn: "Trời má.... Phải chờ đến bao giờ! Em bảo họ đi ăn cơm rồi!"

Hơn nữa như thế thì xấu hổ lắm!

https://thuviensach.vn

Thế An thấy cậu bẽn lẽn ngượng nghịu thì bật cười: "Hoặc là tôi cẩn thận một chút, Mỹ Dung nói lưu lại bên trong không tốt, chỉ trách lúc trước tôi không suy nghĩ cho em, cho rằng em cũng thích."

"Em thích thật mà!"

Thế An cọ mũi cậu: "Em là nhóc ngốc."

Ai cũng là người thoải mái, thương nghị xong, Kim tổng vui sướng đặt Dương Dương của hắn ở trên bàn, chuẩn bị dùng bữa.

Bạch Dương nhìn sang bên cạnh, bỗng thấy hai đóa ngọc lan giữa hộp đồ ăn lọt vào tầm mắt.

Hạnh cũng được, đào cũng thế, mai cũng vậy, lan cũng không khác gì, mùa xuân luôn sinh sôi nảy nở thật kiều diễm.

"Kim Thế An, hộp đồ ăn này gọi là gì vậy?"

Kim tổng rất không vui, Kim tổng bắt đầu chuyển động rồi: "Lúc này mà em còn phân tâm được?"

"Ai ya, em thấy nó hoàn chỉnh quá thôi."

Thế An bất đắc dĩ cười, hôn cậu rồi trả lời: "Tên là Xuân Nhật Yến."

Tiệc ngày xuân, rượu lục một chén ca một bài, chỉ nguyện như đôi én trên hiên nhà, năm tháng vẫn bên nhau*.

*Trường mệnh nữ (長命女):

Xuân nhật yến,

Lục tửu nhất bôi ca nhất biến.

Tái bái trần tam nguyện.

https://thuviensach.vn

Nhất nguyện lang quân thiên tuế,

Nhị nguyện thiếp thân trường kiện,

Tam nguyện như đồng lương thượng yến,

Tuế tuế trường tương kiến.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Lộ Sinh
Chương 2: Tôi Là Ai
Chương 3: Bạch Dương
Chương 4: Kim Thế An
Chương 5: Mỹ Dung
Chương 6: Lừa Gạt
Chương 7: Giao Dịch
Chương 8: Kiếm Chuyện
Chương 9: Lý Niệm
Chương 10: Chung Việt
Chương 11: Tuyết
Chương 12: Cất Tiếng
Chương 13: Thuốc Tê
Chương 14: Nước Sông Xuân
Chương 15: Ác Điểu
Chương 16: Chọn
Chương 17: Việt Nhân Ca
Chương 18: Rác Rưởi
Chương 19: Sỉ Nhục
Chương 20: Qua
Chương 21: Thiên Tài
Chương 22: Đột Nhiên
Chương 23: Quýt
Chương 24: Hôn
Chương 25: Vàng Anh
Chương 26: Ác Ma
Chương 27: California

https://thuviensach.vn

Chương 28: Đại Cầm Thú
Chương 29: Lá Thu
Chương 30: Bẫy
Chương 31: Hổ Xuống Núi
Chương 32: Người Đàn Ông Mang Tool Hack
Chương 33: Cha
Chương 34: Chỉ Trích
Chương 35: Hai Cánh Hoa Mơ
Chương 36: Hữu Hoa Kham Chiết
Chương 37: Ngọc Thô
Chương 38: Ngày Mai
Chương 39: Khổ Hạ
Chương 40: Thử Kiếm
Chương 41: Cành Cao
Chương 42: Ngọc Nhữ Vu Thành
Chương 43: Tia Hy Vọng
Chương 44: Chập Chờn
Chương 45: Mưa Đêm
Chương 46: Quy Điểu
Chương 47: Thực Hư
Chương 48: Vệt Nắng
Chương 49: Gió Tây
Chương 50: Giang Bắc
Chương 51: Ý Tưởng
Chương 52: Bóng Liễu
Chương 53: Tần Hoài Mộng
Chương 54: Tầm Mộng
Chương 55: Trăng Sáng
Chương 56: Trời Xanh
Chương 57: Ngày Đông Chí
Chương 58: Dựng Cảnh
Chương 59: Tâm Hỏa

https://thuviensach.vn

Chương 60: Như Mộng
Chương 61: Giấm
Chương 62: Đôi Ngả
Chương 63: Xuân Thệ
Chương 64: Đêm Dài
Chương 65: Mê Cục
Chương 66: Mắt Cá
Chương 67: Bé Hư
Chương 68: Mẹ Con
Chương 69: Bạch Mã
Chương 70: Cùng Thuyền
Chương 71: Vàng Ngọc
Chương 72: Ngô Đồng
Chương 73: Giông Tố
Chương 74: Chí Ái
Chương 75: Ăn Cua
Chương 76: Rượu Đắng
Chương 77: Đèn Tàn
Chương 78: Bạc Hà
Chương 79: Trẫm Ban Cho Ngươi
Chương 80: Thân Khoác Sao Trời
Chương 81: Đêm Trắng
Chương 82: Tơ Hồng
Chương 83: Vãn Tình
Chương 84: Kim Cương
Chương 85: U Quang
Chương 86: Mầm Xuân
Chương 87: Nước Mắt
Chương 88: Truyền Kỳ (Hoàn Chính Văn)
Chương 89: Một Tỷ Nghìn Năm Văn Vở
Chương 90: Phiên Ngoại: Bị Đánh

https://thuviensach.vn

Chương 91: Phiên Ngoại: Bạn Trai Mất Trí Nhớ Nghĩ Tôi Là Hàng Giả Làm Sao Đây
Chương 92: Phiên Ngoại: Xuân Nhật Yến

https://thuviensach.vn